Vô Ảnh Thần Chiêu

Tác giả: Ngọa Long Sinh
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Chương 1 - Ngày đầu của bước giang hồ

Bóng trăng lưỡi liềm vừa nhú ra khỏi đám mây đen kịt trên vùng rừng Loạn Thạnh. Ánh sáng vàng vọt ảm đạm soi xuống trên túp lều tranh ẩn chứa vẻ cô độc thê lương tồn tại từ lâu ở miền Nam Thị. Cảnh vật đã buồn, nhưng bên trong túp lều diễn biến còn khiến lòng dạ người thêm đứt đoạn. Trên chiếc giường gỗ cũ kỹ ọp ẹp, một phụ nhân nằm thoi thóp thở chút hơi tàn.

Quỳ cạnh đó là chàng thiếu niên y phục bần hàn, sắc diện hằn nét đau khổ cùng cực, đang lắng nghe những lời cuối cùng từ miệng phụ nhân thều thào nói:

- Cừu nhi! Nay con đã lớn khôn, ta thì sắp xa lìa dương thế... Con phải ráng... Ghi nhớ lời ta dặn dò đây...

- Nhũ mẫu...

Phụ nhân gắng gượng đảo mắt nghiêm khắc nói:

- Đừng ngắt lời ta... Kẻo không kịp nữa... Song thân con... Huyết Thủ Lã Đạo Nghi và Phù Dung Tiên Tử Lâm Bích Hòa, vì tính tình cương liệt nên dù hành động rất quang minh chính đại, song đã gây nhiều mối hiềm thù với hai đạo hắc bạch võ lâm. Bọn tiểu nhân đê hèn lập mưu ám toán, cuối cùng chúng cũng thành công, vây đánh hai người rơi xuống Thiên Trượng cốc, chết rất thảm khốc...

- Nhũ mẫu...

Phụ nhân nói tiếp:

- Lúc mọi người đang giao tranh, ta ẵm con ẩn vào một hang đá gần đó. Thấm thoát đã hai mươi năm. Ta còn nhớ Cừu nhi ngày ấy chưa đầy tuổi thậm chí không kịp đặt tên... Lã Tuyết Cừu là do ta đặt cho con, buộc con phải mang nặng mối thâm cừu đại hận để trả cho sạch mới mong vong linh song thân con ngậm cười nơi chín suối.

Lã Tuyết Cừu cất giọng thê thảm hỏi:

- Trả sạch hận ư? Tuyết Cừu sạch hận? Nhưng sao nhũ mẫu lại đưa Cừu nhi về đây? Kẻ thù gồm những ai?

Phụ nhân trở mình cố gắng lấy hơi, nói:

- Cừu nhi bị giang hồ truy sát cho tuyệt dòng, nên ta mới đem Cừu nhi về rừng Loạn Thạch này để ẩn cư. Người ân của họ Lã thì ta không biết, cũng có thể là không có, nhưng kẻ thù oán thì khắp cả giang hồ.

Lã Tuyết Cừu nghe nói chỉ biết thở dài...

Phụ nhân nói tiếp:

- Ta vốn dược song thân Cừu nhi truyền thụ mọi môn tuyệt học, mười phần ta lãnh hội được bảy, tám nên mới có sức học mà trao truyền cho Cừu nhi. Rừng "Loạn Thạch" này vốn là cổ

trận đồ, có sức giam cầm đến thiên binh vạn mã, bọn gian ác kia khó mà vào được, dù bọn chúng đã biết nơi trú của Cừu nhi ở đây.

Tuyết Cừu hỏi:

- Trong nghìn vạn kẻ thù đó, tên nào đại gian đại ác nhất đáng để phải giết, thưa nhũ mẫu?

Phụ nhân chỉ vào chiếc gối nói:

- Trong gối đó... Cừu nhi thông minh nhân hậu, tất sẽ có nhiều tao ngộ. Mọi việc nên dùng đại tâm và đại trí để xét đoán... Rừng Loạn Thạch này là một Thạch trận gồm nhiều kiến thức sâu xa, huyền ảo... Rất cần thiết cho võ học, ta chưa khám phá ra hết. Mong rằng khi ta qua đời, Cừu nhi hãy tiếp tục...

Vì cố gắng nói những điều cần thiết, nên bà đã thấm mệt.

Tuyết Cừu đổ thêm chút thuốc hồi dương cho bà khỏe, rồi nói:

- Những gì nhũ mẫu muốn nói, Cừu nhi đã nắm vững rồi. Nhũ mẫu hãy nghỉ một chút cho khỏe.

Phụ nhân cười thiểu não:

- Ta đã tới giờ rồi. Cừu nhi... Dường như Tí, Ngọ môn là.. Quyền... Mẹo, Dậu môn là kiếm hay sao đó... Cẩn thận nhé! Đao gãy mũi (đoạn đầu đao) là bảo đao...

Bà ho sặc sụa, rồi nói tiếp:

- Vô ảnh long phi đàng quỷ thức. Tuyệt hình hổ dực kiến ma chiêu... Ta không hiểu... Ta đi...

Nói đến đây bà ngoẹo đầu qua một bên...

Nhũ mẫu vĩnh viễn ra đi. Người thân cuối cùng của chàng đã từ biệt chàng. Lã Tuyết Cừu đau đớn nhưng không khóc.

Đêm đó, chàng lo chôn cất bà. Tất cả những lời dặn dò của nhũ mẫu, chàng cố gắng ghi nhớ. Những gì cần thiết, chàng cho vào bọc, đao cài vào người, chờ trời sáng, Tuyết Cừu đi dạo Thạch trận.

Trạch trận rộng vài chục mẫu, gồm tám cửa nằm đúng vị trí: Bốn chính, bốn phụ. Lời dặn của nhũ mẫu: Cửa Bắc, cửa Nam là quyền... Tại sao? Cửa Đông, cửa Tây là kiếm... Tại sao?

Tuyết Cừu phân biệt phương hướng rồi đi đến bốn cửa đó. Chàng lại đọc nhẩm hai câu kia:

- Long phi, Hổ dực, Quỷ thức, Ma chiêu...

Chàng không hiểu gì cả. Thay vì ngồi ở nhà luyện công như thường lệ, chàng lại bỏ trọn một ngày để đi khám phá, nhưng thật hoài công...

Lã Tuyết Cừu than:

- Song thân, nhũ mẫu ơi! Cừu nhi vốn ngu tối tìm không ra chút bí mật nào, lấy đâu mà rèn luyện?

Tuyết Cừu trở lại nhà cũ mở tài liệu của phụ nhân trao lại, vùi đầu nghiên cứu. Một hôm nọ, chàng ra khỏi Thạch trận, lên trên gò cao nhìn xuống. Trong mắt chàng, Thạch trận thu nhỏ lại, chàng nhìn ra hình dạng tổng quát của nó.

Rõ ràng hai đầu Nam-Bắc của trận có hình rồng bay (long phi), nằm đối xứng nhau, và đây chính là tiểu trận. Hai đầu Đông-Tây có hình hổ nhảy (hổ dực) cũng đối xứng nhau qua tâm trận.

Tuyết Cừu cầm bút vẽ lại toàn bộ Thạch trận, làm dấu những vị trí cần thiết... Mỗi ngày, chàng khám phá ra một vài điều lạ. Những điều khám phá ấy đem lại cho chàng những tiến bộ bất ngờ: Khí công, nội công sung mãn, thần trí minh mẫn.

Ngày thứ chín mươi mốt, Lã Tuyết Cừu nghiễm nhiên trở thành một cao thủ, nhưng chính chàng cũng không biết mình nằm vào vị trí nào của giang hồ?

“Vô ảnh long phi tàng quỷ thức”. Chàng lục tìm trong tiểu trận Long Phi chiêu thức quái dị, mỗi lần đánh ra dù chưởng hay kiếm, đối phương hoặc người ngoài cuộc sẽ không thấy bóng dáng chàng. Chàng tự đặt cho chiêu thức đó tên là Tam Tuyệt quỷ thức.

Để nhớ ơn tiền nhân, chàng gọi Long Phi đệ nhứt, đệ nhị, đệ tam thức. Mỗi thức như vậy, đánh ra không biết bao nhiêu chiêu. Những chiêu đó kết thành hình rồng mà không ai có thể hiểu nổi sự biến hóa của nó.

Lã Tuyết Cừu nói một mình:

- Thần long kiến thủ bất kiến vỹ! Tuyệt hình hổ dực kiến ma chiêu.

Trong tiểu trận Hổ Dực, chàng rút ra được bảy chiêu thuộc đao pháp, mỗi lần xuất chiêu, người và đao quyện vào nhau. Chàng gọi đó là Thất Tuyệt ma chiêu.

Lã Tuyết Cừu vốn tư chất thông minh đĩnh ngộ, chỉ trong thời gian ngắn chàng đã lãnh hội được ý nghĩa sâu xa và huyền ảo của hai chiêu thức này.

Trong lúc ôn luyện, chàng khám phá ra một điều rất kỳ lạ. Quỷ thức và Ma chiêu rất ăn khớp với nhau. Quỷ thức giúp Đốc mạch thông lưu, Ma chiêu giúp Nhâm mạch khoái hoạt. Quỷ thức và Ma chiêu kết lại thành một vòng tròn, khiến cho Nhâm Đốc hai mạch gặp nhau một bước ngắn nữa sẽ thông được Sinh tử huyền quan.

Lã Tuyết Cừu tự hỏi:

- Ta có thể xuất môn được chưa? Dù sao cũng phải thử xem...

Tuyết Cừu đốt mấy nén nhang trước mộ nhũ mẫu, khấn thầm:

- Nhũ mẫu ở lại đây yên nghỉ, Cừu nhi quyết rửa sạch mối hận mà tạ thâm ân.

Chàng đóng cửa lại, bước ra khỏi Loạn Thạch, dấn thân vào giang hồ.

Trong bản Huyết Cừu gồm cả mười ba đại môn phái, bốn mươi chín nhân vật giang hồ từ tội chết trở lên, Tuyết Cừu cố gắng ghi nhớ các nhân vật trong bản Huyết Cừu này.

Rời khỏi Thạch trận chừng vài dặm, chàng đến một con suối, ý muốn soi thử mặt mình thế nào, bỗng chàng thấy có ba người xuất hiện tự bao giờ. Cả ba đều mang vũ khí, gồm hai lão nhân

tuổi trên năm mươi, và một thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Một lão hỏi:

- Ngươi có phải là con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi không?

Chàng lạnh lùng nói:

- Báo danh đi!

Hai lão già lần lượt xưng danh:

- Ta, Thất Bộ Sát Nhất Nhân Bàng Tục.

- Ta, Kiến Nghĩa Hữu Vi Lỗ Đình Trí.

Còn thiếu nữ nhìn chàng chăm chăm, không nói.

Tuyết Cừu hất hàm:

- Còn cô nương?

- Mộc Thúy Hương!

Vẫn cái giọng cộc lốc, chàng hỏi:

- Con của Kim Tài Bất Hoán Mộc Đăng, phải không?

Nàng đáp gằn:

- Phải. Còn ngươi?

Lã Tuyết Cừu biết ba tên này có tên trong bản Huyết Cừu. Chàng bình tĩnh nói:

- Rút kiếm đi!

Chàng cho tay vào đốc đao thì ba người kia đã rút kiếm rồi.

Cả ba không thấy Tuyết Cừu phát động thân ảnh thế nào, hai lão chỉ thấy ngực bên phải đau nhói, nhìn lại thấy một lỗ đen ngòm, rồi máu bắt đầu chảy ra từ đó...

Thúy Hương kinh sợ. Nàng không thấy đối phương xuất chiêu thế nào mà hai lão thành danh trên giang hồ nay chết không đầy một cái nháy mắt.

Tuyết Cừu cho đao vào vỏ, nói:

- Ta tha chết cho cô nương một lần đó. Bảo lão Mộc Đăng rằng: Tuyết Cừu này sẽ đến tìm lão nay mai.

Chàng nói xong bỏ đi liền.

Thúy Hương dẫu biết mình thấp kém trước đối phương, nhưng không phải vì thế mà mất đi tính khí con nhà võ. Nàng hét:

- Chết này!

Lã Tuyết Cừu không quay lại, nhưng mũi kiếm của Thúy Hương vừa đến sát gáy, bỗng nghe cạch một tiếng, xem lại kiếm nàng đã gãy đôi mà Tuyết Cừu vẫn tiếp tục bước, dường như hắn không biết việc gì đã xảy ra.

Mới ra khỏi nhà vài dặm đường, chàng đã giết hai kẻ tử thù. Sát nghiệp sẽ ngập phủ đầu, nếu chàng tiếp tục trên bước giang hồ.

Tuyết Cừu đi mãi đến chiều tối mới đến một xóm nhà. Chàng không muốn vào nhà ai, đành đứng tựa lưng vào thân cây cổ thụ mà nghỉ.

Phía trước cây cổ thụ là một ngôi nhà khang trang. Cửa ngoài bỗng mở, một lão trượng tuổi chừng sáu mươi vận bạch bố bước ra. Thấy chàng đứng như vậy, liền hỏi:

- Công tử ở đâu đến đây, sao lại không gõ cửa vào nhà mà nghỉ?

Lã Tuyết Cừu nhìn lão, thấy dung mạo từ ái khoan hòa, chàng liền nói:

- Không dám làm phiền tiên sinh. Vãn bối trú tạm nơi đây, giữa đêm sẽ đi ngay.

Lão cười:

- Dĩ nhiên đời là một chuyến đi, dù kẻ suốt đời nằm nhà như lão phu. Và nếu hiểu như vậy, thì cuộc đi cũng là cuộc đứng nghỉ vậy.

Tuyết Cừu không hiểu ý lão muốn nói gì. Chàng hỏi:

- Thường nhật tiên sinh làm nghề gì?

Lão cười cười:

- Lúc thiếu niên đã lỡ bước thanh vận, nay lão phần cam bề bạch bố. Cửa nhà ấy gái trai đều đủ thì chữ tề gia là chữ... Tiểu kinh luân.

Nghe lão nói chuyện như đọc thơ, âm hưởng nhẹ nhàng, khí độ thanh thản. Lã Tuyết Cừu đâm ra thích thú, nhưng lại giựt mình tự nhủ thầm:

- "Tuyết Cừu ơi! Mối huyết cừu chưa rửa sạch thì không nên từ tâm trước bất cứ người nào".

Để cho qua chuyện, chàng nói:

- Tiên sinh có chí viễn phương, vãn bối không sao hiểu kịp. Xin cho vãn bối được biết cao danh.

Lão ơ hờ đáp:

- Lão họ Phương... Năm xưa cũng tập tành văn bút, kiếm cung, nhưng thời thế không trọng dụng, đành phải vui thú điền viên

Chàng ngầm đọc lại bản Huyết Cừu, thì không có ai là họ Phương. Hơi yên tâm một phần, chàng liền nói:

- Đành rằng triều đình tuyển trạch nhân tài, nhưng thời nào cũng có sự giao thiệp, quen lớn...

Phương lão lắc đầu:

- Thói thường là vậy! Mời công tử vào nhà dùng chút rượu cho ấm!

Tuyết Cừu vẫn từ chối:

- Cảm ơn tiên sinh, vãn bối không biết dùng rượu.

Trong ngôi nhà lại thêm một lão phụ bước ra nhìn hai người, chưa kịp lên tiếng, Phương lão đã nói:

- Đây là tiện nội. Đây là công tử... Đi lỡ đường.

Lão phụ tiếp nói:

- Trời độ rày hay có tuyết, công tử vào nhà nghỉ tạm. Nếu về xuôi, khuya nay nhà có thuyền ghé Trường An, công tử nên theo cho tiện.

Thấy gia chủ mời mọc ân cần, chàng không nỡ từ chối, nên miễn cưỡng bước vào.

Chiếc đèn tạ đăng tỏa sáng. Phương lão chăm chăm nhìn chàng. Bỗng lão thở ra, nói:

- Công tử có tiếng tốt, nhưng đôi mắt ẩn chứa sát khí, lão phu e sát nghiệp rất nặng, không lợi cho công tử. Công tử có thể cho biết phương danh?

Trong khi lão nói, Lã Tuyết Cừu đưa mắt quan sát nhanh quanh nhà. Chàng để ý đến một bức tranh. Chàng thuận miệng trả lời câu hỏi của lão:

- Vãn bối họ Lã, ở Nam Thị.

Phương lão thoáng giật mình. Lão nói:

- Những triều đại trước, Nam Thị vốn là bãi chiến trường. Tại đó, ông Gia Cát có lập một Bá trận đồ. Bên trong Bát trận đồ, một lão ẩu họ Từ vốn là người có võ công cao và kiến thức rộng, nuôi một chú bé họ Lã. Song thân của chú bé ấy đối với võ lâm có mối huyết cừu. Chẳng hay công tử có quan hệ gì với gia đình ấy?

Lã Tuyết Cừu nghe lão nói chính xác. Chàng là người đầy cao ngạo, không chịu sự kín hở, liền nói:

- Chính... Tại hạ là con của Huyết Thủ và Phù Dung Tiên Tử. Còn tiên sinh làm sao biết rõ được gia đình vãn bối?

Lão nhân nghe chừng thừa nhận, đột nhiên biến sắc, thở dài, nói:

- Thật là oan nghiệt! Ta là người có đọc sách lại cũng biết chút ít võ nghệ, tất nhiên phải biết được việc này. Thế nào nay mai cũng có người đến đây vấn tội ta.

Lã Tuyết Cừu đứng lên nói:

- Tiên sinh yên tâm! Nếu cần, tại hạ sẽ lưu lại nơi đây mấy ngày, để xem kẻ nào dám ngông cuồng.

Chàng nói xong toan bước ra, bỗng có tiếng kêu giật lại:

- Các hạ khoan đi đã!

Tuyết Cừu nhìn lại thấy một thiếu nữ tóc thắt bím, ăn mặc giản dị nhưng lịch sự. Chàng từ tốn hỏi:

- Tiểu thư gọi tại hạ?

Thiếu nữ gằn giọng:

- Ta không hỏi ngươi thì hỏi ai? Nghe ta hỏi đây, song thân ngươi đã gây nhiều huyết án với giang hồ, bổn phận làm con phải trả món nợ ấy mới là hợp lý. Ta nghĩ, ngươi không trốn tránh được.

Tuyết Cừu thản nhiên ngắt lời, hỏi:

- Tại hạ phải làm gì để trả món nợ ấy?

Nàng đáp:

- Gia đình ta, ai cũng biết võ công, có thể đại diện cho giang hồ để chứng kiến ngươi tự sát, còn nếu không, ngươi hãy giao đấu với bản cô nương.

Tuyết Cừu hỏi:

- Rủi tiểu thư bị tại hạ giết thì sao?

Nàng xám mặt hằn học:

- Đừng nằm mộng! Mà cho rằng có việc đó chăng nữa, thì ngươi còn phải đấu với những người trong gia đình ta.

Tuyết Cừu ngước mặt lên trời trầm tư. Chàng lặng lẽ bước ra ngoài, không cần nhìn bức tranh đặc biệt kia.

Dường như lão họ Phương cả tin vào tài nghệ của con mình, nên lão không một lời ngăn chận.

Chàng vừa ra đến gốc cây cổ thụ đã thấy một bóng người phóng vút qua đầu. Thì ra là cô gái khi nãy.

Bông tuyết rơi nhẹ như hoa lau bay bay.

Phương lão đặt ngọn tạ đăng trước thềm, ánh sáng nhợt nhạt tỏa ra một vùng.

Tuyết Cừu nhủ thầm:

- “Tự họ chuốc lấy đau khổ chứ không phải tại ta”.

Thiếu nữ kiếm đã cầm tay, nhưng Tuyết Cừu vẫn khoanh tay đứng nhìn không nói một lời.

Nàng tự giới thiệu:

- Ta, Phương Mỹ Cơ, mười tám tuổi. Ngươi rút vũ khí ra đi!

Tuyết Cừu vẫn khoanh tay.

Mỹ Cơ hét một tiếng, nhảy bổ tới đâm liền.

Bỗng nghe âm thanh khô lạnh "cạch", kiếm của Mỹ Cơ gãy đôi, và Lã Tuyết Cừu từ từ cho đao vào vỏ.

Không ai thấy chàng rút đao khi nào.

Mỹ Cơ mặt không còn chút máu. Vì nàng biết rằng con nhà võ, kiếm rơi, kiếm gãy đồng nghĩa với sự mất mạng.

Tuyết Cừu vẫn không nói nửa câu.

Bây giờ trong nhà lại kéo ra sân bốn người nữa, vây chàng vào giữa.

Tuyết Cừu nhìn họ, vợ chồng Phương lão và hai gã tráng niên.

Phương lão nói:

- Lã công tử! Chiêu thức mà công tử sử dụng vừa rồi thuộc loại ma chiêu. Bậc chính nhân quân tử không nên dùng nó. Chiêu ấy nó sẽ dẫn dắt công tử đến cho Vô úy sát (giết người thông gớm tay). Hãy dùng Phật tâm mà điều khiển ma tâm. Hãy dùng Vô úy thí (cố thí mà không sợ) thay cho Vô úy sát.

Lời nói của bậc đại tâm, như người đã đạt một tu chứng cao.

Tuyết Cừu vẫn lặng thinh.

Mỹ Cơ vẫn còn đứng sững sờ.

Gã thanh niên bằng tuổi chàng rút kiếm bước ra, lạnh lùng nói:

- Ta đấu với ngươi!

Tuyết Cừu vẫn bất động. Chàng đưa mắt khẽ nhìn hai nửa thanh kiếm của Mỹ Cơ đang nằm dưới đất. Ý như muốn nói:

- Ngươi hãy trông thanh kiếm kia!

Mỹ Cơ cản hắn lại, nói:

- Không được đâu Nhị ca!

Lã Tuyết Cừu nhìn Phương lão, hỏi:

- Làm cách nào Vô úy thí thay Vô úy sát. Hay là đừng giết người, để người giết mình?

Lão nói gọn:

- Có thể hiểu như vậy cũng được.

Tuyết Cừu lại ngửa mặt nhìn trời. Chàng nói:

- Hãy đem điều ấy mà dạy đám tử tôn của lão.

Lã Tuyết Cừu nói xong thì bước đi.

Bất ngờ có nhiều ánh kiếm chớp lên phía sau. Nhưng người ta chỉ nghe nhiều tiếng cạch, cạch. Mỗi tiếng cạch như vậy là một thanh kiếm bị gãy.

Tuyết Cừu vừa bước đi, vừa cho đao vào vỏ. Chàng không quay lại, nhưng biết đám người kia đang sợ mất mật.

Vừa lúc ấy, một bóng người từ trên cây cổ thụ đáp xuống trước mặt chàng.

Người vừa đến, vận y phục màu trắng, bao mặt, lưng đeo trường kiếm, bình tịnh đứng nhìn chàng một hồi, nói:

- Võ công cao, khí sắc lạnh... Bạc phúc.

Tuyết Cừu trầm giọng:

- Muốn đón đường ta, hãy báo danh đi!

Người bịt mặt đáp:

- Bát Tý Na Tra Lý Độc.

Tuyết Cừu với giọng lạnh như băng:

- Hai mươi năm trước, tại Thiên Trượng cốc, các hạ là người đứng đầu trong việc truy sát vợ chồng Huyết Thủ. Oan oan tương báo. Rút kiếm ra!

Lý Độc chớp người lên, người ta nghe tiếng khua leng keng trên không thành chuỗi...

Lã Tuyết Cừu thi triển Long Phi đệ nhất thức. Chiêu đã đi qua, mà vẫn chưa hạ được đối phương.

Tuy không nói, nhưng chàng thầm phục Bát Tý Na Tra.

Bát Tý Na Tra Lý Độc nhìn chàng sững sờ. Lão không ngờ rằng một gã mới hai mươi tuổi đầu mà mình mang tuyệt học như vậy. Trong đệ nhất thức vừa rồi, kiếm lão suýt rơi.

Còn Tuyết Cừu thấy lão là người phá được chiêu thức đầu tiên của chàng, đâm ra có chút cảm tình với lão. Giá không có mối huyết cừu kia, chắc chàng sẽ chẳng đi tới chỗ tuyệt tình.

- Nếu các hạ đỡ được Long Phi tam thức của ta, ta sẽ để cho các hạ đi tự do, nhưng đừng chường mặt ra giang hồ nữa. Gặp ta lần nữa thì hết sống.

Tuyết Cừu chớp người lên...

Lại những tiếng đao kiếm chát chúa vang vọng. Khi đáp xuống, thanh kiếm của Bát Tý Na Tra Lý Độc chỉ còn lại hai phần, lão đưa tay chặn ngực và ụa ra mấy búng máu.

Tuyết Cừu tiếp tục phóng người lên, thân ảnh của chàng trở thành một bóng mờ...

Và Bát Tý Na Tra Lý Độc cũng mất hút ngay lúc đó.

Bao nhiêu người có mặt ở đây đều kinh tâm. Bát Tý Na Tra Lý Độc gần như một nhân vật tuyệt

đỉnh, Chưởng môn của các đại bang phái đều trải chiếu mời lão ngồi. Thế mà... Sắp đến đây, người ta chưa dám đoán việc gì xảy ra cho lão.

Cạch cạch, tiếp theo một tiếng ôi, một người từ trên không rơi xuống.

Người đó là Bát Tý Na Tra Lý Độc. Trên tay Lý Độc còn chuôi kiếm, toàn thân lão đẫm máu tươi.

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ bước đi. Lần đầu tiên chàng tha chết cho một kẻ đại thù.

Tuyết Cừu tự nhũ thầm:

- “Võ học của lão đáng gọi là Tử công phu”.

Chương 2 - Huyết Cà Sa

Ngày thứ hai kể từ lúc Tuyết Cừu rời Thạch trận, giang hồ đã phóng nhiều tin: Tiểu Huyết Thủ xuất hiện. Truyền nhân của Lã Đạo Nghi xuất hiện. Lã Tuyết Cừu tha chết cho Bát Tý Na Tra Lý Độc. Tiểu Huyết Thủ tận sát võ lâm... Ai nói mặc ai, Tuyết Cừu vẫn lầm lủi với việc của mình. Chàng trực chỉ Thiếu Lâm.

Thời nào cũng vậy, Thiếu Lâm vẫn là lãnh tụ của võ lâm. Hạ Thiếu Lâm để khống chế ngạo khí của giang hồ, sau đó chàng sẽ viếng đến nhưng bang phái khác.

Trên đường, chàng gặp nhiều trở ngại nhưng không đáng kể. Chàng đến Thiếu Lâm nhằm vào đêm thất tịch. Khách thập phương hành hương khá đông.

Lã Tuyết Cừu cứ thong thả đi dạo cùng khắp. Chàng chưa đá động gì đến việc huyết cừu.

Bỗng chàng thấy một thiếu nữ quen thuộc đang nhìn chàng. Hai bên đều muốn tránh mặt nhau, nhưng không ai kịp tránh. Thiếu nữ chàng gặp bên dòng suối, con của kẻ thù Mộc Đăng, tức là nàng Mộc Thúy Hương. Chàng muốn tránh Thúy Hương, vì sợ nàng tiết lộ việc mình có mặt nơi này. Còn Thúy Hương muốn trốn chàng, vì biết chàng xuất chiêu là giết người. Và chính nàng cũng đã được chàng tha chết.

Tuyết Cừu nghiêm mặt lạnh lẽo nói như ra lệnh:

- Hãy theo ta!

Chàng nói rồi quay người đi liền.

Không hiểu sao, ba tiếng đơn giản ấy như một mệnh lệnh khiến Thúy Hương không cưỡng lại được, nàng rón rén theo sau. Họ đến chỗ vắng người thì dừng lại.

Tuyết Cừu hỏi:

- Cô nương theo ai đến đây?

- Ta đi một mình. - Thúy Hương đáp.

Chàng hỏi ngay:

- Bất ngờ gặp nhau, ta chỉ yêu cầu cô nương một điều: Đừng cho ai biết ta có mặt ở đây.

Nàng gật đầu nói:

- Được!

- Chỉ chừng ấy thôi. Cô đi đi!

Thúy Hương vẫn đứng lặng nhìn chàng.

Thật ra, Thúy Hương đến đây không phải là để hành hương đảnh lễ. Nàng có thuật lại mọi việc

xảy ra bên suối cho phụ thân nàng nghe. Ông ta nói: Đêm kinh hoàng ấy do Thiếu Lâm tự phát động, người hưởng ứng trước tiên là lão Bát Tý Na Tra Lý Độc. Chắc chắn Lã Tuyết Cừu phải đến Thiếu Lâm một ngày gần đây.

Không hiểu sao Mộc Thúy Hương lại vội vã đi Thiếu Lâm.

Tuyết Cừu hỏi:

- Sao cô nương chưa chịu đi?

- Đi đâu? - Nàng hỏi lại.

Tuyết Cừu nói:

- Chẳng phải cô nương đến đây để lễ Phật sao?

- Ta đến không phải để hành hương lễ Phật.

Chàng ngạc nhiên nhưng không hỏi nữa, chỉ quay người bỏ đi.

Thúy Hương níu áo chàng lại hỏi.

- Ngươi khinh ta quá! Sao ngươi không nói gì cả.

Tuyết Cừu lại nhìn nàng, rồi nói:

- Đã hỏi và nói rồi. Nếu cô nương không đi hành hương lễ Phật, thì đến đây chắc có việc chăng?

Nàng đáp:

- Đúng đó!

Chàng cười mát nói:

- Nhưng tại hạ có việc gấp hơn.

Chàng nói rồi rảo bước rất nhanh.

Thúy Hương giậm chân quát:

- Đồ sát nhân! Chỉ ham việc giết người mà không biết sự lợi hại gì cả.

Tuyết Cừu vẫn nghe nàng nói mồn một, vậy mà chàng vẫn không dừng chân.

Thúy Hương vội vã chạy theo.

Tuyết Cừu từ từ quay lại. Chàng trừng mắt hỏi:

- Cô nương muốn gì?

Thúy Hương hỏi:

- Sao ngươi không chịu hỏi ta đến đây có việc gì?

Tuyết Cừu suýt nữa bật cười. Chàng nói:

- Cho dù cô nương đi tìm tại hạ chăng nữa, thì cũng là việc của cô mà.

Thúy Hương giậm chân nói:

- Ngươi ngu ngốc và tự phụ thì thế nào ngươi cũng bị người ta hại.

Tuyết Cừu động tâm hỏi:

- Tại sao?

Nàng gật đầu nói:

- Ta lên đây trước hai ngày, thấy tăng nhân trong chùa đang bố trí công việc chuẩn bị đối phó với ngươi.

Thứ nhất là Mộc Nhân trận. Phương trượng Thiếu Lâm là Quãng Pháp đại sư. Người phát động giang hồ truy sát vợ chồng Huyết Thủ cách đây hai mươi năm, tự đặt mình sau Mộc Nhân trận. Ngươi muốn tìm đại sư thì phải qua trận này.

Thứ hai, Loạn tiễn trường. Họ sẽ lừa ngươi săn bắn để dùng loạn tiễn mà xạ kích ngươi.

Thứ ba, Thập bát La Hán trận, gồm mười tám vị cao tăng hàng sư thúc trở lên.

Thứ tư, nếu thắng ba trận đó, thì họ sẽ ép ngươi qua Đoạn Trần kiều. Cầu này bắt qua hồ Tịnh Tâm, phía sau chùa, dưới hồ có nhiều chông độc. Dù đóa hoa rơi xuống đó cũng bị đâm thủng ngay. Nếu không ăn uống thì sức đâu mà đánh tới bốn trận.. Chưa kể còn hai trận sau cùng nữa, ta cũng không biết đó là hai trận gì.

Tuyết Cừu hỏi:

- Những việc đó của Thiếu Lâm rất bí mật, sao cô nương lại biết rõ?

Thúy Hương nói:

- Chính mắt ta thấy một số, một số nữa, người ta nói lại với ta.

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Quãng Pháp đại sư ở sau Mộc trận là chuyện nói ngoa. Lão ấy là một đại cáo già, lão ra lệnh cho ai đó trong chùa giả làm lão mà ngồi đó. Chính lão cút vào động Thiếu Thất. Nhưng ta sợ gì Mộc Nhân trận rẻ tiền này. Nhưng lý do gì cô nương báo cho ta biết?

Thúy Hương cúi đầu, tay vân vê lọn tóc, nói:

- Ta cũng không biết tại sao.

Nàng nói xong, cúi mặt chạy đi.

Tuyết Cừu lẩn trong đám người hành hương lẳng lặng quan sát bốn phương tám hướng. Đâu đâu, chàng cũng thấy đám sư sãi cầm vũ khí đứng trong bóng tối, một số đi canh phòng, một số có vẻ như đi dạo, thật ra là để dò xét.

Không khí của chùa Thiếu Lâm đêm mồng bảy tháng bảy này, bên ngoài tuy là hương đăng tấp

nập, nhưng bên trong thì chuẩn bị một cuộc huyết chiến.

Tuyết Cừu cười thầm rồi bí mật qua ngọn đồi phía Tây. Đồi này có động Thiếu Thất, nơi này chỉ thấy một vài vị cao tăng đang ở.

Có thể là Tuyết Cừu lầm!

Sân chùa, người ta đã bố trí nghiêm ngặt như vậy, huống gì bên Thiếu Thất. Trên đường sang động Thiếu Thất, bất ngờ từ trong ngõ kín, một gã đầu đà phóng ra, khẽ quát:

- Thí chủ đi đâu?

Tuyết Cừu nhanh như cắt phóng chỉ điểm huyệt gã, làm gã đầu đà tê cóng người. Chàng đá xác đầu đà vào gốc cây rồi tiếp tục đi.

Lại có hai nhà sư khác vung thiền trượng chận lại:

- Thí chủ là ai? Đi đâu?

Tuyết Cừu lạnh lùng hỏi lại:

- Cửa thiền sao bố trí nhiều đao kiếm thế?

Một nhà sư nói:

- Đó là chuyện của chúng ta.

Tuyết Cừu nói:

- Phàm những người hành hương tế lễ, dù cái liêu cái cốc cũng không nên bỏ sót, huống gì cái động này đã hơn ngàn năm, lại không đến viếng được ư?

Nhà sư nói:

- Yêu cầu thí chủ trở lại, để khỏi có sự đáng tiếc xảy ra.

Tuyết Cừu lắc đầu nói:

- Hai vị nên tránh đường. Tại hạ có việc cần gặp Quãng Pháp phương trượng.

Hai nhà sư vung trượng đánh liền.

Tuyết Cừu thấy hai nhà sư này tuổi trạc dưới ba mươi, nên nghĩ họ không có ân oán gì, liền xuất đao đánh ra một chiêu, bạt hai cây thiết trượng văng ra ngoài.

Hai nhà sư đứng chết sững. Họ chưa kịp hoàn hồn đã bị Tuyết Cừu xuất thủ điểm huyệt, lại qua thêm một cửa ải.

Chàng bước chân vào sân.

Một số các vị sư trẻ từ trong bóng tối xuất hiện, vây chàng lại.

Lã Tuyết Cừu phi thân người lên vút qua đầu đám sư trẻ bay thẳng vào chánh điện. Vài vị sư già đang ngồi nhập định, chàng chỉ đưa mắt nhìn lướt qua rồi bước ra phía sau.

Ngay tại mật phòng có ba vị cao tăng tuổi trên bảy mươi đang đàm đạo với nhau. Vị nào tướng mạo cũng trang nghiêm và đều mặc pháp phẩm.

Lã Tuyết Cừu đứng sừng sững trước cửa phòng. Chàng lạnh lùng nói lớn:

- Ta là Huyết Thủ, đến đây nói chuyện việc hai mươi năm trước. Thiếu Lâm lúc ấy đi đâu, sao nay nghe ta đến lại rúc vào trong xó? Quãng Pháp! Lão chỉ có một cơ hội để sống là hãy cầm vũ khí mà tử chiến với ta.

Cả ba cao tăng đều đứng lên.

Nhà sư chính giữa đỡ cây thiền trượng đang đặt ngang trên bảo đoàn, ông nói:

- Ta là Quãng Pháp đây.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Biết rồi! Còn hai lão kia là ai?

Quãng Pháp đại sư đáp:

- Vị này là Phương trượng chùa Côn Luân, tên là Pháp Vân, vị này là Phương trượng chùa Không Động tên Độ Ách.

Ý của Quãng Pháp đại sư giới thiệu như vậy để Tuyết Cừu sợ. Vì vị nào võ công cũng vào hàng thượng thừa, nếu đơn đấu chưa chắc Tuyết Cừu đã thắng, huống gì cả ba nhà sư hợp đấu.

Không ngờ Lã Tuyết Cừu lại nói:

- Không Động và Côn Luân đều có mối huyết cừu với ta. Hôm nay ba lão phải đền mạng. Sau đó ta sẽ...

Chàng nói chưa hết câu, Quãng Pháp đại sư đã vung thiền trượng đánh tới.

Tuyết Cừu nắm sẵn thanh đao trên tay, chàng sử dụng Long Phi đệ nhất thức, người chàng biến mất hút trên không, thiền trượng của Quãng Pháp đại sư có một sức mạnh kinh hồn như thế mà vẫn bị dội ngược lại.

Bây giờ ba vị cao tăng mới biết sợ.

Tuyết Cừu thấy trượng pháp của lão có một uy lực khủng khiếp, vừa nhanh vừa mạnh. Chàng đánh tiếp Long Phi đệ nhị thức.

Lần này, Quãng Pháp đại sư không trực tiếp đối đầu mà chỉ dùng hư chiêu để bức bách đối phương.

Sau khi thi triển hai thức trong Tam Tuyệt quỷ thức, tình thế vẫn không biến chuyển, chàng không sử dụng chiêu thức thứ ba, mặc dù chiêu này rất lợi hại. Tuyết Cừu quay sang Thất Tuyệt ma chiêu.

Chiêu đầu tiên, chàng đi tròn một đường đao, tiếng gió đao phát ra làm những vật nhẹ trong phòng bay tứ tung, bóng của Tuyết Cừu mất hút, nghe tiếng vũ khí khua và chợt cây thiền

trượng của Quãng Pháp đại sư bắn ra ngoài, đồng thời nghe một tiếng "ối", tiếp theo là bóng người bay tạt vào vách, tại ngực bên trái của người đó, đúng hơn là của Quãng Pháp đại sư bị khoét một lỗ.

Tuyết Cừu đáp xuống trước mặt Pháp Vân và Độ Ách, nói:

- Hai lão có điều gì trối lại chăng?

Hai vị cao tăng thất sắc không biết trả lời thế nào. Bỗng cả hai cùng tung chưởng đánh vào Tuyết Cừu.

Tuyết Cừu tràn người tránh khỏi, cho đao vào vỏ rồi dùng Vô Ảnh ma chiêu tỷ đấu với hai nhà sư.

Tuyết Cừu hú lên một tiếng, thân ảnh chàng như một bóng mờ thoắt ẩn thoắt hiện, khiến hai vị đại sư khó mà xác định đâu là hư đâu là thực.

Bỗng, nghe bình một tiếng, Độ Ách đại sư bị tạt vào vách, hai tay ôm ngực, miệng ói ra máu liên hồi.

Pháp Vân đại sư sợ quá toan phóng ra cửa để thoát thân, nhưng đã muộn, lão bị một cước của Tuyết Cừu, văng vào vách.

Tuyết Cừu hằn học nói:

- Huyết Thủ và Phù Dung Tiên Tử đã làm gì nên tội mà các ngươi phải truy sát? Đã giết hai người ấy chưa đủ sao, còn cho người rình rập hai mươi năm muốn làm tuyệt nòi họ Lã? Lão có phải là người tu hành đâu.

Nói xong, chàng phất nhẹ tay một cái, Độ Ách đại sư bể đầu ngã xuống.

Đám tăng lữ ở động này trông thấy, ai cũng kinh hoàng.

Lã Tuyết Cừu nói lớn:

- Ta là Huyết Thủ! Thiếu Lâm đã vay nợ máu hai mươi năm nay, bây giờ phải trả. Kẻ nào trước đây đã tham dự buổi huyết chiến ở Thiên Trượng cốc hãy xuất đầu lộ diện.

Tiếng chàng vang lên trong đêm rất rùng rợn.

Không lâu lắm, số nhà sư của động tụ tập lại, khoảng vài chục người, đa phần là những lão tăng.

Tuyết Cừu nói:

- Ta không giết kẻ vô tội. Kẻ nào năm xưa vay máu hãy đứng riêng ra.

Chàng nói như ra lệnh, nhưng không vị sư nào chịu đứng riêng.

Tuyết Cừu nói lại một lần nữa:

- Ai vô tội hãy đứng riêng ra!

Một lão tăng nói:

- A Di Đà Phật! Thí chủ tạo nhiều sát nghiệp quá e rằng ngày sau khó ăn ở.

Tuyết Cừu hỏi lại:

- Lão có dự buổi huyết chiến ở Thiên Trượng cốc không?

Lão đưa tay lần chuỗi hạt, đáp:

- Có.

Tuyết Cừu lại nói:

- Mười ba đại bang phái do Thiếu Lâm dẫn đầu trên dưới trăm rưỡi tên, cùng với đám giang hồ trên dưới năm chục tên, vị chỉ là hai trăm tên tất cả hùa nhau vây đánh phu thê Huyết Thủ, vậy có dễ ăn ở không?

Lão tăng nói:

- Chuyện đó đã qua rồi.

Tuyết Cừu nói lớn:

- Những ai còn đứng vào hàng ngũ của lão mặc Cà Sa máu thì phải trả nợ máu.

Một vài vị sư tự động tách rời ra. Có tiếng một nhà sư nói:

- Hắn một, ta thì đông, sao lại tham sinh úy tử thế? Hạnh vô úy thí ở đâu rồi?

Một lão tăng đứng riêng nói:

- Không phải bần tăng sợ chết. Nhưng năm xưa ta đã can ngăn Thiếu Lâm không nên dấy vào sát nghiệp, nhưng Quãng Pháp không nghe, bây giờ nghiệp sát đã đến.

Lão quay sang Lã Tuyết Cừu nói:

- Lã thí chủ! Trong quần tăng tại đây, chỉ có năm lão già đứng gần bên lão Huyết Cà Sa đó mà thôi. Nếu thí chủ lạm sát thì đừng trách ta.

Năm lão Huyết Cà Sa vẫn đứng yên trong đám tăng.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Ta đã nói rồi. Kẻ vô tội nên đứng riêng, còn nếu đứng chung đó thì đừng trách.

Chàng chớp người lên... Không ai thấy bóng dáng chàng đâu. Tuyết Cừu thi triển Thất Tuyệt ma chiêu.

Năm vị lão tăng bỗng chuyển mình đứng rộng ra thành hình hoa mai năm cánh. Năm món vũ khí của họ cũng một lúc đánh ra mù mịt. Không rõ trong đám năm người ấy, có ai thấy rõ thân ảnh của chàng không? Nhưng năm món vũ khí ấy chạm phải đoạn đầu đao của Lã Tuyết Cừu phát ra những ánh lửa.

Năm vị lão sư giật mình. Vị cao tăng ở bên ngoài nói lớn:

- Ma chiêu!

Tuyết Cừu đáp xuống đất. Chàng đảo mắt nhìn qua một vòng, đám cao tăng không để chàng có thì giờ ngơi nghỉ, đồng tấn công lấy chàng.

Lã Tuyết Cừu xoay mình một cái, năm lão lại dạt ra. Chàng nói:

- Báo danh đi!

Không ai đáp ứng lời nói đó của chàng.

Tuyết Cừu hét lớn một tiếng, phóng người lên...

Lão tăng, người lên tiếng trước tiên khi nảy, giờ ngã xuống, cổ họng của lão bị khoét một lỗ.

Bốn lão còn lại tuy rằng không xem cái chết vào đâu, vì đời vốn là vô thường, nhưng nhìn cảnh thê thảm này, các lão đâm sợ.

Họ sợ cũng phải. Bởi lão tăng kia võ công vào hàng tuyệt đỉnh của giang hồ, mới qua chiêu thứ hai trong Ma chiêu đã bỏ mạng.

Bây giờ các lão liên thủ với nhau.

Lã Tuyết Cừu lại phóng người lên, một lão tăng nữa ngã xuống.

Và lần lượt như vậy, năm lão nằm trên vũng máu, mỗi thế nằm tuy khác nhau, nhưng vị trí của họ hợp thành đóa hoa mai.

Đám tăng lữ còn lại không ai dám có một cử động nào khác.

Chàng quay sang vị đại sư đứng ngoài, vòng tay nói:

- Ngài là vị chân tu, xin hãy vì đạo pháp và giang hồ mà tái lập một trật tự cho Thiếu Lâm kể từ hôm nay. Bên kia chùa Thiếu Lâm còn bảy tên ma tăng nữa. Tại hạ nói thật, với đám ma tăng, tại hạ phải dùng ma đao mà... chữa bệnh cho họ.

Chàng nói xong phi thân sang chùa Thiếu Lâm.

Bây giờ đã sang canh ba. Chàng đi nửa đường gặp đại bộ phận sư sãi bên Thiếu Lâm kéo sang, đèn đuốc sáng rực. Hai bên đứng dàn thành trận thế.

Lã Tuyết Cừu dõng dạc nói:

- Tại hạ là Huyết Thủ, đã giết lão Quãng Pháp đại sư bên kia rồi, cùng năm lão ma tăng năm xưa đã từng gây cuộc huyết chiến ở Thiên Trượng cốc và cũng đả bại luôn hai tên Chưởng môn của Côn Luân và Không Động. Ngay tại đây tên nào đã dính máu ở Thiên Trượng cốc thì hãy bước ra.

Một nhà sư nói:

- Chẳng lẽ trong nháy mắt, thí chủ giết hết đám cao thủ sao? Trăm năm, ngàn năm có ai tin việc đó?

Tuyết Cừu nói:

- Tin hay không tin với ta không quan trọng. Các hạ có dây nợ máu vào buổi đó không?

Lão đáp:

- Không.

Tuyết Cừu lại nói:

- Tại hạ có đủ sức để tin lời các hạ không?

Lão đáp:

- Thí chủ hiếu sát quá nên trở thành mù quáng. Chẳng lẽ trước đám đông này, ta lại nói dối sao?

Tuyết Cừu xá lão một cái, nói:

- Ngài là bậc chân tu, xin hãy đứng sang một bên, và những người vô tội hãy đứng sang bên ngài.

Chàng nói xong, khoanh tay chờ đợi. Kết quả gần một nửa số người có mặt ở đây bước về với nhà sư kia.

Tuyết Cừu chỉ đám người còn lại nói:

- Theo giúp kẻ ác là người ác dù là đồng môn. Khi ta rút huyết đao rồi, thì đừng trách.

Chàng nhận thấy đám sư già của đêm hãi hùng ấy chỉ có năm, bảy người. Những người còn lại muốn đứng bảo vệ họ.

Chàng hỏi gằn lần nữa:

- Các vị cam tâm theo đám ma tăng mà chịu chết phải không?

Vị sư khoảng bốn mươi tuổi nói:

- Ngươi chẳng những đã tàn ác mà còn khoác lác nữa. Hai mươi năm trước, ta có tham dự cuộc huyết chiến đó.

Ánh đao chớp lên, Lã Tuyết Cừu mất tăm dạng, thân hình nhà sư bỗng đổ xuống.

Lã Tuyết Cừu đứng lại vị trí cũ. Chàng nói:

- Kẻ nào không sợ chết thì cứ đứng đó.

Nhiều vị tăng đã vội bỏ qua bên kia. Còn lại ba nhà sư tuổi từ năm mươi trở lên.

Lã Tuyết Cừu thấy mắt họ thất thần. Nỗi sợ hãi đã ngự trị khí phách của họ. Chàng hỏi:

- Các vị còn lời nào để nói không?

Một trong ba lão nói:

- Các hạ có phải là con của phu phụ Huyết Thủ?

Chàng đáp gọn:

- Chính tại hạ.

Lão lại hỏi:

- Các hạ từ trong rừng Loạn Thạch ra à?

- Đúng! - Tuyết Cừu đáp.

- Buổi đó, Thiếu Lâm có tất cả mười hai tên tham dự. Ta giết đã bảy tên. Tại đây còn ba tên, vậy hai tên nữa hiện giờ ở đâu?

Một người đáp:

- Một vị ở bên chùa Thiếu Lâm, còn một vị nữa đã hoàn tục ngay từ đêm đẫm máu đó.

Lã Tuyết Cừu lấy làm lạ, vì đệ tử Thiếu Lâm luôn luôn có sự tuyển chọn kỹ lưỡng, làm gì có việc một cao thủ Thiếu Lâm hoàn tục.

Chàng hỏi:

- Lão ấy tên họ là gì?

Người kia đáp:

- Lão tên Phương Mã Nguyện.

Lã Tuyết Cừu giật mình, Chàng nhớ lại một lão họ Phương cách nơi chàng ở một ngày đường. Lão nói năng điềm đạm, thanh cao như một vị chân tu đắc đạo. Có thể nào là lão?

Để rõ hơn, Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Lý do gì lão ấy hoàn tục?

Nhà sư đáp:

- Đó cũng là nghiệp chướng của lão. Trong đêm truy sát vợ chồng Huyết Thủ, lão gặp một phụ nhân, phụ nhân đó tuổi cũng gần bốn mươi, có một mỹ hiệu là Huyết Tâm Ma Nữ. Người đàn bà ấy giết người như ngóe, vậy mà.. Hai người phải lòng nhau.

Chàng không nói gì nữa. Mười phần hết sáu, bảy phần chính xác. Chàng nhớ lại bức tranh treo trên tường, không biết tác giả là ai, chỉ biết bức tranh đó vẽ một đêm hỗn loạn...

Sau khi nghe chàng xưng danh, lão dường như muốn đuổi chàng ra khỏi nhà, còn con lão thì muốn giết chàng.

Chàng hỏi nhà sư:

- Đêm ấy, các hạ làm gì?

Lã Tuyết Cừu không chịu gọi đối phương là đại sư chỉ vì chàng quan niệm, là người tu hành phải có đạo đức.

Nhà sư nói:

- Thật ra trong mười hai cao tăng tham dự buổi đó, hết sáu người bị Quãng Pháp ép buộc, trong đó có ta. Bên chùa Thiếu Lâm có Giác Ngộ, còn lại bốn người bên động Thiếu Thất có lẽ bị giết rồi.

Tuyết Cừu hỏi:

- Quãng Pháp chẳng qua cũng chỉ là Phương trượng chuyên về tu hành. Việc làm ác đức tại sao quý ngài không từ chối?

Nhà sư cười:

- Dễ gì từ chối được.

Tuyết Cừu suy nghĩ một hồi, nói:

- Đại sư hãy đứng sang bên kia!

Nhà sư lắc đầu:

- Ta không sợ chết. Chết cũng là biện pháp giải thoát mà thôi. Nếu các hạ có thể bỏ qua cho ta, thì cũng nên bỏ qua cho những vị này. Bởi vì họ là kẻ không đáng chết, các hạ cũng đã giết rồi.

Lần nữa, Tuyết Cừu phải một phen động não. Lâu lắm, chàng hỏi:

- Kẻ nào đã chủ trương "rừng tên, cầu chết"?

Nhà sư nói:

- Quãng Pháp. Thế ra các hạ đã biết hết mọi việc?

Tuyết Cừu nghĩ sao đó, rồi bỏ đi không nói một lời.

Đám sư sãi Thiếu Lâm nhìn theo chưa hết sợ.

Chàng qua tới chùa Thiết Lâm, trời đã mờ sáng. Khách thập phương còn lại ở chùa cũng khá đông. Nhìn thoáng qua, người nào cũng có nét tư lự.

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ đi vào Đại Hùng bửu điện.

Một nhà sư chừng ba mươi tuổi đón chàng lại hỏi:

- Thí chủ là ai?

Chàng đáp nhanh:

- Khách thập phương.

Nhà sư hỏi:

- Vào đây đảnh lễ sao thí chủ lại mang võ khí?

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Không mang vũ khí, không lễ gởi... Có thể cho tại hạ gặp vị chánh trị sự của quý tự được không?

Nhà sư nhìn Tuyết Cừu như dò xét. Hồi lâu ông hỏi:

- Thí chủ cho biết quý danh?

- Huyết Thủ! - Lã Tuyết Cừu đáp.

Nhà sư nghe nói thất kinh, thối lui mấy bước rồi xoay mình bỏ chạy.

Lát sau, năm, sáu vị cao tăng từ sau hậu viện kéo ra.

Một vị sư già nhất đưa tay làm lễ, hỏi:

- Thí chủ là người đã gây sát nghiệp trong đêm nay ở tệ tự?

Tuyết Cừu đính chính:

- Đại sư nói sai rồi. Kẻ gây sát nghiệp trước chính là đám ma tăng của Thiếu Lâm. Tại hạ là kẻ trừ đám ma tăng đó. Nơi nào có ma, nơi đó có tại hạ. Đại sư cho tại hạ biết, Mộc Nhân trận ở chỗ nào?

Lão sư hỏi:

- Thí chủ muốn thử à?

Tuyết Cừu cười lạnh:

- Không phải thử mà là phá!

Trong lúc đó, vô số nhà sư từ hai mặt đổ xô đến, tất cả đều cầm vũ khí.

Lão sư thấy đệ tử Thiếu Lâm đến đông, lão nói:

- Thiếu Lâm đông gần cả ngàn người. Thí chủ đã giết ba vị Chưởng môn và sáu vị cao tăng. Xét ra tội ác ngập trời. Nếu thí chủ thông tình đạt lý, thì hãy xuôi tay tự trói nhờ công đạo xét xử, còn chống lại, e rằng chết không toàn thây.

Lã Tuyết Cừu ngửa mặt nhìn lên không.

Một hồi, chàng nói:

- Đám tăng lữ của Thiếu Lâm ta xem bằng kiến. Sở dĩ ta không giết nhiều, bởi vì họ chưa đáng tội chết. Kẻ nào không tin thì hãy thử cho biết.

Ba nhà sư vừa to con vừa mập, một cầm cây nhị khúc, mỗi đoạn như vậy dài gần một cánh tay bằng kim loại. Còn hai nhà sư kia cầm trượng bước tới nói:

- Ta thỉnh giáo thí chủ.

Tuyết Cừu nói:

- Đại Hùng bửu điện hôm nay sẽ đổ máu. Đây là các lão tự tìm cái chết.

Chàng đứng nghiêm mà nhìn họ.

Hai nhà sư vung thiền trượng đánh tới, khí thế như kình phong nộ vũ.

Lã Tuyết Cừu chớp người lên khỏi tầm trượng, nhưng ánh đao xả tới người cầm nhị khúc.

Kết quả, nhà sư cầm nhị khúc mất đi một vành tai. Hai nhà sư còn lại vừa sợ vừa giận, vung thiền trượng tới tấp...

Không phải nhà sư cầm nhị khúc tài giỏi gì mà tránh được Ma chiêu, chẳng qua là chàng chỉ cảnh cáo họ thôi, vì họ không phải là kẻ đã truy sát song thân chàng.

Nhưng nhà sư mất tai lúc ấy chưa biết đau đớn gì, chỉ thấy bên tai hơi nhẹ đi một chút, lão lùi lại đưa tay sờ thử, mới hay tai mình đã mất đi. Lão cả giận, thanh nhị khúc của lão như cặp giao long, vun vút tấn công Lã Tuyết Cừu.

Lã Tuyết Cừu không muốn kéo dài cuộc đấu, và cũng không muốn mất sức vô ích, chàng lại phóng người lên...

Thêm hai vành tai nữa rớt xuống.

Chàng phi thân ra ngoài nói:

- Đừng ép ta!

Lúc ấy, có một đại sư từ động Thiếu Thất chạy qua la lớn:

- Các đệ tử? Chớ có động thủ với Tiểu Sát Tinh.

Lã Tuyết Cừu thấy vị sư này là người mà chàng đề nghị thay cho lão Chưởng môn Quãng Pháp. Chàng nói:

- Đại sư! Chỉ cho tại hạ chỗ Mộc Nhân trận.

Nhà sư trừng mắt hỏi gằn:

- Thí chủ giết bao nhiêu người ấy chưa đủ sao, lại còn muốn quấy phá nữa?

Lã Tuyết Cừu rất hiểu đó là hảo ý của đại sư nhưng chàng vẫn thản nhiên nói:

- Mười tám Mộc Nhân là phương tiện của Thiếu Lâm để dạy đệ tử tiến bộ, chứ không phải dùng để giết người. Nay Thiếu Lâm lập ra nhằm để hạ sát tại hạ, nên buộc tại hạ sẽ loại bỏ đi.

Đại sư lắc đầu nói:

- Thí chủ lại xâm phạm việc riêng của Thiếu Lâm rồi. Hồi còn Quãng Pháp, Mộc nhân có ý nghĩa khác. Hôm nay Mộc nhân trở lại vị trí cố hữu của nó.

Lã Tuyết Cừu lại nói:

- Nếu vậy thì đại sư cũng nên phá đi Đoạn Trần kiều.

Lão sư gật đầu:

- Nói tóm lại, mọi việc của Thiếu Lâm để Thiếu Lâm tự lo liệu. Ta yêu cầu thí chủ hãy rời khỏi bản tự!

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ quay ra.

Đã có lệnh của vị sư già này, không ai được ngăn đón Huyết Thủ.

Chàng vừa đi ra giữa sân, đã thấy một đội ngũ nhà sư đang đứng với một phương vị đặc biệt, người nào cũng có nét mặt nghiêm trang, tuổi của họ từ ba mươi trở lên. Tất cả là mười tám vị.

Lã Tuyết Cừu cắp đao trừng mắt đứng nhìn.

Chàng thấy lão sư từ trong Đại Hùng bửu điện đi ra. Chàng hỏi:

- Đại sư cho lập trận này để đấu với tại hạ đó chăng?

Lão sư không đáp, lão đi tới một nhà sư chỉ huy trận đó, nói:

- Quãng Độ sư đệ! Sư đệ còn muốn Thiếu Lâm đổ máu nữa sao?

Quãng Độ chắp tay nói:

- Bạch sư huynh! Để Tiểu Sát Tinh đến đây giết người một cách tự nhiên, rồi lại ra đi dễ dàng thì còn gì là uy danh của Thiếu Lâm. Thà chúng ta đổ máu một lần để trăm năm được bình yên.

Nhiều người phụ họa lời của Quãng Độ:

- Đúng vậy!

- Đúng vậy!

Lão sư nói:

- Ta là Tuệ Đức, Đại lão hòa thượng, vừa được hội đồng trưởng lão công cử quyền Chưởng môn, tạm thời duy trì pháp giới ở đây. Hãy dẹp La Hán trận này để Thiếu Lâm có thời gian giải quyết những chuyện nội bộ

Quãng Độ nói:

- Tiểu đệ vừa nhận lệnh của sư thúc đại lão hòa thượng Chánh Trí, phải lập trận này…

Tuệ Đức thở ra nói:

- Nếu vậy thì đây quả là huyết nghiệp của Thiếu Lâm. Lã thí chủ! Tuy trận đã lập, nhưng phá hay không là quyền của thí chủ.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Đại sư là bậc chân tu. Cả một môn phái lớn mà có được một vài vị chân tu cũng là quá đủ rồi. Chẳng hơn, giang hồ rộng lớn thế kia không tìm lấy một người chân chính đó sao. Họ đã muốn lập trận không phá đi dễ gì yên với họ. Bạch đại sư! Chiều ý ngài, tại hạ đi, nhưng họ tái lập thì không trách tại hạ được.

Lúc bấy giờ thập phương bá tánh không còn mấy người ở đây.

Khi Lã Tuyết Cừu quay đi, Quãng Độ hét một tiếng nhảy theo, và mười tám cao thủ của Thiếu Lâm cũng di động bao cả Tuệ Đức lẫn Tuyết Cừu vào trận.

Tuệ Đức thở dài buồn bã, nói:

- Kể cả ta mà họ cũng muốn triệt hạ, đừng nói chi ai.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Đến nước này không thể không ra tay.

Tuệ Đức đại sư lớn tiếng hỏi:

- Quãng Độ! Sư đệ vây cả ta nữa sao?

Quãng Dộ nói:

- Đành vậy thôi. Tại lão sư huynh đứng chung với hắn. Tiểu đệ được lệnh của sư thúc, không thể không thi hành. Hai vị hãy phá trận mà ra gặp Đại lão sư Chánh Trí.

Tuyết Cừu cười lạnh:

- Ai coi trận này là quan trọng, chứ ta coi nó chỉ là một trò tiêu khiển.

Chàng quay sang nói với Tuệ Đức:

- Đại sư mọi việc nơi đây cứ để tại hạ.

Tuệ Đức máy môi toan nói điều gì đó, nhưng không còn kịp nữa.

Tuyết Cừu đã biến mất với ngọn đao. Trận thế lúc đó biến đổi theo, giữa trận bỗng nổi gió. Mười tám thiền trượng chuyển động như một rừng gươm giáo bao phủ lấy hai người, chắc và kín như tường đồng vách sắt.

Bây giờ Tuyết Cừu mới biết sự lợi hại của trận pháp.

Trận dữ không nằm ở chỗ đông hay ít người, mà nằm ở chỗ biến hóa của nó.

Tuyết Cừu thi triển hết Long Phi đệ nhất thức mà trận thế vẫn không nao núng. Bây giờ chàng đánh tới thức thứ hai Long Phi đệ nhị thức, thức này chia làm tám chiêu, đủ đánh tám cửa.

Người ta chỉ nghe tiếng leng keng... Leng keng... Liên hồi chứ chưa thấy dấu hiệu gì làm ảnh hưởng tới trận pháp.

Lã Tuyết Cừu động tâm nói:

- Chả lẽ Quỷ thức kỵ pháp trận?

Chàng phóng người đứng sát bên Tuệ Đức đại sư.

Ông nói:

- Thập bát La Hán trận là một danh trận, tuyệt đại cao thủ như Vương Trùng Dương phải mất nửa ngày mới phá được.

Tuyết Cừu nói:

- Những người lúc trước vây Vương Trùng Dương là cao thủ, còn những nhân vật ở đây có gì là ngại.

Tuệ Đức đại sư mấp máy môi toan nói điều gì nhưng ánh đao đã lóe lên, chàng lại mất hút, có tiếng khua leng keng giáp một vòng.

Trận thế xem ra có phần thay đổi. Loáng chốc, đâu cũng trở lại đó. Coi lại Quỷ thức không ảnh hưởng gì lắm.

Lã Tuyết Cừu lại đáp xuống bên đại sư.

Ông nói:

- Nếu không hợp phá thì không xong.

Tuyết Cừu nói:

- Yên tâm! Đại sư không thể mang tiếng phản môn.

Chàng định hướng và suy nghĩ một chút, rồi lại chớp người lên...

Bỗng nghe có vài tiếng hét thất thanh, ba nhà sư té ngửa ra và nằm trên vũng máu.

Tuyết Cừu không để họ kịp thời điền khuyết, chàng múa tiếp Ma chiêu đệ nhị, lại thêm ba người nữa bị loại.

Phút chốc, Thập bát La Hán trận hoàn toàn tê liệt.

Lã Tuyết Cừu trầm giọng:

- Đó là tự các ngươi muốn chết. Ta đã nói rồi. Cứ thủng thẳng về kêu lão Chánh Trí đến đây.

Quãng Độ đại sư may mắn thoát chết, mặt lão kinh hãi đến tột cùng.

Bỗng có tiếng nói như tiếng chuông ngân vang lên, tiếp đó xuất hiện một nhà sư râu bạc trắng cất giọng nói:

- A di đà Phật! Sư điệt và Lã thí chủ hôm nay quả là đại khai sát giới.

Tuệ Đức đại sư toan làm lễ và đính chính lời nói vừa rồi, nhưng Lã Tuyết Cừu bước tới án ngay trước mặt đại sư nói:

- Ngài tu gần trăm năm nhưng trần căn tục bản còn dày đặc lớp bụi của lợi danh. Tại hạ đến Thiếu Lâm để trị tội những tên ma tăng, mười hai tên chỉ giết có bảy tên, một tên chưa tìm ra, bốn tên còn gởi tạm lại đó. Bỗng ngài đem đám đệ tử vụng tu kia tới đây khó dễ tại hạ, với mục đích hy sinh một số đệ tử mà triệt hạ đối phương. Tại hạ nói thật, dẫu cho một ngàn Thiếu Lâm tăng, tại hạ chỉ ra tay một ngày là xong. Mời ngài bước tới đây!

Đại sư Chánh Trí đưa cao hai tay lên.

Lã Tuyết Cừu vội cho đao vào vỏ, và chớp người lên...

Và Chánh Trí đại sư cũng mất hút.

Đến khi hai người sa xuống, Lã Tuyết Cừu xiểng niễng đứng không vững, còn Chánh Trí đại sư hai khóe mép rỉ máu.

Chánh Trí đại sư nói:

- Ma chiêu! Vô Ảnh ma chiêu...

Nhưng rồi bóng hai người lại mất hút. Có tiếng ầm ầm trên không, hai người cùng sa xuống.

Chánh Trí đại sư mặt mày mình mẩy đầy máu là máu, ông ta đứng không muốn vững, còn Lã Tuyết Cừu hai mép máu chảy nhẹ ra hai dòng.

Chàng hít vội một hơi chân khí rồi bay đến.

Trong lúc Chánh Trí đại sư vận dụng Hóa Huyết thần công...

Thật ra, Hóa Huyết thần công không phải là môn công phu của Thiếu Lâm, mà công phu này Chánh Trí đại sư tham luyện ở ngoại môn. Vài mươi năm trước đây, vấn đề này đã làm nội bộ của Thiếu Lâm xích mích.

Nói về võ học chánh tông, Thiếu Lâm là một đại bang phái lớn nhất trong hoàn vũ, nên các đệ tử không được quyền luyện ngoại giáo. Khi Chánh Trí đại sư đã thành công thì môn bộ mới phát giác ra.

Lúc Thiếu Lâm dẫn đầu cuộc truy sát Huyết Thủ thì Chánh Trí đại sư đang ở vào giai đoạn chót của sự khổ luyện, nên không tham dự được.

Sở dĩ Chánh Trí đại sư luyện môn tà công mà các đại cao tăng vẫn để yên cho ông ta là vì có Quãng Pháp đại sư phương trượng che chở.

Lúc này Lã Tuyết Cừu thấy Chánh Trí đại sư vận Hóa Huyết thần công vội bay tới. Lúc ấy hai tay của ông đã nổi lên màu đỏ. Chàng đánh ra chiêu thứ ba trong Vô Ảnh ma chiêu, không ai thấy chàng xuất thủ thế nào, chỉ thấy nơi đó một vùng mờ hồng...

Có tiếng "ối" của đại sư, Lã Tuyết Cừu thổ ra liền tiếp mấy búng máu, còn Chánh Trí đại sư bị gãy cả hai tay.

Khi nãy hai tay của đại sư đỏ hồng, bây giờ hai cánh tay ấy trở thành xanh đen.

Người ta tự hỏi:

- Nếu Lã Tuyết Cừu chậm đi một chút để Chánh Trí đại sư vận công xong, thì kết quả sẽ như thế nào?

Trong đời có nhiều câu hỏi như vậy, nhưng câu trả lời không biết bao giờ mới xong.

Lã Tuyết Cừu bước tới...

Mộc Thúy Hương xuất hiện đứng án trước mặt chàng, mắt đỏ hoe. Nàng nói rất nhỏ:

- Nhịn một chút không được sao? Hãy thổ nạp để lấy lại chân khí.

Một làn gió tạt vào mặt chàng, Lã Tuyết Cừu chợt tỉnh. Chàng nghĩ thấm:

- "Nếu ta hết chân lực, địch vây ta thì làm sao chống cự".

Lã Tuyết Cừu xá Tuệ Đức một cái rồi nói:

- Tại hạ cáo từ!

Bấy giờ các lão cao tăng đều có mặt tại sân chùa thiếu Lâm, thấy tình trạng lão sư Chánh Trí như vậy, lại thấy Tiểu Huyết Thủ như vậy, có một số lão tăng phe cánh với Chánh Trí nháy nhỏ nhau. Họ đồng áp tới vây Lã Tuyết Cừu và Thúy Hương vào giữa.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Mộc Thúy Hương vì ta mà mắc nạn".

Tuệ Đức đại sư nói lớn:

- Hỡi đệ tử Thiếu Lâm! Việc Thiếu Lâm đổ máu hôm nay là do một vài gian tăng gây ra trước đây. Trong đó, phần lớn là Chánh Trí, Quãng Pháp, Phương Mã Nguyện, những người ấy phải chịu trách nhiệm. Người đệ tử Thiếu Lâm phải có cái nhìn sáng suốt và đạt đạo. Đừng nhân lúc người ta suy lực mà đẩy họ đến đường cùng.

Một số rất đông các đại lão sư đứng về phía Tuệ Đức. Dần dần phe của Tuệ Đức rất đông. Nhưng số sư sãi vây quanh Tuyết Cừu vẫn càng lúc càng đông.

Trong khi đó, một vị cao tăng khác của Thiếu Lâm lên tiếng phản đối:

- Chư đệ tử! Chớ nghe lời đại sư Tuệ Đức. Chính Tuệ Đức là một phản tăng. Bên Thiếu Thất, lão đứng xuôi tay để cho Tiểu Huyết Thủ tàn sát các vị đại sư. Chưa đủ, lão còn kê khai các vị cao tăng khác. Hãy bắt lấy lão để Tri pháp tòa xét xử!

Lập tức Thiếu Lâm chia làm hai phe.

Tuệ Đức đại sư nhìn thấy bên phe mình đông đến bảy phần, hai phần thì không theo cánh nào, một phần theo cánh Chánh Trí đại sư.

Tuệ Đức đại sư nói:

- Tuệ Trí, Tuệ Tâm, Tuệ Tính sư đệ! Ba vị hãy gióng Đại Hồng chung tập hợp đội Thiếu Lâm hộ pháp để chuẩn bị làm việc...

Đám người vây lấy Tuyết Cừu đã rút đi từ từ, chỉ còn lại vài chục người. Trong lúc hai phe Thiếu Lâm đang tranh giành lực lượng, Tuyết Cừu vẫn đứng điều tức, công lực của chàng gần hồi phục.

Tuyết Cừu nói:

- Ta đã đến đây là đã lượng được sức mình. Nếu chư vị không lui, buộc ta phải xuất thủ.

Đám người đó vẫn vây chặt, nhưng họ chưa động thủ. Có lẽ họ đang đợi lệnh của thủ lãnh họ.

Bỗng có tiếng Đại Hồng chung vang lên, tất cả các đệ tử Thiếu Lâm không kể cấp bậc tuổi tác đã vội vã chạy vào Đại Hùng bửu điện, hoặc chạy đến những nơi cất vũ khí... Đám của Chánh Trí đại sư thì đi nơi khác để lấy vũ khí.

Vòng vây Tuyết Cừu bây giờ càng thắt chặt thêm. Tình thế này chắc chắn Thiếu Lâm sẽ có nội chiến.

Tuyết Cừu nói với Mộc Thúy Hương:

- Mộc cô nương! Cô nương vì tại hạ mà không ngại hiểm nguy, nhưng mối thù do phụ thân cô gây nên không thể bỏ qua được.

Thúy Hương nói:

- Không phải ta làm việc này cho công tử là để giải kết. Ta vẫn hy vọng rằng, khi một người võ công càng cao, thì lòng độ lượng càng lớn. Những việc ấy hãy để lại sau. Công tử hãy đề phòng. Giả sử mỗi người phóng một mũi phi tiêu thì công tử đối phó được không?

Tuyết Cừu thấy Mộc Thúy Hương có những nhận xét sâu sắc, lại tỏ ra người có trí lực. Chàng đâm ra có phần nể nàng.

Tuyết Cừu nói:

- Mộc cô nương! Khi lâm chiến, cô nương chỉ cần tự vệ thôi. Đừng lo cho tại hạ!

Cuộc họp trong Đại Hùng bửu điện không rõ bàn gì trong đó mà thấy rất lâu. Nếu cuộc chiến giữa Tuyết Cừu và đám tăng tại đây xảy ra có lẽ không biết bao nhiêu người ngã xuống rồi. Và cũng chưa rõ tính mạng Tuyết Cừu ra sao?

Nói như vậy để thấy lão tăng Tuệ Đức không nóng lòng giùm cho chàng. Hay là lão tin chàng có khả năng?

Lã Tuyết Cừu toan động thủ, nhưng Mộc Thúy Hương giằng tay chàng nói:

- Dừng lại! Cứ đứng mà dưỡng sức. Họ chưa khai chiến thì ta cũng không cần động thủ. Chút nữa sẽ có đám tăng của Tuệ Đức ra.

Chàng gật đầu.

Và không bao lâu, một vị đại sư tướng mạo trang nghiêm bệ vệ, dõng dạc nói:

- Lệnh truyền cho các đệ tử tả phái dẹp vũ khí và bước vào Đại Hùng bửu điện để nghe lệnh.

Chưa ai chịu đi.

Lập tức một đội hộ pháp tăng chia nhau tiến sát đến đám tăng đối lập.

Có tiếng kêu lớn:

- Các đệ tử Thiếu Lâm tả phái nghe đây! Các đệ tử vốn vô tội, chỉ có người cầm đầu là có tội.

Chư tôn Đại lão hòa thượng sẽ có cuộc họp khẩn cấp để có biện pháp. Không nên để cuộc đổ máu xảy ra nữa. Tất cả hãy hạ vũ khí và tập hợp về Đại Hùng bửu điện. Đây là lần cuối cùng, không được trễ.

Bấy giờ đám tăng kia mới chuyển mình. Họ lần lượt đi cất vũ khí. Và cuối cùng chỉ còn năm người vây Lã Tuyết Cừu.

Tuyết Cừu trầm giọng:

- Cho đến sáu đại cao thủ hàng đầu của Thiếu Lâm, đến Thập bát La Hán trận ta còn chưa xem ra gì, huống chi năm gã ma tăng này. Ta đã bước đi, kẻ nào làm khó dễ thì đừng trách.

Mộc Thúy Hương và Lã Tuyết Cừu cất chân bước tới.

Năm nhà sư Thiếu Lâm đứng vây chàng, chớp người lên, múa trượng tấn công.

Lã Tuyết Cừu rút bảo đao ra, phóng người lên, chàng sử dụng chiêu Long Phi đệ nhất thức...

Kẻ rơi trượng, người trúng thương.

Tuyết Cừu chỉ đao vào mặt họ, nói:

- Các ngươi cũng là một lũ ác tăng. Lý ra ta giết cho rồi. Chỉ nể tình Phật tổ từ bi mà tha cho đó.

Không ai dám chận bước chân chàng nữa.

Lã Tuyết Cừu và Mộc Thúy Hương xuống núi. Nàng hỏi:

- Bây giờ công tử định đi đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Cảm ơn cô nương đã giúp tại hạ. Bây giờ chúng ta chia tay.

Ý của Tuyết Cừu là không muốn tiết lộ cuộc hành trình của mình. Còn Mộc Thúy Hương thì muốn quan tâm đến sự an nguy của chàng.

Nghe Tuyết Cừu nói vậy, Thúy Hương tức mình giậm chân:

- Ta có cần ngươi nói cảm ơn đâu. Ta chỉ cần muốn biết ngươi đi đâu mà thôi.

Tuyết Cừu lạnh lùng:

- Tại hạ đi giết cừu nhân. Tại hạ không thích bất kỳ người nào chen vào công việc của tại hạ. Cô nương đi đi...

Mộc Thúy Hương chửi một câu trước khi cất bước:

- Kẻ ngu thường hay bạo sát.

Nàng vừa đi vừa khóc.

Tuyết Cừu nhìn theo trừng trừng...

Chương 3 - Thiên Trượng cốc

Trời tháng tám im ắng lạ thường. Khắp non sông cây cối một màu vàng thắm. Không riêng gì màu hoa cúc mới vàng. Lã Tuyết Cừu trên đường đi Côn Luân, chàng cần phải ghé qua Thiên Trượng cốc. Bởi vì nơi đó đúng hai mươi năm, cũng vào tháng tám... trên hai trăm cao thủ đã truy sát một cặp vợ chồng tuổi trên dưới ba mươi.

Vấn đề được đặt ra:

- Tại sao toàn thể võ lâm lại truy sát hai người này?

Theo lời người nhũ mẫu, vợ chồng Lã Đạo Nghi là những người nghĩa hiệp, thấy việc bất bình là ra tay, không kể gì đến danh nghĩa chánh phái hay tà phái.

Thiếu Lâm đã vu khống cho họ là đệ tử của Huyết Ảnh Thần. Võ Đang lại quả quyết họ liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan. Nga Mi thì nói Phù Dung Tiên Tử là truyền nhân của Mê Hồn cốc... Nhưng Huyết Ảnh Thần là ai? Quỷ Vô Môn Quan là thứ gì? Trong khi Quỷ Vô Môn Quan chẳng qua là một nghiệm thuyết của nhà Phật. Còn Mê Hồn cốc là phái nào? Lại còn nhiều truyền thuyết khác nữa, ví dụ như bộ bí kíp Vô Ảnh ma chiêu.

Thực ra chàng chỉ nghe hai câu của nhũ mẫu đọc:

- Vô Ảnh Long Phi tàng quỷ thức. Tuyệt Hình Hổ Dực kiến ma chiêu, mà thôi.

Nhờ hai câu đó khiến chàng phải moi tung hai trận nhỏ Long Phi và Hổ Dực mới thấy được tam quỷ thức và Thất Tuyệt ma chiêu Còn Vô Ảnh thì đi với quỷ và ma là cùng.

Lã Tuyết Cừu vừa đi vừa suy nghĩ...

Bất chợt chàng thấy từ xa, một lão già áo quần rách rưới, tật nguyền, một chân gác trên nạng gỗ, còn chân kia đạp đất, đi ngược đường về phía chàng. Thế đi rất ung dung nhàn hạ.

Đường hơi chật, Lã Tuyết Cừu nhường cho lão đi qua. Nhưng lão già đến giáp mặt chàng liền dừng lại, nhìn chăm chăm dung mạo chàng và nói:

- Thiếu hiệp! Ta là một lão ăn mày chuyên nghiệp, lại tật nguyền. Hiện giờ bụng ta rất đói, đã ba ngày rồi chưa có hạt cơm. Thiếu hiệp có thể giúp ta vài hào để kiếm một bữa ăn không?

Lã Tuyết Cừu vốn rất ghét những kẻ hý lộng, chàng nhìn vào mặt lão hỏi:

- Lão trượng là người Cái bBang chăng?

Lão lắc đầu, nói:

- Ta là tên hành khất lang thang, chứ không phải khất cái của Cái bang.

Chàng lại hỏi:

- Trông thần sắc của lão trượng là người có võ công cao, sao lại có ý hý lộng như vậy?

Lão xì một tiếng nói:

- Một vài hào đối với ta là lớn, nhưng đối với thiếu hiệp thì không tới đâu, vậy mà thiếu hiệp tra gạn nhiều quá. Gọi ngươi là thiếu hiệp, ta thật hồ đồ.

Lã Tuyết Cừu cũng cảm thấy xấu hổ thật. Nhưng chàng nghĩ:

- "Khắp nơi chàng đều có kẻ thù, nên phải thận trọng để tránh sự lừa lọc của bọn chúng".

Chàng moi trong bọc ra một nén bạc đưa cho lão, nói:

- Lão trượng cầm lấy chút đỉnh tiêu đỡ.

Lão ăn mày cười mát, nói:

- Bây giờ ta hết cao hứng để lấy rồi. Ngươi hãy nhớ lời này: Cho ai mà cho một cách sốt sắng thì của một đáng giá mười. Còn cho mà cho một cách miễn cưỡng thì của mười chỉ đáng giá một.

Lão nói xong cất bước đi ngay.

Lã Tuyết Cừu nghe lão ăn mày dạy khôn, chàng không giận lão mà buồn cho mình. Chàng chận lão lại, nói:

- Lão trượng khoan đi! Sở dĩ tại hạ phải hỏi kỹ như vậy, vì chung quanh tại hạ nhiều kẻ thù lắm...

Lão ăn mày đưa tay chận lại rồi cười sặc sụa, nói:

- Ý ngươi muốn nói không lý lấy bạc giúp cho kẻ thù, có phải vậy không? Quan niệm đó không có gì là anh hùng cả. Đối với kẻ thù, nhất là kẻ đại thù cũng phải nghiêm túc như đối với kẻ đại ơn. Trượng phu là ở chỗ đó.

Lão nói xong lại đi.

Lã Tuyết Cừu trong một thoáng đã nhận được hai bài học lớn. Chàng cảm thấy hổ thẹn cho chính mình. Lúc trước đây, Mộc Thúy Hương đã nói:

- Võ công càng cao thì lòng độ lượng càng lớn cũng là một ý vậy.

Lão ăn mày đã đi khá xa, Lã Tuyết Cừu chạy theo gọi giật lại, nói:

- Tiền bối khoan đi đã! Vãn bối có lời muốn thưa.

Lão dừng lại nói:

- Ta có nghe ngươi xưng với ai là vãn bối đâu. Tiếng đó ngươi dùng để xưng với lão ngụy quân tử Nam Mã Nguyện đó chứ. Tên đó vốn là họ Nam Phương, nhưng hắn bỏ họ cha mẹ hắn đi chỉ lấy là Phương thôi.

Lã Tuyết Cừu chết điếng trong lòng. Chàng kiểm điểm lại, thấy quả lối xưng hô của chàng là như vậy.

Lại thêm một tin nữa, Phương Mã Nguyện chính là Nam Phương Mã Nguyện, lão ăn mày gọi

hắn là Nam Mã Nguyện. Hắn là một ngụy quân tử. Nếu lão đã biết Nam Mã Nguyện là một ngụy quân tử, có lẽ lão ăn mày còn biết nhiều việc khác có liên quan tới vụ án Thiên Trượng cốc.

Lã Tuyết Cừu xuống nước nói:

- Tiền bối như thánh thần, biết rõ hết mọi việc. Xin tiền bối nói qua vụ án Thiên Trượng cốc của hai mươi năm trước đây.

Lão ăn mày nói:

- Theo ta, đó chưa phải là vụ án.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hết sức, hỏi:

- Tại sao vậy tiền bối?

Lão ung dung nói:

- Gọi là vụ án khi nào việc đó có liên quan đến luật lệ, công lệ, luật pháp, công đạo, công lý. Đây chẳng qua là một âm mưu của những tên đầu nậu giang hồ, của những gã ngụy quân tử... Nhưng ngươi đừng hỏi gì nữa cả, ta hết muốn nói rồi!

Tuyết Cừu càng kinh sợ lão, nên khẩn khoản:

- Tiền bối có thể cho biết cao danh?

Lão đáp gọn:

- Ta họ Lý.

Lã Tuyết Cừu là người rất mẫn học, nên có kiến thức. Chàng nhớ đứng đầu Bát Tiên có người họ Lý cũng bị thọt chân, cũng có lối đi khập khiễng như lão. Lý tiên trượng là bậc cái thế kỳ nhân. Suy ra, Lý... Độc cước này cũng là nhân vật ngoại hạng.

Chàng muốn nói thêm nữa, nhưng Lý độc cước đã đi mất.

Kết quả nén bạc của chàng vẫn còn, nhưng chàng lại nhận được ba bài học lớn để cuộc gia nhập giang hồ của chàng thêm phần lịch lãm.

Mãi đến chiều, Lã Tuyết Cừu mới đi đến địa phận Thiên Trượng cốc.

Thiên Trượng cốc là một vùng đồi núi trùng điệp phía Đông thoai thoải, phía Tây vách đá dựng cheo leo.

Tuyết Cừu chưa biết đích xác cái “hang ngàn trượng”, nơi mà song thân chàng rơi xuống ngay ở chỗ nào. Chàng cần phải đi dọc theo đó độ vài chục dặm để nghiên cứu và xác định vị trí.

Dĩ nhiên khó mà đoán định được vị trí chính xác. Trời quá khuya, chàng phải ngồi dựa vách đá mà dưỡng thần.

Tuyết rơi bay bay, Lã Tuyết Cừu thấm lạnh.

Không có hang nào để chàng chui vào đó trú đỡ. Cũng may, nhờ có mấy tàng cây che bớt tuyết.

Lã Tuyết Cừu đang mơ màng, bỗng nghe có tiếng động nhẹ. Chàng bàng hoàng mở mắt ra, thấy thoáng một bóng người mặc y phục đen, dường như đó là một nữ nhân, tay cầm một cọng cỏ đang quất vào mình chàng...

Người ấy chỉ đánh bằng cọng cỏ thôi, thế mà chàng thấy bả vai đau buốt.

Chàng vừa vươn vai đứng lên thì người ấy đã xa ngoài năm trượng.

Tuyết Cừu trầm giọng:

- Vị cao nhân nào đó, xin hãy dừng lại!

Nhưng chỉ loáng cái, người kia đã xa ngoài mười trượng.

Tuyết Cừu đuổi theo...

Bất ngờ một vật đen bay thẳng về phía chàng. Tuyết Cừu đưa tay bắt, thì ra là một đóa hoa.

Chàng giật mình tự nhủ thầm:

- "Một đóa hoa bay tới với một sức mạnh như thế, thì công lực của người này rất cao thâm".

Chàng lại đuổi theo, nghe có tiếng cười khúc khích ở phía trước. Tiếng cười ấy trong và trẻ trung. Bóng nữ nhân mất dạng sau một tảng đá.

Chàng tới nơi quan sát, sau tảng đá ấy là một khoảng đất bằng phẳng, có vài cây cổ thụ và tận đằng xa kia mới là bờ vực.

Chàng lẩm nhẩm:

- Không lý là ma. Nếu không phải là ma, thì ai mà có khinh công cao thâm như vậy? Thăng thiên hay độn thổ?

Tuyết Cừu ra khỏi nhà tranh đã giết hai cao thủ, và hơn mười vị cao tăng, đó là chưa kể những người bị chàng đả bại mà tha chết. Lần này gặp hắc y nữ sao lạ lùng đến thế? Từ đóa hoa cọng cỏ vẫn có chất cao thâm kỳ bí.

Chàng quyết định ngồi lại để mai sáng khám phá ra khu vực này mới nghe. Giờ này đã quá canh ba, bốn bề im ắng chỉ có tiếng thì thầm của rừng núi và hơi thở điều hòa của chàng.

Bỗng nghe tiếng vụt ngang đầu, chàng mở mắt. Không có gì cả, có lẽ là tiếng chim đêm. Suốt đêm ấy, chàng cứ lẩn quẩn mãi.

Bây giờ bình minh đã về.

Ban ngày chắc không còn bóng ma nào quấy phá chàng nữa. Chàng bẻ vài nhánh lá lót nằm.

Chàng thật sự ngủ một giấc thật sâu dù thời gian có ngắn.

Tiếng chim ríu ra ríu rít trên cành đã đánh thức chàng dậy. Lã Tuyết Cừu quan sát quanh gộp đá không phát hiện được gì. Nơi nào cũng còn chất thiên nhiên chưa có bàn tay con người nhúng vào.

Ngước lên tàng cây rậm, chàng tức mình nói:

- Sao ta ngu dốt, hồi khuya không khám phá những ngọn cây này?

Khi tự mắng mình là ngu dốt, chàng lại nhớ đến lời của Mộc Thúy Hương:

- Kẻ ngu thường hay bạo sát.

Lời mắng ấy bây giờ chàng thấy hơi có lý.

Lã Tuyết Cừu phi thân lên quan sát mấy ngọn cây, những nơi tàn nhánh không có gì đáng để ý.

Chàng tức mình nhảy xuống nói:

- Bí mật ấy sẽ nằm ở dưới tuyệt cốc.

Lã Tuyết Cừu bước lại bờ vực.

Từ trên cao nhìn xuống, quả là hố sâu ngàn trượng. Vách đứng thẳng, thỉnh thoảng có vài cây lớn đâm nhánh ra. Chân vách thoai thoải trơn trợt bởi rêu phong. Cứ nhìn vách đá mà suy nghiệm, những ai rơi lọt xuống đó đều phải chết, dù người đó là cao nhân.

Chàng hỏi nho nhỏ với chính mình:

- Không biết song thân ta có rơi xuống chỗ này không?

Chàng tìm cách xuống bên dưới, nhưng không làm sao xuống được. Suốt một dải dài thẳng tắp cùng một kiểu như vậy.

Chàng nhủ thầm:

- "Vậy nữ nhân hồi khuya biến đi đường nào?"

Chàng kiên nhẫn đi dọc theo vách hang, nhưng không khám phá thêm được gì.

Lã Tuyết Cừu trở về vị trí cũ. Vì chàng tin rằng, nữ nhân hồi khuya không phải là ma quỷ, không chun xuống đất, không bay lên trời, chỉ có trượt vách mới mất thân ảnh của nàng thôi. Không lý nàng tự tử?

Chàng nhìn xuống vực một vài cây cổ thụ đâm tàng ra ngoài. Từ đây xuống đó cũng vài mươi trượng sâu, chàng có dám nhảy không? Khinh công của chàng cũng tuyệt cao, nhưng nhảy xuống đó muốn an toàn không phải dễ. Chỉ còn cách vận công bám đá mà leo xuống, kiểu leo của một con thằn lằn núi. Nhưng như vậy cũng không ổn, bởi vì vách đá có nhiều nơi phẳng lì như bức tường.

Cuối cùng, chàng quyết định nước liều là... Nhảy. Còn việc kiếm đường lên thì không có gì là khó.

Cái bọc nơi vai thanh đao... Là những vật làm cho chàng nặng thêm, nhưng không thể bỏ chúng ra được.

Dĩ nhiên chàng đắn đo trước khi quyết định mạo hiểm sinh tử một phen.

Lã Tuyết Cừu nhìn lại phía sau lần nữa rồi phóng mình xuống.

Ngay lúc đó, có tiếng nữ nhân thảng thốt hét lên:

- Dừng lại!

Nhưng đã muộn mất rồi…

Trong chớp mắt, chàng đã thấy tàng cây cổ thụ phía dưới, bèn lộn người một cái để giảm tốc độ rơi, thì chàng cũng vừa đụng nhằm cây.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng bám vào cành cây.

Khi ổn định tinh thần xong, chàng nhìn bao quát thấy dưới chân vách vẫn còn xa thăm thẳm. Không có một cây nào khác nằm giữa khoảng không đó. Đã vậy, ngang với cây chàng đang đứng, cách hàng chục trượng mới có một vài cây khác.

Lã Tuyết Cừu than thầm:

- Thật là ngặt nghèo cho ta!

Ngước lên trên miệng vực, chàng thấy nữ nhân đêm qua đang nhìn xuống.

Nữ nhân ở trên nói lớn:

- Ngươi liều quá! Tự nhiên giam mình ở giữa chừng không. Nếu bái ta làm… Sư mẫu, ta sẽ kéo lên giùm cho.

Lã Tuyết Cừu tức quá nói với lên:

- Quỷ nữ! Ta chết cũng được, không ai thèm nhờ đâu.

Chàng không nhìn nữ nhân ấy nữa. Nhưng tiếng nữ nhân tiếp tục vọng xuống:

- Nếu không gọi ta là sư mẫu, thì ta liệng đá xuống cho ngươi chết luôn.

Lã Tuyết Cừu cả kinh. Nếu quả nàng làm vậy thì có nước chết thật. Tâm niệm chưa dứt thì một vài mẩu đá nhỏ đã nhắm chàng ném tới.

Lã Tuyết Cừu than:

- Ác quá! Ta không thù oán với nàng kia mà tiểu thư ơi! Tiểu Sát Tinh này mà lên được thì… Ngươi sẽ biết tay ta.

Chàng than nhỏ nên nữ nhân không nghe.

Bỗng chàng nghĩ được một cách vừa mạo hiểm vừa thú vị. Chàng nói hơi lớn một chút:

- Quỷ nữ! Chừng vài hơi thở nữa thôi, thì tha hồ cho người ném đá.

Chàng rút đao đốn cây liền. Vài nhát đao thần đưa lên, cây cổ thụ lìa gốc rơi tăm tắp xuống. Chàng bám vào cây một cách khéo léo mà rơi theo.

Có những đoạn cây trở mình đảo lộn, chàng thay đổi vị trí cho thích hợp… Và cuối cùng thì

chàng tới nơi an toàn.

Không rõ nữ nhân đứng trên bờ vực có cảm tưởng gì?

Lòng hang là một con suối. Hơi nước và sương mai làm mờ đục không khí chung quanh.

Lã Tuyết Cừu ngồi định thần một chút để nhớ đến hình ảnh song thân rơi xuống vực này.

Chàng nhớ đến nhũ mẫu, người đã từng nuôi dưỡng chàng suốt hai mươi năm và dạy dỗ chàng rất nhiều.

Giờ đây chàng có thể kết luận được, nhũ mẫu là người có sức học uyên thâm. Võ công các bang phái, bà đều nắm vững, tinh thông đủ mọi môn, cho đến tam giáo cửu lưu bà đều nghiên cứu rất kỹ.

Mỗi khi chàng hỏi tại sao bà chịu làm nhũ mẫu, thì bà chỉ cười mà không nói. Thậm chí, cho đến cả tên bà, bà cũng không nói nốt.

Chàng mở mắt nhìn ra... Cái ngạc nhiên nhất của chàng là bên kia bờ suối có mấy đám khoai. Như vậy nơi đây phải có người. Có người trong lòng suối là có sự sống.

Chàng nhớ lại lúc nãy trên đồi, chung quanh không có nhà, nữ nhân nọ từ đâu xuất hiện trong đêm?

So sánh hai trường hợp chàng kết luận: Chắc chắn có con đường bí mật thông từ dưới lên trên.

Lã Tuyết Cừu vươn vai đứng lên, bắt đầu đi dọc theo bờ suối. Không một hang nhỏ nào chàng không dòm vào đó, nhưng tuyệt không thấy điểm gì khả nghi.

Chàng chợt vỗ tay một cái nói:

- Sẽ có đường mòn bên kia mấy đám khoai đỗ ấy.

Và chàng băng mình qua suối. Bên kia, vùng bằng phẳng của nó rộng hơn, và cũng có một vách đá nghiêng thoai thoải, không có đường lên. Bốn bên đám ruộng ấy không có đường mòn.

Chàng tự hỏi:

- Không có đường mòn, không lý người chủ những đám ruộng biết bay?

Lã Tuyết Cừu nhìn đám khoai đỗ, động tâm nhủ thầm:

- "Khoai đỗ còn non, tạm thời ta có thể sống được".

Nhưng vốn bản tính ngay thẳng, chàng nghĩ thầm:

- "Không xong rồi. Của ai, đâu phải của ta".

Bỗng chàng giật mình bởi tiếng động mạnh.

Lã Tuyết Cừu quay lại, một con sấu rất lớn, bề dài ba sải tay, bề ngang một người ôm không hết. Với độ lớn cỡ đó, bất kỳ mãnh thú nào cũng không phải là đối thủ của nó.

Thấy nó đang trườn tới, coi chàng như một miếng mồi tự nhiên.

Lã Tuyết Cừu rút đao và nói:

- Ngạc ngư! Đao ta chỉ có giết kẻ thù và băm nát mọi chướng ngại. Ta không muốn giết người và vật vô tội. Ngươi hãy lánh xa chỗ này!

Sấu không nghe được tiếng người chăng?

Bỗng nó quất đuôi sang, khí thế mạnh như đá lăn núi lở. Quả đá lăn thật.

Tuyết Cừu nhảy thóc lên gộp đá cao nhất, đuôi sấu va vào mấy tảng đá nhỏ, làm rời khỏi vị trí và lăn xuống suối. Sức mạnh như vậy khó mà tiếp cận được nó.

Lã Tuyết Cừu lượng sức mình, nói:

- Công lực ta tuy rằng chưa được một nửa của ngươi, nhưng ta tin rằng nếu ngươi tấn công ta, thì kẻ chết là ngươi chớ không phải là ta.

Sấu vẫn thản nhiên nhe bộ răng lởm chởm mà tấn công một cách dữ dội. Đuôi nó quất qua quất lại, đập lên đập xuống. Khi nó bò thì chậm chạp, khi nó tấn công thì nhanh không tưởng nổi.

Lã Tuyết Cừu cũng vận công chống trả quyết liệt với sấu. Có khi đồng bộ, có khi nghịch bộ, chàng phóng tới, phóng lui, mục đích làm cho sấu mệt sức. Thỉnh thoảng, chàng dùng Quỷ thức hoặc Ma chiêu làm cho sấu bị thương.

Trong cuộc đấu với sấu long trời lở đất, chàng rút được một linh nghiệm:

- Sấu tấn công bằng đầu chỉ là hư chiêu, mà tấn công bằng đuôi mới là thực chiêu.

Cuộc đấu kéo dài hơn nửa giờ, cuối cùng Lã Tuyết Cừu chém phăng đầu sấu bằng một Ma chiêu.

Lã Tuyết Cừu xem bộ da sấu, chàng nảy ra ý định lột bộ da này, lấy thịt để dùng, lấy da để may một bộ áo giáp chẽn hoặc để may một cái túi. Và Lã Tuyết Cừu mổ bụng sấu…

Thịt sấu còn nhiều hơn thịt của một con bò mộng. Số thịt này dẫu ba trăm người ăn trong một ngày cũng không hết.

Khi mổ bụng sấu, chàng động tâm khôi hài. Con vật to lớn thế này, tuổi của nó cũng vài trăm năm, không chừng bao tử của nó là một… Kho tàng châu ngọc.

Lã Tuyết Cừu mổ bao tử ra, đầu tiên là chàng thấy ngay một thanh kiếm. Chàng chưa biết thanh kiếm này như thế nào. Những chuyện tình cờ và hoang đường thường hay có một kết quả hết sức lạ lùng.

Lã Tuyết Cừu mang thanh kiếm đi chùi rửa sạch sẽ. Xong, chàng xem xét kỹ lưỡng.

Chuôi kiếm thấy khắc năm chữ: Long Tuyền Thái Kha kiếm. Chuôi kiếm màu đen huyền, lóng lánh. Lưỡi kiếm có màu sáng tía.

Lã Tuyết Cừu ôm kiếm vào lòng, bồi hồi nói:

- Nhũ mẫu ơi! Cừu nhi thường được nghe nhũ mẫu giảng về các loại kiếm quý: Quý nhất là cây

Thanh hồng tử diện (thép kiếm có ba màu xanh, hồng, tía) là vua của các loại kiếm, nên gọi là Thiên Tử kiếm. Hán Đế gọi nó là Thiên tử chi kiếm (kiếm của vua). Tiếp theo là Long Tuyền Thái Kha, gọi là Tể Tướng kiếm.

Thanh kiếm thứ ba là Can Tương. Hôm nay Cừu nhi có được thanh Long Tuyền, không biết Cừu nhi có làm được gì cho nhũ mẫu và song thân vui lòng không?

Chàng trở lại bên xác sấu, moi tiếp trong bao tử sấu ra, có nhiều châu ngọc thật sự. Lại có thêm một vật hình tháp bằng chất gì nặng lắm, đáy là một hình vuông...

Tất cả chàng đều đem ra suối chà rửa sạch sẽ. Bốn mặt bên có bốn chữ Bá vương tài đức, khắc theo chữ chân phương. Bốn chữ ấy đọc làm bốn cách: Bá vương tài đức, Vương tài đức bá, Tài đức bá vương, Đức bá vương tài. Đáy tháp có sáu chữ: Võ lâm Minh chủ di ấn, khắc nổi theo lối đại triện.

Khi nhận định được đầu đuôi, đọc lại bốn chữ trên, thì phải đọc: Bá vương tài đức.

Lã Tuyết Cừu không ham tước vị Võ lâm Minh chủ, nhưng chàng biết ấn này có từ lâu lắm. Những vị Võ lâm Minh chủ sau này đều tự khắc ấn để dùng. Đã có ấn kiếm trong tay, người anh hùng mặc sức tung hoành.

Cái mớ châu ngọc kia chẳng qua chỉ là những món trang sức cho đẹp mắt, có đói thì bán một vài viên mà xài. Chàng nghĩ tiếc cho lão ăn mày Lý độc cước gặp chàng sớm quá.

Lã Tuyết Cừu trở lại vị trí cũ, nổi lửa vừa nướng thịt vừa hơ da. Nắng dưới lòng suối rất yếu, nên không thể phơi da. Chàng phải hơ da để sau này khỏi trở mùi.

Tuyết Cừu rất tháo vát và kinh nghiệm nhiều vì cuộc sống tự lập. Chàng lấy một vài chất dầu trong cây, lá ướp vào da, để da sấu không còn mùi tanh của thịt.

Ăn thịt sấu mà ngăm nghĩ sự đời. Nữ nhân trên miệng hang là ai mà đùn đẩy ta xuống lòng suối này?

Mãi đến chiều, da sấu mới đem dùng vào công việc được, và việc đầu tiên là chàng may bao kiếm.

Da sấu dày, chắc, vảy sấu lóng lánh, thanh Long Tuyền vốn là kiếm quý, gặp bao kiếm này hẳn linh lắm.

Trong khi cao hứng, chàng lấy thanh Long Tuyền kiếm đi bài Long Phi tam quỷ thức.

Long Phi gặp Long Tuyền chẳng khác gì Thanh long ngộ lưu hà. Đúng là rồng gặp mưa, Thật là linh hiển!

Bảy thức kiếm đó diễn ra trong hào quang chói lòa mắt. Đối phương sẽ thấy như trời sầu đất thảm. Hiệu lực của nó so với đoạn đầu đao còn hơn thập bội.

Chính tai chàng nghe âm kiếm phát ra hoan ca, nhưng tại sao hoa lá chung quanh lại có vẻ héo úa? Héo úa thật sự. Đó phải chăng là dấu hiệu của sự thảm khốc?

Múa xong bài Long Phi đệ tam quỷ thức, Lã Tuyết Cừu múa tiếp bài Hổ Dực thất ma chiêu.

Kết quả, chàng biết Quỷ thức và Ma chiêu gặp Long Tuyền thì linh diệu vô cùng. Một điều làm chàng cảm thấy kỳ dị là thịt sấu chàng ăn, cũng như nhiều loại sấu khác chàng đã ăn khi còn ở Loạn Thạch, tuy nhiên thịt con sấu này có mùi vị rất lạ. Phải đến nửa ngày mới thấy cái lạ đó.

Chàng phát hiện ra cơ thể nóng rần, nhịp tim đập rất nhanh, tay chân khiến phải cử động...

Chàng ngỡ mình ngộ độc, liền ngồi xuống điều tức và suy nghiệm hồi lâu mới thấy không phải độc.

Một lời suy đoán có vẻ hợp lý:

- Chất kiếm quý và chất châu ngọc đã thấm vào da thịt con sấu làm tăng khí lực. Nhưng chàng làm sao có thể tiêu thụ hết khối thịt này?

Bỏ qua thì uổng, còn ăn quá độ sẽ bị bội thực. Dù gì, ngày bốn cử chàng ăn ngót nốt.

Mãi đến khuya, chàng vẫn ngồi nướng mấy miếng thịt sấu để dành ăn bữa khác. Chàng chợt giật mình, bởi nghe tiếng tiêu từ đâu vẳng lại. Tiếng tiêu lúc gần lúc xa, khi trầm khi bổng. Ý nghĩa hòa trong âm điệu, chàng cảm thấy như vơi như đầy, như mờ như tỏ huyễn hoặc kỳ quái vô cùng...

Chàng đứng lên nghe thứ tiếng tiêu phát xuất từ đâu, nhưng không tài nào phân biệt được. Có lẽ trong lòng suối nên âm thanh bị dội.

Có điều chàng chú ý, người sử dụng tiêu này có hai phần tuyệt kỹ:

- Một là nghệ thuật thổi tiêu rất điêu luyện, người ta có thể mê man vì tiếng tiêu. Hai là công lực của người này cao thâm không biết ở mức độ nào.

Chàng không rõ người ấy đã phát giác chàng chưa, nhưng tiếng tiêu có vẻ như trêu ghẹo, thách thức. Và Lã Tuyết Cừu làm một cuộc thí nghiệm, chàng lấy tấm da sấu chắn bên tai trái, âm thanh bây giờ rõ hơn một chút.

Chàng lại chắn bên tai phải, âm thanh kia rõ hơn trước nhiều.

Từ đó, chàng kết luận:

- Người thổi tiêu ở về phía phải.

Lã Tuyết Cừu lập tức phi thân về hướng đó. Chàng đi rất xa mà tiếng tiêu vẫn cách một quãng nhất định. Chàng hít vội một hơi chân khí dùng thuật khinh công đến mức thượng thừa đuổi theo tiếng tiêu, nhưng tiếng tiêu vẫn cách chàng một quãng như cũ.

Lã Tuyết Cừu lấy làm lạ, tự hỏi:

- "Người kia dù khinh công nhanh đoán xuất quỷ nhập thần thì thân thể cũng phải lắc lư, cớ sao tiếng tiêu vẫn chính xác. Ma tiêu, tiên tiêu thì tin được, chứ con người mà sử dụng đến thuật đó thì thuộc loại siêu nhân rồi!"

Chàng lại đặt tiếp câu hỏi:

- Tại sao người kia có ý dẫn dụ ta. Thiện ý hay ác ý? Nếu là thiện ý tại sao không chờ ta đến

gặp? Nếu là ác ý thì với võ công cao vào hàng tuyệt đỉnh như vậy, sao lại không đối mặt với ta?

Nhắm đuổi theo không kịp, chàng dừng lại suy nghĩ cách gặp vị cao nhân đó. Chàng vận mục lực quan sát thấy bốn bề tối đen, bỗng chàng dùng thuật khinh công chạy ngược về, và chàng phóng mình ẩn vào gộp đá.

Bấy giờ tiếng tiêu càng lúc càng gần lại.

Lã Tuyết Cừu bế hô hấp để đối phương không phát giác. Bỗng chàng thấy một người vừa tầm, không rõ nam hay nữ lướt qua phía chàng đứng.

Lã Tuyết Cừu toan đánh ra một chưởng, nhưng kịp nghĩ, chàng dừng tay lại. Đánh lén không phải là tư cách của bậc trượng phu.

Và kẻ kia đột ngột dừng lại, rồi quay nhìn chung quanh, tiếng tiêu cũng im bặt ngay từ đó.

Khi người kia hướng mặt về phía chàng, Lã Tuyết Cừu đứng lên nói:

- Các hạ là cao nhân, cũng là quái nhân. Thiết nghĩ, đời rất cần những người tài hoa như các hạ, tại sao các hạ nỡ vào suối mà ẩn dật?

Người kia lặng thinh một hồi rồi hỏi:

- Sao ngươi dám giết con đại ngạc của ta mà ăn thịt?

Chàng giật mình kinh ngạc, vì đó là giọng của một thiếu nữ.

Chàng nói:

- Ủa! Té ra là cô nương!

Cô gái xẵng giọng hỏi:

- Ngươi quen biết với ta bao giờ thế?

Nàng hỏi vậy cũng đúng. Bởi vì câu của chàng nói như người quen mới gặp lại nhau.

Tuyết Cừu hỏi:

- Xin cô nương cho biết quý danh?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp:

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Ạ! Té ra đại ngạc là của cô nương nuôi. Tại hạ đâu muốn giết nó. Tại hạ đã nói với nó nhiều lần, nhưng nó vẫn không nghe, cứ tiếp tục tấn công. Nếu của cô nương, tại sao nó không có dấu hiệu hiểu hay nghe tiếng người lại thuần tính man dã? Và tại sao cô nương không xuất hiện sớm? Hay là cô nương đùa với tại hạ?

Cô gái mắng:

- Té ra ngươi còn ngốc hơn những người ngốc. Bất kỳ vật gì ở dưới nước lâu ngày cũng phải đóng rong rêu, mà ở trên khô lâu ngày thì bụi bám. Con đại ngạc vảy nó lóng lánh như ngọc, không phải ta kỳ cọ thường xuyên cho nó là gì? Ta vừa hay kịp thì ngươi đã chặt đầu nó rồi còn đâu.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Té ra những bảo vật đó không thuộc về mình nữa!"

Chàng nói:

- Thưa cô nương! Mời cô nương trở lại bên xác sấu, tại hạ có lời phân giải.

Nàng lộ vẻ giận dữ nói:

- Ta không muốn thấy cảnh đau lòng đó. Ta chỉ muốn bắt ngươi chặt đầu, lột da, mổ bụng moi bao tử ra rồi lóc thịt nướng... Mới cam.

Lã Tuyết Cừu thấy nàng nói hung dữ, chàng suy nghĩ thật lâu, nói:

- Có thể cô nương bỏ qua việc này cho tại hạ. Một là tại hạ có quyền tự vệ. Hai là tại hạ không biết nó là của cô nương nuôi. Ba là mạng người bao giờ cũng lớn hơn mạng của một con vật. Bốn là rủi tại hạ bị nó ăn thịt, thì ai đền mạng tại hạ đây?

Thiếu nữ đáp:

- Ngươi có lý của ngươi, ta có lý của ta. Bây giờ ngươi chuẩn bị chiến đấu để tự vệ.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Việc động thủ động cước khoan đã. Tại hạ lấy từ trong bụng sấu một thanh bảo kiếm, một ấn Võ lâm Minh chủ, và một số châu ngọc, xin giao hết lại cho cô nương.

Nàng lặng thinh.

Lã Tuyết Cừu đánh lửa lên, nàng lánh mặt sang nơi khác, nói:

- Nếu ngươi muốn trả, thì hãy để tất cả những vật đó xuống, tắt lửa đi.

Lã Tuyết Cừu làm theo lời nàng, nhưng lòng có nhiều thắc mắc.

Chàng tự hỏi:

- "Tại sao nàng không cho ta thấy mặt? Mặt nàng tuyệt đẹp hay cực xấu. Hoặc có điều gì khác?"

Tuyết Cừu hoàn trả những bảo vật lại cho chủ nhân, lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Chàng muốn hỏi thăm đường ra khỏi nơi này, hoặc một vài việc khó hiểu ở lòng suối này, nhưng thấy nàng lạnh lùng, chàng không muốn hỏi nữa.

Chàng nhũ thầm, giá như chàng ở tại đây lâu ngày mà có người lọt xuống, có lẽ chàng mừng lắm. Chẳng lẽ thiếu nữ kia lại có trái tim bằng đá?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ xin cáo biệt. Chúc cô nương vạn sự tốt lành!

Chàng nói xong nhắm phía trước mà đi, tức là chàng thông quay về chỗ cũ.

Đi được năm, bảy bước, bỗng nghe tiếng thét:

- Ngươi đứng lại đó! Ta nói rồi, ngươi phải chiến đấu để tự vệ.

Lã Tuyết Cừu nổi giận hỏi:

- Đánh đến một mất một còn hay sao? Tại hạ là kẻ giết người không gớm tay, nhưng không hề giết những người vô tội. Cô nương sống khắc nghiệt và lạnh lẽo hơn băng giá. Xin mời!

Chàng dứt lời liền rút bảo đao ra thủ thế, vì chàng đoán võ công của thiếu nữ này vô cùng bá đạo, nhất là môn khinh công.

Thiếu nữ lấy bảo kiếm của chàng vừa trao, nói:

- Mời!

Lã Tuyết Cừu đã định tâm, chàng vận dụng mục lực quan sát, thấy thiếu nữ đẹp như ngọc nữ, tuổi khoảng mười bảy, mười tám, chàng lấy làm lạ.

Với tuổi ấy mà võ công cao thâm, ắt phải có dị nhân truyền thụ, và chắc chắn nàng phải gặp lỳ duyên trong võ học nữa.

Chàng nói:

- Xin lỗi...

Lã Tuyết Cừu chớp người lên... Một tràng đao kiếm khua leng keng, ánh lửa do vũ khí chạm nhau tung tóe.

Hai bóng người bay dạt ra. Cả hai cùng nhìn nhau với sự kinh ngạc.

Thiếu nữ nói:

- Té ra ngươi sử dụng Ma pháp.

Lã Tuyết Cừu đánh tiếp chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, chiêu thứ tư...

Nàng đều đón đỡ ung dung.

Thân pháp của nàng cũng thuộc loại vô ảnh. Cả hai cùng mất bóng, và cùng lúc hiện thân.

Thiếu nữ biết chàng đánh Ma chiêu, nhưng chàng không biết nàng sử dụng môn công phu gì.

Những loại bảo khí chạm nhau phát ra những âm thanh trong vắt, ngân nga mà không phải tiếng bội ngọc minh loan. Kẻ có định lực và thẩm âm cao nghe như có tiếng sắt, tiếng vàng...

Lã Tuyết Cừu sử dụng đến chiêu thứ năm, thứ sáu... Điều mà chưa bao giờ chàng sử dụng đối với bất kỳ người nào, và thiếu nữ bây giờ mới biết gặp phải cao nhân.

Cuối cùng, nàng vẫn vượt qua khỏi sáu chiêu.

Lã Tuyết Cừu cả sợ. Còn một chiêu cuối cùng mà nàng vẫn qua được, thì chàng dùng tới môn nào đây? Vì Ma chiêu còn cao hơn Quỷ thức một bậc. Hơn nữa, riêng Quỷ thức cũng đã vượt hẳn những điều mà nhũ mẫu đã dạy chàng.

Chàng chưa vội dùng tới sát chiêu thứ bảy, vì chiêu nay đưa ra là một trong hai người phải chết. Nếu đối phương không chết, thì đối phương là người có võ công tuyệt luân, chàng không phải là đối thủ, dĩ nhiên sẽ bị đối phương giết chết.

Lã Tuyết Cừu quay sang dùng Tam Tuyệt quỷ thức, tuy rằng về mặt nghệ thuật, Quỷ thức không sánh bằng Ma chiêu, nhưng nó cũng có cái hay riêng của nó.

Quỷ thức cũng có những biến hóa ảo diệu, uy lực phi thường. Biết bao nhiêu kẻ địch đã chết dưới chiêu Quỷ thức.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Nếu cuộc đấu này cho ta dùng Long Tuyền kiếm, chưa chắc ai đã hơn ai!"

Nhìn lại trận đấu, thiếu nữ với thanh Long Tuyền kiếm dường như làm chủ cuộc chiến.

Hai người chớp lên chớp xuống một hồi, Lã Tuyết Cừu ngày càng rơi vào vị trí bại địa.

Đã gần hết thức thứ ba rồi, chàng vẫn chưa thấy một chút sinh khí xuất hiện. Nỗi tuyệt vọng bắt đầu len nhẹ trong cảm thức của chàng. Sự việc có thể đúc kết:

- Hoặc dùng chiêu thứ bảy trong Ma chiêu, hoặc dùng những chiêu thức của nhũ mẫu đã dạy?

Vừa hết thức thứ ba, chàng thấy sát khí từ trong kiếm đối phương tỏa ra lạnh thấu tâm can. Trong giây phút cầu sinh, chàng đành sử dụng đến sát chiêu thứ bảy.

Âm thanh trong bảo đao phát ra ồ ồ như tiếng suối và cũng cùng lúc đó kiếm âm của đối phương phát ra trong trẻo như tiếng chuông ngân. Âm của kiếm là âm "thương" thuộc Kim, âm của đao là âm "vũ" thuộc Thủy.

Trong Ngũ hành tương sinh, thì Kim sinh Thủy, do đó đao bị kiếm khống chế.

Vừa hết chiêu thứ bảy, chàng quay ngược thanh đao lại... Toan tự sát theo song thân nơi Thiên Trượng cốc này.

Bỗng keng, lưỡi kiếm đã chặn lưỡi đao lại.

Thiếu nữ nói:

- Võ học của ngươi tìm khắp ở nhân gian được thêm một người nữa, cũng khó như tìm trong sa mạc một viên kim cương vậy. Không phải ngươi thua ta, mà chính bảo đao thua bảo kiếm. Ngoài ra, trong Ma chiêu, ngươi đem cả thiện tâm mà sử dụng, bảo sao ngươi phát huy hào khí, sát khí được. Xin cho biết quý danh?

Lã Tuyết Cừu lặng im nghe nàng giảng giải một hồi, chàng thở ra, nói:

- Cảm ơn cô nương đã tha chết. Tại hạ là Tiểu Huyết Thủ.

Thiếu nữ nghiêm giọng:

- Ta muốn nghe tên thật của ngươi. Còn tên ta là Hoa Như Tuyết, mười chín tuổi.

Chàng nói:

- Tại hạ là... Lã Tuyết Cừu, hăm mốt tuổi.

Nàng á lên một tiếng rồi lặng thinh. Không rõ nàng phát hiện gì về chàng qua cái tên đó.

Cả hai lại im lặng.

Tiếng suối vẫn róc rách chảy...

Hồi lâu, Tuyết Cừu lên tiếng:

- Hoa cô nương ở đây một mình sao?

Cô gái không trả lời mà nói:

- Sương xuống lạnh rồi. Ngươi nhóm lửa lên ngồi cho ấm.

Tuyết Cừu đánh lửa lên, rồi nhặt củi khô làm thành một bếp lửa giữa lòng suối. Hai người ngồi lại.

Hoa Như Tuyết nhìn Tuyết Cừu, một thanh niên khôi ngô tuấn vĩ, diện mạo đầy vẻ anh tuấn.

Tuyết Cừu nhìn Hoa Như Tuyết, quả đúng là... Như tuyết.

Chàng lặp lại câu hỏi khi nãy. Như Tuyết nói:

- Ở trong lòng suối này chỉ có ba người. Ngoài công tử ra gồm có sư nương, sư muội và ta.

Tuyết Cừu chợt nhớ tơi nữ nhân áo đen. Chàng hỏi:

- Giữa đêm qua, tại hạ thấy một nữ nhân áo đen, không biết đó là tiểu thư hay lệnh muội? Hồi giữa buổi mai này, tại hạ lại thấy một lần nữa, nhưng cách xa quá nên không rõ mặt.

Như Tuyết nói:

- Chắc là sư muội rồi. Nhỏ ấy thường bỏ suối đi ra ngoài lắm. Sư muội tên là Dương Tiểu Kha, võ công cũng không kém ta chút nào.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Võ công của tiểu thư cao quá, dĩ nhiên võ công của lệnh sư phải đạt mức vô lượng. Nhưng sao lệnh sư phải sống biệt lập thế này? Và làm sao nhị vị biết mà vào đây bái sư?

Như Tuyết cười:

- Chúng ta có phải tầm sư học đạo đâu. Sư nương thấy trống vắng quá, nên đi tìm chúng ta đấy chứ. Còn ngươi, ta chưa thấy ai liều lĩnh như ngươi. Hồ sâu cả ngàn trượng mà ngươi dám nhảy xuống. Ngươi xuống đây với mục đích gì?

Tuyết Cừu nói:

- Năm xưa, vợ chồng Huyết Thủ bị hai trăm cao thủ võ lâm đánh rơi xuống hồ này. Nhân tại hạ qua đây, muốn xem thử dưới lòng hang này.

Như Tuyết chân lại nói:

- Chắc chắn sư nương ta sẽ sai Tiểu Kha đi tìm ngươi về cho gia sư hỏi thăm mọi việc. Ta dặn ngươi một điều... Nên nhớ, đừng nói gì về sự liên hệ giữa ngươi và Huyết Thủ. Nhớ nhé? Còn bảo kiếm, ngọc ấn, châu ngọc... Đây, ngươi nhận lại!

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Không phải của tại hạ, tại hạ không nhận đâu.

Như Tuyết trợn mắt:

- Trong suối có ba người, nhưng Tiểu Kha thường đi ra ngoài, gia sư thì ở một chỗ, còn ta thì hay đi dạo suối. Ta với đại ngạc là bạn thân thật, nhưng ta không biết bên trong nó có linh kiếm. Nay nó chết cũng có phần số của nó, và đó cũng là lòng trời muốn giúp ngươi. Hãy nhận lại tất cả những món này, đừng làm ta phật ý.

Lã Tuyết Cừu đứng lên chắp tay nói:

- Tại hạ không nhận. Tại hạ không muốn lợi dụng lòng tốt của ai, cũng không muốn mang ơn ai, e ngày sau có việc khó xử. Chung quanh tại hạ toàn là kẻ thù, và tại hạ sẽ không diện kiến lệnh sư...

Như Tuyết cũng đứng lên, nói:

- Không phải ta khờ như ngươi đâu mà để ngươi lợi dụng ta. Cũng không phải ta có lòng tốt với ngươi đâu. Đây là khổ công của ngươi. Nếu ngươi không dùng nó thì hãy trả lại con đại ngạc cho ta, vậy thôi.

Nàng vừa nói vừa cài kiếm vào người chàng và bỏ vào bọc chàng những món bảo vật kia.

Hai người lại ngồi xuống.

Giờ này cũng đã sang canh tư.

Thiếu nữ áo đen xuất hiện trước mặt hai người. Thiếu nữ áo đen, tức Dương Tiểu Kha đeo nhiều đồ trang sức, cườm tay cổ tay.

Như Tuyết giới thiệu cho hai bên biết nhau.

Dương Tiểu Kha nhấp nháy con mắt nói:

- Sư nương gọi tỷ tỷ và công tử.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không đi.

Tiểu Kha, Như Tuyết mặt mày tái nhạt, nói:

- Không được, ngươi phải đi!

Tuyết Cừu ngần ngừ không quyết định.

Cuối cùng, hai nàng nắm tay lôi chàng. Cặp người ngọc dìu chàng trai tuấn tú về nơi... Đầy bất ngờ.

Chương 4 - Quỷ Môn Quan

Lã Tuyết Cừu đứng trước một vị lão nương tóc đã bạc như bông, nhưng gương mặt hồng hào như đương xuân. Lão nương đôi mắt lim dim. Hai vị cô nương Như Tuyết và Tiểu Kha đứng hầu hai bên. Hai cô gương mặt trở nên nghiêm lạnh, không dám thở mạnh.

Nữ nhân mắt vẫn khép, hỏi Lã Tuyết Cừu:

- Dĩ nhiên ngươi đến đây phải có việc gì quan trọng, nên mới nhảy xuống vực sâu ngàn trượng chứ?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ vốn không định nhảy, nhưng thấy cô nương áo đen mới đó mà mất hút, thì nghĩ rằng vị cô nương ấy nhảy xuống vực. Chính vì vậy tại hạ mới nhảy theo.

Bà hỏi gằn:

- Ngoài ra không có mục đích gì khác à?

Lã Tuyết Cừu đáp:

- Cách đây hai mươi năm, phu thê Huyết Thủ bị đám cao thủ giang hồ trên dưới hai trăm người đánh rớt xuống vực này. Tại hạ cho rằng họ có thể còn sống, vì võ công họ rất cao.

Vị lão nương nói:

- Hố sâu ngàn trượng không ai có thể sống được. Ngươi sống được là do một nguyên cớ khác. Một là ngươi nhảy chuyền, hai là ngươi mượn sức rơi của cây. Chỉ có con đường duy nhất trở lại nhân gian, ngươi muốn biết đường đó phải có điều kiện.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Điều kiện nào tất nhiên cũng lợi cho họ cả, thì ta cần chi nhận điều kiện".

Chàng nói:

- Tại hạ muốn tự mình khám phá con đường ra. Cám ơn tiền bối đã có sự quan tâm đến.

Lão nương ạ một tiếng, nói:

- Được. Ta cho ngươi hết ngày hôm nay. Nếu ngươi không ra khỏi lòng suối, ta giết thì đừng oán.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt:

- Tiền bối nói ngang quá! Đất ở đây đâu phải của riêng gì tiền bối mà bà muốn trục xuất tại hạ?

Lão nương trầm giọng:

- Trong thời kỳ lãnh địa, lãnh chúa, ai khai phá vùng nào để định cư, thì làm chủ vùng đó, ấy chính là công lệ.

Bà nói chắc như vậy, chính chàng cũng công nhận là đúng, vì hồi ở vùng Loạn Thạch, có khách giang hồ nào đến, vị nhũ mẫu cũng nói và làm y như thế.

Như Tuyết chợt nói lớn:

- Gã kia! Sư nương ta nói vậy là dễ dãi cho ngươi, sao ngươi không thức tỉnh? Chúng ta ở đây bao nhiêu năm tuyệt đối bí mật, chẳng lẽ để ngươi ra ngoài mách lẻo với giang hồ để bọn chúng kéo đến đây quấy rầy sao? Báo cho ngươi hay, không có cách nào ra được bên ngoài đâu.

Lã Tuyết Cừu đứng lặng yên suy nghĩ. Ánh sáng bên ngoài rọi vào, chàng thấy Tiểu Kha nước da hơi ngăm một chút, nhưng nét đẹp sắc sảo mặn mà không kém Như Tuyết. Đẹp hơn cả Mộc Thúy Hương, Nam Phương Mỹ Cơ... Nhưng nhìn qua nét mặt của vị lão nương lạnh lùng, sát khí, chàng cũng cảm thấy ớn ớn. Vì võ công của Như Tuyết còn cao hơn chàng, thì nói gì đến vị lão nương.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tiền bối có điều kiện gì?

Lão nương nói:

- Bây giờ ta không còn hứng thú để nói điều kiện ấy nữa. Ngươi hãy đi đi!

Lã Tuyết Cừu toan quay lưng đi, nhưng Tiểu Kha nháy mắt rồi nói:

- Bẩm sư nương, hắn là người mới đến, lại có tính liều mạng, sống chết với hắn, hắn không quan tâm. Sư nương trách hắn làm gì. Sư nương hãy mở cho hắn một sinh lộ...

Bây giờ chàng mới chú ý đến Tiểu Kha, tuy ít nói nhưng nói rất có lý có tình.

Lão nương nói:

- Ta nể tình hai đệ tử ta mà dung ngươi một phen. Điều kiện ta ra là điều kiện kép.

Lại có điều kiện kép. Điều kiện kép là hai điều kiện đi liền với nhau. Những điều kiện này thường không đơn giản tí nào cả. Chàng hỏi:

- Xin tiền bối cho biết điều kiện kép đó?

Lão nương nói:

- Thứ nhất, nếu ngươi thắng một trong hai đệ tử ta, ta để ngươi đi. Nếu bại, ngươi sẽ bái ta làm sư phụ. Học đến khi nào thành tài rồi mới được đi.

Lã Tuyết Cừu than thầm:

- "Thật khổ! Dù ta chưa bái nhũ mẫu làm sư phụ, nhưng thật ra đó cũng là tình thầy trò rồi".

Chàng khôn khéo nói:

- Thưa tiền bối! Tại hạ đã có sư phụ rồi. Vả lại tại hạ vốn chưa biết tiền bối là ai, môn phái nào, chánh hay tà... Nếu khinh suất mà bái sư, không hợp với bản ý, có phải là ân hận một đời chăng? Và tại hạ cũng đã đấu qua với vị cô nương áo trắng rồi. Tại hạ đấu không lại...

Lão nương nhướng mắt nói:

- Đấu không lại à? Ngươi đấu không lại Như Tuyết làm sao tự chủ được bản thân? Ta là Cốc chủ của môn phái Quỷ Vô Môn Quan.

Lã Tuyết Cừu chết lặng. Quỷ Vô Môn Quan là một quái phái, bị giang hồ lên án. Chính song thân chàng bị người ta vu là liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan, nhưng đó là chuyện của ngoài hai mươi năm trước.

Chàng còn đang bàng hoàng, Cốc chủ bỗng hỏi:

- Sao, Quỷ Vô Môn Quan có gì khiến ngươi trầm tư, lo lắng?

Lã Tuyết Cừu vội đáp:

- Giang hồ có ác cảm với môn phái này. Võ Đang thì nói phu thê Huyết Thủ có liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan, xin Cốc chủ hãy xác nhận điều đó.

Cốc chủ thản nhiên nói:

- Ngươi hãy xác nhận ngươi trước. Ngươi có liên quan gì với Huyết Thủ không? Ta sẽ xác nhận sau.

Lã Tuyết Cừu nói thật:

- Tại hạ là.. Con của Huyết Thủ, tên Lã Tuyết Cừu.

Ba người cùng á lên một lúc.

Chàng đã được Như Tuyết nhắc nhở rồi, đừng nói thật lai lịch của mình ra. Nhưng đã đến nước này không nói thật không được. Lã Tuyết Cừu chờ xem phản ứng của Cốc chủ...

Cốc chủ trợn mắt sáng quắc nhìn chàng. Bất ngờ bà đánh ra một chưởng, chưởng khí bay mù mịt.

Như Tuyết và Tiểu Kha nhanh mắt nhảy tránh, còn Lã Tuyết Cừu đang sững sờ nên không tránh né vào đâu được, đã hứng trọn một chưởng đó bay tạt vào vách động, máu me lai láng nằm bất động.

Hai thiếu nữ cả kinh. Tuy vốn sợ bà, nhưng Như Tuyết và Tiểu Kha vẫn chạy lại xem thương thế của chàng.

Cốc chủ gọi:

- Như Tuyết, Tiểu Kha! Cớ gì hai con có vẻ quan tâm đến hắn quá vậy?

Như Tuyết quỳ xuống thưa:

- Bạch sư phụ! Song thân hắn đã thảm tử, lẽ nào sư phụ giết hắn cho đành.

Bà nói:

- Hắn chỉ bất tỉnh một chút thôi, chưa chết đâu. Thúc chân lực làm cho hắn tỉnh lại!

Hai cô cả mừng, cô bên tả, cô bên hữu truyền công lực vào..

Cốc chủ lại nhắm mắt. Bỗng bà hô lên thất thanh:

- Nguy rồi!

Nhưng trong lúc truyền chân lực, hai cô đã đi vào trọng điểm, nên không dám phân tâm. Họ vẫn tiếp tục tiến hành.

Không bao lâu, Tuyết Cừu hồi tỉnh. Chàng chỉ á, một tiếng rồi lại ngất lịm.

Hai cô thu hồi chân lực đứng lên. Như Tuyết nói:

- Quái lạ! Sao hắn lại thế này?

Cốc chủ nói:

- Bình thường Như Tuyết luyện về âm nhu, Tiểu Kha luyện về dương cương. Nếu chân khí của Như Tuyết thuộc hàn, còn của Tiểu Kha thuộc nhiệt. Hai luồng chân khí này gặp nhau, nạn nhân không đủ sức để điều hòa, tất sẽ sinh ra sự xung kích. Có thể lục phủ ngũ tạng của hắn nát bét hết rồi.

Bà vẫn ngồi yên tại chỗ.

Như Tuyết sợ hết hồn, ngồi xuống bắt mạch. Nàng lim dim mắt một hồi rồi đứng lên run giọng nói:

- Mạch không bắt được. Nguy quá...

Nàng nói như muốn khóc.

Tiểu Kha ngồi xuống kiểm tra lại lần nứa, rồi cũng lắc đầu, thở dài thốt:

- Hết cứu!

Cốc chủ nói:

- Cho hằn ngậm một viên Dẫn Lực hoàn. Điểm vào huyệt Thụy Túc của hắn.

Hai cô làm xong rồi chờ kết quả.

Không bao lâu, Lã Tuyết Cừu cựa mình, mửa ra mấy búng máu đen... Chàng lăn lộn quằn quại, những khớp xương kêu rắc rắc... Hồi lâu mê man trở lại.

Cốc chủ nói:

- Hắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Tiểu Kha nói:

- Thà giết hắn chết chứ để đau đớn một đời thì nỗi hận không ai hóa giải được.

Nàng nói xong tung chưởng nhắm vào huyệt Thiên linh cái của Lã Tuyết Cừu mà đánh xuống.

Như Tuyết thất kinh tung chưởng ra đỡ, hét:

- Tiểu Kha! Sư muội điên rồi ư?

Tiểu Kha đỏ mắt, đáp:

- Tiểu muội nghĩ kỹ rồi. Hắn tỉnh lại hắn cũng sẽ tự sát thôi.

Như Tuyết nói:

- Trong võ học trăm đường ngàn nẻo. Còn sống là còn hy vọng chữa được. Sư phụ thần thông quảng đại, người đã nói tiếng gì đâu. Đừng hành động lỗ mãng nữa.

Việc xảy ra như vậy mà Cốc chủ vẫn tọa thị điềm nhiên.

Hồi lâu, bà đuổi Như Tuyết ra ngoài, rồi gọi Tiểu Kha tới nói nhỏ. Bà hỏi:

- Đệ tử có muốn cứu sống Lã Tuyết Cừu không?

Tiểu Kha nói:

- Đệ tử với hắn không thù oán, và hắn cũng không phải là người bại hoại. Cứu hắn sống lại là điều rất nên.

Cốc chủ nói:

- Vậy con phải hy sinh.

Tiểu Kha giật mình hỏi:

- Sư phụ hãy nói rõ, đệ tử phải hy sinh cách nào?

Bà thì thầm vào tai Tiểu Kha mấy câu...

Tiểu Kha đỏ mặt, lắc đầu nói:

- Nếu để đệ tử chết mà cho hắn sống thì đệ tử dám lãnh. Còn làm như vậy, đệ tử... Không dám vâng lời. Thôi, cứ để hắn tật nguyền, hay để hắn chết đi cho rảnh.

Cốc chủ nói:

- Cái mạng không tiếc, còn cái đó lại tiếc. Thật mâu thuẫn! Đệ tử cứu hắn, tất nhiên sau này hắn vì mối thâm ân mà chu đáo với con.

Tiểu Kha vẫn lắc đầu, nói:

- Đệ tử nghe sư phụ thuật lại có sự của người rồi. Sư phụ cứu phụ thân hắn cũng bằng phương pháp đó, sau này Lã Đạo Nghi đã không cảm ơn lại còn đi hận sư phụ. Quả là một việc ngược đời. Mãi đến giờ này, sư phụ vẫn thủ tiết mà không chịu kiếm một đức lang quân.

Cốc chủ bóp trán suy nghĩ. Hồi lâu, bà hỏi:

- Có thể nào đệ tử thuyết phục Như Tuyết được chăng?

Tiểu Kha trầm ngâm thật lâu...

Bỗng Như Tuyết hối hả chạy vào nói:

- Đệ tử có cách cứu Tiểu Huyết Thủ được.

Cố chủ lẫn Tiểu Kha cùng hỏi:

- Cách gì?

- Thượng tả, hạ bổ. - Như Tuyết nói.

Bà vờ giật mình, nói:

- Ta đang nghĩ đến điều đó, nhưng không dám nói cho các đệ tử. Trong hai con có ai tự nguyện không?

Hai cô nhìn nhau đỏ mặt...

Cốc chủ nói:

- Cả hai đều sẵn lòng cứu người, nhưng cả hai còn... Tiếc sự trinh bạch. Vậy ta làm phép rút thăm là công bằng.

Như Tuyết nói:

- Đệ tử biết sư phụ còn có một cách khác.

Bà lắc đầu, nói:

- Ta hết cách rồi. Nhưng nếu dùng cách này thì võ công hắn rất khó phát triển, nhất là về phần công lực. Hắn sẽ không thuần nguyên, nên không thể nào đả thông được Sinh tử huyền quan.

Bà bắt đầu làm một cuộc rút thăm...

Kết quả, Như Tuyết bắt phần được. Không biết nàng vui hay buồn, nhưng đôi mắt nàng có vẻ u hoài lắm.

Còn Tiểu Kha cũng giương đôi mắt đen lay lấy nhìn Như Tuyết, chắc chắn là cô bé không được vui.

Cốc chủ nói:

- Như Tuyết! Hãy mang xác hắn ra ngoài, lựa nơi nào thích hợp tiến hành đi, kẻo trễ mất.

Như Tuyết vác xác Lã Tuyết Cừu lên vai mà lòng dạ rối như tơ vò. Nàng vừa đi vừa nghĩ biện pháp để thay thế cho cách thượng tả, hạ bổ.

Nguyên tắc của nó là dĩ âm bổ dương để điều hòa hai nguồn chân lực.

Nàng đưa Lã Tuyết Cừu đến một nơi bằng phẳng và kín đáo. Thấy chàng không khác gì một xác chết quằn quại, mềm nhũn, thì làm sao mà bổ được đây?

Công việc đầu tiên, nàng điểm vào mấy kích huyệt để cơ thể của chàng phấn hoạt trở lại.

Nhưng Lã Tuyết Cừu vẫn bất tỉnh.

Nàng bối rối, nên cứ lựa mấy trọng huyệt mà kích, cũng không thấy tăm dạng gì.

Như Tuyết giậm chân khóc:

- Lã Tuyết Cừu ơi! Phụ thân ngươi gây oán với Cốc chủ, bà làm cho ngươi thế này. Ta cố tình cứu chữa, nhưng ngươi không tỉnh lại, ta biết làm sao.

Nàng cầm mũi thoa chích vào mấy huyệt hồi dương, và nghe lại nhịp tim đập của chàng khá hơn một chút.

Như Tuyết mừng như chính mình sống lại. Nàng điểm thêm vài huyệt đạo nữa để chàng có tĩnh lại cũng giảm bớt đau đớn.

Như Tuyết bắt đầu cởi y phục của chàng ra, đến bộ đồ cuối cùng, nàng ngập ngừng...

Như Tuyết thốt thành nói:

- Như Tuyết ơi! Ngươi không nhớ một giai đoạn giữa phụ thân chàng với Cốc chủ sao? Đời ta còn gì, làm sao mà nhìn mặt ai nữa?

Lã Tuyết Cừu bỗng cựa mình tỉnh lại. Chàng đau đớn lăn lộn, rồi bò quanh mấy tảng đá, miệng nói:

- Nhũ mẫu ơi! Cừu nhi đau đớn đến chết được.

Nhìn Như Tuyết chàng nói:

- Hoa cô nương! Sao tại hạ lại... Thế này! Trước mặt cô nương?

Như Tuyết lộ vẻ khổ sở nói:

- Ta không còn cách nào khác để cứu công tử.

Tuyết Cừu động tâm, chàng vịn đá đứng lên hỏi:

- Cô nương định cứu tại hạ bằng cách nào?

Như Tuyết buông tiếng thở dài, nghiêm giọng:

- Thượng tả, hạ bổ!

Tuyết Cừu quỳ xuống nói:

- Một lời như vậy cũng là đại ân đại đức rồi. Đừng! Hãy giúp cho tại hạ một chưởng đi.

Như Tuyết khóc, nói:

- Không được. Cả ngươi lẫn ta hợp tác để tìm biện pháp. Hiện giờ trong người ngươi thấy thế nào?

Tuyết Cừu ngồi xếp bằng nhắm mắt vận công. Chàng nói:

- Đỡ hơn hồi nãy một chút. Có thể cô nương làm ơn nướng cho tại hạ một miếng thịt sấu, không chừng thịt này giúp tại hạ điều giải được hai nguồn xung lực...

Như Tuyết không hiểu, hỏi:

- Thịt sấu đâu có dược dụng gì?

Tuyết Cừu phải dẫn giải thêm một hồi.

Nàng bán tín bán nghi. Nàng nói:

- Để ta nói Tiểu Kha đi làm việc đó. Ta có nhiệm vụ chăm sóc công tử. Ta đi, rủi công tử có việc gì thì nguy lắm.

Nàng nói xong đứng trên gộp đá hú một tiếng lanh lảnh.

Lát sau, Tiểu Kha xuất hiện.

Hai nàng gặp nhau, không hiểu sao Như Tuyết đỏ mặt.

Tiểu Kha hỏi một câu:

- Tốt đẹp chứ?

Như Tuyết nói:

- Hắn đã tỉnh và bớt đau hơn lúc trước.

Nàng biết Tiểu Kha hiểu lầm, nhưng nàng không cần đính chính, nói:

- Sư muội chạy lên phía trên vài dặm, về phía trái dòng suối, nhặt một mớ thịt sấu nướng lại và mang xuống đây cho hắn.

Tiểu Kha nhướng mắt:

- Sao sư tỷ không đi?

Như Tuyết gắt:

- Tiểu quỷ! Có đi hay đứng ngây người ra đó?

Tiểu Kha vừa chạy vừa nói:

- Sao không bổ bằng sâm nhung quy thực, mà lại lấy thịt sấu bổ?

Như Tuyết vào bên trong, thấy Tuyết Cừu ngồi tựa lưng vào vách đá, nét mặt đầy vẻ đau đớn. Dường như chàng đang hôn mê.

Như Tuyết không dám truyền công lực vào nữa. Nàng lại điểm thêm mấy huyệt đạo trấn thống

để chàng giảm bớt cơn đau.

Tiểu Kha đi một hồi đem thịt lại nói:

- Thịt đây! Hắn sao rồi?

Như Tuyết nói:

- Hắn lại hôn mê.

Tiểu Kha hỏi:

- Tiểu muội vào đó một chút được không?

Như Tuyết đáp:

- Cứ vào!

Tiểu Kha bước vào, thấy Tuyết Cừu chỉ mặt một chiếc quần cộc, liền đỏ mặt nói:

- Sao tỷ tỷ không mặc y phục cho hắn lại?

Như Tuyết nói:

- Đừng bận tâm cái lốt bên ngoài đó. Người hắn đang nóng cực độ. Cứ để cho hắn mát.

Tiểu Kha hỏi:

- Dường như sư tỷ chưa bổ hắn, phải không?

Như Tuyết hét:

- Nếu hắn được bổ đâu còn tình trạng này. Ta nghĩ ra cách rồi!

Tiểu Kha sáng mắt hỏi nhanh:

- Cách gì?

Như Tuyết nói:

- Hai nguồn chân lực ấy không hợp nhau, nên mới sinh tình trạng xung kích. Khi nãy sư muội đi nhâm, ta đi đốc. Bây giờ sư muội đi đốc, ta đi nhâm.

Tiểu Kha gật đầu:

- Có lý! Nhưng mạo hiểm. Không còn cách nào khác đành phải làm vậy.

Hai cô bắt tay làm liền...

Không bao lâu, Lã Tuyết Cừu tỉnh lại, rên ư ư.

Hai cô thôi hành công.

Bây giờ màu da của chàng hồng hào hơn trước, nhưng sau đó lại hôn mê.

Như Tuyết ngồi xuống thăm mạch, nói:

- Mạch xung không còn nữa nhưng chân khí chia làm hai luồng chạy ngược đường. Nếu không biết cách cho ổn định các luồng chân khí này, cũng khó tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma. Thôi, cứ giao hết sự rủi may ấy cho cơ duyên.

Tiểu Kha nói:

- Tỷ tỷ nói có lý? Nếu sư phụ đừng hận Lã tiền bối, thì sư phụ có thể dùng nguồn chân lực thượng thừa của bà để điều giải hai luồng chân lực thuận nghịch này.

Hai cô bàn tán nhau một hồi.

Tuyết Cừu mở mắt ra, ụa thêm vài búng máu đen nữa.

Chàng nói với giọng thật yếu:

- Tạ ơn nhị vị tiểu thư đã cứu mạng. Trong mình tại hạ bây giờ như có hai con rắn đang bò ngược đường, làm đau đớn cả tạng phủ, khó sống lắm!

Tiểu Kha nói:

- Công tử luyện võ đến chỗ thượng thừa rồi, nên dùng cái tâm mà chế ngự, điều khiển luồng dương kình chực chuyển sang tay trái, chân phải. Luồng âm kình cho chuyển sang tay phải, chân trái. Tất nhiên phải ổn thỏa.

Trước khi chàng tiếp tục vận công, Như Tuyết đưa thịt sấu ra, nói:

- Người dùng đi! Ăn không có muối nhạt lắm. Tiểu Kha mới tạo ra một ít hôi diêm (tro muối) ấy.

Lã Tuyết Cừu vừa ăn vừa nói:

- Bây giờ nhị vị nên trở lại với Cốc chủ đi. Tại hạ sẽ ở đây ngồi luyện công.

Tiểu Kha nói:

- Mình ta về đủ rồi. Như Tuyết tỷ tỷ sẽ ở đây giúp công tử. Chỉ sợ công tử lên cơn từng hồi.

Tuyết Cừu nói:

- Trong người tại hạ dường như có thêm được năm mươi năm công lực. Tuy vậy, nó vẫn nóng như lửa. Tại hạ mang ơn nhị vị, không biết làm gì để đền đáp lại mối thâm ân này. Xin cứ yên tâm, tại hạ sẽ không chạy trốn đâu.

Như Tuyết nói:

- Vậy cũng được. Còn ơn nghĩa thì đừng nghĩ đến. Muốn trả nó, hãy nghĩ và làm những điều hợp với chánh đạo là được.

Hai cô an ủi chàng vài lời rồi nắm tay ra về.

Tuyết Cừu ngồi một mình suy nghĩ về mọi việc đã xảy ra. Chàng thấy Như Tuyết lẫn Tiểu Kha đều có thiện cảm với chàng. Việc ấy cũng dễ hiểu. Bao lâu rồi họ không tiếp xúc với xã hội loài người, nhất là ở tuổi lứa đôi. Việc cân bằng sinh lý và tình cảm là điều cần thiết.

Còn Cốc chủ, Cốc chủ tuy đánh chàng một chưởng, kết quả thừa chết thiếu sống như vậy, nhưng xem ra bà không có vẻ ác ý. Bằng chứng là Cốc chủ vẫn để hai đệ tử mang chàng đi chữa thương. Và cả hai thiếu nữ đều muốn hy sinh cho chàng nữa.

Lã Tuyết Cừu còn đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng có tiếng lộp cộp trên đá, một người xuất hiện...

Lã Tuyết Cừu không bao giờ quên được gương mặt đó. Lão Lý... Độc cước.

Độc cước là cái tật rồi, chàng tạm thời lấy đó làm tên.

Lã Tuyết Cừu không đứng lên được, nên chàng vòng tay nói:

- Lý tiền bối cũng có mặt ở đây nữa sao? Vãn bối biết tiền bối là bậc dị nhân.

Lý độc cước nghiêm giọng:

- Ngươi bị thương hỏa xung kích. Điều này có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, và đó là nhẹ. Ngươi đừng nói gì cả. Để ta xem có thể cứu được không?

Ông vứt cây gậy bên ngoài, rồi nhảy vào ngồi bên Tuyết Cừu, đưa tay sờ mạch.

Ông nói:

- Hai nguồn chân lưc này khá dồi dào, do hai đệ tử của Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan nạp vào. Cũng may cho ngươi, hai nguồn chân lực ấy do chánh tâm điều khiển, nên nó mới chịu khép nép trong cơ thể ngươi, nếu không ngươi đã vong mạng rồi.

Bây giờ cơn mê của chàng sắp sửa kéo đến...

Tuyết Cừu nói:

- Vãn bối sắp sửa tới cơn hành hạ...

Lý độc cước điểm trên đốc mạch chàng vài huyệt rồi nói:

- Ta sẽ giúp ngươi trong nửa khắc.

Ông đưa hai tay đặt vào hai huyệt nhâm đốc, thúc một luồng dị kình vào...

Đầu tiên thân nhiệt của chàng tăng lên ghê gớm, và trên đầu hai người bốc hơi. Sau đó, nhiệt độ trong người chàng giảm xuống và cảm thấy dễ chịu. Chàng thiếp đi từ bao giờ không hay.

Khi chàng tỉnh dậy, lão ăn mày Lý độc cước đi đâu mất, chỉ thấy Như Tuyết đứng bên cạnh chàng.

Như Tuyết nói:

- Thật là lạ! Nội lực của công tử sung mãn ghê lắm, và hai nguồn chân lực ngược chiều kia đã hòa hợp với nhau. Thuận nghịch tùy theo ý muốn của mình. Ta không tin rằng thịt sấu có diệu dụng như vậy.

Chàng nghĩ thầm:

- “Như vậy là Như Tuyết không phát hiện ra Lý tiền bối”.

Tuyết Cừu đáp hồ đồ:

- Biết đâu hai nguồn chân lực ấy cùng cư ngụ trong một cơ thể, nên chúng đã làm quen với nhau.

Như Tuyết nói:

- Công tử thử đứng lên làm những động tác bình thường..

Tuyết Cừu múa may một hồi, không có gì trở ngại, chàng nói:

- Tại hạ bây giờ thấy rất khỏe. Hoa cô nương! Tại hạ có nên vào gặp Cốc chủ không?

Nàng đáp:

- Dĩ nhiên là nên. Nhưng khi nào thật khỏe đã.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ khỏe lắm. Vào từ tạ Cốc chủ một lời.

Hai người cùng vào phòng Cốc chủ. Công việc xảy ra trong hơn nửa ngày, Cốc chủ vẫn ngồi tại chỗ.

Lã Tuyết Cừu vẫn đứng nguyên để chờ bà mở mắt.

Thời gian và dòng suối cùng trôi. Tuyết Cừu đứng mỏi rồi lại ngồi vận công.

Nhiều lần chàng xả công, vẫn thấy Cốc chủ nhập định.

Lã Tuyết Cừu toan lên tiếng, đã thấy Tiểu Kha ra hiệu cho chàng ra ngoài.

Ra đến nơi, Tuyết Cừu hỏi:

- Cô nương có việc gì?

- Ngươi hãy ở đây, khi nào nghe tiếng bà thì vào.

Lã Tuyết Cừu thấy vắng Như Tuyết, liền hỏi:

- Hoa cô nương đâu?

Tiểu Kha nói:

- Dường như có người lạ đột nhập vào suối này. Sư tỷ bận theo dõi.

Lã Tuyết Cừu nghĩ ngay đến Lý độc cước.

Nhưng nếu là Lý độc cước thì Hoa Như Tuyết không phải là đối thủ của ông.

Chàng lại liên tưởng tới việc một mình chàng hạ không biết bao nhiêu cao thủ nổi danh của Thiếu Lâm, kể cả Chưởng môn Không Động và Côn Luân, có phải vì võ công của chàng cao hay là võ công của họ thấp? Và nếu võ công của chàng vào bậc thượng thừa thì Tiểu Kha, Như Tuyết vào hạng gì? Cốc chủ, Lý độc cước vào hạng gì?

Rõ là đám giang hồ hữu danh kia như Thất Bộ Sát Nhất Nhân Bàng Tục, Kiến Nghĩa Hữu Vi Lỗ Đình Trí, Nam Mã Nguyện, Độ Ách, Quãng Pháp... Chẳng qua chỉ là những kẻ hư danh.

Hai thiếu nữ bên suối không tên tuổi, xuân xanh vừa tròn đôi mươi thế mà võ công đáng bậc thầy của họ.

Chàng lại suy nghĩ tới thân phận mình, tứ cố vô thân, về sở học ngoài sự dẫn dắt của nhũ mẫu, chàng còn tự luyện lấy. Giờ đây chàng lại nhận thêm đến bảy mươi năm công lực, thì hiện nay toàn cõi Trung Nguyên được mấy người như chăng?

Tiểu Kha thấy chàng mãi trầm tư, nàng cũng không dám làm phiền. Nghĩ đến cái việc suýt... Nằm cùng chàng sao mà lòng dạ cứ bâng khuâng mãi.

Bỗng nhiên mặt nàng đỏ hây hây.

Có tiếng của Cốc chủ gọi Tiểu Kha. Hai người cùng bước vào.

Cốc chủ nghe bước chân liền mở mắt ra nhìn Lã Tuyết Cừu. Chàng nhìn lại bà mà lòng hồi hộp. Không biết bà có chuyện gì nữa đây?

Cốc chủ nói:

- Công lực của ngươi nay đã tăng lên hơn nửa trăm năm, và đã ổn định được với phần gốc trong người ngươi. Lã Tuyết Cừu! Ai đã trợ giúp phần điều hòa công lực ấy cho ngươi?

Lã Tuyết Cừu rất phục nhận xét của bà.

Chàng thản nhiên đáp:

- Mỗi lần hôn mê tỉnh lại là mỗi lần thấy nhị vị cô nương bên cạnh và lại thấy công lực mình càng khác hơn trước. Phần công đức ấy có ai ngoài Như Tuyết và Tiểu Kha.

Bà nói:

- Ngươi lại đây!

Lã Tuyết Cừu ung dung bước lại.

Bà nắm tay sờ mạch chàng, rồi nói:

- Ngươi cũng có cái tật ngoa ngôn giống phụ thân ngươi. Số công lực nhận thêm ngoài hai đệ tử ta, còn có người thứ ba nữa. Thế sao ngươi không chịu nói thật?

Kinh nghiệm cho biết, đã trót giấu rồi cũng nên giấu luôn. Chàng nói:

- Vãn bối hôn mê nhiều hơn tỉnh. Nếu có ai hoặc việc gì, thì nhị vị tiểu thư phải biết rõ hơn tại hạ.

Cốc chủ mặt có sắc giận. Bà trừng mắt hỏi Tiểu Kha:

- Như Tuyết đâu?

Tiểu Kha vội nói:

- Bạch sư phụ! Hôm nay đến lượt Như Tuyết ra ngoài.

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Thưa Cốc chủ! Vãn bối không hiểu vì lý do gì, khi nghe vãn bối là con của Huyết Thủ thì tiền bối lại đánh vãn bối chết đi sống lại?

Cốc chủ nói:

- Ta không giết ngươi đó là vạn phúc cho ngươi rồi. Rất tiếc, con ma nữ Phù Dung đã chết rồi, nếu không ả không tránh được tay ta đâu. Và bây giờ ta không nhận ngươi làm đệ tử nữa. Ngươi hãy tự tìm lấy con đường ra. Nếu còn quanh quẩn nơi đây thì đừng trách ta. Ngoài ra, nếu ngươi thuật lại việc này cho bất kỳ ai, thì cũng không tránh khỏi tội chết.

Lã Tuyết Cừu thấy Cốc chủ xúc phạm đến mẫu thân mình, lòng có ý bất bình, nhưng chàng biết đây chỉ là sự tranh chấp về tình yêu. Tuy vậy chàng vẫn nói:

- Cốc chủ! Cốc chủ là bậc cao nhân mà có tâm địa hẹp hòi. Phù Dung Tiên Tử là gia mẫu đã qua đời trong trường hợp thê thảm, lý ra Cốc chủ phải có tấm lòng hào hiệp mà bênh vực người mới phải. Lúc thân mẫu còn sinh thời thì Cốc chủ không dám đối diện, đến khi thân mẫu qua đời thì Cốc chủ nói xấu người. Tại hạ không phục.

Nghe Tuyết Cừu nói, bà nổi giận hét lên lanh lảnh, hai tay bà đánh không biết bao nhiêu chưởng độc, nhưng bà vẫn ngồi một chỗ.

Tuyết Cừu không hoàn thủ, chàng nhân sức chưởng mà bay ra ngoài. Chàng vừa dừng chân lại đã thấy bà ngồi trên Phi long ỷ trước mặt chàng.

Lã Tuyết Cừu cả kinh. Phi long ỷ mường tượng như chiếc ghế dài hình rồng bằng đá cẩm thạch, gấp đôi sức nặng con người, thế mà bà bay với Phi long ỷ ra trước chàng, đủ biết khinh công và nội lực của bà như thế nào.

Đã vậy, chàng không hiểu Quỷ Vô Môn Quan là sao? Vô môn quan (cửa không mở) là một thuyết bao hàm một ý nghĩa triết học cao siêu.

Lý ra chàng phải bình tĩnh ở lại tìm hiểu môn phái này kỹ hơn.

Cốc chủ hỏi:

- Sao ngươi dám mắng ta?

Tuyết Cừu hỏi lại:

- Sao Cốc chủ dám xúc phạm đến gia mẫu?

Bà không trả lời, song chưởng đưa lên, tung ra một chưởng có sức thôi sơn bạt hải. Muốn biết công lực mình tới mức nào, nên chàng cũng phải đem chưởng ra để đối chứng võ học.

Chàng vận hết tám thành công lực...

Hai chưởng gặp nhau làm chấn động cả một vùng núi trước động, làm sỏi đá từ trên cao rơi xuống ào ào...

Lã Tuyết Cừu loạng choạng thối lui, còn Cốc chủ tuy bị chấn động nhưng vẫn ngồi yên một chỗ.

Cốc chủ nhìn sững chàng. Trong ánh mắt ấy có phần ngạc nhiên lẫn xúc động. Nhưng bất thần bà nhấc bổng người lên cao đánh ra hai thứ chưởng theo thế Song phủ khai sơn, Lã Tuyết Cừu đứng theo tấn Thiên Cân Trụy, đưa chưởng ra đỡ.

Cốc chủ bay về lại Phi long ỷ, còn Lã Tuyết Cừu lún chân xuống đất.

Còn lâu lắm, Tuyết Cừu mới là đối thủ của bà.

Sau chiêu "Song Phủ Khai Sơn", Tuyết Cừu từ từ trào máu ra... Chàng cảm thấy mắt tối lại.

Lã Tuyết Cừu là người có tính khí cao ngạo lạnh lùng. Chết thì chịu, dứt khoát không tỏ ra là kẻ chiến bại.

Thay vì rút kiếm ra để quyết đấu với bà, nhưng chàng dừng lại, bởi vì theo thái độ của bà, giữa phụ thân và bà cũng có một sự liên hệ nào đó.

Lã Tuyết Cừu lảo đảo bước đi, máu miệng vẫn thổ ra lai láng. Không ai nhìn cảnh đó mà không đau lòng.

Tiểu Kha chạy theo điểm huyệt cầm máu cho chàng, nhưng không thuyên giảm gì mấy.

Như Tuyết xuất hiện. Nàng thấy cảnh như vậy lòng rất bất bình. Như Tuyết lấy trong người ra viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng chàng rồi dìu chàng đi.

Cốc chủ nhìn theo không nói một lời.

Tuyết Cừu đi một hồi đến một hòn đá bằng ngồi xuống vận công.

Như Tuyết và Tiểu Kha đứng hai bên, cả hai không dám truyền chân lực cho chàng nữa.

Tuyết Cừu nói đứt quãng:

- Tới đây là đủ rồi... Nhị vị nên quay về đi.

Dĩ nhiên là họ phải trở lại. Bởi vì hai cô đều biết sư phụ của mình rất khó tính, lại còn quái gở nữa là khác.

Tiểu Kha nói:

- Công tử có công lực thượng thừa, chỉ vì vừa trải qua một trận nội thương, khí huyết mới bắt đầu ổn định, kế đó lại bị mấy chưởng hết sức mạnh. Công tử không chết là may mắn lắm rồi.

Hai đệ tử Quỷ Vô Môn Quan vẫn còn đứng đó, nhưng Lã Tuyết Cừu đã đi vào nhập định.

Khi chàng mở mắt ra thì trời đã tối.

Hai nàng đã đi từ bao giờ.

Sức khỏe của chàng phục hồi gần nguyên vẹn.

Lã Tuyết Cừu vươn vai đứng lên với nhiều suy nghĩ:

- Lão ăn mày họ Lý là ai? Hành tung hết sức bí mật, võ công cao thâm lại có ý giúp đỡ chàng. Ông đối với Cốc chủ là bạn hay thù? Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan là ai? Chắc chân bà bị tê liệt nên không đi đứng được nhưng chưởng lực và khinh công của bà vào hạng quán thế tuyệt luân. Thân thế của Hoa Như Tuyết và Dương Tiểu Kha như thế nào?

Lý độc cước vào đây bằng lối nào? Nếu lão vào theo lối mạo hiểm như chàng thì hết cách ra. Nhưng dù sao nếu còn gặp lão, thì còn có điều kiện ra được.

Giang hồ đồn Huyết Thủ có liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan, Huyết Ảnh Thần và Mê Hồn cốc. Vậy còn hai nơi nữa. Trường hợp Quỷ Vô Môn Quan tuy chưa rõ ràng lắm, nhưng không phải là không đúng. Do đó hai nơi kia chắc cũng liên quan ít nhiều. Nhưng tại sao phụ thân hay mẫu thân chàng lại đi quan hệ với các môn phái tà đạo như vậy?

Và sau cùng Lã Tuyết Cừu kiểm điểm lại chuyến đi xuống vực của chàng được mấy điều lợi:

- Kiến thức, võ công và bảo vật. Dĩ nhiên chàng phải đổi lại một chút thiệt thòi nào đó.

Trước khi định hướng, chàng dùng trí tuệ phân biệt nên đi về hướng nào để tìm lối thoát thân. Tuyết Cừu đi theo chiều xuôi của dòng suối.

Đêm trong suối tối như mực, thỉnh thoảng có những con đom đóm chóp lòe, cảnh vắng vẻ thê lương lại như có phần hăm dọa. Chàng không sợ Quỷ Vô Môn Quan nữa, nhưng nhiều sự thắc mắc vẫn lẩn quẩn bên chàng.

Mục lực của chàng bây giờ hơn hẳn vài ngày trước đây.

Chàng đi cách động của Cốc chủ chừng vài dặm rồi ngồi lại dưỡng thần.

Khi chàng mở mắt ra thì trời vừa sáng.

Lã Tuyết Cừu lắng nghe như có tiếng gầm thét phía sau lưng chàng, tức là phía động của Cốc chủ.

Trong vực, âm thanh đi theo một luồng nên rất dễ nghe.

Lã Tuyết Cừu kín đáo phi thân về hướng đó. Trước mặt chàng hiện ra một trận đánh long trời lỡ đất.

Cốc chủ ngồi trên Phi long ỷ đang chong kiếm hướng về đối phương là một lão cao lớn, có gương mặt dữ tợn độc ác.

Như Tuyết và Tiểu Kha đấu với hai gã thanh niên, tuổi của họ chừng hăm sáu, hăm bảy.

Bên ngoài còn một lão mặt y phục xanh, mặt mày đanh ác như muốn ăn tươi nuốt sống người.

Xét về kiếm pháp thì Như Tuyết và Tiểu Kha có thể trội hơn hai tên mặt lạnh kia, nhưng họ là phận nữ nhi lại bị uy khí bên ngoài bức hiếp nên hai nàng mau xuống sức hơn.

Kịp lúc Lã Tuyết Cừu xuất hiện, bỗng đường kiếm của hai nàng như có thần. Không phải chỉ riêng hai cô gái chịu ảnh hưởng mà còn Cốc chủ nữa.

Cốc chủ vỗ vào Phi long ỷ một cái, người của bà bay vút như cánh diều, nhưng với tốc độ rất

nhanh, và đối phương cũng nhanh không kém.

Cả hai trao đổi trên không không biết mấy chiêu, nhưng dưới con mắt của Lã Tuyết Cừu thì đường kiếm của Cốc chủ điêu luyện hơn nhiều. Chỉ tiếc một điều bà bị bán thân bất toại, nên đối phương mới hò hét làm hung làm dữ để cướp lấy khí thế chiến đấu.

Họ trao đổi trên không năm, bảy chiêu cực kỳ thần tốc rồi trở lại vị trí cũ. Hai bên lại ngưng thần để chuẩn bị tái chiến.

Lã Tuyết Cừu nghiễm nhiên đặt mình về phe Cốc chủ, chàng đứng bên Phi long ỷ của bà, tay sờ đốc kiếm như chuẩn bị xuất thủ.

Lão áo xanh bước tới trầm giọng:

- Tặc tử! Ngươi quen biết gì với đám này?

Lã Tuyết Cừu lạnh lùng nói gằn:

- Các hạ báo danh đi!

Lão ngửa mặt cười ré một tràng, nói:

- Các đám giang hồ lóc nhóc này, ta có coi vào đâu. Ta là Giáo chủ Thanh U cung Từ Nam Phủ.

Lã Tuyết Cừu biết nhân vật này không có tên trong Huyết Cừu bản. Chàng hỏi tiếp:

- Ba nhân vật kia là thủ hạ của ngài?

Từ Nam Phủ nói:

- Có thể nói như vậy.

Bây giờ chàng mới quan sát kỹ lão áo xanh. Cặp mắt lão chói ngời, tóc búi theo lối đạo sĩ, lưng thắt dây đai đỏ. Hông bên trái cài hơn năm đoản đao, mỗi chiếc dài khoảng một gang tay, vai mang trường kiếm, mũi hếch, răng lồi miệng rộng.

Lã Tuyết Cừu hỏi ướm một câu để phân biệt bạn thù:

- Năm xưa, trên hai trăm cao thủ giang hồ đã tróc tử vợ chồng Huyết Thủ ở Thiên Trượng cốc này, sao các hạ lại không có mặt?

Lão hỏi lại:

- Tại sao ta phải có mặt chứ? Hai trăm tên đó chỉ là một lũ xôi thịt, ta cần chi phải a dua theo bọn chúng. Hơn nữa, Lã Đạo Nghi nào có thù oán gì với ta.

Lã Tuyết Cừu bắt bí:

- Vậy Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan có thù oán gì với ngài? Và nếu có thù oán thì cũng chỉ Cốc chủ và giáo chủ mà thôi, sao ngài đem những người không liên can cho họ nhập cuộc?

Từ Nam Phủ nói:

- Té ra ngươi không liên can gì với Quỷ Vô Môn Quan cả. Mụ Bạch La Phiến này với ta cùng là

môn hạ của Quỷ Vô Môn Quan, nhưng mụ mê gã Lã Đạo Nghi, lén lấy bảo bối của bản môn đưa cho hắn, lại dâng hiến thân xác cho hắn nữa. Giáo chủ không trị tội mụ là may rồi. Sau đó Giáo chủ qua đời, mụ lén lấy bảo vật trấn môn của bản môn mà xa bản đàn, đi thành lập riêng một phái. Ta tìm mụ khắp chân trời góc biển, hôm nay mới gặp...

Lã Tuyết Cừu nghe qua chấn động tâm thần. Cả Cốc chủ lẫn Từ Nam Phủ đều là những nhân vật đáng trọng, đáng thương cả.

Trong lúc hai bên nói chuyện với nhau, hai cặp đệ tử đấu nhau bất phân thắng bại. Còn Cốc chủ đấu với lão già có gương mặt hung dữ kia, bà có phần thắng thế.

Tuyết Cừu nghĩ đến một chuyện hơi lạ. Tại sao Lý độc cước có mặt ở đây hôm qua, thì hôm nay có thêm người Thanh U cung xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu đổi giọng xưng hô:

- Tiền bối cho ngưng cuộc đấu này đi. Vì bên nào bại cũng là người Quỷ Vô Môn Quan bại cả. Hiện nay võ lâm đang thành hình một lực lượng chống Quỷ Vô Môn Quan.

Trong lúc hai tuyệt đỉnh cao thủ xuất kiếm trên không, chàng phóng vút người lên đưa thanh Long Tuyền kiếm ra chen vào giữa với Ma chiêu thứ tư, mỗi người phải trở lại vị trí của mình.

Lã Tuyết Cừu gầm lên:

- Dừng tay!

Hai tên đệ tử Thanh U cung được dịp nhảy ra ngoài.

Cốc chủ Bạch La Phiến trầm giọng hỏi Lã Tuyết Cừu:

- Việc của ta, ai mượn ngươi xía vào?

Tuyết Cừu nói:

- Bẩm Cốc chủ! Từ tiền bối và Cốc chủ vốn là người nhà. Hai vị là những bậc chân chính tài hoa, thì phải có cách giải quyết tế nhị hơn để các đệ tử khỏi thiệt thòi.

Lão to lớn đấu với Cốc chủ khi nãy nói xen vào:

- Làm sao ngươi biết được nơi này mà đến. Hơn nữa, ngươi dám can thiệp vào việc người khác, ít ra phải có bản lãnh. Xuất chiêu đi!

Lã Tuyết Cừu cười nhạt, nói:

- Tỷ đấu không phải là chuyện khó. Nhưng phải có ý nghĩa mới được. Xin ngài cho biết quý danh.

Lão nói:

- Tên ta không cao quý gì, nhưng chẳng phải ai muốn biết cũng được. Ngươi đỡ được ba chiêu của ta, ta nói tên tuổi cho ngươi biết.

Cốc chủ Bạch La Phiến nói:

- Lão là Hàn Kiên Thọ, là kẻ bại hoại của võ lâm.

Lã Tuyết Cừu mắt lộ hung quang. Chàng nhìn chòng chọc vào lão nói:

- Ngày hôm nay lão gặp Tiểu Sát Tinh rồi.

Chàng quay sang nói với Từ Nam Phủ:

- Tại hạ dù có nể Giáo chủ tới đâu, cũng không thể tha thứ cho lão Hàn Kiên Thọ. Ngài hết người để chọn làm thuộc hạ sao, lại chọn nhầm một tên bất lương như vậy?

Hàn Kiên Thọ nghe nói nửa giận nửa sợ.

Lão gằn giọng:

- Ngươi lớn lối quá! Ta là Hàn Kiên Thọ đây nào có coi giang hồ thiên hạ ra gì. Cho tới ma nữ Bạch La Phiến, ta còn chẳng úy kỵ, huống chi là ngươi. Ngươi là gì của Huyết Thủ?

Trước mặt Từ Nam Phủ, chàng phải cân nhắc kỹ lưỡng, vì ngại thân phận của chàng có thể làm ảnh hưởng đến tình môn phái của họ không?

Nhưng suy đi nghĩ lại, nếu không nói đúng sự thật, e không đủ tư cách để trả thù. Suy nghĩ kỹ xong, chàng đáp:

- Ta là truyền nhân của Huyết Thủ.

Chàng chụp tay vào đốc kiếm thi triển Long Phi tam thức. Thân ảnh của chàng mất hút.

Có tiếng vũ khí khua leng keng trên không, khi hai bóng người hạ xuống, mọi người mới thấy chàng là một kiếm thủ tuyệt luân.

Hàn Kiên Thọ mặt tái xám lại.

Lần lượt đệ nhị, đệ tam thức được chàng thi triển trong cuộc đấu này. Hai bên tỏ ra công lực tương đương, tương đương cả kiếm pháp.

Lã Tuyết Cừu không chần chờ, chàng phóng vút người lên không sử dụng ma chiêu đệ nhứt tuyệt.

Không ai thấy thân ảnh của hai đấu thủ, chỉ thấy một vùng mờ mịt trên không với tiếng gió tiếng khua...

Và Lã Tuyết Cừu đáp xuống đất trước.

Chờ Hàn Kiên Thọ rớt xuống, chàng không để lão có thời giờ vận công, phóng tới xuất chiêu liên tiếp. Ma chiêu đệ nhị, đệ tam, đệ tứ tuyệt, chàng tuôn ra như gió như mưa.

Chiêu linh gặp kiếm kinh, với công lực gần như tuyệt đỉnh, khiến mọi người ở đây ngợp thở. Trải qua ba chiêu, lão họ Hàn tuy mệt ngất nhưng vẫn giữ được tịnh khí.

Lã Tuyết Cừu hơi động tâm. Chàng nghe nhũ mẫu nói nhiều về người này:

- Trong lúc gần tuyệt mệnh, lão có một chiêu tối nguy gọi là Ảo Ly chiêu. Sự tịnh khí của lão là

mục đích đó.

Lã Tuyết Cừu gầm lên một tiếng để cướp uy, cả người lẫn kiếm mất hút, bóng dáng Hàn Kiên Thọ cũng không còn.

Một vùng mờ trước mặt mọi người lấp lánh có ánh sáng, không khí lắng động, tiếng khua của kim loại quý đổ liên hồi giòn giã...

Lã Tuyết Cừu đã sử dụng Ma chiêu đệ ngũ, đệ lục đến chỗ tuyệt luân...

Hai bóng người dạt ra, chàng bị một vết kiếm bên tay trái, máu chảy thành dòng, hai bên khóe miệng của chàng cũng rỉ máu.

Nhìn sang Hàn Kiên Thọ thấy mặt mày lão lộ nét hung ác lẫn sợ sệt. Da mặt lão trổ màu xanh, điềm khí không còn tụ quanh lão nữa.

Lã Tuyết Cừu lại chớp người lên...

Âm thanh của kiếm phát ra những tiếng hú thê thảm...Và khi chàng dừng lại, chỉ còn kịp nghe tiếng oái, của Hàn Kiên Thọ với cây thịt đổ xuống...

Hàn Kiên Thọ vĩnh viễn ra đi...

Cốc chủ Bạch La Phiến chép miệng:

- Một đại ma đầu đã chết... Lã Tuyết Cừu! Ngươi cũng xứng đáng là truyền nhân của Huyết Thủ lắm.

Từ Nam Phủ hỏi:

- Ngươi là con của Lã Đạo Nghi à?

Cánh tay của chàng bị một vết kiếm khá sâu.

Như Tuyết điểm huyệt cầm máu, Tiểu Kha xoa thuốc vào vết thương.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Đêm song thân bị truy sát, tại hạ được nhũ mẫu họ Từ bế chạy trốn trong hốc đá. Sau đó bà đem tại hạ về nuôi dưỡng tại Loạn Thạch cổ trận vùng Nam Thị.

Từ Nam Phủ nói:

- Ta có một sư muội tên Từ Phi Hương, bình sinh rất quý vợ chồng Lã Đạo Nghi và Phù Dung. Có lẽ giờ phút cuối cùng Từ Phi Hương xuất hiện cứu ngươi đó. Thảo nào hai mươi năm nay ta không gặp... Hiện giờ Phi Hương...

Lã Tuyết Cừu rơi nước mắt đáp:

- Nhũ mẫu qua đời hơn nửa năm rồi.

Lã Tuyết Cừu hỏi thăm vài chi tiết để xác nhận thân thế của hai nhân vật họ Từ... Và kết quả Phi Hương là bào muội của Từ Nam Phủ.

Họ Lã và họ Từ tuy không bà con, bây giờ cũng hóa ra người nhà.

Bạch La Phiến thở dài thuật lại một đoạn tình đã qua giữa bà và Lã Đạo Nghi, và chính chàng suýt nữa cũng bước lên vết xe của thân phụ.

Câu chuyện này khiến ai cũng thương tâm.

Qua một hồi ngổn ngang tâm sự, hai vị Giáo chủ đề nghị sát nhập hai môn phái lại với nhau.

Lấy lòng suối làm cứ địa. Bạch La Phiến nhường quyền Giáo chủ cho Từ Nam Phủ. Số đệ tử của Thanh U cung trên dưới ba mươi người, cũng chỉ có hai nữ đệ tử. Họ lập lại tôn chỉ và môn quy cho thích hợp.

Lã Tuyết Cừu lưu lại đó chơi vài hôm...

Trong thời gian lưu lại, chàng tìm được không khí của gia đình.

Bạch La phiến xem chàng như con đẻ. Bà truyền thụ và bổ sung thêm kinh nghiệm giang hồ cho chàng.

Từ Nam Phủ tuy gương mặt hung dữ, nhưng tính tình ôn hòa đầm thắm. Về võ công, ông còn có phần hơn hẳn Bạch cốc chủ. Bởi Cốc chủ bị bán thân bất toại, nên không sử dụng hết mức tuyệt học của bà.

Hai vị Giáo chủ có ý định truyền chức Giáo chủ lại cho Lã Tuyết Cừu, nhưng chàng từ chối, nói:

- Vãn bối vì mối thù của song thân, không biết bao giờ mới xong, nên không lòng dạ nào nghĩ đến việc này. Hơn nữa trong Quỷ Vô Môn Quan còn nhiều huynh đệ vừa có công cao lại vừa có tài, để tránh sự tỵ hiềm, nhị vị tiền bối nên giao lại cho người trong môn phái. Vãn bối nên đóng vai một hộ pháp là tốt nhất.

Trong thời gian này, Như Tuyết và Tiểu Kha cũng tỏ ra thân thiết với chàng, dĩ nhiên đôi bên cũng giữ chừng mực với tình huynh muội.

Các đệ tử Thanh U cung chuyển qua Quỷ Vô Môn Quan thoạt đầu hơi bỡ ngỡ, về sau dần họ cũng quen đi.

Duy hai thiếu nữ nọ có mặc cảm về nhan sắc của mình. Cô lớn hăm lăm tuổi có tên Ngũ Liễu Nhi, tính tình trầm lặng khó hiểu, cũng không ai biết võ công của nàng tới đâu.

Từ Nam Phủ thường nói:

- Trong hàng đệ tử, Ngũ Liễu Nhi là thông minh hơn hết. Về võ học nàng cũng vào hạng xuất sắc trong giới nữ lưu.

Cô thứ hai mươi sáu tuổi, tên Tô Tố Vân cũng trầm lặng không kém Liễu Nhi.

Thật ra, hai cô này đều có nhan sắc, nhưng một cô tuổi khá lớn, còn một cô tuổi vừa cặp kê, nên đám huynh đệ đồng môn ít đẩy đưa tình cảm với họ.

Riêng Như Tuyết và Tiểu Kha vẫn hoạt bát hồn nhiên. Nhiều người cũng tỏ mối thiện cảm với hai nàng này, nhưng hai nàng chỉ đáp lại bằng lịch sự chứ không thân thiết lắm.

Từ khi Thanh U cung dọn về đây, dòng suối không còn vắng vẻ nữa. Lã Tuyết Cừu vào thưa với Bạch cốc chủ:

- Ngày mai vãn bối phải lên đường. Xin tiền bối dặn dò những điều cần thiết.

Bà âu yếm nhìn chàng nói:

- Sao công tử vẫn một mực khách sáo, cho tới giờ phút này, vẫn không xem ta là người thân?

Tuyết Cừu nói:

- Trong thâm tâm vãn bối lúc nào cũng tôn kính tiền bối như đấng sinh thành, nhưng ngại tiền bối...

Bà rơi nước mắt nói:

- Được Cừu nhi nhận ta là người thân, ta có chết cũng vui rồi. Cừu nhi đi lần này, ta sẽ cắt một trong hai đứa nhỏ đi theo.

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Để Cừu nhi tự lo liệu một mình cho có ý nghĩa. Cừu nhi không thích làm phiền ai. Thỉnh thoảng, Cừu nhi ghé về thăm...

Chàng không biết dùng từ ngữ nào cho thích hợp.

Bạch La Phiến biết ý nói:

- Có thể gọi ta là di mẫu, trưởng mẫu...

Tuyết Cừu xá một cái nói:

- Vậy từ nay, Cừu nhi có được... Di mẫu.

Chàng xin phép bà được đi dạo chơi những nơi chàng chưa đến, để rồi ngày mai lại tái nhập giang hồ.

o O o

Lã Tuyết Cừu một mình đi đến một ngã ba suối. Chàng rẽ phải đi theo con suối phụ, một nhánh từ ngọn núi bên kia đổ ra. Con suối này rộng vài sải tay, hai bên vách lõm vào. Càng đi sâu, lòng suối càng hẹp và tối âm u.

Lã Tuyết Cừu dừng lại nghĩ thầm:

- “Ta đến nơi này làm chi chứ?”

Nhưng chàng thoáng nghe trong lòng suối có mùi hương của nữ nhân vừa trang điểm đâu đây. Để đề phòng, chàng bế một phần hô hấp, rồi dùng khinh công thoăn thoắt vượt lên...

Con suối uốn qua một khúc quanh, chàng nghe phía trước có tiếng nói:

- Ngũ tỷ tỷ! Gã nọ đã biết báo cừu cho song thân hắn, chẳng lẽ ta không biết báo cừu cho sư thúc sao?

Có tiếng của một thiếu nữ khác:

- Sư muội! Ta thấy hai vị Giáo chủ rất thương yêu hắn. Hơn nữa, chư huynh đệ không đồng lòng. Nếu việc này mà để lộ ra cho ai biết thì nguy hiểm lắm. Nhất là Bạch giáo chủ sẽ không tha ta.

Thì ra hai thiếu nữ đệ tử Thanh U cung, Tô Tố Vân và Ngũ Liễu Nhi.

Tô Tố Vân nói tiếp:

- Theo tỷ tỷ, Như Tuyết và Tiểu Kha thì sao?

Liễu Nhi suy nghĩ một hồi, nói:

- Ta thấy hai con bé đó tính tình không tệ, mà võ công cũng vào hạng xuất sắc. Tuy vậy, ta không thể sống chung với hai thị được.

Tố Vân nói:

- Tiểu muội cũng thấy như vậy. Nhưng tỷ tỷ đưa tiểu muội vào đây chỉ nói một vài lời vậy sao?

Liễu Nhi nói:

- Ta biết hai con nhỏ thường vào đây lắm, nên ta phải lập Thanh U độc trận ở đây. Chúng nó vào đây thì hết ra được.

Không nghe hai nàng nói gì nữa, chỉ nghe tiếng di chuyển đá lộp bộp.

Lã Tuyết Cừu không biết có nên xuất hiện không. Cuối cùng, chàng quyết định không lộ diện.

Chàng quay về gặp Như Tuyết và Tiểu Kha thuật lại mọi việc...

Như Tuyết nói:

- Nếu cho hai vị Giáo chủ biết thì hai nàng kia hết sống. Nhưng như vậy thì Quỷ Vô Môn Quan sẽ xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn.

Tiểu Kha nói:

- Hai nàng đó thật rắc rối. Không lý ta phải lặng thinh? Hay là chúng ta đi phá trận?

Như Tuyết nói:

- Thanh U độc trận phối hợp với Quỷ môn, thế nào các cô ấy cũng rải độc, ta không nên vào đó là xong.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Nhị vị không vào là được rồi, nhưng hai cô ấy lại bày ra một cách hại khác, có thể còn nguy hiểm hơn nữa chỉ có cách chúng ta gặp riêng hai cô ấy giải quyết trắng đen cho ra lẽ là tiện nhất.

Hai cô đồng ý. Cả ba người tiến đến ngã ba suối.

Vừa lúc ấy, Tố Vân và Liễu Nhi từ trong suối nhỏ đi ra.

Hai bên gặp nhau, Tố Vân và Liễu Nhi hơi ngỡ ngàng một chút.

Như Tuyết chào hỏi họ xong, rồi lạnh lùng nói:

- Tiểu muội đi vào Thanh U độc trận của Ngũ tỷ tỷ đây.

Tố Vân và Liễu Nhi đều sững sờ.

Tiểu Kha tiếp nói:

- Ngũ tỷ tỷ! Trong một phái, nên lấy tình ruột thịt mà đối nhau. Bọn tiểu muội có thể làm hai vị phật ý, hai vị nên nói để bọn tiểu muội sửa sai, chứ không nên tìm cách hại nhau như vậy. Nếu việc này mà bọn tiểu muội bẩm lại với Từ, Bạch giáo chủ thì tai hại biết dường nào? Đó là chưa kể trong phe phái bênh vực lẫn nhau, rồi sinh ra cốt nhục tương tàn không?

Tố Vân nói:

- Nhị vị tỷ tỷ có thể hiểu lầm chăng? Bọn tiểu muội đi dạo suối chơi thôi mà.

Như Tuyết nói:

- Tố Vân hiền muội! Bình sinh ta không vu khống cho ai việc gì bao giờ. Qua khỏi khúc quẹo là hai vị đã lập trận ấy rồi. Nếu hiền muội không cải hối thì sự việc nghiêm trọng lắm.

Ngũ Liễu Nhi thở ra, nói:

- Thật tình ta rất muốn giết Lã Tuyết Cừu, chứ ta không thù oán gì với nhị vị cô nương cả. Nhưng ta lại ghét lây. Bây giờ sự việc thế này, ta lấy làm tự thẹn và không ăn nói với ai được.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Hàn Kiên Thọ có mối đại thù với tại hạ. Tại hạ đường đường chính chính công bố việc ấy ra, đồng thời cả hai bên đều đem tài ra để tranh sống. Giả sử tại hạ chết, có phải họ Lã bị tuyệt tự chăng? Và ai vì tại hạ mà báo cừu? Hơn nữa, Hàn Kiên Thọ vào Thanh U cung là có mục đích khác, không phải là người Thanh U cung thuần túy. Từ đây, nếu chúng ta không coi nhau là người thân được, thì cũng đừng coi nhau là kẻ thù. Và việc lập trận này không ai nhắc đến nữa. Tại hạ sẽ đi phá nó, để khỏi ai bị vướng.

Ngũ Liễu Nhi vội nói:

- Đừng. Trận đó chính tay ta lập ra, nguy hiểm dị thường. Để ta đi phá. Mọi người đừng đến đó. Chất độc nơi ấy đã bay phảng phất cả dòng suối. Chỉ cần hít thở là dính ngay.

Tuyết Cừu nói:

- Quý hóa thay tấm lòng của Ngũ cô nương. Đó mới là tâm của bậc nữ kiệt. Bây giờ tại hạ bế hô hấp, vào gỡ mấy viên đá là xong. Chỉ sợ mưa xuống, chất độc ấy trôi ra làm tôm cá điểu thú bị ảnh hưởng, rồi làm lây đến con người cũng là chuyện bận tâm không ít.

Ngũ Liễu Nhi nói:

- Ta đã có thuốc giải.

Nàng nói rồi xoay người đi liền. Bốn người kia đi theo. Mãi đến chiều tối, họ mới trở lại Tổng đàn.

Ngay đêm đó, Liễu Nhi và Tố Vân lấy cớ trở về thăm Tổng đàn Thanh U cung cũ, rồi đi luôn.

Tiểu Kha, Như Tuyết, Tuyết Cừu biết hai cô vì tự thẹn hành động của mình mà bỏ đi, nhưng họ vẫn không tiết lộ việc đáng tiếc vừa qua.

Sáng hôm sau, Lã Tuyết Cừu từ biệt mọi người lên đường.

Bạch La Phiến rơi nước mắt nói:

- Nhớ là ta trông Cừu nhi từng giây từng phút đó.

Như Tuyết và Tiểu Kha tiễn chàng một đoạn đường. Hai cô gạt lệ chia tay...

Chương 5 - Quá quan chiết kiếm

Lã Tuyết Cừu rời suối, dấn thân vào giang hồ lần thứ nhì, sức học lẫn kinh nghiệm của chàng lần này so với lần trước một trời một vực. Đi được vài ngày đường, chàng nghe được tin tức quan trọng. Hai đại cao thủ là Sử Thôn và Nhạc Đỉnh đã liên kết với nhau thành lập hội giang hồ chống Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Nga Mi triệu tập mười ba đại bang phái công bố tội trạng Lã Tuyết Cừu, lãnh quyền điều động trừ tên đại ma đầu này.

Đi đâu, chàng cũng nghe giang hồ nguyền rủa chàng. Nhiều người đòi moi tim gan của chàng ra ăn cho hả giận.

Lã Tuyết Cừu đình lại chuyến đi Côn Luân, chàng phải qua Lạc Hồ để viếng nhà Sử Thôn.

Lạc Hồ là một thị trấn sầm uất, người thanh cảnh lịch. Thị trấn này nằm kề bên một cái hồ, đúng hơn là một cái đầm rộng lớn, gọi là Ngọc Hồ. Du khách đến nơi này tấp nập. Người ta cứ đồn ầm lên, Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu sẽ bị hành hình nơi đây.

Đứng trên gò cao nhìn qua Sử gia trang, chàng thấy khu vực ấy nguy nga và lộng lẫy.

Sử gia trang tọa lạc trên một khu đất rộng hơn mười mẫu, khách vào ra chen chúc tấp nập, xe ngựa dập dìu.

Chàng tìm hiểu thì hay rằng Sử Thôn đã mất vợ, ông vẫn ở vậy nuôi dạy con cái.

Hai con ông nay cũng đã trưởng thành. Người con đầu tên Sử Đại Linh, tướng người vạm vỡ, khoảng hăm lăm và vị tiểu thư Sử Tiểu Linh tuổi chưa tới hai mươi. Cả hai văn hay võ giỏi.

Đại Linh là một cao thủ trong làng kiếm, tiếng tăm vang động cả Trung Nguyên.

Tiểu Linh danh tiếng cũng không kém anh mình, lại được thêm tiếng "Giai nhân hồ ngọc".

Nhìn xuống Hồ Ngọc, nước xanh trong vắt. Nhiều dã trại do du khách dựng lên. Du khách ở đây đông như hội. Không rõ thuyền đò ở đâu kéo về đây nhiều như lá.

Lã Tuyết Cừu đi về phía hồ, lòng bình thản như một du khách. Chàng thấy một chiếc đò cập bờ, trên đò chỉ có một thiếu nữ, nàng vận y phục như một thôn nữ, đôi mắt đen lay láy có nhiều sầu mộng. Đôi mắt ấy quen lắm. Nhiều người đến thuê đò, nhưng nàng không cho, lấy cớ có người hỏi thuê rồi.

Lã Tuyết Cừu lấy làm lạ bước tới hỏi:

- Cô nương có thể cho tại hạ thuê thuyền dạo chơi vài giờ chăng?

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Nếu công tử thích!

Lã Tuyết Cừu lên thuyền, nàng cầm dầm bơi. Chàng thả hồn tận đâu đâu. Chàng cũng không nói gì với thiếu nữ bơi thuyền cả.

Cả hai đều im lặng.

Thuyền bơi rập rình. Đột nhiên Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Cô nương! Tại hạ thấy nhiều du khách hỏi thuê đò, sao cô nương lại không cho họ thuê.

Thiếu nữ đáp:

- Vì tiểu muội chờ một người!

Chàng hỏi tiếp:

- Người ấy là ai vậy?

Nàng đáp tỉnh:

- Lã Tuyết Cừu!

Chàng cũng nói tỉnh:

- Chính tại hạ đây! Nhưng cô nương đợi tại hạ có việc gì?

Thiếu nữ nói:

- Dĩ nhiên tiểu muội biết mặt công tử. Chắc công tử đã nghe hai đại cao thủ Sử Thôn và Nhạc Đỉnh hợp tác nhau để hạ công tử chứ?

Chàng gật đầu, nói:

- Có! Nhưng hai người ấy thật tình không phải là kẻ thù của tại hạ.

Thiếu nữ đáp:

- Nhưng họ muốn giết công tử! Cho đến những người trước đây không hề tham dự vụ Huyết Thủ, nay họ sẵn sàng đứng về phía giang hồ để truy sát công tử đó. Lần này chứ không phải như Thiếu Lâm kỳ trước, họ chuẩn bị rất chu đáo.

Lã Tuyết Cừu cười nhẹ hỏi:

- Họ chuẩn bị những gì?

Thiếu nữ nói:

- Cao thủ vào hàng tôn sư cũng năm bảy người. Mưu thần chước quỷ cũng mấy tay khét tiếng.

Lã Tuyết Cừu chợt hỏi:

- Dường như cô nương là... Mộc Thúy Hương?

Nàng mỉm cười nói:

- Thế ra công tử vẫn còn nhớ ta! Công tử không nên mạo hiểm!

Lã Tuyết Cừu nói:

- Mộc cô nương có thuật dị dung khéo lắm. Ý cô nương bảo tại hạ phải làm sao? Chả lẽ ta không nên chường mặt ra nơi này, để cho họ lấn từng bước?

Thúy Hương nói:

- Đám Sử, Nhạc đã bắt nhiều người giang hồ không đồng chánh kiến với họ, giam dưới hầm sâu, kể cả những người họ khả nghi, bởi vậy nên ta mới cải trang đó chứ. Danh sách những người bị bắt ta đều nắm kỹ. Chỉ cần loan báo tin này ra, thì cũng có một số đứng về phía ta. Lúc đó, ta đủ lực lượng để chống cự.

Tuyết Cừu nói:

- Lâu lắm! Bây giờ cô nương cho tại hạ danh sách những kẻ bị bắt giữ, đồng thời chỉ vị trí những nơi nhốt người đó.

Mộc Thúy Hương đưa tờ danh sách ra. Bản danh sách này không thấy có ai quen, cũng không có tên kẻ thù.

Chàng đọc qua một lượt, nói:

- Làm sao cô nương có bản danh sách này?

Thúy Hương cười:

- Chịu khó một chút là có thôi! Trong bản này còn thiếu hai vị cô nương ta không biết tên. Hai nhân vật này dường như có quen với công tử.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Điểm nào để cô nương biết họ có quen với tại hạ?

Thúy Hương nói:

- Họ phản đối Sử, Nhạc, họ mạt sát. Họ nói, nếu không dẹp tổ chức này họ sẽ vận động giang hồ để chống lại đám Sử, Nhạc đó.

Tuyết Cừu nghiệm lại có thể là Ngũ Liễu Nhi và Tô Tố Vân, nhưng chàng nói:

- Tại hạ chưa đoán được là ai.

Thúy Hương nói:

- Ta truyền cho công tử thuật cải sửa dung mạo để tránh sự dòm ngó của kẻ thù.

Tuyết Cừu trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Cái đó cũng lợi, tuy nhiên người ta sẽ cho mình khiếp nhược chăng?

Thúy Hương nói:

- Không nên có thành kiến về việc này. Cái gì để tránh nguy hiểm thì ta làm. Bởi chung quanh công tử, kẻ thù rất đông. Lời thường nói: Bất đăng sơn, bất kiến sơn cao, nếu không dùng thuật dị dung làm sao có thể thâm nhập nơi đó để khám phá bí mật của họ.

Chàng cho là có lý, nên cố gắng ghi nhận bí quyết về thuật dị dung với một ít thuốc về màu da để hóa trang. Có một điều Lã Tuyết Cừu thắc mắc, tại sao Thúy Hương đặc biệt lo lắng đến sự an nguy của chàng như thế?

Tuyết Cừu nói:

- Đầm này rộng và sâu, để hưởng cái thú tiêu dao, tại hạ đề nghị chúng ta bật cần câu cái hoặc thả lưới bắt cá...

Mộc Thúy Hương nhìn sững vào mặt chàng, nói:

- Vậy mà ta cứ tưởng công tử không biết đối cảnh.

Tuyết Cừu đáp:

- Nhất phiến băng tâm tại Ngọc hồ! (Còn đây hồ Ngọc tấm lòng băng)

Bảy tiếng ấy không biết tài hoa hay chăng, Mộc Thúy Hương cảm thấy mình như choáng ngợp. Thì ra chàng cũng có cái gì sâu lắng và đầy cả chất thơ. Tại người ta không hiểu chàng ấy thôi.

Nàng giở chèo lên và bắt đầu thả lưới.

Bây giờ trời vào đêm. Mỗi chiếc thuyền là có một vài ngọn đèn. Trên không có vầng trăng ngà, tuy chưa tròn lắm nhưng vẫn đủ duyên cho người thưởng lãm.

Một mẻ lưới được nhiều tôm và cá. Tôm ở đây rất đặc biệt. Gần về phần đuôi mình tôm xòe ra, trông giống lưng và bụng của thiếu nữ. Da xanh, thịt trắng bóng loáng.

Tuyết Cừu nói:

- May quá! Một mẻ này đủ ăn cả đêm rồi. Tôm ở đây ngộ quá!

Thúy Hương nói:

- Nhiều nhà y học gọi tôm ở Ngọc Hồ là Dược Hà (tôm thuốc), ta không biết sao. Có lẽ nên thử qua cho biết...

Hai người ngồi nướng tôm và cá mà ăn.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu được một bát rượu nữa mới đúng điệu "tài hoa công tử"!

Thúy Hương cười:

- Đám Sử, Nhạc chuẩn bị cung thương để đưa công tử vào vòng hãm địa. Còn ta, ta cũng chuẩn bị các món ăn chơi để tay tài hóa tuấn tú như công tử dịu bớt đi sát nghiệp. Này cờ này kiệu, này rượu này thơ, dăm ba chén... Ngẩn ngơ cùng người ngọc!

Nàng nói rất tự nhiên và cũng rất tự nhiên moi ra một bình rượu Hồng Xuân Lộ.

Lã Tuyết Cừu cười cười:

- Thú nhỉ! Tại hạ xưa nay chưa hề uống giọt rượu nào. Tôm cá ngọt và thơm không nhắm một

chút không được. Riêng tôm, ta không nên làm chín, hơ sơ cho nó hồng một chút, mà chén thì tuyệt!

Mỗi người uống một cốc Hồng Xuân tửu. Rượu thơm, vị đậm đà...

Tuyết Cừu hỏi:

- Cô nương có nghe trong người thế nào không?

Thúy Hương nói:

- Nghe nóng nóng!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ nghe khác hơn một chút, hay là do mình tưởng tượng?

Thúy Hương lặng thinh.

Và hai người cùng im lặng để nghe cơ thể và tâm lý chuyển biến.

Một hồi, Thúy Hương bỗng la lên:

- Không xong! Chúng ta ăn nhầm tôm kích thích rồi!

Lã Tuyết Cừu ném con tôm ăn dở chừng xuống hồ rồi nói:

- Tại hạ thấy khó chịu ghê lắm! Cô nương hãy cố gắng giữ mình. Tại hạ đang... Đã...

Ánh mắt của Tuyết Cừu rực lên màu hỏa dục.

Thúy Hương sợ quá, hai tay ôm ngực, giương mắt thao láo nhìn chàng, nửa như van xin, nửa như đòi hỏi.

Thật ra loại tôm này kích thích về phần nam nhân nhiều hơn.

Lã Tuyết Cừu chưa đủ cái tâm thượng thừa để điều hợp lấy nó. Chàng vội vốc nước hồ cho vào miệng, rửa mặt, và vận công ngồi điều tức.

Thúy Hương mon men lại gần xem mạch cho chàng.

Đúng là thiếu nữ không có kinh nghiệm!

Một vài vốc nước hồ, một vài đường hô hấp đâu phải tiên dược, trong khi dục tính thì dễ bị bắt hơi!

Tay nàng chạm vào, vừa nghe được da thịt của chàng nóng bừng bừng, thì cũng là lúc Lã Tuyết Cừu mở mắt ra, ánh mắt man dại cực độ.

Thúy Hương rú lên một tiếng, ngã người ra sau để tránh, nhưng hình ảnh ấy càng làm tăng thêm sự cường kích của chàng.

Lã Tuyết Cừu chồm người tới...

Cả hai cùng ở trong tuổi khí huyết phương cương. Lứa tuổi ấy đa phần phải sống bằng tâm và trí. Một trong hai cái bị lệch thì cả cơ thể cũng bị lệch.

Thúy Hương bị kích thích theo sự va chạm ngay sau đó. Nàng nằm bất động để mặc cho Tuyết Cừu vồ vập lục lạo.

Bất ngờ tay chàng va phải bình rượu bị đổ tóe ra. Rượu thấm ướt cả người...

Gió hồ hắt hiu... Chất lạnh đã làm giảm đi cơn nhục khích.

Tuyết Cừu chống tay ngồi dậy, nhìn lại áo quần của Thúy Hương đã nhàu nát. Cũng may, da thịt của nàng không đến nỗi lộ trần lắm.

Hai người nhìn nhau mà bẽ bàng!

Thúy Hương nước mắt chảy dài lên má. Nàng khóc và nói:

- Ta chết thôi, công tử ạ!

Tuyết Cừu đỡ nàng dậy, sửa lại y phục rồi nói:

- Lỗi này của tại hạ, để tại hạ tự xử!

Thúy Hương nện chàng một tát thật mạnh rồi mắng:

- Ngu dốt! Ta không ngờ một trang kiếm khách như ngươi mà lại nhỏ nhen đến thế! Mối cừu của song thân chưa rửa xong, ngươi trù tính tự xử, thế nào? Việc ta là phần nhỏ. Đối với ngươi đây là thử thách ban đầu. Ngươi giữ được như vậy cũng là hay lắm rồi.

Tuyết Cừu đưa tay vuốt má mình rồi nói:

- Cảm ơn Mộc cô nương đã tha thứ. Nhưng tại hạ đã xúc phạm đến... Ngọc thể của cô nương...

Thúy Hương nói:

- Ngươi võ học tinh thông, nhưng y học còn dốt lắm, không va chạm vào đó, người sẽ vỡ mạch máu mà chết ngay. Chỉ hiềm cho ta, thẹn với sự băng tuyết của chính mình. Quả là... Nhất phiến băng tâm tại Ngọc hồ.

Nàng rất xúc động để đọc câu này.

Tuyết Cừu nắm tay nàng nói:

- Cô nương! Cô nương vì tại hạ mà nhiều lần suýt lâm nguy đến tính mệnh. Biết vậy mà tại hạ vẫn không có cách gì để giúp cô nương để đền tạc tấm lòng đó. Cuộc sống của tại hạ nhiều hẩm hiu lắm!

Thúy Hương vẫn để yên tay trong tay chàng, nói:

- Công tử bận tâm làm gì những việc qua lại tầm thường đó! Chí nguyện của một thục nữ là họ muốn đối tượng của họ phải có gì hơn đời về tư cách cũng như sự nghiệp.

Hai người cho đò trở lại vào bờ.

Thúy Hương nói:

- Những lời tiểu muội dặn công tử nơi sào huyệt của Sử Thôn, công tử hãy gắng ghi nhớ. Tiểu muội không theo công tử, vì sợ chàng vướng bận.

Lã Tuyết Cừu lúc này gương mặt đã hóa trang ung dung đi vào sào huyệt của Sử Thôn với vai đao vai kiếm.

Khu vực này, người ra vô tấp nập. Dường như cả mấy trăm người ra vào họ đều biết mặt nhau. Tăng ni đạo tục cũng không thiếu, cũng có nhiều cặp tài tử giai nhân.

Nơi nào cũng nghe người ta bàn tán nguyền rủa về chàng, chưa nghe một lời nào bênh vực hoặc một lời nào có vẻ công tâm.

Trước cổng ra vào của Sử gia trang có họa tấm hình của chàng rất lớn, bút pháp rất linh động, vẫn gương mặt anh tuấn, vẫn cặp mắt nghiêm lạnh, nhưng phía dưới đề mấy chữ:

Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu truyền nhân của Huyết Thủ.

Chàng đứng trông mà cười một mình:

- Lần trước, cả võ lâm giang hồ săn đuổi cặp vợ chồng Huyết Thủ. Lần này, bọn chúng săn mỗi mình ta.

Thình lình chàng thấy một thiếu nữ rút kiếm chỉ vào mặt bức họa, nói:

- Ngươi chạy đâu cho khỏi nắng! Những kẻ gian ác như cha con ngươi trước sau gì cũng phải đền tội cho giang hồ.

Lã Tuyết Cừu nhận ra đó là Nam Phương Mỹ Cơ, con gái của Nam Mã Nguyện. Bấy lâu, chàng định quay lại chỗ cũ để hỏi tội lão, nhưng vì giang hồ lận đận nên chưa trở lại được.

Lại có một chàng thanh niên khác chận Mỹ Cơ hỏi:

- Hắn đắc tội gì với cô nương?

Mỹ Cơ thản nhiên đáp:

- Làm sao hắn dám đắc tội với ta! Hắn giết người như chặt chuối, bao nhiêu đó cũng đủ chết rồi.

Chàng thanh niên đeo kiếm, tướng mạo đoan chính hỏi tiếp:

- Cha hắn đã qua đời rồi, cô nương còn nhắc lại làm gì?

Mỹ Cơ quay phắt người lại, tay sờ đốc kiếm, hỏi:

- Các hạ là gì của Tiểu Sát Tinh?

Thanh niên cười nhạt, nói:

- Là một cô nương có học thức, nên thấy, nói và nghe những chính ngôn mới quan trọng. Hắn không xúc phạm gì đến cô, vậy mà cô tỏ vẻ thâm thù đại hận, điều mà kẻ đàng hoàng không nên có thái độ đó.

Mỹ Cơ phóng kiếm ra liền. Nàng đánh kiếm khá lợi hại.

Đánh xong ba chiêu, nàng nói:

- Ta đoán không lầm, ngươi là trợ thủ của hắn!

Qua ba chiêu của Mỹ Cơ, chàng thanh niên chỉ né tránh chứ không hoàn thủ, miệng mỉm cười nói:

- Võ nghệ của cô nương chỉ chừng ấy mà cũng lên mặt.

Mỹ Cơ tức quá liền múa thêm mấy chiêu nữa.

Chàng thanh niên cười khẩy, bỏ đi.

Nhiều người khác rút kiếm ra chặn chàng lại, nói:

- Ngươi cùng một phe với Tiểu Sát Tinh?

Thế là diễn ra cuộn loạn đả.

Lã Tuyết Cừu nhìn cảnh náo nhiệt, lòng đầy thắc mắc! Họ đánh nhau, sau toàn sử dụng những hư chiêu. Và chàng nghiệm một hồi mới vỡ lẽ. Thì ra đây là đám thí nhân. Thanh niên đóng vai người bênh vực Lã Tuyết Cừu, nếu ai bênh vực hắn thì được kết vào phe phái của họ Lã!

Chuyện đơn giản vậy, mà phải có những "bậc" như Tiết Thần Thông, Thiên Diệu Sách... Bày ra. Thảo nào họ cũng bắt được số người lòng ngay dạ thẳng. Có lẽ Liễu Nhi và Tố Vân cũng bị bắt trong trường hợp này.

Chàng tự hỏi:

- Tố Vân và Liễu Nhi võ công vào cỡ chàng, làm sao bị bắt được? Suy ra họ có thể dùng độc, mẹo để lừa.

Chàng nghĩ đến đó mà mặt nóng bừng bừng. Chàng muốn xách kiếm đi ngay vào đại bản doanh hỏi cho ra lẽ. Chàng nhớ lại lời dặn dò của Thúy Hương, nên cố gắng nhẫn nhục. Chàng thong thả như người đi ngoạn cảnh.

Thật ra, chàng đang để ý đến những diễn biến chung quanh. Trong bóng tối toàn những bóng đen với những cặp mắt sáng ngời ngời chăm chú dò xét mọi người.

Chàng lần vào đến sảnh đường. Những bộ mặt giang hồ oai vệ đều tề tựu về đây đông đủ, dù chàng rất ít biết mặt ai. Những danh nhân trong làng võ thể hiện qua những bộ râu, râu ngắn, râu dài, râu năm chòm, râu ba chòm, râu quai nón, cũng có những vị mỹ nhiệm công oai phong lẫm liệt.

Tại sảnh đường, lớp trong thì ngồi, lớp ngoài thì đứng. Họ bàn tán về Tiểu Sát Tinh.

Có một vị trung niên kiếm sĩ đứng lên nói:

- Bạch quá quần hùng! Tại hạ thiết nghĩ người giang hồ đông như thế này thì Tiểu Sát Tinh dù có ba đầu sáu tay cũng không dám xuất hiện. Bằng chứng là, hội trừ bạo tặc này đã mở ra năm ngày rồi. Chỉ có nước tra khảo các tên kia, may ra có thể biết tông tích hắn ở đâu, để ta tìm tới

đó mà thôi.

Nhiều người cho đó là ý kiến hay, nhưng một nữ nhân đứng lên phản đối:

- Bất kỳ làm việc gì cũng phải kiên nhẫn. Tiểu nữ nghĩ những nhân vật mà chúng ta giam giữ kia chẳng qua là họ biểu lộ bản chất chân chính của người giang hồ, chưa hẳn họ đã biết gì về Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Họ Lã, từ cha tới con chưa bao giờ có bạn.

Mỗi người mộtỷ, cuộc bàn tán ồn ào như buổi họp chợ. Trên mỗi bàn đều có trà, rượu, thức nhấm đủ loại.

Không thấy gì đặc biệt, Tuyết Cừu bỏ đi nơi khác.

Một phòng kề bên sảnh đường, không khí thanh nghiêm, một thiếu nữ chừng đôi mươi đang ngồi dựa án kỷ, có hai nữ tỳ đeo kiếm đứng hai bên. Thiếu nữ ném mắt ra ngoài có vẻ trầm tư.

Vừa lúc Tuyết Cừu đi qua, thiếu nữ lại đứng lên...

Chàng liền đứng lại để xem việc gì xảy ra.

Thiếu nữ nhỏ nhẹ hỏi:

- Công tử là ai lại đi lối này?

Lã Tuyết Cừu nhìn nàng, chàng hỏi lại:

- Cô nương là Sử tiểu thư đó chứ?

Nàng gật đầu.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ từ sảnh đường qua đây. Không thấy đề bảng cấm nên không biết. Tại hạ xin lỗi vậy.

Chàng chào rồi quay lại.

Sử Tiểu Linh nói:

- Công tử khoan đi đã!

Tuyết Cừu quay lại nhìn chăm lấy người đẹp.

Nàng quả xứng đáng là giai nhân Hồ Ngọc. Nói về nhan sắc, Mộc Thúy Hương cách nàng xa lắm. Chàng đâm ra thấy thương Thúy Hương vô hạn. Trong các giai nhân như Tiểu Linh, Tiểu Kha, Như Tuyết, Tố Vân, Liễu Nhi, Mỹ Cơ và chắc chắn còn nhiều giai nhân khác nữa, Thúy Hương không đẹp bằng. Bù lại đó, nàng có cái gì đó sang trọng hơn, kín đáo hơn và hấp dẫn hơn. Có phải vì một lần chàng đã "thấy" được đó chăng?

Chàng vẫn đứng lặng để nghe Tiểu Linh nói.

Còn Tiểu Linh thấy khuôn mặt của chàng nước da hơi đen, nhưng đôi mắt rất nhạy, mũi thanh, tướng mạo khác thường, khác với mọi chàng trai nàng đã gặp. Chàng đương nhìn nàng chăm chăm, bất giác mặt nàng nóng bừng.

Tiểu Linh hỏi:

- Xin công tử cho biết quý danh.

Điều này quả tình Lã Tuyết Cừu không chuẩn bị.Chàng rất ghét việc thay tên đổi họ. Nhưng nếu nói thật tên tuổi ra, thì uổng công học lấy thuật dị dung quá.

Tuyết Cừu miễn cưỡng nói:

- Tại hạ cũng như hàng bao nhiêu người vô dụng khác, có nói qua tiểu thư cũng không biết đâu.

Tiểu Linh nói:

- Ta có cảm tưởng không phải gặp công tử lần này thôi đâu, mà còn gặp nhiều lần khác về sau nữa. Nên ta cần biết tên tuổi công tử.

Tuyết Cừu thở dài nói:

- Tại hạ là... Lã Tuyết Cừu!

Tiểu Linh "ý" một tiếng có vẻ thất kinh.

Hai nữ tỳ bên trong xách kiếm chạy ra hỏi:

- Gã này đã làm gì tiểu thư?

Tiểu Linh nói:

- Vị công tử này nói cho ta biết Tiểu Sát Tinh sắp chết rồi.

Một nữ tỳ quay sang hỏi Lã Tuyết Cừu:

- Công tử gặp Tiểu Sát Tinh ở đâu mà nói vậy?

Lã Tuyết Cừu hồ đồ:

- Vừa mới gặp ngoài chỗ ẩu đã ở trước cổng. Tại hạ bỏ vào đây.

Nữ tỳ còn bán tín bán nghi.

Tiểu Linh nói:

- Chuyện của thiên hạ, không can gì các ngươi. Vào trong đi.

Một nữ tỳ đã bước đi rồi còn quay lại nói:

- Sao tiểu thư không nói cho lão gia biết tin này?

Tiểu Linh gắt:

- Có chịu im hay không?

Hai nữ tỳ vào phòng. Nàng quay vào trong nói:

- Các ngươi ở đó đợi ta. Ta có chút việc.

Rồi nàng nói với Tuyết Cừu:

- Công tử theo ta!

Hai người đi quanh co một hồi đến một vườn hoa. Nàng chỉ chiếc ghế dài, bảo Tuyết Cừu ngồi xuống.

Nghĩ cũng lạ thật, Tuyết Cừu bị toàn thể võ lâm lên án kể cả thân phụ nàng, thế mà nàng tiếp chuyện với chàng một cách dung dị như quen lớn từ hồi nào.

Tiểu Linh nói:

- Công tử là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu thật đấy chứ?

Chàng gật đầu:

- Không sai!

Nàng nói như có vẻ quan tâm:

- Công tử không nghe người ta đòi giết công tử sao mà công tử lại đến đây?

Chàng nói:

- Dĩ nhiên là có nghe! Nhưng không lý bắt tại hạ phải trốn hoài? Hơn nữa, năm xưa toàn thể võ lâm Trung Nguyên truy sát phu thê Huyết Thủ, vốn vô tội, nay họ lại truy sát tại hạ. Trong bản Huyết Cừu, không có tên của Sử đại hiệp, tại hạ có đôi phần nể nang...

Tiểu Linh nói:

- Ngay tại Sử gia trang hôm nay có thất đại cao thủ hắc bạch tề tựu đủ, như Bình Thiên đại lão ma, như Quệ Cước Quán Thần Châu Trương Xích Nhi, Hải ngoại Huyết Sa Mặc Ôn, Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công... Nếu công tử xuất đầu lộ diện không cách nào yên được.

Tuyết Cừu nói:

- Cảm ơn tiểu thư đã có lòng lo lắng cho tại hạ. Dám hỏi Sử đại hiệp và lệnh huynh muốn giết tại hạ, sao tiểu thư lại đem lòng bảo bọc?

Tiểu Linh nói:

- Thật ra một phần nào đó ta thấy cũng kỳ. Một số người đông lố nhố kia truy sát một người họ Lã cuối cùng, trong lúc này chỉ làm nhiệm vụ một hiếu tử. À, dường như công tử có cải đổi dung mạo?

Lã Tuyết Cừu tuy nói chuyện nhưng vẫn đề phòng. Tâm tính của người giang hồ không biết đâu mà lường. Mấy tên đại ma đầu mà Tiểu Linh vừa giới thiệu khi nãy có tên Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công là có tên trong bảng Huyết Cừu.

Chàng đáp:

- Tạm thời cũng dùng chút thuật dị dung cho đỡ phiền phức.

Bỗng hai người đều ngạc nhiên và cùng đứng lên, năm bảy người kiếm cầm tay, hung hăng chạy rảo khắp nơi như muốn tìm ai.

Tiểu Linh nói:

- Không xong rồi! Con nhãi mỏng mép kia đi báo với lão gia có Tiểu Sát Tinh xuất hiện rồi...

Có năm sáu tên chạy vào vườn hoa.

Tiểu Linh đón lại hỏi:

- Quý vị vào vườn thượng uyển của tiểu nữ lúc đêm hôm làm gì?

Gã trung niên đại hán, tên khi nãy đòi đem những người bị bắt giam ra tra khảo, nói:

- Tại hạ được lệnh Sử đại hiệp đi tìm tên Tiểu Sát Tinh. Chẳng hay gã này là ai?

Tiểu Linh nói:

- Hùng đại hiệp nói hay đó! Tiểu Sát Tinh nào ở trong thượng uyển này? Còn Lưu công tử đây là bạn của tiểu nữ.

Nàng quay sang giới thiệu một tràng:

- Vị này là Hùng Thạch Tham, vị này là Ngô Bá, Đoàn Đạo, Tô Đích Luân... Đây là các cao thủ tham dự cuộc truy sát Tiểu Sát Tinh.

Hùng Thạch Tham hỏi:

- Lưu công tử đến Sử gia trang bao giờ? Sao không thấy có mặt trong mấy cuộc họp?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đến đây là để chứng kiến cái trò náo nhiệt chứ không phải để tham dự.

Thạch Tham mỉa:

- Nhàn quá nhỉ! Trong lúc ai ai cũng hết lòng phẫn nộ tên ma đầu kia, mà các hạ bình thân như vại. Nghe nói các hạ đã gặp Tiểu Sát Tinh rồi phải không?

Tiểu Linh nghiêm giọng:

- Quý vị đại hiệp không nên làm ồn ào ở nơi này, vì nơi đây là đền thờ của gia mẫu phải có chút thanh tịnh. Lưu công tử mới đến thấy một đám đấm đá nhau trước cổng, tưởng đâu là Tiểu Sát Tinh mới nói như vậy...

Nàng vừa nói đến đó, lại có một tốp người nữa hùng hổ bước vào vườn hoa. Đi đầu là Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công và Sử Thôn.

Tiểu Linh thầm than khổ.

Đám người mới đến bao vây lấy Tuyết Cừu và Tiểu Linh.

Sử Thôn hỏi:

- Gã này là ai vậy Linh nhi?

Tiểu Linh vì sợ quá nên đâm ra liều:

- Phụ thân! Sao phụ thân lại để họ vào đây làm ồn ào như vậy? Lưu công tử là bạn học đồng song của Linh nhi, vốn người Vân Đàm, nhân đi tham ngoạn mà ghé lại đây thăm Linh nhi.

Sử Thôn là người rất thương con, lại cũng hay chiều giang hồ. Thấy mặt của Lã Tuyết Cừu không giống như hình vẽ, lão không muốn làm phiền con gái, nên nói:

- Té ra là Lưu công tử, năm kia đã sang đây một lần. Lão phu thật hồ đồ quá.

Mỹ Nhiệm Công (ông già râu đẹp. Một ngoại danh của Quan Vân Trường đời Tam Quốc) giương cặp mắt soi mói nhìn Tuyết Cừu, hỏi:

- Có thể nào công tử là một.. Tiểu Sát Tinh không?

Lã Tuyết Cừu cả giận, với một giọng khinh bỉ nói:

- Nếu tại hạ là Tiểu Sát Tinh ngài có dám đứng đối diện không? Nếu dám, tại sao ngài không đến đây một mình? Nếu không dám, ngài hỏi thừa quá!

Tiểu Linh cả sợ, hét:

- Quý đại hiệp đừng gây sự nữa! Dồn bức người ta thật vô lý. Quý vị hãy trả lại sự thanh tịnh cho tiểu nữ!

Người ta quý Sử Thôn tính tình hào hiệp. Còn Tiểu Linh là tuyệt thế giai nhân, cũng là người có võ nghệ cao cường, tất cả. Đều không muốn làm phiền đến nàng.

Nhưng lão Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công thì không nhịn được cái giọng vừa rồi của Tuyết Cừu, nên nói:

- Mời công tử theo ta!

Lã Tuyết Cừu cười khích:

- Theo ngài có việc gì?

Lão nói:

- Ta có vài điều muốn hỏi công tử.

Tuyết Cừu nói:

- Rất tiếc bây giờ tại hạ đang bận! Ngài hẹn giờ và địa điểm, tại hạ sẽ gặp sau.

Quả thật lão không ngờ vị Lưu công tử dám nói vậy. Lão càng lúc càng hoài nghi về vị Lưu công tử này. Lão nói:

- Canh ba đêm nay đến sảnh đường gặp ta!

Lão nói xong câu đó quay người đi liền.

Đám người có mặt ở đây không ai nói ra, nhưng đều có vẻ khinh lão. Sảnh đường là nơi tập hợp các cao thủ, ai dám đến đó mà đại náo?

Nhiều người theo chân lão bỏ đi.

Sử Thôn là người sau cùng.

Trước khi cất bước, lão quay lại hỏi nhỏ:

- Công tử không phải họ Lưu chứ?

Tiểu Linh lại sợ chàng nói thật, liền giậm chân nói:

- Phụ thân! Phụ thân cũng muốn ghẹo người ta cho được thôi.

Lão đi ngay một nước.

Tiểu Linh nói:

- Ta sẽ trị con tiểu tì kia! Công tử không nên đến sảnh đường. Nếu đến đó việc lậu sự ta biết ăn nói làm sao với giang hồ? Đã vậy, còn phụ thân ta mới tính sao đây?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ sẽ trở lại gương mặt thật. Còn Lưu công tử thì đi rồi.

Tiểu Linh kéo tay Tuyết Cừu đứng lên, nói:

- Ta về phòng để tránh có người rình rập.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Làm sao tại hạ dám vào phòng tiểu thư lúc ban đêm?

Nàng không trả lời, chỉ việc nắm tay chàng kéo đi.

Hai người đi thản nhiên trước bao nhiêu cặp mắt nhìn nhìn ngó ngó và không ai cản trở.

Cả hai vào phòng. Hai nữ tì khi nãy đã đi đâu rồi. Đồ đạc trong nhà không gì thay đổi.

Tiểu Linh đóng cửa lại cẩn thận, nói:

- Bây giờ công tử trở lại khuôn mặt thật cho ta xem!

Tuyết Cừu mỉm cười, quay mặt đi nơi khác vuốt một cái, rồi quay lại nói:

- Tiểu Sát Tinh đây!

Tiểu Linh chăm chú nhìn chàng. Nàng thở dài nói:

- Gương mặt anh tuấn thế này, ai ngờ lại là một Tiểu Sát Tinh?

Nàng vừa nói vừa rút kiếm công liên tiếp mấy chiêu liền.

Dĩ nhiên đường kiếm của nàng không điêu luyện bằng Hoa Như Tuyết, nhưng ánh kiếm lóe lên

đến hoa mắt, võ công đạt đến mức như vậy, trong giới nữ lưu thật là hiếm thấy.

Lã Tuyết Cừu vừa lách mình, vừa nói:

- Đủ rồi! Tiểu thư đừng thử nữa!

Tiểu Linh nói:

- Công tử hãy đem sở học ra ấn chứng đi?

Lã Tuyết Cừu chụp tay vào đốc kiếm, chớp người lên mất hút, nghe cạch một tiếng, thanh kiếm của nàng gảy đôi.

Chàng lại hạ xuống trước mặt nàng, cho kiếm vào vỏ nói:

- Kiếm pháp của tiểu thư biến hóa lợi hại, nhưng chi tiết hỏa hầu còn non, và chất thép của kiếm tầm thường.

Bây giờ Tiểu Linh mới biết tài nghệ của chàng. Nàng nói:

- Quan trọng không phải là việc giết người. Công tử làm sao dẫn dụ đám cao thủ xuống dưới Ngọc Hồ, còn ta ở đây thả đám người giang hồ ra, như vậy mới an toàn.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư vì tại hạ mà làm những việc mạo hiểm, khiến tại hạ không yên tâm chút nào cả.

Tiểu Linh nói:

- Đây là ta tự nguyện. Ta muốn có một điều gì đó trong đời ta thật lạ, thật xứng đáng nhất là cung cách con nhà võ. Công tử đừng nghĩ gì về ta cả!

Lã Tuyết Cừu nói:

- Vũ khí của tiểu thư đâu?

Nàng nói:

- Ta còn một thanh kiếm quý khác. Yên tâm! À, công tử đổi lại chiếc áo khác đi.

Lã Tuyết Cừu thấy Tiểu Linh bàn sự việc cũng thấu đáo, chàng lại nhớ đến Thúy Hương và nhớ nhất là câu chuyện “dược hà” hồi đầu hôm mà lòng thấy nao nao.

Chàng đổi y phục xong, đứng trước gương ngắm, và tự hài lòng với chính mình.

Trong lúc đó, có tiếng gõ cửa. Tiểu Linh và Tuyết Cừu nhìn nhau...Thay vì đi ẩn tạm nơi nào đó nhưng chàng dừng lại bắc ghế ngồi một bên.

Tiểu Linh hỏi:

- Ai đó?

Có tiếng Sử Thôn hỏi:

- Linh nhi nói chuyện với ai trong phòng?

Nàng đáp tỉnh:

- Tiểu Sát Tinh!

Và nàng bước tới mở cửa.

Chỉ có Sử Thôn và Sử Đại Linh đứng bên ngoài.

Tiểu Linh hai tay kéo hai người vào và khép cửa lại nói:

- Phụ thân, Tiểu nhi đã nói rồi! Đây, phụ thân xem, họ Lã chỉ còn một mình hắn đó, phụ thân nỡ làm như vậy được sao?

Hai nhân vật họ Sử hiện giờ tiếng nổi như sóng cồn, đứng trước Tiểu Sát Tinh tuy mặt hắn không có gì hung dữ, nhưng tiếng tăm và hành động đã làm cho giang hồ kinh sợ.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ và tiền bối không có gì để gọi là nợ. Những nhân vật đến Sử gia trang chỉ có một vài người trước kia có dính đến chuyện song thân mà thôi. Tại hạ được Sử tiểu thư che chở, ơn ấy tại hạ không quên, quyết không để tiền bối phải liên lụy vì tại hạ đâu.

Sử Đại Linh rút kiếm ra nói:

- Sao ngươi dám đột nhập vào phòng biểu muội ta?

Lã Tuyết Cừu không có lời nào biện bạch. Không lý chàng trút điều ấy qua Tiểu Linh, nên đành nói chống chế:

- Việc này chẳng qua là ngộ biến tùng quyền, mong rằng có lúc công tử sẽ rõ.

Sử Đại Linh xuất kiếm liền. Chàng vừa tránh vừa nói:

- Công tử xem kìa?

Sử Đại Linh và Sử Thôn ngó qua thấy thanh kiếm gảy của Tiểu Linh còn nằm dưới đất.

Hai người bây giờ mới hiểu. Thì ra, Tiểu Linh không phải là kẻ ngầm trợ cho Tiểu Sát Tinh, mà là bị Tiểu Sát Tinh khống chế, nhưng hắn lại không giết. Nhìn thái độ bình thản của Tiểu Linh, họ đều biết Tiểu Sát Tinh và Tiểu Linh đã có gì thông cảm với nhau.

Sử Thôn trầm giọng:

- Ngươi đã làm gì ái nữ ta?

Tiểu Linh bây giờ mới nói:

- Phụ thân! Trưởng huynh! Không có gì đâu, Lã Tuyết Cừu là người tốt. Quả thật hắn không giết người bừa bãi. Hắn không phải là Tiểu Sát Tinh như người ta đã từng đồn đãi về hắn. Võ công của hắn cao thâm khó tìm ra đối thủ.

Tuyết Cừu nói:

- Tiền bối và công tử xin đừng ra mặt. Để tại hạ ra giải tán đám người kia. Trong thất đại cao thủ, thì Mỹ Nhiệm Công là người phải chết.

Cha con họ Sử đang còn đứng phân vân, thì Tuyết Cừu ngang nhiên đi vào đại sảnh.

Chàng đảo mắt nhìn quần hùng một lượt.

Bây giờ trời đã khuya, nhiều người đi tìm chỗ ngủ. Đại sảnh chỉ còn vài chục người nhưng không được tỉnh táo lắm, một phần say rượu, một phần say ngủ.

Lã Tuyết Cừu hiện ra như một bóng ma đứng sững trước mặt Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công.

Chàng dõng dạc nói:

- Cùng chư vị anh hùng! Tại hạ là Lã Tuyết Cừu truyền nhân của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi, được giang hồ đặt cho cái tên là Tiểu Sát Tinh. Tại hạ không giết những kẻ vô tội. Tại đây có Mỹ Nhiệm Công là tên đại ma đầu, đã truy sát Huyết Thủ, sau đó còn giết thêm nhiều người khác nữa.

Một đám quần hùng như Bình Thiên đại lão ma, Quệ Cước Trương Xích Nhi, Huyết Sa Mặc Ôn, Nhạc Đỉnh... Đều nhốn nháo.

Mỹ Nhiệm Công tướng người có vẻ đạo mạo, nghe chàng xưng danh, bỗng lão mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

Lão đưa mắt ngó quần hùng một lượt rồi rút kiếm phóng người tới nhanh như chớp...

Tuyết Cừu vỗ tay vào đốc kiếm, ngay tại chỗ chàng đứng người ta nghe như có gió nổi lên. Lã Tuyết Cừu mất hút bóng. Ở trên không, chàng thi triển Ma chiêu đệ tam tuyệt đánh xuống.

Nghe tiếng cạch một tiếng, một nửa thanh kiếm có chuôi rớt xuống đất, nửa còn lại Tuyết Cừu đón bắt được.

Nhân Ma chiêu đệ tam tuyệt còn diễn ra nửa chừng, chàng vận lực đẩy nửa thanh kiếm về phía Mỹ Nhiệm Công, mũi kiếm xé gió đâm xuyên qua cổ họng lão.

Lã Tuyết Cừu đáp xuống đất trước, lão xuống sau. Lão đứng độ một chớp mắt rồi từ từ ngã ra.

Bây giờ có người mới hô:

- Vô Ảnh ma chiêu!

Chàng quay sang Tiết Thần Thông và Thiên Diệu Sách, nói:

- Hai lão chuyên bày mưu tính kế để ám hại người khác, nhưng Tuyết Cừu ta không hề sợ những tay quạt mo đó đâu. Nay ta vì đại nghĩa giang hồ mà tha chết cho hai lão.

Chàng quay sang Bình Thiên đại lão ma, nói:

- Tiền bối là một đại ma đầu, nhưng hành động của bọn họ tự xưng là chánh phái không cách nào theo kịp ngài. Chẳng qua ngài nghe theo lời đường mật của đám Thần Thông, Diệu Sách mà đến đây xem thực hư thế nào, Giáo chủ Thanh U cung cũng tán tụng công đức của ngài lắm.

Cả đại sảnh khi nãy nhốn nháo, bây giờ im phăng phắc. Người bên ngoài nghe tiếng động kéo vào rất đông, không ai dám bước ra đối diện với chàng.

Lã Tuyết Cừu vừa thoáng thấy Nam Phương Mỹ Cơ con gái của Nam Mã Nguyện lẻn vào đám đông, chàng trầm giọng nói:

- Mỹ Cơ cô nương! Sao cô nương vừa thấy tại hạ, cô nương lại lủi đi? Khi nãy ngoài cổng, cô nương đã nói sao?

Mỹ Cơ xấu hổ quá nói liều:

- Nếu ta là nam tử hán, đối với ngươi không ăn thua gì?

Đó là một lời nói khích quần hùng thật thâm độc!

Chàng nhớ lại lời Sử Tiểu Linh dặn:

- Hãy dẫn quần hùng xuống hồ...

Lã Tuyết Cừu nói lớn:

- Vị nào muốn truy sát Lã mỗ thì cứ đến bãi Ngọc hồ sẽ có tại hạ thù tiếp!

Chàng nói xong, cho kiếm vào bao da sấu rồi ung dung ra cửa đại sảnh. Chàng đi tuốt một quãng khá xa, quần hùng mới lục tục kéo theo sau. Họ đi là để tránh những ánh mắt nhìn nhau, hoặc để xem thử có cao thủ nào xuất hiện đấu với chàng không.

Chiếc đò của Thúy Hương vẫn còn neo đó, nhưng không thấy nàng đâu. Chàng đoán Thúy Hương lúc này đã lên Sử gia trang rồi.

Bây giờ đã quá canh năm, Tuyết Cừu đứng một mình trên bãi cát.

Quần hùng đông đến vài trăm người đứng thành vòng tròn cách thật xa.

Chàng nói lớn:

- Kẻ nào hai mươi năm trước có tham dự vào cuộc truy sát Huyết Thủ, thì hôm nay xin hãy đối diện với tại hạ. Hoặc ai thấy không chấp nhận Lã mỗ sống trên đời này xin hãy bước ra...

Quần hùng lên tiếng xì xào nhưng không có ai bước ra cả.

Bỗng có người trong đám đông hô lớn:

- Cùng xông vào một lượt giết Tiểu Sát Tinh đi!

Đó là giọng hô của Nam Phương Mỹ Cơ.

Chàng lên tiếng:

- Mỹ Cơ cô nương! Nam Mã Nguyện là con cáo già rụng đuôi, không trốn khỏi ta đâu. Nếu cô không xéo đi thì nhất định ta không tha!

Không nghe tiếng nói của Mỹ Cơ nữa.

Bỗng có tiếng của Hùng Thạch Tham từ trong đám đông hỏi:

- Tiểu Sát Tinh là gì của Lưu công tử?

Tuyết Cừu nhanh trí trả lời:

- Ta không biết Lưu công tử là ai! Hùng đại hiệp, Nhạc đại hiệp có cần điều gì xin hãy ra trước đây!

Không ai chịu bước ra.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Thế thì xin quý vị giải tán, cho tại hạ nghỉ một chút.

Trong đám có nhiều người nghe hoặc chứng kiến việc chàng đại náo trên Thiếu Lâm, nên một số người đã đi chỗ khác. Vòng vây thưa dần.

Chàng đảo mắt lần nữa, nói:

- Nếu quý vị không giải tán thì đừng trách tại hạ.

Cuối cùng không còn một ai đứng đó nữa. Họ tụ năm, tụ bảy đứng ngồi xa xa.

Lã Tuyết Cừu ngồi lại dưỡng thần...

o O o

Khi quần hùng bám theo Tuyết Cừu, Sử gia trang còn lại một số cao thủ như Quệ Cước Quán Thần Châu Trương Xích Nhi, Hải ngoại Huyết Sa Mặc Ôn, Nhạc Đinh, Bình Thiên đại lão ma... Rồi người từ dưới hồ lục tục kéo lên.

Mặc Ôn nói:

- Dường như Sử đại hiệp có chứa Tiểu Sát Tinh. Cho nên Tiểu Sát Tinh xuất hiện ở đây, thì cha con Sử đại hiệp không có mặt.

Trương Xích Nhi nói:

- Ta cũng nghĩ là vậy! Hơn nữa, lời của hai nữ tì nói, gã Lưu công tử có thể là Lã Tuyết Cừu. Lưu - Lã gần gũi chứ đâu xa.

Lúc ấy, Sử Thôn và Đại Linh xuất hiện.

Mặc Ôn chỉ xác Mỹ Nhiệm Công, hỏi:

- Việc này giải thích làm sao hả Sử đại hiệp?

Sử Thôn cau mày:

- Khi nãy còn Tiểu Sát Tinh ở đây sao quý vị không chặn hắn mà hỏi?

Trương Xích Nhi đứng lên nói lớn:

- Đại hiệp triệu tập hợp quần hùng về đây, danh nghĩa là để diệt trừ Lã Tuyết Cừu, kỳ thật là mượn tay Lã Tuyết Cừu để giết quần hùng. Việc ấy Trương mỗ không thể bỏ qua được.

Tiết Thần Thông nói:

- Khoan náo động! Hãy cho người canh giữ những nơi nhốt người kia, nếu để bọn chúng thả ra thì mệt cho chúng ta lắm.

Đại Linh trầm giọng:

- Sử gia trang không phải là công xứ ai muốn làm gì thì làm. Hồi chưa nghi kỵ nhau thì khác, bây giờ thì khác!

Trương Xích Nhi tung chưởng đánh Sử Thôn. Mặc Ôn đánh Đại Linh, một số rảnh tay chạy ra ngoài để tìm Tiểu Linh và canh giữ nơi giam người.

Trong khi đó, Tiểu Linh chạy đến phòng ngầm toan thả những người bị bắt ra, gặp hai cao thủ giang hồ chận lại, nói:

- Tiểu thư không được tiếp tay cho Tiểu Sát Tinh. Việc bắt người là có sự hiệp đồng giữa võ lâm với Sử đại hiệp, thì muốn thả người phải có ý kiến của quần hùng.

Tiểu Linh không thèm trả lời, phóng kiếm đánh liền. Thanh kiếm của nàng thuộc loại kiếm quý nên âm thanh của kiếm phát ra tiếng trong trẻo. Tiểu Linh tuy ít tuổi nhưng võ học của nàng thuộc loại cao thủ.

Qua vài ba hiệp, Tiểu Linh đã hạ sát một tên, và một tên nữa trong vòng khốn đốn.

Nàng vừa đánh vừa nghĩ thầm:

- Nếu ta không nhanh tay, bọn chúng ra đây ắt là kẹt.

Nghĩ vậy, đường kiếm của nàng đi vun vút.

Lúc đó năm bảy người trong sảnh đường kéo ra, nhào tới vây hãm Tiểu Linh vào giữa.

Bây giờ nàng lại rơi vào nguy hiểm.

Bên ngoài có tiếng trong trẻo mỉa mai:

- Tự xưng mình là đại hiệp, vậy mà năm bảy vị đại hiệp vây đánh một tiểu thư, còn vinh dự nào bằng.

Lời vừa dứt, một thiếu nữ múa kiếm đánh thốc vào đám người đó. Áp lực đối với Tiểu Linh bây giờ đã giảm đi một nửa

Võ công của thiếu nữ này tuy không điêu luyện bằng Tiểu Linh, nhưng việc ứng biến có phần chính xác hơn. Dẫu sao, hai con cừu cũng không chống lại bầy sói. Họ loay hoay một hồi rồi rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Bỗng một sát chiêu từ phía một cao thủ nhằm vào Tiểu Linh đi tới, cái chết trong đường tơ kẽ tóc, thiếu nữ hét một tiếng đảo người qua gạt phăng mũi kiếm ấy, nhờ vậy mà Tiểu Linh thoát chết.

Tiểu Linh phấn chấn tinh thần một chút. Nàng vừa đánh vừa nói:

- Cảm ơn cô nương đã cứu ta. Cô nương là ai mà ta chưa gặp bao giờ? Hoàn cảnh này kéo dài, chúng ta khó thoát!

Đỡ xong một chiêu tối độc nữa, thiếu nữ nói:

- Cứ chiến đấu hết sức mình để thấy cái đám võ lâm này không là cái gì cả. Sẽ có Tiểu Sát Tinh xuất hiện... Ta là Mộc Thúy Hương.

Nghe nói Tiểu Sát Tinh xuất hiện, Tiểu Linh cảm thấy hào khí trong người dâng lên, đường kiếm của nàng bây giờ sắc sảo dị thường.

Còn bọn giang hồ, nghe nói Tiểu Sát Tinh xuất hiện, chúng ngơ ngác và sợ sệt.

Mộc Thúy Hương lại hạ thêm một tên. Đám giang hồ còn sáu người.

Sáu người đánh với hai người. Bọn chúng cần phải thanh toán gấp hai nàng, để còn ngõ tẩu thoát nếu quả có Tiểu Sát Tinh đến.

Hai nàng lại rơi vào thế hiểm nghèo.

Bỗng Mộc Thúy Hương bị một vết kiếm bên tay trái, máu ra lai láng.

Tiểu Linh liền bỏ tên đang giao đấu với mình, vội vút một đường kiếm về phía tên đấu với Thúy Hương. Tên đó thối lui, nhưng Tiểu Linh cũng bị một vết chém sau lưng.

Vết thương tuy không sâu nhưng máu ra đầy cả áo.

Hai người chiến đấu trong tuyệt vọng. Thúy Hương thấy Tiểu Linh không còn nhanh nhẹn nữa, biết nàng đã tuyệt vọng và kiệt sức, liền nói:

- Can đảm lên! Lã Tuyết Cừu đang thanh toán đám giặc trong kia và sắp ra đây!

Nàng múa kiếm vun vút. Cái toàn lực ấy cũng chỉ nổi lên trong chốc lát, đường kiếm của nàng lơi dần và rối loạn.

Bỗng một bóng người bay vút vào trận đấu, và ba xác người ngã ra. Lã Tuyết Cừu xuất hiện trước mặt hai nàng.

Đám người giang hồ như say máu. Tuy họ sợ Tiểu Sát Tinh thật, nhưng đã lỡ rồi nên họ vẫn vung vũ khí tới tấp.

Lã Tuyết Cừu phẫn nộ, phóng vút người lên... Và đám giang hồ không còn một ai đứng nữa.

Chàng không kịp nói điều gì, vội điểm huyệt cầm máu cho hai nàng, xong, chạy bay vào đại sảnh.

Đến nơi chàng thấy Bình Thiên đại lão ma đấu với Quệ Cước Quán Thần Châu Trương Xích Nhi cùng với hai cao thủ khác. Sử Thôn đấu với Hải nguyệt Huyết Sa Mặc Ôn, Đại Linh đấu với Nhạc Đỉnh.

Một số giang hồ cao thủ lục lạo mọi nơi, một số nữa giương cặp mắt lườm lườm hò hét trợ oai. Phe Sử Thôn nguy hiểm tới nơi!

Lã Tuyết Cừu chập chờn xuất hiện như một bóng ma. Chàng hét:

- Có Tiểu Sát Tinh đây!

Đám người đang đấm đá nơi đây thấy chàng xuất hiện, liền bỏ đối phương áp lại phủ vây chàng.

Tuyết Cừu cười lạnh. Chàng chỉ thấy các lão Mặc Ôn, Xích Nhi, Nhạc Đỉnh, Tiết Thần Thông và một số cao thủ khác, còn lão Thiên Diệu Sách đã lẻn đi từ hồi nào...

Chàng, tay trái cầm bảo kiếm, tay phải cầm bảo đao, nói:

- Tại hạ trước đây đã mở cho quý vị một sinh lộ, nhưng tính hiếu sát, cầu danh, cầu lợi đã đưa quý vị đến chỗ chết.

Chàng nói nhưng chưa xuất thủ. Trong khi đó cha con Sử Thôn và Bình Thiên đại lão ma ngồi tựa lưng vào nhau mà điều tức.

Tiết Thần Thông nói:

- Tiểu Sát Tinh! Hôm nay ngươi đừng hòng ra được nơi đây!

Không rõ lão nói như vậy là hăm dọa để cướp tinh thần hay là lão nói thật.

Lã Tuyết Cừu chớp người lên, Tiết Thần Thông ngã ra cùng với mấy cao thủ.

Mặc Ôn phóng người lên toan chạy, nhưng Lã Tuyết Cừu nhanh hơn, chàng thi triển Ma chiêu đệ nhất tuyệt, chân lão lại.

Mặc Ôn thoát được chiêu đó, lão đánh ra một hơi ba chiêu liền. Ba chiêu này rất quái dị vì khi lão đánh ra ba chiêu đó, mặt mày lão đỏ hồng.

Chàng lại áp dụng ba tuyệt chiêu sau cùng, và đến chiêu thứ bảy.

Mặc Ôn đứt lìa cánh tay cầm kiếm. Mấy tên còn lại thấy xông vào bao nhiêu cũng bị Tiểu Sát Tinh giết bấy nhiêu nên bọn chúng đứng chết trân một chỗ.

Lã Tuyết Cừu nhìn Trương Xích Nhi, nói:

- Tại hạ thấy ngài chỉ còn một giò nên không nỡ ra tay, vì ít ra ngài đã khổ luyện những môn công phu độc đáo dù tật nguyền. Thế mà ngài vẫn lăn mình vào chỗ chết. Nếu ngài quay đầu về nẻo chính, tại hạ sẽ tha chết.

Trương Xích Nhi cúi đầu lặng thinh.

Chàng quay sang Nhạc Đỉnh, nói:

- Các hạ cũng là người có nghĩa khí sao cuối cùng lại phản bạn?

Nhạc Đỉnh nói:

- Sử Thôn phản ta trước!

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Sử đại hiệp vốn bị các hạ lợi dụng. Sử gia trang đã vì các hạ tốn không biết bao nhiêu tiền của để tiếp đãi anh hùng võ lâm, cuối cùng suýt bị thiệt mạng cả một gia đình. Bây giờ giữa cái sống và chết, ngài chọn cách nào?

Nhạc Đỉnh nói:

- Nếu công tử tha mạng, ta hứa cải tà quy chánh.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Chư vị nên ra khỏi Sử gia trang ngay bây giờ. Nếu tại hạ quay lại còn bất kỳ người nào, thì lỗi ấy không phải tại hạ.

Lúc bấy giờ Mộc Thúy Hương và Sử Tiểu Linh từ ngoài đi vào Tuyết Cừu hỏi:

- Nhị vị cô nương đã cứu những người bị bắt ra chưa?

Mộc Thúy Hương kề tai nói nhỏ:

- Công tử nên cứu họ.

- Tại sao? - Chàng hỏi.

Tiểu Linh chen vào nói:

- Để xóa bớt đi những hiềm khích của võ lâm đối với công tử.

Tiểu Linh bước lại hỏi thăm phụ thân và đại huynh.

Thúy Hương đưa chàng đến những hầm giam người.

Mộc Thúy Hương nói:

- Ta đoán chắc thế nào lão Thiên Diệu Sách cũng xúi giục đám giang hồ đến đây gây khó dễ Sử gia trang. Công tử hãy nhanh chóng cứu họ ra rồi còn liệu việc!

Nàng nói xong đi liền.

Lã Tuyết Cừu mở từng cửa hầm, rồi nhảy xuống giải huyệt cho họ.

Hầm này gồm bốn lão nhân và một thiếu nữ, họ bị bắt một hai ngày trước đây, cơm nước không được ăn uống, tất cả đều đói lả. Phòng vệ sinh nằm ngay bên cạnh bốc mùi hôi thối thật khó chịu. Phòng sâu độ vài trượng không có cầu thang lên.

Sau khi giải huyệt xong, có hai người phóng mình ra khỏi miệng hầm. Còn lại thiếu nữ và hai vị nữa họ lên không được. Lã Tuyết Cừu phải đỡ họ lên. Người sau cùng là thiếu nữ. Nàng tuổi lối đôi mươi, ngước mắt nhìn chàng, hỏi:

- Các hạ là ai?

Lã Tuyết Cừu mỉm cười:

- Tại hạ là người đã nhốt cô nương xuống nơi này.

- Ta không hiểu! - Thiếu nữ nói.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Xin phép, để tại hạ đưa cô nương lên?

Bất chấp nàng có chịu hay không, chàng ôm ngang eo ếch nàng nhún vài cái rồi nhảy ra khỏi miệng hầm. Bốn người kia vẫn còn đứng đó.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Năm vị bị nhốt ở đây là do Tiểu Sát Tinh. Giang hồ oán vọng Tiểu Sát Tinh mà oán luôn tới quý vị.

Chàng thuật sơ lược lại tình hình.

Bây giờ thiếu nữ mới nói:

- Thì ra ngươi là Tiểu Sát Tinh!

- Chư vị nên vào bên trong tìm thức ăn nhẹ cho khỏe. Tại hạ còn đi cứu nhiều người khác.

Thiếu nữ nói:

- Ta đi theo ngươi!

Chàng không còn thì giờ để nói nữa, liền đi sang phòng khác cứu người. Đã xong ba phòng rồi vẫn không thấy ai quen. Đến phòng cuối cùng, chàng tự hỏi:

- Hai cô nương mà Mộc Thúy Hương đã nói sao vẫn chưa thấy. Hay là...

Chàng mở cửa phòng rồi nhìn xuống. Rõ ràng có hai thiếu nữ bị điểm huyệt ngồi tựa lưng vào nhau, đưa mắt ngó ra ngoài.

Chàng nhảy vào và đưa tay giải nhanh huyệt đạo. Bây giờ chàng nhìn kỹ hơn một chút, và đúng là Tô Tố Vân và Ngũ Liễu Nhi.

Lã Tuyết Cừu chép miệng nói:

- Tại hạ làm hại nhị vị tiểu thư rồi.

Liễu Nhi nói:

- Tại chúng ta, không can gì công tử.

Tuyết Cừu an ủi:

- Nhị vị nên trở lại bản động, đừng để mọi người nơi ấy ngóng trông.

Tố Vân nói:

- Tiểu muội muốn gia nhập giang hồ!

Tuyết Cừu bồng Liễu Nhi dời lên miệng hầm, rồi chàng bế Tố Vân nhảy ra ngoài.

Thiếu nữ khi nãy vẫn đứng chờ chàng ngay tại đây.

Chàng giới thiệu Tố Vân và Liễu Nhi cho nàng biết.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu muội là Mạc Mị Chúc ở Hán Khẩu.

Lã Tuyết Cừu chợt động tâm: Ra đời hơn nửa năm, gặp khách má hồng hơn nửa chục, để họ theo ta thì phiền lắm.

Chàng tìm lời giải thích cho họ thông cảm rồi nói:

- Chúng ta vào hết đại sảnh.

Vào đến nơi, chàng thấy ba cha con Sử Thôn, Bình Thiên đại lão ma, Thúy Hương và một ít cao thủ vừa được chàng cứu ra.

Lã Tuyết Cừu nói với Tiểu Linh:

- Tiểu thư hãy cho người dọn thức ăn nhẹ để họ dùng tạm và còn phải lên đường.

Tiểu Linh cười cười:

- Công tử chu đáo quá. Nói vậy chứ ta cũng biết nữ công, nữ hạnh chứ. Bây giờ công tử nên ra đứng trước cổng mà đón họ.

Liễu Nhi nói với Tố Vân:

- Hiền muội cứ ở lại đây nghĩ cho khỏe. Tỷ tỷ theo công tử ra ngoài.

Thúy Hương nói:

- Bây giờ thì không lo gì nữa. Quý vị hãy bình tĩnh và điều dưỡng. Để mình Lã công tử ra ngoài. Sử tiền bối hãy cho người canh tuần bên ngoài, phòng bọn chúng dùng hỏa công...

Sử Thôn nghe nói giật mình, ông đứng lên đi điều bát công việc.

Bình Thiên đại lão ma nói:

- Võ công của thiếu hiệp cao thâm khôn lường.

Tuyết Cừu không muốn kéo dài câu chuyện, liền nói:

- Tạm thời tiền bối điều động công việc, vãn bối lo liệu bên ngoài.

Chàng nói xong bước đi như bay.

Các cao thủ ở dưới hầm lên tề tựu lại phòng ăn.

Lã Tuyết Cừu ra ngoài bước lên bực cao nhìn xuống phía hồ thấy quần hùng hội tụ lại một chỗ, dường như đang bao vây đánh một người.

Chàng rút kiếm phi thân về hướng đó. Chàng gần đến nơi, có người la lớn:

- Tiểu Sát Tinh! Tiểu Sát Tinh! Tiểu Sát Tinh xuất hiện!

Chàng huy kiếm bay thẳng vào trong. Đám đông dạt ra, chỉ còn năm bảy người đang vây đánh một thiếu nữ, nàng tuy bị thương tích đầy mình, nhưng vẫn chống cự mãnh liệt.

Lã Tuyết Cừu chớp người lên, vài ba tên giang hồ gục xuống.

Và trong nháy mắt không còn ai vây lấy nàng nữa.

Lã Tuyết Cừu nói lớn:

- Hỡi các hào kiệt võ lâm! Ngay từ bây giờ, nếu con người nào tụ tập trên Hồ Ngọc này nữa thì Lã mỗ quyết không dung tha.

Chàng nhìn quanh quất không thấy lão Thiên Diệu Sách đâu. Lời chàng nói tuy có vẻ ngông cuồng, nhưng không một người nào dám lên tiếng phản đối. Vẫn còn rải rác năm ba cụm người ở xa xa.

Tuyết Cừu quay lại nhìn thiếu nữ hỏi:

- Cô nương là ai, vì sao bị bọn họ vây đánh?

Chàng vừa hỏi vừa quan sát nàng. Nàng là nữ nhân đẹp nhất so với các giai nhân chàng đã gặp.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu nữ là Thuần Vu Oanh Oanh, có việc cần gặp Lã Tuyết Cừu. Tiểu nữ đến đây hỏi thăm, tự nhiên bị đám người đó vây đánh đến bán sống bán chết, không rõ tại sao? Nếu không được công tử ra tay trợ giúp, có lẽ tiểu nữ đã bị thiệt mạng.

Chàng nhìn chăm chăm vào mặt nàng, thấy có vẻ thành khẩn lắm. Hơn nữa, những vết thương trí mạng kia chứng tỏ không phải nàng đóng vai trong một quỷ kế nào. Còn một điều nữa, trong đám quần hùng ở đây, chàng chưa hề thấy Oanh Oanh xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu. Oanh Oanh cô nương có gì chỉ giáo?

Gương mặt Oanh Oanh bỗng tươi lên một cách rạng rỡ, nàng xuýt xoa nói:

- Công tử là Lã Tuyết Cừu? Lạ thật! Lạ thật! May quá là may!

Nàng móc ra một phong thư đưa cho chàng, rồi nói:

- Dường như mẫu thân của công tử đang hấp hối. Bà mong gặp công tử để trăng trối vài lời rồi nhắm mắt. Tiểu nữ nhân đi ngang qua nhà bà, thì có gia nhân chạy ra đón lại, trao phong thư này khẩn thiết nhờ tiểu nữ đi tìm công tử. Giang hồ vốn có nhiều gian kế, tiểu nữ liền vào nhà tìm hiểu...

Lã Tuyết Cừu thấy câu chuyện lạ lùng như vậy chàng không tiện đính chính, liền hỏi:

- Cảm ơn cô nương có lòng giúp hàn gia... Chẳng hay cô nương tìm hiểu ra sao?

Oanh Oanh nói:

- Tiểu nữ thấy gia thế có vẻ đơn chiếc lắm. Bà cụ có tướng rất quý phái, lại khi mê khi tỉnh, lúc nhớ lúc quên, bà khó lòng sống thêm vài ngày nữa. Xin công tử cứ xem thư thì rõ.

Chàng chưa cần xem thư vội, chàng thầm hiểu là bà cụ có một người con trai trùng tên với chàng, vì việc gì đó nên phải xa nhà. Nay sắp có việc ma tang nên nhắn về vậy thôi.

Chàng nói thầm:

- Không chừng nếu ta có mặt, bà cụ mừng mà sống thêm một thời gian nữa cũng nên.

Trên phong thư thấy có ghi tên và địa chỉ, chàng an tâm, nói:

- Tại hạ sẽ về ngay! Giờ cô nương định đi đâu?

Oanh Oanh nói:

- Không ngờ công tử là một Tiểu Sát Tinh. Không rõ phu nhân vui hay buồn khi nghe tin con mình như vậy. Công tử hứa về ngay, thì tiểu nữ yên tâm làm việc của mình.

Lã Tuyết Cừu lấy ra một viên ngọc sáng lung linh mà chàng đã tìm thấy trong bụng sấu, hai tay trao cho Oanh Oanh nói:

- Tại hạ không biết lấy gì tạ ơn tiểu thư. Có viên ngọc mọn này xin tặng tiểu thư để làm trang sức.

Oanh Oanh cầm viên ngọc xem, miệng mỉm cười đôi gò má hiện ra hai đồng tiền, khiến nhan sắc nàng càng đẹp thêm. Nàng nói:

- Đây là viên dạ minh châu. Ban đêm sáng lấp lánh, tiểu nữ không nhận nó đâu.

Nàng hai tay trao lại. Tuyết Cừu không nhận. Hai bên giằng co.

Chàng đưa mắt nhìn khắp nơi. Chừng thấy quần hùng vẫn còn tụ tập nhiều nơi, chàng nói nhanh:

- Mong tiểu thư nhận giùm vật này, vì tại hạ giữ nó cũng vô dụng.

Oanh Oanh chớp mắt nói:

- Công tử làm ơn nhận lại giùm, tiểu nữ không thích trang sức.

Nàng chồm người tới bỏ viên ngọc vào bọc chàng rồi quay mình chạy đi.

Lã Tuyết Cừu không bận tâm đến việc này nữa. Chàng phi thân về hướng đám đông, quyết giải tán đám người này.

Mộc Thúy Hương từ Sử gia trang dẫn mấy cô nương chạy xuống, đón chàng lại nói:

- Không nên giết họ. Vì nếu giết thì phải giết cho hết. Chứ nếu không, khi công tử đi rồi, họ lại quay tới đây báo oán thì khó lòng lắm.

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ tại hạ có việc cần lắm, phải đi gấp, làm sao bây giờ?

Thúy Hương bước tới thì thầm vào tai chàng.

Tuyết Cừu suy nghĩ hồi lâu, nói:

- Cũng được?

Hai người đi tới bên các cô gái.

Tuyết Cừu nói:

- Võ công của Ngũ cô nương không kém tại hạ. Vậy xin Ngũ cô nương thay mặt tại hạ mà bảo vệ gia đình Sử đại hiệp một thời gian.

Liễu Nhi và Tố Vân khẳng khái nhận lời.

Lã Tuyết Cừu rút kiếm Long Tuyền đưa cho Ngũ Liễu Nhi, nói:

- Tạm thời tiểu thư sử dụng thanh kiếm này của tại hạ.

Liễu Nhi nói:

- Hà tất phải làm như vậy.

Tuyết Cừu nói:

- Thúy Hương sẽ cải trang cho tiểu thư giả làm tại hạ.

Liễu Nhi lắc đầu:

- Cũng chả cần! Sở dĩ ta bị họ bắt vì thiếu đề phòng để họ dùng mê dược. Thôi, công tử đi kẻo trễ.

Chàng quay sang nhìn Thúy Hương như muốn hỏi ý kiến.

Thúy Hương nói:

- Công tử giao thanh kiếm này cho tiểu muội mượn tạm, sau gặp lại sẽ trả.

Tuyết Cừu định dặn dò Thúy Hương vài lời về thanh kiếm, nhưng nghĩ lại không tiện.

Chàng trao kiếm, rồi tìm nơi kín đáo cải trang. Xong, từ giã mọi người bí mật ra đi.

Sử Tiểu Linh buồn buồn nhìn theo, nói:

- Khi không mà phải... Quá quan chiết kiếm!

Chương 6 - Điều đâu ai buộc

Lã Tuyết Cừu vừa đi vừa suy nghĩ, trên đời sao có người trùng cả họ tên như vậy, nhất là cái tên mang mộtỷ nghĩa đặc biệt. Suy nghĩ thì cứ suy nghĩ nhưng không tài nào giải đáp được. Có một điều hơi lo, thanh bảo kiếm kia, ngoài vấn đề cơ duyên, còn có tấm lòng của Hoa Như Tuyết nữa. Chẳng may thanh bảo kiếm ấy lọt vào tay kẻ gian là cả một sự ân hận. Nhưng chàng biết làm sao hơn, vì sinh mệnh của nhiều người là vấn đề quan trọng.

Chàng hỏi thăm nhà Lã phu nhân ở Lỗi Dương mà vào.

Vào nhà, chàng thấy có sự vắng lạnh, không một người nào trong nhà, chỉ có một phụ nhân nằm trùm chăn, chừa lại gương mặt bệnh hoạn, má hóp, mắt lõm sâu và nhắm nghiền. Trong nhà không còn đồ đạc gì.

Dường như những người giúp việc cho gia đình này đã dọn hết đồ đạc và đi nơi khác.

Lã Tuyết Cừu bắc ghế ngồi bên cạnh phụ nhân đưa tay sờ mạch.

Mạch chạy vô căn vô lực, chỉ chờ ngày giờ chết mà thôi.

Tuyết Cừu truyền cho phụ nhân một ít chân lực.

Hồi lâu, phụ nhân tỉnh lại. Bà nhướng mắt lờ đờ nhìn chàng một hồi, nói:

- Cừu nhi... Đã về đấy sao?

Giọng phụ nhân có vẻ mệt nhọc. Dường như bà không nhìn thấy rõ mặt chàng. Thần trí bà hôn mê, hay bà không thấy?

Chàng thấy tình trạng sức khỏe của phụ nhân khó khăn, hơn nữa, giọng bà có vẻ thiết tha mong đợi, chàng không nỡ nói thật cho bà biết, nên đành... Nhận là con:

- Mẫu thân! Cừu nhi về đây. Cừu nhi sẽ ở bên cạnh mẫu thân mãi mãi...

Phụ nhân đưa tay tìm lấy tay chàng, với nụ cười tuy héo hắt, nhưng cũng biểu lộ sự hài lòng, an ủi. Bà nói đứt quãng:

- Cừu nhi bỏ mẫu thân đi biệt mấy năm trường. Có quyển cổ thư là gia bảo... Của nhà ta. Cừu nhi còn nhỏ... Mẫu thân... Không dám... Đưa ra. Khi con đi, mẫu thân chôn nó dưới cội đào và thanh bảo kiếm với một ít đồ gia bảo.

Phụ nhân nói đến đó với cơn ho sù sụ... Dứt ho rồi bà nói:

- Cừu nhi! Kẻ thù của gia đình ta mặc dù không nhiều, nhưng người nào cũng đáng giết cả. Con hứa với mẫu thân, hãy trả mối thù cho gia đình mình. Hãy hứa đi! Mẫu thân muốn được nghe lời Cừu nhi hứa... Có vậy, mẫu thân mới nhắm mắt mà đi... Hứa đi!

Thấy phụ nhân càng lúc càng yếu dần, nhưng mắt bà mở trừng trừng để chờ nghe Tuyết Cừu hứa.

Chàng có biết kẻ thù là ai mà dám hứa? Hơn nữa, trong việc oán thù đó chưa biết bên nào đúng sai. Chàng còn đang lưỡng lự.

Bà lay tay chàng, hỏi:

- Sao, Cừu nhi không dám hứa?

Thấy phụ nhân gấp quá, Lã Tuyết Cừu đành nói:

- Cừu nhi xin hứa...

Phụ nhân lắc đầu:

- Cừu nhi hứa không nghiêm túc.

Chàng chợt nghĩ nhanh:

- "Những người sắp chết thường hay khó tính. Nhưng không hứa cũng không được. Vì mình đã có lòng đến đây".

Nghĩ vậy, chàng hứa:

- Cừu nhi nguyện trước trời đất phải trả sạch mối thù... Nhưng mẫu thân hãy cho biết, kẻ thù của ta là những ai đáng bị giết?

- Hãy gắng nhớ một lần nữa... Kẻ đại thù là vợ chồng Huyết Thủ Lã Đạo Nghi. Kế đó là Thuần Vu Sanh...

Lã Tuyết Cừu nghe lùng bùng cả hai tai. Chàng toan phản đối, nhưng phản đối làm sao được, hồn bà đã nhập vào việc đó rồi. Giờ này thần trí bà đang mê man chỉ nói bằng tiềm thức hoặc vô thức.

Chàng hỏi:

- Nhưng Lã Đạo Nghi với gia đình ta vốn đồng tộc, làm sao có chuyện oán thù? Còn Thuần Vu Sanh thì có việc gì?

Phụ nhân trợn muốn rách con mắt nhìn trừng trừng vào mặt chàng... Cặp mắt đục ngầu, bà nói từng tiếng một:

- Huyết... Ảnh... Thuần! Thuần...

Bà ngoẹo đầu qua một bên mà trút hơi thở cuối cùng. Bà ra đi và cái bí mật đó vĩnh viễn mang theo. Bao nhiêu lời muốn hỏi chàng chưa kịp hỏi.

Lã Tuyết Cừu giậm chân lắc đầu, vừa buồn vừa tức. Tại sao lại có Lã Tuyết Cừu thứ hai? Tại sao lại có kẻ thù là song thân? Thuần Vu Sanh có liên hệ gì với Thuần Vu Oanh Oanh?

Chàng lại tự hỏi tiếp:

- "Gã Tuyết Cừu khốn nạn kia, cũng là Tuyết Cừu biết bao giờ hắn về để thuật lại lời trăn trối này, nào là trả thù, nào là kỳ thư, bảo vật. Ta có nên chờ hắn không? Nếu bỏ đi thì những món

báu vật kia có thể bị lạc một không?"

Có vài người hàng xóm chạy lại thăm hỏi, nhưng thấy chàng, họ đều ngạc nhiên.

Một người hỏi:

- Công tử đâu có phải là con của Lã phu nhân! Công tử là ai?

Chàng vừa lo dọn dẹp vừa nói:

- Lã phu nhân là cô mẫu, Lã Tuyết Cừu là biểu huynh. Tại hạ được tin nên đến đây ngay.

Những người hàng xóm xúm lại giúp chàng một tay, để chôn cất bà cô bất đắc dĩ đó.

Tóm lại, chàng cũng nhang đèn đủ lễ. Chàng đang ngồi đọc sách, bỗng có tiếng gõ cửa. Tuyết Cừu hỏi:

- Ai?

Có tiếng nữ nhân đáp:

- Tiểu nữ là Oanh Oanh đây?

Tuyết Cừu đột nhiên thấy trong lòng có gì vui vui.

Chàng mở cửa. Thuần Vu Oanh Oanh hiện ra với gương mặt trong sáng, nụ cười gắn trên đôi môi đỏ mọng.

Hai bên làm lễ chào nhau. Oanh Oanh thấy cảnh nhà như vậy biết phu nhân đã qua đời rồi, liền hỏi:

- Công tử có tới kịp lúc chăng?

Chàng gật đầu đáp:

- Kịp! Tại hạ có điều muốn nói thật với cô nương.

- Có việc gì quan trọng lắm sao? - Oanh Oanh hỏi.

Chàng gật đầu, thuật lại lý do tại sao chàng đến đây dù không phải là con của vị Lã phu nhân này. Chàng không nói rõ những lời trăn trối sau cùng của bà, lại hỏi:

- Cô nương và Thuần Vu Sanh là gì với nhau?

Nàng đáp:

- Thuần Vu Sanh là gia phụ, qua đời rồi. Có việc gì không vậy công tử?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Có! Nhưng xét ra không cần thiết nữa.

Oanh Oanh nói:

- Tiểu nữ không ngờ nổi việc hi hữu như thế này. Đã biết mình không phải là con của kẻ xấu số

mà vẫn đến vì chút lòng nhân đạo và nghĩa hiệp. Chắc chắn công tử đã nhận lời ủy thác, trăn trối của phu nhân, công tử có hướng giải quyết chưa?

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ tại hạ một mặt viết ít chữ để lại đây cho Lã công tử, để khi chàng ta về mà đi tìm tại hạ. Mặt khác, tại hạ phải tìm hắn để trao lại di ngôn của người quá cố.

Oanh Oanh nói:

- Công tử thật chu đáo! Trong di ngôn ấy chắc có gì kỳ duyên, kỳ ngộ lắm. Khi nãy công tử hỏi đến gia phụ là có ý gì vậy?

Lã Tuyết Cừu thở dài:

- Thật là rắc rối! Không ngờ Thuần Vu tiền bối và song thân tại hạ là kẻ tử thù của nhà Lã phu nhân. Lời trăng trối này không thể bỏ qua.

Thuần Vu Oanh Oanh á một tiếng, sững sờ nhìn chàng. Hồi lâu, nàng hỏi:

- Công tử có biết vì đâu có những mối tử thù đó không?

Tuyết Cừu nói:

- Khi tại hạ hỏi câu này thì phu nhân đã qua đời.

Oanh Oanh hỏi:

- Công tử đã nhận lời đi trả thù, bây giờ gặp tiểu nữ đây, công tử có quyết định gì không?

Tuyết Cừu nói:

- Trường hợp của tiểu thư cũng như của tại hạ, chưa hiểu căn do, không thể làm việc hồ đồ được. Nhưng có lẽ Lã Tuyết Cừu kia biết, vì bà nói rằng, lần này bà chỉ nhắc lại lời của lần trước.

Thuần Vu Oanh Oanh mở tròn mắt ngồi lặng thinh. Té ra kỳ duyên kỳ ngộ lại là những việc oan trái. Nàng thở dài sườn sượt mà không mở miệng được một lời.

Lâu lắm, nàng hỏi:

- Chừng nào công tử lên đường?

- Ba ngày nữa! - Tuyết Cừu đáp.

Oanh Oanh than:

- Công tử thành tín đúng mức! Đối với kẻ thù, ta nhiều khi trang trọng như đối với bậc đại ân.

Tuyết Cừu nghe nàng nói mà giật mình. Vì lời này có lần lão Lý độc cước đã nói một lần rồi.

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Chừng nào cô nương đi?

Oanh Oanh nói:

- Tiểu nữ không có việc gì gấp, nên cũng ở nán lại chơi với công tử cho có bạn. Sau đó, khi công tử lên đường thì tiểu nữ cũng chia tay luôn.

Tuyết Cừu lại suy nghĩ... Bỗng chàng nói:

- Tại hạ sống từ nhỏ trong một rừng đá, ít khi tiếp cận với ai. Bây giờ giao tiếp với đời mang tiếng là một Tiểu Sát Tinh. Cô nương sống với tại hạ không ngại sao? Nhất là những đêm khuya vắng hế này?

Oanh Oanh cười:

- Nếu bất ngờ ngươi nổi máu gì đó thì ta cũng cam thôi. Thật ra, ta cũng thích gần gũi những kẻ đặc biệt như ngươi lắm.

Đối với Tuyết Cừu, những lời nói như vậy thuộc về bạo ngôn. Chàng nhớ lại một đêm trên Ngọc Hồ, nếu như không phải tâm địa của bậc anh hùng, thì không thể dằn nổi máu gì đó được. Nghĩ mà tội cho Thúy Hương. Bây giờ nghe giọng Oanh Oanh có vẻ khiêu khích, chàng thấy bàng hoàng cay đắng.

Tuyết Cừu nói như hăm dọa:

- Bình thường thì tại hạ cũng được lắm. Nhưng khi đã nổi máu lên, thì dẫu núi Thái Sơn trước mặt, tại hạ vẫn xem là nhỏ. Cô nương phải cẩn thận đó.

Oanh Oanh cười rất trong:

- Tiểu nữ đã nói rồi. Trong cõi nhân sinh không ai giống ai cả. Mỗi người có tâm trạng, cuộc sống, hoàn cảnh riêng. Nếu giữ mình nhiều quá thì cuộc sống không được phong phú. Nếu phóng túng quá thì lại mất mát nhiều. Đem mất mát đổi lấy phong phú, suy đi nghĩ lại cũng đồng cân.

Trước ánh đèn, má nàng hồng hẳn lên. Ánh mắt nàng long lanh như gợn nước.

Tuyết Cừu nhìn nàng chăm chăm và nàng bình thản nhìn lại. Đôi môi rất gợi cảm...

Tuyết Cừu đứng lên bước từng bước thật chậm về phía nàng.

Nàng không cười, không sợ không ngạc nhiên mà vẫn ngồi đếm từng bước chân...

Dĩ nhiên. Nàng đã biết võ công của chàng tới đâu.

Bỗng Tuyết Cừu vồ lấy nàng.

Oanh Oanh không phản đối, cũng không đồng tình, không lên tiếng.

Tuyết Cừu cho tay tiến sát vào nơi vùng cấm, thấy nàng vẫn thản nhiên... Tuyết Cừu buông nàng ra, nhìn nàng mà... Kỳ dị.

Oanh Oanh nói:

- Sao công tử không đi luôn cho tới bến?

Tuyết Cừu hỏi:

- Thực sự cô nương là ai?

- Oanh Oanh. Thuần Vu Oanh Oanh. - Nàng đáp.

Tuyết Cừu hỏi gằn:

- Cô nương thích ân ái với ta lắm sao? Báo cho cô biết, ta đã từng làm hại nhiều người rồi.

Oanh Oanh mỉm cười:

- Nếu là vợ chồng thì việc ân ái không ai tránh khỏi. Ta biết công tử không bao giờ làm những việc thiếu chân chính. Công tử chỉ dọa ta thôi.

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Nếu tại hạ nổi thú tính thật thì sao?

Chàng hỏi với cặp mắt sáng loang loáng.

Oanh Oanh thản nhiên:

- Tất nhiên ta sẽ bị giày vò và đó là tại ta, ngươi không có lỗi gì.

Tuyết Cừu lại ngạc nhiên về cách đổi lối xưng hô của nàng. Chàng đành thở dài, mở cửa bước ra ngoài đi dạo dưới trăng. Ngang qua cây đào, chàng dừng lại suy nghĩ:

- "Chẳng lẽ ta phải moi lấy những vật chôn ở đây. Như vậy hành trang đã nặng mà lòng cũng mang một trọng trách. Còn nếu không lấy nó sợ có người biết mà đào, e ta bị mang tiếng. Hơn nữa, chưa chắc những người ở quanh đây lại không biết việc này, không chừng họ moi rồi cũng nên".

Nghĩ đến đó, chàng hơi sợ. Chàng mong trời mau sáng để nhìn xem dấu đất mới cũ thế nào. Chàng lẩn thẩn dưới trăng một hồi với tâm sự ngổn ngang rồi trở lại phòng.

Oanh Oanh đã kéo chăn nằm ngủ tự bao giờ.

Tuyết Cừu không tiện vào buồng riêng của nhà này, nên chàng quét dọn sạch sẽ, rồi nằm xuống đất.

Qua hai ngày sống chung, Tuyết Cừu có một sự nhận định về Thuần Vu Oanh Oanh: Bản chất hồn niên thật thà lại hay liều. Ngoài ra, nàng thông minh, nhanh nhẹn, óc phán đoán chính xác. Hai đức tính ấy cũng có thể gọi là trái ngược.

Còn một ngày nữa chàng phải ở cho trọn rồi mới đi. Chàng cũng có phần yên tâm, khi chỗ đất dưới cội đào không có vết tích khả nghi.

Qua hai ngày, cơm nước xong thì chàng và Oanh Oanh kéo ra quán. Nhiều lần, Oanh Oanh gọi rượu nhưng chàng chối từ không uống.

Hôm nay hai người ngồi lại luận chuyện giang hồ. Tuyết Cừu đùa một câu:

- Ở chung với cô nương mấy ngày, tại hạ cảm thấy lòng mình có gì lạ lắm.

Oanh Oanh cười thật tươi và nói:

- Yêu ta chăng?

Tuyết Cừu cũng cười:

- Hình như vậy.

Oanh Oanh vẫn giữ nét châu ngọc trên môi, nói:

- Tiểu nữ cũng thấy mình có gì khác khác...

Tuyết Cừu vội hỏi:

- Oanh Oanh yêu ta chăng?

Nàng đáp tự nhiên:

- Không! Ta muốn tìm một chút hương vị lạ trong hồn mình nhưng tại sao không có? Ngươi dạy ta biết yêu đi.

Miệng nàng nói thật có duyên. Tuy nhiên, nghe lời nàng nói, chàng thấy lạnh toát cả người.

Tuyết Cừu nghiêm giọng:

- Tại hạ không biết dạy cách yêu.

Chàng nói xong đứng lên bỏ ra ngoài. Oanh Oanh nhìn theo cười cười..

o O o

Khi Tuyết Cừu từ giã Sử gia trang đi, Mộc Thúy Hương kéo Ngũ Liễu Nhi đi đến chỗ vắng, nói:

- Tiểu muội sẽ cải trang cho tỷ tỷ làm Tiểu Sát Tinh.

Nàng hý hoáy một hồi với đôi tay thoăn thoắt. Xong, nàng thay đổi y phục cho Liễu Nhi, đoạn cài thanh Long Tuyền kiếm vào, rồi đưa nàng đến soi mặt bên một mương nước.

Liễu Nhi thấy mình và Tuyết Cừu sao giống nhau trăm phần. Lòng vừa hồi hộp, vừa thán phục tài dị dung của Thúy Hương.

Liễu Nhi nói:

- Không ngờ trên đời có một người biết biến hóa như thế này. Ta là Liễu Nhi, ta đâu phải là Tuyết Cừu?

Nàng nói như trong mộng.

Thúy Hương mỉm cười, cả hai trở lại gia trang. Các cô cùng ủa một tiếng.

Mạc Mị Chúc hỏi:

- Công tử trở lại bao giờ thế? Còn Liễu Nhi đâu?

Liễu Nhi cũng được Thúy Hương cho uống thuốc cải âm. Nàng nói:

- Tại hạ đã nhờ Ngũ tiểu thư đi làm giùm một việc rồi.

Giọng nàng cũng khá giống với Tuyết Cừu.

Tố Vân thấy ngờ ngợ làm sao ấy. Không lý bây giờ nàng thử nhưng bằng cách nào? Sờ mó hay hỏi những việc trong quá khứ.

Tố Vân hỏi:

- Khi nãy Mộc tỷ tỷ đưa Ngũ tỷ tỷ đi là để gặp Tuyết Cừu sao?

Thúy Hương chỉ nháy mắt mà cười. Đám giang hồ còn lại trên nhà họ Sử, bây giờ họ nhìn Tuyết Cừu đầy nét thiện cảm.

Ngay ngày hôm đó, một số người chia tay ra về. Vì họ yên tâm bởi sự có mặt của Tuyết Cừu tại đây. Chỉ còn lại Bình Thiên đại lão ma.

Trong vai Tuyết Cừu, Liễu Nhi làm quen với lão ma.

Lão ma hỏi:

- Từ ngày Từ Nam Phủ dời Thanh U cung đi, ta không còn gặp lão nữa. Không biết sào huyệt của lão bây giờ ở đâu?

Liễu Nhi nói:

- Từ tiền bối hành tung bất định, nghe đâu Thanh U cung sát nhập với Quỷ Vô Môn Quan. Chẳng hay tiền bối có dạy đệ tử không?

Lão lắc đầu:

- Ý ta cũng muốn kiếm một truyền nhân, nhưng không thấy ai hợp nhãn. Bây giờ có muốn dạy cũng không kịp.

Hai bên đang nói chuyện, bỗng có người chạy vào báo:

- Thiên Diệu Sách cho mời Sử trang chủ ra nói chuyện.

Liễu Nhi mỉm cười:

- Lão đó lắm quỷ kế. Trang chủ cứ theo kế hoạch của Mộc cô nương, tại hạ sẽ ra sau.

Ba cha con Sử Thôn đi cùng Bình Thiên đại lão ma ra ngoài. Họ thấy Thiên Diệu Sách đi với một số nhân vật có tướng mạo hung dữ, ăn mặc có phần cổ quái.

Sử Thôn không biết họ là ai, nhưng ông có cảm giác đó là những tay lợi hại.

Chợt Bình Thiên đại lão ma nói:

- Lão ma ta chào chư vị Hải Ngoại cao thủ.

Mấy chục năm nay, giang hồ thường đồn đại về Hải Ngoại tứ đại cao thủ, nhưng ít ai biết mặt và biết danh.

Thiên Diệu Sách hỏi:

- Nhưng lão có biết tên từng nhân vật không?

Bình Thiên đại lão ma cười lớn:

- Chẳng những đã biết mặt biết tên mà còn chơi thân với nhau nữa là khác.

Một lão râu rễ tre, nước da lọ nồi nói:

- Lão ma! Ta không ngờ ngươi lại có mặt ở đây. Sao ngươi lại theo kẻ ác hại người hiền?

Lão ma nói:

- Ôi! Ngốc Như Thạch. Ngươi nghe chi những lời bôi mày vẽ mặt của gã Thiên Diệu Sách?

Một lão đầu trọc mắt lồi hỏi:

- Nghe nói Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu đến đây tàn sát võ lâm. Ngươi sợ hắn quá, mà theo phò hắn phải không?

Lão ma nói như hét:

- Uổng danh cho lão Tiết Trực Tâm Hư! Trước đây, ngươi cũng từng biết tính nết Lã Đạo Nghi, và một số cao thủ Trung Nguyên, thì ngày nay Lã Tuyết Cừu đã làm gì gọi là sai trái đối với giang hồ? Còn hai lão Thất Sát Ma Vương và Thái Tuế Ma Vương sao lại cũng chen vào cái hội náo nhiệt này?

Thái Tuế Ma Vương là nhân vật hung ác, to lớn như thiên thần, có tiếng nói sang sảng như lệnh vỡ. Lão nói như hét:

- Lão ma! Lâu ngày tay chân ta cũng ngứa ngáy lắm. Chúng ta lâu rồi không muốn nhuốm bụi hồng trần, nên mới hợp vào núi mà đánh

cờ uống rượu. Nghe Diệu Sách nói có mấy thằng nhóc con lôi cả tứ thánh ra mà chửi, đòi lột da mổ ruột, hỏi ngươi ai không tức?

Bình Thiên đại lão ma chỉ cười chứ không trả lời.

Sử Thôn nói:

- Tứ vị bằng hữu! Tại hạ chưa từng gặp chư vị, nhưng đã từng biết danh. Chúng ta không oán thù, cũng không đối đầu, thì ai lại có ngôn ngữ xấc xược như vậy?

Sử Tiểu Linh nói:

- Thưa chư vị đại lão tiền bối! Lã Tuyết Cừu rất kính trọng Bình Thiên đại lão... Tiền bối, dĩ nhiên cũng biết kính trọng tứ vị lão tiền bối. Những lời của ngài Thiên Diệu Sách, chẳng qua là những khích ngôn để mượn dao giết người. Lão đã từng đem giang hồ luộc trong chảo dầu. Nay lão lài xúi chư vị vào đó nữa, tiểu nữ lấy làm lo quá.

Thiên Diệu Sách nói:

- Con tiểu liễu đầu kia! Cha con mi nói vậy cũng không che hết tội đâu. Nhất là không thể nào che hết tội cho thằng nhãi ranh Lã Tuyết Cừu được.

Tiểu Linh nói:

- Ngài Thiên Diệu Sách! Ngài có đủ can đảm đứng trước mặt Tiểu Sát Tinh mà nói những lời vu khống vậy không? Hãy trả lời nhanh lên!

Lão nghe Tiểu Linh nói, mặt lão đổi sắc, ngó dáo dác bốn bên không thấy một bóng người, lão hơi yên tâm một chút. Lão toan lên tiếng, thì Thất Sát Ma Vương tống cho lão một chưởng như trời giáng, lão bay lăn lóc ra ngoài. Cũng may lão dùng thế Tá lực đả lực, nên lão mới không bị nội thương.

Thất Sát chỉ vào mặt nói:

- Ngồi trong góc núi, ta cũng đã biết ngươi là mị ngôn! Chúng ta đi không phải là tìm người. Đi để ấn chứng một tên hèn hạ nhất của võ lâm, dùng miệng lưỡi để đẩy người ta vào cái chết. Ngươi có dám đối diện với Lã Tuyết Cừu không?

Thiên Diệu Sách nổi điên, mắt lộ hung quang, nhưng lão sợ Tứ hải ngoại nên không dám phát tác. Lão nói:

- Ta có sợ gì tên Lã Tuyết Cừu?

Lã Tuyết Cừu bỗng nhiên từ đâu đó xuất hiện liền. Chàng vỗ tay vào kiếm một cái, thân hình mất hút. Chừng xem lại, lưỡi Long Tuyền kiếm đã đặt trước cổ họng Thiên Diệu Sách. Lưỡi kiếm chưa chạm vào da thịt của lão, nhưng lão đã tự thấy lão chết hết hai phần.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Thiên Diệu Sách! Võ lâm Trung Nguyên mọc ra hai tên Tiết Thần Thông và Thiên Diệu Sách những tưởng đem lại giang hồ thái bình, nào ngờ giang hồ thêm máu đổ xương phơi. Một lão đã bị ta đả bại, bây giờ còn ngươi! Cái trò hàm huyết phún nhân đó, hôm nay là ngày ngươi phải gánh lấy hậu quả.

Lưỡi kiếm chàng nhích vào từ từ, cái chết đến với lão chầm chậm... Lão bỗng chắp tay lại quỳ xuống như té ngồi. Lão nói:

- Xin thiếu hiệp tha cho lão phu! Từ nay lão phu xin quy ẩn, không bao giờ tái xuất giang hồ nữa.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Nếu giết lão, ta đã giết từ lâu rồi. Hôm nay lão ăn năn muộn mất. Nhưng ta nhường sự quyết định ấy cho Tứ hải ngoại tiền bối.

Chàng nói xong quay sang Tứ hải ngoại, vòng tay nói:

- Vãn bối xin ra mắt chư vị đại tiền bối. Xét cho cùng, danh và thực đi ngược chiều với nhau. Nếu không nhờ chư đại tiền bối sáng suốt, thì vãn bối bị hàm oan thêm nữa. Bạch La nương

nương và Từ Nam Phủ tiền bối gởi lời thăm tất cả Ngũ vị lão ma...

Chàng nói xong xá một cái thật sâu rồi chạy như bay vào trong.

Tiểu Linh cũng bắt chước làm như vậy.

Bây giờ bốn thiếu nữ ôm một chàng trai cười như nắc nẻ.

Lã Tuyết Cừu tức Ngũ Liễu Nhi hóa trang thành, nói:

- Sử gia trang từ nay được an bình rồi. Sử cô nương hãy thưa lại với trang chủ, mời năm vị lão ma ở lại chơi mấy hôm nữa, thì không ma nào dám đến đây quấy rầy cả. Bây giờ “tại hạ” phải lên đường.

Mạc Mị Chúc nói:

- Cho tiểu muội đi theo với.

Tô Tố Vân nói:

- Rước chi cái khổ vào người! Giang hồ rất kỵ Tiểu Sát Tinh.

Mị Chúc kèo nài:

- Đi với Tiểu Sát Tinh mà chết thì cũng cam lòng.

Liễu Nhi nói:

- Mộc hiền muội! “Làm” cho cô bé một Tiểu Sát Tinh đi.

Thúy Hương nói:

- Tiểu Sát Tinh nhiều quá thì hết linh. Vai trò Tiểu Sát Tinh tới đó là hết, để tiểu muội thu phép lại.

Sử Tiểu Linh vỗ tay nói:

- Năm tỷ muội ta cùng đi. Khi nào cần thì sẽ biến hóa ra một Tiểu Sát Tinh không gì khó cả. Đóng tròn vai Tiểu Sát Tinh vẫn là Ngũ tỷ tỷ. Vỗ kiếm là mất dạng ngay thôi.

Ngũ Liễu Nhi nói:

- Ta và Tố Vân có nhiều việc thuộc về bang phái, không tiện đi chung với ba vị.

Sử Tiểu Linh nói:

- Bọn tiểu muội võ công không bằng tỷ tỷ nên muốn đi chung, nếu tỷ tỷ thấy không tiện thì thôi.

Liễu Nhi trao kiếm cho Thúy Hương:

- Hiền muội võ công không bằng ta, nhưng tài nghệ khác thì chúng ta không bằng hiền muội. Nếu ba vị có đi chung, ta sẽ giao con thiên lý điêu, nó là loài linh điểu, nếu việc cần gọi ta thì gởi thư cho chim này, ta sẽ bắt được ngay.

Liễu Nhi nói xong bước ra ngoài, vỗ tay năm cái, một con chim màu xanh óng ánh rực rỡ, mỗ đỏ đuôi dài bay đến đậu trên vai nàng.

Liễu Nhi giao thiên lý điểu cho Mộc Thúy Hương, rồi dạy nghệ thuật điều khiển loại chim này cho các nàng. Đâu đó xong, hai nàng từ giã đi trước.

Tiểu Linh chạy ra dặn dò phụ thân mấy việc. Xong, Tiểu Linh, Mị Chúc và Thúy Hương cũng lên đường.

Tiểu Linh hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi hướng nào?

Thúy Hương nói:

- Theo ta thì nên đi Nga Mi. Chắc tên tiểu quỷ kia cũng đã đi lên đó.

Mị Chúc vờ không hiểu, hỏi:

- Tiểu quỷ là ai vậy, Thúy Hương?

Thúy Hương nhướng mày nói:

- Thì tên tiểu... Yêu đó! Thôi, đừng vờ ngây thơ nữa.

Ba người nhắm Nga Mi mà đi...

Thanh điểu chớp cánh bay theo các nàng.

o O o

Qua ngày thứ ba, Tuyết Cừu dậy thật sớm, đốt mấy nén hương. Xong, chàng đứng trước bàn thờ khấn:

- Thưa phu nhân, vãn bối tên Lã Tuyết Cừu là con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi. Bình sinh, vãn bối thường nghe phụ thân làm điều chân chính. Nếu có gì đó mà phu nhân không đồng ý, có lẽ ngoài ý muốn mà thôi. Vãn bối cũng đã gặp con của Thuần Vu tiền bối, cô ấy nói không biết phụ thân cô có lỗi gì. Trong vòng một năm không được tin tức gì của Lã công tử, thì ngày giỗ đầu sang năm, vãn bối sẽ tới đây. Bây giờ, vãn bối cáo từ, Cổ thư bảo vật vẫn còn gởi lại đó.

Khấn xong, chàng viết phong thư gởi lại cho gã Lã Tuyết Cừu kia, ghi địa chỉ để hẹn gặp. Xong, chàng bước ra ngoài gặp Oanh Oanh.

Nàng cười mỉm nói:

- Tiểu nữ biết. Công tử giận tiểu nữ mấy ngày nay. Có điều công tử nên thông cảm, thà bị mích lòng còn hơn nói điều không thật.

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Tại hạ có để tâm việc gì đâu. Bây giờ tại hạ cần phải đi. Mong cô nương bảo trọng mình vàng.

Oanh Oanh vẫn cười:

- Công tử cũng khá khách sáo. Chúc công tử thượng lộ bình an.

Lã Tuyết Cừu bươn bả đi ra, chờ chàng đi khuất, Thuần Vu Oanh Oanh xách kiếm ra moi dưới cội đào, lấy lên những vật mà Lã phu nhân đã chôn cất. Nguyên do, trong khi nàng vào nhà tìm hiểu, gặp phu nhân trong lúc mê sảng đã nói nhảm: “Cội đào... Cội đào...”

Nhà đông người, nàng không thể nào thi hành thủ đoạn. Bây giờ vắng vẻ, nàng bới chỗ đất ấy lên, thấy một hòm gỗ khá lớn, mở ra bên trong thấy có đệm lót cẩn thận.

Nàng mở ra tới lớp trong cùng, thấy một thanh kiếm phát ra màu sáng tím, dưới đốc kiếm có khắc ba chữ Vô Danh kiếm. Một quyển sách bọc lụa điều, mở ra thấy sách đề bốn chữ Võ lâm kỳ thư. Ngoài ra còn một số vàng ngọc châu báu.

Oanh Oanh nói:

- Lã phu nhân! Tiểu nữ võ công kém lắm. Tiểu nữ xin mượn quyển sách này để tự luyện. Hứa đúng ngày giỗ đầu sang năm, tiểu nữ sẽ đem lại trả. Còn những bảo vật này tiểu nữ sẽ chôn lại.

Khấn xong, nàng thận trọng chôn xuống và sửa soạn sao cho chỗ đất y như cũ...

o O o

Lã Tuyết Cừu đi một đoạn đường chợt nhớ lại lời Oanh Oanh nói:

- Tới ngày đó chúng ta cùng chia tay. Nhưng khi chàng ra đi, mà Oanh Oanh vẫn bình thản ở lại một mình, chàng sinh nghi.

Cái lớn nhất của Lã Tuyết Cừu là thành tín, chỉ sợ Thuần Vu Oanh Oanh vì một nguyên nhân nào đó mà biết được nơi chôn giấu bảo vật thì thật là.. Khó xử.

Lã Tuyết Cừu kín đáo quay lại để dò xét, gặp lúc Oanh Oanh đang đem chiếc hòm từ dưới đất lên. Vả chàng theo dõi hết những động tác của nàng.

Ban đầu, Lã Tuyết Cừu rất căm giận hành động gian ác ấy, nhưng sau đó thấy nàng khấn thầm và chỉ lấy một bộ sách thôi, chàng lại đâm ra cảm thông.

Lã Tuyết Cừu nói nhỏ:

- Thì ít ra cũng phải như vậy mới đáng được tha thứ. Đây có lẽ nàng mượn một thời gian nào đó rồi sẽ trả lại.

Oanh Oanh sửa sang chỗ đất thật kỹ, sau đó nàng bỏ sách vào bọc rồi mới ra đi.

Lã Tuyết Cừu để nàng đi khuất khá xa, rồi mới cất bước theo. Chàng nhủ thầm:

- “Võ công nàng còn kém. Nàng không ham giàu sang, không ham bảo kiếm, chỉ mong cầu tiến trên đường võ học, chừng đó đủ để cho ta kính trọng rồi. Vì Lã Tuyết Cừu kia nếu còn sống chăng nữa cũng vô ích thôi. Sống mà không biết đến mẹ, thì dù đứng đầu võ lâm cũng không ham”.

Đi gần nửa buổi đường, Oanh Oanh ghé vào quán. Tuyết Cừu phải cải trang một chút rồi vào quán đó. Chàng không cần chú ý đến ai, nhưng vấn đề không thể từ chối được là chú ý đến

Oanh Oanh.

Oanh Oanh ngồi riêng một bàn, bàn hai bên là hai thanh niên, bàn đối diện với nàng là một lão già mũi két và một thiếu nữ, không ai khác hơn là Nam Phương Mỹ Cơ.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên. Lão già mũi két là ai? Tại sao Mỹ Cơ lại đến nơi này? Đành rằng, Lỗi Dương là một huyện nhỏ, nhưng huyện này có nhiều tiếng tăm trên đất Trung Nguyên. Thuở xưa, ông Bành Thống có về làm huyện này một thời gian, cái đức của ông ngàn năm sau vẫn còn phong mậu!

Thấy khung cảnh chung quanh Oanh Oanh như vậy, bất giác chàng để ý đến khung cảnh trong quán. Người trong quán đa số là nhân vật võ lâm.

Tiểu nhị chạy lại phía chàng, chàng gọi vài thức ăn tạm, cốt chỉ no. Cái khác hơn những nhà võ hào sảng là... Ăn nhiều.

Vừa ăn, Tuyết Cừu vừa để ý về phía trước. Chàng thấy Nam Phương Mỹ Cơ đang thì thầm với lão mũi két, khiến lão ta nhìn Oanh Oanh chăm chăm. Cặp mắt lão ta chiếu ra những tia hàn quang thật khó chịu.

Oanh Oanh bỗng nói:

- Chủ quán! Có một con chim ưng trù xớt đĩa mồi của ta. Hơi thở của nó khó ngửi lắm. Cho ta một đĩa khác.

Nhà quán không hiểu ý nghĩa gì, nhìn lên nhìn xuống không thấy chim ưng đâu, chạy ra ngoài sân nhìn cũng không thấy liền vào hỏi:

- Tiểu thư bảo sao? Cho một đĩa thức nhấm khác phải không? Cảm phiền chờ chút nghe.

Thấy thái độ của chủ quán, ai cũng bật cười. Nhiều người vẫn không hiểu cô ta nói gì.

Lão mũi két biết nàng nói xỏ mình, liền lên tiếng:

- Con nhỏ kia! Nói nhăng gì thế? Có con chim ưng nào thở vào đĩa thức ăn của ngươi? Phải chăng ngươi muốn nói đến ta?

Oanh Oanh nói:

- Té ra lão là chim ưng! Chim ưng cũng là loại kền kền chuyên ăn xác chết, thảo nào bảo sao không hôi thối!

Lão mũi két đứng lên, Thuần Vu Oanh Oanh cũng đứng lên. Lão rời khỏi bàn, nàng cũng rời khỏi bàn.

Oanh Oanh nói:

- Gây sự phải không? Nếu thích đấm đá thì hãy bước ra ngoài cho rộng chỗ khỏi phiền ai!

Thái độ của nàng thật bình tĩnh, tự nhiên. Ít nhiều gì nàng cũng gây được sự cảm tình và chú ý của thực khách.

Lão mũi két quắc mắt nói:

- Ngươi hãy ra đây với ta.

Lão đi trước. Oanh Oanh quay lại nói với chủ quán:

- Hãy đậy giùm thức ăn lại.

Nàng bước ra sân.

Mỹ Cơ và hai gã thanh niên kia cũng bước theo. Còn có nhiều người rời khỏi bàn bước theo ra nữa.

Lã Tuyết Cừu vẫn ngồi tại chỗ ăn uống như không có việc gì xảy ra.

Ngoài sân, lão mũi két hỏi:

- Mi là gì của Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu?

Oanh Oanh nói rất tự nhiên như thật:

- Người ấy là vị hôn phu của ta. Ta cấm bất kỳ kẻ nào dám xúc phạm đến người ấy.

Lã Tuyết Cừu nghe rõ mồn một, bỗng chàng thấy tim mình nhói lên. Không hiểu vì sao! Thật ra lời ấy không phải là một xác ngôn, mà là một lời thách thức.

Cả giang hồ nàng cũng thách thức luôn. Ai ở địa vị nhưng mà không bàng hoàng cảm động?

Lão mũi két nói lớn:

- Tiểu Sát Tinh hiện nay là kẻ thù của võ lâm, kẻ nào thân với hắn, đồng lõa với hắn đều bị võ lâm trừng trị.

Oanh Oanh cũng nói lớn:

- Lão chỉ là hiện thân của một con chim ưng thối tha. Lão đứng vào hàng ngũ của võ lâm chỉ làm thối võ lâm mà thôi.

Lão phóng kiếm đánh liền.

Oanh Oanh hất kiếm ra, nói:

- Nhân tử lưu danh, hổ tử lưu bì. Hãy báo danh, rủi có chết dưới tay ta cũng bớt thối một chút.

Tuy nàng nói cũng có phần đúng. Nhưng mục đích của nàng cốt làm cho lão nóng giận để mau suy khí.

Lão mũi két vẫn lặng thinh không lên tiếng, lão chỉ múa liếm vun vút tấn công nàng.

Nhưng bên ngoài có người nói giùm cho lão:

- Lão Xú Ung (ung thối) tên là Tu Kim Thiết, là bào huynh của nữ ma Tu Kim Thọ, con ma nữ này vốn giết chồng để theo một ma tăng là Nam Phương Mã Nguyện. Sợ có kẻ moi ra gốc tích, Mã Nguyện bán họ đi, chỉ còn là Phương Mã Nguyện. Nhưng giang hồ cải danh lại cho hắn là Nam Mã Nguyện. Họ Nam và họ Tu cũng là một bầy mèo mả gà đồng.

Tiếng nói lồng lộng oang oang ai cũng nghe cả, nhưng không ai thấy người nói đó ở đâu, có lẽ ở trên mái nhà cũng nên.

Xú Ung Tu Kim Thiết nghe tiếng nói rổn rảng như vậy làm chấn động cả tinh thần. Lão hất kiếm Oanh Oanh ra rồi nhảy ra ngoài gầm lớn:

- Vị cao nhân nào đó xin lộ diện đi!

Nam Phương Mỹ Cơ vừa sợ, vừa thẹn lại vừa giận, nàng bối rối không biết làm sao. Dù việc gian dâm đó có sinh ra mình, ai cũng cho cha mẹ mình là đúng, công đức đó vẫn biển trời vô lượng. Ai xúc phạm đến phụ mẫu họ, là cầm bằng có cuộc sinh tử với nhau.

Mỹ Cơ ngửa mặt lên trời hét:

- Kẻ nào vừa nói đó, xin hãy ra mặt!

Lã Tuyết Cừu ghét cay ghét đắng cặp gian phu dâm phụ đó, nhưng lại cảm thấy tội nghiệp cho Mỹ Cơ. Chàng không dùng hết bữa ăn nữa, trả tiền quán xong, chàng bước ra ngoài.

Xú Ung Tu Kim Thiết bỏ đấu với Oanh Oanh, chạy đi tìm kẻ ẩn mặt.

Oanh Oanh múa kiếm chỉ vào mặt Mỹ Cơ, nói:

- Té ra mi là con của Nam Mã Nguyện. Năm xưa song thân ngươi có truy sát phu thê Huyết Thủ. Kể cả dòng họ ngoại tộc nhà mi bốn đứa, ta thay mặt cho vị hôn phu giết mi để báo cừu.

Lã Tuyết Cừu ngầm xác nhận việc nhà họ Tu truy sát song thân của chàng là đúng. Chàng lại một phen nữa xúc động vì lời nói của Oanh Oanh.

Chàng tự hỏi:

- Có lý nào Oanh Oanh yêu ta. Vì nàng đã nói tới ta một cách nghiêm túc như thế mà.

Chàng không tiện suy nghĩ nữa, vì đường kiếm của Oanh Oanh sắp kết liễu sinh mệnh của Mỹ Cơ.

Qua chiêu “Nguyệt Kiến Sơn Đầu”, Oanh Oanh từ trên cao lao thẳng mũi kiếm xuống Mỹ Cơ, như ánh trăng dọi xuống đầu núi.

Mỹ Cơ không tránh nơi nào được. Nàng trừng mắt chờ chết.

Bỗng cạch một tiếng... Hai bóng người dạt ra, một thanh niên đứng giữa hai nàng. Trên tay với ngọn đao gảy mũi, còn Oanh Oanh thanh kiếm bị gảy đôi.

Mỹ Cơ sững sờ nhìn Lã Tuyết Cừu. Nàng vẫn còn nhớ thanh đao đó của Lã Tuyết Cừu, nhưng bây giờ gương mặt chàng đã khác, chỉ còn giống chăng là cặp mắt mà thôi.

Mỹ Cơ suy nghĩ một chút thì biết ngay Lã Tuyết Cừu đã hóa trang. Và Oanh Oanh cũng nhìn sững chàng. Oanh Oanh không nhận ra được thanh đao này vì chưa thấy Tuyết Cừu dùng, chỉ thấy chàng dùng kiếm thôi. Nhưng bộ vị và cặp mắt cũng khá giống Tuyết Cừu. Nhưng Tuyết Cừu đã đi trước nàng với gương mặt thật.

Tuyết Cừu hướng về Oanh Oanh vòng tay nói:

- Xin lỗi tiểu thư! Oan có đầu, nợ có chủ. Nam cô nương là người vô tội. Hơn nữa, thân thế của Nam cô nương cũng có nhiều điểm đau lòng. Xin đừng tuyệt tình đối với người này.

Chàng nói xong xá một cái thật sâu, rồi quay sang dìu Mỹ Cơ ra khỏi đám đông...

Oanh Oanh hét lanh lảnh:

- Người kia hãy đứng lại đó!

Tuyết Cừu quay lại nói:

- Tại hạ sẽ... Nạp mạng cho tiểu thư sau.

Qua khỏi đám đông, Mỹ Cơ hỏi:

- Các hạ là.. Lã Tuyết Cừu đấy chứ?

Lã Tuyết Cừu thở dài lặng thinh.

Mỹ Cơ hiểu ngay. Nàng đau đớn nói:

- Ngươi cứu ta làm chi, sao không để cho ta chết? Vì trước sau gì ngươi cũng hạ sát song thân ta. Hay là ngươi muốn ta chứng kiến cảnh đau lòng này?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Cô nương không tội gì để bị hạ sát. Còn việc gì khác, tại hạ chưa nghĩ đến. Cả nhà họ Tu giang hồ thán oán lắm, cô đừng đi với Tu Kim Thiết nữa. Lão đã bỏ cô nương mà chạy chứ không phải đuổi theo kẻ kia đâu.

Mỹ Cơ nói:

- Nhưng cô nương khi nãy xưng là vị hôn thê của người kia mà?

Lã Tuyết Cừu lắc đầu:

- Tại hạ và cô ta chẳng qua mới gặp nhau ở Hồ Ngọc mà thôi. Cô nương có tin rằng trên đời này có hai Lã Tuyết Cừu không? Và vị cô nương ấy đi tìm một Lã Tuyết Cừu thứ hai không phải tại hạ.

Mỹ Cơ nói:

- Ta tin ở tư cách của công tử, nhưng nói rằng việc ấy có thật, ta khó tin.

Tuyết Cừu lấy ra bức thư đưa cho Mỹ Cơ xem...

Nàng coi sơ qua rồi nói:

- Thật là một việc lỳ quái. Không có thư này, thì không ai tin cả. Té ra cô nương kia bị hàm oan.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Chắc chắn cô ta đang bị người trong quán vây đánh. Bây giờ cô nương hãy đi, tại hạ phải quay lại quán.

Mỹ Cơ hỏi:

- Tại sao ngươi không cho ta quay lại với ngươi?

Tuyết Cừu nói:

- Bởi vì nhị vị cô nương không hiểu nhau, đến đó e xảy ra những việc không hay.

Mỹ Cơ nói:

- Công tử không tạo cho Mỹ Cơ này một phương tiện để trình bày tâm sự của mình.

Tuyết Cừu lạnh lùng:

- Cô nương lúc nào cũng đòi giết tại hạ không thôi. Có lần nào cô nương chịu tỏ ra thông cảm cho tại hạ đâu. Tạm biệt.

Chàng phi thân về phía quán. Đến nơi, quả chàng thấy một trận đấu khá lạ mắt.

Một thanh niên cầm kiếm đấu với một thiếu nữ không có kiếm, thiếu nữ ấy chính là Thuần Vu Oanh Oanh.

Người bên ngoài xem khá đông, nhưng không ai có ý kiến gì.

Oanh Oanh đang ở trong tình trạng nguy hiểm.

Lã Tuyết Cừu trầm giọng:

- Dừng tay lại!

Oanh Oanh muốn nhảy ra ngoài cũng không được, bị gã kia bám sát theo.

Tuyết Cừu vỗ đao một cái, thân ảnh mất hút. Người ta nghe cạch một tiếng. Lã Tuyết Cừu đứng chắn trước mặt hai đấu thủ, chàng từ từ cho đao vào vỏ.

Tuyết Cừu chỉ vào mặt tên kia, nói:

- Giá như vị cô nương này là kẻ tử thù của các hạ chăng nữa, thì các hạ phải có một thái độ mã thượng mới coi được chứ? Ta đang cầm vũ khí, các hạ có dám đấu tay không với ta chăng?

Tên kia vừa sợ vừa thẹn, hắn nói:

- Nếu là địch nhân thì ta cũng không ngán.

Tuyết Cừu lạnh lùng nói:

- Báo danh đi!

Hắn đáp:

- Vô danh thị!

Oanh Oanh chửi:

- Ngươi quả là đứa con bất hiếu. Chỉ có những kẻ trôi sông lạc chợ mới không biết họ cha, tên mẹ. Dù con người tầm thường nhất, tật nguyền nhất cũng phải có tên họ.

Hắn đỏ mặt không nói.

Lã Tuyết Cừu nhìn hắn, thấy hắn cũng ra vẻ một trang hảo hán, nhưng nước da hắn xanh mẹt, gương mặt âm trầm, một ẩn ướt có sát khí.

Chàng trầm giọng:

- Các hạ và vị cô nương này có thù oán gì với nhau?

- Cô ấy tự xưng là vị hôn thê của Tiểu Sát Tinh.

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Ngoài ra còn lẽ gì nữa không?

Hắn ngập ngừng một hồi, nói:

- Không tiện nói.

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Rõ là đầu trộm đuôi cướp. Các hạ giết người ta mà không dám cho biết họ chết vì tội gì thì cũng chỉ một phường vô lại, chuyên đục nước béo cò. Các hạ và Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu có thù oán gì?

- Giữa hắn và ta có mối thù bất cộng đái thiên. - Hắn nói gằn từng tiếng.

Lã Tuyết Cừu nghe lạnh tới xương. Chàng hỏi:

- Các hạ cho biết giữa các hạ và hắn sự việc xảy ra làm sao?

Gã kìa đáp:

- Việc riêng của ta không thể trình bày cho ai nghe được.

Một người bên ngoài nổi giận, nói như hét:

- Hắn chỉ biết giết người, còn cái gì của hắn đều là bí mật. Tên tuổi, quê quán, oán thù... Gì gì nữa, hắn cũng không cho ai biết. Rõ ràng là phường vô lại.

Một gã thanh niên từ ngoài bước vào, mặt đẹp như ngọc, thần thái thanh sảng, khiến ai nhìn vào gã cũng thấy lòng vui hòa dễ chịu.

Gã mới vào nói:

- Ta là bạn đồng sanh tử với Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, tên là Tuyết Như. Các hạ ra tay đi!

Hắn chưa biết nói sao, bên kia một thanh niên khác cũng đẹp trai không kém bước ra nói:

- Ta chỉ là khách qua đường, võ nghệ không được mấy miếng, thấy mặt ngươi sáng sủa mà âm hiểm, tính thì hèn hạ, gian ác, rất ngứa mắt. Ta lấy làm khâm phục tư cách Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Nguyện nếu gặp hắn ta sẽ kết bạn đồng sinh đồng tử với hắn. Ngươi hãy ra tay giết ta đi!

Gã thanh niên kia đứng như trời trồng.

Oanh Oanh bây giờ mới lên tiếng:

- Hai công tử này chờ ta một chút.

Nàng quay sang tên có bộ mặt âm hiểm kia:

- Tay không đấu với tay không, xứng lắm. Xuất chiêu đi.

Mặt mày hắn bây giờ tái ngắt. Người bên ngoài thấy những gã trẻ tuổi, hào kiệt và... Đẹp trai đều ủng hộ Lã Tuyết Cừu, tự nhiên họ cũng đồng lòng ủng hộ theo.

Có người chưa biết Lã Tuyết Cừu là ai, có người nghe những lời nguyền rủa của bọn giang hồ hắc ám, giờ đây, họ nghe đám trai tài gái sắc này ca tụng, ủng hộ họ Lã khiến họ cảm thấy bị lôi cuốn theo.

Oanh Oanh thấy hắn đứng như trời trồng, liền mỉa:

- Hào khí bênh vực giang hồ của ngươi đâu? Bản cô nương đánh ngươi đến chừng nào khai khẩu mới thôi.

Nàng nói xong, tung chưởng đánh tới.

Hắn miễn cưỡng đưa tay đỡ. Hồn phách hắn để đâu đâu. Chừng hai chưởng gặp nhau, hắn bị tống ngược lại, lảo đảo lui mấy bước, hắn vừa chợt giật mình, Oanh Oanh đưa tiếp chưởng nữa...

Hắn hít vội một hơi chân khí, vận công lên, tung chưởng đỡ tiếp. Hắn vẫn bị đẩy lui một bước.

Oanh Oanh hét:

- Tiếp!

Nàng vận hết chín phần công lực, đánh ra chiêu "Tín Phúc Lôi Oanh", sức chưởng mãnh liệt phi thường.

Gã kia thấy sức chưởng mãnh liệt. Hắn vận mười phần công lực, đánh ra chiêu "Mãnh Hổ Nghênh Phong"...

Chiêu gặp chiêu, chưởng gặp chưởng, sau những tiếng ầm ầm, gã bay dạt ra ngoài, miệng trào máu.

Hắn vừa gượng lại được, Oanh Oanh lướt người tới, đưa chưởng lên hỏi:

- Ngươi có chịu nói họ tên không?

Hắn cắn răng, bất thần tống ra một chưởng tối độc đồng thời chân hắn đá vào hạ bộ của nàng.

Nàng nhanh mắt lạng người qua, tránh khỏi thế đá, thì bị ngay một chưởng của hắn trúng vào vai trái.

Chiêu đó có tên là "Thượng Hành Hạ Hiệu".

Oanh Oanh cảm thấy tê buốt nửa người. Nàng lảo đảo thối lui. Oanh Oanh giận tràn hông, vì nếu không tha hắn, thì hắn đã bị nàng giết rồi. Nàng nén cơn đau, phóng ra chiêu "Độc Cầm Loạn Âm", tay phải nàng đánh ra như mưa bấc, không biết bao nhiêu chưởng tuôn xối xả vào người hắn, cho đến khi mình mẩy hắn đầy máu, ngã ra nằm bất động mới thôi.

Nàng bước tới phế luôn võ công hắn, nói:

- Đây là một tên gian độc của võ lâm. Dù hắn có là Lã Tuyết Cừu kia chăng nữa, ta cũng phế bỏ võ công luôn, vĩnh viễn làm một kẻ tật nguyền.

Thì ra cả Lã Tuyết Cừu cùng Thuần Vu Oanh Oanh đều nghi hắn là Lã Tuyết Cừu thứ hai, vì qua lời hắn kín kín hở hở.

Hắn bị phế võ công trong lúc đau đớn mê man kể ra cũng hơi độc, nhưng không ai trách nàng được.

Hai gã đẹp trai kia cười hích hích mấy tiếng rồi bỏ đi.

Lã Tuyết Cừu nhìn theo cười cười...

Oanh Oanh nhìn Tuyết Cừu dò xét... Nàng hỏi:

- Ta nhớ đã gặp công tử ở đâu rồi?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ nhớ có gặp cô nương trong một đám đông nhưng không phải ngày hôm nay. Cô nương đã tính tiền quán chưa?

Nàng đỏ mặt nói:

- Nếu ngươi không nhắc, ta quên mất. Ta đang dùng lỡ dở trong đó. Mời ngươi vào quán dùng với ta cốc rượu.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu cô nương không có việc gì chỉ giáo, xin cho tại hạ được phép cáo từ.

Oanh Oanh kéo tay Tuyết Cừu một cách tự nhiên, nói:

- Cứ vào đây hẵng hay!

Chàng tuy hơi buồn vì thái độ có vẻ thân quen này, vì chàng đang là Tuyết Cừu thật, mà Oanh Oanh không biết, vì thế nàng đang nắm tay một người khác, chứ không phải nắm tay chàng. Dù sao, chàng cũng đã biết tính nàng rất tự nhiên.

Hai người lại vào quán. Trong quán, một số thực khách cũ, kể cả người võ lâm cũng còn ngồi đó.

Chủ quán lại dọn ra một mâm thức ăn mới cho nàng.

Oanh Oanh gọi rượu rồi quay lại hỏi chàng:

- Tại sao các hạ và Tiểu Sát Tỉnh lại có những chiêu thức giống nhau?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ khó mà trả lời được. Có lẽ là cả hai cùng luyện một bộ võ kinh. Nhưng việc đó có liên quan gì đến cô nương?

Oanh Oanh chớp mắt nói:

- Trông mắt công tử giống một người...

- Giống ai? - Chàng hỏi.

Oanh Oanh đáp:

- Lã Tuyết Cừu.

Nàng nói rồi nhìn chăm chăm vào mặt chàng.

Tuyết Cừu cả cười:

- Thế à! Thật là hân hạnh cho tại hạ. Hai nỗi vui lớn. Một là Lã Tuyết Cừu được mọi người nhắc nhở đến, dù thương dù ghét. Hai là, ít ra, mắt của tại hạ giống với mắt của vị hôn phu cô nương.

Oanh Oanh cũng cười, nói:

- Thích thì ta tuyên bố vậy, chứ Lã Tuyết Cừu có nhiều nữ nhân theo hắn lắm. Còn ta thì không yêu hắn. Ta chỉ thấy thích, thấy thương, có vậy thôi. Còn những gì trái với đạo lý là hắn gớm tay lắm. Chính vì vậy, ta thấy công tử cứu con nhỏ Nam Mỹ Cơ, hành động ấy cũng khá giống hắn.

Chủ quán mang rượu ra.

Oanh Oanh rót rượu ra hai bát lớn, nói:

- Lã Tuyết Cừu không biết uống rượu, uổng cho một nam tử như hắn. Mời công tử!

Lã Tuyết Cừu không phải không biết uống rượu. Nhưng bỗng không thích thói quen theo đuôi giang hồ, hễ con nhà võ là phải lấy rượu giải sầu. Lần này chàng muốn thử sức mình vì rượu.

Lã Tuyết Cừu uống luôn một hơi cạn bát, tự tay chàng rót tiếp rồi cạn nốt, lại rót tiếp, cạn luôn.

Bấy giờ Oanh Oanh cũng vừa hết một bát. Oanh Oanh khen:

- Tửu lực khá đó! Nhưng vừa thôi nhé công tử. Lạ thật! Một tên thì không hề nhấm một giọt, một tên thì uống như hũ chìm.

Hết bình, Tuyết Cừu gọi thêm hai bình nữa, nói:

- Bình này của cô nương. Bình này của tại hạ.

Chàng ngửa cổ tu một hơi hết nửa bình. Mắt chàng bắt đấu ướt ướt.

Oanh Oanh nói:

- Càng uống, công tử lại càng trầm ngâm. Đó là tật xấu không phải tốt.

Tuyết Cừu cười mát:

- Chả lẽ uống phải nói nhiều mới tốt?

Oanh Oanh lắc đầu:

- Lại càng tệ hơn nữa, Phải giữ như lúc bình thường mới là chân quân tử.

Chàng gật đầu, đồng ý với lập luận đó. Bỗng chàng hỏi:

- Cô nương nói công khai, mình là vợ sắp cưới của Tuyết Cừu. Thế sao cô nương lại không yêu hắn? Nói vậy, cô không sợ xúc phạm đến cô lẫn hắn sao?

Nàng nhăn mặt nói:

- Chuyện quá trẻ con, bậc hào kiệt nên nhìn những điều lớn hơn.

Cạn bình rồi, Lã Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Oanh Oanh cản lại nói:

- Mới có cạn bình, chưa có cạn bữa, đi thế nào nữa?

Câu đơn giản nhưng có lý. Chàng mỉm miệng cười. Lã Tuyết Cừu gọi thêm hai bình nữa.

Oanh Oanh nói:

- Ta uống mới nửa bình. Ủa! Cả hai bên chưa giới thiệu tên nhau. Tên ta là Thuần Vu Oanh Oanh.

Tuyết Cừu chận lại, nói:

- Tại hạ nghe tên cô nương nhiều lần, bây giờ mới gặp. Họ Thuần Vu nổi danh từ thời Chiến quốc. Đây là một đại tộc...

Oanh Oanh lại nói:

- Phải rồi, họ này làm quan làm tướng thời nào cũng có, nhưng chưa được làm vua bao giờ. Nếu giả sử được làm vua, thì không biết phải đặt triều gì? Vương hiệu, đế hiệu, triều hiệu, niên hiệu... Thật rắc rối cho cái hiệu quá. Chính vi rắc rối đó cho nên mấy ông Thuần Vu không chịu... Tranh bá đồ vương...

Lã Tuyết Cừu suýt bật cười. Mấy thuở chàng gặp một người có cử chỉ hồn nhiên như vậy. Chàng tán thưởng câu nói đó:

- Cô nương nói chuyện thật hay, ý nghĩa thật sâu sắc.

Oanh Oanh nói một hồi, lại quên hỏi tên người đối diện lần nữa.

Lã Tuyết Cừu thì không biết nói dối tên họ mình, nên chàng tìm cách làm cho nàng quên.

Suốt buổi họ cứ uống rượu và nói chuyện ngoài lề.

Tuyết Cừu tính tiền quán xong từ giã nàng ra đi.

Oanh Oanh nói:

- Ước gì công tử gặp được Tuyết Cừu, thì đó là một cặp tri kỷ.

Chàng lắc đầu nói:

- Tại hạ không thích làm bạn với ai cả, kể cả cô nương. Này nhé, trong người cô có bộ kỳ thư, cẩn thận đó nhé.

Chàng nói xong, bỏ đi một mạch.

Oanh Oanh nhìn theo mà sững sờ...

Chương 7 - Ngôi đền ma quái

Lã Tuyết Cừu thấy không cần thiết phải bảo vệ Oanh Oanh nữa, vì chàng đoán nàng sẽ tìm nơi bí mật để trau dồi võ thuật. Chàng biết Nga Mi đang tập hợp các bang phái để đưa ra kế hoạch chống Tiểu Sát Tinh. Chàng tự hỏi:

- Ta có nên đi Nga Mi không?

Rồi chàng tự trả lời:

- Nếu không đi thì họ cũng đón đầu ta. Việc đi Nga Mi thì có gì đâu để ngại.

Vài ngày sau chàng đi ngang qua một khu rừng, vào buổi xế, bỗng chàng thấy một con ngựa trắng chạy vụt qua như bay, trên lưng chở một xác người, không biết sống chết thế nào, mình mẩy đầy máu. Ngựa ấy theo ngõ hẹp chạy biến vào rừng.

Chàng nghĩ thầm:

- Ngựa quen đường củ là trường hợp này.

Theo chàng, trong rừng này chắc chắn có sào huyệt, hoặc một tổ chức nào. Chàng phóng mình đuổi theo tuấn mã.

Ngựa nghe tiếng người đuổi theo, liền phi nước đại, bốn vó như sinh mây. Xác kia vẫn nằm vững trên ngựa, là vì đã được ai buộc cẩn thận.

Lã Tuyết Cừu chạy theo gần cả giờ khoảng cách mới được thu ngắn lại chút ít.

Ngựa phóng mình lên đồi. Chàng bám sát theo. Ngựa cách chàng hơn một lằn tên. Và khoảng cách đôi bên thu hẹp dần.

Trên đồi, xa xa chàng thấy một ngôi đền rất lớn. Những tàn cây cổ thụ che kín mái đền. Phong cảnh sầm uất, pha chút kỳ bí lạnh lẽo.

Lã Tuyết Cừu vẫn không đổi cước bộ, mặc dù chàng đã thấy hơi mệt.

Chàng động tâm, nghĩ:

- "Ta không tiết kiệm sức, rủi gặp cường địch thì khó lòng lắm".

Ngựa chạy qua phía sau đền. Chàng hơi chậm lại một chút để điều hòa hơi thở.

Khi tới đền, Tuyết Cừu đi bọc qua phía sau, không còn thấy ngựa kia đâu nữa.

Chàng nói thầm:

- Ngựa ấy nhắm hướng đền chạy. Ngôi đền to lớn thế này thì ngựa chạy về đâu nữa chứ? Chắc chắn nơi đây phải có người.

Trước khi vào đền, chàng đi quan sát chung quanh một cách cẩn thận.

Trời về chiều, cảnh vật im ắng lạ lùng. Những con dã bức to tướng bay chóp qua chóp lại, làm ngôi đền này có vẻ thần bí thêm lên.

Dường như chung quanh đền không có bàn tay con người sửa sang, nên cỏ vẫn cao hơn thước, liễu vẫn gầy vài phân, không có lối mòn ra vào.

Chàng tự hỏi:

- Người ta lập ngôi đền này để làm gì chứ? Quanh năm không ai nhang khói, thăm viếng thì chỉ tổ làm chỗ ngụ cho bọn yêu ma quỷ mị mà thôi.

Chàng khám phá kỹ lưỡng khu vực chung quanh cũng mất vài giờ, thì trời đã sẩm tối, chưa thấy vết tích gì khả nghi.

Nghĩ đến con ngựa và xác người, chàng nói thầm:

- Quả là ngựa khôn. Nó đã biết bảo vệ chủ nó, lại còn biết bảo vệ bí mật nữa. Ta có nên khám xét bên trong không nhỉ?

Chàng bắt đầu chú ý đến ngôi đền.

Ngôi đền xây dựng đã trên trăm năm Nhưng sự vắng bước chân người ở đáy ít nhất cũng vài mươi năm. Ngôi đền này nằm cách xa trục lộ chính.

Có hai lối vào bên trong ngôi đền. Cửa trước và cửa sau. Hiện giờ cửa nào cũng đóng kín cả.

Có những con dơi (dã bức) to lớn như con quạ bay ra bay vào, thỉnh thoảng đáp xuống muốn tấn công chàng.

Lã Tuyết Cừu phá cửa bước vào bên trong. Chàng đánh lửa lên. Bên trong nhện giăng bụi bám.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Quả thật nơi đây không có người. Kỳ nhỉ?

Trên bệ thờ một pho tượng lớn bằng người thật, mắt trừng trừng như nhìn chàng có vẻ phẫn nộ, như bất mãn.

Một điều khiến chàng ngạc nhiên, pho tượng vẫn mới tinh, bóng loáng, như sống như thật, như có ai vừa mới lau chùi.

Lã Tuyết Cừu nhặt vội một ít cây khô mục, nhóm thành bếp lửa.

Lửa sáng cả đền, vẻ ma quái của ngôi đền đã bị ánh lửa xua đi ít nhiều. Không khí trong đền cũng bớt đi sự âm u lạnh lẽo.

Lã Tuyết Cừu nhìn thật kỹ pho tượng trên bệ cao, nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu bất ngờ mà đến đây thấy từ ngoài vào trong, nơi nào cũng nhện giăng bụi bám, thế mà thân thể ngài vẫn... Tinh khôi.

Chàng xá một cái, rồi nhìn sang hai bên. Hai bên có hai pho tượng nữ, mặt đẹp như tiên, đứng theo một cổ điệu. Cũng lớn bằng hình thật, đôi mắt vẫn tinh anh. Một tượng xiêm y màu hồng,

một tượng xiêm y màu xanh.

Lã Tuyết Cừu cũng xá hai bức tượng này, nói:

- Ngôi đền này có tên “Tiền Hiền điện”, vậy mà tại hạ không hiểu được lai lịch của chư hiền. Bên hữu là hồng y nữ, bên tả là thanh y nữ, giữa là bạch y thần... Thật tệ. Tam vị có lẽ thiêng hiển lắm nên lâu năm rồi, biết bao cuộc phế hưng mà ba vị vẫn sống như thật.

Chàng vòng ra phía sau... Đây là một phòng khác, phòng này cũng có bốn pho tượng lớn cỡ phòng ngoài. Tượng nào cũng sạch sẽ lộng lẫy, gồm ba năm một nữ.

Lã Tuyết Cừu xá xá mấy cái rồi nói:

- Quý ngài thật kỳ quái! Đúng là thần nhân, thánh nhân. Không câu nệ cảnh, chỉ cần giữ sạch mình. Nhìn quý ngài mà tại hạ thấy mình nhơ nhớp. Lớp bụi sông hồ bám ngập hết nửa linh hồn. Ngày sau, yên việc sông hồ, tại hạ sẽ về đây sửa sang lại ít nhiều.

Chàng ra sau nữa, thì không thấy gì. Dưới nền không có dấu hiệu gì có phòng ngầm.

Chàng chợt nghĩ một chuyện. Bất cứ đền thờ chùa miếu gì cũng có chánh và phụ. Chánh vị thì tượng lớn, thứ vị thì tượng nhỏ, nhưng ở đây sao tượng nào cũng đồng cả?

Chàng sợ mình nhận xét lầm, nên ra trước xem lại. Quả thật, chánh tượng tuy ngồi nhưng vẫn lớn bằng người thật. Lạ một điều, pho tượng áo hồng phía phải bây giờ đứng sang phía trái, và pho tượng áo xanh lại đứng vào vị trí áo hồng?

Tuyết Cừu vốn không tin có ma quỷ, nhưng rõ ràng sự thật là vậy, chàng với tay sờ vào chân tượng, rõ ràng là pho tượng đúc. Tượng đúc thì làm sao biết di chuyển?

Điện vẫn im ắng. Cho đến tiếng muỗi vo ve cũng còn nghe được, huống chi là người thay đổi vị trí các pho tượng?

Chàng sờ mấy bức tượng kia cũng vậy.

Lã Tuyết Cừu không tin sự ghi nhớ của mình không chính xác. Chàng trầm giọng nói:

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, bình nhật không ưa việc hý lộng. Tại đền này chắc chắn có vị cao nhân nào trú ngụ, vậy xin hãy xuất hiện để chúng ta còn giữ niềm hòa khí với nhau.

Chỉ có tiếng tặc lưỡi của mấy con thạch sùng và tiếng dơi bay ra bay vào mà thôi.

Chàng lại nghĩ:

- “Pho tượng lớn như vậy, ắt nặng gấp đôi ba lần người thật, dù có người nào muốn đổi cũng phải gây tiếng động. Vậy nghĩa là sao?”

Chàng rút đao, trở sống gõ nhẹ vào mấy bức tượng, phát ra tiếng kêu cạch cạch.

Lã Tuyết Cừu tìm cách đóng cửa lại cẩn thận, rồi lấy những ghế bàn hư mục bỏ thêm vào đống củi.

Vừa làm việc, chàng vừa nghĩ đến việc hai pho tượng thay đổi vị trí.

Chàng quét dọn cẩn thận một chỗ để nằm.

Trong lúc chàng đang làm việc thì có những tiếng động lạ nho nhỏ chung quanh, nhất là phía sau.

Lã Tuyết Cừu vội chạy bay ra ngoài sau, thì bốn pho tượng vẫn nguyên vị, không gì thay đổi. Nhưng đằng trước lại có tiếng cười khúc khích.

Chàng lấy cán đao gõ nhẹ vào chân mấy pho tượng, chỉ nghe tiếng cụp, cụp khô khan. Đó là mấy bức tượng gỗ.

Chàng tự hỏi:

- Tại sao phía trước lại có tiếng cười?

Chàng quay ra lại, pho tượng thần chính giữa mắt vẫn trừng trừng nhìn chàng. Hai pho tượng hai bên lại đổi vị trí thêm lần nữa.

Chàng tức mình, nhìn pho tượng áo hồng chăm chăm, rồi đột ngột trở đốc đao lại nện vào đầu gối pho tượng, vẫn nghe cạch cạch.

Chàng bỗng nghĩ ra một cách, trên bệ còn có chỗ đứng rộng, chàng nhảy lên đó, đứng sau pho tượng áo hồng, dĩ nhiên Tuyết Cừu phòng bị cẩn thận. Thậm chí chàng còn đứng sát người vào ôm pho tượng nữa là khác.

Tượng thấp hơn chàng nửa cái đầu, hai tay chàng ôm choàng pho tượng, lấy tay ấn ấn... Chàng thấy thịt bụng... Co cựa.

Rõ ràng đây không phải là pho tượng bằng đất đá hoặc bằng gỗ, mà là... Bằng người thật.

Chàng muốn phá cho bõ ghét. Một tay chàng lần lên gò ngực, và nghe có tiếng tim đập, và hai gò thịt nhô ra vẫn là của nữ nhân thứ thiệt.

Trong tư thế này, pho tượng có muốn phản ứng cũng không được.

Lã Tuyết Cừu bỗng nhảy xuống đất, chắp tay nói:

- Tại hạ đã mang tội thất kính nhưng không phải là lỗi tại hạ, xin nương nương thứ lỗi cho.

Chàng bước sang pho tượng áo xanh, nói:

- Xin nương nương hiện bản lai diện mục cho tại hạ dễ thưa gởi.

Nhìn lại, tượng áo hồng vẫn đứng như cũ, ý chừng cho là họ Lã chưa biết mình thật sự.

Lần này đến lượt tượng áo xanh vẫn đứng nguyên như vậy.

Lã Tuyết Cừu vận công nhảy lên sau pho tượng áo xanh và làm một cử chỉ thô bạo...

Phòng vẫn tĩnh mịch, chàng lại nghe pho tượng áo xanh thở dồn dập... Có mùi hương xử nữ thật sự tiết ra.

Lã Tuyết Cừu điểm nhanh vào các huyệt của pho tượng rồi để đứng đó, nhảy xuống đất nói với

tượng thần ngồi giữa:

- Nếu ngài không chịu cử động thì bắt buộc tại hạ phải ra tay.

Pho tượng vẫn ngồi yên.

Lã Tuyết Cừu phóng mình lên bệ thờ, xem lại không thấy pho tượng đâu nữa.

Nhìn qua pho tượng áo xanh bị chàng điểm huyệt khi nãy cũng biến đi đâu mất. Tượng áo hồng cũng vậy.

Ánh lửa vẫn còn sáng đậm, chàng chạy vội ra sau, bốn pho tượng kia cũng rút đi tự bao giờ. Cửa sau vẫn còn đóng chặt. Từ hông phòng ngó sang bên kia vẫn thấy thoáng, vậy thì họ đi đường nào?

Ánh lửa đột nhiên vụt tắt, và căn phòng bỗng nhiên nổi gió ào ào...

Lã Tuyết Cừu phóng người đến gần cửa trước, rút đao thủ thế. Chàng định thần nhìn kỹ bốn bên và không thấy một bóng người.

Cảnh tượng ma quái lại hiện ra, bốn bề im phăng phắc, chỉ có tiếng dơi bay ra bay vào

Chàng suy luận:

- Nơi đây hoặc có phòng thông, phòng ngầm, cơ quan, địa đạo... Và có nhiều người nữa. Dứt khoát không phải ma quỷ.

Chàng chuẩn bị tư thế chiến đấu. Lã Tuyết Cừu nhanh chóng cho bếp lửa sáng lên. Chàng cài đao vào vỏ rồi đứng tựa vách mà quan sát.

Một khắc thời gian trôi qua, chàng vẫn không nghe động tĩnh.

Nhìn lên trần nhà cũng không thấy có gì lạ, nhìn xuống nền nhà vẫn vậy.

Lã Tuyết Cừu chụm cây thật nhiều cho lửa cháy bùng, rồi chàng xách đao đi gõ cùng khắp nền nhà, xem thử có nơi nào bọng hay chăng.

Cuối cùng chàng phát hiện ra một nơi bọng, nghĩa là phía bên dưới có phòng ngầm.

Chưa phát hiện ra cửa hầm, chàng nhìn trước nhìn sau vẫn không có hiện tượng gì khác, chàng lại đi gõ tiếp mấy vách giáp một vòng mà vẫn không thấy gì cả.

Chàng muốn dùng đao để đào đất khám phá phòng ngầm này, nhưng sợ đêm tối dễ bị ám toán.

Lã Tuyết Cừu nhìn hai cửa đóng kín mà kết luận:

- Lối thoát duy nhất là nằm trong phòng này.

Chàng không bận tâm tìm kiếm nữa, mà trở về bên bếp lửa ngồi suy nghĩ.

Chàng nghĩ thầm:

- Những người này không có ác ý với ta. Võ công, khinh công họ thâm cao như vậy, họ muốn đánh ta cũng không phải là chuyện khó. Họ chỉ muốn hù dọa để cho ta sợ hay bực mình mà

thôi. Nhưng họ là ai? Phái nào? Có đệ tử hoạt động ngoài giang hồ không?

Rất nhiều nghi vấn được đặt ra, mà không giải quyết được. Bây giờ chàng mới biết mình hố một việc, khi nãy được ôm hai nữ nhân vào lòng, phải chi chàng đừng để họ tạo cảnh mà khống chế ngay một cô và tra gạn sự tình, thì không đến đổi phải có nhiều thắc mắc như vầy.

Bây giờ chàng cảm thấy buồn ngủ. Cơn buồn ngủ kéo đến thật nhanh. Có lẽ vì chàng thiếu ngủ, vì đi đường quá mệt chăng? Hay vì thứ gì khác?

Lã Tuyết Cừu ngáp vài cái rồi vươn vai đứng lên. Ý cũng muốn tự mình điểm vài phần huyệt để chống ngủ. Vì nằm xuống có thể vĩnh viễn không đứng lên.

Chàng đem hết cả công lực thượng thừa ra để giữ mình khỏi ngủ mà vẫn không được.

Bây giờ chàng mới nghi rằng có thuốc mê vô hình, nên người mới cảm thấy dã dượi mệt mỏi.

Chàng vận công để coi thử khí mạch trong người. Và bây giờ chàng mới biết rằng mình đã bị trúng mê dược, không nặng lắm.

Chàng tuy đứng, nhưng vẫn vận dụng khí công để trục độc ra ngoài.

Qua vài lần thổ nạp, Lã Tuyết Cừu thấy tĩnh táo lại. Lã Tuyết Cừu không dám khinh suất nữa, và cũng không dám tin vào sự thiện lương của họ.

Bây giờ đã quá nửa đêm. Trăng hạ huyền bắt đầu mập mờ nơi đầu núi.

Bỗng có tiếng động rất khẽ bên ngoài cửa.

Chàng tự hỏi, có nên mở cửa ra không? Chàng đoán chắc rằng, không dễ gì mở cửa ra mà thấy họ. Chàng không mở cửa nhưng vẫn tháo chốt để chuẩn bị có phản ứng cần thiết.

Không khí yên tĩnh trở lại.

Tuyết Cừu suy nghĩ tiếp:

- “Nơi đây chắc chắn có địa đạo. Có địa đạo nên mới ăn thông ra bên ngoài”.

Và chàng phải lo lắng đối phó cả hai mặt.

Lửa bây giờ đã tàn. Phòng sau có tiếng cười khúc khích...

Tuyết Cừu không màng đứng lên, vì có đứng lên họ cũng biến mất thôi. Chàng ngồi dưỡng thần, nhưng tư thế vẫn chuẩn bị, thần thái nghiêm trọng.

Chàng quên nghĩ rằng sự chuẩn bị như vậy là đặt hết tâm trí vào đó, dễ gây đến chỗ mệt mỏi cho cơ thể. Thà một cuộc phòng thủ vừa phải, cơ thể và tâm thần đỡ căng thẳng hơn.

Tuyết Cừu vẫn lắng tai nghe, có nhiều tiếng động khẽ, càng lúc càng gần. Và mở mắt ra, nhưng tư thế vẫn bất động, chàng thấy hai cô áo hồng và áo xanh khi nãy tiến về phía chàng. Chàng vận công chờ họ đến gần.

Hai nàng đến cách chàng ngoài một trượng rồi dừng lại, nheo mắt nhìn chàng, cười hi hí.

Lã Tuyết Cừu vận dụng Ma chiêu nhất tuyệt, vỗ vào đốc đao một cái, chớp mình lên. Thân ảnh chàng mất hút, nhưng hai cô kia cũng đã biến đi rồi…

Chàng định tâm tự hỏi:

- Họ đạt tới mức khinh công ảo diệu chăng? Trên đời có ai khinh công cao hơn ta nữa? Hay các cô ấy là loài hồ ly hóa thân thành người?

Chàng bàng hoàng nhìn nhanh, không thấy các cô đâu?

- Thật là kỳ quái! Họ thăng thiên hay độn thổ?

Lã Tuyết Cừu tức mình nói lớn:

- Tại hạ biết chư vị là cao nhân rồi! Đã là cao nhân, xin hãy trực diện. Nếu không, tại hạ sẽ phá ngôi đền này ngay.

Có tiếng cười khúc khích sau lưng chàng.

Tuyết Cừu quay lại, chỉ thấy hai vệt mờ như sao xẹt rồi biến mất. Chàng giận lắm, nhưng không tiện phát tác, chỉ vì sợ tiêu hao chân lực nguy hiểm. Chàng đứng tựa lưng vào vách mà nghiên cứu tình hình.

Lại có tiếng động ngoài cửa.

Lã Tuyết Cừu quay lại nhìn ra cửa, thì phía trong, hai cô khi nãy xuất hiện. Lã Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào họ.

Hai cô nhìn chàng mỉm miệng cười. Nét cười của họ tự nhiên, không có vẻ khiêu khích hay mai mỉa.

Chàng vờ dợm chân một cái, xem họ biến cách nào, nhưng hai cô chỉ dợm chân để trả lời.

Tuyết Cừu tức quá chửi:

- Hai cô quả là.. Yêu quái! Rất tiếc, tại hạ không phải là Pháp sư, nếu không đã trấn yếm hai cô để cưới làm vợ rồi.

Cô áo xanh nghiêm giọng nói:

- Tội ngươi xúc phạm đến ta, ta chưa nói một lời, không phải bỏ qua đâu nhé!

Cô áo hồng tiếp nói:

- Chúng ta không phải người nhân gian, ngươi mơ tưởng như vậy là… Bệnh hoạn đó.

Cô áo hồng nói đơn giản như vậy, Tuyết Cừu đâm sợ.

Chàng thường nghe nói: Nam, nữ mới lớn dễ hay mắc chứng “âm lộ”, người sẽ xanh xao vàng vọt.

Chàng dợm chân một cái nữa, hai cô cũng dợm chân theo. Thì ra họ cũng là những cao thủ như chàng. Những người có võ công cao hay có những phản ứng đồng bộ.

Chàng liên tục dợm chân, họ cũng dợm chân liên hồi. Biết khó chụp bắt họ, chàng suy nghĩ biện pháp đối phó.

Bỗng chàng tính được một mẹo, thay vì chàng phải mở cửa để bay ra ngoài, chàng lại ngước lên nhìn mái ngói trên nóc, và ước lượng có thể tông lớp ngói mà bay ra được.

Lã Tuyết Cừu phóng vút người lên như chiếc pháo thăng thiên, dĩ nhiên hai cô kia cũng biến mất. Thân ảnh của chàng thật phiêu hốt, đầu chàng va vào lớp ngói rồi vọt ra bên ngoài.

Chàng thấy nhiều bóng người trên mái ngói, ở vào vị trí cuối phòng sau đang ném mình xuống đất. Và chàng không cần chơi trò cút bắt với hai cô kia nữa, chàng có thể tìm bắt kẻ đồng bọn tra vấn cũng được.

Chàng lại phóng mình xuống đất nhẹ nhàng như chiếc lá rơi. Chàng tiến về phía sau không gây tiếng động, nhưng chàng đến nơi không thấy bóng dáng một ai.

Tuyết Cừu thấy cỏ mọc tư bề, lớp cây lá khô chồng chất không biết bao nhiêu, liền nổi lửa đốt cỏ.

Mục đích không phải là đốt đền, mà làm cho quang đãng hơn, đồng thời cũng để tìm ra cửa hang.

Lửa bắt đầu cháy lên ào ạt. Lửa cháy đầu này, chàng đón đầu kia, nhưng vẫn không thấy một ai.

Chàng chạy vòng ra khỏi ngôi đền, đợi sẵn dưới mấy gốc cây? Rốt rồi vẫn không thấy một ai.

Lửa cháy càng lúc càng mạnh. Lửa cháy chung quanh ngôi đền, một rừng cây cỗ lối chừng vài ba chục mẫu, bị lửa đốt rụi, chỉ trừ mấy cây cổ thụ chúng chừa ra mà thôi.

Gió từ trong lửa bốc ra làm các tàn cây cao lêu rào rào. Những cây xanh còn non vẫn làm mồi cho lửa.

Chàng băng mình qua lửa chui vào đền.

Đống lửa bên trong chỉ còn những Đốm lửa đỏ hừng hực. Trong đền bây giờ vẫn tĩnh lặng như bao giờ.

Sao Mai phương Đông đã mọc, báo hiệu cho một ngày mới.

Chàng đứng trước lửa mà suy tính công việc cho sáng nay.

Tuyết Cừu tự hỏi:

- Tạ sao đám người ma quái này họ không chịu đối diện với ta. Họ sợ lộ bí mật hay họ chỉ giỏi về môn khinh công mà thôi?

Trong võ học, khinh công cũng là một trong những công phu lớn. Người giỏi khinh công thì nội ngoại công phu đều tiến bộ. Hay có thể nói, chỉ cần qua môn khinh công, người ta có thể đoán biết võ công của họ như thế nào?

Bên ngoài, chung quanh bây giờ không còn một cọng cỏ. Trận lửa vừa qua, ngay tại đây thì không còn gì cả, ngoài một ngọn đồi hoang trống, không còn lấy một cành hoa dại, khóm cây

non, nhưng biên giới lửa nới rộng xa tít mù xa kia.

Trời sáng...

Lã Tuyết Cừu tự hỏi:

- Ta nên làm gì bây giờ? Đi? Ở?

Nhớ đến con tuấn mã chiều qua chở trên lưng một người, chàng chưa biết người này quen hay lạ, và đám người nơi đây có ảnh hưởng gì với võ lâm, chưa khám phá ra, chàng khó mà dời gót.

Ban ngày, tất cả những quỷ mị đều biến đi để lại những hoạt động trong sáng.

Lã Tuyết Cừu mở toang cửa đền phía trước và nhìn vào suốt bên trong. Trên những bệ thờ trống trải không có một tượng thần nào. Chàng cắp đao thận trọng dò từng bước ra tận cửa sau, ngang qua căn phòng có bốn bệ thờ, vốn khi hôm đây bốn cao thủ đóng vai bốn vị tiên hiền đã đứng trên bục giờ biến mất theo bóng đêm và ngọn lửa.

Chàng mở cửa sau cửa đền ra. Bây giờ ánh sáng tràn ngập. Lã Tuyết Cừu lấy thanh đao nện xuống nền đất, nghe tiếng cum cum, chạy ong óng trong lòng đất.

Chàng để ý đến các vách, không có gì đặc biệt vì đây là vách đơn.

Vậy ngay trong nền đền này có cửa hầm ăn xuống phòng ngầm dưới đất. Và từ phòng ngầm sẽ có một hoặc nhiều cửa hầm ăn thông bên ngoài.

Trong đền, chỗ nào cũng trống trải, chỉ có mấy gầm bục, gầm bàn may ra mới có những miệng hầm, miệng hang nơi đó.

Chàng bắt đầu khám phá từng cái một.

Qua một hồi vẫn không tìm ra dấu vết gì cả, chàng nện đao xuống nền nhà, nói:

- Thật quái! Họ làm rắc rối vậy để làm gì chứ? Họ dành thời gian đào xới dưới đất, để luyện tập không phải là tốt đẹp hơn sao?

Trong đền không còn chỗ nào chàng không lục soát: Gầm giường, gầm bàn, chân bục... Mọi cái đều bị xê dịch để tìm kiếm, nhưng vẫn không

phát hiện được gì. Chả lẽ là bên ngoài? Bên ngoài thì mênh mông biết nơi nào mà tìm?

Chàng tiến sát về cửa sau, cũng không có một dấu hiệu gì khác. Mặt đất vẫn liền trơn.

Tuyết Cừu than thành lời:

- Tuyết Cừu ơi! Bình thường ngươi cứ tưởng ngươi thông minh lắm. Có ai ngờ, nhiều người thông minh và khôn lanh hơn ngươi. Cho ngươi có tìm ra cửa động chăng nữa, vị tất đã làm gì được họ.

Chàng ngẩn ngơ một hồi rồi bước ra ngoài...

Khi chàng vừa bước ra khỏi, bỗng nghe phía sau có tiếng cười khúc khích.

Lã Tuyết Cừu nhanh như chớp, búng ngược người lên không... Và ngay từ trên không, chàng đã quan sát toàn diện, cho đến khi rơi xuống bên trong khung cửa. Chàng chỉ thấy vài vệt mờ mờ như sương, ngoài ra không thấy hình ảnh một ai.

Lã Tuyết Cừu đứng tại cửa sau trịnh trọng tuyên bố:

- Ngay tại nội điện, bảy cửa ra vào của các vị tại hạ đã biết hết rồi. Nếu các vị không xuất đầu lộ diện, tại hạ tuyên bố phá hủy bảy cửa đó.

Chờ một hồi lâu không thấy phản ứng, chàng rút đoạn đầu đao ra, bắt đầu hủy một bệ thờ thứ nhất.

Mỗi một bệ thờ như vậy là một hình khối tháp cụt, có sáu mặt. Một hai mặt trong đó có cửa ra vào. Bao nhiêu lần khám phá không ra, vì cứ mãi nhìn nền nhà, tường vách nên không thấy.

Một cú nhảy bất thần lên cao, chàng thấy nhiều vệt mờ xẹt qua xẹt lại từ những bệ thờ đó, chàng mới nghiệm ra.

Những nhân vật ở đây quả là có nghệ thuật khinh công tuyệt vời. Nhờ vậy mà những cửa của bệ thờ đóng và mở phối hợp với thuật khinh công đã luyện tập nhịp nhàng, thành ra một chuỗi động tác liên tục.

Ánh đao đưa lên, bỗng chàng thấy qua khe hở có một thứ ánh sáng long lanh như mắt ai đang nhìn chàng. Chàng thu đao lại và cạy cửa ra...

Một nữ nhân áo tím hiện ra.

Chàng muốn xuất chưởng hoặc phóng chỉ điểm huyệt, nhưng nghĩ sao đó chàng không làm. Lại ngửa mặt nhìn trời như tự hỏi mình một điều gì đó.

Nàng vẫn đứng yên trong bệ.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Dưới chân cô nương có ngõ xuống phòng ngầm, sao cô nương lại đứng yên? Mời cô nương bước ra!

Nữ nhân áo tím là một trong bốn vai pho tượng ở phòng trong.

Nàng chớp mắt bước ra.

Tuyết Cừu nói:

- Thường thì gặp cảnh này, ai cũng phải tấn công tại hạ. Nhưng sao cô nương lại không ra tay?

Nàng đáp:

- Qua một đêm tìm không ra đối phương, khi tìm được thì nổi giận tức ấy ai cũng phải trút lên đầu đối tượng. Còn công tử thì không, vậy thì làm sao ta có thể đánh công tử được chứ?

Lã Tuyết Cừu nói nhanh:

- Cô hơn hẳn bọn võ lâm chánh phái một bậc. Xin lỗi. Hãy chờ tại hạ!

Chàng không đả động gì đến cô ta, liền quay sang bệ thờ bên cạnh. Chàng dùng đao phá cửa ra.

Chỗ này không có người, chỉ có cửa vuông ăn thông xuống dưới.

Lã Tuyết Cừu đứng nhìn miệng hang mà tức cười:

- Bắt đám này không có gì khó, chỉ chăm chỉ một chút là bắt được họ, y như bắt những con kỳ nhông trong hang mà thôi. Nhưng tổ chức cho ra trò thì cũng mất nửa ngày.

Lã Tuyết Cừu hạ bệ thờ đậy ngang qua lỗ.

Năm bệ còn lại chàng bắt thêm được hai nữ nhân nữa, đó là cô áo hồng và áo xanh khi hôm. Bệ nào có lỗ chàng đều lấy bệ thờ đậy lên, sau đó chàng vác những khối đá lớn để lên đó.

Chàng kéo ba cô gái ngồi lại một nơi. Mặt chàng bình thản như không có chuyện gì gay cấn trong lòng.

Tuyết Cừu hỏi cô áo xanh:

- Xin cô nương cho biết quý danh?

Cô áo xanh đáp:

- Tiểu Thanh!

Chàng quay sang cô áo hồng nói:

- Cô nương là Tiểu Hồng?

Cô áo hồng lắc đầu:

- Không phải! Ta là... Hàn Nguyệt Thu.

Chàng nhăn mặt thở ra:

- Tên lạnh quá, thảo nào chỉ toàn sống về ban đêm và sống dưới hầm.

Chàng quay sang cô tím hỏi:

- Còn cô nương?

Cô áo tím nói:

- Bồ Tuyết Nê!

Chàng nói:

- Họ Bồ là con nhà văn chương, nhưng thường thường bị bất đắc chí. Còn Tuyết Nê trong thành ngữ Tuyết Nê Hoàng Hạc, cái tên cũng thật lạnh lẽo.

Chàng ngừng một chút, nói tiếp:

- Tại hạ có mấy lời muốn hỏi chư vị, rất mong được nghe những lời đáp chân thành nhất. Tổ

chức của các cô ở đây, ai là thủ lãnh, lấy tên là gì?

Tuyết Nê nhìn sang hai bạn, nói:

- Chúng ta trong tổ chức Mê Hồn cốc. Đây không phải là sào huyệt. Thủ lãnh của chúng ta là Mê Hồn cốc chủ. Trong bọn ta chưa ai nhìn thấy mặt, hoặc nghe tiếng nói của người ấy bao giờ, nên không biết Cốc chủ là nam, hay nữ nhân.

Chàng hỏi:

- Cốc chủ có những hoạt động đối với giang hồ như thế nào? Đệ tử được bao nhiêu?

Tiểu Thanh nói:

- Không biết Cốc chủ là ai, thì cũng không thể nào biết được hành tung của Cốc chủ. Nhưng Mê Hồn cốc đứng ngoài mọi tranh chấp của giang hồ. Ngay tại đây là chi nhánh của Mê Hồn cốc, thành viên nơi đây được vài mươi. Đứng đầu Phân đàn là Đàn chủ Mã Đông.

Tuyết Cừu hỏi:

- Sự sinh hoạt hằng ngày của Mã đàn chủ như thế nào? Quyền hạn ra sao?

Tiểu Thanh nói:

- Thì cũng như mọi tổ chức khác, trước nhất phải lo liệu sinh kế, sau đó phải ôn luyện võ nghệ. Hằng năm qua hai kỳ khảo hạch. Ai đạt, gởi về đại trung tâm bồi bổ một thời gian, Cốc chủ thấy được thì sẽ cho xuất sơn. Nguyên tắc hoạt động phải theo môn qui. Nếu ở Phân đàn, đệ tử bị trọng phạm, thì gởi người ấy về cho Cốc chủ quyết định. Ở đây Đàn chủ chỉ có quyền phạt cảnh cáo.

Chàng hỏi tiếp:

- Phải hội đủ tiêu chuẩn nào mới được gia nhập hội?

Tiểu Thanh nói:

- Những người kết nạp vào đây đều phải độc thân từ mười hai tuổi trở lên, phải có một căn bản võ công, không bị tật nguyền. Phải tuyên thệ suốt đời trung thành với bản phái. Trường hợp ba chúng ta đây, sẽ bị kết tội bất trung, vì đã tiết lộ bí mật của bản môn, và sẽ bị giao về đại trung tâm lãnh cực hình.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại sao quý cô nương không chịu nói trước điều ấy cho tại hạ? Và biết đó là việc nghiêm trọng, sao quý vị làm điều hý lộng làm gì?

Hàn Nguyệt Thu nói:

- Không phải bọn ta hý lộng! Những người võ công tầm thường gặp cảnh đó phải bỏ chạy thôi. Đàng này công tử đã không chạy mà còn chống lại được cả mê hồn dược. Công tử đã xưng danh Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu thì không ai ứng chiến cả.

Lã Tuyết Cừu trầm ngâm một hồi, nói:

- Tại hạ sẽ chịu tội thay cho ba vị, nhưng phải cho tại hạ gặp Mã đàn chủ.

Nguyệt Thu nói:

- Công tử hãy tự mình thực hiện! Công tử đã khám phá được mấy miệng hầm rồi, cứ từ đó mà lần ra. Bọn ta nói tới đây là đủ!

Tuyết Cừu nói:

- Dĩ nhiên là tại hạ tự mình phải đi! Sống chết thì tại hạ nguyện lãnh thôi. Thời gian đó quý vị ở đâu?

Tiểu Thanh nói:

- Ở ngay tại đây!

Chàng hỏi tiếp:

- Mã đàn chủ không cho người dẫn độ các cô sao?

Nàng đáp:

- Chắc chắn là việc đó không tránh khỏi. Nếu công tử có thắng có bại gì bọn ta cũng phải bị dẫn về đại trung tâm. Nhưng mà theo ta, công tử đến gặp Mã đàn chủ là việc hết sức nguy hiểm. Võ công cao siêu tới đâu cũng không qua được đường hầm, đó là chưa kể những phòng bị, cơ quan hay mọi điều khác.

Lã Tuyết Cừu thở ra nói:

- Tại hạ vốn không thù oán gì với Mê Hồn cốc. Nhân thấy chú ngựa trắng chở một kẻ bị thương về đây, bèn đi theo, không ngờ ngựa về đến đây thì biệt tích. Suy ra mới biết rằng, nơi đây có một tổ chức hay một sào huyệt nên mới cố gắng khám phá. Các cô cho biết đây là phân đàn của Mê Hồn cốc, tại hạ lấy làm giật mình.

Vợ chồng Huyết Thủ Lã Đạo Nghi bị giang hồ truy sát vì có liên quan đến Mê Hồn cốc. Lời đồn ấy do phái Nga Mi phát ra. Không ngờ vài lời truy hỏi khiến các cô phải mang vạ.

Tiểu Thanh nói:

- Bọn ta mang vạ, Cốc chủ cũng phải xét đó là sự bất đắc dĩ. Còn công tử vào gặp Đàn chủ hoặc Cốc chủ mới là chí nguy. Xin xét lại!

Tuyết Cừu quả quyết:

- Việc phải, không làm không được! Tại hạ đề nghị như thế này, các cô cứ để tại hạ trói và dẫn đi... Thì không ai kết tội gì cả.

Hàn Nguyệt Thu cười nhạt:

- Thật là trẻ con! Trong đường hầm chứ đâu phải ngoài chỗ khác? Người Mê Hồn cốc thấy bọn ta bị trói, dễ gì để yên cho công tử. Thà họ chịu chết. Ba đứa ta cứ ở đây, nếu êm xuôi thì thôi. Nếu bị giải đi, bọn ta không thể cưỡng lại.

Lã Tuyết Cừu thấy những người này tính nết ôn hòa. Nhất là hai cô Tiểu Thanh và Nguyệt thu, họ hí lộng cho đã, cuối cùng để chàng gần chiếm thành đoạt lũy. Vậy mà họ không biết hận thù. Đó là tấm lòng độ lượng hay họ bấy lâu có sự thèm khát về nhục cảm, hoặc họ không hề để ý đến những sự va chạm bình thường ấy?

Chàng đâm ra có cảm tình với họ. Tuyết Cừu hỏi:

- Nhân vật bị thương hôm qua hiện chữa trị ở đâu?

Tiểu Thanh nói:

- Một người vừa mới được người bản môn cứu chưa rõ họ tên. Hắn đã được đưa về đại trung tâm rồi.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ gì đó thật lâu, nói:

- Tại hạ nghĩ trước sau gì quý cô nương cũng bị Mê Hồn cốc chủ làm tội. Bây giờ tại hạ bảo vệ ba vị trở lại giang hồ, rồi tại hạ sẽ tìm tới Đàn chủ, nhờ Đàn chủ đưa tại hạ tới Cốc chủ.

Bồ Tuyết Nê nói:

- Các hạ tính già quá thành non! Dẫu các hạ có hộ vệ bọn ta đến mãn đời cũng chưa chắc được bình an, chứ đừng nói một thời gian ngắn rồi bỏ bọn ta. Đệ tử Mê Hồn cốc đông vô số. Người nào võ cung cũng cực cao, không phải như các đám của bang phái kia đâu. Đường đường ba vị Chưởng môn của đại phái bị Tiểu Sát Tinh giết không đầy ba chiêu. Các hạ thử xem thuật khinh công của bọn ta cũng đoán được phần nào căn bản võ công rồi. Một cách thiết thực nhất là các hạ tự lo cho mình đi!

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- “Riêng nền đền này đã có mấy miệng ăn thông ngầm, huống gì nếu là đường ngầm thì còn rất nhiều ngả ngách nữa. Dù sao ta không thể không tới đó, chỉ ngại các cô nương này dùng mỹ nhân kế gạt ta xuống đó, trên này họ có quỷ kế gì nữa không thôi”.

Nghĩ là nghĩ cho cạn cùng vậy, Lã Tuyết Cừu cũng phải đi. Chàng nói một câu thăm dò:

- Tại hạ biết, trên mặt đất cũng còn nhiều cách thông tin với phân đàn và tổng đàn... Và các cô nương là người được Đàn chủ phân công ở lại để tiếp xúc và tìm hiểu tại hạ, đồng thời truyền đạt cho tại hạ những tin không chính xác. Nhưng bậc quân tử nói thì phải giữ lời. Tại hạ đi đây!

Chàng đến ngay bệ thờ chính giữa, giở tảng đá ra khoa đao chun xuống. Trong khi đó các nàng nhìn nhau, mỗi cô chia mỗi ngã mà đi.

Điều quan trọng là chàng vận dụng khứu giác, xem có mùi gì khác lạ chăng? Nhưng vẫn chưa phát hiện gì lạ cả.

Bây giờ chàng đặt bước chân đầu tiên xuống đường hầm. Con đường này cấu trúc của nó có phần hơi lạ. Hai bên là vách đá. Nền đường không được phẳng, chỗ cao chỗ thấp. Kể cả bụng hầm cũng vậy, chỗ rộng chỗ hẹp không đều.

Từ đó, Lã Tuyết Cừu có thể đoán được, đây là hang của một con suối ngầm. Và nếu vậy thì con

đường này dài không biết bao nhiêu dặm.

Không chừng đầu bên kia của suối ngầm là tổng đàn cũng nên!

Ánh sáng trong đường hầm lờ mờ. Ngay vị trí chàng mới bước xuống, bụng hầm rộng như một căn phòng, và cũng có nhiều cửa hang ăn thông lên trên, không có đồ đạc, vết tích của ai ở đây.

Chàng suy đoán:

- Hoặc có thể họ có một căn phòng bí mật nào khác, vì tất cả là bảy cửa hầm, nhưng tại đây chỉ có bốn cửa, vậy ba cửa kia phải ăn xuống phòng khác, một hai phòng gì đó không chừng.

Chàng đoán tiếp:

- Ngoài ra trong hai vách hầm họ sẽ có những phòng phụ và cửa vào đó sẽ được ngụy trang để phòng ngừa có ai vào trong khám phá.

Càng đi sâu vào phía trong đường càng tối. Cũng may chàng luyện cách nhìn trong đêm đã quen, nên chàng có thể thấy xa hơn người khác.

Lã Tuyết Cừu quyết định trở lên lại và đi qua các phòng khác, họa may có gặp Mã Đông đàn chủ hay không. Chàng trở lại ngõ hang lúc nãy, thì ai đã lấp cửa hang bằng một khối đá to tướng.

Lã Tuyết Cừu vận công đẩy khối đá khổng lồ kia, nhưng đẩy không nhúc nhích.

Giả sử rằng chân chàng có thể đứng như đứng trên mặt đất thì chàng cũng có thể xê dịch được khối đá này.

Ba cửa hang còn lại cũng vậy. Và không chừng ngã thông hơi họ cũng bịt nốt, thì chàng chưa biết phải làm sao đây.

Đáng gọi nơi đây là cuối hầm, vì nơi này không còn là bụng của một suối ngầm nữa. Không chừng người của Mê Hồn cốc đã tạo ra một vách bịt.

Lã Tuyết Cừu biết mình mắc mưu, và cũng không chừng, cả tên họ của ba cô cũng chỉ là giả mạo.

Chàng nói một mình:

- Rõ ràng, ta thấy gương mặt họ trong sáng, tính nết họ ôn hòa, mà đâm ra bất phòng. Giả sử đầu kia họ tháo nước, có phải mạng ta giao cho Thủy thần chăng?

Chàng cả sợ và phi thân tới...

Càng đi, chàng càng nghĩ và tức cho mình. Một tay từng giết bao nhiêu mạng, bỗng dưng lại mềm lòng trước nữ nhân.

Chàng chạy như bay chừng nửa giờ, thì đã nghe tiếng ồ ồ trong hầm. Mặc dù tiếng ồ ồ ào ào ấy còn ở xa, nhưng rõ ràng đó là tiếng nước suối chảy. Tiếng suối mạnh lắm.

Thời gian chừng nửa khắc, chân chàng bắt đầu đặt lên luồng nước. Với tốc độ nước thế này, muốn đầy hầm ít ra phải mất một ngày hay một đêm.

Lã Tuyết Cừu ân hận vô cùng.

Nửa giờ sau, mực nước lên gần tới gối.

Bây giờ chàng mới hiểu thêm một điều nữa là những tiếng cười khúc khích kia không phải tiếng nhát ma hay góp vui một cách hiền hòa, mà tiếng thúc giục để chàng mau khám phá ra con đường để rồi chàng tự chui vào đó, và con đường ấy trở thành là tử lộ.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Vậy là Nga Mi vu oan cho song thân. Nếu quả Huyết Thủ là truyền nhân của Mê Hồn cốc, có lý nào Mê Hồn cốc không biết ta là con của Huyết Thủ? Có lý nào Mê Hồn cốc tháo nước giết ta?

Bề cao của đường hầm chỉ cao hơn kích thước của con người chút ít thôi. Dù gì chàng cũng vẫn nỗ lực cho đến phút cuối cùng.

Không biết còn bao xa nữa, nhưng hiện thời mực nước đã lên gần đến bụng. Độ nhanh của chàng chỉ còn một phần ba.

Trong lúc ngặt nghèo này, chàng nhớ đến một việc thật buồn cười, việc đó cũng gần giống như người lặn xuống đáy biển để tìm một hạt... Muối. Đó là trong số châu ngọc chàng lấy từ bụng sấu, hy vọng rằng có viên Tị Thủy châu.

Tương truyền, xưa kia có năm viên ngọc quý, đó là Định Phong châu (ngọc dừng gió), Tị Hỏa châu (ngọc tránh lửa), Tị Trần châu (ngọc làm lắng bụi), Tị Thủy châu (ngọc làm đẩy nước), Vô Bệnh châu (ngọc làm người không bệnh).

Nhân việc chưa gấp lắm, chàng đem túi ngọc ấy ra thử.

Kỳ diệu thay, túi ngọc vừa đặt tới đâu, nước vẹt qua bốn bên một khoảng bề kính chừng vài gang tay, mường tượng một cục nam châm khổng lồ đẩy một nhóm sắt vụn chung quanh bắn vẹt qua.

Một nỗi an ủi là chàng có được một khoảng trống cho mũi thở.

Bỗng chàng nhớ đến Hoa Như Tuyết, nàng có nhiều tính lạ. Mừng gần rơi nước mắt, Tuyết Cừu than:

- Như Tuyết! Tuyết Cừu còn sống được trong trận này là nhờ cô nương. Ơn nghĩa ấy tại hạ không bao giờ quên.

Chàng lại nhớ đến Mộc Thúy Hương, một cô nương có nhiều kiến thức, hiện giờ đang giữ thanh Long Tuyền kiếm.

Tuyết Cừu nói:

- Bình sinh ta mang ơn hai người, đó là Thúy Hương và Như Tuyết. Còn Dương Tiểu Kha, Sử Tiểu Linh, Thuần Vu Oanh Oanh. Nhất là Oanh Oanh cũng chỉ có lòng với ta thôi, chưa có một thể hiện nào cả.

Lã Tuyết Cừu cầm túi ngọc đưa lên đưa xuống liên hồi cho nước vẹt ra, để chàng đi cho nhanh.

Thật ra, sức nước từ đầu trên theo đà trút xuống, càng lúc càng mạnh, túi ngọc vẫn cứ bạt về phía chàng mãi. Và nếu có muốn đi nhanh cũng nhanh chút ít mà thôi.

Nước lên gần tới rốn, mà trong hang bây giờ tối đen, chàng phải chọn vài viên dạ minh châu, bây giờ ánh sáng chung quanh chàng khả dĩ còn tỏ hơn vài chục con đom đóm.

Lã Tuyết Cừu bình thản đi tới.

Vài giờ sau, nước lên đến cổ. Hơi thở bắt đầu nặng, chàng than thầm:

- "Đích còn xa mà nước ngập thế này, dẫu cho người có thuật quy nguyên chăng nữa, liệu sống được bao lâu trong nước lạnh tê?"

Chàng chợt giật mình vì có nhiều tiếng khua trong dòng nước, âm thanh có vẻ khác lạ. Chàng định thần nhìn kỹ, đó là mấy con rái cá, không biết chúng có nhiệm vụ gì hay là chúng tình cờ theo con nước mà đến đây? Có thể nào là cá sấu chăng?

Sấu nếu ở trên cạn thì sự xoay trở của chúng không đáng ngại, chứ ở dưới nước thì sự nguy hiểm của nó gấp bội. Chàng rút đoạn đầu đao hượm sẵn.

Quả thật, có vài con sấu thật lớn đang phóng theo bầy rái. Thấy trước mặt chúng có ánh sáng lạ, chúng dừng lại và bơi vòng quanh lấy chàng.

Tuyết Cừu thầm lo, nếu chúng chỉ biết mồi chứ không cần biết dè dặt và cứ phóng vụt tới, liệu thanh đao kia có ngăn chận được chúng chăng?

Dù sao, Lã Tuyết Cừu vẫn đi tới.

Một con sấu nhắm ngay chàng phóng tới, chàng đưa tay lên khỏi đầu vớ thanh bảo đao, chàng chém một nhát cực nhanh, sấu bị trúng đao vội bật đuôi quay quanh lại.

Con thứ hai tiếp tục tấn công. Trước ánh sáng nhạt của màu ngọc, chàng thấy con sấu này mới lớn làm sao. Ngang cỡ với con sấu ở Thiên Trượng cốc.

Chàng lại đưa đao lên để hượm sẵn. Sấu vừa phóng tới, chàng vừa chặt xuống, đao trúng ngay mõm sấu, có lẽ đau lắm nên đuôi sấu quất ngược quất xuôi liên hồi.

Và bây giờ thì nước đã ngập đầu!

Chương 8 - Khứ Như Qui

Hai con sấu sau nhiều đợt tấn công thấy không hiệu quả, đã bỏ chàng quay ngược về phía trước mà bơi một cách gấp rút, cũng bởi trong lòng suối không còn chỗ trống nào để chúng phơi mõm lên. Dù sao, sấu là loài bò sát tuy có thủy tính, nhưng chúng không thể đắm mình hoàn toàn trong nước như các loài thủy tộc khác được. Tất nhiên, nếu nước vẫn còn tiếp tục chảy ngập suối, thì sấu vĩnh viễn không trở lại đây nữa, và có thể chết ngộp luôn!

Còn Lã Tuyết Cừu thì sao?

Chàng quên tính một điều, nếu nước trong lòng suối ngập hoàn toàn, thì cho dầu mười viên, trăm viên Tỵ Thủy châu chăng nữa cũng không thể đẩy trống được...

Khi khoảng trống của nước do viên ngọc gây nên ngày càng thu hẹp lại, chàng đã khám phá ra điều đó, chàng sợ đến lạnh gáy.

Chàng biết ở dưới hạ lưu, lượng nước tháo ra ngoài hoặc ít hoặc không có. Dù sao vẫn còn hy vọng rằng, những cái hang kia nước có thể tự động tràn vào, là vì nơi đó rất thấp so với nơi này. Vì vậy độ thu hẹp của sự ngập nước càng ngày càng chậm. Dù mệt mỏi nhưng chưa đến đổi kiệt sức, Lã Tuyết Cừu cũng phải cố gắng tăng cước bộ.

Có lẽ bây giờ là nửa đêm. Vậy còn một thời gian khá lâu nữa trời mới sáng. Lúc đó chàng tìm lối ra có lẽ dễ hơn.

Tiếng động của hai con ngạc ngư im bặt, dường như chúng cách chàng quá xa.

Bỗng Tuyết Cừu thấy trước mặt có một vật gì to lớn chấn ngang. Chàng sờ thử rồi thầm nghĩ:

- "Có thể là gốc cây cổ thụ ở mặt đất ăn thông xuống".

Chàng sờ đáy của nó, thấy bên trong bộng. Độ rỗng đó có thể chứa được vài người.

Lã Tuyết Cừu cả mừng. Đây có thể là một cửa ngõ khác lên xuống ở một địa đạo mà kẻ kia đục qua bộng cây. Chàng quyết định nếu trồi lên lối này mà không tìm được bọn chúng, chờ một vài ngày sau chàng sẽ quay lại, vì lúc đó có lẽ nước đã rút.

Đây là một nỗi mừng lớn cho chàng. Nếu tìm được Mê Hồn cốc, thì nợ máu vẫn phải cứ trả bằng máu theo luật xưa nay. Chàng quyết định theo lối bộng cây đi lên.

Lã Tuyết Cừu tính toán, nơi đây nếu gặp người Mê Hồn cốc, thì cũng chỉ là một phân đàn, hoặc một trạm nhỏ nào mà thôi. Nếu vậy, chắc chắn rằng ngõ bộng cây rất nhiều người lên xuống hàng ngày, và con đường trong lòng suối chính là con đường bí mật và thuận tiện nhất.

Lòng cây rộng, có khắc từng bậc để lên xuống cho dễ. Lã Tuyết Cừu bám theo đó lên vài bậc là qua khỏi mặt nước ngay. Chàng lựa thế ngồi, ngước lên nhìn, bên trên vẫn tối đen.

Lã Tuyết Cừu cho đao vào vỏ, cho túi đựng châu báu vào bọc. Đâu đó xong, chàng cởi áo quần ra vắt cho ráo để chuẩn bị mặc vào mình.

Bỗng có tiếng động từ bên trên, chàng cho rằng không thể có trăn, rắn hoặc một loài vật nào khác bò theo lối này được. Chắc chắn đây là người của Mê Hồn cốc đi thăm dò.

Tiếng động đã đến sát bên, chàng nép hết thân người qua một phía, chờ đối phương ngang qua sẽ ra tay.

Chàng vận mục lực thấy, bước chân của người đó sờ soạng xuống từng bậc.

Lã Tuyết Cừu nín thở vận công. Ít ra lần này cũng trả được mối thù bị dìm nước.

Người kia đi ngang qua tầm, chàng nhanh như chớp vung tay điểm huyệt, và quan trọng hơn hết là á huyệt.

Vì gân cốt của người bị điểm huyệt không còn điều khiển được, nên cơ thể bị rớt xuống.

Chàng đành phải ôm giữ lấy và ngay chân cho người ấy tựa lên.

Chàng thầm than khổ:

- Lại là nữ nhân nữa.

Chưa biết người này là trẻ hay già, nhưng một vài nét sơ giao, thì đối phương không thể là nam nhân được.

Lã Tuyết Cừu vì dầm nước suốt ngày đêm và chàng đang thấy lạnh ghê gớm, bỗng có người mang hơi ấm đến thì tội gì chàng không ôm vào người đó cho ấm một chút?

Áo và quần chàng vắt qua vai, nhưng Tuyết Cừu vẫn quên rằng mình lúc này đang... Lõa thể.

Người kia không phản ứng được, không nói được. Khi được ngồi yên rồi, nữ nhân đưa tay yếu ớt sờ đối tượng, và mới hay mình được ngồi vào lòng kẻ.. Trần như nhộng!

Giờ này chàng mới sực nhớ mình đang khỏa thân. Nhưng mặc, tại người chớ không thể tại ta! Nếu buông tay ra thì người ấy rớt xuống nước. Nếu giải huyệt thì nữ nhân có thể phản ứng hoặc tri hô, tất cả đều không ổn.

Công việc đầu tiên, chàng muốn biết người này khoảng tuổi nào để lượng định võ công và tình hình. Chàng vuốt mấy ngón tay của nữ nhân thấy no và thon dài, trán và má không có nếp nhăn. Chàng cũng không tiện dùng đá lửa. Còn nhiều vị trí khác có thể ấn định tuổi, nhưng nghĩ sao đó chàng lại thôi!

Lã Tuyết Cừu kề miệng vào tai nói nhỏ:

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Tại hạ bị Mê Hồn cốc dìm nước, thù này tại hạ nguyền trả cho sạch. Nếu tại hạ nói câu nào đúng hoặc đồng ý thì cô nương gật đầu, còn sai trái thì lắc đầu nhé?

Nàng gật đầu.

Chàng hỏi:

- Trên đây là một phân đàn chứ?

Nàng gật đầu.

Chàng hỏi:

- Cô nương được lệnh xuống đây để thăm dò tại hạ?

Nàng lắc đầu.

Chàng sửa lại câu hỏi:

- Nếu không phải vậy, cô nương tự ý xuống đây? Và mục đích vẫn là thăm dò tại hạ?

Nàng gật đầu.

Chàng cười nhẹ rồi nói:

- Té ra cô nương là Đàn chủ?

Cô ta không phản đối.

Chàng nối tiếp:

- Tại hạ giải á huyệt cho cô, cô không nên la lớn.

Nàng gật đầu.

- Giải luôn các huyệt đạo khác cũng được, nhưng tại hạ ngại Đàn chủ tấn công!

Nàng lắc đầu.

Chàng tinh nghịch, đưa sát nàng vào trong chút nữa đồng thời áp tai nàng sát vào miệng, tựa như chàng đang hôn vào má nàng, nói:

- Không ai tin nổi các cô đâu! Nào là Tiểu Thanh, Tuyết Nê, Nguyệt Thu... Cô nào cũng tỏ ra đôn hậu chân thành, cuối cùng lừa tại hạ vào đường hầm rồi tháo nước. Tình cảnh đó khiến tại hạ thừa chết thiếu sống. Họ lại còn thả sấu xuống để tấn công nữa. Nên bất kỳ gặp người Mê Hồn cốc là tại hạ phải giết.

Nàng lặng thinh, nhưng hơi thở hơi nặng và tim đập khá nhanh. Hiệu quả nhất là nhiệt độ trong người nàng tỏa ra pha lẫn mùi hương nhẹ khiến chàng nghe ấm áp dễ chịu.

Chàng không nói thêm nữa, nhưng nàng vẫn tựa đầu vào mặt chàng.

Lã Tuyết Cừu lần tay... Khai giải á huyệt.

Nàng nói:

- Cám ơn ngươi!

Nàng cũng ôm đầu áp tai chàng vào miệng đàng thỏ thẻ để đáp lễ. Và như vậy có nghĩa là nàng thủ tín.

Tuyết Cừu nói:

- Vì tình cảnh bắt buộc, nên tại hạ mới đặt cô nương ngồi thế này...

Và có lẽ nàng cũng không quên là đối tượng đang trần như nhộng.

Chàng lợi dụng trong tư thế ngồi ấy để hỏi thêm vài điều cần thiết:

- Thuộc hạ của Đàn chủ gồm bao nhiêu người?

- Mười lăm! - Nàng thì thầm.

- Võ công của Đàn chủ so với Mã Đông là Đàn chủ Tiền Hiền điện như thế nào?

Nàng đáp:

- Không có ai là Mã Đông cũng như không có Tiểu Thanh, Bồ Tuyết Nê, Nguyệt Thu cả. Chỉ có Đồng Ngưu là Đàn chủ. Bên đó năm, sáu cô đều võ công cao và nhan sắc ghê hồn. Võ công của ta có lẽ không sánh kịp với Đồng Ngưu đâu.

Cứ nghe lời lẽ của vị Đàn chủ này, thì biết nàng nói rất thành thật. Và như vậy ba vị cô nương kia đã thảo luận trước với nhau, nên chuyện mới ăn khớp. Và rõ ràng họ là đám hồ ly!

Lã Tuyết Cừu than nhỏ:

- Tại hạ bị họ lừa từ đầu đến cuối, vậy mà tại hạ vẫn không hay biết gì, và cứ tiếp tục... Tin người. Đàn chủ có dự định gạt tại hạ không?

Nàng ngập ngừng, đáp:

- Qua những việc vừa rồi, bây giờ làm sao nói cho công tử tin? Nghiền nát một viên đá thành bột còn dễ hơn đánh đổ một thành kiến.

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ Đàn chủ leo lên vai để tại hạ đưa lên!

Nàng nói:

- Làm như vậy khó coi quá.

Lã Tuyết Cừu tuy nói vậy nhưng vẫn hóa giải cho cô ta thêm mấy huyệt cần thiết, rồi hỏi:

- Tổng đàn đặt ở vị trí nào?

Nàng vẫn ngồi tại chỗ suy nghĩ rất lâu rồi nói:

- Nếu nói cho công tử biết, ta vi phạm lời thề có thể bị tử hình, và không nói cũng khó cho cả đôi bên. Nhưng nể lòng, ta cho công tử một đạo linh phù gồm sáu chữ: “Thập bát tử, thảo nhân thất”. Hãy thành khẩn đọc nó thì thấy rõ!

Lã Tuyết Cừu cụng miệng vào vành tai nàng cãi lại:

- Thập bát tử thảo nhân thất, là vô lý! Phải là “Thập bát tử thân thảo nhân”, mới đúng. (Mười tám đứa con, có bảy đứa là người cỏ).

Nàng cắn tai chàng một miếng khá đau, nói:

- Ngốc!

Nàng cao hứng quên mất đi mình đang ngồi trên đùi người ta, chống tay toan đứng lên. Không ngờ chống nhầm... Vật kỷ niệm khó quên!

Thay vì Lã Tuyết Cừu tát nàng một cái về tội... Cái tay táy máy, thì nàng lại tát chàng, rồi cất tiếng nói:

- Bất kỳ cái gì của người đàn ông cũng đều... Quỷ cả!

Lã Tuyết Cừu bị cái va chạm đó, mình mẩy nổi da gà. Chàng vội xô nàng đứng lên, nói:

- Quả rồi! Quả đó là.. Đạo linh phù! Tại hạ nhớ rồi! Nhớ rồi...

Thấy thái độ mất tự nhiên, hấp tấp ấp úng, nàng vội bịt miệng chàng lại, rồi thì thầm:

- Khẽ chứ!

Bây giờ hai người cùng đứng ngang nhau và sát vào nhau.

Lã Tuyết Cừu ôm ngang qua vai nàng, kề miệng vào tai nàng nói:

- Tại hạ có nhiều thất thố quá, xin lỗi cô nương nhé!

Nàng tưởng chừng như nghẹt thở, nói:

- Ngươi đừng... Ngươi đừng đụng vào người ta, thì không sao?

- Cô nương giữ chặt tại hạ, để tại hạ... Làm việc một chút!

Nàng vụt miệng hỏi:

- Làm việc gì?

Hỏi thì hỏi vậy, nhưng sau khi giữ thế xong, nàng đưa tay ôm choàng qua hông chàng.

Lã Tuyết Cừu cắn môi mặc áo quần vào và chàng nghe có tiếng thở dài nhè nhẹ của cô ta.

Và bây giờ chàng không còn sợ... Sự va chạm nữa. Hai tay được rảnh, chàng ôm cứng cô ta vào lòng, vị trí kẻ trước người sau, chàng nói:

- Xin cho biết phương danh?

Nàng nói:

- Tiểu muội là Lý Yến Phi, hăm bảy tuổi.

Lã Tuyết Cừu thấy Yến Phi lớn tuổi hơn mình nên chàng không dám đùa nữa, nhưng không lẽ vòng tay đang ôm thế kia lại lỏng ra, khi nghe con số về tuổi.

Tuyết Cừu nói:

- Chúng ta đang ở trong cái giếng nửa vời, tay chân cũng đã mỏi. Lên nhé!

Yến Phi đặt vấn đề:

- Chúng ta gặp nhau ở đây cũng chỉ là mộng. Phải quấy, thiện ác cũng chỉ là mộng thôi! Nhưng khi đối diện với sự thật, những trách nhiệm, bổn phận... Chắc chắn chúng ta sẽ đứng trên trận tuyến đối lập, những biệt cảm dành cho nhau bị cháy tan... Công tử nghĩ gì?

Tuyết Cừu nói:

- Nghĩ gì? Những cố chấp nông nổi chẳng những đã làm khổ mình mà còn làm khổ người khác. Nếu Đàn chủ không còn cách nào khác thì chúng ta đành vậy.

Cả hai người cùng buông tay ra.

Lã Tuyết Cừu phóng mình lên trước. Nhìn lên trên vẫn một màu đen.

Lý Yến Phi ghì chân chàng lại, nói:

- Giết người là việc bất đắc dĩ. Phải tự hạn chế lấy.

Chàng dò từng bước mà trèo lên, lòng trĩu nặng những mối ưu tư.

Lý Yến Phi bước theo sát chàng. Bất ngờ nàng vọt lên ngang chàng. Nàng chân chàng lại nói:

- Công tử! Công tử có vẻ như giận ta lắm?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ và võ lâm có mối huyết thù! Tại vị trí này là do người Mê Hồn cốc đưa tại hạ đến. Lý đàn chủ đã nói vậy, còn bảo tại hạ phải làm sao?

Lý Yến Phi hỏi:

- Chả lẽ công tử quyết giết người của bản môn?

Tuyết Cừu nói:

- Nếu ai làm khó dễ!

Chàng tiếp tục vượt qua. Lát sau Tuyết Cừu chun ra khỏi bộng cây. Nhìn xuống mặt đất cao khoảng bốn trượng. Vị trí chàng đứng là một cháng cây rất rộng.

Lý Yến Phi vừa lên tới nơi. Chàng hỏi:

- Phân đàn đóng ở đâu?

Yến Phi đáp:

- Nơi đây!

Tuyết Cừu hỏi lại:

- Sao tại hạ không thấy? Lại cũng không thấy bóng dáng của đệ tử Mê Hồn cốc? Hành tung của Mê Hồn cốc lúc nào cũng bí mật, thì việc làm của họ chắc chắn là phải biến trá. Bây giờ tại hạ

đi đây!

Lý Yến phi níu tay chàng lại, rồi thả tấm bửng đậy miệng bộng cây. Nàng kéo Tuyết Cừu ngồi xuống, nói:

- Giờ này chỉ đầu canh tư. Đệ tử Mê Hồn cốc có mặt quanh đây nhiều lắm. Chắc chắn có cả Đồng Ngưu và mấy cô nương mà công tử đã gặp. Để ta xuống trước đưa họ đi rồi công tử hẵng xuống.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Như vậy cũng tiện! Sáu chữ kia tại hạ đã nghiệm ra rồi!

Yến Phi nói:

- Tốt! Nhưng chẳng lẽ gặp nhau như vậy... Như vậy đó mà bây giờ xa nhau dễ dàng vậy sao?

Lã Tuyết Cừu thở dài sườn sượt:

- Tại hạ biết mình sắp biến thành một con quỷ cũng bởi luyện Ma chiêu, Quỷ thức! Lý cô nương đừng kích động lòng bình thản của tại hạ, để cuối cùng cả hai sẽ ôm hận.

Lý Yến Phi ôm ghì chàng nói:

- Ở dưới kia khó đứng khó ngồi, mà ta còn gần nhau thay! Ma chiêu, Quỷ thức thì mới luyện, đường nét chưa quen thì nó làm tâm tính con người biến đổi. Tới trình độ thượng thừa như công tử, thì tâm tính sẽ điều khiển cả chính mình, lẫn cả võ công. Đừng nghĩ vậy mà biến tính!

Tuyết Cừu nghĩ đến mấy vị cô nương Mê Hồn cốc cô nào cũng có vẻ nhu mì và mê hoặc. Tất cả chàng gặp đã bốn người, kể cả Lý Yến Phi. Chàng giật mình đánh thót nói:

- Hãy buông tại hạ ra ngay! Tính dã man của tại hạ sắp nổi lên rồi.

Lý Yến Phi vẫn ôm chàng thật chặt, không cho chàng rời ra!

Chàng nghĩ thầm:

- "Nếu bất ngờ nàng điểm huyệt ta thì sao?"

Chàng nghĩ đến cái tát tai khi nãy của nàng cũng thật bạo! Bao nhiêu cảm hứng trong người, giờ phút này không còn nữa.

Chàng tung mạnh một cái đứng lên nói:

- Đủ rồi, Lý cô nương ạ!

Lý Yến Phi vội vã đứng lên, mắt long lanh nhìn chàng hơi thở dồn dập đứt đoạn. Nàng nói rất nhanh:

- Thập bát tử thảo nhân thất là ngã hướng Tây. Hãy chờ ta một chút.

Nàng phi thân xuống và biến mất trong đêm.

Lã Tuyết Cừu chờ nàng đi một hồi rồi cũng phi thân xuống. Chàng thấy lối phi thân của Lý Yến

Phi ảo diệu lắm. Chàng ngầm so sánh vị nữ Đàn chủ ấy với mình.

Chàng tự hỏi:

- Nếu gặp Lý Yến Phi lần nữa, ta phải làm sao?

Lã Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời tìm câu giải đáp. Chàng đi lần về hướng Tây.

Phương Đông đã hừng sáng. Rồi những tia nắng đầu tiên bắn vút qua không gian, cả non sông dậy một màu rực rỡ. Bốn bề im vắng, chàng chỉ còn nghe tiếng chim hót, tiếng gió thổi cho hoa lá reo.

Lã Tuyết Cừu đứng lại quan sát. Bốn bề là cánh rừng bạt ngàn, chỉ có một lối đi duy nhất.

Nhìn con đường mòn này, chàng tự hỏi:

- Chả lý người Mê Hồn cốc làm ra con đường này?

Câu hỏi ấy tuy đơn giản, nhưng sự tình rất nghiêm trọng. Nếu là người Mê Hồn cốc làm ra con đường này, thì sự đe dọa của họ đối với chàng không biết đâu mà lường. Sáu tiếng Thập bát tử thảo nhân thất, ghép lại thành chữ Lý Hoa. Lý Hoa là tên của một xứ!

Lã Tuyết Cừu lẩm nhẩm:

- Lý Hoa... Lý Hoa... Chỉ có Lý Hoa là tên của một nhân vật đã nổi danh từ mấy trăm năm trước với một áng văn bất hủ "Điếu cổ chiến trường văn". Chưa hề nghe Lý Hoa là địa danh. Lý Yến Phi có gạt ta chăng?

Chàng nhớ tới các cô nương Mê Hồn cốc, cô nào cũng có vẻ dịu dàng, mê hoặc và cuối cùng đánh lừa chàng.

Lã Tuyết Cừu không đi tới cũng không được.

Kẻ tháo nước trên đầu suối nằm về hướng Tây đó là việc chính xác. Cho dù Tổng đàn của Mê Hồn cốc không đóng ở đó, nhưng người của Mê Hồn cốc thì chắc chắn phải có.

Lã Tuyết Cừu tự nhủ:

- "Tại sao ta không tra thật kỹ về Lý Yến Phi?"

Chàng tự trả lời:

- "Bởi vì Lý Yến Phi đối với ta lịch sự lắm".

Rồi chàng tự trách:

- "Lã Tuyết Cừu ơi! Ngươi lại có tính mềm lòng rồi đó. Không khéo, ngươi tự hại ngươi!"

Chàng tiếp tục đi.

Bỗng chàng thấy phía trước có khói bốc lên, càng lúc càng dầy đặc, và chung quanh bắt đầu cũng dậy khói và lửa. Chàng ngoái đầu nhìn lại phía sau cũng vậy.

Lã Tuyết Cừu biết mình mắc mưu Lý Yến Phi, nhất thời chàng chưa có kế hoạch gì để tránh

lửa.

Buổi mai, sương còn ướt, lửa cháy hơi chậm, nhưng chắc chắn một lát nữa đây, hỏa thành phong, thì chàng tránh đâu khỏi nạn hỏa thiêu?

Lã Tuyết Cừu phóng mình thật cao để quan sát khói lửa bốn bên và để nghe hướng gió.

Mùa Đông, gió hướng Tây bắc. Và chàng nhìn chung quanh lửa dậy mịt mù.

Lã Tuyết Cừu nói thinh không:

- Mê Hồn cốc ơi! Các ngươi rất hiểm độc! Hết thủy công đến hỏa công. Lã Tuyết Cừu này làm sao có thể chết dễ dàng như vậy?

Chàng quay đầu về hướng Đông Nam vạch cây bẻ lá mà đi, vì chắc chắn nơi đó, lửa theo hướng gió mà cháy xuôi, còn lại một nền đất trống. Nhìn lại phía sau, lửa đuổi theo với một tốc độ rất nhanh. Chàng dùng Vô Ảnh ma công mà phi thân về hướng trước mặt.

Bỗng chàng sững sờ, lửa bốn phương đang cháy tới tấp về phía chàng, và hướng Tây nam lửa lại chạy ngược lên, dù hơi chậm. Lã Tuyết Cừu phóng mình lên trên cao, và kinh hãi...

Khi rơi xuống đất, chàng giậm chân nói:

- Không ngờ hướng Đông nam là một rừng lau!

Chàng nhìn qua hướng Tây nam, lửa cháy theo hình chữ thất. Chàng cả mừng nói:

- Sống rồi!

Lã Tuyết Cừu phi thân về hướng đó. Chàng một khắc thời gian, chàng gặp một dòng suối khá lớn, và lửa đã cháy tới bờ suối bên kia. Sau lưng, lửa cháy cũng gần tới. Nước suối đầy dẫy. Chàng mỉm cười nhào xuống đó, ngược dòng suối mà đi về phía Tây.

Bây giờ lửa cháy ngất cả trời, chàng ngâm mình dưới nước mà vẫn thấy nóng cả đầu cả mặt. Lửa phía Tây bắc đã cháy xuống gặp dòng suối rồi. Chàng đập xuống nước mấy chưởng để xô nước lên mà tưới lửa.

Cũng có công hiệu. Lửa gặp nước làm dịu lại bớt. Hai tay chàng tát nước lia lịa. Vùng bên đó đã lửa tắt.

Chàng dừng lại nơi này để nghỉ, và lấy sức để chuẩn bị cho một cuộc... Giáp công!

Vài khắc trôi qua, lửa không còn ngọn nữa. Có một điều chàng không ngờ tới là các loài thú rừng. Hổ, báo, hưu, nai... Từ đầu suối phía bên chạy ào ào xuống. Chàng phải đứng nép một bên cho chúng qua.

Những con thú sợ lửa hơn sợ chàng.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Chắc chắn sẽ có người theo dòng suối mà tìm ta, và không chừng bọn chúng còn đi lùng sục những bãi tro tàn kia nữa".

Bầy thú qua rồi, chàng tìm một hang kín đáo mà ẩn mình.

Không lâu lắm có tiếng người từ trên đầu suối vọng xuống.

Chàng lắng tai nghe rõ là tiếng của nữ nhân:

- Nhờ dòng suối này tiểu muội nghĩ, hắn có thể không chết.

Đó là tiếng nói của Hàn Nguyệt Thu, cô nương áo hồng ở Tiền Hiền điện.

Có tiếng chàng trai nói:

- Hắn không thể nào trốn thoát được! Làm sao hắn biết nơi đây có dòng suối mà trốn? Giả sử hắn không bị lửa đốt, thì cũng ở trong lòng suối này và không thoát khỏi tay ta.

Lã Tuyết Cừu nhìn thấy chỉ có hai người, chàng xuất hiện đứng sững trước mặt họ, nói:

- Kẻ chết là hai vị chứ không phải ta!

Tiếng đao kiếm khua trên không, hai bóng người hạ xuống.

Lã Tuyết Cừu đã thi triển xong Đệ nhất tuyệt quỷ thức.

Chàng trai nhìn Lã Tuyết Cừu quá đỗi ngạc nhiên.

Tuyết Cừu nói:

- Một cách để các vị khỏi chết là hãy cho biết Tổng đàn của Mê Hồn cốc ở đâu?

Gã kia cười lạnh, nói:

- Đừng nằm mộng ngươi ạ!

Lã Tuyết Cừu phóng người lên đánh chiêu thức thứ nhì.

Gã kia thấy Lã Tuyết Cừu sử dụng đao pháp đến chỗ tận mỹ, hắn cũng trổ hết tuyệt học, gã sử dụng Tuyết Sơn kiếm pháp.

Tuyết Sơn kiếm pháp có tất cả mười ba tuyệt chiêu, không ai rõ xuất xứ từ đâu, nhưng có lời đồn rằng, đương thời có một người sử dụng loại kiếm pháp này đến chỗ tận thiện là Phi Loan Tiên Tử. Nhưng bà ta chỉ đánh có tám chiêu mà thôi.

Qua Đệ tam quỷ thức, chàng cũng không đánh bạt được Tuyết Sơn kiếm pháp của gã.

Lã Tuyết Cừu trầm giọng hỏi:

- Các hạ là gì của Phi Loan Tiên Tử?

Hắn không đáp, mà chớp người lên đánh ra chiêu “Mãn Thiên Tuyết Lạc”, ánh kiếm phong tỏa cả một vùng.

Họ đánh bên bờ của con suối, dưới chân họ đá và nước.

Lã Tuyết Cừu nhảy lui lại để tránh chiêu thức hiểm ác ấy.

Bất ngờ Hàn Nguyệt Thu cũng xuất kiếm đánh ra với chiêu “Thu Phong Sắt Sắt”.

Lã Tuyết Cừu thấy hai chiêu của đối phương rất phối hợp, nguy hiểm vô cùng. Hơn nữa chàng thấy Hàn Nguyệt Thu bây giờ đã trở mặt... Thì Lý Yến Phi chắc cũng cùng một loại.

Nộ khí xung thiên, chàng sử dụng ngay ma chiêu.

Ánh kiếm của đối phương đã vơi, ánh đao của chàng chớp lên, một tiếng rú ngắn ngủi, tên đệ tử Mê Hồn cốc ngã ra, cổ họng bị khoét một lỗ, máu phun có vòi. Tên nọ giãy giụa vài cái rồi bất động.

Hàn Nguyệt Thu thất kinh, toan phóng người chạy, nhưng Lã Tuyết Cừu quét ngang thanh đao, Hàn Nguyệt Thu ngã xuống. Chàng kéo hai cái xác thả xuống theo dòng suối trôi.

Bốn phương lửa đã tắt rụi. Bây giờ gần giữa trưa. Chàng dọc theo bờ suối mà đi về hướng ấy.

Lại có hai thiếu nữ xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu đón họ lại, hỏi:

- Nhị vị cô nương là người Mê Hồn cốc?

Một cô nhoẻn miệng cười, nói:

- Công tử mau quên quá!

Giọng nói đó là Lý Yến Phi.

Lửa giận bốc lên, nhưng chàng cố nén để quan sát con người có dã tâm tàn độc ấy.

Lý Yến Phi chừng độ tuổi đôi mươi, không phải hăm bảy tuổi như nàng đã nói. Trong đêm tối vì không nhìn rõ mặt nên chàng nhận không ra nàng.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Người Mê Hồn cốc chuyên đưa ta vào chỗ chết, bất kể đến danh tiết, để các ngươi sống càng nguy hiểm cho đời!

Lã Tuyết Cừu vỗ đao, chớp người lên, hai thiếu nữ cũng rút vũ khí mà ứng chiến.

Một tiếng cạch khô khan, thanh kiếm của một cô gãy làm hai đoạn.

Lã Tuyết Cừu hỏi thiếu nữ gảy kiếm:

- Cô nương hãy cho ta biết Tổng đàn?

Hai cô cả sợ nhưng không người nào chịu nói.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Đó là hai vị muốn chết?

Chàng toan xuất chiêu, nhưng Lý Yến Phi nói:

- Người ta đã gãy kiếm rồi, công tử nỡ giết sao?

Nhìn thấy đôi mắt đen lay láy của thiếu nữ gảy kiếm, chàng nói nhanh:

- Nếu không hạ sát các cô, thì tại hạ sẽ bị các cô hạ sát!

Nàng nói:

- Ngươi đừng lo điều ấy.

Nàng nói xong đưa chưởng đập vào đầu.

Lý Yến Phi và Lã Tuyết Cừu không cách nào cứu kịp.

Giữa trận còn hai người. Tuyết Cừu nói:

- Cô nương hãy tự xử?

Yến Phi hỏi:

- Tại sao ta phải tự xử?

Chàng nói:

- Cô nương là một kẻ tàn độc. Miệng ngọt như mật mà tìm địa độc hơn rắn rết!

Yến Phi nói:

- Người nào ở địa vị của ta cũng phải như vậy thôi. Nếu ta không hại ngươi thì Cốc chủ phải giết ta.

Lã Tuyết Cừu nghĩ tới việc nàng mang họ Lý, chàng liên tưởng đến Lý độc cước. Không rõ hai người có liên hệ huyết tộc gì không. Chàng nói:

- Lần này tại hạ tha cho cô nương, hãy đi nhanh kẻo ta đổi ý!

Yến Phi cười nhạt, nói:

- Cái nghiệp của con nhà võ là sống và chết với tài nghệ của mình. Ta có sợ chết đâu mà công tử nói tha với không tha?

Nàng nói xong, phóng kiếm đánh liền. Nàng lại đánh bài Tuyết Sơn kiếm pháp!

Tuyết Cừu ngạc nhiên lắm. Loại kiếm pháp này nàng triết chiêu hết sức tài hoa, hơn hẳn tên khi nãy một bậc. Ánh kiếm loang loáng tuôn ra như nước, lênh láng cả một vùng.

Mở đầu, nàng xuất chiêu “Nguyệt Lạc Ô Đề” (trăng lặn quạ kêu), đường kiếm đi từ bên trái sang bên phải.

Lã Tuyết Cừu không dám chủ quan. Chàng không đỡ gạt mà chỉ tránh né. Qua chiêu thứ hai “Mãn Thiên Tuyết Lạc”, nét trác tuyệt trong đường kiếm của nàng thấy rất rõ.

Lã Tuyết Cừu vung đao lên đỡ. Nhân đó chàng đánh ra chiêu thứ hai trong Ma chiêu.

Tiếng binh khí khua nhau.

Một hồi, Lý Yến Phi đáp xuống đất và trụ bộ. Rồi cả hai cùng chớp người lên.

Chàng đưa ra chiêu thứ ba, và chiêu thứ ba của Lý Yến Phi có tên "Tuyết Ấp Sơn Đầu" (tuyết phủ đầu non), Tam tuyệt ma chiêu không giải trừ nổi chiêu nay của nàng họ Lý.

Lã Tuyết Cừu vội vàng đánh ra đệ tứ tuyệt, và chiêu thứ tư của nàng "Tuyết Hoa Phân Phân" (hoa tuyết bay bay).

Mới xem tưởng đâu nàng sử dụng lại chiêu thứ hai, nhưng thật ra, mũi kiếm đi nhanh thành một đóa hoa, ánh kiếm lấp lánh, Đệ tứ tuyệt ma chiêu không cưỡng lại được.

Lã Tuyết Cừu vội vàng đáp xuống để tránh hiểm nghèo.

Bây giờ chàng mới xác nhận, Lý Yến Phi là một cao thủ, tài nghệ không kém Hoa Như Tuyết, Dương Tiểu Kha. Như vậy có nghĩa là Mê Hồn cốc chủ là tay tuyệt vời.

Chờ Lý Yến Phi đáp xuống, chàng hỏi:

- Cô nương là gì của Phi Loan Tiên Tử?

Lý Yến Phi nói:

- Ngươi biết việc này là khá rồi đó! Phi Loan Tiên Tử là Mê Hồn cốc chủ!

Lã Tuyết Cừu lại hỏi:

- Cô nương có biết một vị tiền bối què chân, dường như ông ta làm nghề hành khất, nhưng không phải Cái bang, họ Lý?

Lý Yến Phi nghe hỏi, cười nhạt:

- Sao không giao chiến mà hỏi ngoài đề?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Chỉ cần hai chiêu nữa, tại hạ sẽ hạ sát cô nương ngay! Tại hạ hỏi vậy để tránh sự ngộ sát.

Yến Phi nói:

- Ta không cần ngươi nhân nhượng, nhưng cũng trả lời để ngươi yên tâm mà ra! Ta họ Lý là thứ thiệt. Phụ thân ta đã qua đời ngoài hai mươi năm nay, mẫu thân ta là kẻ bại hoại, không đáng nhắc đến. Tên của bà ấy có lẽ ta cũng đã quên. Xong rồi đó, ngươi xuất thủ đi!

Lã Tuyết Cừu nghe nàng nói, chợt nhớ tới một người, nhưng cũng không tiện nói ra. Chàng chỉ nói xa gần:

- Tại hạ cũng biết thêm một người đàn bà bại hoại nữa...

Yến Phi thản nhiên:

- Và trên đời không phải chỉ có hai người đàn bà bại hoại! Còn nhiều, nhưng ta chưa biết hết. Thôi, xuất thủ là vừa!

Lã Tuyết Cừu cho đao vào vỏ, nói:

- Tại hạ không muốn đánh nữa.

Chàng nói rồi quay người đi về hướng Tây.

Lý Yến Phi nhìn theo thở ra nhè nhẹ. Bỗng nàng chạy theo gọi:

- Lã Tuyết Cừu! Lã Tuyết Cừu...

Chàng dừng chân lại, hỏi:

- Cô nương cần nói gì với tại hạ?

Yến Phi nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của Phi Loan Tiên Tử! Bà ta không khiêu khích ngươi, xin ngươi đừng đến đó.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt:

- Bỗng dưng cô nương lại có Phật tâm, tại hạ cảm ơn lắm. Cứ nhìn hành động của đám đệ tử đủ định giá tư cách của sư phụ. Điều đáng thắc mắc là Lý Hoa có phải là nơi bà trú ngụ chăng?

Lý Yến Phi gật đầu:

- Đúng là Lý Hoa. Ta tuy không có Phật tâm thật, nhưng thấy ngươi không tự lượng sức mình, mà đâm ra tiếc!

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ bỏ đi, tợ như hờn dỗi.

Lý Yến Phi tức mình giậm chân rồi cũng rẽ qua hướng khác.

Trận hỏa công khi nãy đã biến khu rừng rậm thành cánh đồng trống đen sì. Mới có vài ngày đã tới hai trận lửa, khiến cỏ cây cũng nhuốm màu tang thương.

Mãi đến chiều, chàng đến một chân núi, nơi đây phong cảnh thật hữu tình. Chim chốc về tổ. Một con sông nhỏ nước trong xanh, chảy lệch theo ven núi. Xa xa, trên khoảnh đất bằng của ngọn đồi, một tòa cổ thự nằm im vắng không có lấy một bóng người.

Lã Tuyết Cừu đi về hướng tòa cổ thự đó. Chàng ước được có ai đó để hỏi thăm. Chàng băng qua hết khúc sông cạn thì thấy một lão gù lưng vác cuốc từ trong hẻm đá bước ra. Lão nhìn chàng như dò xét.

Tuyết Cừu hỏi:

- Thưa lão trượng, đây có phải là xứ Lý Hoa chăng?

Lão không trả lời mà hỏi lại:

- Công tử muốn tìm ai?

Dường như đó cũng là câu xác nhận. Tuyết Cừu nói:

- Vãn bối muốn tìm Phi Loan Tiên Tử!

Lão gù biến sắc mặt, nói:

- Công tử muốn tự tử thì lão phu không cản. Còn công tử muốn gặp Phi Loan Tiên Tử không phải là chuyện ai cũng nói được. Vị Tiên tử này có ngàn mắt ngàn tai. Cho dù võ công của công tử lệch đất nghiêng trời chăng nữa cũng không phải là đối thủ của bà. Riêng ba tiếng Mê Hồn cốc là đủ hiểu rồi!

Lã Tuyết Cừu gật đầu tỏ ý hiểu. Chàng hỏi lại:

- Tiền bối là ai mà biết kỹ về bà thế?

Lão đáp:

- Ta là Đà Bối Tử!

Tuyết Cừu chắp tay xá một cái nói:

- Vãn bối đã từng nghe đại danh của lão tiền bối. Tiền bối là một nhân vật lỗi lạc, nhưng sao lại ở đây?

Lão thở dài:

- Gần mười năm trước, ta đến đây thách đấu với Tiên tử, đấu không lại bị bà bắt làm nô lệ.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng hiện tại tiền bối được tự do sao lại không tìm cách trốn đi?

Lão trợn mắt nói:

- Tại sao phải trốn? Vì trước khi đấu, chúng ta đã có những ước ngôn rồi. Nếu ta thua ta sẽ làm nộ lệ mãn đời.

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Cho phép vãn bối tò mò một chút, tiền bối kém về võ công hay bị bà ta dùng độc bắt?

- Võ công! Lão đáp.

- Vị Tiên tử này nhiều tài lắm! Thiên hạ có sở trường gì hay, bà đều có ngón đó. Ngươi thử đánh lão phu ba chưởng xem nào.

Lã Tuyết Cừu xin phép rồi vận công dùng Tam tuyệt quỷ thức mà xuất chiêu. Chàng đánh ra chưởng thứ nhất, tưởng chừng như đá cũng phải vỡ, trái lại, lão đứng yên, không nhúc nhích.

Lã Tuyết Cừu thất kinh. Bởi vì, thà lão tung chưởng đánh đỡ, công lực tới đâu cũng không ngạc nhiên. Đằng này, lão đứng trơ trơ như núi bảo sao chàng chẳng giật mình.

Lã Tuyết Cừu công liền hai chưởng nữa, chàng vận lực đến thập thành.

Đà Bối Tử toàn thân bị rúng động, ông lảo đảo muốn thối lui, nhưng gượng lại được.

Lã Tuyết Cừu nhìn thấy vóc dáng ông nhỏ thó, lại mang chứng gù, ông cao chỉ tới ngực của một người bình thường.

Chàng chắp tay nói:

- Tiền bối là ngọn Thái Sơn mà vãn bối đui mù không thấy!

Đà Bối Tử ựa ra một búng máu, ông nói:

- Chưởng lực của ngươi vào cỡ này thì giang hồ không có mấy người. Nhưng ngươi hãy về đi, gặp cơ duyên nào đó cố gắng tập luyện, mới mong thủ hòa trước bà ấy.

Chàng nghĩ thầm chưởng lực của lão còn chưa phải là đối thủ của bà ta, huống gì là ta.

Nghĩ vậy, chàng buồn bã quay mình bỏ đi. Chàng không còn cao hứng trở lại Nga Mi nữa.

Dọc theo bờ sông con, đi được vài dặm, bỗng chàng thấy Lý Yến Phi hấp tấp đi ngược đường về phía chàng.

Thấy Tuyết Cừu, mắt nàng lộ nét mừng. Nàng đưa tay lên ngực nói:

- Tạ ơn Trời Phật! Công tử chưa gặp Mê Hồn cốc chủ?

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Lý cô nương làm như có từ tâm lắm vậy! Nếu rừng lửa kia mà đốt tại hạ, thì cô nương cũng vẫn tạ ơn Trời Phật?

Đôi mắt của Lý Yến Phi ướt đỏ. Nàng nói:

- Ta đốt công tử, lòng ta đâu có vui sướng gì. Nhưng công tử không nghĩ, nếu ta đốt bên này bờ suối thì công tử liệu có sống hay không?

Lã Tuyết Cừu giật mình. Chàng nói thầm:

- “Phải rồi! Té ra là dụng ý của nàng chừa cho ta một lối thoát”.

Chàng nói:

- Thì ra là vậy! Lý cô nương cũng có một nỗi khổ tâm. Lần này cô nương đến đây chắc có việc?

Yến Phi cúi đầu:

- Ta sợ công tử liều mạng với Cốc chủ...

Lã Tuyết Cừu thuật lại mọi việc giữa chàng và Đà Bối Tử.

Yến Phi nói:

- Võ công của Đà Bối không biết đâu mà lường, thế mà qua năm bảy hiệp, lão đã bị thất thủ dưới tay Cốc chủ, và suốt đời lão luôn luôn kính phục bà. Bây giờ công tử đi đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ tìm chỗ nào đó để tìm tu mặc ẩn, và lòng đã nguội lạnh việc giang hồ. Xin bái biệt!

Chàng tiếp tục đi về phía trước.

Lý Yến Phi nhìn theo mà... Lệ ướt đẫm...

Chương 9 - Bối Diện Đồ Thư

Một nữ lang áo ngọc ngồi trên một bệ đá trắng muốt, dường như bệ đá đó là một khối ngọc thạch khổng ồ, xoay lưng lại phía Lã Tuyết Cừu, với suối tóc đen tuyền óng ả, tương phản với màu áo, màu đá. Chung quanh bệ đá, những hoa là hoa, màu sắc và âm thanh kỳ diệu chung quanh làm tôn nét thanh cao của nàng lên một bậc nữa.

Lã Tuyết Cừu không dám gây một tiếng động, dù là một tiếng động rất khẽ.

Xa xa, về phía trước nữ lang, đôi khổng tước màu sắc sặc sỡ đi kèm nhau.

Buổi chiều, mùa đông nơi đây có cái u tịch của cõi thiên thai nào đó. Có cái kỳ diệu của cõi đào nguyên huyền thoại. Nhưng thật đáng giận cho... hoàng hôn.

Tuyết Cừu đứng như vậy rất lâu. Và chàng cũng không biết mình sẽ đứng tới bao lâu nữa.

Bỗng có tiếng nói trong như ngọc của nữ lang:

- Tối rồi, ngươi đi đi chứ!

Lã Tuyết Cừu hú hồn. Thì ra, nàng cũng biết có mặt chàng ở đây.

Tuyết Cừu lên tiếng:

- Tại hạ xin ra mắt... tiểu thư!

Nữ lang trách:

- Tại hạ à? Ngôn ngữ ấy chỉ có bọn tục khách đui mà thôi. Những là tại hạ, các hạ, túc hạ, điện hạ, bệ hạ... nghe om sòm mà chẳng ra cái gì cả. Ngươi không có từ nào khác để thay cho tại hạ sao?

Lã Tuyết Cừu bối rối. Chàng phải lục lọi một mớ nhân xưng, bỉ nhân, mạt sĩ, hàn sĩ, tiện nhân cuối cùng chàng miễn cưỡng nói:

- Kẻ hàn sĩ này xin ra mắt tiểu thư!

Một đôi tiếng cười trong như ngọc vỡ, nàng hỏi:

- Công tử là một... học trò nghèo à? Chứ không phải công tử là con nhà võ sao?

Giọng nói của nàng trẻ lắm. Âm thanh cho phép người ta đoán được nhan sắc và tuổi tác. Trong một chừng mực nào đó, nữ lang bắt bẻ thật có duyên.

Lã Tuyết Cừu lớ ngớ ngay. Chàng ấp úng:

- Thưa... Bỉ nhân là kẻ.. vô học!

Nữ lang cười lớn hơn một tí nữa nói:

- Té ra ngươi là một... đồ giả chuyên về sách vở?

Chàng thấy quái lạ cho vị cô nương này! Từ nào cũng bị nàng chê cả. Chàng đánh bạo nói:

- Không phải! Tiểu nhân là người biết cầm búa chứ không biết cầm bút, bởi vậy rất dốt về ngôn ngữ.

Nữ lang nói:

- Đủ rồi! Ngươi muốn hỏi ta điều gì?

Tuyết Cừu nói:

- Nơi đây là rừng núi hoang vu, không có lấy một ngôi nhà. Trời sắp tối rồi. Tiểu thư về đâu, tiểu nhân đưa về?

Có tiếng thở dài nhè nhẹ của nữ lang. Nàng nói:

- Ngươi có thiện ý vậy sao? Ta chỉ sống nơi đây và không nhà cửa.

Tuyết Cừu ồ một tiếng, nói:

- Mặt trước núi là của Phi Loan Tiên Tử. Mặt sau sao lại có được một ngọc y tiểu thư? Vị Tiên tử ấy có nhiều đệ tử, có nhiều kẻ nô lệ vào hàng cao thủ. Còn ở đây, ai cung phụng cho tiểu thư? Cơm gạo đâu? Mưa nắng trú ngụ nơi nào?

Nữ lang nói:

- Cảm ơn ngươi đã lo lắng. Bao lâu rồi ta vẫn quen sống như thế này. Ngươi lo lắng nhưng có thể nào giúp cho ta được không chứ?

Tuyết Cừu nói:

- Không biết tiểu nhân có thể giúp được gì chỗ tiểu thư?

Nữ lang nói:

- Ta cần một người... lo việc khoai rau mưa nắng cho ta. Khi ta vui buồn thì người đó biết nghe và biết nói... Và ta sẵn sàng tạ ơn người trước.

Lã Tuyết Cừu cảm khái vô hạn. Chàng vốn bốn biển không nhà, tứ cố vô thân, hận thù chồng chất... Nhưng dù sao chàng vẫn là một trang nam tử. Bây giờ hai kẻ cô đơn tận cùng lại gặp nhau.

Chàng nhẩm tính, dưới hang sâu cũng có các nữ nhân thân thế mù mịt, nhưng dù sao nơi ấy vẫn còn nhiều người. Ở đây chỉ có một mình nàng. Phải chi nàng thuộc dạng lam lũ, biết trồng tỉa, biết chịu đựng nắng mưa sương gió thì cũng tạm được. Một mình kiếm sao ra áo ngọc, tìm đâu ra nét u hương.

Không gian tịch mịch đè nặng lấy hồn người. Tuyết Cừu thở dài, nói:

- Kẻ mạt sĩ cũng không biết đi đâu về đâu. Nếu tiểu thư không chê là bần tiện, thì đây cũng nguyện được hầu hạ tiểu thư.

Chàng thấy đôi vai của nữ lang khẽ run. Nàng nói:

- Chẳng lẽ ngươi vì ta mà bỏ hết công danh, sự nghiệp, nợ nần? Nhưng nếu có vì ta thì cũng phải có điều kiện.

Lã Tuyết Cừu vốn có tính hào hiệp. Chàng nghĩ, dù đi nơi nào cũng phải rèn luyện võ công. Có nhiều pháp môn huyền ảo chàng chưa có thời gian tham luyện, nhân đây cũng là một việc tiện thôi. Đã là kỳ nhân tất phải gặp kỳ sự không chừng lại có kỳ duyên. Tuyết Cừu hỏi:

- Xin tiểu thư cho biết điều kiện?

Nữ lang áo ngọc nói:

- Đừng bao giờ tìm hiểu đời tư của ai. Ngươi đừng đi qua trước mặt ta, mà nếu có qua trước mặt cũng phải nhắm mắt lại. Đại khái, ngươi đừng cố ý nhìn thấy gương mặt ta là được. Ngươi ở bao giờ ngươi thích đi thì cứ đi!

Chàng đáp không cần suy nghĩ:

- Không việc gì khó! Tiểu nhân đáp ứng mấy điều này!

Nữ lang áo ngọc cẩn thận một chút:

- Điều thứ nhì ngươi không thể thực hiện đâu!

Tuyết Cừu quả quyết:

- Không khó!

Nàng nói:

- Được rồi! Phía trước chỗ ta ngồi là cửa xuống một địa động. Trong ấy có tiện nghi. Ngươi vào đó sắm một bữa tiệc nhẹ đem ra đây. Ta cùng ngươi... Đối ẩm!

Chàng giật mình, tự hỏi:

- “Nàng thử ta chăng? Đối ẩm mà phải nhắm mắt thì làm sao đối ẩm được?”

Nhưng bậc quân tử, nói là phải y ngôn.

Chàng vâng một tiếng rồi đi vòng về phía trước. Khi đang đi trước mặt nàng, chàng cúi đầu thấp xuống một chút, trước là để giữ lời hứa, sau là tìm cửa vào.

Có cửa vào thật. Lã Tuyết Cừu đẩy nhẹ tấm cửa đá, bên trong có ánh sáng của ngọn đèn dầu lạc, lửa màu xanh biếc hắt hiu từ phòng dưới dọi lên.

Chàng đi sâu xuống từng bậc thang bằng đá. Một căn phòng rộng rãi, bốn vách đều bằng bạch thạch. Cách bài trí trong phòng cũng ngăn nắp. Một vách treo các dụng cụ về âm nhạc, vách đối diện treo vũ khí. Ai vách còn lại dành cho tranh ảnh và sách vở. Tiểu phòng kế bên là y phục, ẩm thực. Còn nơi tắm giặt, giường ngủ thì không thấy, lại có chiếc tạ đăng.

Lã Tuyết Cừu nhìn thấy bình rượu mà giật mình.

- "Nữ lang áo ngọc lại dùng... rượu ư?" - Chàng tự hỏi.

Chàng rót rượu ra bình sứ với hai tiểu tràng bằng ngọc trắng trong như pha lê. Đã có sẵn một đĩa thịt rừng còn ấm, hương vị đậm đà.

Tất cả chàng đặt trên mâm và mang ra ngoài. Chàng đặt mâm xuống, để giữ lời hứa, chàng nhắm mắt lại, ngước mặt lên chắp tay nói:

- Mời tiểu thư dùng!

Nữ lang im lặng ra chiều suy nghĩ. Một hồi, nàng nói:

- Thật là khó cho ngươi, có những điều bất thường thật khó ứng xử. Ngủ thì không ai mở mắt, và thức thật khó nhắm mắt. Đúng là một trận chơi.

Tuyết Cừu nói:

- Quả vậy! Vua chúa, danh nhân, hào kiệt giai nhân cũng chỉ là một cuộc chơi. Nhưng những kẻ đầu trần chân đất mới có được cuộc sống đích thực. Tiểu nhân là hạng người này. Tiểu thư đừng ngại gì cả.

Nữ lang rót rượu xong, nói:

- Ngươi ngồi lại, cứ mở mắt nhưng đừng nhìn là được. À, ta là Phi Quỳnh. Núi này là Phi Nga.

Lã Tuyết Cừu tâm niệm Phi Loan, Phi Quỳnh, Phi Nga... Tất phải có liên quan gì với nhau, nhưng chàng không được phép hỏi.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu nhân không biết uống rượu! Mời tiểu thư dùng cho!

Phi Quỳnh hơi ngạc nhiên, nói:

- Không biết uống rượu không phải là điều hay! Bất kỳ điều hay nào cũng có mặt trái của nó kèm theo. Phải đối diện với mặt xấu để tìm lấy sự thật. Mời ngươi!

Lã Tuyết Cừu nâng cốc rượu lên ngang mày, nhưng mắt nhắm lại nói:

- Mời tiểu thư!

Chàng làm ngọt một hớp cạn cốc.

Không rõ Tuyết Cừu uống rượu như vậy có thú vị gì chăng? Uống rượu mà bị hạn chế nhiều mặt thì không thú vị gì, nếu như ở vào trường hợp người khác. Thà là một người mù.

Phi Quỳnh nói:

- Ta thấy tội nghiệp cho ngươi quá!

Lã Tuyết Cừu dù cúi gầm mặt xuống, nhưng vẫn cười mát nói:

- Đây là tiểu nhân tự nguyện! Nghĩ mà tội cho tiểu thư, ấm lạnh gì cũng có một mình. Giả sử tại hạ... À, xin lỗi... Tiểu nhân mà bị như vậy thì không nói gì...

Phi Quỳnh nói:

- Nhưng ta đoán được lý lịch của ngươi! Nếu ngươi còn song thân, chắc chắn không có những trận chơi như thế này. Tóm lại, ta và ngươi đều là những kẻ cô độc.

Lã Tuyết Cừu thở dài nhè nhẹ...

Phi Quỳnh lại rót rượu nói:

- Ngươi uống rượu đi! Ta có cách cho ngươi vui. Trong thư phòng ta có rất nhiều sách, văn võ, y dược, đủ để đọc mấy năm, ngươi thích thì lấy đọc.

Tuyết Cừu có nhiều điều muốn hỏi. Nhưng chàng ngại gì đó nên không dám mở lời. Ly rượu vẫn còn nguyên.

Phi Quỳnh hỏi:

- Ngươi có điều gì thắc mắc?

Tuyết Cừu nói:

- Biết bao nhiêu điều thắc mắc... Nhưng thôi, từ từ sẽ rõ. Có điều đêm nay tại... À không, tiểu nhân ngủ nơi đâu?

Phi Quỳnh mỉm cười:

- Chỗ ngủ không hạn chế. Cứ nằm lăn dưới nền nhà là xong. Nền nhà là một tảng băng thạch. Có sức lạnh ngang với băng tuyết. Người sẽ luyện trước hai môn công phu lợi hại, đó là hàn nhiệt công phu.

Thay vì biểu lộ nét mừng, Tuyết Cừu lại lặng thinh. Tuyết Cừu cứ nhắm mắt mà nghe Phi Quỳnh nói.

Nàng mỉm cười gắp thức ăn bỏ vào chén chàng rồi ép:

- Ta mời ngươi đối ẩm, té ra chỉ mình ta độc ẩm! Cánh này khiến ta nhớ tới bài thơ của Hứa Hồn!

Lã Tuyết Cừu tuy có kiến thức, nhưng lại không thích văn chương, nghe Phi Quỳnh nói vậy, chàng cũng hỏi qua loa:

- Bài ấy như thế nào, tiểu thư có thể cho tiểu nhân biết được chăng?

Phi Quỳnh nói:

- Đây chỉ là một bài thơ thuần túy. Về sau có người cảm bài thơ này, nên viết thành bộ Dao Trì kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này rất cao siêu không kém gì Tuyết Sơn kiếm pháp. Ta đọc bài thơ đó ngươi nghe!

Giọng nàng trong trẻo đọc:

Mộng Trung

Nhật văn Dao Trì lộ khí thanh

Tiệc trung duy hữu hứa Phi Quỳnh!

Trần tâm vị tận tục duyên đoạn

Thiên lý hạ san không nguyệt minh!

Trong Mộng

Sương khói Dao Trì buổi tối nay

Phi Quỳnh trong tiệc, với ai đây?

Lòng trần còn vướng, duyên trần dứt

Ngàn dặm trăng soi dáng núi gầy.

Lã Tuyết Cừu giật mình. Rõ ràng nàng mượn bài thơ mà trách chàng không biết uống rượu.

Nàng đã nói: Những lúc ta buồn chỉ cần có người biết nghe và biết hói chuyện...

Tuyết Cừu chắp tay xin lỗi:

- Tiểu nhân vô ý để tiểu thư phiền. Vậy xin được đối ẩm!

Chàng lại cầm chén rượu lên đưa ngang mày, mời rồi cạn một chén rượu. Xong lại rót.

Phi Quỳnh cảm thấy vui vui nói:

- Ta sẽ đưa công tử hai bộ cổ thư dạy về kiếm pháp đó là bộ Vô Ảnh ma chiêu và bộ Dao Trì kiếm pháp.

Lã Tuyết Cừu vừa mừng vừa ngạc nhiên. Chàng lâu nay cứ tưởng Vô Ảnh ma chiêu chỉ gói ghém trong Thạch trận, không ngờ lại có người viết thành sách. Có điều không rõ ai là tác giả của bài kiếm.

Tuyết Cừu nói:

- Tạ ơn tiểu thư! Tiểu nhân chưa hề nghe ai nói đến hai bộ sách này!

Chàng muốn hỏi thêm vài điều, nhưng sợ chạm đến tìm hiểu đời tư, đành làm thinh.

Tiệc tàn, Phi Quỳnh nói:

- Từ nay ngươi khỏi xưng tiểu nhân nữa, cũng đừng gọi ta là tiểu thư. Cứ gọi nói một cách tự nhiên!

Hai người cùng vào trong, Phi Quỳnh nói:

- Công tử cứ tự nhiên tìm cách luyện tập. Nhưng mỗi ngày phải làm cho ta những việc này, trồng tỉa rau khoai ngũ cốc, chăm bón hoa, xuống sông bắt cá... Còn ta lo việc cơm nước!

Tuyết Cừu nói:

- Đó là nghề của tại hạ.

Chàng lại kệ sách lục tìm bộ Vô Ảnh ma chiêu. Tìm được bộ sách rồi, chàng đứng chết trân tại chỗ.

Ngoài bìa sách thấy đề nhãn, và vẽ lại thạch trận. Ngoài chàng ra, chắc chắn không một ai hiểu được hình vẽ này.

Phi Quỳnh mỉm cười nói:

- Công tử như người đãng trí! Cứ thong thả mà xem! Ta đi dạo một chút.

Lã Tuyết Cừu không ngước đầu lên, nói:

- Tiểu thư cứ tự nhiên.

Phi Quỳnh đi cũng khá lâu, bỗng Lã Tuyết Cừu nói:

- Đây rồi! Cứ xem đây là bộ thiên thư, nếu không tắm rửa thì đừng mở bên trong!

Chàng ra ngoài khép cửa lại cẩn thận rồi băng mình chạy ra bờ sông. Đến nơi, chàng cởi quần áo ra nhảy ùm xuống sông, và bất ngờ...

Có người đang tắm khỏa thân.

Lã Tuyết Cừu giật mình hỏi:

- Ai?

Người kia nói:

- Tại sao ngươi dám đến đây?

Người nói đó chính là Phi Quỳnh.

Tuyết Cừu sợ quá, lội vào bờ, nói:

- Tại hạ không biết tiểu thư tắm ở đây. Vả lại, trời tối tại hạ không nhìn kỹ. Dĩ nhiên tại hạ cần phải tắm mới dám mở bộ kỳ thư. Mong tiểu thư xóa lỗi!

Phi Quỳnh nói:

- Không biết thì chẳng sao. Hãy tự nhiên mà tẩm đi!

Lã Tuyết Cừu bớt sợ, chàng đi lần xuống phía dưới...

Phi Quỳnh lại nói:

- Không cần thiết phải đi đâu!

Lã Tuyết Cừu kỳ cọ một hồi, nhảy lên bờ mặc quần áo lại.

Phi Quỳnh nói:

- Ngươi chờ ta với.

o O o

Lã Tuyết Cừu ở đó được khá lâu. Chàng và Phi Quỳnh ngày càng thắm thiết. Tuy nhiên chàng chưa hề nhìn được gương mặt của nàng. Chàng đã luyện xong hai bộ kiếm pháp.

Riêng bộ Vô Ảnh ma chiêu, chàng đã luyện đến mức Lô hỏa thuần thanh. Võ công của chàng bây giờ so với trước đây một trời một vực.

Phi Quỳnh nói:

- Võ công của công tử vừa mới tương đương với ta, như vậy vẫn chưa phải là đối thủ của Phi Loan Tiên Tử. Và ở đây hết sách hay cho công tử đọc rồi!

Tuyết Cừu nói:

- Dù hết sách, nhưng tại hạ vẫn ở đây!

Phi Quỳnh lộ nét cảm động nói:

- Công tử không biết mặt mũi của ta, và ta cùng chưa biết tên công tử. Thế thì chúng ta làm một cuộc trao đổi vậy!

Lã Tuyết Cừu cúi mặt nói:

- Tại hạ là... Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi!

Phi Quỳnh bỗng nói:

- Lạ nhỉ! Té ra có hai Lã Tuyết Cừu!

Lã Tuyết Cừu quá đổi ngạc nhiên, hỏi:

- Tiểu thư lại biết một Lã Tuyết Cừu thứ hai nữa sao?

Phi Quỳnh nói:

- Gã Lã Tuyết Cừu thứ hai chính là đệ tử của Phi Loan Tiên Tử. Cách đây mấy tháng, hắn bị một nữ nhân phế bỏ võ công. Đám đệ tử của Tiên tử, đem hắn về cho bà phục hồi lại võ công cho hắn. Hiện nay hắn ở tại động Lý Hoa với bà!

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Tiểu thư có biết song thân hắn là ai không?

Nàng lắc đầu:

- Ta không rõ! Có lẽ Phi Loan Tiên Tử biết.

Chàng lại nói:

- Tên của tại hạ có một ý nghĩa đặc biệt. Song thân bị võ lâm bức tử, lúc đó tại hạ chưa đầy một tuổi, được nhũ mẫu họ Từ nuôi và đặt tên Tuyết Cừu tức là rửa sạch mối thù. Còn gã kia làm sao cũng trùng tên, trùng họ vậy không biết nữa!

Phi Quỳnh nói:

- Đời vốn nhiều điều quái dị thì chuyện trùng tên trùng họ cũng là điều bình thường. Họ Lã vốn đã ít, còn cái tên mang cả một tâm sự, lại trùng nhau thì không phải là chuyện ngẫu nhiên. Ta muốn công tử nên hỏi cho biết!

Lã Tuyết Cừu lặng thinh. Chàng tuy không nói ra, nhưng ý cũng muốn như vậy.

Phi Quỳnh lại nói:

- Sao ngươi vẫn chưa chịu nhìn mặt ta?

Tuyết Cừu vẫn cúi đầu, tán:

- Tại hạ vẫn không dám nhìn! Không nhìn nhưng vẫn biết được tiểu thư đẹp tuyệt trần!

Phi Quỳnh khẽ thở ra, nói:

- Thì ngươi cứ nhìn đi!

Lã Tuyết Cừu ngước lên mà sững sờ. Phi Quỳnh còn tệ hơn Chung Vô Diệm! Mặt nàng đầy những vết sẹo vì đậu mùa!

Giả sử rằng, nếu không có những vết sẹo ấy nàng cũng vẫn không đẹp. Vì mũi không dọc dừa, môi không son, má không phấn. Một gương mặt thật bất ngờ!

Phi Quỳnh có vẻ đau đớn hỏi:

- Sao, ta có đẹp lắm không?

Lã Tuyết Cừu gật đầu:

- Đẹp! Đẹp vô cùng...

Chàng phải nói liều, là vì lúc này Phi Quỳnh dường như muốn xỉu.

Còn Phi Quỳnh, nghe chàng khen vùi như vậy bất giác cảm động, tựa đầu vào vai chàng, thủ thỉ:

- Công tử nói không thật lòng rồi! Gương mặt ta không ai dám nhìn, mà công tử khen đẹp.

Nàng nói vậy, bắt buộc chàng phải tìm lấy một nét đẹp thật sự trên gương mặt nàng, để lời khen có giá trị.

Chàng hai tay nâng mặt nàng lên để chiêm ngưỡng.

Ở những vết sẹo đó có cái gì lạ lắm? Dường như vô tình, dường như cố ý, dường như có bàn tay con người tạo ra những vết như vậy. Vết lớn nhỏ đều có một sự sắp xếp. Thay vì sắp bằng cây bằng đá, thì ai đó đã sắp trên gương mặt nàng những vết sẹo. Và đúng hơn đây là một trận đồ. Nó không giống trận Loạn Thạch ở Nam Thị? Ở đây, mũi là tâm trận, miệng là ao hồ, mày là hai ngọn đồi, mắt là hai cái hố dưới chân đồi. Gương mặt chữ điền được thay cho hình dạng bát quái, nhìn sự sắp xếp đó, có vẻ hình tượng của Lạc Thư, tức là hậu thiên bát quái, nhất Khảm, nhị Khôn, tam Chấn, tứ Tốn, ngũ Trung Cung, lục Càn, thất Đoài, bát Cấn, cửu Ly.

Lã Tuyết Cừu đã nhớ ra hai tiểu trận Long Phi, Hổ Dực, rồi lại nhớ đến chuyện ông Gia Cát nhốt ông Lục Tốn vào Thạch trận ở Ngư Phúc phố. Chàng nhìn kỹ trên chóp mũi có chấm son, không rõ có ý nghĩa gì.

Một câu hỏi được đặt ra. Nếu đây là một trận đồ, và chấm son là người nhốt trong trận, thì có cách nào người bên trong ra được, hoặc người bên ngoài vào đó được không?

Một câu hỏi tiếp theo, người đã gây những vết sẹo trên mặt một cách tàn nhẫn như vậy, có thể nào hóa giải cho gương mặt trở lại nguyên trạng được không?

Chưa có câu trả lời.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ có nhiều nghi vấn, tiểu thư có cho phép tại hạ hỏi chăng?

Phi Quỳnh nói:

- Hãy tự nhiên!

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư vốn có một gương mặt thanh tú, nhưng ai đó đã lập trận trên gương mặt của tiểu thư?

Phi Quỳnh hết sức ngạc nhiên, hỏi:

- Thế sao?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Chắc chắn là vậy! Tiểu thư đệ nhất thông minh, không lẽ không biết việc này?

Phi Quỳnh tặc lưỡi:

- Ta không đủ can đảm nhìn gương mặt gớm ghiếc này!

Tuyết Cừu hỏi:

- Đành vậy! Nhưng còn thân sinh của tiểu thư?

Nàng thở dài:

- Ngao ngán lắm! Ta chưa hề biết mặt phụ thân ta. Nghe đâu người đã biệt tích giang hồ. Không chừng chết rồi cũng nên! Còn mẫu thân ta, bà ấy chính là Phi Loan Tiên Tử. Ngoài hai mươi tuổi bà mới kết duyên, sáu năm sau mới sinh ta. Một hôm bà bỏ ta đi đâu đó, có kẻ lén vào chấm những giọt cường toang trên mặt và lưng ta. Bà hãi kinh, không dám nuôi ta nữa, đem bỏ ta nơi đây và cắt một vú già nuôi ta. Việc này bà giữ kín. Kẻ nào tiết lộ điều bí mật này sẽ bị bà giết. Người vú kia cũng bị bà giết. Bởi vậy không ai dám thân cận ta cả. Nhiều lần ta cầu khẩn van xin, nhưng bà cứ đánh đuổi ta đi...

Lã Tuyết Cừu bất nhẫn, thốt:

- Thật khốn nạn! Nếu tiểu thư cho phép, Lã Tuyết Cừu này sẽ chiêm nghiệm một hồi, có thể

nghĩ ra cách phá trận này. Không chừng việc này có liên quan to lớn với tiểu thư.

Phi Quỳnh nói:

- Thế thì hay lắm! Công tử hãy vẽ lại trận pháp trên gương mặt ra ngoài tờ giấy đi!

Lã Tuyết Cừu làm liền, không bao lâu chàng đã làm xong. Cả hai chụm đầu nghiên cứu. Để có vẻ thực hơn, chàng vẽ gương mặt xuống nền đá, rồi lấy mấy viên sỏi đặt vào đó. Nhờ đó chàng dễ thay đổi.

Chàng vận dụng hết sở học của mình để giải phá. Nhớ lại lời nhũ mẫu nói. Trận pháp đời nay không ai giỏi bằng Lã Huyết Thủ.

Lại một câu hỏi khác đặt ra, phụ thân chàng có liên quan gì với trận đồ này?

Phi Quỳnh nói:

- Nếu điểm son này là người thật, có lẽ bị nhốt già nơi đây. Đây chính là Mê cung. Những đường này là Mê lộ.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ phá được rồi!

Phi Quỳnh nói:

- Ta cũng vừa phá xong! Bằng cách biến hậu thiên thành tiên thiên. Biến Lạc thư thành Hà đồ! Tức là phải dùng nhất càn, nhị đoài, tam ly, tứ chấn, ngũ tốn, lục khảm, thất cấn, bát khôn!

Lã Tuyết Cừu gật đầu.

Cả hai vươn tay tới cùng một đích xê dịch một viên sỏi.

Tuyết Cừu vỗ tay khen:

- Tiểu thư tuyệt đại thông minh!

Phi Quỳnh mỉm cười:

- Ta vẫn ngu hơn công tử nhiều lắm! Nếu ta thông minh thì công tử đã thấy gương mặt ta từ lâu rồi. Không rõ trận này kiến lập ở đâu và nhốt ai?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ có linh cảm là lệnh tôn bị nhốt trong trận này không ra được. Và cũng chính người đó lập trận trên mặt tiểu thư để khiêu khích Tiên tử. Rất tiếc là Tiên tử không chịu nghiên cứu.

Phi Quỳnh nói:

- Công tử ơi! Sau lưng ta còn vô số đường nét nữa!

Tuyết Cừu thở ra:

- Tại hạ chịu chết thôi, làm sao dám vạch áo ra xem lưng tiểu thư?

Phi Quỳnh có vẻ tiếc:

- Ta cũng hiểu là khó! Đã khó cho ta lại còn khó cho ngươi!

Bông Lã Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư! Trong vòng năm rưỡi, nếu Lã Tuyết Cừu này không chết, thì tại hạ sẽ phục hồi nhân dạng cho tiểu thư!

Phi Quỳnh quá xúc động, run người lên. Nàng hỏi:

- Bây giờ ngươi đi sao?

Lã Tuyết Cừu quả quyết:

- Tại hạ phải đi thôi tiểu thư ạ! Một là coi thế trận này đóng ở nơi đâu để vào xem thử. Hai là thăm hỏi một vị thần y để phục hồi lại nhan sắc cho tiểu thư.

Phi Quỳnh nói:

- Khó mà sửa đổi lại bộ mặt này lắm? Phi Loan Tiên Tử, rất giỏi về y thuật, vậy mà bà đành bó tay. Còn tấm bản đồ trên lưng ta thì sao?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư ơi! Tại hạ là con mọt sách, nhưng làm sao có thể làm gì được bây giờ?

Phi Quỳnh nói:

- Ngươi là bậc quân tử. Ta cứ vạch áo ra cho ngươi xem?

Lã Tuyết Cừu cả sợ, chắp tay nói:

- Xin tiểu thư đừng làm vậy! Tại hạ trước giờ giết người rất nhiều, nên ma tính còn ẩn náu nơi tâm của tại hạ nhiều lắm.

Phi Quỳnh nói:

- Ngươi dám nói đến nhược điểm của mình, thì rõ ngươi là bậc quân tử. Con người giả dối thì ma tính hay ẩn náu. Còn ngươi, nhắm mắt là thấy Phật, ma ẩn chỗ nào? Lã công tử cho dù lúc đó ma tính của công tử có nổi dậy, ta cũng nhắm mắt xuôi tay thôi, quyết không trách ngươi?

Câu nói này khiến Lã Tuyết Cừu nhớ đến Thuần Vu Oanh Oanh. Một thiếu nữ ảo mị như chân tiên.

Tuyết Cừu lặng thinh. Phi Quỳnh nắm tay chàng dẫn vào nhà trong. Cả hai cùng ngồi xuống.

Tuyết Cừu ngồi sau nàng.

Phi Quỳnh lần tay vén áo lên...

Lã Tuyết Cừu đem chân lực thượng thừa để chuẩn bị đàn áp ma tính...

Chàng không thấy ma tính đâu cả, chỉ thấy da thịt của Phi Quỳnh tưởng như ngọc. Nét vẽ trên

lưng gồm ba màu xanh, đen, đỏ chằng chịt như nét bùa.

Bỗng chàng kéo áo nàng xuống, nói nhanh:

- Tiểu thư ơi! Ma tính trong người tại hạ lại nổi lên rồi!

Phi Quỳnh hỏi:

- Làm sao biết ma tính nổi lên?

Tuyết Cừu nói:

- Biết! Tại hạ cứ thấy phần thịt vun đầy dưới nách, dù có chú mục vào nơi nào cũng thấy nó cả!

Phi Quỳnh rùng mình một cái. Hồi lâu nàng nói:

- Công tử nói vậy là ta hiểu rồi! Đó không phải là ma tính, mà là chân tính, thiện tính, mỹ tính. Ngoài ra, đó còn là tự nhiên tính. Con người tới tuổi trưởng thành phải nảy nở những sắc giới tính. Công tử yên tâm, bất kỳ một thiếu nữ nào trong tuổi cập kê, thì phần trước ngực họ phải vun lên. Hai gò thịt ấy là sự sinh tồn của nòi giống. Chỉ vậy thôi nhé!

Phi Quỳnh cũng trạc tuổi chàng, hoặc nhỏ hơn một đôi tuổi, gặp cảnh nghịch thường thế này, nàng đành làm người lớn giảng giải những khoái cảm về xác thịt chuyển thành một dòng suối nhân bản.

Nàng lại vạch áo lên.

Lã Tuyết Cừu thận trọng nghiên cứu những đường nét ấy lại lần nữa.

Phi Quỳnh đề nghị:

- Những đồ hình bí hiểm không cách nào nghiên cứu trong một thời gian ngắn mà xong cả. Công tử hãy vẽ lại trong giấy, chúng ta cùng nghiên cứu.

Tuyết Cừu làm theo lời nàng. Mất chừng nửa buổi, chàng vẽ xong.

Nàng nói:

- Công tử hãy dò lại cẩn thận, xem thử thiếu sót chỗ nào.

Nghe nàng nói, chàng dò lại cẩn thận, xong chàng nói:

- Vẽ tấm bản đồ này cũng vô ích thôi tiểu thư ạ!

Phi Quỳnh hỏi:

- Tại sao?

Tuyết Cừu nói:

- Tác giả của tấm bản đồ này có ý gì đó khó hiểu lắm. Còn ba đầu mối đi vòng qua trước bụng và ngực.

Lã Tuyết Cừu ném bút đứng lên.

Phi Quỳnh vẫn ngồi một chỗ, nói:

- Ta tiếp tục vẽ mặt trước!

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Ý của tác giả là vẽ theo hình khối, chứ không phải là vẽ theo mặt bằng. Xin lỗi tiểu thư, tại hạ không thể nào ngồi phía trước vẽ được. Nhưng nghe tiểu thư nói, chỉ có bản đồ sau lưng thôi kia mà?

Phi Quỳnh thở ra nhè nhẹ:

- Vì sự tế nhị, có ai nói trước bụng ta có bản đồ bao giờ? Được rồi, ta có thể soi gương mà vẽ được phần này. Tuyết Cừu! Ta sắp khám phá ra điều mà người vẽ đồ trận muốn nói!

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư thật thông minh! Tại hạ cũng vừa nghiệm ra. Đường đỏ là đường Hỏa xà, đường xanh là Nhâm mạch, đen là Đốc mạch. Các giao điểm là những huyệt đạo. Đây là chu trình và khí công.

Phi Quỳnh cao hứng đứng lên ôm chầm lấy Tuyết Cừu, nói:

- Ta tuy cô đơn, cô độc, nhưng gặp được công tử, chả khác người sắp chết đuối gặp được chiếc phao. Và như vậy, ta không còn cô đơn, cô độc nữa. Những ai kia chủ tớ nghênh ngang, ngựa xe tấp nập, thử hỏi đời họ chắc gì họ có được một tri kỷ hay tri âm?

Lã Tuyết Cừu cũng lịch sự đưa hai tay vịn lấy vai nàng, nói:

- Sau khi chúng ta nghiên cứu xong bản đồ, tiểu thư cho phép tại hạ lên đường.

Sau đó, Phi Quỳnh tự mình đi vẽ lấy tấm bản đồ trước bụng.

Đâu đó xong, hai người ngồi lại nghiên cứu tiếp.

Phi Quỳnh nói:

- Bản đồ phía trước luyện về ban ngày với ba mạch can kinh, đảm kinh và vị kinh. Bản đồ phía sau luyện về ban đêm chủ phế kinh, thận kinh và mệnh môn tướng hỏa. Tam bộ thốn quan xích, và lục kinh giao thoa phối hợp như mạng lưới. Chân khí, chân nguyên, chân lực lưu thông nơi đó không bị vướng mắc, thì các nguồn chân kinh tự động phát sinh theo ý muốn.

Lã Tuyết Cừu nhớ lại mình đã có sẵn hai nguồn kình lực hàn nhiệt trong cơ thể, nay đã giao hòa với nhau không còn nội xung nửa. Nhân cơ hội này chàng bắt lấy tâm quyết thử luyện nó.

Tuyết Cừu nói:

- Trước nhất phải dùng quán tưởng pháp để nằm lòng các đường đi lưu thông. Sau đó cho chân khí chạy theo đường quán tưởng đó một cách thuần thục, để xem kết quả ra sao.

Hai bên hội ý với nhau, và họ bắt đầu luyện.

Mỗi ngày công lực của họ mỗi tăng.

Đến ngày thứ bảy, họ gần như viên mãn.

Phi Quỳnh hỏi:

- Công tử thấy trong người thế nào?

Tuyết Cừu nói:

- Tâm tính khác lạ. Ít vui hoặc ít buồn. Lòng đọng lại gần như thản nhiên. Tại hạ thấy trong mình xa lạ với chính mình.

Phi Quỳnh nói:

- Ta cũng vậy. Và như vậy có nghĩa là thành công rồi. Nhưng công tử đi, chắc chắn ta buồn ghê gớm lắm.

Tuyết Cừu nói:

- Với công lực này, tại hạ thừa sức hói chuyện với Phi Loan Tiên Tử.

Phi Quỳnh lắc đầu:

- Công tử hiểu bà ấy đơn giản quá. Bà là giáo chủ của Mê Hồn cốc, chỉ cần một cái phẩy tay, là người ta có thể hôn mê ngay. Võ công có thể công tử hơn bà, nhưng những môn công phu khác bà hơn hẳn mọi người, kể cả công tử nữa.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư yên tâm! Lã Tuyết Cừu cũng không đơn giản đâu. Tại hạ đã dứt bỏ hết những tạp niệm rồi. Bây giờ chúng ta có thể sánh vai mà đi được.

Trên gương mặt xấu xí đến ghê sợ của Phi Quỳnh hiện rõ nét cảm động. Đôi mắt tuyệt đẹp của nàng chớp lia lịa.

Phi Quỳnh nói:

- Công tử không ngại gương mặt xấu xí của ta sao?

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư là một kỳ tích của võ lâm. Gương mặt ấy chứa không biết bao nhiêu cái tuyệt đẹp. Nếu là tại hạ, tại hạ sẽ không bao giờ thay đổi gương mặt này. Nhưng với người đàn bà thì lại khác. Sắc đẹp của họ ngang với tính mệnh. Tại hạ phải phục hồi nhan sắc ấy lại cho tiểu thư trong nay mai.

Chàng còn muốn nói nhiều thêm, nhưng ngại không tiện.

Phi Quỳnh nói:

- Ta đi với công tử. Bây giờ phải làm bữa tiệc xuất môn.

Tuyết Cừu mỉm cười:

- Tiệc trung duy hữu hứa Phi Quỳnh, phải đổi thành Tiệc trung bất hữu hứa Phi Quỳnh.

(Trong tiệc không phải chỉ có một Phi Quỳnh mà thôi).

- Tại hạ phải đi bắt lấy mấy con cá mới được.

Phi Quỳnh cản lại nói:

- Bất tất! Rau khoai hoa quả cũng đủ làm một bữa tiệc yến vậy?

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư có cốt cách của thượng phẩm. Quả là ngọc cốt băng tâm.

Hai người đem rượu ra ngồi đối ẩm. Và đây là lần thứ nhì hai người dùng rượu kể từ lúc gặp nhau đến giờ.

Buổi chiều, trên tảng bạch thạch, trời tiết cuối xuân không khí tươi mát quang đãng, họ vừa uống rượu vừa thưởng hoa...

Phi Quỳnh nói:

- Ta có một điều ngại ngùng khi công tử muốn đến nơi ở của Phi Loan Tiên Tử. Bà ấy không muốn nhìn ta là con, bởi vì gương mặt ta xấu xí, có thể làm cho bà bị ô... danh.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không chất vấn bà điều gì, chỉ đưa tấm bản đồ về trận pháp mà hỏi bà ta có biết nơi ấy không? Ngoài ra, hỏi thêm lai lịch của gã Lã Tuyết Cừu kia nữa.

Phi Quỳnh nói:

- Ta có nên xuất hiện không?

Tuyết Cừu nói:

- Tùy tiểu thư!

Bỗng Phi Quỳnh chỉ tay về phía bờ sông, nói:

- Có người đến kìa!

Cả hai nhìn thấy người từ đằng xa đó có dáng đi thong thả, đầu đội nón rộng vành của người quan ngoại, lưng thắt dây đai đỏ, tuổi có lẽ đã ngoài ba mươi.

Người kia tiến về phía hai người, hất nón ra.

Bây giờ cả hai mới nhận diện vị khách lạ này. Khách mới đến có gương mặt như một thanh niên, nhưng tóc bạc gần hết. Mắt chói ngời ngời. Không thể phân biệt được người ấy là tà hay chánh.

Lã Tuyết Cừu bước xuống đất, chắp tay hỏi:

- Chẳng hay tiên sinh quá bộ đến đây ắt có việc gì. Và nhân tiện xin cho biết cao danh.

Người lạ đáp:

- Ta đến đây đã nhiều lần, nhưng các ngươi đang bận việc, không tiện làm phiền. Lần này ta lại đến, dĩ nhiên là.. Có việc.

Lã Tuyết Cừu và Phi Quỳnh chú mục chú tâm nghe y nói.

Người ấy nói tiếp:

- Không có gì trầm trọng cả. Ta đến đây để ấn chứng võ công của hai vị.

Phi Quỳnh nói:

- Chắc là phụ lòng tiên sinh. Bọn này lấy sách làm sư, lấy tính quả quyết làm thân phụ, lấy tính kiên nhẫn làm thân mẫu, đọc mười chưa hiểu một.

Khách lạ ngắt lời:

- Cần gì dài dòng? Ai sẽ đấu với ta?

Phi Quỳnh nói:

- Tiểu nữ!

Tuyết Cừu nói:

- Để cho tại hạ.

Phi Quỳnh nhường mày:

- Nơi đây là địa sở của ta, ta có quyền quyết định. Mọi việc có liên quan đến ta. Công tử chỉ là khách.

Phi Quỳnh bước xuống đất, nàng nói tiếp:

- Tiểu nữ là Phi Quỳnh! Xin tiên sinh báo danh!

Khách lạ đáp:

- Ta là... Hà Ngôn Tai?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Lại một.. Quái nhân! Hà Ngôn Tai (nói gì đâu). Hà Ngôn Tai!

Phi Quỳnh phụ họa:

- Kinh Thi có câu "Thiên hà ngôn tai" (trời có nói gì đâu) sao tiên sinh không lấy luôn câu đó? Tiên sinh là người thách đấu, vậy xin đặt điều kiện đi.

Hà Ngôn Tai nói:

- Nếu cô nương thắng ta, ta sẽ nói rõ tại sao ta đến đây. Nếu cô nương bại, thì cả hai vị đừng đi ra khỏi núi này. Trước tiên hãy thử chưởng pháp!

Phi Quỳnh suy nghĩ một hồi, quay lại hỏi Tuyết Cừu:

- Công tử cho biết ý kiến?

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Các hạ nói hay lắm! Ta thua, thì cả mặt đất này là của các hạ, còn chúng ta chỉ có phạm vi xó núi này. Nếu ta thắng, chỉ được nghe vỏn vẹn có năm tiếng mà thôi: Đến đây để gây sự!

Ngừng một chút, chàng lại nói tiếp:

- Các hạ hãy nói trước lý do có cuộc đấu này, nếu không nói, thì phản bộ ngay.

Lão thấy gương mặt Lã Tuyết Cừu trầm trọng, lão cũng giật mình. Nhưng lão vẫn hỏi:

- Ta không nói rõ mục đích, mà chỉ quyết đấu với hai vị.

Tuyết Cừu gằn tiếng:

- Ưu sinh liệt tử!

Ánh đao chớp lên, cả hai người cùng mất bóng. Không nghe tiếng binh khí chạm. Chỉ nghe tiếng nước sông chảy róc rách bên ngoài kia.

Thì ra vũ khí của đôi bên đã thuần thục, nhu nhuyễn, dường như chất kim đã hóa thành nước. Cả hai đáp xuống đất, đều đưa mắt kinh ngạc nhìn nhau.

Lã Tuyết Cừu sử dụng Đệ nhất tuyệt ma chiêu. Ma chiêu của chàng bây giờ đã đến chỗ quán thế. Nếu có ai luyện ma chiêu đến mức phi thường thì cũng ngang với chàng là hết cỡ rồi.

Đến lượt Hà Ngôn Tai chớp người lên, Lã Tuyết Cừu cũng hóa thành Vô ảnh ngay lúc đó...

Buổi chiều mùa xuân gió thoảng nhẹ, chỉ có tiếng gió thét của một vùng quanh trận đấu mà thôi.

Cuộc đấu kéo dài cho đến khi chàng sử dụng hết Đệ thất tuyệt ma chiêu.

Hà Ngôn Tai khen:

- Phi phàm! Võ lâm có một người như vầy cũng quá đủ là tinh hoa.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- Ta chưa gặp ai thoát chết ở chiêu thứ sáu!

Chàng còn hai pháp môn thượng thừa nữa, đó là Quỷ thức và Dao Trì kiếm pháp.

Trong lúc cạn chiêu, Tuyết Cừu nghĩ đến câu. Nhất vãn dao trì lộ khí thanh, nên đánh Dao Trì kiếm pháp vào buổi chiều (nhật vãn) là thích hợp. Hơn nữa, còn nàng Phi Quỳnh một mình ngồi trong tiệc đây (tiệc trung duy hữu hứa Phi Quỳnh). Kiếm pháp của chàng vốn điêu luyện, gặp hoàn cảnh thích hợp, thì sự diễn xuất càng linh diệu hơn.

Nói, thì chậm, nhưng Tuyết Cừu ứng xử rất nhanh. Với chiêu đầu "Quần Tiên Tương Ngộ", khí

kiếm trong sáng, ánh kiếm tương phản với ráng chiều thành một màu hồng đẹp mắt.

Toàn thân Lã Tuyết Cừu như một vùng kim quang. Ở đây đao thay kiếm, tuy nét hơi thô một chút, nhưng vẫn tụ được khí.

Phi Quỳnh ở bên ngoài theo dõi, lấy làm khâm phục Tuyết Cừu lắm.

Không rõ Hà Ngôn Tai sử dụng loại kiếm pháp nào, nhưng lão bỗng buột miệng nói:

- Tiên kiếm!

Thật ra, lão nói như vậy cũng quá đủ. Bởi vì Dao Trì (ao ngọc) là nơi của Tây vương mẫu ngự. Tây vương mẫu là chúa tiên.

Nhưng hai tiếng ấy, khiến Lã Tuyết Cừu lại nhớ một điều, quỷ thức, ma chiêu và tiên kiếm. Nghĩa là chàng đã tổng hợp các loại võ học ngụy dị. Ngay lúc đó chàng có ý định sẽ hình thành một bài tổng hợp có liên hệ mật thiết với nhau...

Bóng của hai kiếm sĩ vẫn quay mù.

Tuyết Cừu sử dụng chiêu thứ hai "Tiên Trưởng Vân Du", chàng lắc thân hình một cái, tách rời khỏi mặt đất trong chu trình quay này, liên chiêu được phóng xuất ra, bao phủ lấy đối phương.

Dường như Hà Ngôn Tai là nhân vật bí hiểm và ngoại hạng, qua các chiêu thứ ba "Tiên Đồng Hiến Thư", chiêu thứ tư "Ngọc Nữ Hiến Đào", chiêu thứ năm "Tiên Ông Thưởng Quả", mạch đao tuôn liên tục như suối, gió mưa cũng không thâm nhập vào vùng này, thế mà Hà Ngôn Tai vẫn.. bình yên.

Hai bên rời nhau và thủ thế.

Gương mặt của Lã Tuyết Cừu nghiêm và lạnh lùng, không lộ một nét cảm xúc nào.

Còn Hà Ngôn Tai, hơi thở vẫn điều hòa, nhưng lão có chiều suy nghĩ và kinh ngạc.

Và hai người cùng phi thân lên lại một cuộc ái đấu long trời lở đất.

Qua chiêu thứ sáu của Dao Trì kiếm pháp, thế đao không còn nét hòa hoãn thư thái nữa, mà lại có sự phẫn nộ, gồm Phong, Vân, Lôi, Điện.

Ráng chiều đã tắt tự bao giờ. Ánh đao hòa với bóng đêm tuôn ra một vùng mù mịt nhấp nháy...

Hà Ngôn Tai khốn đốn mười phần. Cuộc thảm tử sắp đến với lão. Ánh đèn tạ đăng thắp sáng lên.

Phi Quỳnh dùng phép kình thanh nói:

- Dừng tay!

Trong trường hợp này, kẻ chủ động là Lã Tuyết Cừu. Chàng nhớ lời lão nói khi nãy, ta đến đây nhiều lần, thấy hai vị đang bận việc, ta không dám phiền thì sát tâm của chàng tan biến mất.

Lã Tuyết Cừu nhảy ra ngoài vòng chiến, nói:

- Các hạ quả là một cao nhân, tại hạ chưa từng gặp. Xin hãy cho biết lý do chính đáng việc các hạ đến đây.

Hà Ngôn Tai nói:

- Riêng tên ta có nghĩa là biết nói gì bây giờ! Cứ qua trận đấu vừa rồi, Lã thiếu hiệp đã luyện qua Tam Anh khí phổ rồi.

Tuyết Cừu hỏi lại:

- Tam Anh khí phổ là thứ gì, tại hạ không hiểu.

Hà Ngôn Tai nói:

- Đây là một bộ khí công huyền diệu nhất, đáng lý phải được giảng giải bằng sách, thì đây chỉ vẽ bằng đồ hình. Người dù thông minh quán chúng nhưng thông có đại tâm, thì không thể nào có đại cảm, đại nhập để đi tới đại quán mà triển khai đến chỗ đại thuật được. Hai vị hãy đến chân núi Tung Sơn tìm lão Huyết Ma Tử để hỏi rõ thêm việc này.

Hà Ngôn Tai nói xong, kéo chiếc nón rộng vành lại che khuất mắt rồi bước đi.

Phi Quỳnh nói:

- Hà tiên sinh khoan đi đã, tiểu nữ có việc muốn nói.

Hà Ngôn Tai nói:

- Biết nói gì bây giờ!

Lão biến vào trong đêm mất dạng.

Phi Quỳnh chép miệng:

- Đúng là quái danh quái nhân.

Tuyết Cừu nói:

- Ngày mai ta đến động Lý Hoa để gặp Phi Loan Tiên Tử. Sau đó tại hạ đến Thiên Trượng cốc để chữa chứng bán thân bất toại cho Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan. Xong, chúng ta đi Tung Sơn!

o O o

Trời vừa sáng hai người đã có mặt ở động Lý Hoa.

Đà Bối Tử chân họ lại, nói:

- Công tử! Té ra cũng là công tử. Cách mặt hơn bốn tháng, trông công tử hôm nay thần thái có vẻ khác lạ, chắc là công tử gặp kỳ duyên. Còn cô nương, sao lại theo gã đến đây? Phi Loan Tiên Tử đã đuổi ngược đuổi xuôi thì tiếc gì nữa mà đến?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Đà tiền bối! Tiên tử đã vô luân phi lý như vậy mà tiền bối vẫn cứ tôn thờ. Vãn bối đến đây quyết gặp Tiên tử có nhiều việc cần nhờ bà phúc ngôn.

Đà Bối Tử gật đầu nói:

- Được! Nhưng công tử hãy đứng cho ta đánh ba chưởng.

Phi Quỳnh và Tuyết Cừu ngạc nhiên. Tuyết Cừu hỏi:

- Tiền bối đòi nợ ba chưởng trước chăng?

Đà Tử lắc đầu:

- Không phải vậy. Lần trước ta để công tử đánh ba chưởng là muốn ấn chứng võ công của công tử. Tới đâu, mà đòi gặp Tiên tử. Sau thời gian công tử luyện tập, dĩ nhiên võ công phải tân tiến công tử mới đến đây và muốn gặp Tiên tử, phải chịu nổi ta ba chưởng, chính Tiên tử cũng phải chịu như vậy. Đó cũng là một cách ấn chứng.

Chàng hiểu kịp gật đầu đáp ứng.

Phi Quỳnh không chịu, nói:

- Không thể được! Công tử chịu Đà tiền bối ba chưởng là mất sức ngay, làm sao gặp được bà?

Đà tử nói:

- Cô nương không thông minh tí nào cả. Cứ chịu ta ba chưởng sau đó dưỡng sức rồi gặp hồi nào lại chẳng được?

Tuyết Cừu trụ bộ rồi nói:

- Mời tiền bối ra tay!

Đà Tử hét một tiếng, vận đến tám thành công lực tung ra một chưởng.

Một tiếng bùng khô khan. Lã Tuyết Cừu lảo đảo muốn lệch bước. Chàng đau đớn đến ngất người.

Chàng cắn răng xuống tấn thiên cân trụy.

Đà Tử nói:

- Kẻ nào chịu nổi ta một đấm được Huyết Ma Thủ ghi vào võ lâm danh thủ lục. Ngươi là người thứ mười chín được ghi vào sổ này kể từ hai mươi lăm năm nay.

Chưởng thứ hai...

Lão vận đến chín thành công lực đánh ra.

Bùng bùng

Lã Tuyết Cừu vẫn đứng tại chỗ, nhưng thân hình bị lắc lư liền hồi.

Lão đưa chưởng tiếp lên vận đến mười thành...

Phi Quỳnh chân lại nói:

- Tiền bối nói có chỗ tiểu nữ không tin! Với chưởng lực đó, Phi Loan Tiên Tử dù có mình đồng xương sắt cũng phải dẹp lép thôi. Tiền bối không nên ép người ta quá!

Đà Tử cười mát nói:

- Sở dĩ ta ở đây là để thành toàn một lời hứa, chứ đâu muốn ở làm nô lệ cho mụ ấy! Nếu công tử không chịu được chưởng thứ ba thì nên trở về, đừng gặp bà ta mà uổng mạng.

Tuyết Cừu nói:

- Mời tiền bối xuống tay!

Lão vận đến mười thành công lực nhằm vào ngực của Tuyết Cừu, mà tống ra...

Tuyết Cừu vẫn đứng yên một chỗ, chân lún vào đất sâu cả gang tay. Chàng phún máu ra từng búng liên hồi.

Phi Quỳnh nhào tới ôm lấy chàng, nước mắt đổ ra thấm vai.

Đà Tử bước tới giúp chàng mấy huyệt cầm máu, nói:

- Chịu ta đến ba chưởng trên đời chỉ có bốn người. Nhưng có một người bị chết sau đó vài giờ.

Phi Quỳnh bỗng nói:

- Chết rồi! Mê Hồn cốc chủ ra kìa!

Nàng buông Lã Tuyết Cừu ra.

Tuyết Cừu đưa tay quàng qua vai nàng nói:

- Tiểu thư hãy đứng với tại hạ! Vì đây là bài học về nhân cách cho những bậc làm mẹ.

Phi Quỳnh hiểu kịp dụng ý của chàng. Nước mắt lại càng tuôn dầm, nàng nói:

- Công tử ơi! Con người dù có ngu dốt chăng nữa vẫn còn tấm lòng. Công tử hy sinh vì ta nhiều quá!

Phi Loan đã đến lâu rồi, nhưng Phi Quỳnh vẫn bất chấp. Nàng vẫn nói, vẫn đứng bên cạnh Lã Tuyết Cừu.

Rõ ràng, Phi Quỳnh không cô đơn, không cô độc.

Tiên tử đi với một gã thiếu niên, lớn hơn Tuyết Cừu chừng vài tuổi. Chính gã này chàng đã gặp ở thành Lỗi Dương, mà Thuần Vu Oanh Oanh đã phế võ công của hắn. Hắn chính là Lã Tuyết Cừu. Nhưng hắn không nhớ mặt... Tiểu Sát Tinh này, vì lúc đó chàng đang dị dung cải trang.

Lần này, nhìn gương mặt hắn, Lã Tuyết Cừu thấy gã có nét âm trầm khó hiểu.

Phi Loan Tiên Tử nhìn xoáy vào chàng với ánh mắt thật khó hiểu. Bà hỏi Phi Quỳnh:

- Ta đã bảo mi đừng bao giờ tới đây nữa sao ngươi vẫn không nghe? Còn gã nào kia sao có thái độ bất nhã với ngươi như vậy?

Tuyết Cừu nổi giận nói:

- Giống vật đẻ con nó còn biết liều chết bảo vệ con nó. Uổng cho bà sinh làm người mà không biết giữ con mình, để kẻ gian vào hủy hoại nhan sắc của con, lý ra bà nên tự sát. Trái lại từ chối không dám nhận con. Hôm nay tại hạ đến đây có mấy việc cần thiết...

Phi Loan Tiên Tử nộ khí xung thiên. Gương mặt tuyệt đẹp của bà bây giờ có vẻ độc ác hơn quỷ.

Bà đưa chưởng lên, bàn tay đang trắng biến ra màu xanh.

Lã Tuyết Cừu đẩy Phi Huỳnh ra một bên...

Đà Tử vội chắp tay nói:

- Chủ nhân! Chủ nhân! Kẻ nô tài đã đánh hắn ba chưởng, máu phun đầy mặt đất, xin chủ nhân đừng đánh hắn mà mang tiếng với đời.

Bà tức quá đánh chưởng đó vào thinh không mà nói:

- Ta có ép hắn gặp ta đâu? Hắn đã có gan đứng đây thì phải có gan chịu đựng.

Tuyết Cừu quay sang tên Lã Tuyết Cừu kia, hỏi:

- Ngươi là Lã Tuyết Cừu?

Hắn gật đầu, hỏi:

- Ngươi muốn nói gì?

Tuyết Cừu chửi:

- Làm con mà không biết gì tới mẹ già, mẹ bệnh, cho tới lúc lâm chung cũng không có mặt con bên cạnh thì sống trên đời làm gì? Một kẻ sinh con mà không nhìn con, còn một kẻ có mẹ mà không nhìn mẹ. Hai kẻ ấy lại... quấn quít bên nhau. Trời hỡi...

Phi Loan Tiên Tử uất quá huyết vận dâng lên, bà suýt ngợp thở.

Còn gã kia da mặt vốn đã tái rồi, bây giờ trông lại càng tái nhạt như thây ma. Hắn hỏi:

- Ngươi bảo sao? Mẹ ai lâm chung?

Tuyết Cừu nói:

- Ta là Lã Tuyết Cừu đây! Lúc gần lâm chung mẫu thân ngươi có nhờ người đi tìm Lã Tuyết Cừu mà trao bức thư. Người ấy tìm ta trao thư. Ta nghĩ rằng, những lời trăn trối lúc lâm chung hệ trọng lắm, nên ta đóng vai là ngươi để nghe những lời sau cùng đó. Ta đến nhằm lúc bà không còn cách nào sống được. Bà có nhắn lại mấy lời...

Lã Tuyết Cừu kia hỏi:

- Bà nhắn những gì?

Chàng nói:

- Có mấy việc khá quan trọng không thể nói ở chốn đông người được.

Hắn nói:

- Với ta, không có việc gì trọng đại cả. Chỉ có việc trọng đại là ngươi đặt điều mà thôi.

Lã Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời cười một cách thảng thốt:

- Lã phu nhân? Tại hạ nhận lời ủy thác của phu nhân đi tìm Lã Tuyết Cừu mà nói lại. Hắn không chịu nghe đó là lỗi của hắn. Tại hạ hết trách nhiệm.

Lã Tuyết Cừu kia có phần tin. Hắn hỏi:

- Vậy ngươi hãy nói sơ về khu nhà của ta. Đồng thời hãy bạch hóa những lời nhắn nhủ của mẫu thân ta.

Lã Tuyết Cừu đắn đo một chút nói:

- Nhà ngươi ở ngoại ô thành Lỗi Dương. Dưới cây đào có chôn một vật đáng gọi là gia bảo. Ngoài ra, bà còn căn dặn... Gia đình Lã Đạo Nghi có mối huyết thù đối với gia đình bà, mà ngươi làm con, bắt buộc phải trả. Và ta là con của Lã Đạo Nghi đây!

Lã Tuyết Cừu kia mắt long lên hỏi:

- Mẫu thân ta còn nhắn việc gì nữa không?

Dĩ nhiên Lã Tuyết Cừu còn nhớ đến Thuần Vu Oanh Oanh kẻ thù của gia đình bà, nhưng việc này chàng không có quyền nói lại. Có thể bị người ta hiểu lầm là chuyện mượn đao giết người. Chàng nói:

- Nội dung chỉ có chừng ấy mà thôi! Bây giờ ta muốn hỏi, song thân của ngươi là ai? Đối với gia đình ta có mối thù như thế nào? Nếu là việc chính đáng, ta xuôi tay cho ngươi làm tròn đạo hiếu.

Họ Lã kia nói:

- Ta từng nghe mẫu thân ta nói vậy, nhưng ta hỏi nguyên do thì bà không nói. Nhưng ta tin lời bà là chánh đáng.

Phi Quỳnh nói:

- Sự việc không rõ ràng như vậy thì không ai tội gì phải xuôi tay. Đừng lợi dụng lòng tốt của họ mà làm những việc hồ đồ. Và ngươi cho biết song thân của ngươi là ai?

Hắn nói:

- Ta không thể cho bất kỳ ai biết về song thân ta.

Đà Tử nghe hắn nói vậy giận quá, chửi:

- Rõ ràng ngươi là quân đầu trộm đuôi cướp! Ngươi vừa nói, với ngươi không có việc gì quan trọng, tại sao tên tuổi của song thân ngươi, ngươi không dám nói?

Hắn đứng chết lặng.

Phi Loan Tiên Tử trừng mắt Đà Tử, nói:

- Việc gì đến lão, lão xía miệng vào?

Tuyết Cừu nói:

- Đây là công luận, bà không thể vì người thân của bà mà bao che được!

Đà Tử nói:

- Gã Lã Tuyết Cừu thứ hai kia có một lần ngươi chối bỏ dòng họ mà xưng là Vô danh thị, sau cùng mới có cái việc bị phế võ công. Ngươi tưởng song thân ngươi lạ trên đời này lắm sao mà làm tuồng bí hiểm? Cha ngươi là La Bảo Nghĩa, nhằm lúc Lã Đạo Nghi nổi tiếng nhưng ít người biết mặt, hắn đã mạo danh là Lã Đạo Nghi để tán tỉnh Phù Dung. Nhưng Phù Dung Tiên tử là người thông minh, tuy chưa biết mặt Lã Đạo Nghi thật nhưng vẫn phân biệt chân giả. Bà đã vạch mặt đám giả danh ấy ra, cuối cùng hắn thề thốt với giang hồ, hắn tên thật là La Bảo Nghĩa. Nhưng giả vẫn hoàn giả.

Lão Đà Tử ho sù sụ mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Vợ của La Bảo Nghĩa, là mụ Tu Kim Trang, bào tỷ của Tu Kim Thọ cũng là một... Yêu nữ, mãi đến gần chết mới viết hai tờ gia phả hại đời để lại cho La Cẩu Tử, không ngờ bị con ở cuỗm đi với vài món trang sức khác. Còn Phi Loan đi hôi của bở...

Phi Loan Tiên Tử hét lớn một tiếng đánh ra một chưởng nhưng vô lực... Bà lảo đảo té xuống.

Tên Lã Tuyết Cừu kia xốc nách đỡ bà đứng lên. Hắn trừng mắt nhìn lão Đà Tử nói:

- Lão nên nhớ, sinh sự thì sự sinh!

Hắn nói xong dìu Phi Loan Tiên Tử đi. Sự tình thật ngứa mắt.

Phi Quỳnh bước tới:

- Buông mẫu thân ta ra ngay!

Hắn chần chừ chưa muốn buông, nàng nổi xung đánh ra một chưởng mạnh mẽ mười phần, hắn bị dội năm bảy bước hộc máu mồm ra.

Thật là lắm chuyện phiền toái.

Phi Loan Tiên Tử bây giờ hơi tỉnh trở lại, bà nhìn Phi Quỳnh nói:

- Ngươi đừng đụng vào mình ta. Sở dĩ có sự tình khắc nghiệt này, là vì ta bị nhồi máu mỗi khi gặp ngươi, chứ không phải là ta không biết thương ngươi.

Phi Quỳnh quay mặt đi nơi khác khóc ngất. Nàng tự hỏi đó là chứng bệnh do nàng gây nên cho bà, hay tự bà có sự ám ảnh ngay từ lúc đầu, cuối cùng sinh ra chứng tự kỷ ám thị?

Thấp thoáng từ xa có mấy cô nữ tỳ, Đà Tử ngoắc chúng lại. Trong lúc đó Lã Tuyết Cừu thật bước tới làm trụ cho bà vịn đỡ.

Tuyết Cừu nói:

- Tiên tử có nỗi khổ tâm riêng. Và làm người, ai lại không có nỗi khổ tâm ấy? Tiên tử hãy bảo trọng sức khỏe!

Phi Loan Tiên Tử nói:

- Cảm ơn ngươi. Rất tiếc hôm nay ta tiếp ngươi không được. Hẹn dịp khác vậy.

Hai tỳ nữ thay tay chàng đỡ Phi Loan Tiên Tử vào trong.

Trong lúc đó, lão Đà Tử đã cứu tỉnh tên Lã Tuyết Cừu giả kia, lão nói:

- Từ lúc tên La Cẩu Tử về đây hắn làm Lý Hoa động này chao đảo. Phi Loan Tiên Tử vốn có cảm tình với cha hắn, nên xem hắn như con, hắn càng lúc càng phóng tính. Lúc thì hắn yểu điệu như nữ nhân, lúc thì hắn tỏ ra một nam nhi có cường tính. Nhiều lần Tiên tử đã cảnh cáo hắn, nhưng hắn vẫn trây trây.

Tuyết Cừu hỏi:

- Hắn làm đệ tử Lý Hoa động bao lâu rồi? Vãn bối đã gặp hắn cách đây ngoài bốn tháng, sau đó dường như hắn được ai đó đỡ lên lưng con bạch mã chạy về Tiền Hiền điện.

Đà Tử nói:

- Hắn làm đệ tử nơi đây ngoài bốn năm, mà võ công hắn chỉ có chừng đó.

Phi Quỳnh nói:

- Chỉ có chừng đó đủ hại người ta rồi.

Nàng nói xong, ra tay phế toàn bộ võ công hắn lần thứ hai, đuổi hắn ra khỏi động.

Đà Tử nói:

- Cẩu tử! Ta thấy bóng dáng ngươi thấp thoáng nơi đây nữa thì đừng trách. Cút!

Hắn lủi thủi đi.

Đà Tử nhìn Phi Quỳnh nói:

- Tiểu thư và công tử đã khám phá những gì bí hiểm trên gương mặt và trong người tiểu thư chưa?

Phi Quỳnh lại hỏi:

- Tiền bối có biết nơi đâu lập trận đồ này không?

Đà Tử nói:

- Ngươi hãy đến chân núi Tung Sơn thì biết rõ.

Phi Quỳnh và Tuyết Cừu cùng giật mình.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tiền bối có biết Hà Ngôn Tai không?

Lão cười và nói:

- Tên yêu đạo ấy ai mà không biết. Các ngươi hãy đi đi!

Phi Quỳnh lại hỏi:

- Tiền bối vẫn ở lại đây chứ?

Lão vẫn cười:

- Chưa có lệnh chủ nhân, làm sao ta dám đi được?

Hai người chào Đà Bối Tử rồi lên đường.

Chương 10 - Hoa hồng buổi mai

Mộc Thúy Hương, Sử Tiểu Linh, Mạc My Chúc cùng nhắm hướng Nga Mi mà đi. Lòng các cô cứ nghĩ rằng, thế nào Lã Tuyết Cừu cũng phải đến đó, chỉ có trước hoặc sau mà thôi. Dọc đường, họ nghe nhiều tin khá trọng đại.

Nga Mi là lãnh tụ trong mười ba bang phái quyết tử chiến với Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu.

Nga Mi sẵn sàng cộng tác với bất cứ võ gia cao thủ nào nếu người ấy được ba cao thủ hữu danh trên giang hồ viết giấy giới thiệu.

Nga Mi đại diện võ lâm, sẵn sàng tuyên chiến với bất kỳ phần tử nào của giang hồ ủng hộ Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu.

Các cô nghe được tin đó lấy làm lo lắng.

Thúy Hương nói:

- Trước đây Thiếu Lâm cũng làm như Nga Mi nhưng bị Tuyết Cừu làm cỏ. Từ ngày Đại lão hòa thượng Tuệ Đức lên làm Chưởng môn, một số gian tăng của Thiếu Lâm đã bỏ chùa mà đi giang hồ. Việc của Nga Mi không có gì đáng lo, chỉ phiền người ta lợi dụng hai điều sau cùng, một số hào hiệp sẽ bị chúng làm hại.

Sử Tiểu Linh nói:

- Ta có hai biện pháp để giải quyết việc này. Một là hãy tìm người tài giỏi để Thúy Hương hóa trang làm Lã Tuyết Cừu, đến Nga Mi đại náo và giải tán đám này. Hai là, hoặc chúng ta thành lập hội Tiểu Sát Tinh để đẩy lui đám láo nháo kia.

Thúy Hương nói:

- Hồi Lã Tuyết Cừu võ công chưa cao siêu lắm mà ba vị Chưởng môn của ba đại bang phái bị hắn giết trong vòng vài chiêu, kể cả mấy chục cao thủ cũng vậy. Nên khó mà tìm một cao thủ như hắn. Ta có thể cải trang giống một Lã Tuyết Cừu, nhưng khó mà cải trang tài nghệ. Còn vấn đề thứ hai thuộc loại không tưởng.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện mãi, đến chiều mới đến tửu điếm. Chiều nay tửu điếm ít thực khách. Họ ăn uống và nói chuyện thoải mái. Dĩ nhiên chuyện chính vẫn là chuyện giang hồ và Lã Tuyết Cừu.

Họ bàn kế hoạch dở chừng thì ngoài quán bước vào một thiếu nữ nhan sắc xinh đẹp, trạc tuổi bằng các nàng.

Thiếu nữ ấy vừa bước vào đưa mắt đảo nhìn khắp quán rồi tìm một bàn ngồi cạnh ba nàng.

Sau đó không lâu có hai người khách bước vào lưng đeo trường kiếm, bọn họ nhìn nhớn nhác chung quanh. Cả hai vừa ngồi vào bàn, một trong hai gã chỉ bàn ba nàng nói:

- Vị cô nương kia là con gái của Sử Thôn!

Hai tay kiếm khách đứng lên cùng một lúc. Họ tiến lại bàn các cô, nói:

- Xin lỗi, cô nương có phải là Sử Tiểu Linh không?

Ba thiếu nữ trẻ đẹp này thấy mặt mày của hai gã kiếm sĩ có vẻ phách lối thù hằn, lại thêm nét lần như mình là lương đống của võ lâm không bằng.

Tiểu Linh nói:

- Chính là ta!

Hai tên kia cũng rút kiếm ra một lượt. Gã râu quai nón nói:

- Ta, Thúc Tạo quê ở Lô Sơn, đã từng đến nhà cô nương một đôi lần. Cũng vì việc Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Nghe rằng cô nương cùng với gia đình đã tiếp trợ cho hắn. Nga Mi đã công bố, giang hồ có quyền sát hại những ai đã tiếp trợ Lã Tuyết Cừu mà không phải bồi thường nhân mạng.

Gã đứng bên Thúc Tạo nói:

- Ta, Quách Đạo Nghĩa, quê ở Vân Mộng. Chí nguyện của ta cũng như cái danh của ta, vì giang hồ mà trừ gian diệt bạo! Lã Tuyết Cừu và đồng bọn là đối tượng để chúng ta tiêu diệt.

Ba nàng xô bàn đứng lên, rút kiếm ra. Mộc Thúy Hương nói:

- Ta từng nghe và từng thấy giang hồ đối xử với Lã Tuyết Cừu. Thật đáng khen cho những ai tự xưng là nghĩa hiệp! Họ Lã đã làm gì mà hai vị thù hằn hắn?

Cả hai tên kia cùng nói một rập:

- Chúng ta luôn luôn đứng chung hàng ngũ của võ lâm.

Chúng vừa dứt lời liền múa kiếm đâm thẳng vào các cô.

Sử Tiểu Linh đấu với Quách Đạo Nghĩa. Mộc Thúy Hương toan ra tay, nhưng Mỵ Chúc lướt tới rước đánh với Thúc Tạo.

Nói cho đúng, Quách Đạo Nghĩa kiếm pháp cũng chỉ tương đương với Tiểu Linh, nhưng phần công lực của hắn cao hơn nàng một bậc. Tuy vậy, Sử Tiểu Linh không nao núng. Nàng chiến đấu rất gan lì.

Về phần Mạc Mỵ Chúc, nàng đã đem hết cả tài nghệ để chiến đấu. Nhưng không làm sao giải tỏa được những nguy hiểm đang bao phủ lấy nàng.

Thúy Hương đứng lược trận, thấy bạn mình nguy hiểm, nàng muốn cải trang làm Lã Tuyết Cừu nhưng cảm thấy không tiện nhiều mặt. Cái không tiện trước nhất vẫn là sự hiểm nghèo đổ ập xuống hai nàng bất kỳ lúc nào. Và nhắm chừng lại võ nghệ Thúy Hương vẫn không hơn Tiểu Linh. Nhìn sang thiếu nữ mới vào kia, nàng cứ gầm mặt mà ăn, không để ý đến chung quanh.

Một đôi thực khách trong quán thấy cuộc đấu ngoạn mục, ghế nghiêng bàn ngã họ đành ngồi lại mà xem.

Còn lão chủ quán cứ đứng giậm chân mà than thở.

Quách Đạo Nghĩa sử dụng Vô Vi kiếm pháp của Thiên Thai Tôn.

Thiên Thai Tôn là một môn phái thuộc Mật Tu và kiếm pháp của phái này rất ít người biết.

Sử Tiểu Linh sử dụng Lê Sơn kiếm pháp. Loại kiếm pháp này do các đạo cô hợp soạn, đã truyền qua nhiều đời.

Cả hai đấu thủ đánh càng lúc càng hăng, người xem cứ tưởng Tiểu Linh sẽ bị bại trong vòng năm hiệp.

Phải công nhận, Tiểu Linh đã gan lì mà lại thông minh. Nàng biết đối phương nội lực hơn nàng, nên với thân pháp uyển chuyển, nàng sử dụng nhiều hư chiêu để đối phương rối trí và mất sức.

Qua khỏi năm hiệp, tuy rằng Tiểu Linh chưa chiếm vị trí trung phong, nhưng đã hướng về vị trí này đối với Tiểu Linh thật không khó.

Còn Mạc Mỵ Chúc thì thật thảm hại. Vạt áo của nàng đã bị rách nhiều nơi, dường như chưa phạm vào da thịt nên chưa thấy đổ máu.

Mộc Thúy Hương ở ngoài hượm sẵn.

Bỗng Thúc Tạo hét lớn một tiếng, hắn đưa sát chiêu “Điểu Vị Hoa Sầu” (chim vì hoa mà buồn). Chiêu này rút trong Túy Hoa kiếm pháp.

Nguyên Túy Hoa kiếm pháp do một cao thủ của đạo gia là Hán Như đạo sĩ, ông ta hoàn tục mà biên soạn. Túy Hoa kiếm pháp so với Mai Hoa kiếm pháp, sức lợi hại tương đương. Sở dĩ Mai Hoa kiếm pháp được người ta ca ngợi, vì loại kiếm phái này do một đại tộc truyền bá. Còn Túy Hoa kiếm pháp thì không được công truyền.

Rất tiếc, Thúc Tạo học không hết chân truyền nên đường kiếm còn thô, nhưng với chiêu Diểu vị hoa sầu, Mạc Mỵ Chúc cũng không tránh khỏi cái chết.

Trong khoảnh khắc ấy, bỗng hai ánh kiếm lóe lên, Thúy Hương vừa toan đưa kiếm cản thế kiếm của Thúc Tạo, thì thanh kiếm của thiếu nữ kia đã hãm kiếm của Thúc Tạo lại trước. Chỉ một chiêu bất thần của thiếu nữ ấy cũng đã thiến cho mọi người kinh ngạc.

Thúc Tạo trầm giọng hỏi:

- Cô nương cũng một phe với Lã Tuyết Cừu?

Thiếu nữ thản nhiên nói:

- Không riêng gì ta! Rồi đây giang hồ cũng cùng một phe với hắn!

Thúc Tạo nổi giận nói:

- Báo danh đi!

Thiếu nữ nói:

- Để ngươi chết rồi sẽ báo danh luôn!

Ánh kiếm của nàng chớp lên... Với chiêu "Nguyệt Lạc Ô Đề" trong Tuyết Sơn kiếm pháp, khiến Thúc Tạo choáng váng mặt mày. Hắn nhảy lui ra ngoài chong kiếm thủ thế.

Thiếu nữ nhìn hắn cười lạnh:

- Tài nghệ đó mà cũng... Mang chuông đi đánh xứ người! Nếu bẻ kiếm thề không đánh hôi nữa, bản cô nương sẽ tha chết cho!

Thúc Tạo nghe nàng sỉ nhục mình, hắn hết bình tĩnh, liền tấn công liên tiếp những chiêu trong Túy Hoa kiếm pháp.

Sang chiêu thứ hai, thiếu nữ xuất chiêu "Mãn Thiên Tuyết Lạc", chiêu mới đi một nửa, gã đã bay kiếm ra ngoài, nửa chiêu còn lại theo đà đứt tiện tay cầm kiếm của gã đến sát vai...

Hắn ngã ngửa ra nằm lăn lộn.

Bên kia Quách Đạo Nghĩa thấy tình cảnh như vậy thì kinh khiếp. Một phần sợ mình lâm nguy nếu như thiếu nữ kia nhập cuộc, một phần vì sự sống chết của đồng bọn.

Sử Tiểu Linh thấy cao hứng, đột nhiên đường kiếm của nàng linh hoạt dị thường.

Quách Đạo Nghĩa cảm thấy trước mặt mình muôn ngàn ánh kiếm. Bây giờ hắn muốn hưu chiến cũng muộn mất. Hắn rơi vào thế tử vong trong nháy mắt.

Bỗng có tiếng thét đau đớn, một vòi máu phun vọt ra, Quách Đạo Nghĩa đã đứt ngọt một cánh tay bên trái.

Sử Tiểu Linh giá kiếm nói:

- Đó là tự ý các ngươi đi tìm cái chết!

Mộc Thúy Hương đắp cho chúng một ít thuốc cầm máu, rồi nói:

- Hai vị hãy mang cánh tay này đi! Học được bài học này đã cuối cuộc đời mất rồi. Nếu phải là tôm cua thì còn có thể mọc lại cánh tay khác!

Hai tên kia ném những cái nhìn oán độc về phía các nàng, rồi cúi xuống nhặt kiếm găm bao, vác cánh tay chết mà bước ra khỏi quán.

Mạc Mỵ Chúc quay sang thiếu nữ, vòng tay nói:

- Tiểu muội là Mỵ Chúc tài nghệ thô thiển đã được nữ hiệp cứu mạng, xin cho tiểu muội được đền ơn!

Thiếu nữ đưa tay chận lại, nghiêm giọng nói:

- Việc làm không lượng sức mình, đã thiệt thân mà còn di hận cho người khác. Ta đoán không lầm, chư vị đi Nga Mi?

Thúy Hương trầm ngâm một hồi rồi đáp:

- Lời của tỷ tỷ nói tuy đúng, nhưng trường hợp này là vấn đề khác! Mọi người đều muốn giết Lã Tuyết Cừu, nhưng thật ra họ không biết chàng đáng chết về tội gì? Bọn tiểu muội dầu biết mình không hơn ai, nhưng ít ra còn có dược tấm lòng vị nghĩa. Chết hay sống đối với con nhà võ không là vấn đề trong những trường hợp thế này.

Thiếu nữ ấy gọi tính tiền quán rồi cáo từ. Mặt nàng tuy đẹp nhưng vẫn lạnh như tiền.

Mỵ Chúc nói:

- Xin nữ hiệp cho biết danh tánh?

Thiếu nữ nói:

- Danh tánh chẳng qua cũng là khách sáo. Ta nên thoát khỏi cái tầm thường đó.

Nàng chào ba người rồi ra đi.

Thúy Hương nhìn theo, nói với các bạn:

- Tài nghệ của vị cô nương này còn cao diệu hơn cả Ngũ Liễu Nhi, và lạnh lùng như băng tuyết.

Tiểu Linh nói:

- Chắc chắn nàng đi Nga Mi! Ta đoán nàng đã gặp Lã Tuyết Cừu, nên mới nói những ngôn từ và cử chỉ như vậy.

Mỵ Chúc nói:

- Nếu vị cô nương ấy đừng đi vội, để Thúy Hương biến hóa vài nét giả làm Lã Tuyết Cừu, mặc sức giang hồ co giò chạy!

Thúy Hương nói:

- Cô ấy không bao giờ chịu giả Lã Tuyết Cừu đâu! Lẽ dễ hiểu, tài nghệ của cô ta không kém Lã Tuyết Cừu.

Ba cô mướn phòng trọ lại đó một đêm.

Ba cô nương trẻ đẹp lại liều mạng, lên phòng nằm chuyện vãn.

Tiểu Linh bỗng như nhớ ra điều gì nên gọi Mỵ Chúc, hỏi:

- Vì đâu mà Mỵ Chúc bênh vực Lã Tuyết Cừu?

Mỵ Chúc chớp mắt hỏi lại:

- Còn tiểu thư, cả gia đình nhà họ Sử đều muốn giết họ Lã, lý do gì tiểu thư lại... Tán trợ?

Tiểu Linh trừng mắt nói:

- Đồ quỷ! Tại vì ta thấy gã bị oan uổng...

Mỵ Chúc nói:

- Ta thì khác! Ta không cần biết hắn tà hay chính nhưng việc đầu tiên ta không muốn a tùng theo đám đông. Về sau thấy hắn có lòng chân chính, tự nhiên ta muốn nhập bọn với hắn. Còn Thúy Hương thì sao?

Thúy Hương rất biết thân phận mình nên nói:

- Ta cũng khác! Ta đi với hắn bởi vì... Hắn thích đi với ta!

Cả ba cô không biết có ai tin ai không?

Đang lúc ấy có tiếng gõ cửa nhẹ. Cả ba cô cùng ngồi dậy cô nào cũng chụp lấy vũ khí.

Thúy Hương nói:

- Ai gõ cửa đó, có việc gì không?

Có tiếng của thiếu nữ hồi chiều đáp:

- Quán này của phái Nga Mi mở ra để theo dõi những ai có liên quan với Lã Tuyết Cừu! Nếu không đi ngay lúc này thì họa sẽ đến trong nháy mắt.

Thúy Hương vỗ trán suy nghiệm:

- Nếu nàng có lòng tốt, thì ý ấy nên nói với ta ban chiều chứ?

Nghĩ vậy, nàng hỏi:

- Sao nữ hiệp không cho biết sớm hơn?

Thiếu nữ nói:

- Ta vừa mới khám phá!

Mỵ Chúc mở cửa... Không thấy ai cả. Nàng đâm ra băn khoăn.

Thúy Hương nói:

- Cô nương kia thừa sức đánh ngã ba chúng ta, thì cần gì phải lập mưu cho mệt tâm trí? Ta nên đi thôi!

Cả ba cô mang hành trang lên đường. Họ ra khỏi khách điếm và đi được một đoạn đường.

Lúc ấy có nhiều tiếng chân người chạy đuổi theo, bọn chúng đã đuổi kịp và đứng bao quanh ba nàng.

Ba cô bây giờ mới tin lời vị ân nhân của mình, họ đứng đâu lưng lại, rút vũ khí phòng ngự.

Đối phương của họ là bốn người, những kẻ từng hô hào vì công lý, nên họ bất cần chọn biện pháp. Đối với họ, miễn là cách nào cho công việc hữu hiệu thì họ cứ làm.

Một gã trong bọn lên tiếng:

- Các cô mướn phòng tại sao ra đi không thông báo cho bổn điếm?

Mỵ Chúc nói:

- Đã nộp đủ tiền bạc, thì ta muốn đi bao giờ cũng được và cũng chả cần thông báo với ai. Ai không biết các ngươi là đám tay sai của đám Nga Mi?

Bọn kia không cần dài dòng liền múa kiếm tấn công các cô.

Bốn người đánh ba người. Người bị vây không thể thi triển được diệu thuật, vì vị trí đứng của họ bị hạn chế.

Tiểu Linh nhận xét võ công của bọn này tuy không bằng hai tên hồi chiều, nhưng kiếm dài đất rộng chúng có thể tung hoành. Ba nàng biết rằng đêm nay khó thoát khỏi tai biến, và chắc chắn rằng đối phương không phải chỉ có chừng đó người.

Tiểu Linh nói nhỏ với các bạn:

- Phải liều chết mới có thể thoát hiểm được.

Thanh kiếm của ba cô mở rộng phạm vi hoạt động của mình.

Sử Tiểu Linh tách rời vị trí mà chiến đấu. Một mình cô chống cự với hai tên có võ công cao nhất trong bọn.

Mộc Thúy Hương thì đấu với một thiếu nữ.

Trời tối, bây giờ nàng mới phát giác ra, đối thủ của mình là một cô nương có kiếm pháp khá cao.

Nàng vừa đánh vừa châm biếm:

- Té ra đám tu hành kia cũng có hồng nhan tri kỷ!

Thiếu nữ nói:

- Ta cũng chỉ vì sự an nguy của giang hồ mà ra tay để trừ cường đạo và cường bạo.

Mộc Thúy Hương căm ghét cái thói cả vú lấp cái miệng em, hở ra là cứ nhân danh giang hồ. Đường kiếm của nàng tự nhiên như có hồn, như có sự phẫn nộ trong kiếm. Trong chốc lát, nàng đã loại đối phương ra khỏi vòng chiến.

Thiếu nữ bị thương nằm đó chưa biết sống chết ra thế nào. Nhìn sang Mỵ Chúc và Tiểu Linh, cả hai nàng đang khốn đốn, Thúy Hương hét lớn một tiếng, bay tới với chiêu Đơn đao phó hội. Thúy Hương đã đổi kiếm ra đao, nàng mô phỏng theo Lã Tuyết Cừu.

Tên đang đấu với Mỵ Chúc không ngờ nàng kia thi triển thần lực như vậy, liền xuất kiếm đỡ, xảy nghe cạch một tiếng khô khan, đường đao của nàng hoành qua một cái, hắn ối một tiếng, cánh tay của hắn bay lăn lóc ra ngoài và hắn cũng té ngửa ra.

Quả là thần đao! Kẻ có võ học không lấy gì cao siêu như nàng mà sử dụng thanh bảo đao giả, đột nhiên công lực tăng lên một cách bất ngờ. Chính đương sự cũng không ngờ nổi.

Thừa thế, Mộc Thúy Hương bay thẳng vào trận đấu chia bớt lực lượng cho Tiểu Linh.

Tiểu Linh đương cơn nguy biến thấy đối phương bị loại hai tên thì tinh thần nàng phấn chấn lên. Khi Thúy Hương xông vào thì Tiểu Linh phóng ra một kiếm trí mạng, đâm tên kia một đao xuyên quả tim.

Tiểu Linh vừa kịp rút kiếm ra, bỗng có tiếng gầm đinh tai điếc óc, lại thêm hai tay viện thủ khác từ quán phóng ra.

Hai kẻ vừa đến to con lớn xác, râu tóc xồm xoàm như những quái nhân. Hai quái khách vừa đến đưa mắt nhìn cuộc diện, một kẻ trầm giọng hỏi:

- Sự việc này phải giải thích như thế nào?

Sử Tiểu Linh nói:

- Đó là những kẻ đại diện cho Nga Mi, đại diện cho giang hồ muốn giết bọn tiểu nữ. Các vị là ai?

Một lão nói tiếng khàn khàn:

- Mấy con liễu đầu phải nạp mạng!

Hai lão tung chưởng đánh liền. Chưởng lực của hai lão rất mạnh, trong các cô chưa ai từng chứng kiến bao giờ.

Mộc Thúy Hương và Mạc Mỵ Chúc vội tránh ra. Thúy Hương múa đao đánh trả lại.

Một lão cười mỉa:

- Thạch sùng thổi thạch trụ (thằn lằn xô cột đá)!

Lão sàng qua sàng lại một hồi, đoạt lấy thanh bảo đao của nàng.

Mộc Thúy Hương từng xem thanh bảo đao quý ngang tính mệnh. Mất bảo đao coi như phụ lòng ủy thác của Lã Tuyết Cừu.

Mộc Thúy Hương vừa buồn vừa giận. Nàng rút kiếm ra quyết sống chết cùng hai lão.

Phía bên kia, Sử Tiểu Linh vẫn giữ phần thượng phong. Nhưng nhìn sang phía bạn, thấy tình cảnh như thế, nàng hiểu phần nguy về mình, bèn không còn cách nào khác, là phải nỗ lực thanh toán tên này.

Sử Tiểu Linh đánh ra mấy đường tuyệt kiếm nữa, bức bách lão kia nhảy ra ngoài. Tiểu Linh quyết không bỏ lỡ cơ hội, nàng bay theo thích một kiếm vào lưng lão, nhưng lão bên kia đánh ra một chưởng để cứu nguy.

Sử Tiểu Linh nghiến răng phóng kiếm tới...

Mọi người nghe tiếng choang, nàng bị dội lại.

Lão cầm đao nói:

- Con tiện tỳ kia! Phải nộp ngay bảo kiếm cho ta mới mong toàn tính mạng?

Tiểu Linh chả nói rằng, múa kiếm như gió tấn công lão. Nhưng lão lại dùng dị chiêu như trước,

đoạt kiếm Tiểu Linh. Cái chết xảy đến cho các cô không biết lúc nào.

Mộc Thúy Hương cầm thanh kiếm quý Long Tuyền trên tay, quyết liều chết lòng không chút sợ hãi, múa kiếm vun vút, nhưng kỳ thực chỉ là những giây phút cầm cự mà thôi.

Mạc Mỵ Chúc bị trúng một chưởng cực mạnh, ói máu ngã ra chưa biết sống chết.

Qua ánh trăng lờ mờ, bỗng nhiên mọi người thấy xuất hiện một thiếu nữ, nàng phóng người đến bên Tiểu Linh, nói:

- Nhị vị cô nương tránh ra đi! Hãy lo chữa thương cho Mỵ Chúc!

Thì ra cô ta đã biết tên ba người này.

Một quái nhân hét:

- Con a đầu này thân thế như thế nào?

Nàng chả cần trả lời, liền dùng Tuyết Sơn kiếm pháp mà tuôn ra xối xả. Ánh kiếm lênh láng như nước vỡ bờ, với chiêu thứ ba "Tuyết Ấp Sơn Đầu", nàng đã chiếm lấy thượng phong, mặc dù lấy một chọi hai!

Với chiêu thứ tư "Tuyết Hoa Phân Phân", cánh tay cầm bảo đao của một quái nhân đã vĩnh viễn rời khỏi cơ thể. Dư lực của kiếm còn táp qua lão thứ nhì. Lão kia kinh hãi nhảy ra ngoài.

Mộc Thúy Hương bước tới nhặt thanh bảo đao lên, rồi chỉ đao vào mặt lão cụt tay nói:

- Bỏ thanh kiếm kia xuống!

Thay vì lão bỏ kiếm xuống, lão lại gom hét tàn lực phóng kiếm tới với một tốc độ kinh khiếp.

Mộc Thúy Hương tuy đã đề phòng nhưng cũng không ngờ lão còn sức hung hãn đến thế. Nàng hoành thanh Long Tuyền kiếm chặt vào kiếm lão.

Lão tuy gảy kiếm, sức xông tới của lão vẫn còn đà, Thúy Hương nhảy trái qua bên, nhưng dư lực cũng làm nàng suýt bị thương.

Mộc Thúy Hương quay lại cho lão một kiếm, đi đời một lão có cái miệng tận tụy với giang hồ.

Thanh kiếm khá quý của Tiểu Linh không dùng được nữa, nhưng nàng vẫn gom hai nửa lại cho vào bao.

Một lão quái đã vĩnh viễn bỏ cuộc, còn một lão đang đứng gườm với thiếu nữ kia.

Thế là bên phe Nga Mi có tất cả sáu người bây giờ chỉ còn hai. Và cả hai tên đều khiếp đảm trước uy phong của các cô, nhất là vị cô nương mới đến.

Thiếu nữ hỏi:

- Lão với Lã Tuyết Cừu có thù oán gì? Lão tự xưng là giang hồ chánh phái, sao lại có thái độ nịnh nọt như vậy?

Lão chỉ chờ nàng hỏi, tức là lợi dụng lúc nàng thoát khí, lão phóng người tới đánh liên tục mấy

chiêu, nhưng coi lại lão đánh vào khoảng không, vì thiếu nữ kia đã mất dạng.

Sử Tiểu Linh, Mộc Thúy Hương thấy thiếu nữ kia sử dụng phép ảo ảnh giống Lã Tuyết Cừu đến chỗ vi diệu, lòng lấy làm cảm phục.

Khi cô ta đáp xuống, thì đã đứng trước mặt tên còn lại chứ không đối diện với lão kia nữa. Nhân đó, nàng giáng cho tên kia một chưởng sức mạnh không cùng, tên kia bay dạt ra ngoài, nằm giãy tê tê rồi im bặt.

Thiếu nữ lại chớp mình lên sử dụng chiêu thứ năm, tên quái tóc rối kia phóng mình nhảy qua đường biến mất dạng.

Khi đáp xuống thiếu nữ nói với ba nàng:

- Bây giờ ta nên vào quán này trừ luôn cho tuyệt gốc những tên ma đầu đội lốt đạo đức, để bọn chúng mất đi một cơ sở quan trọng!

Bốn cô quay trở lại quán.

Những tên võ công thấp kém lạy các nàng như tế sao. Những tên ăn mặc theo lối đạo sĩ, tăng lữ thì các nàng đã đưa họ về nơi tiên cảnh.

Việc đâu đó xong, các nàng lập lại trật tự.

Vài ba tên đầu bếp, chạy bàn tỏ vẻ ăn năn phục thiện, các nàng cho họ ở lại nấu nướng buôn bán cho khách bình thường.

Mộc Thúy Hương nói:

- Lần thứ nhì, nữ hiệp đã cứu bọn tiểu muội, xin cho biết phương danh để tiện việc xưng hô với nhau.

Bây giờ thiếu nữ mới nói:

- Ta Lý Yến Phi, hăm bảy tuổi!

Các cô lần lượt, giới thiệu danh tánh cho nhau.

Yến Phi nói:

- Ta đã gặp Tuyết Cừu một đôi lần, tâm hồn hắn chất phác đến độ thơ ngây. Ân oán đối với hắn rất rành mạch. Vô tội không bao giờ hắn giết. Có tội có thể hắn tha, võ công hắn lại rất cao. Bây giờ ta có vài lời đề nghị…

Ba cô đều nói một rập:

- Xin tỷ tỷ nói rõ lời đề nghị đó.

Yến Phi nói:

- Tất nhiên Lã Tuyết Cừu hiện giờ không có mặt trên Nga Mi. Ba mặt Bắc, Đông, Nam muốn đi Nga Mi đều phải qua nơi đây. Vậy chúng ta muốn biết tin tức của hắn lẫn của giang hồ thì cứ ở đây bán quán là hay hơn hết.

Thúy Hương nói:

- Đó là cao kiến! Cho dù Tuyết Cừu không về đây chăng nữa, nhưng chúng ta vẫn nghe được tin tức của hắn.

Và các cô đều tán thành. Ngay từ đêm nay, họ bắt đầu sửa vai tuồng lớp và phân phối công việc.

Mãi đến đầu canh tư, có khách đến kêu cửa. Tiểu nhị ra gặp khách rồi vào nói lại:

- Đó là bọn giang hồ võ lâm, họ đi lỡ đường nên cần kiếm chỗ ăn, chỗ ngủ rồi đến sáng họ lại đi.

Thúy Hương trong vai người chạy bàn mang thức ăn ra gặp họ, thấy một lão mũi két, tuổi lối sáu mươi đi với năm tên giang hồ khác, nhưng nàng không biết mặt và tên. Thấy cốt cách của họ cũng giống như những kẻ từng tự xưng giang hồ chánh phái, nàng mừng thầm:

- Trị được tên ma đầu nào càng mừng cho võ lâm sớm tránh khỏi loạn nạn máu xương!

Thúy Hương đặt thức ăn xuống bàn rồi đứng khoanh tay hầu.

Tên mũi két ngửi thức ăn rồi hỏi:

- Nghe nói Nga Mi đã bố trí kế hoạch giết Lã Tuyết Cừu chu đáo lắm phải không?

Thúy Hương nói:

- Tiểu nữ không biết được việc này. Khách quan có thể tìm đến Nga Mi mà hỏi!

Lão mũi két trợn mắt:

- Ta nghe nói quán này là của Nga Mi lập ra?

- Tiểu nữ chỉ là người chạy bàn. Việc giang hồ, tiểu nữ không hề biết!

Lão mũi két hét:

- Việc là việc chung, tại sao cô nương lại không biết?

Mộc Thúy Hương nói như tâm sự:

- Mỗi người một việc, không ai chen vào chuyện của ai.

Lão mũi két lại hỏi:

- Vậy cho ta gặp người có trách nhiệm đó!

Thúy Hương nói:

- Tệ điếm làm việc suốt ngày đêm, tới phiên người nào thì người đó nghỉ, để còn dưỡng sức mà làm.

Hắn thấy Thúy Hương nói có lý, và không tiện việc bắt bẻ. Lão nói:

- Vậy ta ráng chờ đến sáng!

Lão áo trắng ngồi bên cạnh nói:

- Cô nương vào mang rượu ra đây!

Nàng vâng một tiếng rồi nói vòi vào trong:

- Rượu đặc biệt!

Lão áo trắng xét nét:

- Thế nào là rượu đặc biệt?

Thúy Hương nói:

- Đây đã có lệ rồi! Tệ điếm có quyền dâng rượu ngon cho các ngài, vì không mấy ai uống rượu giờ này!

Lão mũi két nheo mắt hỏi:

- Cô nương tên gì?

Nàng đáp.

- Anh Vũ!

Lão khen:

- Tên đẹp nhỉ!

Mộc Thúy Hương cười nửa miệng:

- Cám ơn khách quan tốt bụng! Nhưng cái tên Anh Vũ không có gì đẹp cả.

Nhà quán đem rượu ra, lão mũi két rót một ly đẩy về phía Thúy Hương nói:

- Mời Anh Vũ cô nương dùng trước!

Thúy Hương bưng ly rượu lên nói:

- Có lẽ quý ngài sợ rượu độc! Nhưng bổn quán xưa nay làm việc gì cũng có tình nghĩa.

Nàng nói xong làm một hơi cạn chén.

Lão áo trắng rót mời nàng một ly nữa.

Phút chốc nàng thù tiếp hết sáu chén. Rượu uống đến mức đó mà nàng vẫn không say.

Lão mũi két nhìn nàng chăm chăm rồi hỏi:

- Dường như Anh Vũ cô nương là người của võ lâm?

Thúy Hương cười mát:

- Không dám!

Đám võ gia lão thành đó ghẹo nàng mỗi người mỗi câu nham nhở nhưng nàng chả để ý gì đến.

Lão mũi két nói:

- Cô vào dọn cho chúng ta ba phòng, cung cấp hai người đẹp!

Thúy Hương nói:

- Phòng ngủ thì có, còn việc gì khác thì không!

Lão nói càn:

- Nếu không có thì các cô cũng được!

Thúy Hương gọi vói vào trong:

- A Lý ơi! Có người cần gặp!

Lý Yến Phi nghe gọi vội vàng chạy ra

Thúy Hương thuật lại mọi việc. Lý Yến Phi mỉm cười hỏi:

- Các ngài cần người đẹp lắm sao?

Lão mũi két khẳng định:

- Rất cần!

Lý Yến Phi nghiêm trang nói:

- Quán này của Nga Mi. Bọn tiểu nữ chỉ được lệnh bán thức ăn và rượu. Ngoài ra còn có cho thuê phòng trọ. Việc kia không có trong chương trình. Từ đây đến Nga Mi còn hai tửu điếm nữa. Tuy nhiên vừa rồi đây tửu điếm được chỉ thị đặc biệt, mỗi tửu điếm có quyền chọn một người đẹp để tiếp các bậc... Anh hùng! Phải là người xuất chúng thì mới được tiếp. Vậy quý khách quan hãy chọn người đi.

Bọn chúng nghe nàng nói, nhìn nhau như ngầm lựa chọn.

Lão mũi két hỏi:

- Xin cho gặp... Kỹ nữ của tửu điếm này!

Lý Yến Phi cúi đầu đáp khẽ:

- Chính tiểu nữ!

Sáu lão giật mình. Quả nàng là một.. Giai nhân lưng thon mông nở. Lão mũi két gật gù hỏi:

- Cô nương là người Ngô Sở chứ?

Lý Yến Phi hiểu lão muốn nói gì rồi, nên gật đầu, rồi hỏi:

- Người Ngô Sở thì sao?

Lão cười hềnh hệch nói:

- Nếu nói về sành ăn thì phải nói là Tề Ngụy. Nếu nói sành võ nghệ thì phải kể là Yên Triệu, mà nói về nghề chơi sành điệu thì phải nói người đẹp Ngô Sở!

Dường như để muốn chứng tỏ là người lịch duyệt, lão gật gù một bài tứ tuyệt của Đỗ Mục:

Lạc phách giang hồ tái tửu hành

Sở yêu tiêm tế chưởng trung khinh

Thập niên hốt giác Dương Châu mộng

Doanh đắc thanh lâu... Bạc hạnh danh!

(Giang hồ quảy rượu rong chơi

Trên tay gái Sở tuyệt vời gót chân

Mười năm chợt tĩnh giấc xuân

Lầu xanh mang tiếng là.. Quân mặt dày!)

Lão nói tiếp:

- Cô em à! Sáu chúng ta đều là bậc anh hùng, ngàn vàng có thể ném qua cửa sổ để mua một nụ cười. Cô em chọn đi! Chọn đi!

Lý Yến Phi giả vờ e ngại nói:

- Tiểu nữ thấy vị nào cũng anh hùng cả nên không biết chọn ai!

Lão mặc áo thư sinh màu xanh lục lên tiếng:

- Bài thơ của Tiểu Đỗ mà Tu đại hiệp đọc vừa rồi chưa diễn tả hết nét ăn chơi của con nhà võ chúng ta. Quan mỗ xin đọc một bài để tặng Lý... Lục y.

Lý Yến Phi bẽn lẽn đưa mắt liếc sang lão họ Quan nói:

- Tuy rằng tiểu nữ ít học nhưng rất thích nghe thơ. Xin Quan anh hùng cho nghe một bài!

Lão họ Quan đọc:

- Minh nhựt ngũ canh cô điểm nguyệt

Tửu linh hà xứ các... Giai nhân.

(Canh năm trời rạng trăng soi quán

Khi tỉnh khi say có các nàng).

Mộc Thúy Hương cười nửa miệng:

- Quan tiên sinh đọc hay quá! Nhưng bài của Vi Trang đến bốn câu mà Quan tiên sinh đọc có hai câu lại sửa mấy chữ!

Nguyên nó là Tửu tinh hà xứ các triêm cân (tĩnh say rồi cũng lệ đầy khăn).

Lý Yến Phi gắt:

- A Hương! Có chịu im để nghe không? Chữ nghĩa của muội tới đâu mà dám hội ngộn?

Lão họ Tu cả cười:

- Đó là Quan tiên sinh muốn thử tài các cô! Không ngờ trong tửu điếm này quý nương xứng đáng là bậc cân quốc hàn mặc. Đáng kính thay!

Lão họ Quan đỏ mặt nói:

- Đó chẳng qua là ta thêm bớt chút ít cho hợp cảnh hợp tình mà thôi. Không ngờ có người nhân đó lại để tâm châm biếm. Lý cô nương có chọn ai thì chọn chứ đừng chọn ta!

Lão tỏ ra tự ái mà cũng hợm mình nữa.

Lý Yến Phi nói:

- Tiểu nữ đâu được quyền lựa chọn! Nếu chư vị không vui lòng, thì tiểu nữ xin vào trong vậy!

Nàng cúi chào rồi lui gót.

Nàng quay đi được mấy bước, lão mũi két ngăn lại nói:

- Quý nhân nóng tính quá! Hay nàng cho rằng chúng ta không phải là anh hùng?

Yến Phi vội nói:

- Dạ không dám! Tiểu nữ đứng không ở đây không việc gì, đành xin vào trong để làm việc khác thôi.

Nàng lại chào để lui gót một lần nữa.

Lão mũi két họ Tu đứng lên, xá mọi người một cái rồi nói:

- Chư vị anh hùng là những bậc quân tử. Nên ai cũng muốn nhân nhượng. Lão phu không nỡ để người ngọc phải tủi thân nên cũng xin thù tiếp một vài... Hồi!

Lão nói xong bước theo Yến Phi.

Lão già áo trắng hừ một tiếng nói:

- Tu Kim Thiết! Lão quả là.. Quân mặt dày? Ai nhượng Lý quý nhân cho lão? Nếu chịu nổi ta ba hiệp ta nhường cho!

Lão Tu Kim Thiết tức mình đứng lại hét vang như sấm, cung tay nói:

- Ta lại sợ ngươi sao? Mời!

Mộc Thúy Hương vội nói:

- Xin quý vị hiểu rằng, nơi đây là một tửu điếm có tính chất đạo lý. Đừng vì một cô nương rẻ tiền

mà ấu đả với nhau coi thật không hợp chút nào.

Họ Quan nói:

- Quý vị nên cảnh giác cho! Việc đời lắm lúc thật khó lường. Đừng vì chút nhan sắc của nữ nhi mà tự chôn mình xuống ba tấc đất. Ta sẵn sàng nhường cho Tu đại hiệp vị cô nương đó!

Cả ba người im lặng nãy giờ, bây giờ hai người cũng lên tiếng:

- Tại hạ cũng nhường cho Tu đại hiệp!

Nhưng người còn lại trẻ nhất trong bọn, lối ba mươi nói:

- Lý quý nhân là một vưu vật, dễ gì ai nhường cho ai? Ai có tài thì chiếm được nàng!

Hắn bước ra giữa sân thách thức.

Tu Kim Thiết bước ra sân nói như hét:

- Mãi Văn Hoa! Chớ nói nhảm! Tu lão gia đây há sợ một người nào?

Lão nói xong xuất chưởng liền. Chưởng lực của lão đáng gọi là hiếm thấy.

Mãi Văn Hoa ngang nhiên xuất chưởng chống đỡ. Hai bên công lực tương đương.

Mãi Văn Hoa đánh trả lại. Hai người đấu với nhau đến chỗ một sống một chết.

Mộc Thúy Hương bên ngoài vờ như sợ sệt, nhưng bên trong nàng ngầm theo dõi chưởng lực của họ, nàng thấy các tay này chỉ lấn hơn Tiểu Linh chút ít, họ không phải là đối thủ của Lý Yến Phi.

Họ Quan hét:

- Dừng tay lại đi! Vì một nữ nhân mà các vị làm trò cười cho thiên hạ ư?

Lão nói thì lão nghe. Còn hai cao thủ kia cứ việc lo tròn vai vế trong ý thích của mình.

Trời bên ngoài đã sáng, Tu Kim Thiết và Mãi Văn Hoa đã đấu với nhau ngoài hai mươi hiệp bất phân thắng bại.

Người ta thấy Tu Kim Thiết quyền chưởng bình tĩnh vững vàng. Còn Mãi Văn Hoa quyền cước lanh lẹ, hư chiêu nhiều hơn thực chiêu, mỗi bên đều lợi dụng sở đoản của nhau.

Lúc ấy, từ nhà trong, Lý Yến Phi và Mạc Mỵ Chúc õn én bước ra. Sở dĩ Sử Tiểu Linh không có mặt là vì giang hồ rất nhiều người biết nàng.

Ngoài hai người đang đấu sống chết, bốn tay còn lại nhìn hai người ngọc không nháy mắt.

Lý Yến Phi nói:

- Sao quý vị anh hùng lại làm như vậy?

Lão họ Quan chớp mắt nói:

- Có lẽ bây giờ quý nhân ở không đấy chứ?

Lão già áo trắng nói:

- Quan đại hiệp nói vào nói ra một hồi rồi cũng lòi cái đuôi chồn ra! Các hạ cứ đi thẳng vào chính đề mới tỏ được chí khí của trượng phu chứ!

Lão họ Quan nói:

- Ta thấy cặp dại gái kia mà ngao ngán. Than ôi! Nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản. Ngươi có thích quá thì ta nhường cho đó, cứ dắt đi đi! Họ Tu và họ Mãi như một cặp gà chọi, khi chúng đã say rồi thì không còn biết việc gì bên ngoài nữa!

Lão áo trắng bước tới nói với Lý Yến Phi:

- Quý nhân! Ta đáng lọt vào mắt xanh của nàng chứ?

Lý Yến Phi gật đầu:

- Gừng càng già càng cay! Nhưng... Ngài không sợ người ta dị nghị "anh hùng nan quá mỹ nhơn quan sao?"

Lão áo trắng nói:

- Không dám nói ngoa, cứ nhìn tiểu thư, ta biết nàng là một xử nữ. Nhất khắc xuân tiêu vạn thặng kim! Vương Giá một thi gia đời Đường nói:

Vũ tiền sơ kiến hoa giăng nhụy

Vũ hậu toàn vô điệp để hoa.

(Chưa mưa còn thấy hoa đầy nhụy

Mưa tạnh hoa kia cũng rã rời)...

Chắc tiểu thư hiểu ý ta nói chứ?

Lão nói xong nắm lấy tay Lý Yến Phi...

Nàng khẽ ái lên một tiếng có vẻ hổ ngươi, nhưng lão áo trắng quyết nhào tới ra tay chụp lấy nàng.

Nàng dùng khinh thuật mà lách qua lách lại tiến sát đến chỗ ba người kia.

Một trong hai người ít nói nhất lên tiếng:

- Vi Trác! Bấy nhiêu đó đủ biết rằng quý nhân không thích lão rồi. Lão mở miệng ra là văn chương, nhưng lại thứ văn chương dâm tục rẻ tiền. Cứ để cho quý nhân tự do!

Lão áo trắng tên là Vi Trác không đuổi theo nàng nữa, lão quay sang vỗ một chưởng về phía người vừa nói.

Dường như lão kia đã đề phòng. Lão nhảy lên tránh chưởng đó, rồi tung chưởng đánh lại.

Sáu người đã có hai cặp đấu với nhau rồi!

Lý Yến Phi thảng thốt nói:

- Không lý quý vị chọn anh hùng bằng kiểu ấy sao? Đã vậy, tiểu nữ nguyện làm một cô ong chúa chọn một hoàng tử cuối cùng!

Bây giờ còn hai người. Lão già áo xanh họ Quan đưa tay mời người kia nói:

- Dẫu biết rằng các cô đang làm mỹ nhân kế, nhưng ta cũng mời các hạ thử qua vài chiêu chơi vui!

Người kia nói từng tiếng:

- Các hạ không ân hận chứ?

Lão họ Quan nói:

- Quan Khâm ta xưa nay làm việc gì cũng tính toán kỹ. Nhờ vậy mà ta chưa bao giờ biết ân hận!

Người kia nói:

- Triệu mỗ thì khác các hạ một chút! Cái gì hợp tâm hợp nhãn thì làm, không cần tính toán. Mời đại hiệp!

Cặp thứ ba tiếp tục bước lên đài danh dự...

Lý Yến Phi nhìn hai cô bạn...

Bên kia, cặp Tu Kim Thiết và Mãi Văn Hoa không còn cách nào có thể dừng lại được. Sinh và tử đã nhập vào cốt cách đấu thế này rồi! Giả sử, giờ này có ai gọi họ dừng lại có lẽ họ vỡ mạch mà chết.

Yến Phi nói:

- Trước đây một vài giờ, họ hợp tác với nhau đi giết Lã Tuyết Cừu. Bây giờ thấy gái thì sự liên minh kia rã rệu như giấy bở gặp nước. Vậy mà họ cũng dám xưng mình là.. Chân quân tử!

Thúy Hương nói:

- Bởi vậy mới có câu: Quân tử hòa nhi bất đồng, tiểu nhân đồng nhi bớt hòa (bậc quân tử sống hòa thuận với nhau, nhưng tư tưởng khác nhau. Kẻ tiểu nhân có tư tưởng giống nhau, nhưng sống không hòa thuận với nhau). Vế sau là để chỉ cho đám lốc chốc này!

Trong lúc đó, Tu Kim Thiết bị gã Mãi Văn Hoa đánh trúng một chưởng vỡ sọ chết tốt. Xong chưởng đó, hắn cũng nằm quay ra đất luôn. Và các cô cũng không buồn nhìn đến con người họ Mãi!

Tu Kim Thiết là lão ngồi với Nam Mỹ Cơ trong một quán ở Lỗi Dương, bị Thuần Vu Oanh Oanh chửi cho một trận, rồi kế đến bị một người bí mật công bố cái tệ hại trong gia đình lão, nhất là Tu Kim Thọ, một nữ ma đầu dám giết chồng bỏ con mà theo một tên gian tăng vô lại.

Đến cặp thứ hai là Vi Trác với một cao thủ, họ đấu với nhau cũng một sống một chết.

Lão áo trắng chưởng lực mạnh mẽ phi thường. Gã kia cố dùng cách dĩ dật đãi lao, cũng bắt chước cái mánh của Mãi Văn Hoa!

Lý Yến Phi nói nhỏ cho hai bạn nghe:

- Cái vũ khí lợi hại của các mỹ nhân là chỗ này! Ánh mắt là vũ khí, ngọn lưỡi là mũi tên. Rồi đây cặp này không tử vong thì cũng nội thương. Ta chỉ cần phóng một chỉ là đi đời bọn chúng ngay.

Và tiếp tục cặp thứ ba là Quan Triệu...

Cuối cùng trong nửa buổi mai, ba cặp đấu, chỉ còn lại ba tên Mãi Văn Hoa, Vi Trác và gã họ Triệu.

Mãi Văn Hoa sức khỏe gần phục hồi, lại thấy hai cặp kia đã kết thúc, hắn sợ hai lão kia chiếm người đẹp của hắn, liền đứng lên, bước lại nắm tay Lý Yến Phi. Hắn nói:

- Tại hạ có quyền đi với Lý tiểu thư chứ?

Lý Yến Phi cứ để yên tay cho hắn nắm, nàng nói:

- Có quyền nhưng chưa đủ! Vì hai cặp kia cũng vì tiểu nữ mà chết hai người. Chả lý công của họ là công bỏ? Xin anh hùng hãy chờ một chút!

Vi Trác tuy còn ngồi nhưng thấy Mãi Văn Hoa làm vậy, lão nói:

- Văn Hoa! Trong ba người này, ngươi chưa phải là đệ nhất anh hùng đâu, đừng càn quấy nhé!

Mãi Văn Hoa đưa chưởng lên bước tới. Vi Trác hít vội một hơi chân khí rồi đứng lên đưa chưởng tấn công liền.

Hai bên lại gầy một cuộc đấu sinh tử.

Gã họ Triệu ngồi ngắm mà mừng thầm. Chưởng lực của Vi Trác cực mạnh, nhưng họ Mãi lại có sức bền và rất khôn ngoan.

Còn Lý Yến Phi cứ dạo gót qua lại trước cặp đấu thủ đó... Làm hai tên kia vừa đánh vừa ngó chừng.

Gã họ Triệu bước tới nắm tay Yến Phi nói:

- Quý nhân! Bây giờ bọn chúng không phải là đối thủ của ta đâu. Quý nhân còn ngại gì nữa chứ?

Yến Phi rụt tay về nói:

- Ấy! Chưa được đâu anh hùng ạ! Ngài có thể bảo vệ tiểu nữ cả đời được chăng? Nếu một trong hai người còn sống, có phải là tiểu nữ chết chăng?

Nhưng họ Triệu bất chấp, nhào tới lôi sểnh nàng đi..

Lý Yến Phi vờ giãy giụa một cách đau khổ.

Vi Trác và Mãi văn Hoa thấy vậy thôi đấu, áp tới tung chưởng hợp đấu với họ Triệu. Và bây giờ là cuộc đấu tay ba! Đầu tiên là hai đấu một. Sau, thuận đâu họ đánh đó, bất kể đầu đuôi lợi hại.

Trong võ lâm ít từng thấy trận đấu nào buồn cười và thô bỉ như thế này.

Cuối cùng họ Mãi giết họ Triệu và giết luôn cả họ Vi. Bây giờ mà hắn tuy muốn ngồi xuống nhưng sợ các nàng xem thường, nên hắn đứng dạng chân ra vừa thở vừa nói:

- Lý tiểu thư vừa ý chứ?

Yến Phi chúm chím cười và gật đầu. Tiếp đó, vẻ mặt nàng trở lại lạnh lùng, hỏi:

- Mãi công tử đi Nga Mi có việc gì?

Hắn hơi ngạc nhiên nhưng vẫn nói:

- Thì vẫn là việc Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Nàng lại hỏi:

- Công tử dám đơn đấu với hắn chăng?

Mãi Văn Hoa nói:

- Tại hạ chưa gặp hắn bao giờ! Nhưng tại hạ biết mình không phải là đối thủ của hắn. Nghe nói hắn là một tên tàn độc, hễ vỗ đao là giết người, nên tại hạ không chấp nhận hắn trong cuộc sống cộng đồng với giang hồ.

Yến Phi lại nói:

- Nếu bất ngờ, hôm nay công tử gặp hắn thì sao?

Mãi Văn Hoa ú ớ không biết trả lời làm sao, liền hỏi:

- Lý tiểu thư nói vậy, chả lẽ có hắn ở đây thật sự?

Nàng chúm chím cười và gật đầu.

Mãi Văn Hoa tuy sợ nhưng vẫn suy nghĩ:

- "Có thể nàng thử ta có gan hay không".

Nghĩ vậy nên hắn đáp:

- Nếu gặp hắn, tại hạ cũng quyết thử hắn mấy chiêu, không may mà chết dưới tay hắn, âu đó cũng là số mệnh. Xin cô nương mời hắn ra đây!

Bây giờ Mộc Thúy Hương mới nói:

- Chắc Mãi công tử có nghe việc Lã Tuyết Cừu đại náo ở Thiếu Lâm và Sử gia trang rồi chứ? Quần hùng mấy trăm người vừa thấy hắn xuất hiện là chạy vắt giò lên cổ. Tiểu nữ e rằng, công tử cũng như bọn họ mà thôi.

Mãi Văn Hoa trầm giọng:

- Không đến đổi!

Yến Phi quay sang Mạc Mỵ Chúc nói:

- Tiểu thư ngồi tiếp công tử nhé. Ta và A Hương vào trong gọi Tuyết Cừu ra đây!

Nàng nói rất tỉnh như là chuyện có thật.

Mãi Văn Hoa tự hỏi:

- "Đây là sào huyệt của Nga Mi hợp tác với giang hồ. Lã Tuyết Cừu nào dám đột nhập vào đây?"

Hắn còn đang bán tính bán nghi. Hai cô đã thoăn thoắt vào trong. Không đầy một tuần trà, Mộc Thúy Hương đưa Lã Tuyết Cừu ra.

Tuyết Cừu có gương mặt đằng đằng sát khí, khí vũ hiên ngang... Chàng đứng cách họ Mãi chừng ba bước.

Dù Mãi Văn Hoa chưa từng gặp Lã Tuyết Cừu nhưng hắn đã nghe người ta tả lại dung mạo của họ Lã.

Giờ đây hắn đang đối diện với Tiểu Sát Tinh, hắn có cảm tưởng như đang đối diện với tử thần.

Tuy vậy, hắn bình tĩnh hỏi:

- Các hạ là Lã Tuyết Cừu thật ấy à?

Lã Tuyết Cừu đanh mặt lại, hỏi:

- Chả lý ta giả?

Văn Hoa chép miệng:

- Nếu vậy thì chúng ta không khỏi giao đấu rồi!

Tuyết Cừu nói:

- Gươm ta rút ra khỏi vỏ là có người mất mạng. Các hạ vừa qua một cơn ác đấu sức lực đã xuống nhiều. Cứ tịnh dưỡng một chút, rồi hẵng đấu cũng không muộn!

Lã Tuyết Cừu nói xong, ngồi xuống chờ đợi.

Mãi Văn Hoa nghe Tuyết Cừu nói, hắn cũng ung dung ngồi xuống mà vận công điều tức.

Sau đó không lâu, ngoài cửa bước vào hai thanh niên mặt đẹp như ngọc, đi đứng khoan thai, họ thấy Lã Tuyết Cừu ngồi đó liền vòng tay nói:

- Bọn tại hạ xin ra mắt Lã công tử và chư vị.

Lã Tuyết Cừu cùng mọi người đáp lễ. Tuyết Cừu hỏi:

- Hai vị đi Nga Mi phải không?

Một trong hai gã nói:

- Tại hạ là Tuyết Như, còn vị này là Kha Như. Bọn tại hạ đi Nga Mi để thách đấu với Lã công tử.

Hôm nay gặp đây chả cần đi Nga Mi nữa!

Tuyết Cừu cười rộ một tràng, nói:

- Đó mới là hảo hán! Hay lắm! Hay lắm! Xin chờ chút! Tại hạ giải quyết việc nợ nần với vị Mãi công tử kia đã!

Mãi Văn Hóa thấy có người dám đương nhiên tìm đến Lã Tuyết Cừu thách đấu với gương mặt bình thản và vô tư, dường như không coi sự sống chết vào đâu, hoặc dường như không xem họ Lã là nhân vật quan trọng.

Hắn thu hết can đảm đứng lên nói:

- Mời các hạ ra tay!

Lã Tuyết Cừu nói:

- Mãi Văn Hoa! Thà các hạ một mình đi tìm ta thách đấu thì ít nhiều các hạ cũng có chất sĩ khí. Đây, các hạ hợp năm hợp bảy kéo lên Nga Mi để phối hợp với đám ăn hại giang hồ, giữa đường vì tính háo sắc mà chết đi năm cao thủ, để các hạ sống cũng chỉ làm gia nô cho kẻ khác rồi chuyên hại người lành mà thôi. Trước khi chết, các hạ còn lời gì để nói chăng?

Mãi Văn Hoa nói:

- Chả cần nhiều lời, chết là cùng!

Hắn nói vừa dứt, múa kiếm đánh tới. Nhưng hắn bỗng khựng lại, vì không thấy Lã Tuyết Cừu đâu. Hắn chỉ thấy hoa mắt một cái, thanh đao gảy mũi đã kê sát vào cổ hắn.

Tuyết Cừu nói:

- Các hạ tự làm bẩn lấy danh mình. Xéo nhanh!

Lã Tuyết Cừu cho đao vào vỏ.

Mãi Văn Hoa mặt cắt không còn chút máu, hổ thẹn không biết nói lời gì, quay mình bỏ đi một nước.

Mạc Mỵ Chúc nói vói theo:

- Mãi công tử! Mãi công tử! Không có lời tạ từ với A Lý sao?

Hắn nghe rõ mồn một, nhưng vẫn lặng lẽ bỏ đi.

Mộc Thúy Hương nói với hai gã mới đến:

- Nhị vị vẫn thách đấu với họ Lã? Đơn đấu hay song đấu?

Tuyết Như cười nhẹ:

- Sao lại song đấu? Đã đi tìm hắn để thách đấu mà song đấu thì ai coi ra gì? Nhưng ta có đôi lời trước khi đấu!

Lã Tuyết Cừu nói:

- Các hạ cứ trình bày!

Tuyết Như nói:

- Thanh đao này đúng là của Lã Tuyết Cừu. Nhưng cách ra chiêu thì không phải là hắn. Đó là chiêu "Tuyết Hoa Phân Phân" trong Tuyết Sơn kiếm pháp của Mê Hồn cốc. Họ Lã không bao giờ là đệ tử của Phi Loan Tiên Tử đâu! Xin các hạ có lời đính chính đứng đắn, ta sẽ đấu!

Lã Tuyết Cừu chính là Lý Yến Phi giả ra, biết là gặp đối thủ quan trọng, nàng sững sờ một lúc, nói:

- Cứ ra tay sẽ biết!

Lã Tuyết Cừu vỗ tay vào bảo đao và thân hình mất hút. Có tiếng binh khí chạm nhau trên không gian. Giữa ban ngày, một chùm hào quang lẫn bóng trắng mờ đục vây hãm nhau thành một vòng. Đám mờ đục đục ấy tách làm hai rồi sa xuống đất!

Tuyết Như với tiếng cười rất trong, nói:

- Các hạ đóng vai Lã Tuyết Cừu cũng khá xứng! Nhưng tài nghệ của hắn bây giờ cao hơn các hạ nhiều!

Lã Tuyết Cừu giá đao cười lạnh, nói:

- Các hạ nhiều lời lắm...

Ngọn đao vẫn đưa cao dưới ánh mặt trời...

Tuyết Như nhìn chăm một hồi rồi la lên:

- Ạ? Té ra là thanh đao vẫn giả!

Lã Tuyết Cừu cười nhạt:

- Thì ra các hạ biết kỹ về Lã Tuyết Cừu!

Kha Như nói:

- Chẳng những biết thôi, mà hai chúng ta là bạn sanh tử với hắn. Thanh kiếm của vị cô nương đang giữ kia chính là thanh Long Tuyền kiếm của hắn. Xin hỏi, các vị đã mượn của hắn hay là đoạt?

Mộc Thúy Hương biết hai người này có thể quen biết rất nhiều với Lã Tuyết Cừu, gương mặt của họ có nét thanh tú yêu kiều của nữ nhi nhiều hơn nam nhân liền nói:

- Tuyết Cừu cho ta mượn thanh kiếm này! Lâu nay chưa gặp hắn nên chưa trả!

Tuyết Như nói:

- Ngươi có trình độ dị dung vào bậc này cũng đáng gọi là thiên hạ đệ nhất. Ta là bạn cốt cật của họ Lã mà cũng phải lầm! Dù sao đã giả được Tuyết Cừu thì phải có tài nghệ tương đương với hắn. Chúng ta hãy thử nhau ít chiêu nữa!

Tuyết Như và... Lã Tuyết Cừu giả lại kịch chiến!

Hai bên dùng những chiêu thức thật ngoạn mục. Tuy rằng họ đã ngầm mến nhau, nhưng trước nhiều cặp mắt, cả hai đấu thủ đều trổ hết tuyệt học ra...

Kha Như nhận xét, Tuyết Cừu giả này đã luyện các chiêu trong Tuyết Sơn kiếm pháp đã đến chỗ uyên ảo. Mỗi lần diễn lại là một lần mới. Còn kiếm pháp của Tuyết Như thì chủ về nhanh và mạnh. Và đôi bên dường như đồng sức đồng tài.

Họ vẫn tiếp tục đấu nhau. Sử Tiểu Linh từ bên trong chạy ra xem... Vì nàng nghe tiếng nói om sòm của các cô ngoài này có vẻ vui hòa.

Bỗng Kha Như lên tiếng:

- Hai vị hãy dừng tay lại đi! Đủ rồi đó!

Cả hai người cùng dừng tay.

Tuyết Như nói:

- Cuối cùng, Lã Tuyết Cừu có nhiều hồng nhan tri kỷ hơn ai cả! Nếu tính cho đúng, hắn đã có hơn mười người ngọc tri kỷ. Không biết hắn phải làm sao cho trọn vẹn đây?

Lã Tuyết Cừu vuốt mặt một cái biến ra làm Lý Yến Phi. Yến Phi nói:

- Hắn càng có nhiều chừng nào, hắn càng nằm lạnh chừng ấy. Thời gian trôi mau như chim én, không ai hơi đâu mà chờ hắn. Và nhị vị nương tử chắc cũng vậy?

Kha Như nói:

- Hai ta là bạn cố tri của hắn. Chắc chắn hắn không bỏ hai chúng ta đâu.

Mộc Thúy Hương nguýt một cái nói:

- Khi Lã Tuyết Cừu bước ra khỏi trận đồ ở Nam Thị, thì ta đã là bạn của hắn rồi. Hắn hứa Tiểu... Đệ suốt đời nguyện xách... Túi phấn mà theo tỷ tỷ. Ta cũng tin rằng hắn không thể bỏ ta.

Tiểu Linh chen vào:

- Tưởng đâu hắn gọi Thúy Hương là.. Hiền muội giai nhân, ai ngờ hắn gọi là tỷ tỷ thì có ai đáng nói?

Thúy Hương dẩu môi nói:

- Đổi cách xưng hô tưởng không phải là chuyện khó!

Cả bọn sáu người kéo nhau vào nhà đàm đạo. Đây là sáu nàng tiên. Chưa rõ tấm lòng của họ ra sao nhưng trước mắt, sáu nàng vẫn là tiên của một vị công tử mặt lạnh.

Hôm nay có nhiều thực khách ghé lại dùng bữa rồi sửa soạn đi Nga Mi, sáu nàng thay phiên nhau ra tiếp.

Ngay tại quán này đã có ba vị giai nhân là tuyệt đỉnh cao thủ. Ngoài ra còn có ba vị cô nương thuộc nòi... Liều mạng nhưng không kém phần tài hoa. Với tài nghệ ấy, giang hồ có đem thiên binh vạn mã đến, họ cũng chả xem ra đâu vào đâu...

Chương 11 - Đóa hồng gai

Lã Tuyết Cừu và Phi Quỳnh ra tới giao lộ. Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ phải về Thiên Trượng cốc mà chữa bệnh cho Cốc chủ. Ý của tiểu thư thế nào?

Phi Quỳnh nói:

- Đó là việc cần làm trước. Nhưng ta có thể đi với ngươi đến đó được không?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đã nghĩ về điểm này rồi. Quỷ Vô Môn Quan là nơi cấm người lạ đến. Chúng ta cứ đến nơi miệng hố, tiểu thư ở đó vài ngày chờ tại hạ. Nếu xin phép được thì tại hạ ra đưa tiểu thư vào. Còn không được, tại hạ sẽ chữa cho bà xong, rồi cùng tiểu thư đi.

Phi Quỳnh trầm ngâm không nói gì.

Dọc đường, họ nghe được nhiều tin cũng đáng chú ý. Có sáu thiếu nữ đẹp như tiên đã đánh chiếm mấy trạm của Nga Mi và giang hồ. Thỉnh thoảng có Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu xuất hiện và yểm trợ cho họ. Họ lập thành những phạn điếm, tửu điếm để bán cho những người lương thiện. Ai đứng về phía Lã Tuyết Cừu thì được họ tiếp đãi tử tế còn khách giang hồ theo Nga Mi hoặc đệ tử của Nga Mi đều bị họ tiêu diệt.

Nga Mi nhiều lần phái các cao thủ đến nhưng không có một ai sống sót trở về. Đường đi đến Nga Mi bây giờ cỏ mọc hoang vu. Dần dần, các cô đó chiêu mộ được một số đông cao thủ giang hồ đứng về phía họ. Cuối cùng, Nga Mi phải mở một lối đi khác.

Các cô dọa:

- Rồi đây Nga Mi sẽ không còn một lối đi nào khác. Cho đến hôm nay quả thật, không còn người giang hồ nào dám qua lại với Nga Mi.

Nghe đâu khoảng mười thiếu nữ trẻ đẹp đã qui tụ về đó, và hơn trăm cao thủ khác chia làm ba trạm đóng trên các trục lộ hướng về phái Nga Mi cách nay chừng ngoài nửa tháng.

Lã Tuyết Cừu nghe những tin như vậy chỉ thở dài lòng tỏ ra phiền muộn chứ không nói gì.

Phi Quỳnh nói:

- Nghe những tin như vậy sao công tử lại thông vui?

Tuyết Cừu nói:

- Vui làm sao được? Đó là cái họa cho võ lâm mà thôi. Bất kỳ một đám đông nào cũng có những kẻ lợi dụng làm việc tư lợi cho mình. Đó là chưa kể họ sẽ phao những tin thất thiệt làm tổn hại huy tín những nhân vật chánh phái.

Phi Quỳnh gật đầu nói:

- Như vậy, sau khi chữa bệnh cho Bạch cốc chủ xong, ta nên trực chỉ đến Nga Mi mà giải quyết việc này.

Tuyết Cừu nói:

- Không được! Theo chỗ tại hạ biết các cô đó hầu hết là có cảm tình với tại hạ mà làm như vậy. Chả lý khi tại hạ đi, họ đi theo, tại hạ không cho thật khó xử? Cứ để họ sống như vậy một thời gian nữa, chắc chắn họ sẽ có đôi có cặp, chừng đó ta sẽ tính sau.

Phi Quỳnh nói:

- Hoặc một ít lâu sau, ta phóng tin Lã Tuyết Cừu chết là xong việc!

Họ vừa đi vừa nói chuyện.

Mãi đến trưa, họ đến một xóm nhà, hai người dừng lại đầu xóm mà ngồi nghỉ dưới một cội cây. Con trẻ lối xóm thấy Phi Quỳnh mặt rỗ chẳng rỗ chịt dễ sợ, ghê tởm, chúng vừa chạy vừa la:

- Ma tử nữ! Ma tử nữ (cô gái mặt rỗ).

Những người trong xóm nghe chúng la lại hiểu theo nghĩa con ma cái, liền cầm gậy chạy ra...

Phi Quỳnh tủi thân vô hạn. Nàng nhớ hồi trước khi đi, Lã Tuyết Cừu đòi cải trang cho nàng, nhưng nàng không chịu. Mục đích cũng là để dò xét tâm lý của chàng. Cho đến mẫu thân nàng cũng không dám nhìn thì còn ai dám nhìn?

Người trong xóm chạy ra thấy hai người. Người thanh niên tuấn tú, còn thiếu nữ mặt mày hung dữ như quỷ, đang ngồi bình tịnh dưới cội cây mà nhìn họ.

Có người đánh bạo đến gần hỏi:

- Công tử và cô nương đi về đâu?

Lã Tuyết Cừu lễ phép mà nói với họ:

- Huynh muội tại hạ đi làm ăn xa, nay trở về quê quán ở Nam Thị.

Một người nào đó nói:

- Vị ma nương (cô gái rỗ) có muốn chữa bệnh không, ta biết một vị lão sư chữa chứng ma chẩn này hay lắm.

Lã Tuyết Cừu đứng lên chắp tay nói:

- Lão bá có thể chỉ cho vãn bối vị lão sư đó không?

Một người nữa đứng ở bên cạnh nói:

- Khó lắm! Vị lão sư ấy ở trên núi Linh Nham, nằm về phía Tây xóm nhà này. Đường lên núi rất khó đi. Người có lòng thành và hiền hậu thì từ đây đến đó mất nửa ngày, còn người hung dữ đi cả đời không đến...

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Phải cần lễ vật gì đến gặp lão sư?

Người kia đáp:

- Lễ vật gặp lão sư là tấm lòng thành, ngoài ra còn một điều quan trọng nữa là bệnh nhân và người đưa bệnh đi không phải là người võ lâm. Đừng tưởng là người võ lâm mà mạo nhận là không thì cũng không qua mắt lão sư ấy được!

Tuyết Cừu và Phi Quỳnh thầm than khổ. Cả hai đều nghĩ rằng là dị nhân chắc chắn phải có một vài nét đặc dị.

Chàng chắp tay xá một cái nói:

- Cảm ơn chư vị lão bá. Bây giờ bọn vãn bối xin phép cáo từ để đến đó.

Các lão già nhìn nhau rồi nói:

- Không được đâu, đường đi trăn, rắn, hổ báo rất nhiều, lại nhiều ngõ ngách, phải nhờ người đưa đường mới được.

Phi Quỳnh nói:

- Nhờ chư vị lão bá giúp cho tiểu nữ một người hướng đạo.

Một thanh niên gần đó nói:

- Muốn đi ngay bây giờ, tại hạ xin dẫn lộ cho công tử.

Lã Tuyết Cừu cả mừng móc ngay một đĩnh bạc đưa cho người đó rồi nói:

- Vật mọn, xin huynh đài nhận giùm cho.

Người ấy cầm đĩnh bạc đưa cho người nhà rồi nói:

- Công mọn mà công tử cho nhiều quá!

Ba người từ giã dân làng rồi lên đường. Họ qua khỏi xóm nhà, nhắm hướng núi đi thẳng. Đi đến một bãi trống những nền lâu đài cổ rộng không biết bao nhiêu là dặm vuông.

Tuyết Cừu hỏi:

- Ngày xưa nơi đây chắc là kinh đô hay thủ phủ gì đây.

Người thanh niên nói:

- Nơi đây là phó đô của vua Ngô. Cách đây vài mươi dặm về phía Đông Nam là hồ Động Đình. Trên núi Linh Nham có nhiều di tích lịch sử, nhiều nhất là do vua Ngô Phù Sai kiến tạo cho vương phi Tây Thi.

Và ba người bắt đầu lên núi. Đường đi thật cheo leo hiểm trở. Nếu không có gã thanh niên, thì Tuyết Cừu và Phi Quỳnh đã dùng khinh thuật mà vượt lên núi rồi.

Phi Quỳnh hỏi:

- Sao Ngô vương lại chọn chốn núi cao này là nơi vương phi Tây Thi thưởng cảnh, đường lên xuống khó khăn như vậy?

Tên thôn phu nói:

- Đường lên xuống cho vua và hoàng phi ngự cách đây gần năm dặm. Ta đi đường đó xa xăm. Đi lối này lên giữa chừng núi thì dễ đi hơn, lại có nhiều cảnh ngoạn mục.

Không bao lâu, họ đi đến một khoảnh đất bằng. Thôn phu nói:

- Đến vị trí này là nửa núi. Ở phía, bắc ngay cây Thung nham xa tít mù kia có một ngã lên và đi xiên về phía Nam. Ở phía Nam, ngay tại cây Xuân có một lối đi xiên về phía Bắc. Ngay tại vị trí ta đứng có hai ngã lên. Mỗi ngã theo hình bán nguyệt. Chia làm năm lối đi, đếm từ trái qua phải ta đi lối thứ tư. Đến một hồi, gặp cây Bồ đề, tại đó cũng chia làm năm lối đi đến từ phải qua trái ta đi qua lối thứ tư...

Phi Quỳnh chận nói:

- Rắc rối nhỉ! Nhưng lão sư làm nhiều đường như vậy có mục đích gì?

Gã thôn phu mỉm cười:

- Những ngã ngách như vậy đã có bao nhiêu đời rồi, lão sư chỉ mượn chỗ khúc khuỷu để ít người đến quấy phá.

Theo đường đó đi về hướng Tây nam sẽ gặp Ngoạn Hoa trì. Ao này đầy cả súng và sen, do vua Ngô lập cho Tây Thi vương phi ngắm cảnh.

Phi Quỳnh lại hỏi:

- Trải biết bao tuế nguyệt, chả lẽ ao đó nay vẫn còn?

Thôn phu gật đầu:

- Nơi đó là vùng thạch nham (đá ong), lúc đá còn non thì mềm, lâu rồi đá ong rắn như đá bàn. Ao ấy đến nay vẫn còn nguyên. Chung quanh ao đó, đường đi nhiều hơn mạng nhện. Đầu đường bờ hồ đó vòng qua phía phải đến cụm giả liễu, ngay tại đó có một chùm bảy đường hình rẽ quạt, thì ta đi đường... Cuối cùng. Đường thứ tư là đường vào mê lộ...

Lã Tuyết Cừu ủa một tiếng nói:

- Kỳ quái thay! Ngô vương Phù Sai cũng lập mê lộ sao?

Gã thôn phu nói:

- Công tử đừng quên Tây Thi là một.. Đại giai nhân của thời đó, biết bao nhiêu người toan chiếm trái tim của nàng. Xa thì có Phạm Lãi, gần thì có Ngũ Viên và nhiều người khác. Ngô vương đã nhờ lão đạo sĩ Nam Hưng kiến trúc toàn bộ Linh Nham này. Con đường cuối cùng dẫn đến Ngoạn Nguyệt đài. Nơi đây, Ngô vương cất đền thủy tạ. Đền đã bị phá nhưng nền vẫn còn. Tại đây, một chùm tám đường rẽ quạt xuôi về từ Đông Nam đến Tây Nam. Tới đó, công tử chọn đường nào trực giác với đường này thì đi. Đi được nửa dặm tới cung Quán Khuê. Lão sư ở tại đây.

Tuyết Cừu và Phi Quỳnh nghe gã thôn phu diễn tả tỉ mỉ, lại tỏ ra là người có học, cả hai đều mến và hỏi thăm về y, y nhất mực vẫn nói mình là một thôn phu. Hắn còn nói:

- Xóm Hạ Nham đã thấm nhuần đạo lý của lão sư dạy.

Lã Tuyết Cừu hỏi thăm mọi chi tiết cần thiết.

Gã thôn phu xin phép trở lại. Hắn dặn:

- Nếu đi không đúng lời dặn thì đi hoài không bao giờ tới.

Cả hai cố gắng ghi nhớ. Họ chia tay.

Mặt trời gần lặn. Tuyết Cừu và Phi Quỳnh đi một hồi đã lên đến đầu núi. Họ theo lời dặn của gã hướng đạo, đã lần lượt đi qua cây bồ đề Ngoạn Hoa trì, Ngoạn Nguyệt đài.

Bây giờ trời tối, cả hai sợ lạc lối nên ngồi lại dưỡng thần và để phân biệt phương hướng. Cả hai cùng nhận rất rõ con đường trực giác, nhưng họ chưa đi vội.

Phi Quỳnh nói:

- Chả lý ta đến cầu lão sư về ban đêm?

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Là việc cần thì không ngại giờ giấc. Chúng ta gặp về đêm càng tỏ ra kính trọng hơn.

Hai người theo con đường trực giác mà đi.

Tuyết Cừu nói:

- Những bậc dị nhân chỗ ở của họ cũng có phần khác lạ. Cứ suy từ tiểu thư thì biết.

Phi Quỳnh chép miệng:

- Công tử khen ta, ta cảm thấy hổ thẹn thật. Ta chỉ muốn làm một người bình thường mà không được.

Bỗng Tuyết Cừu nói:

- Có người từ phía trước!

Hai người đi nhanh tới. Không bao lâu đôi bên gặp nhau. Người đứng trước mặt họ là một thiếu nữ.

Tuyết Cừu xá nàng một cái rồi nói:

- Thân muội của tiểu sinh có chứng nan y, nên mới đến đây nhờ lão sư điều trị.

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi:

- Sao đến giờ này?

Phi Quỳnh nói:

- Vẫn cố đi sớm, nhưng không kịp!

Thiếu nữ nói:

- Hai người quay trở lại đi!

Tuyết Cừu khẩn khoản:

- Xin tiểu thư đoái tưởng đến những kẻ bạc phúc mà cho tiểu sinh gặp lão sư.

Đột nhiên, thiếu nữ tung ra một chưởng cực mạnh.

Lã Tuyết Cừu có thể tránh né, hoặc chống đỡ nhưng chàng nhớ lời dặn dò của mấy người ở xóm Hạ Nham, nên chàng hưởng trọn chưởng đó bay lăn lóc ra ngoài, ói ra vài búng máu.

Phi Quỳnh chạy tới đỡ Tuyết Cừu dậy, than:

- Vì tiểu muội mà đại ca phải ra nông nỗi này. Ta quay trở lại thôi!

Lã Tuyết Cừu bước tới vòng tay nói:

- Tiểu thư hãy đánh nữa đi!

Thiếu nữ vẫn lạnh lùng:

- Hai ngươi là cao nhân, làm sao qua mắt ta được!

Phi Quỳnh tức mình, xẵng giọng:

- Đối tượng của y học là cứu người. Có thể phân biệt chánh tà mới cứu hay không cứu, làm gì phân biệt có võ công hay không. Ta không cầu khẩn cô nương cứu ta. Ta muốn gặp lão sư mà thôi. Tránh đường!

Thiếu nữ không tránh đường, lại đánh về phía Phi Quỳnh một chưởng cực mạnh. Luồng chưởng đi rất êm.

Phi Quỳnh không đỡ, nàng chỉ tràn người né, luồng chưởng đi qua, cây cối bên ngoài kêu rào rào.

Phi Quỳnh nói:

- Cô nương đã đánh hai chưởng rồi đó nhé!

Thiếu nữ không nói không rằng, tống ra thêm một chưởng nữa.

Phi Quỳnh chóp người lên, nàng từ trên cao đánh xuống theo thế Thái sơn áp đỉnh, chưởng lực thâm hậu không tưởng.

Thiếu nữ kia đưa chưởng ra đỡ...

Nhưng chưởng lực của Phi Quỳnh quá mạnh, nên người đẹp Linh Nham bị đùa lui ra sau.

Phi Quỳnh đáp xuống nói:

- Ta không muốn gây sự, ta chỉ muốn gặp lão sư! Cứu người hay không là quyền của lão sư.

Thiếu nữ nói:

- Lão sư đã tạ thế chưa hết ba ngày. Hai vị nên quay lại!

Hai người nghe nói bất giác sững sờ. Nhưng họ vẫn còn nghi thiếu nữ kia nói không thật.

Phi Quỳnh nói:

- Lão sư là bậc đại hiền. Là ân nhân của bệnh nhân. Nếu lão sư đã cưỡi hạc qui tiên, thì cho bọn tiểu nữ vào chiêm bái vong linh của ngài.

Thiếu nữ cười nhạt nói:

- Ta biết các ngươi không tin. Thôi được, cứ vào thì rõ.

Nàng nói xong dẫn đường đi trước, hai người theo sau.

Ban đêm trời không trăng, họ chẳng thấy gì lạ ngoài cây cối hai bên đường.

Một ngôi nhà thấp lè tè trước mặt, không phải cung điện Quán Khuê như hai người được nghe tả.

Thiếu nữ đưa hai người vào bên trong, thấy linh cữu quàn ở giữa nhà. Một bài vị đề Đại lão y sư Ngô Bách Tùng linh vị.

Hai người đảnh lễ xong, Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ nghe nói lão sư ở cung Quán Khuê...

Gương mặt thiếu nữ buồn rười rượi, dù nàng không điểm trang nhưng nhan sắc vẫn đẹp đến thập thành.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Cung Quán Khuê làm gì còn tới nay. Đây là nền cũ của cung ấy.

Phi Quỳnh ngẫm lại thấy vận số mình đen đúa, rồi nhìn cảnh thê lương, bất giác nàng thở dài nói:

- Cô nương có thể nào cho biết quý danh? Chúng ta tình cờ đến đây, gặp cảnh ngộ này đành phải chia buồn. Xin ở lại đây với cô nương, sáng sớm mai sẽ đi.

Thiếu nữ đáp:

- Ta là Vương Giải Ngữ, đệ tử thứ ba của lão sư. Hai đại đệ tử đầu là sư huynh và sư tỷ bị lão sư trục xuất cách đây năm hôm. Thế nào đêm nay họ cũng lại đây. Ta chỉ yêu cầu quý vị rời khỏi nơi đây ngay bây giờ.

Lã Tuyết Cừu động tâm hỏi:

- Vương tiểu thư! Chẳng hay lệnh huynh và lệnh tỷ đến đây với dụng ý thế nào?

Vương Giải Ngữ nói:

- Hai người này tính tình kín đáo bí hiểm. Đến cuối cuộc đời sư phụ mới nhận ra chân tướng họ. Đêm qua họ đến đây lấy cớ là phúng điếu sư phụ, nhưng thật ra họ muốn lấy sách vở y học và võ học của sư phụ để lại. Dĩ nhiên theo ý sư phụ, ta không đưa cho họ. Họ hẹn đêm nay họ đến. Việc của bản môn, ta muốn chúng ta tự giải quyết lấy. Hơn nữa, họ là những người dùng độc chuyên nghiệp.

Phi Quỳnh nói:

- Vương tiểu thư đã nói vậy thì chúng ta còn can thiệp làm sao?

Hai người đứng lên cáo từ.

Chợt Vương Giải Ngữ nhìn gương mặt Phi Quỳnh một cách chăm chú, rồi nói:

- Có lẽ cô nương đến đây chữa chứng ma tử (rỗ) trên mặt. Đối với y học, chứng này thật nan y. Dấu vết này không phải là bệnh, mà do người ta chủng.

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Tiểu thư đã biết được nguyên ủy chắc là chữa được chứng này?

Vương Giải Ngữ nói:

- Nếu còn lão sư thì chuyện không thành vấn đề. Đối với ta thì khó nhiều mặt. Việc đầu tiên vẫn là di ý của sư phụ không chữa bệnh cho người võ lâm. Một điều nữa, học thuật của ta vẫn còn non nớt, chữa chứng này là cả một sự liều lĩnh. Đó là chưa kể đến đêm nay hung hiểm thế nào.

Lã Tuyết Cừu gợi ý:

- Lệnh sư không chữa bệnh cho người võ lâm chắc là có lý do. Tại hạ nghĩ lệnh sư và tiểu thư đều là người võ lâm. Giả sử tiểu thư bị bịnh gì đó chả lẽ tiểu thư không tự chữa cho mình. Nhưng thôi!

Hai người chào Vương Giải Ngữ rồi bước ra khỏi nhà, lòng lấy làm buồn phiền.

Phi Quỳnh an ủi:

- Ta đành phải chịu vậy, công tử đừng phiền muộn làm gì. Nhưng ta không nên đi, mà hãy ẩn vào đâu đó để giúp cho Giải Ngữ một tay.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ cũng nghĩ vậy nhưng sợ phật ý Vương tiểu thư mà thôi.

Phi Quỳnh nói:

- Nếu việc không nghiêm trọng thì ta đừng ra mặt.

Hai người giả vờ đi một hồi rồi vòng lại ẩn mình vào khóm hoa trước nhà.

Khoảng đầu giờ Hợi, họ thấy hai bóng đen xuất hiện. Ánh đèn lờ mờ trong nhà hắt ra, họ thấy

hai người đó một nam, một nữ. Gã đàn ông trạc tuổi trên dưới bốn mươi, còn nữ nhân kia là một thiếu phụ, tuổi khoảng ba mươi.

Cả hai không vào nhà. Thiếu phụ gọi:

- Vương sư muội! Chúng ta đã đến rồi, sư muội hãy ra đây mà nói chuyện!

Có tiếng Vương Giải Ngữ từ trong nhà nói ra:

- Không có việc gì để đàm phán cả. Hai vị không liên hệ gì với bản môn. Xin đừng làm phiền nhau!

Gã sư huynh nói:

- Vương Giải Ngữ! Nếu sư muội không ra thì ta đốt nhà, đừng trách!

Giải Ngữ nói vọng ra:

- Có xác sư phụ còn quàn đó, hai vị muốn đốt thì đốt đi!

Gã sư huynh tức quá, nói:

- Con liễu đầu kia! Ngươi tưởng chúng ta không dám xông vào nhà sao?

Hắn nói xong rút kiếm nhảy thóc vào. Còn thiếu phụ tiến sát đến bên cửa.

Trong nhà có tiếng giao đấu vọng ra. Phút chốc, có ba bóng đen khác xuất hiện cũng xông vào nhà. Thiếu phụ bây giờ cũng nhập cuộc luôn.

Vương Giải Ngữ một mình chống cự với năm người. Dù nàng có muốn thi thố thủ đoạn gì cũng bất tiện. Hơn nữa, cặp sư huynh muội này võ công cao cường, lại thêm ba tên trợ thủ của chúng cũng lợi hại không kém.

Vương Giải Ngữ lâm nguy.

Gã sư huynh nói:

- Bây giờ con tiện tì ngươi có lạy mà đưa tài liệu ra, ta cũng không tha.

Vương Giải Ngữ vừa đánh vừa nói:

- Đừng nằm mộng. Trước khi ta chết thì các người cũng hết sống.

Mụ sư tỷ đưa ra một ác chiêu, Vương Giải Ngữ hết đường né tránh.

Lúc này Lã Tuyết Cừu bỗng nhiên xuất hiện. Ánh đao chớp lên, ba thanh kiếm gảy răng rắc.

Lã Tuyết Cừu chỉ mặt tên sư huynh nói:

- Các ngươi là một lũ phản sư diệt tổ. Đã vậy mà còn cậy nhiều hiếp ít, cậy mạnh hiếp yếu. Gặp ta đây thì hết đường.

Lã Tuyết Cừu đứng uy nghi như một vị thiên thần. Sự xuất hiện của chàng rất bất ngờ, chỉ một chiêu kiếm đưa ra khiến đám gian ác này sợ khiếp vía.

Gã sư huynh làm gan nói:

- Các hạ là ai lại chen vào việc riêng của chúng ta?

Lã Tuyết Cừu lạnh lùng nói:

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu! Đây không phải là vi ác riêng! Các ngươi dám dẫn kẻ lạ mặt tới đây, còn nói ta nỗi gì?

Tên sư huynh nói:

- Tất cả hãy xông vào giết hắn!

Nhưng cả bọn năm người chỉ còn có hai thanh kiếm, thì còn ai dám xông vào! Hắn nói nhưng vẫn đứng bất động.

Lã Tuyết Cừu chớp ánh đao lên...

Vương Giải Ngữ la lớn:

- Hãy tha mạng cho chúng!

Lã Tuyết Cừu điểm huyệt hết năm tên. Chàng nói:

- Các ngươi là những đứa vô lương tâm, lý ra ta phải giết bỏ cho rồi. Nhưng nghĩ lão sư vừa mới qua đời, nên ta không nỡ giết các ngươi. Nếu các ngươi còn manh tâm tới đây tranh giành bất kỳ vật gì thì đừng trách ta.

Lã Tuyết Cừu xuất thủ giải huyệt cho chúng.

Năm tên thất thiểu bước ra.

Lã Tuyết Cừu vòng tay nói với Vương Giải Ngữ:

- Vương tiểu thư sẽ không thể ở đây lâu được. Tại hạ đoán rằng sớm muộn gì chúng cũng lai vãng đến đây. Tiểu thư nên thu xếp mà đi nơi khác. Bây giờ xin cáo từ.

Vương Giải Ngữ đưa tay ngăn chàng lại nói:

- Công tử đã không phiền muộn gì ta, lại cứu ta ơn ấy làm sao ta quên được. Cô nương khi nãy đâu?

Phi Quỳnh bước vào nói:

- Tiểu muội vẫn còn ở đây.

Vương Giải Ngữ đốt thêm nhiều ngọn đèn bạch lạp, rồi nhìn vào mặt Phi Quỳnh nói:

- Đây là một trận đồ án theo Lạc thư nhưng phải dùng Tiên thiên hà đồ mới phá giải được. Hai vị đã nghiên cứu chưa?

Lã Tuyết Cừu và Phi Quỳnh trình bày ý kiến của mình.

Vương Giải Ngữ bổ túc thêm rồi nói:

- Hồi tệ sư còn sinh tiền có nghiên cứu về trận đồ rất kỹ. Chính ngài là người đầu tiên vào mê lộ của núi Linh Nham này. Ngoài ngài ra còn một vị nữa, đó! À Huyết Ma Tử cũng tài hoa không kém.

Tuyết Cừu hỏi:

- Vương tiểu thư có biết trận đồ này lập ra ở đâu không?

Vương Giải Ngữ mở quyển sổ ra chỉ vào trận đồ đã ghi sẵn trong sổ nói:

- Nó đây! Trận này có tên Bán Cực thiên đồ pháp do Đông Hải Thần Quân lập ra và giấu vào nơi tâm trận hai bộ "Đỗ thư" nguyên bổn. Đông Hải Thần Quân thách Huyết Ma Tử vào, nhưng ông ấy không vào. Có lẽ là ông không dám vào. Huyết Ma Tử ngồi như mọc rễ ở chân núi Tung Sơn, ngày nào cũng mở trận đồ ra nghiên cứu.

Tuyết Cừu nói:

- Có lẽ tiểu thư đã nghe lệnh sư nói về việc này. Nhưng trận đồ đó lập ở đâu và nhốt ai trong ấy?

Vương Giải Ngữ nói:

- Ta không biết nhốt vào đó mấy người. Nhưng theo lão sư nói, người đầu tiên bị nhốt vào đó là Phùng Kỵ phu quân của Phi Loan Tiên Tử.

Phi Quỳnh giật mình hỏi:

- Nguyên do làm sao Phùng tiền bối bị nhốt vào đó?

Giải Ngữ nói:

- Phùng Kỵ là một nhân vật tài hoa tuyệt đỉnh. Ông giỏi rất nhiều môn, lại không phục Đông Hải Thần Quân, ông muốn cho thiên hạ biết không hề có bộ đồ thư trong trận này, không ngờ vào đó mà ra không được. Ngót hai mươi năm không ai biết ông còn sống hay đã chết!

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Ngoài Phùng tiền bối ra còn ai nữa?

Vương Giải Ngữ nói:

- Kẻ trước người sau còn bốn cao thủ. Tung Sơn có Ôn Trường Thu, Hoa Sơn có Chân Chân sư thái, Thiếu Lâm có Huyền Vân đại sư, Trường Bạch có Thanh Hoa pháp sư. Vào đó rồi không có vị nào trở về lại nhân gian.

Lã Tuyết Cừu lại hỏi:

- Vương tiểu thư có thể đoán được ai đã vẽ trận đồ trên gương mặt của Phi Quỳnh không?

Vương Giải Ngữ nói:

- Thật khó hiểu cho người này. Nếu là thiện tâm thì vẽ trận đồ ấy trên một tờ giấy cũng đủ. Nếu

là ác tâm, thì gương mặt cô nương không phải như vầy. Có ba nhân vật đủ tư cách để vẽ trận đồ một cách chính xác là Ngô lão sư, Lã Huyết Thủ và Huyết Ma Tử. Nhưng tệ sư không bao giờ dính chuyện này. Còn Huyết Ma Tử không bao giờ rời khỏi Tung Sơn. Có thể, trước khi bị giang hồ truy sát, Huyết Thủ có thể vẽ bản đồ này để lại cho Phi Loan Tiên Tử chăng? Đây chỉ qua là nghi vấn của ta mà thôi. Không chắc lắm. Trận đồ này Đông Hải Thần Quân lập ở gò Ma Khâu quận Miên Thủy.

Phi Quỳnh nói:

- Chúng ta nên tìm Huyết Ma Tử mà hỏi nghi án này.

Còn Lã Tuyết Cừu trong bụng chết điếng, khi nghe đến việc có thể phụ thân chàng làm việc này. Trước đây, Lã Tuyết Cừu từng nghe Từ nhũ mẫu nói, Lã Đạo Nghi rất giỏi về trận pháp, nhưng có thể nào ông làm việc ấy? Chàng băn khoăn mãi.

Vương Giải Ngữ nói:

- Trở về vấn đề phục hồi nhân diện, với sức ta cũng thật khó. Một phần vì những vết sẹo này có vết rất sâu và đầy cả mặt.

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Ngoài tiểu thư ra, còn ai có thể làm được việc này?

Vương Giải Ngữ nói:

- Chắc là có, nhưng ta không biết.

Chàng lại hỏi:

- Vương tiểu thư đã vào trong Mê cung kia chưa?

Giải Ngữ nói:

- Lão sư đã vào đó rồi. Ngài cấm các đệ tử không được vào. Lý do nơi ấy có nhiều điều dị hoặc có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Phi Quỳnh mới bước chân vào giang hồ đã gặp những điều thắc mắc lớn, một Mê cung, một trận đồ lại có liên quan đến nhan sắc và tình cảm của mình. Một nghi án về trận đồ. Rồi sự liên hệ tình cảm của nàng với Lã Tuyết Cừu, cũng như của các cô nương khác đối với chàng. Ngoài ra, còn phụ thân nàng đã bị nhốt trong trận ngoài hai mươi năm không biết sống chết ra sao?

Phi Quỳnh nói:

- Vương tỷ tỷ! Theo ý tiểu muội, ngày mai chúng ta vào Mê cung, không chừng có điều liên quan đến võ lâm. Chính vì vậy mà lão sư quyết định không chữa bệnh cho người võ lâm.

Vương Giải Ngữ suy nghĩ thật lâu, nói:

- Không phải ta sợ chết mà không đi! Ngặt tệ sư khi lâm chung có dặn mấy điều, trong đó có hai điều chính là không chữa bệnh cho người võ lâm và không vào Mê cung. Vậy mà ta sắp sửa vi phạm cả hai.

Tuyết Cừu nói:

- Còn không thì để tại hạ vào, nhị vị ở lại ngoài.

Vương Giải Ngữ thở dài:

- Ta vừa nghĩ một việc. Sáng mai ta sẽ đem linh cữu của sư phụ đặt vào Mê cung cho ngài yên nghỉ nơi đó. Không thôi, kẻ gian rình rập, không chừng bọn chúng còn quấy phá linh cữu của ngài. Nhân chỗ yên tịnh ấy, ta nghiên cứu và phục hồi nhan sắc lại cho Phi Quỳnh cô nương.

Hai người nghe nói cả mừng. Cả ba cùng sửa soạn những vật dụng cần thiết đâu vào đó, rồi họ chia nhau ngủ sớm.

Phi Quỳnh và Giải Ngữ là hai thiếu nữ tài hoa nằm tâm sự với nhau. Còn Lã Tuyết Cừu cứ trăn trở mãi không cách nào ngủ được. Mỗi một chuyện ấn tích trên gương mặt của Phi Quỳnh cũng đủ cho chàng mãi tư lự. Lã Tuyết Cừu ngồi dậy đi dạo bên ngoài.

Bây giờ khoảng nửa đêm.

Thình lình có một bóng trắng từ đâu đó xuất hiện lảng vảng trước mặt chàng. Người này có thuật khinh công quái lạ. Dường như chân đi lướt trên ngọn cỏ.

Lã Tuyết Cừu trổ hết thuật khinh công của mình vẫn không đuổi theo kịp người ấy. Khoảng cách giữa hai người chừng mươi bước chân. Chàng vẫn không rõ người ấy là nam hay nữ.

Tuyết Cừu phân tích:

- Nếu ta đuổi theo người này quá xa, hai nàng không thấy ta đâu sẽ đi tìm, kẻ gian đột nhập vào thì sẽ có chuyện không hay. Nhưng nếu không đuổi theo thì liệu có việc gì xảy ra?

Tuy suy nghĩ, nhưng chân chàng vẫn không giảm tốc độ.

Kẻ kia chạy đến con đường Mê lộ rồi vào trong đó.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên. Chàng tự hỏi:

- Tại sao người ấy lại vào Mê lộ. Mê lộ có bao nhiêu đường bao nhiêu ngõ ngách?

Chàng vẫn bám sát theo người đó. Vì bận chú ý chung quanh Mê lộ, nên khinh công của chàng hơi chậm, nhưng bóng trắng vẫn giữ một khoảng cách với chàng. Lã Tuyết Cừu biết đối phương cố ý dẫn dụ chàng vào đây, tất nhiên hắn có dụng ý.

Khinh công của người kia cao hơn chàng, còn võ công ra sao thì chưa biết. Tuy nhiên, theo thông thường kẻ có võ công cao thì khinh công hẳn cao. Lã Tuyết Cừu rất tự tin bản lĩnh mình. Cứ nghĩ tới chuyện hai nàng nóng lòng, chàng không yên tâm tí nào khi muốn đuổi theo người đó. Tự nãy giờ chàng đã bẻ qua nhiều lần đường, dĩ nhiên là chàng ghi nhớ.

Lã Tuyết Cừu nói lớn:

- Vị cao nhân nào đó xin cho gặp mặt, tại hạ có lời muốn hỏi.

Người kia không nói, tiếp tục chạy về hướng phía trước.

Chàng nhủ thầm:

- Mê lộ và Mê cung không đơn giản. Đi thế này các cô không biết ngõ nào tìm.

Lã Tuyết Cừu quanh trở ra. Chàng quanh qua lộn lại một hồi. Thấy chỗ nào cũng giống nhau, chàng sợ đến đổ mồ hôi. Mỗi con đường đi qua chàng đều có làm dấu, vậy mà chàng cứ quanh quẩn hoài. Chàng tự trách mình thiếu cẩn thận lại khinh suất.

Bỗng nhớ việc gì đó, chàng vội vỗ vào đầu kêu bốp bốp, nói:

- Ta ngu quá! Thì cứ đi về hướng Đông nam là xong.

Chàng an định các vì sao xong liền nhắm hướng Đông mà đi. Khi ra lọt phía ngoài, thì phương Đông cũng vừa hừng sáng.

Chàng chạy một hơi trở lại ngôi nhà lụp xụp kia. Hai cô không còn ở đó nữa. Linh cữu cũng không còn.

Họ đi đâu, hay có việc gì, Lã Tuyết Cừu thốt thành lời. Còn linh cữu của Ngô lão sư đâu? Ai đã khiêng đi rồi?

Chàng bối rối thật sự. Đường sá nơi đây nhiều và chằng chịt như tơ. Lã Tuyết Cừu không biết đường nào mà đi. Một lần lạc vào Mê lộ khiến chàng đã phải kinh tâm. Nếu không chạy tìm, chả lẻ phải đứng ở nhà để đợi?

Tuyết Cừu để ký hiệu trước cửa, rồi chạy về hướng Nam.

Trời sáng dần. Chàng không thấy dấu hiệu nào của hai cô để lại. Chạy hoài vẫn là con đường trước mặt xa hút, vẫn không thấy tăm dạng gì. Chàng quanh lại, lòng quá đổi giận phiền.

Bây giờ chàng lại chạy về hướng Tây, con đường càng lúc càng đi xuống phía bên kia núi.

Trời sáng hẳn. Con đường này có vẻ quang đãng hơn mọi đường, chứng tỏ rằng từng có nhiều người đi qua lối này.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- Đây có lẽ là nhóm người khác chứ không phải là đám sư huynh sư tỷ của Giải Ngữ.

Chàng không hiểu họ có quen biết gì với nhau không?

Đi một hồi, chàng thấy lưng chừng núi có một ngôi nhà nhỏ, vách xây và lợp ngói, Lã Tuyết Cừu phi thân đến đó. Tới nơi, thấy cửa khép hờ, Tuyết Cừu đẩy cửa bước vào.

Nhà vắng tanh. Không khí lạnh ngắt ghê rợn, khiến chàng có nhiều chú ý nhận xét kỹ về nhà này nhiều hơn.

Trên bốn vách nhện giăng bụi bám, một vách treo mấy cây đàn cổ, còn vách kia treo bức tranh thiếu nữ đánh đàn, dường như vừa quét lau sạch sẽ. Phía sau còn một tiểu phòng... Chàng bước ra sau đó. Không khí nơi đây về buổi sáng sớm mát rượi. Các cửa đều đóng chặt.

Một thiếu nữ nằm ngủ tỉnh khô, dường như nàng tin rằng, chung quanh nàng là một cảnh thái hòa.

Tuyết Cừu lúng túng, chàng nghĩ rằng ở Linh Nham này là giang san riêng của Ngô lão sư, thì người có mặt ở đây được gọi là “đột nhập gia cư bất hợp pháp”.

Lẽ dễ hiểu, phòng trước có dấu hiệu người mới đến. Do đó, thiếu nữ đang ngủ này được kết là đồng bọn với đám đạo tặc kia.

- “Thế thì có nên đánh thức nàng dậy không?” - Lã Tuyết Cừu tự hỏi.

Dù gì, một thiếu nữ ngủ ở phòng riêng, ta là người đường đường chính chính lại đột nhập vào phòng nữ nhân đó là một cử chỉ không hay. Huống chi nàng đang ngủ với tư thế thật thoải mái và ngon giấc.

Lã Tuyết Cừu ở xa đằng hắng đôi ba lần, vẫn không thấy nàng động đậy. Chàng lấy làm lạ, đánh liều bước tới.

Chàng đưa tay sờ mạch…

Tay chưa chạm vào nàng, bất ngờ thiếu nữ lật tay nắm chặt uyển mạch của chàng và tay kia nàng điểm lẹ vào mấy trọng huyệt.

Chàng không xoay xở vào đâu được đành phó mặc cho số phận.

Thiếu nữ vươn vai ngồi dậy, nhoẻn miệng cười thật tươi, nói:

- Tiểu Sát Tinh! Bây giờ thì.. Ngươi hết cho ngươi là cái thế anh hùng rồi chứ? Làm trai thà chết ở ngoài chiến địa, chứ ai chết bên giường thiếu nữ?

Lã Tuyết Cừu trợn đến rách con mắt vẫn cứ tưởng mình là chiêm bao. Bao nhiêu lời muốn hỏi, nhưng không thể mở miệng bởi vì câu hỏi lớn nhất vẫn chưa giải đáp được đó là câu:

- Làm cách nào ta thoát khỏi hiểm nghèo này?

Chàng đứng im lặng quan sát thiếu nữ. Nàng trạc tuổi với chàng, nhan sắc mặn mà. Gương mặt trái xoan bầu bĩnh. Đôi mắt tuyệt đẹp và xa vắng. Đôi môi chín đỏ. Thiếu nữ không một chút dấu hiệu có ác tính, thì do dâu nàng có hành động thế này?

Suy lại Lã Tuyết Cừu đáng liệt vào mỹ nam tử, ít ra chàng nói chuyện với giai nhân cũng xứng vai vế!

Chàng nhìn thật chậm vào mắt nàng rồi nói:

- Tại hạ không biết cô nương là ai, cũng không oán thù gì với cô nương cả. Xin cô nương cho biết danh tánh!

Thiếu nữ trừng mắt nói:

- Ai nói ngươi không oán cừu với ta? Ta chính là đệ tử của Tiết Thần Thông. Làm con biết báo cừu cho cha, đệ tử không có quyền báo cừu cho thầy sao? Ngươi có nhiều tội đáng chết lắm.

Lã Tuyết Cừu nhắm mắt nói:

- Thế thì mời cô nương ra tay!

Nàng nói:

- Ngươi không chết khỏe vậy đâu. Tội xa của ngươi là giết người bừa bãi. Tội gần của ngươi là dám vào phòng thiếu nữ trong lúc đang ngủ, dù ta biết rằng, người đến bên ta có sự chánh tâm, bằng chứng là ngươi có vẻ đắn đo.

Tuyết Cừu lặng thinh. Một niềm hy vọng quá nhỏ nhoi, là Phi Quỳnh và Giải Ngữ theo ký hiệu của chàng mà có thể tìm tới đây để cứu.

Thiếu nữ nói:

- Sao ngươi không hỏi nói gì cả, mà đứng như trời trồng ra thế?

Tuyết Cừu nói:

- Nếu đem ra cửa công mà luận về tội, thì cô nương và đồng bọn là phạm tội chết. Trước nhất, đồng bọn của cô đã đột nhập vào nhà lão sư mà cướp linh cửu. Đó là điều mạ lỵ đạo đức. Sau đó đánh lừa để bắt kẻ vô tội, để thực hiện ý đồ đen tối của mình. Ta không muốn nói chuyện với cô nữa, dù cô có đẹp như tiên nữ.

Chàng đứng nhắm mắt nhầm vận công và khí để chuẩn bị tự giải khai huyệt đạo.

Thiếu nữ nghe chàng nói lời nặng trịch, nàng cười nhẹ, nói:

- Nếu đem ra công luận thì ta vô tội. Linh cữu kia không phải linh cữu, mà là một hòm sách. Chín chữ trên bài vị là nét bút của lão sư. Ngài họ Sầm, tên Sâm. Ba tiếng Ngô Bách Tùng, lấy bộ Mộc về phía trái, ghép thành họ của ngài.

Lã Tuyết Cừu cả kinh. Chuyện sống chết có thể nào đùa được?

Chàng trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

- Cô nương có thể nào nói rõ thêm chăng? Chuyện gần như hoang đường?

Thiếu nữ đáp:

- Trước khi chết năm ngày, ông đuổi các đệ tử đi với các lý do các đệ không phải là hiền đồ. Tuy nhiên, đó chẳng qua là cái cớ để họ khỏi biết bí nật của ông. Gia bảo của ông là hòm sách quý đó, chính vì vậy ông không muốn chữa bệnh cho người võ lâm. Chỉ vì ông sợ những người có võ công cao đến đây đoạt sách của ông.

Lã Tuyết Cừu hơi tin, nhưng cũng có phần thắc mắc. Chàng hỏi:

- Có lý nào Vương Giải Ngữ lại nói dối tại hạ, người vừa cứu cô ấy thoát chết? Hơn nữa, tại sao lão sư phải giả chết để tránh chỗ này? Lão sư đi, nhưng đi đâu mới được chứ? Và nàng Giải Ngữ phải làm gì trong chuỗi ngày sắp tới? Hòm sách kia nàng phải chôn giấu ở đâu? Và hiện tại hòm sách kia đồng bọn của cô nương khiêng đi đâu rồi?

Cô gái cười nhẹ, nói:

- Ta chỉ một mình chứ không có đồng bọn. Một mình ta lừa ngươi vào Mê lộ, rồi một mình ta điệu hai cô bé kia ra khỏi Quán Khuê trong lúc ngươi còn đang lúng túng trong Mê lộ. Rồi mình

ta mang linh cữu đi. Rồi cũng chính ta... Bắt ngươi ở chốn này.

Lã Tuyết Cừu buột miệng:

- Vậy cô nương là.. Sư phụ của Tiết Thần Thông, và là một kim cổ kỳ nhân. Dạm hỏi Sầm lão sư đi đâu? Cô nương đã là cao nhân, có thể nào giải huyệt cho tại hạ để đánh nhau một trận không?

Thiếu nữ đáp:

- Tiết Thần Thông không dạy võ mà dạy ta những môn khác. Ta cũng chả phải là một kim cổ kỳ nhân. Sầm lão sư tức là.. Huyết Ma Tử, người ở chân núi Tung Sơn đó. Ta không điên khùng gì phải giải huyệt cho ngươi, để rồi phải đấm đá với ngươi cho nhọc sức. Có hai điều ngươi tưởng đến thật hoài công. Một là ngươi để những ký hiệu để chờ hai cô bé kia cứu ngươi. Hai là ngươi vận công vận khí để tự giải khai lấy huyệt đạo.

Những lời của nàng nói rất thong thả, rõ ràng không phải là bịa đặt, khiến cho Tuyết Cừu cả sợ. Chàng hỏi:

- Cô nương đã làm gì hai người đó rồi?

Nàng đáp:

- Ta đưa họ vào Mê cung với hòm sách. Họ sẽ chết đói và chết khát nơi ấy.

Lã Tuyết Cừu gầm lên:

- Cô là một.. Đại ma đầu! Nếu hai vị cô nương đó có mệnh hệ gì thì cô phải chết dưới tay Lã Tuyết Cừu này. Cô báo danh đi!

Nàng nói:

- Ngươi lại nghịch ngôn nghịch ngữ rồi! Kẻ chết là ngươi chứ không phải là ta. Ta là Tiểu ma nữ Băng Kiên. Ngươi có biết cũng không sao. Hơn mười con bé chận đường lên Nga Mi chỉ còn có bốn con: Mộc Thúy Hương, Lý Yến Phi, Như Tuyết, Tiểu Kha là trốn thoát. Còn mấy con nhỏ kia hoặc bị giết, hoặc bị phế bỏ võ công, cùng với mấy mươi cao thủ giang hồ dại gái mà theo ủng hộ Lã Tuyết Cừu, vốn trước đây bọn chúng muốn giết Lã Tuyết Cừu.

Thấy nàng nói thủng thỉnh như chơi mà sắc nét, chàng lạnh xương sống, hỏi:

- Cô nương quá tàn nhẫn! Tại hạ mà sẩy ra được thì sẽ băm vụn vằn xương thịt cô ra. Mấy người kia thù oán gì với cô?

Nàng thản nhiên nói:

- Họ ngăn chận việc làm của ta! Họ lợi dụng uy tín của ngươi mà làm nhiều việc sai trái. Nếu ta không trừ họ, để ngươi rắc rối cả thiên thu.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt:

- Cảm ơn tấm lòng tốt của cô nương. Cô nương tốt quá, thiên cổ cũng phải đội mồ mà... Chạy.

Băng Kiên nói:

- Còn ngươi lo chuẩn bị để hầu hạ ta!

Nàng nói xong, giải cho Tuyết Cừu một số huyệt để chàng có thể đi đứng ngắn hạn, và một số cử động vừa phải.

Băng Kiên nói tiếp:

- Ở đây, rau dưa củ trái, ngươi tự bào chế thức ăn. Đến bữa ăn, ta dùng trước, ngươi dùng sau. Khi hết cao hứng ở, ta sẽ giết ngươi rồi ta đi.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Cô nương đâm ta một nhát không hay hơn sao?

Băng Kiên nói:

- Mọi việc ta làm đều có suy nghĩ kỹ.

Tuyết Cừu nói:

- Vậy tại hạ tự tử cho rồi.

Nàng đứng lên nói:

- Ngươi hãy đi làm bổn phận của ngươi đi. Ta không phải trẻ con, ngươi đừng dọa.

Nàng nói xong, mở cửa sau đi ra...

o O o

Lã Tuyết Cừu đứng trên miệng giếng mà lòng xốn xang. Trăm lo ngàn tính, ân thù nặng trĩu, chàng dù, muốn chết cũng không xong. Thấy con chim bay, con cá lội mà lòng thèm khát tự do. Khả đắc tự do bất như thủ đắc, tự do. Con giun con kiến cũng còn thèm khát sự sống, huống chi còn người còn lắm nợ nần.

Chàng lau bàn sạch rồi đặt thức ăn lên, nói:

- Mời tiểu thư dùng bữa!

Không phải chàng thiếu thái độ anh hùng. Làm được những việc thế này mới đáng gọi là một tuyệt đại anh hùng. Vung gươm chém người, quát tháo ầm ĩ, thời nào nơi nào cũng có. Mai một mà chịu đựng trên hành cung cố cung của Ngô vương quả là một ứng sự. Việt vương Câu Tiễn và Tể tướng Phạm Lãi chẳng từng làm nô dịch cho Ngô vương ở đây hay sao?

Lã Tuyết Cừu đứng nhìn nàng ăn, lòng chàng đột nhiên thấy khoái. Bởi vì Tuyết Cừu... Pha một hợp chất đặc biệt trong thức ăn cho có vị.

Băng Kiên ăn rất tự nhiên, có vẻ khoái khẩu nữa. Nàng nói:

- Ngươi làm đầu bếp khéo lắm.

Tuyết Cừu nói:

- Cái gì hay thì ham, chứ làm đầu bếp thì không ham. Tại hạ biết nấu nướng từ hồi chưa biết nói.

Băng Kiên nói:

- Tội nghiệp! Công tử khổ cực đến thế kia. Ăn xong rồi đó, đến lượt công tử.

Tuyết Cừu nói:

- Phận tôi đòi đâu dám ngồi đồng bàn với tiểu thư. Tại hạ sẽ ăn với.. Ông táo.

Chàng nói xong dọn mâm đi.

Hết một buổi trưa, chàng vẫn nghĩ không ra kế hoạch trốn thoát nơi này. Những toan tính trong đầu của chàng, Băng Kiên đều nắm chắc. Dường như nàng có phép đọc tư tưởng người khác.

Giả sử, Tuyết Cừu đả thông được sinh tử huyền quan, thì sự giải huyệt không thành vấn đề. Hoặc giả sử, Băng Kiên không phải là một đại cao thủ thì chàng cũng tự giải khai được huyệt đạo.

Nhưng giữa chàng và nàng đã có mối thù gì? Nàng bắt chàng ở đây bao lâu? Mục đích gì? Lã Tuyết Cừu đứng sau hè mà ngẩn ngơ.

Có tiếng Băng Kiên gọi:

- Tuyết Cừu!

Chàng bước vào nói:

- Cô nương dạy gì?

- Ngươi ngồi xuống đó kể chuyện cho ta nghe.

Chàng nói nhanh:

- Tại hạ không biết chuyện gì để nói, chỉ trừ mỗi chuyện muốn nói là, muốn cô nương hãy ngậm miệng lại.

Băng Kiên nói:

- Quá ngôn là tự hại mình đó! Tôi đòi không được quyền đó. Lấy quạt, quạt cho ta ngủ!

Nàng ném quạt sang cho chàng.

Lã Tuyết Cừu cầm quạt lên nói thầm:

- Mỗi ly nước, mỗi miếng thức ăn ngươi nuốt trong người là có giọt nước... Của ta. Một lúc nào đó cái bụng của ngươi nó cũng sưng lên cho nà xem. Lúc đó ngươi đừng có mở miệng năn nỉ.

Chàng vừa quạt, vừa nói:

- Cô nương à! Cô nằm ngửa ra đó, cho dù tại hạ là một tên tiểu đồng chăng nữa cũng rất khó coi, huống chi tại hạ là một trang hảo hán đã thành danh.

Băng Kiên co lên một chân, nói:

- Ngươi đừng quên ta là một Tiểu ma nữ! Ngươi càng hảo... Hán, ta càng thích. Không ai bảo ngươi nhắm mắt làm gì. Ta ngủ.

Chương 12 - Ma nữ ngộ sát

Trong bữa ăn tối của Băng Kiên, Tuyết Cừu nói:

- Đêm nay cô nương ngủ trong nhà, tại hạ ngủ bên ngoài.

Băng Kiên nghiêm giọng:

- Ngươi muốn trốn đi chăng?

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Bao giờ tại hạ muốn đi, là cứ đàng hoàng nói đi, sợ ai mà trốn. Chẳng qua sợ tiếng dị nghị của cô nương nam đáo nữ phòng, nữ đáo nam phòng... Thôi! Hồi mai, cô nương đã trách lời đó rồi.

Băng Kiên nói:

- Đó chẳng qua là cái cớ ta nói cho ngươi. Tối nào cũng vậy, ngươi ngủ phía ngoài, ta ngủ phía trong.

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Không được.

- Tại sao? - Băng Kiên hỏi.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đã luyện ma chiêu và quỷ thức nên tâm tính rất ma quỷ. Khi tỉnh táo thì không sao. Khi ngủ thường có chứng mộng du, hay làm những chuyện nguy hiểm.

Băng Kiên gục gặc đầu, nói:

- Ngươi thành thật như vậy là tốt rồi. Nhưng ta có đủ bản lãnh để ngăn chận chứng mộng du đó.

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương đừng ân hận nhé. Chứng đó cho tới nay, y học chưa phân định được là xác hay hồn. Nó có quyền lực của quỷ, nó có sức mạnh của thiên thần. Tại hạ đã làm hại không biết bao thiếu nữ băng trinh. Khi tĩnh ra chỉ thấy các cô đâm chém mình mà không biết lý do gì.

Chàng nói xong đi lau quét những nơi không được sạch sẽ, đoạn chàng nằm soài ra đó mà đánh giấc. Tuyết Cừu có ngủ hay không thì không ai biết, nhưng chàng có vẻ an nhàn thư thái, hơi thở điều hòa.

Băng Kiên đi xem xét khắp nơi xong, chong đèn đọc sách.

Chàng nằm như vậy cho cơ thể thoải mái, và thần thức được tự do. Chàng có cảm giác như mình đang phiêu du. Chợt chàng quán tưởng tới Tam Anh khí phổ, tức là bản đồ trên mình Phi Quỳnh. Chàng mừng khấp khởi. Hai mạch Nhâm đốc và Mệnh môn tướng hỏa cường lưu thì lo

gì những huyệt bế nghẽn kia?

Lã Tuyết Cừu khoan khoái cao hứng mở bừng mắt vươn vai ngồi dậy, thấy Băng Kiên ngồi đọc sách, đang chăm chú nhìn chàng mà mỉm cười.

Tuyết Cừu đột nhiên cũng nhìn nàng và cười lại thật tươi. Đây là nụ cười chân thành và thoải mái nhất trong suốt một ngày.

Tuyết Cừu nói:

- Giờ này có lẽ khuya lắm, sao cô nương không ngủ?

Băng Kiên hơi cảm động nói:

- Ta cũng không biết sao! Có lẽ vì ngại chứng mộng du của ngươi.

- Cái đó cũng thảng hoặc thôi cô nương ạ! - Tuyết Cừu nói.

Băng Kiên hỏi:

- Ngươi đang ngon giấc lắm, tại sao choàng tỉnh?

Chàng nhìn quanh nhìn quất và sự thật đã áp chế lấy chàng.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đang chiêm bao.

Băng Kiên mỉm cười hỏi:

- Gặp cô nào trong mộng?

Chàng vui miệng nói:

- Thấy cô nương đang uống... Rượu tiên.

Có lẽ Băng Kiên tin lời chàng. Vì tự nhiên nàng thấy gương mặt chàng rất rạng rỡ.

Lã Tuyết Cừu mở cửa bước ra ngoài nhìn sao để đoán giờ. Chàng đi dạo một chút rồi vào đóng cửa.

Hết canh ba, Băng Kiên đã ngủ.

Lã Tuyết Cừu không còn thời gian để suy nghĩ đến các cô. Giờ đây lòng chàng quánh đặc lại. Một tâm nguyện duy nhất là làm sao chàng phải giải khai các huyệt đạo. Tam Anh khí phổ đã lưu thông một cách ung dung, dường như những luồng khí ấy không đả động gì đến các huyệt bị điểm. Những huyệt bị điểm ấy tựa hình như những chiếc phao nổi trên mặt sông, hoặc những chiếc thuyền bị neo một chỗ, nước lên nó lên, nước xuống nó xuống.

Lã Tuyết Cừu thất vọng. Bây giờ chàng mới tin rằng Băng Kiên là một cao nhân. Cho tới môn điểm huyệt cũng lạ lùng đệ nhất. Có lẽ nàng học võ công từ lúc còn trong bụng. Tuy vậy, chàng vẫn kiên nhẫn điều tức cho đến sáng.

Thời gian trôi qua khoảng gần mười ngày. Giữa chàng và Băng Kiên sống vẫn bình thường như

ngày đầu tiên. Cả hai cùng lạnh lùng.

Một hôm, Băng Kiên cao hứng nói:

- Này ta làm đầu bếp một bữa.

Tuyết Cừu thất kinh nói:

- Cô đừng chơi kiểu đó nhé.

Chàng quên rằng Băng Kiên không hề biết việc của chàng làm, nên vụt mở miệng ra vậy.

Nàng hỏi:

- Chơi... kiểu gì?

Tuyết Cừu nói rồi mới biết mình lỡ lời, liền nói:

- Cái trò biến khách vi chủ. Tại hạ không chịu ăn trước đâu.

Nàng mỉm cười nói:

- Ăn một lượt.

Chàng lắc đầu:

- Không! Chỉ khi nào tại hạ được tự do mới có quyền bình đẳng.

Bữa cơm nàng tự nấu và tự dọn ăn, các thứ vẫn như thường lệ, nhưng nàng ăn không biết ngon, dường như bị thiếu mùi vị gì đó...

Băng Kiên kêu Tuyết Cừu hỏi:

- Ta nấu ăn cũng chuyên môn lắm, nhưng sao ta nấu lại ăn không ngon, hương vị không đậm đà như ngươi nấu?

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Người khác nấu cho mình ăn thì biết ngon. Còn mình tự làm lấy vừa nhọc, vừa bực làm sao ăn biết ngon được. Nhưng tại hạ ăn thì biết ngon lắm.

Nói thì nói vậy, chứ chàng hiểu thiếu chất gì rồi.

Băng Kiên ăn sơ sài vài miếng rồi buông đũa.

Buổi chiều, nàng cũng tự làm bếp nhưng vẫn không ăn được. Băng Kiên vốn có tính kiên nhẫn. Mấy hôm sau đó nàng vẫn tiếp tục nấu và vẫn tiếp tục ăn, nhưng nàng vẫn buông đũa thở dài qua mỗi bữa.

Tuyết Cừu cười thầm, và cũng thấy tội nghiệp cho nàng. Chàng nói với chính mình:

- Cô nàng nghiện... rồi!

Băng Kiên hỏi:

- Lã công tử! Ngươi nấu cách sao ta dùng thấy ngon, còn ta cố gắng dùng những món ta nấu sao lại... Khó ăn quá.

Tuyết Cừu nói:

- Cô tự hỏi lấy mình. Ai biết cơ thể của cô có biến chuyển gì... Gì... Biết đâu cô nương đang.. phôi dựng?

Băng Kiên đỏ mặt gắt:

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi chọc ta phải không? Ngươi nói vậy để ta giải huyệt cho ngươi đi phải không?

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương lầm rồi! Tại hạ muốn đi là cứ đi có ai dám cản?

Băng Kiên lại hỏi:

- Nhưng còn các huyệt đạo, ai giải?

Lã Tuyết Cừu bước tới bên nàng, hai tay nắm lấy một tay của nàng, giục giặc:

- Tiểu thư yên tâm! Tại hạ đã giải hết rồi. Thấy cô nương là cả một sự trường tịch, tại hạ ở lại chơi vui. Nếu cô nương không thích hì tại hạ đi vậy.

Băng Kiên kinh ngạc hỏi:

- Ngươi tự giải khai các huyệt đạo?

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Tiểu thư không tin?

Và nhanh như chớp, nhanh hơn cảm thức đề phòng của nàng, Tuyết Cừu điểm vào mấy trọng huyệt.

Băng Kiên đứng chết trân tại chỗ. Băng Kiên thở dài, nói:

- Té ra ngươi trường kỳ mai phục.

Tuyết Cừu bước ra khỏi cửa nói:

- Có thể bốn chúng ta cùng chết. Bây giờ tại hạ đi vào Mê cung.

Chàng nói xong quay đi liền.

Băng Kiên hốt hoảng gọi:

- Tuyết Cừu! Tuyết Cừu...

Tuyết Cừu dừng lại.

Băng Kiên nói:

- Hai người đó không có trong Mê cung. Sầm Sâm lão sư đưa họ đi rồi.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt:

- Cô nương chưa một lần y ngôn, ai tin?

Băng Kiên nói:

- Tin hay không tùy ngươi! Nhưng việc đó không đơn giản đâu ngươi ạ. Ngươi hãy nghiệm lại đi.

Tuyết Cừu lặng thinh như suy nghĩ.

Băng Kiên nói tiếp:

- Thôi, ngươi đi đi!

Tuyết Cừu cười cười:

- Bây giờ tới phiên cô nương nấu cơm và phục dịch cho tại hạ.

Chàng cũng khai giải cho nàng một số huyệt đạo.

Băng Kiên nói:

- Người có tin điều này chăng, ngày ta nấu cơm thì ta không ăn được chút nào, dù ta rất cố gắng để ăn.

Lã Tuyết Cừu tuy không chút cảm tình với Tiểu ma nữ, nhưng nhiều khi chàng cũng phải công nhận nàng sống rất lạ. Những điều tin và không tin của nàng đều có một nét đắn đo và thông minh. Nàng sống và nói theo những suy nghĩ của mình. Nói đúng hơn, Băng Kiên sống hồn nhiên chứ không phải thâm độc.

Năm, bảy ngày nàng không ăn được cơm, người gầy đi thấy rõ. Có một điều cho tới bây giờ Lã Tuyết Cừu không hiểu tại sao Băng Kiên phải bắt chàng ở chung? Còn một điều nữa, có lý nào Sầm lão sư lại xuất hiện đột ngột đưa Phi Quỳnh và Giải Ngữ đi, mà không hề đả động gì đến nàng? Và sau cùng chàng cảm thấy ân hận nhất là việc nghịch ngợm quá đáng của chàng. Bỗng nhiên chàng thấy Tiểu ma nữ tội tội làm sao ấy.

Tuyết Cừu nói:

- Hôm nay tại hạ làm bếp đãi Tiểu ma nữ.

Chàng giải hết toàn bộ các huyệt đạo cho nàng, rồi nói tiếp:

- Trong mình tại hạ còn sáu “huyệt nổi” trên ba mạch. Mặc dù khí huyết lưu thông dễ dàng, nhưng vẫn như cái xương trong cổ, vướng mắc khó chịu lắm.

Băng Kiên nói:

- Ta cũng đoán là vậy. Nhưng tại ngươi nói đã tự giải hết rồi, ta đâm hoảng, cho nên bị ngươi xuất thủ điểm huyệt ta một cách bất ngờ.

Nàng nói rồi giải huyệt cho chàng.

Lã Tuyết Cừu lo việc nấu nướng.

Ngày hôm nay Tiểu ma nữ và Tiểu sát tử lại thân nhau.Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu thật khổ tâm, chàng không biết có nên thêm hương vị đặc biệt ấy vào thức ăn cho nàng không? Nếu không thêm thì Tiểu ma nữ ăn không biết ngon.

Cuối cùng, chàng quyết định cho nàng một bữa ăn... Ngon.

Trong bữa ăn, Băng Kiên hỏi:

- Công tử chỉ cho ta thuật nấu ăn ngon.

Tuyết Cừu giật mình, nói:

- Tại hạ cũng chỉ nấu vậy thôi. Tại cô nương có cảm giác quen như vậy. Á, vì lý do gì cô nương muốn nhốt tại hạ ở nơi này?

Băng Kiên nheo mắt nói:

- Tại vì... Tiểu ma nữ không muốn Tiểu Sát Tinh đi chung với bất kỳ một nữ nhân nào.

Chàng lấy làm kỳ hỏi tiếp:

- Nhưng tại hạ và cô nương không quen biết nhau?

Băng Kiên mỉm cười:

- Ngươi không biết ta, chứ ta biết ngươi.

Tuyết Cừu chận lại, nói:

- Cô nương là đệ tử của Tiết Thần Thông?

Nàng gắp bỏ thức ăn cho chàng rồi nói:

- Bữa cơm này ăn lại biết ngon, ngon vô vàn. Lạ thật! À... À, ta không phải là đệ tử của Tiết Thần Thông. Ta nói vậy để có cớ kết oán với ngươi. Ta là đệ tử của Đông Hải Thần Quân. Sư phụ ta nửa tà nửa chánh.

Tuyết Cừu hỏi:

- Có lý như vậy mới tin được. Nhưng sao cô nương bỏ lão sư mà đi chơi lâu vậy?

Băng Kiên nói:

- Sầm lão sư đi Tung Sơn lấy đồ đạc, rồi đi Miên Thủy phá trận Bán Cực thiên đồ. Thần quân cũng đi đến đó. Vương Giải Ngữ đi đến nơi ta cư ngụ, thì ta phải đi đến nơi cô ấy, đó là chuyện bình thường. Nhưng vấn đề quan trọng là Sầm lão sư vào trận rồi, không thể ra được nữa. Ta giữ ngươi là không muốn cho ngươi vào trận đó. Ngươi vào đó thì hết ra nốt.

Lã Tuyết Cừu băn khoăn, không biết nàng nói vậy là đúng hay sai, hảo tâm hay ác ý?

Chàng hỏi:

- Cô nương đã biết nhiều như vậy, thì chắc cô nương cũng biết, ai đã khắc trận đồ trên mặt Phi Quỳnh?

Nàng đáp:

- Ta biết người đó nhưng ta không được quyền nói. Xin ngươi đừng hỏi vấn đề này ở ta nữa.

Lã Tuyết Cừu càng thắc mắc. Chàng sợ nàng ăn mất ngon nên không tiện nói.

Xong bữa, Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ ở chơi với cô nương hết ngày nay, mai lên đường.

Băng Kiên nói:

- Không biết sao nghe ngươi nói đi, ta hết muốn sống!

Tuyết Cừu nói:

- Biết rằng cô nương có thể buồn, nhưng không lý tại hạ phải ở mãi nơi này một cách vô tích sự? Phải đi thôi cô nương ạ.

Băng Kiên rút trong người ra một quyển sách có tên Thập nhị trận đồ đưa cho Tuyết Cừu, nói:

- Những lúc rảnh, ta chép lại toàn bộ quyển Thập nhị trận đồ của Thần quân để nghiên cứu. Công tử muốn phá trận, hãy nghiên cứu tường tận bộ sách này may ra có thể rút được cái bất ngờ nào trong đó. Bán Cực thiên đồ trận đến ta phá cũng không được. Ngươi vào bên trong, ngoài này người ta thay đổi một vài chi tiết thì vĩnh viễn không thể nào ra được. Sau khi nghiên cứu xong quyển đó, ta sẽ đưa tiếp hai quyển quan trọng khác.

Lã Tuyết Cừu đọc lược qua bộ Trận đồ, chàng thấy đây là một thế giới riêng biệt. Một thế giới của nghệ thuật, của tài hoa, của sự tổng hợp trí não cao độ.

Bộ sách trên ghi lại mười hai trận. Năm trận của Đông Lai Lam Chương ghi lại của ông Gia Các Lượng, một trận của Lý Tĩnh, một trận của Phong Hậu, năm trận của Đông Hải Thần Quân tự nghiên cứu lấy. Xét toàn bộ mười hai trận, trận nào cũng có một bí pháp riêng.

Chàng bắt đầu nghiên cứu cách phá giải từng trận một. Lã Tuyết Cừu vốn có căn bản về trận pháp, nhưng nhìn vào lời chú giải của các bậc tiền bối, chàng không lãnh hội được gì.

Nhớ lời Phi Quỳnh dặn. Muốn hóa giải một vấn đề gì, trước hết phải thuộc lòng vấn đề. Lã Tuyết Cừu vẽ đi vẽ lại mấy trận đó và cố gắng ghi nhớ từng trận.

Băng Kiên thấy chàng miệt mài một cách say mê, liền bước tới nói:

- Công tử có cần ta hợp tác để khám phá không?

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương tâm cơ linh mẫn, nếu chịu khó giảng giải cho tại hạ thì công việc cũng có thể rút ngắn lại.

Băng Kiên nói:

- Đó cũng là ý kiến. Thật ra, mỗi trận đồ có nhiều cách chú giải khác nhau. Không lẽ cách nào cũng đúng? Trận đồ cũng như cuộc cờ. Một nước cờ có thể làm cho địch nguy hoặc cho ta nguy. Ta và công tử hợp giải, tuy nhanh nhưng chưa chắc chính xác.

Tuyết Cừu nói:

- Khỏi lo điều ấy. Nếu có sự thắc mắc mà cả hai giải không thông, thì ta lại nghiên cứu cách khác.

Và họ bắt đầu hợp giải từng trận một. Nhiều trận họ phải sắp bằng sỏi.

Đến trận thứ mười, tức là trận Bán Cực thiên đồ, Băng Kiên nói:

- Thật là mầu nhiệm! Mỗi trận chúng ta giải một cách hữu lý, thì phần công lực trong người tăng lên, trí não sáng suốt, nhất là phần khí công mạnh mẽ. Qua trận này, nguyên tắc khác hẳn với chín trận trước. Đây tác giả lấy Lạc Thư làm trận pháp, lấy Hà Đồ làm phương pháp giải phá, tức biến hậu thiên ra tiên thiên.

Tuyết Cừu gật đầu, nói:

- Tại hạ và Phi Quỳnh hợp giải được trận này.

Băng Kiên lắc đầu:

- Như vậy là.. Hết sống. Vì đó chỉ là nguyên tắc cơ bản, còn sự biến hóa của nó là khác nữa. Bảy trận trước là tĩnh trận, còn năm trận sau là động trận. Gọi là động trận, là vì tác giả vẫn còn sống sờ sờ ra đó. Khi người ta vào trong, bên ngoài, tác giả thêm bớt một vài đường nét sao đó, có phải là vĩnh viễn đương sự ở luôn trong đó chăng? Ta hãy đề phòng, có ba cách biến hóa. Một là áp đặt các tiểu trận để chồng lên các cửa của đại trận. Có tám tiểu trận đó là Thiên phúc, Địa tải, Phong dương, Vân thủy, Long phi, Hổ dực, Điểu tường, Xà bàn. Thứ hai là áp dụng độn giáp làm biến đổi các cung và cửa. Thứ ba là dùng tiểu trận của Lý Tĩnh mà chồng lên. Đó là chưa kể những tạp biến khác như xông muội hương, hay trấn yểm tinh tú. Chết như chơi, Lã Tuyết Cừu ơi!

Tuyết Cừu thở dài:

- Quả là động trận. Và cũng quả là.. Đông Hải Thần Quân là nhân vật tà phái. Và tiêu biểu nhất là cô nương nửa tà nửa chánh.

Băng Kiên nguýt một cái thật dài, nói:

- Nửa tà nửa chánh rõ nét nhất là ngươi đó. Ta không nói ra, chứ ta biết tất cả.

Nàng nói lấp lửng như vậy mà Lã Tuyết Cừu đánh thót. Chàng nhớ tới việc chơi nghịch của chàng.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Dường như tại hạ không phải là… Nhân vật chánh phái. Nhưng tiểu thư hãy đơn cử một ví dụ để chứng minh.

Băng Kiên nói:

- Ngươi làm bếp, ta rình để học nghề, ta thấy tất cả rồi. Nhưng cạy răng ta cũng không nói.

Lã Tuyết Cừu đổ mồ hôi. Chàng cúi đầu thấp xuống, nói lí nhí:

- Không có cách nào khác, tiểu thư ơi. Ở làng Hạ Nham người ta nêm nếm bằng tro.

Băng Kiên chợt hỏi:

- Còn ngươi nếm nếm bằng gì?

Lã Tuyết Cừu rất ngạc nhiên về câu hỏi này. Nếu nàng đã biết thì không cần phải hỏi. Chàng vỗ vào đầu kêu bốp một tiếng, nói:

- Thì cũng nêm nếm bình thường thôi.

Băng Kiên cười thật lớn, nói:

- Té ra ngươi không thật lòng. Thôi, cứ bỏ qua việc đó. Giờ ta tiếp tục phá giải trận Bán Cực thiên đồ. Trước nhất hãy phá giải tám tiểu trận kia, rồi tới Kỳ môn, sau cùng là tiểu trận Lý Tĩnh.

Cả hai vui vẻ sau một ngày họ giải xong tám tiểu trận, bất kỳ vào và ra ở cửa nào. Ở phần Kỳ môn thật khó khăn. Nghi và biến hóa theo mỗi giờ, mỗi ngày, mỗi tiết, mỗi tháng, rồi đến mỗi năm. Có khi phải “siêu thần, tiếp khí”, có khi phải đặt lại vấn đề nhuận lịch, đủ mọi rắc rối và phiền phức... Kỳ môn độn giáp còn rắc rối hơn cả Lục nhâm và Thái Ất...

Băng Kiên nói:

- Chúng ta mà thạo bộ này có thể làm nhà tiên tri như ông Gia Cát.

Cả hai cụng đầu nghiên cứu, không thiết gì đến ăn uống. Nhiều khi họ lăn đùng ra đó mà ngủ bên nhau. Họ không hay biết gì về việc đó của mình.

Một hôm, Tuyết Cừu ôm đầu Băng Kiên nói:

- Chúng ta bỏ phí một thời gian khá lâu quá uổng. Đông Hải Thần Quân đứng về phe tà không thể nào là nhà tiên tri được. Do đó, ông ta chả am hiểu gì về Kỳ môn đâu...

Băng Kiên xỉa ngón tay vào trán Tuyết Cừu, nói:

- Ngươi đừng quên, dù là trận thuần túy cũng cần sử dụng Kỳ môn. Chúng ta chưa có thể là đối thủ của Thần quân đâu. Phải kiên nhẫn, kiên nhẫn lớn!

Tuyết Cừu cười:

- Kiên nhẫn quá, thành hai bộ xương cho mà coi. Ta nghĩ ra một cách rất hay, nhưng bây giờ phải làm một bữa ăn ngon cái đã. Lâu nay, chúng ta chỉ ăn... Chay mà thôi.

Băng Kiên cao hứng nói:

- Lấy đâu ra một bữa ăn thịnh soạn?

Tuyết Cừu nắm tay Băng Kiên kéo đi, nói:

- Ở ao Ngoạn Hoa và Ngoạn Nguyệt không hiếm những thứ béo bổ.

Băng Kiên vui ngay. Nàng nói:

- Ngươi lôi ta đi như kéo một đứa bé. Sao ngươi không để ta điểm huyệt và ta sai khiến ngươi?

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời, nói:

- Cô nương đừng chơi dại vậy nữa! Ta sắp gặp cường địch rồi đó. Một mình cô nương nhắm có thể cự nổi hắn không?

Băng Kiên giật mình hỏi:

- Hắn là ai vậy?

Tuyết Cừu nói:

- Nào biết là ai! Nhưng biết là cường địch. Sầm lão sư vào trận, chả lý Thần quân không nói cho ai biết sao? Không chừng Thần quân lại đến đấy.

Băng Kiên tái mặt, nàng đứng khựng lại nói:

- Dẫu có cao lương mỹ vị cũng ăn không ngon. Phải tìm cách mà đề phòng.

Tuyết Cừu hỏi:

- Võ công của Thần quân thế nào?

Nàng đáp:

- Ông ấy đã đạt tới Sinh tử huyền quan rồi. Công lực của hai ta hợp lại còn cách xa ông ấy lắm.

Tuyết Cừu nói:

- Nhưng ta đấu với Thần quân, ngươi có bất bình không?

Băng Kiên đấm vào lưng Tuyết Cừu, nói:

- Đừng ngốc! Ngươi đấu với ông ta là chuốc lấy cái chết như chơi. Ông ta năm nay chỉ ngoài sáu mươi thôi, mà công lực ông tưởng chừng như hai trăm năm. Khi đạt đến sinh tử huyền quan, ông lại biến tính. Thay vì người ta gần với đạo gần với sự tu dưỡng, thì ông ta lại... Kề cận với má hồng.

Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào mặt nàng, hỏi:

- Thế là ngươi buồn và bỏ đi?

Băng Kiên trầm ngâm một hồi, nói:

- Ta không bao giờ khuyên ông ta điều gì. Nhưng ta rất tủi thẹn có một sư phụ như vậy. Ngươi phải biết lượng sức mình.

Tuyết Cừu cười cười:

- Tại hạ sẽ dùng Vô Ảnh ma chiêu mà chọi với lão. Giả sử lão không tìm tại hạ, thì tại hạ cũng phải tìm lão thôi.

Băng Kiên níu áo Tuyết Cừu, nói:

- Thần quân luyện đến pháp môn Thông thính, ông nghe tiếng người nói ngoài ngàn dặm. Đừng hồ đồ!

Tuyết Cừu vẫn cười, nói:

- Tại hạ có cách...

Băng Kiên sáng mắt lên, hỏi:

- Cách nào?

Tuyết Cừu có dịp ôm tai Băng Kiên thì thầm... Không biết trong lúc thì thầm, chàng có làm gì không mà Băng Kiên đỏ mặt lên nói:

- Cách đó đáng gọi là Lỗ ban môn tiền lộng đại phủ (múa rìu qua mắt thợ). Nhưng ngươi lại lợi dụng sự chăm chú của ta...

Tuyết Cừu nói:

- Băng Kiên tiên tử ơi! Ta sợ Thần quân đến mà ngươi theo lão bỏ ta mất.

Băng Kiên nói:

- Không đời nào ta bỏ ngươi. Ta dặn trước ngươi một điều. Ông ta có một pháp môn nữa đó là Nhiếp Hồn đại pháp. Môn này ông phối hợp hai môn công phu của người Tây Vực và người Phù Tang. Hãy tránh nhìn vào mắt ông ấy.

Tuyết Cừu quả quyết:

- Tại hạ không sợ pháp môn đó. Bây giờ phải làm bữa ăn ngon rồi tính sau.

o O o

Tuyết Cừu và Băng Kiên lăn về một số đá lớn đặt trước Cầm đài, nơi họ đang cư ngụ. Nơi này vốn vua Ngô xây cho Tây Thi để chơi đàn, hoặc nghe đàn. Mấy đời sau, người ta vẫn tiếp tục duy trì nó. Không biết mấy chiếc đàn treo trên vách có từ thời nào?

Tuyết Cừu rất bận công việc, không rảnh để nghiên cứu những loại đàn này.

Hai người hì hục sắp thành một Trận đá do Tuyết Cừu phát minh. Chàng nói:

- Tại hạ án theo phương vị của tinh tú, chuẩn là Bắc Đẩu, lập trận này. Thần quân dù có thông minh cách nào, vào trận này cũng bị giam cầm ngay!

Chàng lại bứng thêm một số cây cối, án theo bát quái mà trồng.

Trận thế lập xong, Băng Kiên khen:

- Trận pháp công tử hơn ta một bậc. Trận này có tên gọi chưa?

Tuyết Cừu nói:

- Đặt tên là chuyện dễ. Ngoài trận nhìn vào thì mù mịt như sương khói. Còn đứng trong trận thì lạnh căm căm. Ta đặt tên là Băng Tuyết trận.

Băng Kiên ngẫm nghĩ sao đó, mặt đỏ ửng. Nàng lấy ngón tay nhận vào má chàng nói:

- Quỷ lắm! Nhưng phải đặt Tuyết Băng trận mới thuận hơn. Bởi vì có tuyết rồi mới có băng.

Tuyết Cừu gật đầu.

Bỗng Băng Kiên lại nói:

- Ta đã uổng công rồi! Nếu Thần quân không vào đây thì sao? Ông ta đứng bên ngoài mà chờ ta? Tính ông ấy ta biết rất rõ, ông ta không hề làm việc mạo hiểm.

Tuyết Cừu nói:

- Chắc chắn Thần quân biết trận này là mới lập. Và ông không tin rằng trên đời có kẻ lập trận pháp cao siêu hơn ông. Chính vì vậy mà ông ta sẽ vào.

Băng Kiên nói:

- Bây giờ trận Bán Cực không còn là vấn đề nữa! Trận pháp của Thần quân là trận pháp có nguyên tắc, còn của ngươi là không nguyên tắc. Đấu võ công ngươi chưa phải là đối thủ, vĩnh viễn không phải là đấu thủ của ông đâu, ngươi thử diễn lại bộ quỷ thức và ma chiêu cho ta xem!

Tuyết Cừu nói:

- Một mình diễn lại, không thể nào lột hết được mầu nhiệm của nó.

Băng Kiên nói:

- Ta và ngươi ở chung nhau mấy tháng, chưa có dịp đấu nhau thì đây là cơ hội tốt để cho ngươi thử.

Tuyết Cừu nói:

- Không được! Đao kiếm vốn vô tình. Lúc trước ta và ngươi khác, bây giờ khác.

Băng Kiên mỉm cười:

- Xin ngươi cứ tự nhiên cho. Ngươi làm như ta mới nhập môn không bằng.

Hai người đứng lên bước ra sân. Cả hai thủ thế.

Tuyết Cừu dặn:

- Xưa nay chỉ có một người qua lọt cửa ải của ma chiêu đó là Hà Ngôn Tai. Xin Băng Kiên ngươi phải thận trọng.

Lã Tuyết Cừu vỗ tay vào đao, biến mất. Nhưng thân ảnh của Băng Kiên dường như nhanh hơn.

Trong cõi Ma ảnh đó, Tuyết Cừu không thấy Băng Kiên đâu cả. Khi chàng hạ xuống, thì Băng Kiên đã đứng trước rồi.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Ta thấy được ngươi, nhưng ngươi không thấy được ta. Nếu đấu thì ngươi có phần nguy khốn hơn.

Tuyết Cừu hơi thẹn, nói:

- Khinh công của tiểu thư ảo diệu quá mức tưởng tượng. Còn Thần quân thì sao?

Nàng đáp tỉnh:

- Ông ấy là.. sư phụ của ta!

Tuyết Cừu thở dài, chàng buồn rượi.

Băng Kiên nói:

- Đệ nhất chiêu qua rồi. Còn Đệ nhị, Đệ tam đâu?

Lã Tuyết Cừu lại chớp người lên, lần này chàng sử dụng hết tuyệt đỉnh công phu về môn khinh công, và vận dụng luôn cả khinh thuật trong Dao Trì kiếm pháp...

Xem lại khắp bốn phía không thấy Băng Kiên đâu, nhưng có tiếng kiếm va vào đao chàng, có sức mạnh dữ dội... Dường như đao bắt được hơi kiếm, nên chất thần có cơ hội phát tiết.

Công lực hai bên có phần tương đương. Tiếp tục như vậy, đao và kiếm “thay mặt” cho chủ nhân thử nhau... Ngoài mặt đất.

Lã Tuyết Cừu đã thi triển hết Vô Ảnh thất tuyệt ma chiêu.

Hai bên dừng lại. Băng Kiên nói:

- Trong bảy chiêu đó, ta nhiều lần sát hại được ngươi. Trái lại, ngươi chưa lần nào xâm phạm được ta cả.

Tuyết Cừu xem đao nói:

- Không ngờ Vô ảnh cũng tồi tệ quá mức. Ta không bao giờ sử dụng thứ này nữa.

Băng Kiên nói:

- Ngươi lầm rồi! Ma chiêu sử dụng Vô ảnh, mà ngươi vẫn còn ảnh của thân và ảnh của vũ khí. Cho ngươi hay, tuy ta không biết gì về ma chiêu và quỷ thức, nhưng ta biết nó còn có một tên gọi là Tàng Long kiếm pháp. Có nghĩa là khi đao hoặc kiếm của ngươi thuần thục, thì những chiêu thức ấy biến hóa lênh láng như nước. Như thế mới gọi là Tàng Long kiếm pháp. Vũ khí được sử dụng phải là kiếm thì mới có hiệu lực nhiều.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thư không biết ma chiêu quỷ thức, thì sao lại hiểu được uyên nguyên của nó?

Băng Kiên nói:

- Ta không có kiếm phổ để luyện, nhưng có bộ danh mục kiếm pháp của Thi Đạm đạo sĩ viết từ đời Càn Long, có lược qua các danh tác.

Lã Tuyết Cừu đọc lớn hai câu. Vô Ảnh Long Phi tàng quỷ thức, Tuyệt Hình Hổ Dực kiến ma chiêu... Lời cô nương nghị luận là cao siêu lắm. Nhưng phải làm sao luyện tới Tàng Long?

Băng Kiên nói:

- Với các cao thủ thượng thừa hiện nay, thì ngươi thuộc về ngoại hạng. Nhưng với tuyệt đích của Tàng Long kiếm pháp thì ngươi chỉ mới vào hạng thứ. Bây giờ phải đem tâm pháp ra mà luyện lấy nó. Trước nhất, hãy treo ngang thanh đao, nhìn đừng thấy đao nữa, mà thấy đó là “biển” mênh mông. Đó là giai đoạn một. Giai đoạn tiếp theo, đu đưa thanh đao nhưng vẫn thấy biển. Giai đoạn ba, không thấy biển nữa, mà thấy.. rồng.

Lã Tuyết Cừu nghe nàng giảng tâm pháp, chàng rất lấy làm cảm phục. Từ ngày lăn lộn giang hồ đến nay, chàng chưa thấy một nhân vật nào có vẻ quái lạ. Từ tính nết cho đến kiến thức.

Bất giác, chàng buột miệng:

- Tiểu thư không phải là Tiểu ma nữ mà là tiểu Bồ tát.

Băng Kiên nhướng mắt:

- Ngươi cứ khen cho sướng miệng. Nhưng khi làm thức ăn cho Tiểu Bồ tát thì cứ tha hồ mà chen mấy giọt... Kia vào. Bồ tát ăn một hồi đâm ra có chứng nghiện.

Lã Tuyết Cừu cả kinh, chắp tay lại nói:

- Xin tiểu thư tha tội. Nguyên do cũng bởi Tuyết Cừu bị khống chế và áp bức. Ma tính lẫn tính trẻ con kia khiến tại hạ phải làm vậy cho bõ tức. Không ngờ khi tiểu thư tự nấu nướng lại dùng không được. Biết làm sao bây giờ?

Băng kiên nói:

- Ta nói cho vui thôi. Ta hiểu lòng dạ ngươi lắm. Và ta cũng vậy. Công thức luyện tập như lời ta nói, và công thức nấu nướng vẫn như cũ. Thôi ngươi tiếp tục đi.

Với tâm pháp tân kỳ như nghệ thuật, trong vòng mười ngày, Lã Tuyết Cừu đã đạt tới mức ảo diệu. Sinh tử huyền quan bỗng nhiên khai mở.

Băng Kiên ôm chầm lấy chàng nói:

- Đây chính là lúc công tử nhìn thấy được bản lai diện mục. Bây giờ công tử lòng thấy nguội lạnh như tro tàn.

Tuyết Cừu quàng tay qua vai nàng nói:

- Tiểu... Bồ tát là bậc đại ân của tại hạ. Bây giờ chúng ta được quyền đi rồi.

Băng Kiên nhìn lại căn nhà mà nước mắt ròng ròng. Nàng nói:

- Thần quân đang chờ ta phía ngoài kia.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Ông ấy đến bao giờ? Lão có bắt tiểu thư đi không?

Nàng đáp:

- Ta chỉ đoán vậy thôi. Nhưng chắc chắn là đúng.

Nàng dặn thêm:

- Đời này, có đến hai người đạt được Sinh tử huyền quan. Dù sao ông ấy vẫn là người có tài một tay quán tuyệt cổ kim. Hãy đề phòng Nhiếp Hồn đại pháp.

Hai người bước ra ngoài trận.

Một lão áo xanh đi với hai thiếu nữ đang đứng nhìn vào trận.

Hai người còn ở trong trận nhìn ra thấy lão.

Băng Kiên bỗng thoái lui, nàng run lên nói:

- Thần quân đứng đó! Hai cô kia là những tay kiếm lỗi lạc, đồng thời cũng là người chịu chăn gối với ông.

Tuyết Cừu vẫn quàng tay qua hông nàng nói:

- Tại hạ chỉ ngại một điều, tình thầy trò, Tiểu Bồ Tát khó cưỡng lại mệnh lệnh của ông mà thôi. Ngoài ra không ngại gì cả.

Băng Kiên vẫn còn run, nói:

- Thần quân đối với ta có tình như ruột thịt. Chính vì vậy mà ta khó xử. Công tử có thể ra trước. Ta đi vòng lối sau xuống Hạ Nham đợi công tử.

Tuyết Cừu nói:

- Có thể nào Thần quân cho người phục dưới đó không?

Nàng lắc đầu nói:

- Không sao cả! Chỉ mong công tử cẩn thận là được.

Lã Tuyết Cừu thong thả bước ra.

Đông Hải Thần Quân nhìn chàng chăm chăm. Còn hai thiếu nữ không hề ngó chàng, họ đưa mắt nhìn ngắm gì xa xăm lắm.

Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu xin ra mắt Thần quân.

Thần quân gật đầu hỏi lại:

- Ai bày trận này?

Chàng đáp gọn:

- Tại hạ!

Thần quân hỏi:

- Bày trận này với mục đích gì?

Tuyết Cừu nói:

- Nguyên do là tại hạ trong thời gian luyện võ, e có người lạ tới phá. Trận này tại hạ đặt tên là Băng Tuyết trận.

Thần quân nói:

- Thời gian gần đây ta nghe nói đến Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu rất nhiều, nhưng không biết võ công của ngươi tới đâu. Hôm nay ta muốn biết.

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Thần quân muốn cùng với tại hạ đấu chăng?

Lão quắc mắt nhìn Lã Tuyết Cừu, nói:

- Ta chưa đấu với ngươi vội. Ngươi hãy đấu với hai vị tả hữu sứ của ta đây.

Tuyết Cừu lắc đầu, nói:

- Tại hạ không hề thù oán với hai vị này. Xin Thần quân đừng ép!

Một trong hai thiếu nữ bước tới nói:

- Nhiều khi không oán thù người ta vẫn phải ra tay sát hại.

Nàng này rất đẹp, trạc chưa tới hăm lăm, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, giọng nói nhọn như mũi giáo.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ nói rồi, không muốn hơn thua với bất kỳ ai, nếu người ấy không oán thù gì với tại hạ. Một điều nữa, tại hạ luyện nhầm quái công, nếu ra chiêu là giết người.

Thiếu nữ nổi giận phóng ra một đường kiếm thần tốc.

Thân ảnh Lã Tuyết Cừu biến mất. Khi hết đường kiếm rồi, chàng lại hiện hình. Thanh đao vẫn chưa rút ra khỏi vỏ.

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương xứng đáng là một thượng thủ. Nhưng tính thì nóng, tình thì lạnh, họa nhiều hơn phúc. Cho phép tại hạ được cáo từ.

Chàng nói xong, xá một cái rồi tiếp tục đi.

Thiếu nữ cắn môi đưa mắt ngó Thần quân như hỏi ý kiến.

Thần quân nói theo:

- Tuyết Cừu! Ngươi khoan đi đã!

Chàng dừng chân lại, nói:

- Thần quân có gì chỉ giáo?

Thần quân nói:

- Ngươi đã luyện Vô Ảnh phải không?

Tuyết Cừu nói:

- Gặp pháp môn nào hay thì tại hạ luyện. Trước khi tại hạ tới Ma Khẩu để phá trận Bán Cực. Thần quân hãy vào phá trận này thử xem.

Lão Thần quân nhìn Tuyết Cừu cười nhạt:

- Ngươi khích ta đó à?

Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Không dám! Ngài là tác giả Thập nhị trận đồ, là một bậc tài hoa. Năm xưa, gia phụ là Lã Đạo Nghi cũng nghiên cứu về trận đồ. Rất tiếc, tại hạ không được sự truyền dạy của người, mà chỉ được Từ nhũ mẫu dạy qua sơ lược. Vừa rồi đây, nhân nghiên cứu về trận Bán Cực, tại hạ mới lập ra trận này. Đối với Thần quân chỉ là trẻ con múa kiếm mà thôi. Nếu ngài thích vào cho biết thì vào. Còn không thì để lại cho tuế nguyệt vậy.

Thần quân ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Được! Ta phá cho!

Tuyết Cừu hỏi:

- Ngài vào bây giờ à?

Thần quân nói:

- Dĩ nhiên là vào bây giờ!

Tuyết Cừu móc trong người ra tấm bản đồ của trận trao cho Thần quân rồi nói:

- Xin ngài hãy nghiên cứu rồi mới vào. Tại hạ sẽ không có ở bên ngoài thay đổi hình thế của trận.

Thần quân lấy tấm bản đồ, nhìn vào chăm chú. Hồi lâu, ông mỉm cười, nói:

- Đây là trận pháp chiếu theo trận Lục Hoa của Lý Tĩnh. Trận này bên trong sương khói mù mờ. Ta chỉ cần đẩy lệch ba viên đá, thì vào và ra một cách dễ dàng.

Tuyết Cừu nói:

- Trận Lục Hoa ghép là đúng rồi. Nhưng ghép với trận nào mới được?

Thần quân nói:

- Địa tải.

Tuyết Cừu lắc đầu, nói:

- Ngài nhận dạng lầm rồi. Hổ dực chứ không phải Địa tải.

Thần quân nói:

- Lã công tử! Tâm hồn của công tử thật trong sáng. Ta nói đó chỉ cốt thử ý công tử có thành thật không. Dĩ nhiên ta biết đó là Hổ dực. Hồi Tiền Hán, Hàn Hoài Âm nhốt Sở Bá vương ở Cai Hạ là trận này. Nay ta phá cho công tử xem nhé.

Tuyết Cừu nói:

- Ngài hãy chuẩn bị thức ăn thật nhiều đi! Trong trận tại hạ chỉ có nửa tháng lương thực, e không đủ.

Thần quân nói:

- Cảm ơn công tử. Ta không đến đỗi bị nhốt lâu vậy đâu.

Nói xong, lão cùng hai thiếu nữ bước vào trận.

Lã Tuyết Cừu bình thản bước đi.

Chàng đến Hạ Nham gặp Băng Kiên đang đứng chờ. Chàng thuật lại mọi việc rồi nói:

- Tại hạ cần đến Thiên Trượng cốc để cứu Bạch La cốc chủ, sau đó cùng tiểu thư đi đến Ma Khẩu phá trận Bán Cực, hết sợ Thần quân tập kích.

Chương 13 - Những bước cô đơn

Dọc đường, Băng Kiên nói:

- Năm xưa Lã tiền bối bị giang hồ truy sát, không do ai xúi giục cả, chỉ có Đông Hải Thần Quân làm bẫy mà thôi.

Một câu đơn giản như vậy, khiến Tuyết Cừu kinh mang. Chàng đứng khựng lại hỏi:

- Tiểu thư nói rõ thêm.

Băng Kiên nói:

- Lý ra ta không nên khơi đống tro tàn của quá khứ. Công tử nay đã thông được sinh tử huyền quan, võ công vào bậc quán thế, e lạm sát mà sinh ra ma tính. Hồi Lã tiền bối còn sinh tiền, Thần quân lúc đó võ công không cao siêu như bây giờ. Ông ta rất đố kỵ Huyết Thủ. Thần quân bí mật giết nhiều người trong giang hồ, rồi đổ danh cho vợ chồng Huyết Thủ, thành ra mới có chuyện như vậy.

Tuyết Cừu trầm ngâm, hồi lâu mới nói:

- Thật là kẻ ném đá giấu tay. Ta thề không tha tên giặc già này. Nhưng sao tiểu thư biết được điều đó?

Băng Kiên nói:

- Không lý ta nói oan cho sư phụ ta? Một hôm ta đọc bộ Huyết Lục của ông mà biết rõ việc này.

Tuyết Cừu vòng tay nói:

- Tại hạ rất cảm kích tấm lòng tiểu thư. Một bên là bạn, một bên là thầy, tiểu thư vì bạn mà nói ra sự tội lỗi của sư phụ, lòng không thể không xốn xang. Tiểu thư ơi! Giữa tại hạ và Thần quân nhất định phải một mất một còn mong tiểu thư đừng phiền trách gì tại hạ.

Băng Kiên rươm rướm nước mắt nói:

- Công tử làm việc đó là đúng đạo lý thôi. Một là vì giang hồ, hai là vì song thân. Sở dĩ ta giữ công tử lại cũng là vì việc này. Lúc đó công tử chưa đủ sức để đấu với Thần quân và cũng chưa đủ sức phá trận cứu người.

Tuyết Cừu thở dài nói:

- Thật là oan nghiệt! Tại hạ rất hiểu nỗi khổ tâm của tiểu thư.

Băng Kiên nói:

- Xa công tử, ta thật khó ăn và khó ngủ! Nhưng không thể không chia tay được.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư đi với tại hạ chữa chứng bán thân bất toại cho Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan chứ?

Băng Kiên nói:

- Ta không thể đến nơi ấy, Bạch La tiền bối và Thần quân vẫn có mối căm thù.

Tuyết Cừu hỏi:

- Bây giờ tiểu thư làm gì?

Băng Kiên nói:

- Thần quân có hàng ngàn thuộc hạ võ công cao siêu. Và có hơn chục con thần ưng. Đám người ấy ở một nơi bí mật. Không rõ trận địa kia có đủ sức giam cầm Thần quân chăng? Ta sợ Thần quân ra được, thì công tử rất khó mà gặp ông, mà có gặp ông chăng nữa, cũng rất khó mà thắng nổi ông ta. Thần quân có mười hai vị khoái kiếm thủ, có một nữ tham mưu rất lợi hại tên là Ngũ Ngoạn Cô, tuổi xuýt xoát với ta. Bây giờ công tử muốn ta phải làm gì?

Tuyết Cừu nói:

- Nếu nhờ tiểu thư trong việc chống lại với Thần quân là bắt tiểu thư phải làm một điều phi nghĩa. Tại hạ chỉ mong tiểu thư làm sao cho hợp với công đạo là đủ. Xin tiểu thư bảo trọng mình vàng. Tại hạ đi đây.

Hai bên từ giã nhau, mỗi người đi mỗi hướng mà lòng bịn rịn.

Lã Tuyết Cừu đi về Thiên Trượng cốc, sau mấy ngày thì tới nơi. Xa xa, chàng thấy hai thiếu nữ đang đấu nhau trên bờ vực thẳm.

Lã Tuyết Cừu bay nhanh về phía đó. Chàng hét lớn:

- Dừng tay lại! Dừng tay ngay!

Cả hai nghe tiếng Tuyết Cừu, lập tức nhảy ra ngoài. Chàng nhận rõ một cô là Nam Phương Mỹ Cơ và cô kia là Lý Yến Phi.

Lã Tuyết Cừu chào họ xong rồi hỏi:

- Cớ gì nhị vị cô nương đánh nhau?

Lý Yến Phi chưa trả lời câu đó vội, nàng nhào tới ôm chặt Lã Tuyết Cừu, nói:

- Công tử đi đâu mà biền biệt vậy? Nghe nói công tử đưa Phi Quỳnh đi chữa bệnh. Bây giờ công tử ở đây còn Phi Quỳnh đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Phi Quỳnh cùng với Vương Giải Ngữ theo Huyết Ma Tử vào trận của Đông Hải Thần Quân rồi! Tại hạ nghe Lý tiểu thư đồn trú chặn đường khách giang hồ đi Nga Mi, rồi sự tình ra làm sao?

Lý Yến Phi nói:

- Cũng vì mấy lần cứu ba cô Mộc Thúy Hương, Sử Tiểu Linh, Mạc Mỵ Chúc, rồi thành ra thân

nhau. Cả bọn đều một ý là giúp Lã Tuyết Cừu, nên đồn trú và triệt hạ các cơ sở của Nga Mi lập ra rải rác khắp nơi. Sau đó, thực lực ngày một mạnh. Bọn ta điều động đám cao thủ giang hồ, hơn một nửa vốn ngày trước họ cấu kết với nhau truy sát Lã Tuyết Cừu.

Lã Tuyết Cừu cười:

- Chỉ có các giai nhân câu khách là nhanh nhất. Sau đó thì sao?

Yến Phi nói:

- Sự tình được hơn bốn tháng, có một nữ nhân đẹp như ngọc, không biết tên, võ công tài trí hơn hẳn mọi người, tới nơi thách đấu có điều kiện.

Tuyết Cừu hỏi:

- Điều kiện đó như thế nào?

Yến Phi nói:

- Nếu không một người nào đấu lại cô ta, thì giải tán các trọng điểm ấy đi, và mỗi cô đều bị gả cho mỗi cao thủ có tuổi tương đương. Các cô thấy nữ nhân ấy lớn lối đều giận, muốn trừ đi nên họ nhận lời. Cuối cùng quả là một cuộc thảm bại tập thể. Mạc Mỵ Chúc và Sử Tiểu Linh tự sát vì không muốn thất tiết. Bốn cô kia lập gia đình để thủ tín.

Tuyết Cừu nghe nói hai nàng tự sát lòng đau nhói. Chàng hiểu lý do vì sao có sự tự sát rồi. Chàng hỏi:

- Còn bốn cô nào kết hôn?

Nàng đáp:

- Ngũ Liễu Nhi, Tô Tố Vân, Dương Tiểu La và một cô nữa mà công tử chưa gặp. Hai cô nương trong Tiền Hiền điện trốn về lại chốn ấy. Còn ta đi lang thang. Mộc Thúy Hương theo Hoa Như Tuyết về lại tuyệt cốc Quỷ Vô Môn Quan. Ta đến đây đã mấy ngày tìm lối vào trong đó để gặp họ, nhưng tìm mãi không thấy.

Chàng lại hỏi:

- Do đâu hai vị cô nương lại đấu nhau?

Yến Phi nói:

- Ta biết cô gái này là Mỹ Cơ, người nhiều lần bày mưu tính kế để giết Lã Tuyết Cừu. Hôm nay ta gặp ả tại đây, không giết ả, còn để làm gì?

Tuyết Cừu lắc đầu, hỏi:

- Cô nương đã gặp Lý tiền bối rồi chứ?

Lý Yến Phi lộ nét buồn, nói:

- Gặp rồi. Người ấy chính là gia phụ. Ông còn bận việc nhiều lắm, nên cha con không tiện gần gũi.

Lã Tuyết Cừu thở dài, nói:

- Đây là sự oan nghiệt do những người lớn làm nên. Từ nay, các cô không nên đâm chém nhau nữa.

Lý Yến Phi nói:

- Ta tha cho ả hôm nay vì nể lời ngươi. Từ nay ả đừng xuất hiện giang hồ nữa là được.

Mỹ Cơ nói:

- Ta thà chịu chết chứ không tuân lời cô nương. Ta đấu không lại Lã Tuyết Cừu. Nếu đấu lại hắn, ta vẫn giết hắn như thường.

Lã Tuyết Cừu mỉm cười:

- Giang hồ ai cũng muốn giết tại hạ cả, không riêng gì cô nương. Giết tại hạ thì cứ giết, chứ hai vị đừng đấu nhau...

Lý Yến Phi suy nghĩ, rồi chợt hỏi:

- Cô nương có phải là con của Tu Kim Thọ không?

Mỹ Cơ gằn giọng:

- Phải thì sao?

Lý Yến Phi run người và tái mặt. Bất thần nàng vừa chạy vừa hét như một kẻ mất trí.

Mỹ Cơ sững sờ nhìn theo mà không biết sự tình thế nào. Nàng hỏi:

- Đột nhiên Lý Yến Phi lại có dị chứng như vậy?

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương nên chạy theo nàng đi! Không khéo Yến Phi phát điên mất. Hai người là tỷ muội cùng mẹ khác cha đó!

Nam Phương Mỹ Cơ cả kinh, nhưng nàng không tiện hỏi nữa, liền phóng mình đuổi theo.

Lã Tuyết Cừu nhìn theo bóng của hai người, lắc đầu thở dài. Chàng theo mật đạo mà đi xuống tuyệt cốc.

Vừa đi tới lòng suối đã thấy Mộc Thúy Hương và Hoa Như Tuyết đang đứng thẫn thờ.

Họ chưa kịp thấy chàng.

Lã Tuyết Cừu chạy tới, hai cô nghe tiếng động, quay lại thấy chàng, họ ôm chầm lấy chàng mà nghẹn ngào.

Tuyết Cừu gặp họ lòng cảm động khôn xiết. Hai bên thuật lại cho nhau nghe những đoạn đường trải qua, nhưng có một số chuyện chàng cần phải giữ kín. Hai nàng khóc lóc bi thảm.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ sống mà làm khổ nhiều người, lòng thấy ân hận sao mình lại sinh ra đời. Bây giờ tại hạ vào thăm hai vị cố chủ.

Như Tuyết nói:

- Lâu nay công tử bặt tin trên giang hồ, Từ Cốc chủ đã đi tìm công tử rồi.

Ba người trở lại tuyệt cốc. Một số đệ tử Thanh U Cung đã gia nhập giang hồ, còn lại ở đây hơn một nửa. Họ thấy Tuyết Cừu trở lại, ai nấy đều thăm hỏi.

Chàng vào gặp Bạch La Phiến, liền quỳ xuống nói:

- Cừu nhi ra mắt... Đại mẫu!

Bạch cốc chủ cảm động, phất tay cho chàng đứng lên, rồi hỏi:

- Cừu nhi lâu nay cực nhọc lắm và chắc cũng có nhiều tao ngộ lớn trong đời?

Tuyết Cừu thuật sơ lại mọi việc, rồi nói:

- Cừu nhi đã học được Tam Anh khí phổ, nên Cừu nhi về đây chữa chứng bán thân bất toại cho đại mẫu.

Ngày hôm đó mẫu tử, thầy trò, bè bạn tâm sự với nhau.

Qua ngày sau, chàng truyền tâm pháp cho Bạch La Phiến, dùng Án ma chỉ pháp vận công chữa bệnh cho bà. Mỗi ngày chàng trị ba lần, mỗi lần chừng một giờ. Các huyệt đạo bị bế tắc, lần lượt được đả thông.

Sau ba ngày Bạch La Phiến đi được những bước đầu tiên. Đây là nỗi mừng to lớn nhất trong đời bà.

Ngày hôm đó, Bạch La Phiến tập đi bên cạnh Lã Tuyết Cừu. Nhân lúc vắng người, chàng hỏi:

- Đại mẫu có ân oán gì với Đông Hải Thần Quân?

Bà thẳng thắng nói:

- Lão ấy đã biết ta yêu phụ thân Cừu nhi, mà lão vẫn theo tán tỉnh ta. Bị ta cự tuyệt, lão hổ thẹn. Nhiều lần lão tìm cách hại ta nhưng hại không được. Lão là kẻ đại thù của Cừu nhi.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tại sao trước đây đại mẫu không cho Cừu nhi biết?

Bà thở ra nói:

- Ta muốn nói cho Cừu nhi biết lắm chứ, nhưng có hai điều trở ngại khiến ta chưa nói đó thôi.

Tuyết Cừu nói:

- Xin đại mẫu cho biết những điều trở ngại?

Bạch La Phiến nói:

- Hồi đó, võ công của Cừu nhi còn non nớt so với võ công của lão. Nếu Cừu nhi nghe được sẽ tìm tới lão. Và như thế không khác gì ta hại Cừu nhi. Thứ hai là ta muốn một ngày nào đó tự tay ta giết lão, mổ bụng, moi tim mà tế trước phần mộ vợ chồng Lã Huyết Thủ.

Lã Tuyết Cừu giật mình hỏi:

- Mộ song thân Cừu nhi ở chỗ nào, sao lâu nay không nghe đại mẫu nhắc đến?

Bà nói:

- Ngay tại đây!

Bà chỉ hai cái tráp đỏ đặt bên góc rồi nói:

- Dĩ nhiên ta phải đặt nơi đây, vì để nơi khác e không an toàn, bởi giang hồ còn lắm kẻ đốn mạt. Ta cũng không nói cho Cừu nhi biết, ngại vì tấm lòng hiếu thảo mà làm ngăn bước tiến thủ của Cừu nhi.

Chàng rớt nước mắt nói:

- Công đức và ân nghĩa của đại mẫu lớn như trời như biển. Cừu nhi không biết nói gì hơn...

Chàng sụp lạy bà.

Bà kéo chàng lên nói:

- Đối với người thân không nên dùng sự ân nghĩa. Cừu nhi tắm rửa sạch sẽ rồi ra mắt song thân.

Tuyết Cừu nói:

- Hiện tại Cừu nhi nhốt Đông Hải Thần Quân vào Tuyết Băng trận, không biết lão có phá ra được không?

Bà nói:

- Ta không biết trận ấy bí hiểm thế nào, nhưng không thể nhốt lâu lão được. Lão là tay thông quán cổ kim.

Lã Tuyết Cừu bước lại nói ý định của chàng phải đi Miên Thủy, phá trận Bán Cực ở gò Ma Khâu.

Bà dặn dò chàng nhiều điều.

Lã Tuyết Cừu ở lại hai ngày nữa.

Mộc Thúy Hương trao bảo kiếm cho chàng.

Như Tuyết và Thúy Hương nghe Tuyết Cừu sắp đi mắt của hai nàng như tối sầm lại.

Như Tuyết nói:

- Giang hồ rộng thênh thang, nhiều ân oán lẫn nhiều cám dỗ. Công tử ra đi lần này biết bao giờ

trở lại nơi đây. Lòng ta đau đớn khôn cùng.

Mộc Thúy Hương nói:

- Tiểu muội và Như Tuyết đã kết làm tỷ muội, sống chết có nhau. Biết công tử nặng nghiệp giang hồ lại lắm hồng nhan tri kỷ, bọn tiểu muội biết phận mình hẩm hiu.

Tuyết Cừu nói:

- Hai vị chưa hiểu được lòng tại hạ. Cho đến giờ phút này, tại hạ chỉ có những bậc ân dày nghĩa trọng, chứ không có hồng nhan tri kỷ. Và chắc chắn là mãi mãi cũng chừng đó việc.

Nghe chàng nói vậy, không biết lòng cả hai cô buồn hay vui?

Tuyết Cừu từ tạ mọi người rồi lên đường.

Thúy Hương và Như Tuyết đưa chàng lên tận đỉnh Thiên Trượng cốc.

o O o

Lã Tuyết Cừu đi về hướng Tây Bắc. Một hôm vào quán bất ngờ gặp Thuần Vu Oanh Oanh đang ngồi với tên La Tuyết Cừu con của lão đạo danh La Bảo Nghĩa.

Thuần Vu Oanh Oanh thấy chàng, mừng đến nhảy dựng lên chạy lại nắm tay hỏi:

- Lâu nay ngươi đi đâu mà ta tìm khắp không thấy?

Thay vì Lã Tuyết Cừu cũng lộ nét mừng để đáp lễ, thì chàng rút tay lại, lạnh lùng nói:

- Tại hạ có việc của tại hạ.

Chàng nói xong quay sang tên Lã Tuyết Cừu kia, nói:

- Ngươi là kẻ vong bản, từ nay không được lấy họ Lã nữa! Hãy trở về với họ La của ngươi!

Hắn quắc mắt, nói:

- Ngươi hãy yên tâm. Đó là việc ta phải làm. Ta hỏi ngươi, quyển kim cổ kỳ thư của ta đâu?

Tuyết Cừu nghiêm giọng:

- Từ nay, ngươi không được hỏi nói gì với ta cả. Chuyện bảo vật của ngươi hãy hỏi những kẻ quen biết của ngươi.

Chàng không nói gì nữa, tìm bàn khác mà ngồi.

Thuần Vu Oanh Oanh cảm thấy bẽ bàng, liền nói:

- Lã Tuyết Cừu! Một trang nam tử như ngươi lại có cái nhìn nhỏ nhoi. Ta ngồi với Lã Tuyết Cừu cũng chỉ hỏi thăm về công việc của ngươi, sao ngươi có vẻ lạnh nhạt với ta?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ và cô nương đã qua khỏi giai đoạn giao thiệp rồi. Cảm ơn cô nương đã có lời hỏi han.

Tuyết Cừu này không muốn làm phiền ai cả.

Oanh Oanh nói:

- Ta thách đấu với ngươi.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ biết cô nương luyện được Đào bản bí kíp (bí kíp dưới cội đào), võ công cao thâm. Tại hạ nhận bại!

Thuần Vu Oanh Oanh cúi đầu, nói:

- Té ra gã ấy chính là ngươi đã dị dung. Chưa đúng ngày hẹn, ta chưa đem đến thôi. Và cảm ơn ngươi đã không tiết lộ.

Nàng nói xong, tự động dời chén dĩa thức ăn, thức nhấm và bình rượu qua bàn chàng.

Lã Tuyết Cừu lặng thinh nhìn nàng.

Oanh Oanh nói:

- Lã Tuyết Cừu kia bị Đà Bối Tử trục xuất ra khỏi Mê Hồn cốc, hắn mang tật nguyền mà đi lang thang. Sau gặp Đông Hải Thần Quân cứu và truyền công lực cho hắn.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Vậy là hắn đem bí mật của Phi Loan Tiên Tử mà nói cho lão biết rồi. Nhưng sao cô nương lại biết được việc đó?

Oanh Oanh nói:

- Ta nghe như vậy, có hỏi hắn, hắn xác nhận.

Lã Tuyết Cừu toan nói điều gì đó, nhưng thấy Lã Tuyết Cừu bên kia bước về phía chàng, tay sờ đốc kiếm, mắt lộ hung quang bước về phía chàng. Lã Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào hắn.

Họ La nói:

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi ăn uống nhanh đi rồi ra ngoài, ta nói chuyện!

Lã Tuyết Cừu cười nửa miệng:

- Ngươi muốn giết ta đấy chăng?

Hắn nói:

- Có lẽ vậy!

Tuyết Cừu đứng lên nói:

- Nếu phải chết dưới tay ngươi, thì ta cần gì phải ăn uống?

Chàng đi theo hắn ra sân. Thuần Vu Oanh Oanh cũng bước ra khỏi quán.

Ra đến nơi, Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Ngươi giết ta về tội gì?

Hắn nói:

- Đó là di ngôn của mẫu thân ta. Ngoài ra, ngươi còn là truyền nhân của Huyết Thủ.

Tuyết Cừu thong thả nói:

- Lý ra ta phải giết ngươi mới đúng. Một là phụ thân ngươi mạo danh phụ thân ta làm nhiều việc bê bối, ta còn chưa nói đến. Hai là, chính ngươi đã làm những việc bại hoại, lại đầu nhập vào đám Đông Hải Thần Quân. Chính lão ấy, ta đang muốn hỏi tội. Bây giờ vẫn còn kịp cho ngươi quay lại ngõ khác.

Nhưng La Tuyết Cừu không thèm nói, hắn phóng kiếm vút tới, chiêu thức hiểm ác, thế kiếm nhanh nhẹn dị thường. Nhưng kiếm hắn đâm vào khoảng không, vì Lã Tuyết Cừu bỗng biến mất. Khi hắn thu kiếm về, Tuyết Cừu lại đáp xuống.

Hắn đánh ra liền tiếp hai chiêu nữa, kết quả cũng như trước.

Lã Tuyết Cừu vẫn chưa rút kiếm ra. Chàng nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của ta. Hãy đi đi!

Họ La đỏ mặt thay đổi chiêu pháp. Dường như hắn sử dụng Ma bộ pha lẫn với Mai Hoa kiếm pháp. Hắn tạo một vùng mờ, người bên ngoài xem ắt sẽ hoa mắt.

Lã Tuyết Cừu phóng người lên, thanh kiếm bay ra, nghe cạch một tiếng khô khan, bóng mờ kia dừng lại. Mũi kiếm của Tuyết Cừu chĩa vào cổ họ La. Chàng nói:

- Nể tình vong linh của mẫu thân ngươi, ta tha chết cho ngươi lần này. Nếu thấy ngươi còn ở trong sào huyệt của Đông Hải Thần Quân, đừng trách ta!

Chàng cho kiếm vào vỏ một cách chầm chậm rồi quay vào quán.

Thuần Vu Oanh Oanh nói lầm thầm:

- Đời của y sẽ cô đơn, vì không có đối thủ.

La Tuyết Cừu bước ra ngoài đi biệt dạng.

Thuần Vu Oanh Oanh trở lại bàn, nói:

- Võ công của công tử hôm nay tiến triển vượt bậc!

Tuyết Cừu cười nhẹ, nói:

- Nếu cô nương luyện kim cổ kỳ thư thật kỹ thì cũng như tại hạ thôi. Vì bộ sách ấy uẩn súc lắm.

Oanh Oanh nói:

- Ta không thông minh, sức học non kém, việc tự luyện không có người hướng dẫn thì làm sao tiến bộ nhanh được.

Tuyết Cừu gọi trả tiền quán, rồi đứng lên cáo từ:

- Tại hạ có việc phải đi. Chúc cô nương gặp nhiều duyên lành.

Oanh Oanh giương cặp mắt buồn hiu nói:

- Công tử không cho ta đi theo sao?

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Xưa nay tại hạ độc lai độc vãng đã quen. Hơn nữa, chuyến đi này tại hạ sẽ gặp nhiều sóng gió, không giúp, gì được cô nương cả. Cô nương là con của Huyết Ảnh Thần, võ công quán tuyệt, có thể bảo vệ được mình.

Oanh Oanh giật mình hỏi:

- Ai nói với công tử, ta là con của Huyết Ảnh Thần?

Tuyết Cừu nói:

- Biết vậy là được cần gì hỏi ai nói làm chi!

Oanh Oanh nói:

- Nhưng ta đi với ngươi một đoạn đường chứ?

Lã Tuyết Cừu lặng thinh cất bước:

- Oanh Oanh lẽo đẽo theo sau.

Dĩ nhiên chàng nhớ tới việc chàng và nàng gặp nhau trước đây. Oanh Oanh cũng có nét sống độc đáo. Nét ấy hơi giống Băng Kiên.

Ra đến giao lộ, Tuyết Cừu hỏi:

- Cô nương đi, về đâu.

Oanh Oanh ngước mắt nhìn trời lòng man mát buồn. Nàng nói:

- Biết nơi đâu mà về! Thôi, ngươi đi đi!

Tuyết Cừu lạnh lùng bước đi, nàng nhìn theo cho đến khi chàng biệt dạng, Oanh Oanh mới đi về hướng chàng vừa khuất.

Tuyết Cừu rất tinh ý, chàng không quay lại nhưng vẫn biết Oanh Oanh đi theo.

Đi đến chiều tối, Tuyết Cừu dừng lại trước một miếu hoang. Nhìn vào miếu, chàng suy nghĩ ngẩn ngơ. Gần một ngày đường không có một xóm nhà sao nơi đây lại có miếu? Có khi làng xóm vì lý do gì đó mà dọn đi. Chàng mở cửa miếu bước vào quét dọn và đợi Oanh Oanh.

Sau đó không lâu, Oanh Oanh cũng bước vào.

Lã Tuyết Cừu đón nàng lại hỏi:

- Cô nương có yêu tại hạ không?

Nàng chớp mắt mấy cái nói:

- Ta không yêu ngươi. Chắc chắn là vậy!

Tuyết Cừu thở ra yên tâm. Chàng lại hỏi:

- Không yêu ta, mà sao cô nương cứ theo ta hoài?

Oanh Oanh để hành lý trên vai xuống, nói:

- Ta không yêu ngươi, nhưng ta lại thích ngươi. Ngươi cứ yên tâm mà đi, ta không hề gọi nói gì với ngươi cả.

Lã Tuyết Cừu dường như hiểu được nỗi lòng của các thiếu nữ mới lớn. Tâm hồn của họ sôi nổi và bộc trực. Thỉnh thoảng có những vấn đề họ không dám nói thẳng, cứ lòng vòng, nhưng cử chỉ của họ đã tố cáo cho người ta biết rằng họ như thế đấy.

Chàng nói:

- Đi cả ngày mệt mỏi, cô nương hãy nằm nghỉ cho khỏe!

Nàng hỏi lại:

- Ngươi không mệt mỏi thật sao?

Lã Tuyết Cừu đặt lưng nằm xuống, trong khi nàng vẫn còn ngồi. Chàng nằm thả hồn tận đâu đâu.

Bỗng chàng chợt nhớ tới Mê lộ và Mê cung trên Linh Nham. Vì công việc dồn dập, chàng không có thời giờ vào nơi đó, đành hẹn lại một dịp khác.

Hồi lâu, Oanh Oanh mới nằm ghé bên cạnh.

Chàng nổi tính trẻ thơ lên ghẹo:

- Thường thường những miễu hoang là nơi cư ngụ của ma quỷ.

Oanh Oanh nhích lại nằm sát vào người chàng, nói:

- Ngươi đừng dọa ta, ta không sợ ma quỷ đâu.

Chàng cười thầm trong bụng. Hai người không nói gì với nhau nữa. Và cũng không rõ họ nằm yên như vậy mà có ngủ được không?

Mãi đến khuya, Tuyết Cừu nghe có nhiều tiếng nói bên ngoài. Chàng vội vàng ngồi dậy và bước về phía cửa. Oanh Oanh cũng đứng lên rón rén bước theo chàng.

Xuyên qua khe hở, chàng thấy ngoài sân có tất cả là bốn người, lưng mang trường kiếm, và họ có vẻ là những người giang hồ. Điều lạ ở đây là họ mặc một kiểu y phục như nhau.

Những người đó muốn vào miếu tìm chỗ ngủ.

Một tên đẩy cửa bước vào và đánh lửa lên...

Tuyết Cừu nói:

- Nơi đây đã có người ngủ rồi!

Tên kia phản ứng rất nhanh, đánh ra một chưởng cực nhanh và cực mạnh. Chàng tránh kịp nhưng không hoàn thủ.

Tuyết Cừu nói:

- Các hạ ngang xương lắm. Nếu muốn đánh thì tại hạ đã đánh các hạ rồi.

Tên kia hỏi:

- Các ngươi là ai mà phục kích nơi đây?

Thuần Vu Oanh Oanh rút kiếm ra nói:

- Các ngươi là những kẻ đầu trộm đuôi cướp! Sao dám bảo chúng ta phục kích?

Tên kia bước ra ngoài nói vọng vào:

- Hai đứa ngươi ra đây!

Lã Tuyết Cừu bước ra đứng đối diện với bọn chúng. Oanh Oanh đứng kế bên. Chàng chưa hỏi nói gì, đưa mắt quan sát từng tên một.

Một đứa trong bọn nói:

- Xin lỗi hai vị. Nếu chúng ta gặp nhau trên đường vào lúc ban ngày, thì có lẽ phần ai nấy đi rồi. Rất tiếc gặp nhau lúc này thì hai vị chịu...phiền vậy.

Oanh Oanh hỏi:

- Chịu phiền có nghĩa là chúng ta phải đi nơi khác chăng?

Gã kia nói:

- Không phải! Hai vị chịu... Chết giùm!

Lời vừa dứt, thân ảnh của hắn chớp lên, và Lã Tuyết Cừu cũng mất bóng...

Sau tiếng cạch là tiếng rú thảm khốc. Lã Tuyết Cừu đáp về chỗ cũ và từ từ cho kiếm vào vỏ.

Chàng nói:

- Ta biết quý vị là ai rồi. Ta không phải là kẻ gây sự. Nếu không sớm bước ra khỏi nơi này thì đừng trách.

Ba tên còn lại nhìn chàng quá đổi kinh ngạc.

Một tên trong bọn hỏi cà lắp:

- Các hạ là... Là...

- Lã Tuyết Cừu! Chàng đáp.

Ba tên kia cùng một lúc phóng kiếm liền.

Lã Tuyết Cừu sử dụng Vô ảnh ma chiêu, cả ba tên không thấy chàng phát động thân ảnh như thế nào. Chỉ trong sát na kiếm của chúng lần lượt bị gẩy.

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ quý vị có biết rằng mình đã hết đường sống chưa? Nhưng tại hạ không giết đâu, để chờ gặp lão Đông Hải Thần Quân sẽ nói chuyện. Hãy lo về bổ sung thêm một người nữa cho đủ Thập nhị Khoái kiếm. Thần quân còn lâu lắm mới trở về lại sào huyệt.

Ba tên Khoái kiếm thủ kia nhìn nhau mà kinh hãi. Chúng đành cúi xuống vác xác đồng bọn ra đi, và còn nhắn gởi lại một câu:

- Món nợ đêm nay hẹn ngày thanh toán.

Oanh Oanh cả giận nói:

- Đúng là một lũ gia nô! Người ta đã tha chết cho mà vẫn còn lớn lối. Để chúng sống chỉ tổ làm hại người khác mà thôi.

Bọn chúng đi xa rồi mà Tuyết Cừu vẫn còn đứng.

Oanh Oanh giục:

- Vào ngủ đi chứ... Ông bạn.

Tuyết Cừu nói:

- Sào huyệt của chúng gần đâu đây.

Nàng hỏi gọn:

- Sào huyệt?

Chàng nói:

- Tại hạ thấy chim ưng đảo qua đảo lại. Sở dĩ bốn tên Khoái kiếm không chịu về ngay sào huyệt, có lẽ bọn chúng ghé lại miếu để chia chát hay nhậu nhẹt gì đó. Ta đi quách cho rồi, ở lôi thôi lắm.

Oanh Oanh cười:

- Công tử lo xa! Giờ là quá nửa đêm rồi, chúng không thể đến kịp đâu. Cứ dưỡng thần một lát rồi đi cũng không muộn.

Oanh Oanh nắm tay Tuyết Cừu kéo vào. Vừa đi chàng vừa nói:

- Đã không yêu người ta mà cứ đụng chạm mãi. Ma tính sẽ nổi lên cho mà xem.

Oanh Oanh nói:

- Ngươi nói trăng nói cuội gì ta không hiểu. Thôi, cứ dưỡng thần một chút hẵng hay!

Lã Tuyết Cừu nằm xuống, nàng cũng nằm sát cạnh như trước.

Tuyết Cừu lại ghẹo:

- Thông thường dưỡng thần là ngồi hô hấp, còn cô nương dưỡng thần là nằm ình xuống đó. Nam nữ nằm gần nhau thật khó ngủ lạ lùng.

Oanh Oanh nói:

- Ta biết công tử nói đùa, chứ võ công như thế thì tâm hồn kiên định lắm.

Tuyết Cừu quay mặt lại nói:

- Bây giờ tại hạ ngủ đây. Cô nương có thao thức nhớ canh giùm chút nhé.

Hơi thở của Tuyết Cừu đã điều hòa, Thuần Vu Oanh Oanh vẫn còn thao thức. Dường như nàng thấy lòng mình máy động. Nàng bâng khuâng với một cảm giác chớm nở và mới lạ này.

Tiếng gà rừng gáy lưa thưa. Tuyết Cừu trở mình, thấy Oanh Oanh nằm chống tay nhìn chàng.

Tuyết Cừu nói:

- Thôi, tới lượt cô nương ngủ, tại hạ thức cho.

Oanh Oanh nói:

- Bây giờ thì đi được rồi! Ta thấy công tử ngủ ngon quá. Tâm tính hồn nhiên, con người sống thọ lắm.

Hai người đứng dậy bước ra khỏi miếu. Họ đi một quãng đường, thấy đầu bên kia có một số khá đông người, tay cầm vũ khí đi lại.

Tuyết Cừu nói:

- Thập nhị Khoái kiếm của Đông Hải Thần Quân, có lẽ phen này phải đổ máu nữa.

Hai bên tới gần nhau, Tuyết Cừu thấy đối phương gồm bảy người:

- Một thiếu nữ và sáu kiếm thủ.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu nghe danh Ngũ cô nương đã lâu. Hôm nay hân hạnh được diện kiến vị nữ tham mưu chỉ huy đội kiếm sĩ này thay cho Thần quân.

Thiếu nữ ngạc nhiên nói:

- Té ra Lã Tuyết Cừu cũng để tâm đến ta.

Tuyết Cừu không vừa:

- Đâu phải mình Đông Hải Thần Quân mới biết thương hoa tiếc ngọc? Rất tiếc ông ta đã quá

tuổi rồi.

Ngũ Ngoạn Cô nói:

- Công tử có tướng cao sang nhưng ăn nói thì sàm sỡ, làm ta thất vọng.

Oanh Oanh nói:

- Phải rồi! Ngọt ngào như Thần quân giai nhân mới tâm đắc.

Tuyết Cừu nói:

- Lý do gì Ngũ cô nương dẫn đám cao thủ này đi tìm tại hạ?

Ngoạn Cô nói:

- Công tử giết người của ta!

Oanh Oanh lược lại việc xảy ra nơi miếu cho mọi người nghe rồi hỏi:

- Việc như vậy, cô nương cho đó là cừu thù? Với đám bảy người này thì làm được việc gì chứ?

Tuyết Cừu nói tiếp:

- Cô quay lại đi, tại hạ sẽ đến nơi sào huyệt của Thần quân. Hiện giờ ông ta lại bị tại hạ nhốt rồi.

Ngoạn Cô nói:

- Trên đời này không ai đủ khả năng giam giữ Thần quân cả. Sáu Khoái thủ này giả sử không đủ khả năng giao đấu với công tử, nhưng có ta, công tử không xem thường chứ?

Chàng biết lời của Ngoạn Cô là không hăm dọa. Chàng lặng người suy nghĩ rất lâu rồi nói:

- Tại hạ không hề xem nhẹ lời của cô nương, nhưng tại hạ cũng rất tự tin ở khả năng của mình. Nhắm đắc thủ được thì cô nương cứ ra tay.

Ngoạn Cô nói:

- Ta đến đây gặp công tử không phải có trận đấu nhỏ mọn như vậy. Ta muốn làm một cuộc trao đổi.

Tuyết Cừu nói:

- Xin cô nương hãy nói rõ cuộc trao đổi đó.

Nàng nói:

- Công tử phóng thích Thần quân và Thủy Hỏa nhị sứ, ta phóng thích toàn bộ những người trong trận Bán Cực ra.

Tuyết Cừu cười cười:

- Cuộc trao đổi đó, cô nương không thấy thiệt thòi sao? Vì Thần quân có thể tự mình ra được còn những người kia thì vô kế khả thi.

Nàng đáp:

- Ta biết tuổi trẻ hay háo thắng lắm. Cuộc trao đổi không tương xứng như vậy, ta e rằng công tử cũng không chịu.

Trời bây giờ đã sáng hẳn. Trên môi Tuyết Cừu vẫn đọng nụ cười nửa miệng.

Chàng thủng thỉnh nói:

- Tại hạ biết Thần Quân có nhiều loại chim khôn, nên ông thông báo cho cô nương biết về sự hung hiểm và địa thế của trận. Đồng thời cô nương tiếp tế thức ăn hằng ngày qua đội thần ưng. Nhưng nói rằng với một thời gian hữu hạn nào đó, Thần quân ra khỏi trận thì chắc chắn không có cuộc trao đổi này. Không phải tại hạ làm cao, nhưng muốn thấy khả năng siêu việt của Thần quân thế nào mà thôi.

Ngũ Ngoạn Cô gằn giọng:

- Công tử không chịu?

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương nóng lòng làm gì. Trận Bán Cực có người bị nhốt đã ngoài hai mươi năm rồi. Thần quân chỉ mới hai chục ngày có là bao. Nếu Thần quân chưa về tại hạ sẽ không tấn công Thần Quân phủ đâu.

Ngũ Ngoạn Cô nói:

- Công tử muốn ta phải ra tay?

Đó là câu hỏi lấp lửng. Ra tay phá trận hay ra tay đấu với chăng?

Tuyết Cừu đáp:

- Tại hạ không năn nỉ!

Ngũ Ngoạn Cô có gương mặt tuyệt đẹp, nhưng lạnh lùng và cao ngạo. Nghe Tuyết Cừu nói vậy, gương mặt nàng trở nên u ám. Nàng vuốt vỏ kiếm nói:

- Ta muốn lãnh giáo tuyệt học của công tử.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không quen nói đùa. Chắc chắn thuộc hạ của cô nương đã nói lại rồi. Hãy mở đường cho tại hạ đi!

Nhưng Ngũ Ngoạn Cô chớp người lên, kiếm và người đã biến thành một vừng hào quang phản chiếu ánh nắng ban mai rực rỡ.

Lã Tuyết Cừu cũng mất bóng.

Khi hai người trở lại vị trí, Lã Tuyết Cừu trên tay không cầm kiếm. Chàng nói:

- Không ngờ kiếm pháp của cô nương cao diệu như thế. Cô nương tự nguyện làm lá chắn cho

Thần quân quả là một sự phí phạm tài năng. Xin chào!

Chàng nắm tay Oanh Oanh đi qua trước mặt mọi người không chút e dè.

Đi được vài mươi bước, bỗng Ngoạn Cô nói:

- Lã Tuyết Cừu! Chờ ta chút!

Chàng dừng lại, Ngoạn Cô chạy tới hỏi:

- Công tử đi Ma Khâu phải không?

Tuyết Cừu gật đầu:

- Tại hạ phải phóng thích những người bị giữ trong Bán Cực ra. Sau đó, đích thân tại hạ phóng thích Thần quân.

Ngoạn Cô nói:

- Cho tới Huyết Ảnh Thần, Huyết Ma Tử, Tuyệt đại tài tử Phùng Kỵ cũng cùng bị nhốt nơi đó, công tử làm việc đó có quá sức mình chăng?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Biết là quá sức nhưng không còn cách nào khác. Bất nhập hổ huyệt, nan đắc hổ tử.

Ngoạn Cô nói:

- Ta đứng bên ngoài điều khiển trận pháp đó có thể có trận chồng, có thể có thủy hỏa tương công sao công tử dám mạo hiểm?

Chàng đáp:

- Biết là vậy, nhưng cung đã lắp tên rồi, không thể không buông. Cảm ơn Ngũ cô nương đã có lời cảnh báo. À, tấm bản đồ Tuyết Băng trận vẽ rất đúng cự kính, nếu Thần quân hoài nghi không cách nào phá được.

Ngoạn Cô móc trong người ra tấm bản đồ đưa Tuyết Cừu xem, và hỏi:

- Nó đây phải không?

Chàng gật đầu nói:

- Của tại hạ vẽ. Thần quân không tin nên gởi về cho cô nương để hỏi ý kiến, đủ thấy lòng dạ của ông ta thế nào.

- Ta tin! Ngoạn Cô nói.

- Nhưng thiếu một điểm nào đó then chốt lắm.

Lã Tuyết Cừu rất phục Ngoạn Cô.

Chàng vòng tay nói:

- Kim cổ kỳ giai nhân! Ngũ Ngoạn Cô độc đáo thay. Chìa khóa của trận đó là khoảng trống ấy. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Ngũ Ngoạn Cô nhìn theo bóng chàng, khe khẽ thở dài.

o O o

Gò Ma Khâu đã hiện ra trước mắt hai người.

Đó là ngọn đồi thấp lè tè, trên đồi lau lách mọc dày. Con đường mòn nhỏ hẹp. Hai người nương theo đó mà đi. Một hồi họ tới một khoảnh đất bằng phẳng và trước mặt họ là một vùng đá lởm chởm đủ loại, rộng hơn một mẫu.

Tuyết Cừu lên chỗ cao nhất quan sát toàn diện, vùng đá này mường tượng như mặt người. Mắt, mũi, miệng, tai... Như chàng đã nghiệm thấy trên gương mặt của Phi Quỳnh.

Tuyết Cừu thấy hắc khí từ trận bốc lên nghi ngút. Chàng quay sang hỏi Oanh Oanh:

- Tiểu thư có thấy vùng hắc khí chỗ kia không?

Oanh Oanh nói:

- Tiểu muội không thấy gì cả, chỉ thấy đá và sự hoang vắng lạnh lẽo. Bao nhiêu người vào đây rồi, không biết họ ở nơi nào, chỉ thấy như sóng biển lô nhô.

Tuyết Cừu nói:

- Người học trận pháp mới phân biệt được hình dáng phương trời. Họ án chỉ có mười bốn sao, từ sao Giác tới sao Bích. Hôm nay thuộc hạ bán niên tức là ứng nửa vòng sao này. Phá trận này không khó. Nếu Ngũ Ngoạn Cô không dùng hỏa công thì chúng ta tranh thủ sự sống được.

Oanh Oanh nói:

- Ngoạn Cô sẽ không dùng hỏa công đâu. Vì nàng không thể hy sinh mạng của Thần quân được.

Hai người đi vòng quanh trận để quan sát thật kỹ.

Oanh Oanh hỏi:

- Cửa vào là nơi nào, sao hoàn toàn mù mờ thế?

Tuyết Cừu nói:

- Ta phải tìm lấy cửa vào. Cửa thay đổi theo từng giờ. Phải án theo Nghi Kỳ của độn giáp mới biết được. Lạc đường là hết sống Khi nào phá, thì lúc đó mới án.

Oanh Oanh hỏi:

- Chừng nào phá trận?

- Ngày mai! Bây giờ ta dọn dẹp quanh trận cho quang đãng. Và cho đốt rừng lau lách kia.

Chàng nói là làm ngay.

Ngọn lửa cháy lụi dần. Gò Ma Khâu chỉ còn một nền đen. Cho dù Ngũ Ngoạn Cô có muốn dùng hỏa công cũng khó khăn.

Hai người tìm chỗ mát ngồi nghỉ. Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ sắp phá trận nên muốn trí não minh mẫn để phá trận dữ này, mong cô nương hãy rời khỏi vị trí này.

Oanh Oanh nói:

- Ta biết trước sau gì ngươi cũng đuổi ta. Nhưng ta muốn theo ngươi vào trận. Sống hay chết của ta, ngươi đừng quan tâm. Vả lại, trong trận này có nhốt phụ thân ta.

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời...

Hồi lâu, chàng nói:

- Cô nương nghĩ coi, có ai dại gì tự mình giam cầm lấy mình? Tại hạ cũng như họ, trước khi vào trận cũng đánh trận giả nhiều lần, và nhắm chắc là phá giải xong, nhưng càng vào trong, tâm tính càng hoang mang, thiếu tự tin, thiếu bình tĩnh. Thần trí tối tăm, Ma khí của trận từ đó sinh ra dày đặc. Sau cùng chỉ ngồi đó mà than thở. Nếu cô nương nói: Hiền muội yêu Lã đại ca nhiều ghê nhiều gớm thì tại hạ cho vào.

Oanh Oanh nhìn chàng với đôi mắt u uẩn, u hoài sao đó, nhưng nàng vẫn nói:

- Ngươi quỷ lắm, cứ muốn bắt bí ta! Giả sử ta nói vậy, rồi ngươi nói tại hạ không yêu cô nương có phải là giết ta không? Ngươi nói đại ca yêu Oanh Oanh hiền muội nhiều ghê nhiều gớm, nhất định ta không tiếc với ngươi một điều gì cả. Dám không?

Lã Tuyết Cừu cười rộ, chàng kéo tay Oanh Oanh nói:

- Cô nương đúng là quỷ cái, rào đón rất kỹ! Không nói thì thôi, nhưng tại hạ không dám đưa cô nương vào trận.

Chợt hai người cùng thấy một bầy ưng bay lượn trên bầu trời trận và thả những gói đồ xuống.

Tuyết Cừu nói:

- Đông Hải Thần Quân tuy độc nhưng rất chu đáo. Lão không muốn đối phương chết đói, chết khát, mà muốn họ chết dần, chết mòn. Những người trong trận sống được là nhờ bầy ưng thả thực phẩm xuống.

Bỗng Oanh Oanh hỏi:

- Ta có thể lợi dụng được những gì ở bầy ưng này, không?

Tuyết Cừu nhìn chúng. Chàng quan sát. Tất cả có tám con tuy bay lượn có vẻ tự nhiên, nhìn thật kỹ, tám con ấy phối hợp với nhau thành một dạng thức không đổi.

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương nhìn kìa, tám con ưng ở trên không cũng lập thành một tiểu trận bát quái. Ngay tại

gò cao phía trong ấy cũng là một tiểu trận.

Bầy ưng chao lượn một hồi ở trên không, rồi nhắm chỗ hai người mà xẹt xuống.

Lã Tuyết Cừu vội vã đứng lên rút kiếm, nói:

- Bọn chúng tấn công ta! Cô nương đừng xem thường!

Chúng đã tới gần, cả hai cùng thấy chúng to lớn dị thường, lớn hơn cả những con Bạch Nga, tốc độ bay còn nhanh hơn tên bắn.

Chờ chúng cách chàng vài ba trượng, chàng dùng Vô ảnh chóp người lên, thì chúng cũng vút lên cao, nhanh không kém chàng.

Lã Tuyết Cừu hết đà, đáp xuống thì chúng cũng nhào xuống tấn công tiếp.

Tuyết Cừu đánh ra một đường kiếm cho chúng bay dạt lên.

Chàng nghĩ thầm:

- “Có lý nào Ngũ Ngoạn Cô điều khiển chúng tấn công ta”.

Trong lúc đó, có một con khác xáp tới gần chàng, nhả ra một vật màu trong rồi bay đi. Bầy ưng bay theo mất dạng.

Tuyết Cừu nhặt vật ấy lên, đó là phong thư xếp gấp lại. Chàng mở ra đọc:

“Lã công tử xem thư trước cửa trận!

Đông Hải Thần Quân lập trận này để nhốt nhiều tay hào kiệt. Sau đó Sầm Sâm tức là Huyết Ma Tử dẫn theo hai đệ tử của mình vào trận, và vĩnh viễn không ra được, là vì do ta khóa trận. Nếu ta không khóa, lão có thể cứu những người kia ra. Công tử hãy nhớ, trận này là trận chồng, Nghi và Kỳ thay đổi theo mỗi giờ và mỗi trận. Hưu, sinh, thương, đổ, cảnh, tử, kinh, khai, ắt phải luôn luôn chuyển động. Phải có ba lần vào sinh ra tử.

ý ta rất mong công tử đừng vào trận này. Còn nếu vào thì hãy thử đi thử lại nhiều lần.

Xin công tử cho biết ý kiến.

Ngũ Ngoạn Cô bái bút.”

Lã Tuyết Cừu trao thư cho Oanh Oanh. Nàng xem xong, hỏi:

- Ngũ Ngoạn Cô bảo hồi âm, công tử hồi âm bằng cách nào?

Tuyết Cừu nói:

- Ta viết sẵn thư, khi nào bầy ưng trở lại, ta trao.

Chàng nói xong, xé một mảnh vải, mài than ra thảo thư:

“Ngũ tiểu thư khán thư.

Tuyết Cừu mỗ hết sức cảm kích trước tấm lòng lo lắng của tiểu thư. Nhưng tại hạ đã hứa với

Thần quân rồi, không thể sửa đổi. Tiểu thư hoặc một nhân vật nào trong Thần Quân phủ có quyền biến hóa trận pháp. Giờ Mẹo ngày mai, tức là Kỷ Mão, tại hạ sẽ vào trận.

Lã Tuyết Cừu kính bút."

Lúc bấy giờ bầy ưng bay đến, Tuyết Cừu cầm thư đưa lên, một con ưng nhào xuống xớt thư bay đi.

Oanh Oanh nói:

- Ai huấn luyện những con ưng này khôn như người. Dường như Ngũ Ngoạn Cô có cảm tình với công tử.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không biết việc đó. Nhưng những cô nương ở trong tay Thần quân đều hỏng rồi. Ngũ Ngoạn Cô chắc sẽ không tránh khỏi.

Oanh Oanh nói:

- Lời lẽ của Ngoạn Cô nghiêm trọng như vậy thì trận này nguy hiểm lắm. Công tử hãy nghiên cứu lại!

Tuyết Cừu nói:

- Dĩ nhiên là nguy hiểm, nhưng đừng có cô nương theo tại hạ thì có lẽ tại hạ sẽ sáng suốt hơn.

Oanh Oanh với giọng rất buồn:

- Không phải ta cố ý làm cho công tử bận tâm. Nhưng không hiểu tại sao ta không muốn rời công tử, nhất là không muốn công tử vào trận.

Tuyết Cừu chợt hỏi:

- Thuần Vu tiền bối vào trận bao giờ?

Oanh Oanh nói:

- Hồi ta mới năm, bảy tuổi gì đó. Theo lời mẫu thân ta nói, Thần quân đã hạ chiến thư thách lão gia phá trận. Ông khăn gói lên đường đi biệt đến nay, có phải ông vào trận không thì ta không biết. Giờ nghe Ngũ Ngoạn Cô nói vậy là đúng rồi.

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương còn mẫu thân sao lại bỏ đi hoài vậy?

Oanh Oanh nói:

- Không còn! Gia mẫu qua đời đã mười năm rồi. Võ nghệ ta do bà truyền thụ, sau đó ta tự nghiên cứu lấy.

Lã Tuyết Cừu cảm khái, đọc hai câu trong Tỳ Bà Hành: Đồng thị thiên thai luân lạc nhân Tương phùng hà tất tằng tương thức. (Lưu lạc bên trời cùng một bọn. Giờ gặp nhau nào đã biết nhau)...

Ta có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, nhưng ta vẫn không biết yêu. Mọi người đặt cho ta một tên:

- Thiếu niên lãnh tâm (chàng tim lạnh). Ta rất sợ làm phiền lòng các bậc má hồng.

Oanh Oanh nói:

- Ngươi yên tâm! Ta không hề dám quấy rầy tâm cảm tịch mịch của ngươi đâu. Nếu vào trận, phụ thân ta còn sống, ta sẽ theo người.

Lúc bấy giờ cả hai cũng thấy xa xa có một thiếu nữ phi thân về phía hai người. Tuyết Cừu nhận ra người này. Chàng vội vã đứng lên và chạy tới, Oanh Oanh chạy theo.

Thiếu nữ nhào tới ôm chặt lấy Tuyết Cừu.

Một hồi, Tuyết Cừu giới thiệu cho hai bên biết nhau.

Oanh Oanh nói:

- Đi chung với Tuyết Cừu lâu ngày, không hề nghe hắn nói về Băng Kiên tỷ tỷ. Té ra hôm nay tiểu muội mới gặp.

Băng Kiên vẻ mặt hơi lạnh, nói:

- Tại vì ta có nhiều kẻ thù!

Tuyết Cừu thuật lại việc gặp người của Thần quân và Ngũ Ngoạn Cô. Xong, chàng hỏi:

- Tiểu thư có biết gì về lai lịch của Ngoạn Cô?

Băng Kiên nói:

- Những nữ nhân tại Thần Quân phủ đều trải qua nhiều lần khoái lạc với ông ấy rồi. Duy có Ngũ Ngoạn Cô là không có gì với lão.

Tuyết Cừu nói:

- Làm sao tiểu thư dám khẳng định?

Băng Kiên nói:

- Ngũ Ngoạn Cô là đệ tử của một bậc dị nhân. Người ấy qua đời cách đây vài năm. Thần quân và vị dị nhân vốn có quen biết với nhau, thấy Ngũ Ngoạn Cô thông minh, nên ông mời nàng giúp ông. Mục đích của Thần quân là muốn thống trị võ lâm. Mười ba đại bang phái, cùng với các gia phái trong giang hồ khác đã ngấm ngầm thần phục Thần quân.

Tuyết Cừu gật đầu nói:

- Thì ra đây mới là then chốt. Nhưng Thiếu Lâm do Tuệ Đức thiền sư thống lãnh, đâu có dan díu gì với Thần quân?

Băng Kiên nói:

- Tuệ Đức đại sư thì không có nhưng số đệ tử của ông đã ngấm ngầm. Tuệ Đức sắp sửa bị các đệ tử mưu hại.

Oanh Oanh nói:

- Thần quân là lão độc ác, mà Ngoạn Cô là học trò của dị nhân sao lại giúp cho kẻ ác.

Băng Kiên nói:

- Trên đời rất ít người hiểu Thần quân. Ông là người độc ác nhưng cũng độc đáo. Không một ngày nào ông công làm một việc mới mẻ. "Nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân", là phương châm của ông.

Tuyết Cừu nói:

- Muốn thống trị võ lâm, ông ta phải tìm cách trừ những yếu nhân. Nhưng sao ông không đối diện với họ mà lại tìm cách nhốt họ vào trận? Nếu nhưng người kia hiệp nhau phá trận ra được thì sao?

Băng Kiên nói:

- Thần quân vẫn có một đức độ là ít giết người. Tất cả các cao thủ của võ lâm không ai là đối thủ của ông, trừ vị dị nhân kia thì ta không hiểu.

Oanh Oanh lại hỏi:

- Bậc dị nhân đó tên gì vậy?

- Ta không biết!

Tuyết Cừu nói:

- Thiên hạ biết bao bậc kỳ tài, có điều chưa ai khám phá ra thôi. Chưa phải Thần quân là đệ nhất võ lâm không chừng trong thạch trận này lại có những đại cao thủ mà vốn trước đây họ mới chỉ là cao thủ.

Băng Kiên gật đầu nói:

- Có thể như vậy!

Dưới ánh trăng thượng huyền, Tuyết Cừu nhìn Băng Kiên thấy nàng gầy hơn trước, bất giác chàng chạnh lòng, hỏi:

- Từ dạo chia tay tới giờ, tiểu... Bồ tát ăn uống như thế nào?

Băng Kiên nghe nhắc tiểu Bồ tát, lòng rất cảm động.

Nàng bùi ngùi nói:

- Gọi ta bằng tiểu Bồ tát e không thọ. Rõ ràng là không thọ. Có công tử, ta ăn rất nhiều. Vắng công tử dù ta đến tiệm đến quán vẫn ăn không ngon.

Tuyết Cừu cúi đầu nói:

- Tại hạ biết lỗi.

Băng Kiên nói:

- Lỗi phải gì! Tại hạ biết. Thôi, dần dần rồi sẽ chỉnh lại.

Tuyết Cừu nói:

- Nơi đây không có vật để nấu nướng. Không thì tại hạ làm cho Tiểu Bồ tát một bữa ăn ngon.

Băng Kiên nói:

- Nhắm ở gần với nhau được lâu dài thì hãy chơi với cái đó, còn không thì thôi. Chừng nào công tử vào trận?

Tuyết Cừu nói:

- Sáng mai! Nếu cô nương vào nữa thì không sợ gì, cho dầu có Thần quân bên ngoài sửa đổi hay biến hóa.

Băng Kiên nói:

- Dĩ nhiên là ta phải vào với công tử. Bây giờ chúng ta ôn lại phương pháp phá trận.

Chương 14 - Khủng tri thù

Oanh Oanh cảm thấy mình như bị bỏ rơi. Đêm trường tịch mịch, Tuyết Cừu và Băng Kiên gặp nhau bàn luận về trận pháp rất tâm đắc. Oanh Oanh đứng lên đi vòng quanh trận.

Băng Kiên nói:

- Oanh Oanh cô nương giở chứng rồi!

Tuyết Cừu nói

- Tại hạ biết làm sao bây giờ. Lắm lúc muốn vào non mà ở, ngặt vì còn nhiều nợ với giang hồ.

Băng Kiên chạy theo Oanh Oanh:

- Oanh Oanh cô nương đi đâu mà thơ thẩn vậy? Nên nhớ đây là gò Ma Khâu, nhiều ma lắm.

Oanh Oanh dừng lại nói:

- Ta không muốn làm phiền hai vị nữa, cứ để ta đi tự nhiên.

Băng Kiên kéo tay nàng, nói:

- Muốn đi hãy chờ rạng ngày...

Lã Tuyết Cừu cũng tới kịp, chàng hỏi:

- Nhị vị cô nương có thấy gì không? Tại hạ vừa thấy một bóng trắng lảng vảng đâu đây, thân pháp ngụy dị lắm.

Băng Kiên nói:

- Ta nghe có mùi lạ, chưa kịp nhìn...

Oanh Oanh nói:

- Còn ta thì như chiêm bao!

Mỗi người một câu, không ai xác định được vấn đề gì cả. Thình lình, Tuyết Cừu phóng tới, và hai người nhìn theo, thấy phía trước họ không xa thấp thoáng một bóng người.

Tuyết Cừu đứng đối diện với người kia. Băng Kiên và Oanh Oanh cũng vừa tới kịp.

Kẻ lạ mặt y phục trắng, dong dỏng cao, bịt mặt, dáng dấp một nữ nhân, không rõ tuổi tác.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, xin ra mắt đại giá. Đại giá đến đây chắc có điều chỉ giáo.

Kẻ lạ quan sát ba người một hồi, nói:

- Ta nghe nói công tử thông minh lắm, nhưng xét ra lời đồn đãi ấy không thật. Công tử định phá trận này sao?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là kẻ tăm tối chứ không phải thông minh như ai đó đã nói. Trận này do Đông Hải Thần Quân lập ra, nhốt không biết bao nhiêu người trong ấy. Tại hạ quyết vào đó để đưa họ ra. Xin đại giá cho biết tánh danh để tiện việc xưng hô.

Người kia nói:

- Khỏi cần biết tên tuổi làm gì! Ta đến đây để đánh cuộc với công tử.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Đánh cuộc ấy như thế nào?

Nữ nhân bịt mặt nói:

- Đánh cuộc về trận pháp! Nếu ta nói đúng, ta sẽ nhờ công tử giết một người. Nếu công tử nói đúng, công tử nhờ ta bất cứ điều gì, ta cũng không từ chối.

Tuyết Cừu suy nghĩ một hồi, nói:

- Tại hạ không nhận lời! Lý do đánh cuộc của đại giá mù mờ lắm. Nói đúng là đúng điều gì? Giết một người là giết ai?

Nữ nhân nói:

- Ta nói trong trận này không nhốt một người nào trong đó. Công tử dám cuộc không?

Nghe nữ nhân nói, ai cũng giật mình. Băng Kiên nói:

- Vì đâu mà nương nương nói như vậy?

Nữ nhân nhìn chăm chăm vào Băng Kiên, hỏi:

- Cô nương là đệ tử của Thần quân? Lão ấy là một đại ma đầu, nhưng cô là người chân chính. Ta không giải thích vì đâu, nhưng ta biết chắc chắn là vậy. Lã công tử có dám đánh cuộc không?

Tuyết Cừu nói:

- Chả lý họ tự ra được? Hay là đại giá đưa họ ra? Hoặc họ đã chết nơi đó rồi?

- Ta không đưa họ ra, cũng không có ai chết. Ta biết không có ai ở nơi đó.

Băng Kiên nói:

- Việc này không đánh cuộc được. Nhưng vào trận là cứ vào thôi.

Nữ nhân nói:

- Các người vào đó là hết đường. Không phải vì các ngươi không biết lối ra, nhưng vì có quái sự thu hút tính tò mò. Nếu không tin ta thì các ngươi gặp hiểm nghèo!

Tuyết Cừu hỏi:

- Xin đại giá giảng kỹ cho bọn vãn bối nghe.

Nữ nhân nói:

- Ngươi không suy luận được sao? Này nhé nếu những người ấy ra rồi, tại sao không ai gặp mặt? Nhưng ta dám nói họ không có nơi đó thì hiểu sao mới được?

Oanh Oanh bây giờ mới nói:

- Theo lời của tiền bối, tiểu nữ hiểu là những người bị nhốt trước đây họ đào lấy một con đường ngầm, do theo con đường đó họ đến một nơi nào đó. Ai đến nơi đó rồi thì không trở lại nhân gian nữa?

Nữ nhân nói:

- Cô bé này thật thông minh. Ta đoán là vậy. Họ không đủ sức ra lại ngoài trận, thì không ai tội gì ngồi một chỗ để thi gan cùng tuế nguyệt. Còn vũ khí đó, họ đào một con đường ngầm vài chục trượng trong lòng đất mà thoát ra dễ dàng. Nhưng bất ngờ họ đào trúng địa đạo của một dị nhân nào đó, cho đến cả Đông Hải Thần Quân cũng không biết, và toàn bộ những người ấy ở lại đó luôn... Họ có thể bị chết hoặc bị khống chế không chừng. Ta giảng các ngươi nghe mà ta không hưởng một điều lợi gì cả...

Lã Tuyết Cừu nói:

- Đại giá muốn tại hạ giết một người, là giết ai vậy?

Nữ nhân lắc đầu:

- Ngươi không đáp ứng điều kiện của ta thì thôi, hỏi làm gì cho mệt não. Tốt hơn hết, ta khuyên các ngươi đừng vào.

Tuyết Cừu nói:

- Đại giá đã lưu ý rồi, bọn vãn bối phải đề phòng.

Nữ nhân khẽ thở dài, nói:

- Tính hào hiệp, tính hiếu thắng nhiều khi tự sát. Ta đi!

Nữ nhân quay mình xuống đồi.

Băng Kiên nói:

- Có thể Ngũ Ngoạn Cô không muốn công tử vào trận nên cho người tới nói như vậy.

Tuyết Cừu suy nghĩ rất lâu về điểm này. Chàng nói:

- Ý nghĩa thì có thể. Nhưng xét ra lời của vị đại giá này có lý.

Băng Kiên nói:

- Nếu vào đó quả tình như vậy, công tử có theo địa đạo ấy mà đi không?

Tuyết Cừu nói:

- Lương tâm con nhà võ có lý nào gặp việc đáng làm mà không làm? Có điều tại hạ cần phải nói trước, nếu quả có địa đạo, hai vị phải quay trở ra.

Băng Kiên nói:

- Không thể như vậy được. Trong chuyến đi này sống chết có nhau. Nếu Oanh Oanh cô nương muốn ra thì cứ ra.

Oanh Oanh cười nhạt:

- Ta đâu có hèn vậy.

Tuyết Cừu nói:

- Hai vị quay ra chính là cứu tại hạ. Ý nghĩa là vậy.

Băng Kiên nói:

- Ta hiểu được điều này. Nhưng ta không chịu để công tử vào tuyệt lộ một mình.

Lã Tuyết Cừu không nói gì nữa.

Oanh Oanh hỏi:

- Tiểu muội không hiểu gì về Kỳ môn cả, cũng không biết tác giả của môn học này là ai. Xin hai vị có thể sơ lược qua để tiểu muội nắm được phần căn bản.

Tuyết Cừu nói:

- Văn di tải đạo (lấy văn học mà chở đạo), đó là tư tưởng của người xưa. Chính vì lẽ đó, họ không chú ý đến hình thức như tác giả. Bộ Kỳ môn có từ lâu lắm, nghe đâu của Khương Tử. Về đời Đông Hán, học giả Dương Hùng viết Thái Ất thay cho Kỳ môn. Thái Ất rất mầu nhiệm. Chính Gia Cát Lượng ảnh hưởng Thái Ất. Sau này người hiểu Kỳ môn thấu đáo nhất vẫn là Lưu Bá Ôn.

Oanh Oanh lại hỏi:

- Còn việc án cung, án cửa của Kỳ môn thì sao?

Tuyết Cừu lắc đầu thở dài:

- Việc này nghiên cứu một đời vẫn không hiểu là không hiểu. Nói một đôi câu, làm sao nắm vững được vấn đề. Đại khái là, lấy tám cung mà án theo phương hướng thì được bốn chính bốn phụ. Cùng ba nguyên (thượng nguyên, trung nguyên, hạ nguyên) mà bày ngang dọc hàng. Từ Tý đến Ngọ chuyển theo mặt Đông trải khảm cấn chấn tốn, độn dương, nghi xuôi kỳ ngược, trực phù bay suốt chín cung. Từ Ngọ đến Tý, dọc hướng Tây, qua Ly, Khôn, Đoài kiềm. Độn âm, nghi ngược kỳ xuôi, trực sử nghịch tròn tám cửa.

Nhận chín cung án chín sao theo vòng trực phù, an nguy biết rõ. Ghép tám quái, dựng tám cửa

theo vòng trực sử, lành dữ phân minh. Chín sao trên thiên bàn, cùng với kỳ nghi mỗi giờ một đổi đó là tượng trời vần chuyển. Tâm thần trên địa bàn hợp với nghi kỳ năm ngày một đổi, đó là tượng đất lặng trong...

Oanh Oanh đưa tay ra chặn lại, nói:

- Thôi thôi, đủ rồi! Công tử đọc như đọc thần chú, tiểu muội nghe nhức đầu quá.

Trời phương Đông đã hừng sáng, ai nấy đều sửa soạn một chuyến hành trình đầy gian nguy, mà khoảng cách chưa tới nửa lần tên.

Bỗng một con chim ưng bay tới, thả xuống phong thư.

Tuyết Cừu thở ra đọc:

"Lã công tử nhã khán,

Ta vừa xem thiên văn, thấy vùng Ma Khâu có ác khí, biết là dữ nhiều lành ít. Những người vào trận có thể bị nguy rồi. Mong công tử phản bộ thì hơn. Đường xa ta đến không kịp.

Nay thư, Ngũ..."

Lã Tuyết Cừu trao thư cho hai người kia. Cả hai xem rồi cùng nói:

- Lời thư khẩn cấp, ý chân thành. Công tử có ý kiến gì?

Tuyết Cừu quả quyết:

- Có chết cũng vào. Bây giờ tới giờ rồi. Tại hạ đi đây!

Chàng mang hành lý, tay cầm kiếm, bàn tay trái tính toán.

Hai cô cũng bước theo chàng. Ba người đi dọc quanh trận.

Một hồi, chàng dừng lại, nói:

- Cửa vào đây!

Chàng đặt bước chân đầu tiên vào trận.

Băng Kiên cũng đưa tay bấm, rồi nói:

- Dọc tay phải năm bước tới cửa sinh.

Cả ba lặng lẽ đi và phập phồng. Sương mai còn đọng nhiều trên đá, cây. Càng lúc họ càng bước lên cao.

Chợt Tuyết Cừu dừng lại, nói:

- Lại có những sợi dây gì thế này?

Cả ba cùng thấy, đó là những sợi dây dệt như hình mắt lưới, đường ngang đường dọc chằng chịt, dây lớn bằng ngón tay, màu trắng đục có gân hồng.

Băng Kiên nói:

- Đây không phải là dây nhân tạo. Nó là chất gì, do ai đặt?

Tuyết Cừu toan lấy kiếm chặt đứt nó, Băng Kiên vội ngăn lại, nói:

- Đừng động vào dây! Nên lấy lửa đốt thử!

Tuyết Cừu động tâm. Chàng đánh lửa lên đốt. Hồi lâu dây ngún lên khói đen, tỏa ra mùi khét như mùi đốt sừng, đốt tóc.

Oanh Oanh nói:

- Quái lạ! Thứ dây đó phủ khắp trận đá này.

Băng Kiên nói:

- Ta biết rồi! Đây là tơ nhện.

Oanh Oanh nói:

- Tơ nhện lớn như. Ngón tay, thì con nhện ấy phải lớn như một cái nhà và các que của nó dài đến vài chục trượng.

Băng Kiên nói:

- Ta đọc trong các cổ thư nói trên những hoang khâu, hoang sơn có loại Khủng tri thù to lớn như những khối đá tảng, thường ở trong hang, nó giăng tơ bắt thứ rừng để ăn thịt. Và đây có thể là một Khủng tri thù. Đừng động đến tơ nó, thì nó không biết. Hãy đốt nó để tìm lối đi.

Họ làm ngay. Tuyết Cừu nói:

- Không có loại đao kiếm nào chặt đứt tơ đó cả. Ta đốt lấy một đoạn tơ để thí nghiệm.

Họ đem ra một đoạn tơ. Tuyết Cừu lấy thanh bảo đao cắt nó cũng không đứt. Chàng lấy cả thanh Long Tuyền kiếm chặt vào nó cũng không để dấu vết gì.

Băng Kiên nói:

- Chỉ có móng hoặc răng nó mới cắt đứt những sợi tơ này thôi.

Oanh Oanh chợt hỏi:

- Làm sao các người đi trước vào trận được? Nếu vạch tơ chun đi thì nhện sẽ biết ngay. Và như vậy là hết sống với nó. Ta quay trở lại là vừa.

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương nên quay ra đi.

Băng Kiên nói:

- Oanh Oanh nói vậy là có lý. Cho đến sợi tơ mà bảo kiếm không cắt đứt thì nếu gặp nó, làm sao ta có thể chặt được các que của nó.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Đừng chặt vào móng mà chặt vào chân nó. Bây giờ cứ đốt tiếp một khoảng để đi.

Băng Kiên nói:

- Đốt nhiều quá nó biết ngay, vì nó bắt được mùi khét của chính nó.

Họ kiên nhẫn đốt từng mảng nhỏ. Họ lại tiếp tục đi. Dĩ nhiên họ nhắm cửa tử mà đi vào.

Qua đoạn khởi đầu, họ chuyển sang giai đoạn hai.

Tuyết Cừu nói:

- Đây tới biên trận thứ nhì, ta lại tìm một cửa sinh khác. Đây lại có mấy sợi tơ nhện nhỏ, chỉ lớn bằng chiếc đũa.

Băng Kiên nói:

- Ta gặp họ hàng nhà nhện rồi. Thật nguy hiểm.

Tuyết Cừu nghĩ đến Phi Quỳnh và Giải Ngữ, nên chàng rất nóng lòng, nói:

- Tại hạ đã nguyện rồi. Chưa biết tin tức những người kia, thì tại hạ phải làm cho tới cùng. Nhị vị hãy ra ngoài chờ tại hạ. Trong vòng hai ngày mà tại hạ không ra thì cứ xem như...mãn số rồi. Và như vậy hai vị đi luôn.

Oanh Oanh nói:

- Trước sau gì công tử cũng đuổi ngược đuổi xuôi. Sao ta không tìm biện pháp?

Họ lại đốt một mớ tơ nữa để tìm lối vào. Lần này Băng Kiên đi trước. Nàng quanh co một hồi bỗng dưng lại nói:

- Một con Khủng tri thù đang tiến về phía chúng ta!

Cả ba cùng thấy một con vật khổng lồ màu đen, que của nó dài như những cây sào, bên trong lớn, bên ngoài nhỏ và bén nhọn như lưỡi kiếm. Cặp mắt lòi ra màu đỏ rực. Nó bám trên những sợi tơ đi thoăn thoắt.

Tuyết Cừu trao đao cho Oanh Oanh, nói:

- Đừng sợ! Hãy nhắm vào các khớp của nó mà tấn công. Tại hạ sẽ chọc thủng cặp mắt nó.

Băng Kiên cũng rút kiếm ra.

Nhện theo dây mà tiến về phía họ. Nhện lớn bằng bộ phản gõ. Nó cách trên đầu ba người chừng vài trượng. Có ba cái que hoạt động.

Băng Kiên nói:

- Đây mới chỉ là nhện con.

Lã Tuyết Cừu cũng xác nhận là vậy, vì nó đi trên mảng tơ nhỏ.

Oanh Oanh nói:

- Đề phòng nó phun khí độc.

Các que nhện đưa qua đưa lại từ từ.

Nhưng Tuyết Cừu la lên:

- Nó lừa chúng ta đó! Nó hoạt động nhanh lắm, hãy đề phòng!

Chàng chưa dứt tiếng, bỗng một que phóng tới nhanh như chớp.

Tuyết Cừu phóng người lên, dùng Vô ảnh ma chiêu đưa kiếm chặt vào đốt thứ hai của nó. Ánh lửa tóe ra, nghe choang một tiếng, nhện rụt que đó về và thọc que khác tới.

Chàng đáp xuống đất nghĩ thầm:

- "Các que rắn như sắt, bảo kiếm không làm gì được, nguy hiểm biết chừng nào".

Chàng nói nhanh:

- Tại hạ cầm chân nó đây, hai vị tiến về phía trước một chút để tránh tấn công. Nhớ đừng đi lạc!

Bây giờ nhện hoạt động cả bốn que. Trên mỗi que có gai tua tủa, móng màu trắng mốc.

Chàng quyết thọc kiếm vào mắt nó. Lã Tuyết Cừu dùng Vô ảnh ma chiêu chớp người lên, nhằm lúc các que kia đang vươn ra ngoài, mũi kiếm xớt ngang qua mắt nó.

Một con mắt bị thủng. Nhện đau đớn co mấy que lại, và phún ra một làn hơi có pha nước.

Tuyết Cừu bế hô hấp và nhảy sang chỗ khác. Chàng tiếc tại sao không đánh liên tiếp hai chiêu, để hủy cặp mắt cho rồi.

Nhện bỏ chạy.

Chàng đón đường nó làm tiếp một mắt khác.

Nhện rơi xuống đất, miệng nó phát ra âm te te không lớn nhưng có chấn động. Nhện chống chân bò tứ tung.

Lã Tuyết Cừu chạy tới bên hai cô, nói:

- Đôi mắt nó bị hủy rồi. Nhện chúa sắp đến bây giờ.

Băng Kiên xác định phương hướng rồi tiến vào tâm trận. Tâm trận là một gò cao, nơi đó mù mịt như khói sương, có sương bay, có gió thổi. Những sợi tơ lớn nhỏ chen nhau.

Bỗng tơ động mạnh.

Tuyết Cừu nói:

- Nhện Chúa đến kìa...

Họ bước về phía không có tơ để tránh sự tấn công của Khủng tri thù. Từ xa, họ đã nghe tiếng te

te làm rêm cả một góc trận. Các sợi dây tơ bị nhăn nhúm.

Nhện chúa như một con quái vật kỳ hình dị dạng, giống như con nhện trước nhưng to lớn hơn nhiều. Khủng khiếp nhất là cặp mắt nó như hai khối lửa đỏ rực và chuyển động.

Nó đến cách ba người mấy trượng rồi dừng lại.

Băng Kiên nói:

- Những quái vật luôn luôn có sự thông minh, nó có thể hiểu được ý định của ta.

Tuyết Cừu nói:

- Nguy hiểm thì chắc chắn không tránh khỏi, tuy nhiên phương pháp tấn công không khác. Hãy tránh đi tầm nhìn của nó. Không chừng cặp mắt kia nó có thể sai khiến được chúng ta.

Bỗng có mấy gói đồ từ trên tường rớt xuống. Sương khói nơi đây dày đặc nên không thấy nền trời. Những gói đồ kia có lẽ là thực phẩm. Nhện lấy giậm nát ra, có gói thì nó kẹp bỏ vào miệng.

Miệng nó giống như một cái hang có chuyển động, có nắp che ngang. Khi các nắp đậy lại thì không ai biết nơi đó là miệng.

Tám chiếc que khổng lồ đó ngắn dài không đều nhau, bắt đầu hoạt động. Nhện trườn mình tới búng ra một que nhanh như chớp.

Oanh Oanh đưa bảo đao và Tuyết Cừu đưa bảo kiếm ra gạt.

Đao và kiếm dội lại. Tuyết Cừu nói:

- Rất may là ta hủy đi một số tơ! Nếu không, nó trườn tới, ta không cách nào thoát kịp. Hai vị hãy cẩn thận đánh cầm chừng với nó...

Chàng nói xong, lăn sâu vào nhện, để chuẩn bị dùng Vô ảnh ma chiêu.

Ba que của nhện tấn công chàng, bụng nhả tơ và bột phấn.

Tuyết Cừu thất kinh vội vọt ra ngoài. Tuy vậy chàng cũng bị vướng mấy sợi tơ nóng bỏng như lửa.

Tuyết Cừu sợ quá, hét lớn:

- Hãy lùi lại khoảng trống!

Nhện trườn mình bò theo, chân nó đụng đất. Cái tinh quái của nó là nó lấy chân đẩy mấy tảng đá lăn về phía họ! Những khối đá khổng lồ từ trên dốc lăn ào ào xuống.

Vừa tránh que vừa tránh đá, bọn Lã Tuyết Cừu khổ sở hết sức. Nơi họ đứng một khoảng trời trống hiện ra, trận pháp bị nhện phá vỡ.

Tuyết Cừu nói:

- Những con Khủng tri thù này dựa vào ma trận mà uy hiếp chúng ta. Hai người để ý, chính lưới

của nó cũng có hình bát quái. Bây giờ trận bị phá rồi, không sao cả.

Họ thấy mặt trời đang độ giữa buổi. Mắt nhện không còn đỏ rực nữa. Sự hoạt động của nó không còn hung hãn như trước.

Băng Kiên nói:

- Nếu không trừ loại quái nghiệt này thì sẽ di hại cho sinh linh. Chúng chuyên sống giữa hang sâu khổng lồ.

Tuyết Cừu hỏi:

- Ta có nên tìm những bổi khô để đốt các loại tơ này không?

Oanh Oanh nói:

- Chúng ta nhất quyết phải trừ cho được nó.

Nhện đã bỏ đi. Cả ba cùng đi theo nó. Cả ba thấy trên gò đất to lớn, có hình sống mũi con người, có một cái hang rất lớn, không biết ăn sâu tới đâu. Nhện bò về phía đó.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu nó chui vào hang đó thì ta hết cách trừ. Gò đất đó chính là tâm trận đã bị nó phá. Và những người đã vào trước đã bị nhện hại rồi.

Chàng buồn vô hạn.

Hang sâu thăm thẳm đó ăn hướng xiên lên, nên không thể lấp bằng đá được.

Nhện bắt đầu vào hang.

Tuyết Cừu nói:

- Chỉ còn cách chất cây khô và đốt lửa xông khói nó, may ra có cộng hiệu gì không?

Trận Bán Cực bây giờ chỉ có đá và đá, chứ không còn là trận pháp nữa.

Tuyết Cừu đứng trên gò đất sống mũi ấy quan sát bốn bên, nơi đây là chỗ cao nhất của thạch trận này. Chàng thấy con nhện nhỏ kia ở xa xa vẫn cứ bò ngang bò dọc, và đẩy lệch một số đá nằm ngổn ngang, ngoài ra không còn thấy một bộ xương nào.

Hai nàng đi lôi về một đống cây đặt trước cửa hang một hồi. Họ chất thành khối lớn.

Tuyết Cừu đẩy đống cây đó vào trong, Chàng nói:

- Có thể nào nhện nhốt người vào hang này không?

Oanh Oanh nói:

- Nếu có nhốt cũng không ai còn sống tới giờ? Nổi lửa là vừa!

Chàng nói:

- Bây giờ các cô nên tránh ra! Lửa nóng, nhện sẽ phóng ra không chừng!

Chàng nổi lửa lên... Lửa cháy càng lúc càng mạnh khói xông vào đầy hang.

Hai nàng vẫn tiếp tục lôi cây gỗ đến. Hơn nửa đống cây đã cháy mà bên trong vẫn không nghe thấy tiếng động, không biết hang sâu cạn thế nào.

Mặc cho lửa cháy, Tuyết Cừu nói:

- Khối lửa khổng lồ này, nhện sẽ không dám ra đâu. Còn nó có tác dụng hay không thì chưa biết. Phía Tây Bắc còn hai cái hang, và phía Đông Nam còn một cái nữa. Ta đến đó quan sát thử thế nào?

Ba người tiến về phía Tây Bắc. Có hai cái hang thật sâu, miệng hang có hình dạng con mắt. Tuyết Cừu thả một viên sỏi vào hang, hồi lâu không nghe một tiếng động nào.

Chàng nói:

- Đây là hang không đáy! Đây chắc là miệng núi lửa lâu ngày. Chúng ta hãy xuống hang dưới!

Ba người quay trở lại phía Đông nam. Đây là một hang lớn có nhiều ngách. Cả ba quan sát, hang này có hình bát giác, thấy được đáy. Không thấy một dấu hiệu có người ở. Không thấy một lối mòn nào có khả nghi.

Tuyết Cừu nói:

- Hang này xuống và lên cũng không khó lắm! Nếu đội thần ưng tiếp tế thực phẩm án theo bát quái, có lẽ là nó thả vào hang này đấy. Nhưng nếu vậy, tại sao lại có những gói hàng thả xuống về phía chúng ta?

Băng Kiên nói:

- Có lẽ ưng ở trên cao thoát khỏi ảnh hưởng của khí trận, nên thấy chúng ta đang chiến đấu với Khủng tri thù, mà nói tiếp tế cho ta. Và như vậy, trong hang còn có sự sống. Vì những kiện hàng thả xuống trong bao nhiêu năm nay, không lý nhện đã thủ tiêu hết?

Tuyết Cừu nhìn về gò sống mũi nói:

- Nếu là hang cạn, con Khủng tri thù kia sẽ khó sống. Hai vị đứng đây, tại hạ lại đó nghe động tĩnh thế nào.

Chàng đi về phía đống lửa. Lửa vẫn còn cháy hừng hực. Có nhiều tiếng chuyển động mạnh từ trong lòng đất.

Tuyết Cừu ngoắc hai cô chạy lại, nói:

- Có tiếng cựa... Quậy của Khủng tri thù, ta nên chất thêm cây tiếp tục đốt. Gió Đông Nam thổi lùa khói và hơi nóng vào hang, chắc chắn nó hết đường sống.

Ba người hì hục làm một hồi nữa. Tiếng động trong hang càng lúc càng mạnh.

Băng Kiên nói:

- Trận này coi như phá xong. Con nhện nhỏ kia bò lui bò tới một hồi, ngày mai sẽ bị các con thần ưng làm thịt. Đêm nay hoặc ngày mai thế nào Ngũ Ngoạn Cô cũng tới đây! Công tử có định xuống dưới địa huyệt kia không?

Tuyết Cừu nói:

- Ta chỉ cần ở lại một vài ngày, nếu có người chắc chắn họ sẽ chui ra lòng hang. Nếu trong hai ngày không thấy người, tại hạ phải xuống đó.

Chàng để hai cô ngồi lại miệng hang mà coi chừng, còn chàng lên gò mũi mà nghe sự động tĩnh của nhện. Tiếng động trong lòng đất vẫn còn mạnh như trước đây.

Chàng nói thầm:

- "Lý ra ta không hại các ngươi, bởi vì các ngươi cũng là loài sinh vật trong trời đất. Nhưng vì các ngươi hung dữ, rồi đây sẽ bò xuống lòng phố mà hại dân lành. Các người của ta không biết chết sống thế nào. Nhưng nếu mà họ chết, thì ngươi cũng đáng tội lắm".

Mãi đến chiều, tiếng động trong lòng đất yếu dần và im bặt.

Tuyết Cừu đến bên các cô nói:

- Lạ nhỉ! Trời quang đãng thế này, tại sao mấy người trong ngách kia không ra? Hay là không có họ nơi ấy?

Băng Kiên nói:

- Khó mà suy đoán được! Nếu họ còn sống phải có một dấu hiệu gì chứ? Dù họ có sinh hoạt về đêm cũng vậy!

Tối lại, ba người ngồi bên đống lửa kề miệng hang. Đột nhiên, nữ nhân bao mặt hồi khuya bây giờ lại xuất hiện. Cả ba người đồng cúi đầu chào.

Nữ nhân nói:

- Mừng cho các người thoát được tai nạn! Nhưng các ngươi không nên ở đây!

Tuyết Cừu lấy làm lạ hỏi:

- Bây giờ còn sợ nỗi gì?

Bà nói:

- Một ổ nhện lẽ nào có một con! Vậy sẽ còn nhiều con khác nữa! Ban ngày chúng không hoạt động, nhưng chúng sẽ hoạt động về đêm. Nếu chúng chừng bốn con, các ngươi có thoát khỏi không?

Tuyết Cừu nói:

- Đại giá có sự tiên liệu chính xác. Nhưng một hang khổng lồ trên gò đất cao kia, bị tại hạ đốt rồi. Mấy hang khác không có.

Nữ nhân nói:

- Các ngươi chủ quan. Ngươi đã biết nơi đây có bao nhiêu hang, mỗi hang sâu cạn thế nào? Khối lửa mà ngươi đốt chắc gì sát hại được nó. Đó là chưa kể mấy hang nơi khác.

- Nhưng tại hạ vẫn không tìm ra sự sống chết của những người đã vào trận, làm sao có thể bỏ đi được?

Nữ nhân che mặt nói:

- Giờ này ngươi còn tin họ sống sao? Họ sống thì họ ở nơi nào?

Băng Kiên nói:

- Dưới hang này có rất nhiều ngõ ngách! À, nhưng sao nương nương có vẻ quan tâm đến bọn tiểu nữ?

Nữ nhân nói:

- Ta chả muốn quan tâm làm gì, nhưng thấy các ngươi sắp chết không thể không can?

Bà bỏ đi, Tuyết Cừu nhìn theo suy nghĩ.

Băng Kiên nói:

- Vị đại giá này có vẻ bí mật. Dường như bà ta ở gần đây và đang mưu tính việc gì trọng đại lắm. Ngoài ra, lời bà ta nói cũng có lý, nhện có thể tấn công ta ban đêm. Giờ chúng ta nên ra ngoài để tránh chứ.

Oanh Oanh nói:

- Nếu ra ngoài, thì dưới hang này có sự sinh hoạt về đêm, ta làm sao biết được. Hay là ta thả một vài đốm lửa xuống dưới làm tín hiệu cho họ.

Tuyết Cừu gật đầu. Chàng thả vào hang vài đốm lửa, ngồi chờ đợi kết quả.

Lửa trên gò mũi bây giờ đã tắt. Con nhện mù kia về đêm chạy thật nhanh, và phát ra tiếng te te liên hồi. Có nhiều tiếng te te ở xa đáp lại.

Ba người thất kinh đứng lên nói:

- Không xong! Chúng ta phải chạy cho mau!

Tuyết Cừu dẫn hai cô nhắm hướng không có tiếng kêu của loài Khủng tri thù mà chạy.

Họ đi được một quãng ngắn, bỗng họ đứng sững lại. Nơi không có tiếng te te thì có năm con chạy rất nhanh về phía họ. Bắt buộc Lã Tuyết Cừu và hai cô phải quay lại chạy về hướng khác.

Hướng của chàng đang chạy đá gập ghềnh, và tơ nhện giăng đầy nên thuật khinh công của họ bị chậm lại. Chừng ra khỏi gò đá rồi, thì có vài con nhện theo kịp!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ ngăn chúng rồi sẽ chạy sau, hai cô nên chạy nhanh đi!

Băng Kiên nói:

- Cùng chết hoặc cùng sống!

Tuyết Cừu gắt:

- Muốn chết cả lũ sao? Chạy nhanh lên!

Bấy giờ có một con theo kịp, đưa que tấn công chàng. Tuyết Cừu sử dụng ma chiêu chống trả lại chúng.

Hai cô chạy xuống gò.

Lã Tuyết Cừu thấy bốn năm con vừa chạy tới kịp, chàng lao mình đi. Không bao lâu thành theo kịp hai cô và bầy nhện đuổi theo với một khoảng cách khá xa.

Băng Kiên than:

- Lũ nhện khổng lồ này đông như vầy, thảo nào dân chúng không dám ở đây! Nhưng tại sao hồi Thần quân lập trận lại không phát hiện ra chúng?

Oanh Oanh vừa chạy vừa nói:

- Có thể lúc đó bọn chúng chưa có!

Đêm nay trăng khá thanh, ba người phân biệt hướng đi không trở ngại. Họ đến một khoảng đất trống, cỏ mọc lưa thưa, bên cạnh đó là một con suối khá rộng, cả ba vượt qua bên kia suối ngồi nghỉ.

Họ ngồi không được bao lâu, lại có tiếng te te nữa. Tuy rằng ở xa, nhưng họ không thể ngồi nán lại.

Tuyết Cừu nói:

- Dường như bầy nhện này và vị nữ nhân kia cùng một ý!

Lời của chàng nói khiến hai cô hiểu rằng, vị nữ nhân ấy điều khiển lũ nhện này.

Băng Kiên bỗng nói:

- Có thể những người vào trận bị bà ấy bắt giữ rồi, cũng có khi là vậy!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ muốn tìm nữ nhân ấy! Hai vị hãy giúp giùm ý kiến, làm cách nào để tìm ra chỗ ngụ của bà?

Oanh Oanh nói:

- Những người ngoại lệ thì chỗ ngụ của họ cũng quái dị không kém. Bây giờ muốn biết bà ta, thì cứ theo dõi mấy con nhện kia!

Băng Kiên mỉm cười:

- Theo dõi mấy con Khủng tri thù đâu phải là đơn giản? Con thì chui vào hang này, con thì chui vào hang kia làm sao mà theo dõi? Nhưng chắc chắn bà ta ở quanh gò Ma Khâu này thôi?

Họ vừa nói vừa đi dọc theo bờ suối. Con suối này cũng chảy quanh gò Ma Khâu.

Thật lâu, họ không còn nghe động tĩnh gì của nhện nữa. Có lẽ là chúng đã rút đi.

Tuyết Cừu nói:

- Ta đi theo con suối này cũng có lý lắm! Vì nơi đây là vùng đất cao, dòng suối này là sự sống của mọi sinh vật.

Băng Kiên nói:

- Có gì cũng để rạng ngày mới tính!

Họ tìm một chỗ thích hợp và ba người cùng ngồi dưỡng thần!

o O o

Bỗng Lã Tuyết Cừu mở bừng mắt ra nói:

- Hồi mai trong trận, nhưng con Khủng tri thù kia con nào mắt cũng đỏ rực, sao mấy con tri thù này mắt lại không đỏ? Ngoài ra chúng còn biết cách phục kích?

Băng Kiên hỏi:

- Chẳng lẽ công tử cho những con vật kia giả chăng?

Chàng nói:

- Nếu giả làm nhện thì không gì là khó. Cứ làm cái sườn của chúng, lấy vải đen phất lên, cho người có khinh công cao mang đi là xong. Nhại làm tiếng te te cũng dễ. Hai vị ngồi đây. Tại hạ quyết trở lại chốn cũ!

Băng Kiên nói:

- Đừng vội! Nếu vậy thì cứ tương kế tựu kế. Có thể nữ nhân ấy chơi trò hí lộng để đuổi chúng ta đi mà thực hiện ý định gì đây. Suy ra việc này chắc chắn có liên quan với sự mất còn của những người vào trận trước đây. Bây giờ chúng ta cần phải trở lại nơi đó!

Không bao lâu, họ tới gò Ma Khâu. Những con nhện kia không còn ở đó nữa. Cả ba cũng tiến sát về phía mấy gò đá để xem dò động tĩnh.

Đốm lửa bên miệng hang đã tắt ngấm bao giờ. Trận địa bây giờ vắng tanh. Con nhện mù cũng đã bỏ đi đâu mất.

Tuyết Cừu bỗng nói:

- Không khí vắng lặng và bí mật dường như sắp sửa xảy ra việc gì. Bất kỳ là việc gì, chúng ta hết sức kín đáo và bình tĩnh!

Băng Kiên chợt nói:

- Dường như có một đám người khá đông từ phía Tây đi lại đây!

Oanh Oanh nói:

- Có cơ hội rồi đó, nên ẩn lẹ lên! Đó là những tên giả làm nhện, bấy giờ chúng đi thu tơ nhện về dùng.

Băng Kiên cười:

- Có thể là vậy! Oanh Oanh có nhiều nhận xét thật sáng suốt. Bây giờ là tìm những nơi không có tơ để ẩn nấp!

Tuyết Cừu nói:

- Hai vị bò xuống gần hang dưới, tại hạ phục ở nơi này, nếu cần chụp một tên để tra.

Băng Kiên nói:

- Không ổn! Khi bọn chúng thấy thiếu một người sẽ đề phòng ngay. Cứ bình tĩnh sẽ tìm ra sào huyệt của họ!

Ba người rời vị trí kín đáo đến nơi phục.

Bên kia, một toán bảy người y phục tiếp theo màu trăng, tiến đến gò đá. Quả thật, bọn chúng thâu lượm những dây tơ đó. Nhện tơ giăng rối beng, nên bọn chúng phải lần gỡ, thành ra mất thời gian khá lâu.

Tuyết Cừu nói khẽ:

- Số tơ này cho dầu năm chục người cũng không mang hết, họ cũng không mang xe ngựa gì tới có lẽ họ sẽ thả từng lọn xuống hang này, và một toán người khác chuyển đi gần và dễ hơn.

Không bao lâu đã có người mang bó tơ đến bỏ xuống hang.

Băng Kiên nói:

- Người mang cả khối tơ này có nội công rất thâm hậu?

Số bảy người đó lần lượt mang những bó tơ to tướng đến bỏ vào hang. Không ai nói với ai một lời. Không bao lâu họ đã làm xong. Cả bọn trổ thuật khinh công chạy về lối cũ.

Đám Tuyết Cừu kín đáo bám sát theo họ. Qua khỏi gò Ma Khâu, họ theo bờ suối đi vào chân núi.

Dãy núi trước mặt họ cao lớn dị thường. Đoạn đường bằng phẳng ấy đột nhiên xuống thấp, cuối cùng đến bên bờ sông. Có chiếc xuồng nhỏ đưa bảy người kia qua sông.

Tuyết Cừu trầm mình xuống nước lấy ra viên Tỵ Thủy châu, ngọc đẩy nước cho chàng lướt đi. Hai cô cũng ngâm mình xuống nước đi theo.

Nước sông khá sâu, nhiều đoạn họ phải bơi. Rủi thay cho Oanh Oanh bơi không được.

Tuyết Cừu đưa vai cho nàng vịn, cả ba kịp thời theo chiếc xuồng kia.

Bọn bảy người kia lên bờ, sáu tên lẫn sau quả đồi nhỏ một tên đứng lại nhìn về hướng bờ sông. Một lúc sau, tên kia lững thững bỏ đi.

Ba người lăn mình xuống cát cho tiệp màu rồi trườn mình theo họ.

Cuộc săn đuổi cũng thật gian nan. Hết bãi sông, họ xuống phía sau cụm đồi.

Băng Kiên nói:

- Coi chừng có người đứng gát!

Tuyết Cừu cũng đã đề phòng việc này. Chàng nói:

- Hai cô tạm thời đứng đây, tại hạ vòng lên phía trên để xem tình hình.

Hai người tìm chỗ kín ẩn nấp.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng lết mình theo ngọn cỏ bò được giữa chừng, quả thấy hai tên đứng hai bên mé đường, dán người vào vách đá đấu mặt nhau, kiếm cầm tay.

Chàng nhặt vài viên sỏi, bắn về phía tên trước mặt mình để điểm huyệt.

Tên bên kia thì cách xa, sợ khó chính xác. Chàng dùng Ma ảnh chóp người lên bất ngờ sa xuống trước mặt hắn và ra tay khống chế!

Tên kia phản ứng rất nhanh hắn nhảy người lên đánh ra một chưởng.

Lã Tuyết Cừu dùng Vô ảnh quỷ thức khống chế hắn. Chàng lôi cả hai tên đặt vào trong một hóc.

Lúc đó Băng Kiên và Oanh Oanh xuất hiện.

Băng Kiên nói:

- Hãy khai thác lấy chúng, nếu cần lấy y phục hắn mặc vào.

Tuyết Cừu lôi một tên, Băng Kiên lôi một tên đến chỗ kín đáo giải á huyệt.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh, mong các hạ hãy trả lời những câu hỏi rất thật, để còn tranh thủ sự sống! Sào huyệt của quý vị đang ở có tên là gì?

Tên kia lắc đầu chỉ vào miệng, ý muốn nói là hắn không mở miệng được.

Tuyết Cừu nói:

- Các hạ viết xuống đất!

Hắn viết:

- Xin hãy giết tại hạ đi!

Tuyết Cừu nói:

- Các hạ muốn chết, sao không tự tử đi? Đây là các hạ ngoan cố, đừng trách ta!

Tên kia nhắm mắt lại.

Tuyết Cừu nói:

- Kẻ mà các hạ đang tôn thờ đã tước đoạt hết cả quyền sống của các hạ. Ta có thể vì giang hồ, trừ kẻ hung ác mà cứu quý vị ra. Biết bao nhiêu người bị Đông Hải Thần Quân nhốt vào trận, rồi bị kẻ kia áp đặt sang đây? Tại hạ hứa sẽ cứu tất cả những nạn nhân ở đây ra.

Tên kia viết từng chữ dưới đất:

- Bí Tàng cung, Vô Tận Tàng cao thủ. Ta chưa từng nghe tiếng nói, chưa từng thấy hình dạng. Quá một nửa cao thủ nạn nhân bị đưa đi nơi khác. Người đừng hỏi thêm một lời nào nữa!

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ các hạ, tạm thời nghỉ khỏe nơi này. Tại hạ vào Bí Tàng cung để xem thử Vô Tận Tàng cao thủ là nhân vật thế nào. Chẳng may mà chết về tay người ấy thì các hạ cũng đừng trách ta!

Chàng điểm huyệt mê của hắn rồi bước ra ngoài.

Tuyết Cừu gặp hai cô, hai bên trao đổi công việc với nhau...

Chương 15 - Bí Tàng cung

Trong rừng cây rậm, một khu vực gồm nhiều tòa dinh thự nguy nga. Tòa trung tâm có cấu trúc như hoàng cung. Tám tòa chung quanh phối trí nằm theo tám hướng. Một nhánh sông chảy dọc về phía Tây bắc đụng núi co mình ngoặt về phía Tây nam.

Nhìn thật kỹ, tám tòa lâu đài chung quanh có cửa chính hướng về tòa trung tâm. Mỗi tòa có một màu khác nhau. Nhìn các màu sắc đó, người ta phân biệt được phương hướng.

Lã Tuyết Cừu, Băng Kiên, Oanh Oanh không theo lộ chính mà đi, chỉ đi trên sườn đồi.

Thấy hình thức phối trí của chủ nhân Bí Tàng cung, Lã Tuyết Cừu nói:

- Cho dù chủ nhân của Bí Tàng cung là một siêu nhân chăng nữa, việc làm của người này không có lợi gì cho giang hồ, và cho cuộc sống của đồng loại. Hợm mình, ích kỷ, phí phạm thì cũng chưa đáng mặt là một cao nhân.

Băng Kiên nói:

- Ban ngày tại sơn cung kia thấp thoáng một đôi bóng người, có lẽ họ hoạt động về đêm như những con Khủng tri thù. Bây giờ công tử quyết định thế nào?

Tuyết Cừu nghĩ thật lâu rồi nói:

- Những người bị bắt vào đây hoàn toàn là những cao thủ. Có lẽ họ bị khống chế bằng độc dược. Nếu ta không nắm rõ tình hình nơi đó mà vào e bị bắt ngay.

Băng Kiên nói:

- Chờ đêm tối, ta lấy y phục của hai tên kia mà đột nhập, gặp tên nào là khống chế tên đó, đừng giết họ.

Oanh Oanh nói:

- Không lý Vô Tận Tàng cao thủ là nữ nhân mà ta đã gặp sao?

Băng Kiên nói:

- Chắc chắn không phải! Bà ấy chẳng qua là thuộc hạ của vị chủ nhân này mà thôi. Nghe khẩu khí của bà tựa hồ như người chánh phái và đối lập với Đông Hải Thần Quân. Ta chưa nắm rõ chủ trương của Bí Tàng cung thế nào.

Tuyết Cừu nói:

- Khi biết chúng ta có mặt ở Ma Khâu thì Bí Tàng cung đã đề phòng rồi.

Oanh Oanh bỗng nói:

- Nếu Bí Tàng cung có dã tâm muốn khống chế thiên hạ sao họ lại khuyên chúng ta không nên

mạo hiểm? Tại sao họ không muốn bắt chúng ta? Họ có liên quan gì với Ngũ Ngoạn Cô? Và nếu tiểu muội đoán không lầm là họ đã phá được trận trước chúng ta rồi. Ngoài ra, những con Khủng tri thù kia do họ nuôi và điều khiển chúng. Và việc làm của họ kín nhiệm, đến cánh Thần quân cũng không ngờ nổi.

Ba người lần đến một ngọn tiểu khê có nhiều bóng cây rợp mát ngồi nghỉ và tiện việc theo dõi.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu chủ nhân Bí Tàng cung là một siêu nhân, một tổ chức có vô số người tài giỏi, tại sao chúng ta đến nơi này họ không phát giác? Họ ngại chúng ta điều gì? Bọn họ có âm mưu gì?

Băng Kiên nói:

- Ta chắc rằng họ đã phát giác ta rồi đó. Vì vậy ta nên thay đổi vị trí liên tục.

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Khi họ đã phát giác rồi, đi đâu cũng bị họ theo dõi thôi. Chỉ còn cách hai cô trở về lại, và tại hạ vào đó một cách đường hoàng.

Băng Kiên cười:

- Ta biết ngươi muốn nói có hai ta, ngươi không dám làm việc mạo hiểm. Thôi được, chúng ta không theo ngươi nữa. Ngươi muốn làm gì đó cứ tùy ý!

Tuyết Cừu nói:

- Vậy tại hạ cũng không yên tâm! Vì khi tại hạ vào đó rồi, thì sau đó hai vị cũng chun vào tiếp. Bây giờ ta xuống dưới kia để chuẩn bị đối phó với họ!

Họ theo khe núi lần xuống đến vùng đất bằng.

Bất ngờ có một người từ trong vách đá bước ra, thong thả đi tới bên Tuyết Cừu.

Cả ba giật mình, vì người này mặt mày quái dị, mắt lõm, răng lồi, má hóp, cao lêu nghêu, hình tướng khó diễn tả, cũng khó đoán tuổi tác.

Lão nói:

- Lã Tuyết Cừu! Nếu ngươi không lập tức rời khỏi Miên Thủy, thì dẫu ba đầu sáu tay ngươi cũng không tránh khỏi cái chết. Đi gấp!

Lão nói rồi đưa song chưởng lên chực đánh.

Lã Tuyết Cừu gầm lên một tiếng, dùng quỷ thức đánh liên tiếp ba chưởng.

Bùng... Bùng... Bùng...

Lão quái nhân không xuất chưởng, lão gồng mình đỡ ba chưởng đó và cuối cùng lão đứng yên một chỗ.

Quái nhân nói:

- Chưởng lực ngươi vậy là khá lắm! Cùng một trạc tuổi như ngươi, công lực chưa ai đạt tới mức này. Giả sử ngươi đứng yên cho ta đánh, chỉ cần một chưởng, lục phủ ngũ tạng ngươi nát bét, dẫu bên ngoài ngươi như nguyên vẹn. Bây giờ ngươi có chịu lui chăng?

Tuyết Cừu và hai cô thất kinh về sự chịu đựng của lão. Họ biết nếu lão đánh ra, dù cả ba người hợp công lại cũng không thể đỡ nổi một chưởng của lão.

Chàng chắp tay xá một cái rồi nói:

- Tiền bối có một nội lực vô tiền khoán hậu. Phải chăng tiền bối là chủ nhân của Bí Tàng cung?

Lão trầm giọng:

- Bí Tàng chủ nhân hay là Võ Lâm Vô Tận Tàng cao thủ là nhân vật vô thanh vô hình. Ngươi nói vậy là vô hình trung đã xúc phạm đến ngài. Các ngươi đi lẹ lên!

Lão nói xong quay mình vào Bí Tàng cung.

Tuyết Cừu thở dài não nuột:

- Người này võ công cao thâm vô lượng, lại cung kính chủ nhân Bí Tàng cung và cũng có lòng tốt đối với chúng ta. Ta không biết sao cho phải?

Chàng buồn bã quay mình bỏ đi, Băng Kiên và Oanh Oanh đi theo. Cả ba cùng đi, nhưng không ai nói với ai một lời. Họ trầm tịnh như những người đi hành hương. Họ không trở lại gò Ma Khâu, mà dọc theo sông cái đi về hướng Đông Nam.

Mặt trời đến đỉnh đầu, họ ngồi lại dưới tàn cây lớn, lấy lương khô ra ăn.

Bây giờ Băng Kiên mới mở nói:

- Công tử định đi đâu?

Với vẻ mặt xa xăm, Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đã khai thông được sinh tử huyền quan, nhưng công lực chưa tới đâu là sao?

Băng Kiên nói:

- Bằng người như vậy nói về tuyệt học của võ lâm là đến mức tuyệt đỉnh, còn công lực phải tùy theo thời gian và cơ duyên. Công tử định đi đâu?

Nàng hỏi đến lần thứ nhì.

Tuyết Cừu lại nói:

- Chí nguyện thì có thừa, tài năng lại thiếu. Lã Tuyết Cừu biết làm gì bây giờ?

Oanh Oanh nói:

- Chỉ cần có chí nguyện, tài năng sẽ theo chí nguyện mà nảy nở. Thắng không kiêu bại không nản mới là hào kiệt. Công tử định đi đâu?

Câu hỏi được lặp lại đến lần thứ ba.

Tuyết Cừu thở ra, nói:

- Nhiều bậc chân chính của võ lâm. Bị nhốt vào Bán Cực thiên đồ. Bí Tàng cung bắt họ đem nhốt một nơi khác mà sai sử. Tại hạ có lòng muốn cứu họ, một là để thành toàn chí nguyện của mình đối với võ lâm, sau nữa cần phải thanh toán món nợ máu với Thần quân, nhưng không được đắc kỳ sở nguyện, biết làm sao bây giờ, trời hỡi!

Băng Kiên và Oanh Oanh tìm lời an ủi. Bỗng họ thấy xa xa có một ngư dân vác chài đi về phía họ. Người ấy đi qua nơi bọn Tuyết Cừu đang ngồi, trong mắt hắn không đọng lại một ý niệm gì cả.

Băng Kiên đón người đó lại, hỏi:

- Huynh đài có biết dòng sông này tên gì không?

Hắn không nhìn vào mặt ai, chỉ nói:

- Quận Miên Thủy có dòng sông này là chính. Tên nó là Miên Giang.

Băng Kiên lại hỏi:

- Huynh đài có biết Bí Tàng cung không?

Người ấy nói:

- Tại hạ vốn ở nơi ấy!

Gã nói dịu dàng, thinh không.

Cả ba cùng giật mình nhìn kỹ hắn..

Gã trạc hăm lăm lăm bảy tuổi, gương mặt khá trong sáng, cặp mắt lặng lờ, hiền hòa, ánh mắt không chói, không khiêu khích, cũng không tỏ ra là người mất trí.

Băng Kiên hỏi tiếp:

- Cám ơn huynh đài đã nói thật! Tiểu muội muốn hỏi kỹ về nơi ấy một chút, nhân huynh có phiền chăng?

Gã nói:

- Cói gì gọi là phiền? Cô nương cứ hỏi!

Oanh Oanh hỏi:

- Nhân huynh ở nơi ấy có biết mặt chủ nhân Bí Tàng cung chăng?

Hắn nói:

- Nơi ấy có hơn một vị chủ nhân!

- Nghĩa là sao? Tuyết Cừu hỏi.

- Một chủ nhân vô hình, và một chủ nhân nữa là một thiếu nữ, cũng giống như Đông Hải Thần Quân có Ngũ Ngoạn Cô vậy!

Gã trả lời.

Băng Kiên hỏi:

- Thiếu nữ ấy tên gì? Võ công của cô ta thế nào? Tài trí của cô ấy sánh ngang với Ngũ Ngoạn Cô không?

Người ấy nói:

- Không ai biết tên hai vị chủ nhân. Tuổi thì trạc quý vị. Trên ba mươi cao thủ tại đó, chưa ai đáng gọi là cao thủ trước chủ nhân. Ngũ Ngoạn Cô mà so với nữ chủ nhân thì cũng giống như lấy nhan sắc của Đông Thi mà so với Tây Thi. Còn gì hỏi nữa không?

Băng Kiên trầm ngâm.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tất cả những người vào trận Bán Cực do Thần quân lập ra đã được Bí Tàng cung cứu, có người nào bị chết, bị hại chăng?

Hắn bình thản nói:

- Không chết một ai. Cho tới Phi Quỳnh, Vương Giải Ngữ, Sầm Huyết Ma, Tuyệt đại tài tử Phùng Kỵ, Thuần Vu Huyết Ảnh Thần... Vẫn có chỗ dùng. Còn gì hỏi nữa không?

Oanh Oanh cả mừng nói:

- Tiểu nữ là con của Thuần Vu Sanh!

Hắn nói:

- Ta biết rồi! Nhưng cô nương không gặp được họ đâu!

Băng Kiên hỏi:

- Họ vẫn có mặt ở đây chứ?

Hắn nói:

- Một số cũ chuyển đi nơi khác. Ta không biết nơi đó. Số mới vào còn ở đây! Còn gì hỏi nữa không?

Băng Kiên nói:

- Bọn tiểu muội có hàng trăm, hàng ngàn vấn đề để hỏi. Chỉ ngại làm phiền lòng nhân huynh mà thôi. Có người nào bị chủ nhân làm hại không?

Hắn nói:

- Nếu đối tượng là nhân vật chính phái của giang hồ, tất được chủ nhân ưu đãi. Ngược lại thì bị ngược đãi, nhưng không ai chết cả!

Tuyết Cừu hỏi:

- Võ công của nhân huynh so với người tại hạ gặp hồi sáng, lão như là một quái nhân, mắt lõm miệng lồi kia như thế nào?

Hắn nói:

- Không so sánh được! Công tử đánh ta ba chưởng để biết. Mời công tử xuất chiêu!

Lã Tuyết Cừu sợ đến đổ mồ hôi ngay. Sức của chàng giờ đây đánh đá khối cũng vỡ, thế mà đối với lão quái nhân hồi sáng không tới đâu. Giờ đây gặp một nhân vật hết sức bình thường dám khích chàng.

Chàng chắp tay nói:

- Tại hạ biết mình non nớt nên không dám xuất chiêu. Nhân huynh ở đây là tự nguyện hay bị ép buộc?

- Ta ở đây là một lý do khác!

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Đông Hải Thần Quân so với chủ nhân thì sao?

Hắn đáp:

- Thần quân chỉ vào hàng đệ tử. Lão ấy chưa phải là đối thủ của ta, huống gì đối với chủ nhân?

Oanh Oanh chợt hỏi:

- Vị nữ nhân bịt mặt khuyên bọn tiểu muội đừng vào trận, người ấy là ai? Võ công thế nào?

Hắn nói:

- Bà ấy là... Nữ trù (người nấu bếp)của chủ nhân. Võ công hơn ta. Nói đã nhiều rồi, ta có lời muốn nói với chư vị. Muốn luyện võ cao, tính phải đằm thắm kiên nhẫn. Nên đặt vấn đề để chiêm nghiệm. Đừng bao giờ có ý định vào Bí Tàng cung!

Hắn nói xong, tung cái chài lên không, chài tỏa rộng ra như hình cái nấm phủ xuống đầu ba người...

Bọn Tuyết Cừu cứ tưởng người kia diễn một môn công phu nào đó cho mình xem, bất ngờ họ bị chài phủ lấy.

Tuyết Cừu giở chài toan chun ra, nhưng hắn xô ra một chưởng, ba người nhào lăn. Hắn tóm chài lại, vác ba người lên vai như vác cá. Công lực của hắn như thế đó!

Hắn nói:

- Chài này được dệt bằng tơ nhện, nó là loại cương ty không đao kiếm nào trên đời có thể cắt đứt được. Muốn cắt nó, chỉ có răng hoặc móng của nó cắt mà thôi. Bảo các ngươi đừng vào Bí Tàng cung, thì các ngươi phiền mà có vẻ uất ức. Bắt buộc ta phải làm như vầy thôi.

Tuyết Cừu hỏi:

- Nhân huynh định đem bọn tại hạ đi đâu? Làm gì?

Hắn nói:

- Công tử đã khai thông sinh tử huyền quan, nhưng thiếu công lực, phần lớn là do lòng hiếu thắng, tính nôn nóng, nên công lực không thâm hậu. Ta đem ba vị nhốt xuống hầm, để ba vị luyện lấy. Thức ăn mỗi ngày ta cho người mang đến. Có ai đề nghị gì không?

Băng Kiên nói.

- Tiểu muội không ăn được món ăn của người khác nấu!

Hắn nói:

- Ý cô nương muốn tự nấu lấy?

Tuyết Cừu nói:

- Chỉ có tại hạ nấu, vị cô nương này mới ăn được thôi!

Hắn nói:

- Thường thường, nam và nữ sống chung hay sinh ra một thứ tình lạ lắm. Chính đó là sự trở ngại lớn trong việc luyện tập. Gặp cảnh ngộ này, ba vị nên ghi khắc một chút. Muốn vào Bí Tàng cung, và bằng phương pháp này là hay nhất. Ta nhắc lại, từ lúc gặp ba vị tới giờ, cho đến sau này, ta chưa nói một điều gì ngoa cả.

Người ấy không đi theo đường chính, nhắm vào rừng cây mà đi.

Trời đang sáng bỗng nhiên tối sầm trở lại, sương giăng mây lấp mù mịt.

Băng Kiên buột miệng:

- Nhân huynh đi vào Mộc trận rồi!

Người kia nói:

- Trong đám đệ tử của Đông Hải Thần Quân, tiểu thư là nhân vật chân chính. Từ khi gặp tiểu thư, võ công của Lã công tử tiến bộ vượt bực. Đây là Mộc trận. Chung quanh tòa Bí Tàng đều có Mộc trận. Mộc trận do chủ nhân lập nên!

Oanh Oanh nói:

- Chẳng lẽ chủ nhân trồng cây từ hồi mới mọc cho tới ngày nay?

Hắn nói:

- Mộc trận này có cây ngoài trăm tuổi, nên không thể gọi là trồng được. Băng Kiên, tiểu thư hãy trả lời câu hỏi đó!

Băng Kiên nói:

- Theo tiểu muội đoán, thiên nhiên đã có sẵn một rừng cây. Chủ nhân chiếu theo bản đồ trận pháp mà dẫn đi một số cây, điểm xuyết vào đó mấy lúm đá mà thành ra trận!

Hắn nói:

- Đúng vậy! À, cô bé Phi Quỳnh được chủ nhân và Sầm Huyết Ma đã tái hiện gương mặt thật lại rồi. Nàng ấy đẹp lắm! Thỉnh thoảng có nhắc đến Lã công tử. Bữa nay thì hết nhắc rồi!

Oanh Oanh hỏi:

- Tại sao?

Hắn đáp:

- Thấm nhuần luật lệ của Bí Tàng cung!

Bây giờ trời sáng trở lại.

Mọi người cùng thấy mấy tòa Bí Tàng cung hiện ra.

Gã đặt ba người xuống đất rồi nói:

- Trước khi vào Bí Tàng cung, quý vị không được thấy những gì chung quanh và mỗi vị ở một cõi riêng biệt. Đừng suy nghĩ gì viển vông cho hao tổn thần khí! Xin lỗi nhé!

Hắn nói xong, điểm huyệt ngủ cho ba người.

o O o

Khi Lã Tuyết Cừu thức dậy, thấy chung quanh tối đen như mực. Kiểm soát lại cơ thể thì không có huyệt nào bị hạn chế thanh bảo kiếm và bảo đao vẫn còn nguyên. Hành lý tư trang vẫn ở bên cạnh. Chàng chợt nhớ tới viên hạt minh châu, vội mở bọc ra... Không có mặt nó.

Tuyết Cừu nói thầm:

- Chỉ mất một viên này. Có lẽ họ không muốn cho ánh sáng lọt vào. Dường như những người này đối với ta không có ác tâm!

Lã Tuyết Cừu đứng lên vận mục lực để nhìn chung quanh. Lâu lắm, chàng mới thấy lờ mờ, chàng ở tháng một căn buồng hay căn hầm có sáu vách, không có vật gì chung quanh cho đến chỗ tiểu tiện cũng không có. Đó là điều đáng bực mình và đáng ngại nhất.

Tuyết Cừu gõ vào mấy vách, tiếng động truyền đi thăm thẳm. Chàng kết luận đây là một căn hầm ở trong lòng đất.

Tuyết Cừu chợt nhớ tới lời của nữ nhân bịt mặt, lấy kiếm đào hầm mà đi, chàng vội lấy bảo kiếm ra găm thử, bốn vách rắn như kim cương. Chàng đào xuống nền, cũng vậy.

Chàng tự hỏi:

- Họ xây bằng chất gì đây chứ? Chất gì mà rắn hơn đá, rắn hơn thép?

Chàng vận công thọc kiếm xuống nền, sờ lại nền chỉ trầy một mảnh bằng hạt sạn. Lò dò một

hồi, gặp một góc mềm.

Tuyết Cừu cả mừng nói:

- Ta sống rồi!

Chàng tính toán một hồi, nói thầm tiếp:

- Ta có nên đào vội không? Hay là chờ một vài hôm xem tình hình biến chuyển thế nào? Đào sớm e họ đến bất ngờ thấy khối đá của ta, nguy hiểm lắm!

Nghĩ xong, chàng quyết định chờ vài hôm xem tình hình thế nào.

Cửa hầm bỗng mở. Ánh sáng dọi vào chói chang. Miệng hầm là một lỗ tròn, vừa lọt cái đầu.

Thức ăn uống được thòng xuống.

Có tiếng người nói vọng xuống:

- Thức ăn trong ba ngày, đồ đựng vệ sinh cũng trong ba ngày. Hãy kiên nhẫn mà rèn luyện. Đừng vọng động!

Người kia nói xong bỏ đi. Miệng hầm cũng bỏ trống.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Họ nói ba ngày trở lại nhưng không chắc. Họ trở lại bất kỳ lúc nào, để xem ta có động tĩnh gì. Hơn nữa, cửa trên này chỉ là cửa phụ. Họ còn một cửa lớn hơn nữa".

Chàng vận dụng một số ngọc, đao kiếm... Hợp thành một số ánh sáng phản chiếu vào góc.

Tuyết Cừu hài lòng về việc sắp đặt của mình. Chàng nghĩ đến Băng Kiên và Oanh Oanh. Các cô ấy có lẽ buồn lắm. Nhưng tất cả là định mệnh. Các cô ấy là những người có sức chịu đựng, ắt cũng quen dần.

Tuyết Cừu yên tâm nằm nghỉ. Ánh sáng vụt tắt. Có người trên miệng hầm án mặt nhìn xuống. Chàng vờ nhắm mắt không hay biết.

Người kia quan sát một hồi rồi yên trí bỏ đi.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, mỗi ngày họ đến chừng một vài lần.

Cuối ngày thứ ba, họ thòng dây kéo đồ vệ sinh lên rồi thả thức ăn xuống...

Khi nhận thức ăn xong, Lã Tuyết Cừu khởi sự đào hầm. Số đất đào ra chàng rải đều trên nền phòng và ém xuống thật chặt.

Vừa làm việc, chàng vừa suy nghĩ:

- "Hoặc nâng nền phòng cao lên rồi dùng kiếm khoét miệng hầm rộng thêm rồi chui ra. Hoặc tự đào lấy một con đường hầm!"

Càng đào, Tuyết Cừu thấy đất càng mềm. Dường như vùng đất ấy thưa và xốp. Điều ngạc nhiên là, vùng đất mềm chỉ đi có một luồng, muốn đào chệch hướng khác đất cứng như đá, rất khó

khăn.

Ngày đầu tiên chàng đào được vài sải tay, bề rộng chỉ vừa thân người chui lọt, bề cao vừa tầm ngồi. Khối đá đào ra trải đều và nện chặt đáy phòng.

Tuyết Cừu ngồi dưỡng thần một hồi rồi lại tiếp tục công việc. Đào đến nửa đêm, bỗng gặp một khối đá chắn ngang. Chàng nện đao vào đá, nghe tiếng cụp cụp, biết tảng đá này dày lắm.

Tuyết Cừu chui ra, nằm nghĩ mà tiếc cho công sức của mình. Một hồi chàng lại tiếp tục khoét. Trên dưới, phải trái gì cũng gặp phải cứng như đá, chàng vận công khoan thẳng về phía trước một lỗ nho nhỏ, từ đó chàng dùng đao gảy mũi mà đục rộng ra. Chàng khoét sâu được một gang tay, lỗ rộng cũng như trước.

Tuyết Cừu cố gắng làm thêm một hồi, đến nửa buổi chàng lại chui ra để chờ kẻ kia đến viếng.

Ngoài hai mươi ngày trổ công phu chàng gặp một địa đạo. Địa đạo này rộng rãi, thoải mái nhưng vẫn tối đen, dù hiện giờ là buổi trưa.

Lã Tuyết Cừu không biết được phương hướng, cũng không biết hai đầu địa đạo dẫn tới đâu. Đã mang hết hành lý rồi, chàng quyết định không về lại chỗ cũ.

Chàng theo địa đạo đi một hồi thì gặp một địa đạo khác. Nơi vị trí chàng dừng là ngã tư.

Lã Tuyết Cừu không đắn đo gì, vì con đường nào chàng cũng không biết dẫn về đâu. Tuyết Cừu tiếp tục đi tới. Con đường càng lúc càng xuống dần. Một hồi nữa, phía trước có ánh sáng dọi lờ mờ.

Lã Tuyết Cừu phập phồng. Nơi kia có phải ra hang chăng hay là rơi vào một phòng khác?

Chàng tới nơi đó. Thì ra nơi đây là một phòng ngầm, chứa không biết bao nhiêu là đồ đạc. Dường như đây là một nhà kho. Có cầu thang lên xuống trước mặt. Chàng đắn đo không biết nên lên hay quay lại.

Nhưng lâu ngày, chàng thèm ánh sáng mặt trời. Lã Tuyết Cừu quyết định trồi lên dù nơi đó là địa ngục, chàng phải tử chiến với những đối lực.

Lên đến nơi lại gặp một phòng khác, cũng chứa đồ đạc. Phòng này có ba cửa, hai cửa khóa chặt, ổ khóa ở bên kia phòng. Một cửa khép hờ.

Tuyết Cừu đẩy cửa bước ra...

Bỗng chàng khựng lại...

Một thiếu nữ ngồi trên cẩm đôn mặc áo hoa đẹp như tiên. Mắt trong xanh lặng lờ, nét yêu kiều quý phái, đang chăm chăm nhìn chàng.

Tuyết Cừu chắp tay xá một cái, rồi nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, bị chủ nhân Bí Tàng cung bỏ dưới hầm sâu. Tại hạ tự đào hầm mà trốn đi, không ngờ lọt vào phòng của tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội và cho tại hạ ra ngoài.

Thiếu nữ với nét mặt bình thản, không vui không buồn có giọng trong như ngọc, hỏi:

- Ta biết cả rồi! Ngươi cứ giết ta rồi đi ra!

Tuyết Cừu nghiêm giọng nói:

- Tại hạ và cô nương không oán thù, sao nỡ ép nhau thế?

Nàng nói:

- Nếu ngươi không chịu giết ta, thì ta giết ngươi!

Nàng nói xong xuất chưởng liền.

Lã Tuyết Cừu vận bảy thành công lực ra đỡ. Sau một tiếng sầm vang rền, chàng bị đẩy lùi ba bước, thiếu nữ vẫn ngồi bình thản nơi ghế.

Nàng lại xuất chưởng đánh tiếp. Lần này, chàng vận đến mười thành công lực, nhưng vẫn bị đẩy lùi như trước.

Lã Tuyết Cừu kinh khiếp cho công lực của nàng. Tuy nhiên chàng không đứng yên để cho thiếu nữ tấn công, mà dùng Vô ảnh ma chiêu để trả đòn. Nhưng chàng cứ đánh vào khoảng không.

Tuyết Cừu vừa muốn rút kiếm ra, nhưng chàng đã bị điểm huyệt. Chàng phẫn hận khôn cùng.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư ơi! Xin tiểu thư xuống tay, tại hạ vô cùng cảm ơn!

Thiếu nữ nói:

- Không chết dễ dàng như vậy được đâu! Ngươi có tiếng là liều lĩnh, lại có tính hiếu sát. Tự sát cũng là do tính hiếu sát mà ra. Người ta đã tạo phương tiện cho ngươi nhẫn nại rèn luyện, thì ngươi lại muốn đi long nhong là sao?

Tuyết Cừu nói:

- Khi con người không được tự do thì ý thức làm sao phát sinh được? Tại hạ rất có lòng cầu học nhưng ánh sáng không có, sách vở không có không khí ẩm thấp hô hấp không tiện.

Thiếu nữ ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói:

- Ngụy biện! Đó là thói cầu toàn trách bị! Bao nhiêu người thành tài từ hang thẳm, trong ngục tối? Ngươi theo ta!

Nàng mở cửa đưa Tuyết Cừu đi ngoằn ngoèo một hồi, đến một căn phòng đầy đủ cả tiện nghi, nàng dặn:

- Sách vở đó, phương tiện đó, ngươi cứ yên tâm mà ở đây!

Tuyết Cừu nói:

- Xin tiểu thư cho biết tiểu thư là ai? Nơi đây là nơi nào? Tại sao lại có ý giúp tại hạ?

Nàng đáp:

- Đừng hỏi nói gì cả. Cứ tự suy nghĩ, rồi trí não sẽ làm việc! Nhớ là đừng đào tường khoét vách nữa nhé! Ban ngày có ánh sáng, ban đêm có đèn, khỏi cần viên dạ minh châu!

Nàng bước ra ngoài, Tuyết Cừu vội gọi theo:

- Cô nương! Cô nương...

Thiếu nữ dừng lại.

Tuyết Cừu hỏi:

- Nếu muốn nhốt tại hạ, sao cô nương không đóng cửa?

Nàng mỉm cười:

- Không phải ta quên, ta cố ý làm như vậy đó! Phạm vi của ngươi là trong cửa này, còn bước ra ngoài cửa là vi phạm!

Tuyết Cừu nói:

- Nhưng cô nương quên giải huyệt cho tại hạ!

Thiếu nữ nói:

- Ngươi tự giải lấy!

Nàng nói xong bước ra ngoài đi luôn.

Tuyết Cừu nhìn theo lòng không biết bao nhiêu suy nghĩ. Lã Tuyết Cừu đi lui đi tới trong phòng.

Chợt chàng tự trách mình:

- Phòng tối tăm, ẩm thấp, thiếu sách vở, ta không luyện tập đã đành. Lời yêu cầu đã được người đáp ứng, tại sao ta lại không học tập?

Chàng dẹp bỏ mọi tạp niệm, đi lục sách vở mà xem. Nơi đây cũng đáng gọi là tàng kinh các. Không thiếu sách gì cả. Y học, võ học, văn chương, mỹ học...

Nói chung là tạp học. Vô số môn chàng chưa hề luyện qua.

Lã Tuyết Cừu bắt đầu ngồi vận công và tự giải khai các huyệt đạo.

Ngày thứ nhất, chàng tự khai giải cho mình. Đâu đó xong, chàng mở cửa vào phòng trong. Đây là một căn phòng nhỏ chứa rất nhiều lọ thuốc. Thuốc viên thuốc nước, lẫn thuốc đơn tố có ghi tên!

Tuyết Cừu ra ngoài tìm quyển Y học toàn thư của Trương Trọng Cảnh. Tìm thấy, chàng mừng quá nói thành lời:

- Trương tiên sinh là người Ba Thục, một trong những y sư lỗi lạc còn cao thâm hơn cả Biển Thước Hoa Đà. Bộ này còn cao diệu hơn bộ Hoàng Bá Tố Vấn.

Chàng bắt đầu tham luyện miệt mài.

Cơm có người bịt mặt mang đến. Cả hai không hỏi gì với nhau. Nhiều khi quên ăn cả mấy ngày.

Trải thời gian không biết bao lâu, y học của chàng đã tinh thông dù chàng chưa một lần áp dụng.

Từ ngày đó đến giờ, chàng chưa bao giờ gặp lại nữ lang áo hoa kia. Các môn tạp học chàng tiến bộ khá nhiều.

Không biết làm gì nữa chàng quay qua luyện công. Nếu luyện về khinh công phải cần có chạy nhảy. Luyện về nội công cần phải có nơi, có vật để hứng đỡ những chưởng của chàng đánh ra.

Tuyết Cừu tìm ra bộ Túy Hoa kiếm pháp và bộ Cự Bí thần công!

Trong các kiếm pháp, bộ Túy Hoa kiếm pháp rất cao siêu. Chàng luyện bộ kiếm pháp ấy hết ba ngày là lào thông. Nếu áp dụng Vô ảnh mà đánh loại kiếm pháp này, mường tượng như một người có bốn tay.

Chuyển sang bộ Cự Bí thần công, bộ này luyện về nội lực và nội công. Chàng chiếu theo tâm pháp mà luyện. Trong Cự Bí có ba thang thuốc để tăng thêm công lực.

Thuốc thì sẵn có nhưng chàng không dám bốc, sợ xâm phạm gì đến chủ nhân không. Chàng muốn gặp chủ nhân để hỏi ý kiến.

Nhân có người bịt mặt mang cơm đến, chàng nói:

- Tại hạ muốn gặp thiếu nữ áo hoa!

Người kia là một nữ nhân lạnh lùng hỏi:

- Có việc gì?

Tuyết Cừu nói:

- Có việc cần thảo luận với người đó!

Nữ nhân nói:

- Cứ nói cho ta biết!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ thấy trong người muốn kiệt sức, muốn bổ mấy dược thang, cô nương làm ơn sắc giùm cho đúng liều lượng!

Nữ nhân nói:

- Ngươi biết bốc thuốc thì cứ bốc đưa ta sắc cho?

Lã Tuyết Cừu cả mừng, liền chạy đi cất một lần ba thang, đưa cho nữ nhân.

Nàng nhận thuốc rồi đi luôn...

o O o

Công lực của chàng kể từ khi luyện Túy Hoa kiếm pháp và Cự Bí thần công tăng trưởng không biết bao nhiêu. Chàng ao ước có vật gì trước mặt, chàng đánh ra thử tới đâu.

Lã Tuyết Cừu không cần đọc sách nữa, chàng tự đặt đề tài rồi tự giải lấy. Ví dụ chàng nghĩ ra một môn công phu khác Vô hình chỉ tức là Tàng chỉ thần công. Môn công phu này tương đương với Cách không phóng chỉ!

Kể từ ngày tự luyện môn này đến khi tuyệt đích công phu, trên bốn bức tường không biết bao nhiêu vết do ngón tay chàng bắn ra. Chàng cảm thấy mình không cần ở đây nữa.

Người bịt mặt mang cơm đến, Tuyết Cừu nói:

- Xin cô nương cho mời tiểu thư áo hoa đến đây cho tại hạ gặp.

Nữ nhân nói:

- Người ấy đã đi khỏi!

Tuyết Cừu hỏi:

- Chừng nào người ấy về?

Nữ nhân vẫn lạnh lùng:

- Ta không biết!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ hôm nay muốn rời khỏi nơi đây!

Nữ nhân nói:

- Ta không được phép cho ngươi đi. Cứ ở lại đó mà chờ!

Lã Tuyết Cừu rất bực mình, nói:

- Chẳng lẽ vị tiểu thư áo hoa chết đi cũng bắt tại hạ chờ mãn đời sao?

Nữ nhân quắc mắt nói:

- Lã Tuyết Cừu! Thái độ ăn nói của ngươi không ra bậc trượng phu, lời nói chứa đầy oán độc. Như vậy làm sao ngươi luyện võ công cao siêu được? Ngươi sống ở đây có kẻ hầu hạ, dầu ngươi có thành tài chăng nữa, cũng có chút lòng tri ân đối với kẻ đặc biệt chú ý tới mình mới phải.

Nàng nói xong quay mình bỏ đi.

Lã Tuyết Cừu vừa thẹn vừa giận mình. Chàng đâu muốn phải mang ơn một người nào. Chuyện thế này ngẫu nhiên bắt chàng phải mang ơn.

Chàng cố suy nghĩ, làm cách nào trả ơn thiếu nữ áo hoa, để ra ngoài mà lòng nhẹ nhàng.

Châu báu, bảo kiếm, bảo đao? Những món vật chất ấy chỉ tổ làm phiền lòng người ta mà thôi!

Tuyết Cừu vẫn nhớ gương mặt và hình dung thiếu nữ áo hoa như thấy trước mặt.

Nhìn các vách trắng tinh. Chàng chọn một nơi sạch sẽ và không tì vết chàng lấy mũi kiếm khắc vào vách vẽ hình dáng thiếu nữ áo hoa ấy. Nét vẽ tuyệt vời.

Tuyết Cừu không ngờ mình vẽ được bức chân dung vô giá thế này.

Thiếu nữ áo hoa cầm một nhánh hoa, nhưng mắt hướng về phía xa xăm, mơ màng. Chân trời mây bay... Dường như thấp thoáng cánh buồm...

Nội dung chỉ chừng ấy nhưng nét bút trác tuyệt và điêu luyện, khiến tinh thần của bức tranh được lột hết.

Nhìn bức tranh chàng tự hỏi:

- Bức tranh này dường như cũng chưa xứng với ân đức của nàng. Nhưng ta biết làm sao? Những nhân vật nơi đây rất bí hiểm, âm trầm, võ công tuyệt cao. Họ cần nghệ thuật hơn vật chất. Ta làm sao đây?

Chàng lại tiếp tục suy nghĩ phải chế tạo ra thứ gì để tặng lại cho thiếu nữ áo hoa.

Chàng chợt thấy bên vách có một khối bạch thạch dùng làm kệ kê đồ. Chàng lấy khối bạch thạch ra, tạc tượng bán thân thiếu nữ áo hoa...

Tượng tạc xong. Chàng lấy kiếm chuốt bóng. Bức tượng thật có hồn. Nét tinh anh của bức tượng toát ra như có hào quang!

Chàng ngắm bức tượng mà xuất thần. Lã Tuyết Cừu tự nói:

- Ta biết khắc bao giờ nhỉ?

Lúc bấy giờ nữ nhân mang cơm tới, nàng đứng ngây nhìn bức tượng và tranh... Không biết lòng nàng có cảm nghĩ gì. Có tiếng khẽ thở dài.

Tuyết Cừu giật mình quay lại...

Nữ nhân hỏi:

- Ngươi có tình cảm gì với thiếu nữ áo hoa?

Tuyết Cừu phân trần:

- Tại hạ mang ơn người này. Tại hạ muốn đi nhưng không biết lấy gì để tạ ơn, bèn tập trung tinh thần mà vẽ một bức tranh và tạc một bức tượng, trước là để thâm tạ tấm lòng nữ lang áo hoa, sau để lưu niệm. Điều đáng nói là tại hạ chưa bao giờ biết vẽ tranh hay tạc tượng.

Nữ nhân bịt mặt nói:

- Đường nét này là xuất thần! Riêng tài hoa không thôi, không thể nào đạt được nét vi diệu của nó. Bức tượng như có hào quang, bức tranh như muốn ngàn câu thơ tả tình tả ý. Những nữ nhân mà ngươi đã từng quen biết, có thể nào ngươi tạc và vẽ được như thế này không?

Tuyết Cừu thành thật:

- Nỗi cao hứng mà làm, xuất cảm mà làm, bây giờ bảo vẽ hoặc tạc một bức khác tại hạ không

làm được.

Nữ nhân trầm ngâm một hồi nói:

- Ngươi muốn đi lắm sao?

Chàng đáp:

- Rất muốn!

Nàng hỏi tiếp:

- Ra khỏi nơi đây làm gì?

Chàng nói:

- Tại hạ phải đến sào huyệt của Đông Hải Thần Quân, trừ cho tuyệt căn mầm mống tai nạn giang hồ. Đâu đó xong, tại hạ trở lại Bí Tàng cung để tìm chủ nhân Bí Tàng Vô Tận Tàng cao thủ, để yêu cầu người ấy phóng thích những người giang hồ ra!

Nữ nhân hỏi:

- Nếu Chủ nhân không chịu phóng thích thì sao?

Lã Tuyết Cừu thở dài:

- Tại hạ sẽ hỏi chủ nhân, “nếu ai nhốt ngài như vậy ngài có chịu không”, có lẽ chủ nhân phải giải đáp câu hỏi đó!

Nàng lại nói:

- Có ai diện kiến được chủ nhân đâu! Chừng đó có lẽ ngươi phá Bí Tàng cung mất?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ sẽ gặp nữ chủ nhân mà yêu cầu!

Nàng nói:

- Nếu giả chủ nhân không nhận lời?

Tuyết Cừu nói:

- Như vậy, tại hạ đành phải xin lỗi!

Nữ nhân cười nhạt:

- Ngươi học võ từ Bí Tàng cung, trở lại phá Bí Tàng cung! Dù sao, đó cũng không đáng trách ngươi. Nhưng đối với các nhân vật đầu não nơi đây ngươi chưa phải là đối thủ của họ. Thôi, ngươi đã muốn thì cứ đi!

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Ở lại đây, tại hạ cũng không làm được gì, và không luyện thêm được điều gì nữa. Có điều tại hạ

đi, cô nương có bị trách phạt gì không?

Nàng buồn buồn:

- Có trách phạt ta cũng không dám để cho ngươi chịu!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ thật khổ tâm! Thôi, đành nán lại mà chờ!

Nàng lại hỏi:

- Sao ngươi không hỏi gì đến các cô nương đồng hành của ngươi?

Tuyết Cừu nói:

- Muốn hỏi lắm, nhưng ai đủ thẩm quyền trả lời hay giải quyết? Hơn nữa, cô nương lạnh lùng như băng tuyết. Có hỏi, cô nương cũng chỉ dạy khôn mà thôi.

Nàng lại hỏi:

- Bây giờ ngươi có muốn gặp nữ lang áo hoa của ngươi không?

Tuyết Cừu sáng mắt lên nói:

- Rất muốn gặp!

Nữ nhân từ từ lột khăn ra... Nàng chính là... Nữ lang áo hoa! Nàng thay đổi cả xiêm y lẫn giọng nói.

Lã Tuyết Cừu xúc động thật sự, nhào tới ôm chầm lấy nàng như ôm lấy một người thân thiết nhất.

Nữ lang áo hoa chẳng những để chàng tự nhiên, mà còn biểu lộ một tình cảm thân thiết đối với chàng.

Một hồi, Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời nói:

- Tại hạ nào biết là tiểu thư? Tiểu thư vì ai mà cơ khổ thế này? Tiểu thư như mẫu thân, nhũ mẫu, sư nương, sư mẫu... Công đức vô lượng ấy, tại hạ biết làm sao mà đền đáp!

Nàng nói:

- Ngươi đừng nghĩ gì về việc ân nghĩa với ta! Việc làm chánh đạo, đó là hình thức trả ân rồi. Ngươi đi đi, và nhớ là đừng trở lại lần nữa!

Tuyết Cừu nói:

- Gặp tiểu thư rồi, tại hạ cũng không biết bút mực nào tả xiết. Cho tại hạ trình bày vài điều. Tại sao tiểu thư đối xử tốt với tại hạ, trong khi tại hạ và tiểu thư lại không quen biết nhau?

Nàng đáp:

- Bởi vì ta có tấm lòng tốt! Cứ hiểu như vậy là được. Còn tên ta thì cứ gọi Hoa y nữ lang. Ngươi

hãy yên tâm về các cô bạn ngươi. Họ làm việc đúng theo sở thích của họ.

Tuyết Cừu lại nói:

- Có thể nào tiểu thư cho biết ý nghĩa về việc làm của Bí Tàng cung? Lại thêm một điều thắc mắc là võ công những người nơi đây cao vòi vọi, sao nỡ để Đông Hải Thần Quân tung oai tác quái như vậy?

Nàng nói:

- Bí Tàng cung làm theo tình thế của giang hồ! Bí Tàng cung chưa trừ Đông Hải Thần Quân là có nhiều nguyên do lắm. Trước nhất, lão vô tình tiếp tế nhân lực vật lực cho Bí Tàng cung. Tiếp theo, lão chưa hiện hết nét quái ác của lão, và sau cùng, sau lưng Đông Hải Thần Quân có một nhân vật độc đáo mà bản cung chưa khám phá ra nhân vật đó là ai.

Tuyết Cừu nói:

- Bao nhiêu cao thủ giang hồ bị hai nhóm người chi phối. Đó là Thần quân và Bí Tàng cung. Giang hồ lạnh tanh. Tại hạ quá đổi thương tâm!

Hoa y nữ lang giục:

- Ngươi sửa soạn hành lý và lên đường đi! Lần này, ngươi hạ sơn mình mang tuyệt học, và có nhiều việc cần phải làm. Hơn nửa năm bây giờ ngươi trở lui giang hồ ngươi sẽ thấy có nhiều sự thay đổi lớn. Cảm ơn ngươi đã cho ta những tuyệt tác!

Lã Tuyết Cừu không dám hỏi nhiều việc, sợ làm phiền ân nhân. Chàng sửa soạn hành lý đứng lên cáo từ.

Hoa y nữ lang nói:

- Ngươi chờ ta chút!

Nữ lang nói xong thoăn thoắt về phòng riêng của mình. Một hồi nàng trở ra, đúng là nữ lang áo hoa, y xiêm lộng lẫy. Mùi hương con gái bay tỏa. Nhan sắc nàng có vẻ u mị.

Tuyết Cừu bây giờ được ngắm nhìn nàng, vẻ đẹp thật bên ngoài và trong tranh. Thật có tinh thần của nghệ thuật, có hồn của nghệ thuật.

Nữ lang nhìn hai tác phẩm nghệ thuật chợt khen:

- Tác phẩm của công tử dường như thế gian không còn một tay điêu luyện nào khác. Bây giờ ta đưa công tử đi ra khỏi nơi này!

Hai người cất bước. Qua khỏi đoạn hành lang, hơn nửa năm, hôm nay chàng mới thấy được trời mây non nước.

Mặt trời đã hạ xuống núi, bóng râm mát.

Hoa y nữ lang đưa chàng đi ngã sau và xuyên vào mộc trận. Nàng nói:

- Công tử giỏi về trận pháp, có thể phá trận pháp ra ngoài không lạc lối được chăng?

Tuyết Cừu đứng lại nhìn ngắm một hồi. Chàng nhớ lời gã chài đã nói. Bí Tàng cung có Mộc trận bao phủ chung quanh. Nên khi đi với nữ lang trước khi vào trận, chàng đã ngầm nhận xét trận thế rồi.

Sau khi án xong kỳ môn, chàng xác định cửa sinh và cửa tử.

Chàng nói:

- Mời tiểu thư đi theo tại hạ!

Nàng đi theo chàng, khi bên trái lui, khi bên phải tiến, khi đi vòng, khi đi thẳng.

Nữ lang đi theo không nói một lời. Không khí trong trận càng lúc càng tối mù...

Nữ lang bỗng nói:

- Công tử có đi lạc không?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ phá theo cách tại hạ tìm ra, có thể khác với cách của tiểu thư, nhưng chắc chắn tới cùng một mục đích. Xin hãy vững tin!

Nữ Lang nói:

- Sóng gió lắm đó!

Chàng nói:

- Nếu không sóng gió, thì không biết tài của trạo phu!

Nữ lang cầm lấy tay chàng:

- Giờ này... Ta giao ta cho công tử.

Nàng không biết Tuyết Cừu hiểu nghĩa câu ấy như thế nào. Chỉ thấy tay chàng bỗng nhiên run lên và nữ lang nghe rõ. Nhưng chàng lại nói:

- Phải rồi! Thuyền qua trên biển. Người đi trên thuyền coi như đã giao tính mệnh mình cho người lái thuyền!

Họ cứ để yên tay vậy mà đi.

Bỗng có một con vật dài và đen, lớn bằng một ôm tay nằm chắn ngang lối...

Tuyết Cừu nói:

- Mãnh xà cản lộ!

Nữ lang nói:

- Vậy là lạc lối rồi!

Tuyết Cừu nói:

- Mãnh xà ơi! Ta đã từng vào sinh ra tử, từng giết nhiều con vật hung tợn hơn người nữa, như Khủng tri thù, đại ngạc. Nếu ngươi không tránh đường e nguy hiểm cho ngươi!

Mãnh xà vẫn nằm im.

Tuyết Cừu nói:

- Võ công và khinh công của tiểu thư cao hơn tại hạ, vậy hãy cùng tại hạ nhảy qua khỏi mãnh xà này!

Nữ lang nói:

- Công tử quên lời hứa rồi chăng?

Tuyết Cừu không nói nữa, chàng kề lưng cõng Hoa y nữ lang lên, tay vỗ vào kiếm, dùng Ma ảnh vượt qua khỏi mãnh xà.

Rắn ngóc đầu phóng theo, thấy ánh kiếm nhấp nhô, nó vội rụt lại.

Chàng chớp mình vài cái nữa, thế trận đã sáng dần.

Tuyết Cừu đặt nữ lang xuống nói:

- Thuyền sắp cập bến rồi!

Hoa y nữ lang thở phào nói:

- Công tử làm ta chết ngộp mất!

Ra ngoài trận Tuyết Cừu nói:

- Dĩ nhiên, tiểu thư phải đi lối trước cho tiện! Chúc tiểu thư vạn sự mãn hỷ! Cho tại hạ gởi lời thăm những người thân!

Hoa y nữ lang nói:

- Công tử có lắm hồng nhan tri kỷ! Nào là Phi Quỳnh, Oanh Oanh, Ngoạn Cô và nhất là Băng Kiên.

Tuyết Cừu cúi đầu:

- Tại hạ có đông bằng hữu, nhất là nữ nhân, nhưng rốt rồi vẫn không có ai. Họ chỉ là những người thân thiết, chứ không tri kỷ, tri âm. Dù sao, hoàn cảnh khắc nghiệt đã đưa đẩy Lã Tuyết Cừu này thành con người vô hạnh. Lắm lúc nghĩ lại tại hạ hết muốn sống!

Hai bên tâm sự nhau một hồi, bỗng nàng nói:

- Thôi, ta chia tay vậy!

Nữ lang nói xong quay mình đi rất nhanh.

Tuyết Cừu bồi hồi nhìn theo... Chợt thấy nàng quay lại.

Tuyết Cừu hồi hộp hỏi:

- Tiểu thư có gì dặn dò?

Hoa y nữ lang nhìn chàng chăm chăm rồi hỏi:

- Sao công tử không đi?

Tuyết Cừu thở dài nói:

- Tại hạ không rõ mình ra sao nữa!

Hoa y nữ lang lấy trong người ra viên dạ minh châu đưa cho chàng, nói:

- Cái này của công tử đây, suýt nữa ta quên mất!

Lã Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Công ơn của tiểu thư không sao nói hết được! Vật nhỏ mọn này xin tiểu thư giữ làm kỷ niệm! Tại hạ còn muốn gởi thêm cho tiểu thư nữa là khác!

Nữ lang nói:

- Công tử hãy để bọc đó xuống, ta chọn một viên.

Tuyết Cừu cởi ta nải ra, nàng cầm cái ấn Bá vương tài đức lên xem, cười:

- Ấn này là võ lâm chi bảo đã lạc mất mấy trăm năm nay, giờ thấy bên mình công tử, chắc võ lâm đã đến thời kỳ thái hòa.

Nàng không lấy ấn, mà chỉ lấy viên bạch ngọc lớn bằng ngón tay, nói:

- Ta giữ viên này!

Rồi nàng lại lấy trong người ra một viên màu tím đưa cho chàng nói:

- Đây là viên Tử thạch quang, công tử hãy nhận nó để làm kỷ niệm!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ chả hiểu tí gì về thân thế của tiểu thơ. Sao mà... Sao mà... Sao sao ấy.

Nữ lang nói:

- Có cơ duyên, thì tự khắc sẽ biết! Có ai muốn thế này bao giờ!

Nàng nói bằng giọng xúc động, kèm theo mấy giọt lệ long lanh.

Lã Tuyết Cừu thấy lòng nhoi nhói.

Họ lại chia tay lần nữa.

Hoa y nữ lang đi khuất, Tuyết Cừu vội mang hành lý tiếp tục lên đường.

Chàng đi chừng nửa khắc thời gian, bỗng thấy một người đứng chặn đường.

Tuyết Cừu trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

- Ta là kẻ đi tìm tên Lã Tuyết Cừu để giết.

Chàng động tâm hỏi:

- Các hạ và hắn có mối cừu thế nào?

Người kia nói:

- Bởi hắn từ Bí Tàng cung ra!

Tuyết Cừu quan sát thấy người này trạc ngoài sáu mươi, có tướng mạo nghi biểu lắm, khiến chàng có phần nể nang.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ bị Bí Tàng cung bắt, bây giờ được họ phóng thích.

Người kia lại đáp:

- Bí Tàng cung không buông thả ai, sao lại buông thả ngươi?

Lão nói xong liền đánh ra một chưởng khá mạnh.

Lã Tuyết Cừu vận bảy thành công lực ra đỡ.

Một tiếng "sầm" khô khốc vang lên giữa rừng vắng, cả hai đều ngạc nhiên vì công lực của đối phương.

Chưởng thứ nhì, chàng vận tám thành, chưởng thứ ba chín thành, đến chưởng thứ tư chàng đem hết công lực thập thành, đôi bên không ai nhường ai nửa bước.

Người kia khen:

- Người đáng mặt là một cao thủ!

Lão nói xong, chớp người biến mất.

Lã Tuyết Cừu muốn hỏi lão cũng không kịp. Chàng qua bên kia sông, trở lại gò Ma Khâu. Nơi đây đã để lại cho chàng những ấn tượng rờn rợn về những con Khủng tri thù.

Trời vào khuya, khung cảnh hoang tàn.

Chàng lặng lẽ đi lần xuống gò. Trước mặt chàng một bóng trắng thấp thoáng. Chàng phi thân nhanh tới...

Người kia bỗng dừng lại. Và Tuyết Cừu nhận ra đó chính là Ngũ Ngoạn Cô.

Chàng than thầm:

- "Lại là một... nữ lang! Khổ thật khổ! Tại sao ta cứ gặp mãi những người này".

Chàng thấy Ngũ Ngoạn Cô cũng có chút lòng tốt đối với mình, liền chắp tay nói:

- Tại hạ ra mắt Ngũ Cô nương! Không nghe lời cô nương, suýt nữa tính mệnh không còn.

Ngũ Ngoạn Cô lạnh lùng hỏi:

- Những người bị nhốt trong trận đâu rồi?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ vào đó mà không gặp một ai!

Ngoạn Cô hỏi:

- Mấy người đồng hành của công tử đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Họ đi riêng rồi.

Ngoạn Cô nói:

- Công tử trở lại gò đây để làm gì? Sao lại không đi đường khác?

Tuyết Cừu tự hỏi:

- Chẳng lẽ Ngũ Ngoạn Cô không hay biết gì về việc Bí Tàng cung.

Nghĩ vậy, chàng nói:

- Miên Thủy có rất nhiều cảnh để chiêm ngưỡng. Đi lâu rồi, tưởng cũng nhớ nơi mình bắt đầu đi. Vì vậy phải trở lại đường cũ. Ngũ cô nương đến đây có việc gì?

Ngoạn Cô cười nhạt nói:

- Công tử vẫn không nói thật với ta. Nhưng thôi! Ta cũng chỉ ngẫu nhiên mà đi qua đây.

Tuyết Cừu hỏi:

- Bây giờ cô nương về đâu? Bấy lâu có tin gì Thần quân không?

Ngoạn Cô nói:

- Không ai có thể nhốt Thần quân lâu được. Cảm ơn công tử có lòng hỏi thăm. Bây giờ ta trở về Thần Quân phủ.

Tuyết Cừu hỏi:

- Thần quân hiện tại có mặt nơi ấy chứ?

Nàng gật đầu.

Tuyết Cừu nói:

- Vậy tại hạ phải đến nơi đó.

Ngoạn Cô hỏi:

- Công tử quyết liều chết với Thần quân sao?

Chàng gật đầu:

- Không cách nào khác.

Ngũ Ngoạn Cô nói:

- Vậy thì chúng ta mỗi người mỗi đường. Công tử bảo trọng!

Tuyết Cừu chào nàng rồi cất bước. Vừa đi, chàng vừa nghĩ thầm:

- “Cũng may cho ta, Ngũ Ngoạn Cô không có gì một tình cảm sâu đậm!”

Nhưng chàng bỗng giật mình đặt câu hỏi:

- Còn Thần quân ở đó, sao Ngoạn Cô lại đi riêng để đến nơi hoang tịch thế này? Có gì khác chăng?

Đầu óc chàng dù có linh mẫn cũng không xét được trong trường hợp này.

Tuyết Cừu nhắm hướng Thần Quân phủ mà rảo bước...

Chương 16 - Nhân vị tình sầu

Suối xuân, cây cối khu rừng thưa này vẫn còn tươi tốt. Trời chiều, mùi hương của hoa dại làm lãng khách thấy lòng bâng khuâng.

Có thật Đông Hải Thần Quân đã về lại nơi ấy chăng? Đó là câu hỏi mà chàng nghiệm mãi lấy câu trả lời, không chắc chắn.

Nhưng dù sao, Ngũ Ngoạn Cô mà điều khiển đội Khoái kiếm thủ và những nhân vật trong Thần Quân phủ đối với chàng là một điều trở ngại.

Theo chàng, chém giết là việc cực chẳng đã. Những người không đáng phải chết, mà chết phi lý thì đó là một sự phí phạm.

Tuyết Cừu tự hỏi:

- Tại sao Ngoạn Cô không cùng đi với ta cho gần? Nàng trở mặt hay nàng hờn dỗi?

Cái gì đến sẽ đến. Một mình Lã Tuyết Cừu đường hoàng đi vào phạm vi kiểm soát của Thần quân. Chàng chưa đến nơi đã thấy một cặp nam nữ bồng kiếm đứng sẵn.

Hai người kia đồng thanh nói:

- Thần Quân phủ cho mời công tử đến dự tiệc!

Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Cảm ơn quý phủ đón tiếp chu đáo!

Chàng đến gần tới phạm vi đã thấy treo hoa kết tụ, đèn lồng sáng nhấp nhô trong gió.

Một đội nữ nhạc trổi giọng xập xình.

Một người mặc đồ đại lễ cung tay hô lớn:

- Cung thỉnh Lã công tử vào phủ.

Vào đến tiền đình, nhìn vào, chàng thấy giữa phòng kê một bàn tiệc tròn. Đông Hải Thần Quân ngồi giữa, hai bên có Thủy Hỏa nhị sứ. Đối diện với Thần quân, hơi chếch một chút là Ngũ Ngoạn Cô và một chiếc ghế trống, về phía sau có mười hai Khoái kiếm thủ.

Vị trưởng lễ hô lớn:

- Mời công tử nhập thất!

Ngũ Ngoạn Cô cùng hai vị Thủy Hỏa sứ đứng lên ra rước Lã Tuyết Cừu.

Ngũ Ngoạn Cô mỉm cười:

- Sao công tử đến trễ thế? Mời nhập tiệc!

Đông Hải Thần Quân nhìn chàng mỉm cười.

Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào mặt Thần quân, thấy thần sắc ông vẫn phơi phới như ngày nào. Chàng xá một cái rồi nói:

- Thần quân quả là danh bất hư truyền. Ngài phá cửa nào mà ra được thế?

Ông cười kha khả nói:

- Trận đó bí hiểm thật! Nhưng bí hiểm với ta lâu ngày sao được?

Ngũ Ngoạn Cô và Lã Tuyết Cừu ngồi bên nhau. Buổi tiệc bắt đầu.

Thần quân nói:

- Nếu công tử không nghi có độc trong buổi tiệc này, xin tự nhiên cho.

Ngoạn Cô chuốc rượu, gắp thức nhấm bỏ vào chén chàng nói:

- Mời tất cả nâng cốc.

Mọi người đều đưa cốc rượu lên ngang mày, rồi ai nấy cùng uống.

Tuyết Cừu chép miệng:

- Chưa từng gặp rượu nào ngon như thế này. Tại hạ rất biết ơn Thần Quân phủ đón tiếp trọng thể.

Ngoạn Cô nói:

- Không phải rượu độc chứ?

Tuyết Cừu cười cười:

- Dĩ nhiên thể diện của Thần Quân phủ phải khác chứ. Chỉ tiếc một điều, tại hạ là kẻ đại thù của giang hồ mà Thần quân tiếp như thế này, không sợ giang hồ dị nghị sao?

Thần quân nói:

- Công tử gần như là một nhân vật thượng đỉnh của võ lâm, một mình đến đây, tư cách ấy chẳng đáng để ta tiếp sao? Nhưng ta cũng hơi thắc mắc, nơi đây là chốn long đàm hổ huyệt, mà công tử dám dấn thân vào?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ dám đến đây cũng nhờ tấm lòng của Ngũ tham mưu.

Buổi tiệc thật sôi nổi, Tuyết Cừu ăn nói phải phép, cử chỉ hào phóng, khác với hình ảnh của một Tiểu Sát Tinh dạo nào.

Thập nhị Khoái thủ đứng ngoài thấy thế ngứa mắt.

Ngũ Ngoạn Cô truyền một đội nữ ca vũ múa kiếm và dâng lễ tửu.

Tuyết Cừu cười cười:

- Ngồi bên cạnh tại hạ, dường như Ngũ tham mưu không được yên tâm cho lắm.

Ngạn Cô nói:

- Trái lại, ta cảm thấy an tâm hơn ngồi bất kỳ nơi nào.

Đoàn ca vũ gồm mười hai thiếu nữ xinh như mộng, cô nào cũng nõn nà, lưng thon ngực nở, điệu múa dịu dàng, đường kiếm nhanh nhẹn, lướt qua lướt lại trên mấy đầu ngón chân, ly rượu đầy không sánh ra ngoài một giọt.

Bàn tiệc gồm năm người đội múa có mười hai cốc, mỗi đợt mời, riêng Tuyết Cừu được tám cốc.

Tuyết Cừu cười:

- Kiếm thì sắc, rượu thì nồng, lại được ngồi bên giai nhân, tại hạ cảm thấy mạng mình khó thọ.

Ngũ Ngoạn Cô cười hắc hắc, nói:

- Nếu công tử thấy e ngại, ta cho đình buổi tiệc này.

Lã Tuyết Cừu xua tay nói:

- Ấy chết! Tại hạ vui miệng mà nói vậy thôi, đâu dám vì mình mà làm mất nhã hứng của chư vị?

Chàng vẫn uống tiếp mấy chung nữa. Tính ra số rượu của chàng nhiều gấp hai lần bốn người kia.

Tuyết Cừu cười ung dung nói:

- Có lẽ Thần quân lấy lễ mà đãi tại hạ, chứ ngài là một tuyệt đại cao thủ, tửu lượng phải cao hơn tại hạ mấy lần.

Ngũ Ngoạn Cô nghiêm giọng:

- Thêm một điều nữa! Công tử đừng quên trong tiệc này, Thần quân vẫn... Khách của ta.

Lã Tuyết Cừu nhờ có luyện Cự Bí thần công, một công phu này ngoài việc làm tăng công lực, còn giúp cho người luyện nó tự giải quyết được nỗi bế tắc trong cơ thể.

Chàng còn luyện qua phương pháp điều dưỡng trong y học, và có thể biết được trong những thức ăn uống có độc hay không.

Bốn người kia dường như đã... Tàng tàng chén cúc dở say, họ cũng tự ước lượng Tuyết Cừu chừng đang say.

Ngũ Ngoạn Cô ướm ý:

- Dường như công tử đã thấm men rồi ấy.

Biết nàng lấy hư làm thực, nên chàng phải lấy thực làm hư:

- Cảm ơn Ngũ... Chủ nhân, tại hạ cảm thấy mình như chưa có giọt nào. Đản sứ chủ nhân năng

túy khách, bất tri hà xử thị cố hương (Chủ nhân ví biết làm say khách thì dẫu nơi nào cũng quê hương). Tại hạ vốn dạn dày trong gót phong trần, lại có tính lân hoa tích ngọc. Đêm nay gặp chủ nhân là bậc giai nhân khuynh quốc, thì có lý nào không lướt khướt một đêm?

Ngũ Ngoạn Cô nhìn chàng chăm chăm, như để tìm hiểu chiều sâu trước con người đó. Nàng chúm chím cười:

- Công tử có tửu lượng ghê gớm. Nhưng công tử nói vậy không sợ Thần quân phật ý sao?

Tuyết Cừu cười lớn:

- Tại hạ quyết chắc là không!

Ngoạn Cô hỏi:

- Lý do?

Tuyết Cừu đáp:

- Trước nhất là Thần quân và tại hạ đều là khách của Ngũ chủ nhân. Thứ nữa, Thần quân là bậc hơn đời, ông không có cung cách tầm thường như vậy. Sau là, vị thế ngồi thế này là bằng chứng để tại hạ có quyền khẳng định.

Thần quân chợt hỏi:

- Công tử quyết ở lại tệ phủ đêm nay sao?

Chàng đáp:

- Nếu quý phủ cho phép. Cho phép tới đâu, tại hạ làm tới đó.

Ông hỏi tiếp:

- Công tử có biết mình đã uống nhiều lắm không?

Tuyết Cừu cười nửa miệng:

- Tại hạ còn muốn uống nữa.

Bốn người kia đưa mắt nhìn nhau. Ngoạn Cô nói:

- Công tử chờ ta một chút! Ta sẽ đi lấy thứ rượu đặc biệt cho công tử.

Nàng đi liền. Tuyết Cừu ngồi lim dim.

Một lát, Ngoạn Cô tự tay đem bình rượu ra. Nàng đặt trên bàn rồi nói:

- Đây là Lộ Trúc tửu! Muốn có loại rượu này phải tốn nhiều công phu.

Tuyết Cừu chận lại, nói:

- Cách làm nó thì tại hạ biết rồi. Còn chất rượu thế nào thì tại hạ chưa rõ.

Ngoạn Cô rót đều mỗi người mỗi cốc. Nàng nói:

- Mời công tử thưởng thức thử như thế nào?

Tuyết Cừu nhấm một chút rồi gục gặc đầu:

- Ngon hơn Lộ Trúc tửu một bậc.

Bốn người kia thất kinh. Thần quân làm nửa ngụm rồi hỏi:

- Công tử cho đây là Lộ Trúc tửu giả à?

Tuyết Cừu làm hết một cốc rồi nói:

- Đào hoa bất giữ đông hoa cộng. Sanh địa tranh đồng thục địa nan (Hoa đào không nở chung với các loài hoa mùa đông, vị sanh địa không thể sánh với thục địa).

Chàng chỉ nói chừng đó nhưng họ hiểu. Ngoạn Cô nói:

- Té ra công tử chưa say!

Tuyết Cừu nói với giọng đặc sệt vì rượu:

- Say thế nào được! Hai loại rượu ấy giao...phối nhau, thành... Mãn thiên xuân sắc.

Lã Tuyết Cừu lắc lư thân hình giả như say, nhưng chính là chàng đang áp dụng Cự Bí thần công để đẩy độc tố kích thích ra ngoài.

Đội ca vũ và đội nhạc đã lui gót tự bao giờ. Nhưng Thập nhị Khoái thủ vẫn còn bồng kiếm đứng hầu phít sau.

Gương mặt Ngũ Ngoạn Cô giờ đã đỏ hồng. Còn Tuyết Cừu mắt như mở không ra. Thật ra chàng đang lim dim để nhìn họ.

Thần quân ngoắc tay hai thị nữ:

- Đưa công tử về tĩnh phòng.

Hai thị nữ bước tới...

Tuyết Cừu đưa tay ngăn lại nói:

- Không! Tại hạ muốn đi cùng Ngũ chủ nhân.

Thần quân biến sắc hét:

- Tuyết Cừu! Công tử không nể nang gì ta cả sao?

Thập Nhị Khoái thủ chuyển động kiếm...

Tuyết Cừu lè nhè:

- Ý của tại hạ cũng là ý của Ngũ tiểu thư đó.

Ngũ Ngoạn Cô đứng lên nói:

- Ta không ngờ có việc đêm nay! Cung thỉnh Thần quân về điệp phòng. Mời công tử theo ta!

Mãn tiệc!

Tuyết Cừu đứng lên, chàng làm như lảo đảo thật sự.

Ngoạn Cô vờ như sợ chàng té chộp tay chàng, Tuyết Cừu vờ như cần phải quàng qua lưng nàng mới khỏi đảo. Nhưng tay của chàng đã đặt đúng vào hai huyệt Thiên khê và Thực đậu dưới nhũ căn.

Một trinh nữ bị người khác phái chạm vào hai huyệt này sẽ gây phản ứng rất mạnh.

Rõ là vỏ quít dày, móng tay nhọn. Nhưng người bên ngoài nhìn tưởng chừng như đó là một cặp tình nhân. Thật ra bên trong chỉ... Nửa cặp mà thôi.

Và cho đến bây giờ, Ngoạn Cô cũng chưa xác định được Tuyết Cừu tỉnh hay say.

Bọn Khoái thủ đi theo phía sau.

Ngoạn Cô nói với Tuyết Cừu như hỏi chính mình:

- Công tử chệch ngón tay một chút được thông? Lại còn nhịp nhịp ngón tay nữa chứ?

Tuyết Cừu nói như dở tỉnh dở say:

- Tại chúng có duyên với nhau nên gặp gỡ như vậy. Buông ra thì vĩnh viễn tại hạ không đứng lên được. Tiểu thư quỷ lắm!

Bây giờ nàng mới biết rằng Tuyết Cừu không say, chỉ có nàng say thì có. Một phần vì chất rượu ngấm vào cơ thể, một phần vì sự va chạm của chàng trai tuấn tú, đầu óc của nàng đê mê, hoang mang.

Hai người vẫn trong tư thế ấy đi thêm một đoạn nữa, đến một phòng đã mở cửa sẵn, có hai thể nữ bồng kiếm đứng canh.

Tuyết Cừu nhớ đến tiểu Bồ tát Băng Kiên người của Thần Quân phủ, đã cho chàng biết một cách kỹ lưỡng về những bí mật nơi này.

Ngoạn Cô đã bỏ tay chàng ra nhưng chàng vẫn còn giữ lấy nàng. Ngoạn Cô hỏi:

- Mời công tử vào!

Tuyết Cừu cười cười:

- Tiểu thư cùng vào chứ?

Nàng cắn môi:

- Tất nhiên!

Chàng rút tay về và nói tiếp:

- Thật là đại hạnh! Tại hạ có một cái tật, khi cận kề với giai nhân rồi, thì không thích sự có mặt của kẻ khác bên cạnh mình.

Ngũ Ngoạn Cô quay lại khoát tay cho bọn thuộc hạ lui, rồi nói với chàng:

- Nơi đây chỉ là thụy phòng. Bây giờ công tử cần dùng gì thêm không?

Tuyết Cừu nói:

- Ngay tại phòng này có gì ta dùng nấy, còn không thì thôi.

Ngoạn Cô nói:

- Có một ít rượu nhẹ, không thức nhấm.

Tuyết Cừu cài cửa cẩn thận, rồi quan sát chung quanh. Phòng bài trí đơn giản. Một kệ sách chừng năm mươi quyển. Một bàn hình thuẫn với hai ghế. Và một hương sàng có sẵn chiếc gối đôi. Bên vách có chỗ treo vũ khí.

Ngoạn Cô cũng nhìn qua một lượt rồi nhìn chàng, nàng khẽ rùng mình.

Tuyết Cừu cười thầm. Chàng nói:

- Thần quân có lẽ đã an giấc rồi. Ta thức khuya làm gì?

Chàng nói rồi đưa tay dìu nhẹ nàng đến hương sàng.

Ngoạn Cô nói như chống chế:

- Công tử không để ý gì đến thủ đoạn của Thần quân sao?

Chàng nhìn nàng hau háu, thúc giục và gật đầu.

Ngoạn Cô bỗng cúi đầu. Hồi lâu, nàng ngẩng lên nói:

- Công tử tưởng ta là một xử nữ sao?

Tuyết Cừu lè nhè ra giọng liều lĩnh:

- Ở chung với lão sói, không giai nhân nào là xử nữ cả!

Nàng chúm chím cười, hỏi lại:

- Vậy ta không phải là... Con gái.

Tuyết Cừu vẫn bướng bỉnh:

- Cứ thử rồi mới biết.

Ngoạn Cô mắng:

- Công tử đúng là một con sói đói! Người sành điệu, trước khi ăn, phải biết thức ăn có ngon dở, dơ sạch. Công tử hồ đồ bộp chộp, thưởng thức làm sao được?

Tuyết Cừu với tay hạ đèn mờ một chút, rồi kéo Ngoạn Cô nằm xuống...

Ngoạn Cô chống đối trong miễn cưỡng.

Tuyết Cừu nói:

- Ai không biết Ngũ tiểu thơ võ công cao hơn tại hạ? Khi con hổ đã lên mình con trâu rồi, thì dù có Thần ngưu chăng nữa cũng khó thoát. Tiểu thư đừng tương kế tựu kế!

Ngoạn Cô lừ đừ:

- Đến nước này công tử muốn gì đó thì muốn thôi.

Tuyết Cừu vẫn hung dữ:

- Tiểu thư là đệ tử của dị nhân, phần tang hiếu vừa mãn. Thần quân làm thế nào động chạm vào ngọc cốt băng cơ của nàng được. Tại hạ biết nhân vật khi nãy không phải là Thần quân. Có thể Thần quân vẫn còn bị nhốt ở trận, hoặc ai đó đã cứu Thần quân rồi đưa ông đi nơi khác? Tiểu thư điều khiển phủ này.

Chàng vừa nói vừa đỡ Ngoạn Cô ngồi dậy.

Ngoạn Cô áo quần nhầu nát, đầu tóc bù rối, hơi thở vẫn còn phảng phất chút men.

Nhìn cảnh tượng nửa vời, Ngoạn Cô thở ra, nói:

- Té ra công tử biết rất rõ. Đã biết vậy sao công tử còn nỡ đày đọa ta đến đỗi này? Ngàn năm ta ăn nói với ai đây, khi mình không ăn mà có chịu? Khi tay không nhúng chàm mà vẫn xanh?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là phường thô tục mà tiểu thư cho uống rượu pha, dừng lại tới đây là may lắm rồi.

Ngoạn Cô thụi đầu vào ngực chàng, rồi đẩy chàng nằm xuống... Nàng mân mê râu tóc của chàng, rồi mở chăn và đắp trùm cả hai người...

Và đến khi Tuyết Cừu biết mình trúng mê hồn hương thì muộn mất.

Ngũ Ngoạn Cô hất chăn ra ngồi dậy, y xiêm vẫn mượt mà, nhan sắc càng xinh tươi, nàng nhìn Tuyết Cừu đang nửa mê nửa tỉnh, dùng hết khí lực để vận công.

Ngoạn Cô nói:

- Giả sử ngươi đừng nửa vời, thì không có việc như vầy đâu. Ngươi dốt về khoa tâm lý phụ nữ. Khi cái "vọng" của phái nữ nổi lên, thì họ sẽ đạp tất cả những chướng ngại xuống hết. Công tử! Bây giờ chúng ta trở lại vấn đề!

Trở lại vấn đề là câu thật hàm nghĩa. Nghe nàng nói chàng vẫn lặng thinh. Hoàn cảnh nguy hiểm thế này, khiến tiềm năng của ý thức nổi lên, chàng dần dần tỉnh lại, nhưng chất độc kia làm tiêu tan hết công lực của chàng...

Tuyết Cừu buồn đến chết được. Công trình mấy mươi năm vì một chút sơ hở giờ xem ra như một cái xác.

Chàng nằm gác tay lên trán mắt mở trừng trừng nhìn trần nhà. Những nhân vật trong quá khứ từ đâu kéo tới bao vây lấy chàng.

Hoa y nữ lang nhìn chàng mà thở dài ngao ngán. Phi Quỳnh thì nửa giận nửa buồn.

Băng Kiên chửi:

- Ngươi là một tên ngu.

Mộc Thúy Hương rút kiếm tự tử. Hoa Như Tuyết lặng lẽ bỏ đi.

Gã Lã Tuyết Cừu kia chỉ vào mặt nói:

- Ngươi cấm ta không được bén mảng tới đây, cuối cùng ngươi vẫn chết ở nơi này.

Lã Tuyết Cừu thở dài nhắm mắt.

Ngoạn Cô nói:

- Sao ngươi không chịu trả lời?

Tuyết Cừu vẫn nhắm mắt nói:

- Tại hạ không hiểu ý tiểu thư muốn nói gì?

Ngoạn Cô nói:

- Nghe nói công tử thông minh lắm, sao đứng trước người đẹp lại khờ được đến thế? Công tử có hiểu rằng. Tuy chúng ta chưa "xác thịt" với nhau, nhưng đã mang tiếng chăn gối rồi chăng?

Tuyết Cừu nhắm mắt, nói:

- Đó là hư, không thể thực! Những bộ hành cùng ngồi trên cỗ xe ngựa chật hẹp, họ va đụng với nhau, rồi cứ vịn vào "thọ thọ bất thân" mà kết tội họ sao? Tại hạ bây giờ công lực đã tiêu tan hết rồi. Không thể đề khí vận công, không còn cảm giác hay cảm hứng nữa.

Ngoạn Cô nói:

- Ta muốn công tử khai thật những gì công tử gặp gỡ trong vòng nửa năm nay!

Tuyết Cừu nhướng mắt nói:

- Tại hạ không thích ai ép uổng!

Ngoạn Cô nói:

- Chúng ta trao đổi điều kiện?

Tuyết Cừu nói:

- Sự trao đổi giữa kẻ thắng với người bại luôn luôn là bất bình đẳng. Tại hạ không trao đổi.

Ngoạn Cô cười:

- Dù bất bình đẳng cũng còn có cơ để phục hồi, hơn là chết.

Tuyết Cừu trầm giọng:

- Cho biết điều kiện trao đổi?

Ngoạn Cô nói:

- Ta phục hồi công lực cho công tử và công tử phải làm cho ta những gì ta yêu cầu.

Tuyết Cừu nói:

- Lời tiểu thư nói, khiến tại hạ có cảm tưởng tiểu thư và tại hạ hóa thành một giống như một quái thai. Thôi, hãy để tại hạ chết thanh thản cho rồi.

Có tiếng gõ cửa...

Ngoạn Cô mở ra, bỗng tên La Tuyết Cừu bước vào làm lễ xong nói:

- Thuộc hạ đã thi hành công tác xong, trở về đây phục báo. Lại nghe nương nương thần phủ bắt được tên Lã Tuyết Cừu, xin thần phủ giao thuộc hạ khai thác hắn.

Thái độ hắn có vẻ hống hách ngang ngược lạ. Cứ thấy cử chỉ của hắn, đủ biết hắn là người tâm phúc nhất của Ngũ Ngoạn Cô.

Ngoạn Cô cười lạnh:

- La Tuyết Cừu? Cũng vẫn là Tuyết Cừu. Dường như trước đây ngươi có tên là Lã Tuyết Cừu. Ngươi là tên vô lại phản phúc. Ta vì Thần quân mà chứa ngươi. Ngươi biết nơi đây là chốn nào mà dám đột nhập vào? Lại còn dám xen vào việc của ta nữa?

Nàng quay ra ngoài gọi lớn:

- Cẩm vệ quân đâu!

Hai tên cẩm vệ y vệ sĩ ở bên ngoài chạy vào cúi đầu nói:

- Xin nương nương thần phủ dạy việc!

Nàng nói:

- Tên La Tuyết Cừu này nữa đêm đột nhập vào tư phòng của ta, mắc tội gì?

Hai tên cẩm y cúi đầu nói:

- Hành hình hắn.

Ngoạn Cô nói:

- Cho hắn vào hổ lao nửa tháng!

- Tuân lệnh! Cẩm vệ nói.

Gã La Tuyết Cừu sợ quá, quỳ xuống lạy như tế sao.

Hai tên cẩm vệ lôi hắn đi, bên ngoài có hai tên hổ bôn chực sẵn.

Ngoạn Cô đóng cửa lại, rồi trở lại giường. Tuyết Cừu vẫn nằm ngửa nhìn trần nhà, tư lự.

Ngoạn Cô nằm ghé bên. Nàng với tay tắt đèn. Cả hai cùng nằm yên.

Ngoạn Cô nói gọn:

- Ngủ!

Tuyết Cừu đã từng nằm như thế này với các nàng Phi Quỳnh, Băng Kiên... Vì ăn phải dược hà mà thất lễ với Mộc Thúy Hương. Trải qua những tao ngộ đó, giờ đây chàng nằm bên Ngũ Ngoạn Cô mà vẫn bình thản. Hơn nữa, lòng chàng đang trăm mối, nên không cảm thấy có gì hứng khởi.

Ngoạn Cô tuy nói ngủ, nhưng không cách nào ngủ được. Nàng vốn biết Tuyết Cừu là một nhân vật quân tử, lòng dạ vốn thiện lương. Có đáng trách chăng là học đòi làm kẻ trí.

Trong bóng tối Ngoạn Cô thở dài nhè nhẹ.

Hồi lâu, tiếng gà eo óc gáy. Ngoạn Cô mệt mỏi ngồi dậy đốt đèn. Vẫn thấy Tuyết Cừu nằm mở mắt, ngó trừng trừng trần nhà, nàng tức quá, nói:

- Một đêm chăn gối của ta đó! Thật rất uổng cho kiếp hồng nhan. Nam tử như ngươi cũng nên đập đầu mà chết cho rồi. Bây giờ cũng chưa muộn, nếu ngươi không chứng minh tính nam nhi của ngươi, thì bắt buộc ta tịch thu vũ khí và tư trang, rồi bỏ ngươi xuống hầm sâu.

Nói về tư trang và vũ khí, Tuyết Cừu lại đâm ra bồi hồi. Đoạn đầu đao do Từ nhũ mẫu để lại. Bảo kiếm là do Như Tuyết tặng. Tử thần quang là do Hoa Y nữ lang trao đổi để kỷ niệm. Ngoài ra còn một món tối quan trọng là cái ấn minh chủ võ lâm, võ lâm chi bảo.

Nhưng tới nước liều, Tuyết Cừu vẫn nói:

- Chăn gối trong sự miễn cưỡng thì có gì là khoái lạc? Đã đến bước đường cùng, thì sinh mệnh cũng không tới đâu, huống gì là vật ngoại nhân? Xin tiểu thư ra tay.

Ngũ Ngoạn Cô tát vào má chàng một cái khá mạnh, nói:

- Ta cưỡng ép ngươi bao giờ? Ngươi cưỡng bức ta trước mặt mọi người thì có. Vì bản năng tự vệ ta không thể không đề phòng. Nếu ta không được cùng công tử chung những nỗi buồn vui, thì không bao giờ ta để công tử lọt vào tay một ả nào trên đời này.

Ngoạn Cô nói có phần đúng. Rõ ràng cho tới bây giờ, nàng cũng chưa có gì để gọi là lăng loàn mất nết hay độc ác. Nàng thể hiện tính nết của một thiếu nữ mới lớn một cách thuần túy.

Nàng đáng thương hơn đáng trách. Người ta nói, trong vòng tay Thần quân, không nữ nhân nào còn xử nữ cả. Mà Ngoạn Cô giữ được mình, có đáng là một kỳ nữ chăng?

Nàng không nhân đạo, cũng không độc ác.

Nàng không chánh phái bởi vì nàng là trợ thủ của Thần quân. Nàng không chủ trương những việc độc hại cho võ lâm. Nói tóm lại, Ngũ Ngoạn Cô là một nữ nhân có mức sống tiêu biểu nhất, nàng hơn hẳn các nữ nhân khác về tài năng và tư tưởng.

Ngoạn Cô đứng lên mở cửa. Tuyết Cừu ngồi dậy, tư trang và vũ khí vẫn mang vào người như lúc nào.

Ngoạn Cô ngoái lại nói:

- Theo ta!

Hai người thầm lặng ra đi... Rất nhiều toán canh phòng thấy nàng, họ cúi đầu chào rồi rút vào bóng tối. Chừng nửa giờ sau, nàng đưa chàng đến một vườn cây ăn trái.

Nàng mở cửa cho Tuyết Cừu và nói:

- Công tử vào đó mà tu hành đi!

Lã Tuyết Cừu không biết buồn hay vui, lẩn thẩn bước vào trong.

Ngũ Ngoạn Cô thở dài quay về lại lối cũ, lòng trĩu nặng một nỗi sầu vạn cổ...

o O o

Vào trong vườn cây ăn trái, Tuyết Cừu suy nghĩ lung lắm. Chàng tự hỏi:

- Không lý đây là Mộc trận? Vì nếu là trận đồ ắt phải có u khí, ác khí?

Chàng biết Ngũ Ngoạn Cô là người có sức học uyên thâm, vì trước kia có lần chàng nhận được thư của nàng gởi, nội dung cho biết, trận Bán cực đồ có ác khí xông lên nghi ngút, té ra nơi ấy có quái vật. Nếu đây không phải là một trận, thì sao nàng dám để ta ở chốn này?

Trời chưa sáng, Tuyết Cừu tìm một nơi thích hợp mà đánh giấc để lấy sức.

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao vài sào.

Chàng đứng một chỗ mà quan sát mọi hướng. Bất kỳ nơi nào cũng có vài luống hoa, luống rau và cây ăn trái. Đào, hồng, lý, mơ, cam, quít... Nhiều nhất là đào.

Không biết vườn này rộng bao nhiêu. Không khí trong vườn vẫn quang đãng.

Nhìn bóng mặt trời mà có thể phân biệt được phương hướng.

Lã Tuyết Cừu thoáng mừng, vì phân biệt được phương hướng thì có thể thoát được dễ dàng, dù đó là Mộc trận.

Chàng xoay người, để mặt trời nằm về phía trái, mặt chàng hướng về Nam, tiếp tục cất bước. Đến khi mặt trời nằm về phía phải, chàng vẫn thấy rừng cây bạt ngàn, và xem lại chính là nơi chàng ngủ hồi gần sáng.

Tuyết Cừu ngạc nhiên. Nhưng không nghĩ ra được cách gì. Bụng đói, cứ hái vội vài trái đào tiên mà ăn. Đào thơm ngát ăn vài trái đã thấy người khỏe khoắn và minh mẫn.

Chợt nhớ tới công lực đã mất do một thứ độc khí mà chàng không hiểu được nguyên lý của nó.

Chàng tự hỏi:

- Sao độc khí có thể làm ta mất công lực? Hơi thở vẫn điều hòa chân tay không nhức mỏi, đầu óc vẫn tỉnh táo, sức lực cố hữu của con người vẫn bình thường là sao?

Lã Tuyết Cừu tập trung tư tưởng ngồi vận công...Chừng một giờ sau chàng vẫn không thấy hiệu quả gì.

Chàng nhớ tới một huyền thoại, ngọc có thể trục hết bệnh và độc trong người ra.

Chàng vội vàng để tay nải xuống, đem tất cả mấy viên ngọc ra, cởi áo, xong ngồi hô hấp rồi lấy từng viên ngọc lăn vào mình. Bảy tám viên ngọc cũng không làm cho chàng thuyên giảm.

Chàng nhìn viên Tử thạch quang, mỉm cười nói:

- Thấy cổ vật nhớ cố nhân! Chủ nhân của ngươi tinh khiết, ta nào nỡ đày đọa ngươi trong nhục thể này.

Bỗng chàng phát giác sắc từ viên ngọc phát ra khí lạnh. Nhưng chàng lại nói:

- Dạ minh châu phát ra khí sáng, Tỵ Thủy châu có sức đẩy nước mà còn chưa đẩy được chất độc ra, huống gì là ngươi.

Chàng gom tất cả lại cất vào bọc. Tuyết Cừu ngồi quán tưởng đến Tam Anh khí phổ. Các luồng hỏa xà hoạt động đều, nhưng chân lực chìm tăm như muối chìm trong biển.

Trời tối. Nếu ngồi dưới rừng cây e thiếu dưỡng khí để thở. Chàng muốn tìm một chỗ quang đãng, nhưng không có nơi nào thích hợp. Tuyết Cừu lo lắng.

Chàng tạm thời giải quyết. Khi nằm, lấy tất cả các viên ngọc đặt trên người để sức ngọc đẩy hơi thở của cây ra. Chàng mỉm cười cho đó là ý ngộ nghĩnh nhưng vẫn hay hay.

Mãi đến khuya, chàng bắt đầu thực hiện ý đó và an giấc.

Khi thức dậy, chàng thấy người khỏe và công lực tập trung được đôi chút. Tuyết Cừu lấy làm kỳ, dù chàng rất mừng.

Chàng thầm hỏi:

- Ngọc chứ không phải thuốc tiên, chỉ cần lăn qua lăn lại là hết độc?

Ban ngày, chàng chịu khó lót ngọc xuống dưới lưng mà nằm, rồi quán tưởng Tam Anh khí phổ. Mãi xế chiều, chàng ngồi dậy và vận công thử, công lực lại tăng thêm một chút nữa.

Chàng nhẩm tính:

- Mỗi ngày tăng một chút lực thế này, thì cho đến mười năm cũng không phục hồi đủ chân lực đã có.

Chàng đi tìm trái cây ăn lót lòng, rồi lại lững thững đi dạo. Thấy các luống hoa chàng đứng trầm tư, bỗng chàng nhớ đến danh mục dược chất...

Với sức tinh thông y học, chàng chọn những cây thuốc có mang tính trị độc nhổ lên, nghiền tán làm thành thuốc mà uống.

Chưa uống, nhưng chàng đã xác định:

- Cứu ta chỉ có các cây thuốc này là công hiệu nhất.

Nước uống hằng ngày của chàng là nước mương. Nhờ những mương nước này vườn cây mới tươi mát quanh năm.

Hằng ngày Lã Tuyết Cừu đi dạo để tìm những cây thuốc phơi sẵn. Nếu khi nào đi xa, chàng mang những bó thuốc ấy theo.

Bốn ngày sau chàng tìm đủ các vị thuốc, kể cả sanh địa. Không có thục địa, tạm thời lấy sanh địa mà thay.

Lã Tuyết Cừu nghĩ tới kế lâu dài, là lấy những viên đá lớn bằng quả dừa khoét làm nồi nấu. Có thể đun nước, nấu thuốc, luộc khoai, rau...

Nhưng chàng vẫn thất vọng. Công lực chưa phục hồi, dù là dùng kiếm quý khoét một viên đá thành nồi, không phải là chuyện dễ.

Chàng đành moi mấy ụ gò mối, ngâm nước cho mềm, rồi nhào lại, nặn ra bình nồi, ấm chén rồi chất lửa nung.

Mười ngày trôi qua, gia dụng không thiếu. Dĩ nhiên trước khi nấu nướng, chàng cũng tang những vật dụng tân tạo này cho chín, rồi mới dám đem dùng.

Đêm nay, chàng làm một bình trà xanh có tẩm hoa ngâu, nhâm nhi dưới trăng khuya, chờ thuốc sắc đúng độ.

Chợt Ngũ Ngoạn Cô xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu đứng lên. Hai người đứng giáp mặt nhau, nhưng chưa ai nói với ai một lời.

Ngũ Ngoạn Cô đảo mắt nhìn chung quanh một hồi, rồi chăm chú nhìn chàng. Nàng nói:

- Công tử mới là một Tuyệt đại tài tử chứ không phải là Phùng Kỵ! Hoàn cảnh này mà vẫn chế tạo được những vật dụng để giúp cuộc sống thêm phần ấm. Rất tiếc, ta không lọt được vào mắt xanh của công tử.

Tuyết Cừu mời nàng ngồi rồi nói:

- Những cây khô tại hạ đốn xuống làm bàn ghế, giường để ở tạm trong thời gian chữa bệnh. Mời tiểu thư dùng trà!

Dưới ánh trăng xanh và lửa hồng, chén trà xanh lên màu hổ phách và một mùi thơm dễ chịu.

Ngoạn Cô bưng chén trà ngắm nghía một hồi, tán:

- Chỉ có những nghệ công mới đúc được kiểu chén này. Thú vị nhỉ, chưa uống mà đã thấy ngon!

Nàng tợp một ngụm rồi đặt xuống, nói tiếp:

- Ta ao ước cùng ai đó sống một cảnh sống này, thì dù có mời ta về làm hoàng hậu ta cũng chối từ.

Tuyết Cừu làm hết chén trà của mình.

Ngoạn Cô châm trà cho chàng rồi châm cho mình. Đoạn nàng trầm ngâm, gương mặt trầm tư và xa vắng.

Tuyết Cừu bỗng thốt:

- Thực ra, tiểu thư đối với tại hạ là ân nhân chứ chẳng phải kẻ thù. Cung cách của tiểu thư là cung cách của nhân vật chánh phái, lại pha lẫn nét quý phái.

Ngoạn Cô cắt ngang:

- Công tử mai mỉa ta đó chăng? Nếu xét ta như vậy sao công tử vẫn tị hiềm với ta?

Tuyết Cừu nói:

- Nói đúng hơn, tại hạ và Thần quân không thể sống chung với nhau được. Song thân tại hạ đã bị Thần quân xúi giục giang hồ truy sát. Có lẽ tiểu thư không hay biết việc này?

Ngoạn Cô hỏi:

- Công tử có bằng chứng chứ?

Tuyết Cừu khẳng định:

- Bằng chứng hùng hồn nhất vẫn là Đông Hải Thần Quân.

Ngoạn Cô lắc đầu, nói:

- Sao công tử không nghiệm võ công của Huyết Thủ hồi đó còn cao hơn công tử cách đây chừng một năm. Thế mà một mình công tử truy sát đôi ba trăm cao thủ, họ chạy tứ tán, thì làm sao số cao thủ vô dụng kia có thể truy sát vợ chồng Huyết Thủ được? Như vậy phải hiểu rằng, trong hai trăm cao thủ kia ắt phải có mấy tay tuyệt đại cao thủ là cốt lõi, ít nhất cũng ngang cỡ với Thần quân, mới đủ khả năng chứ? Và nếu có những tuyệt đại cao thủ như vậy, thì ai chịu nghe theo Thần quân?

Lời của Ngoạn Cô quả nhiên có lý, khiến chàng phải bóp trán suy nghĩ. Tuyết Cừu nói:

- Dĩ nhiên là tiểu thư nói đúng. Tại hạ dám quả quyết tại hạ cũng không sai. Là vì, Thần quân mở chiến dịch xúi giục người này đồn với người khác, rồi bày mưu tính kế... Tiểu thư có đọc tập "Huyết lục" của ông ta viết không?

Ngoạn Cô nói:

- Có nghe nói chứ chưa thấy bao giờ! Công tử đã đọc bộ đó rồi sao?

Tuyết Cừu hơi lúng túng, nói:

- Tại hạ chưa đọc, nhưng người thân của tại hạ đã đọc rồi.

Ngoạn Cô hơi nghiêm, hỏi:

- Người thân đó là ai?

Tuyết Cừu nói:

- Xin tiểu thư đừng hỏi sâu về điểm này.

Ngoạn Cô cười nhẹ:

- Hỏi thì hỏi, nhưng ta biết kẻ đó là ai rồi. Nói tóm lại, ta không bênh vực gì Thần quân, vì ông ấy là nhân vật tà nhiều hơn chánh. Nhưng mỗi một việc làm tổn hại đến sinh mệnh của người khác, thì cũng phải cần có chút đắn đo và chính xác. À, công tử đang sắc thuốc chữa bệnh ấy à?

Tuyết Cừu nói:

- Hoàn cảnh này ai giúp cho mình? Vả lại, tiểu thư nhốt tại hạ ở nơi mà có nhiều phương tiện, thì tại hạ cũng phải hết sức mình chứ sao?

Ngoạn Cô nói:

- Đây chỉ là những thảo mộc tầm thường, làm sao công tử chế ra được diệu thang?

Tuyết Cừu nói:

- Tất nhiên là phải chế biến. Ví dụ nơi đây làm gì có Bạch bì, nhân sâm, thục địa? Nhưng nhờ biết tổng hợp nên tìm lấy một vị tương đương, tuy phải tốn công phu.

Ngoạn Cô nói:

- Bây giờ ta muốn chữa cho công tử mà không có điều kiện?

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Cứ để tại hạ tự chữa, trước là để thấm thía cái ngu dốt của mình, sau để tiểu thư khỏi mang tiếng là kẻ hai lòng đối với Thần quân. Cố nhiên, lời đề nghị của tiểu thư, vẫn được tại hạ xem như tiểu thư đã thực hiện.

Chàng nói với giọng đầy truyền cảm, thiết tha, không chút chua cay oán thù. Bản chất sát tinh của chàng không còn, ít nhất cũng là lúc này, khiến Ngũ Ngoạn Cô lòng bồi hồi.

Nàng cúi đầu nói lí nhí:

- Ta có lỗi với công tử quá!

Tuyết Cừu nói:

- Kẻ có lỗi là tại hạ chứ không phải tiểu thư. Nguyên nhân tại hạ và tiểu thư không quen biết, nhưng tiểu thư đã tỏ ra quan tâm đến sự an nguy của tại hạ. Nếu không coi đó là người ân, mà cho là kẻ thù, thì đáng trách biết chừng nào?

Họ nói chuyện đến hết cả bình trà.

Ngoạn Cô đứng dậy đi lên thăm chừng thuốc. Thuốc vừa tới. Nàng rót thuốc ra, hơi thuốc xông lên ngạt ngào.

Nghe mùi thuốc, Ngoạn Cô nói:

- Công tử đáng liệt vào bậc thần y!

Tuyết Cừu nghiêm trang:

- Nghe mùi thuốc mà đánh giá được người xắt thuốc thì tiểu thư là.. Thánh y!

Ngoạn Cô nói:

- Hai chục thang sẽ phục hồi lại chân nguyên.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư là bậc thông thái, bảo sao Thần quân không kính phục?

Ngoạn Cô nói:

- Mười mấy ngày, công tử ăn toàn trái cây, trong người chắc nóng nảy lắm?

Tuyết Cừu cười cười:

- Kẻ tu hành phải vậy mới mau thành chánh quả. Trái đào, trái lý, bát trà là của các bậc tiên gia thanh tịnh. Tiểu thư chớ có bận tâm!

Nàng cáo từ lui gót. Tuyết Cừu dùng thuốc và vận công.

Từ đó, cứ vài ba đêm, nàng lại ghé đến thăm chàng có khi hai người nói chuyện suốt đêm như chuyện hồ mị của liêu trai. Nhưng tình cảm của Tuyết Cừu vẫn không hề thay đổi.

Đêm nay không trăng, chàng ngồi bên ánh lửa mà than:

- Tuyết Cừu ơi! Gần hai mươi thang rồi, châu ngọc và thuốc men chỉ giúp ta mới khôi phục được phân nửa công lực. Tốc độ khôi phục mỗi ngày một chậm. Bao giờ mới hoàn nguyên?

Nghe có tiếng động nhẹ, chàng ngước mặt lên... Một cảm giác rờn rợn chạy quanh người chàng. Nhân vật đối diện đó không ai khác hơn là Đông Hải Thần Quân.

Thần quân có một uy khí bức người, chứ không phải lão Thần quân giả mạo kia. Lão nhìn Tuyết Cừu như thôi miên...

Chàng nghĩ rằng, lão muốn dùng cặp mắt mà dò xét nội lực của chàng, nếu chàng tránh ánh mắt lão thì hỏng mất.

Chàng bất chấp lão có dùng Nhiếp hồn đại pháp hay không, chàng quắc mắt nhìn lại.

Thần quân trầm giọng:

- Tuyết Cừu! Thiên lý vẫn công bình đấy chứ? Ngươi nhốt ta vào trận không quá sáu mươi ngày. Còn ngươi ở đây đã bao nhiêu ngày rồi?

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Thần quân dư sức biết điều đó thì hỏi tại hạ làm gì?

Câu trả lời của chàng thật thông minh. Trong đó gồm hai ý nghĩa. Có thể là Thần quân thật nhưng vì lý do gì đó lão chưa muốn gặp thuộc hạ của lão nhất là Ngoạn Cô nên có thể chưa biết chàng đã bị mất công lực. Hai là, có thể đây là một Thần quân giả, lại càng không nên nói gì.

Bỗng lão cười lạnh, nói:

- Tuy rằng trước đây ngươi có lần thành thật với ta, nhưng lúc đó không phải là cơ hội để ta giết. Vì ta cần phải nghiệm ngươi là người thế nào. Hôm nay ngươi muốn một sống một chết với Thần Quân phủ nhân lúc không có ta ở nhà, thì rõ ràng ngươi hèn quá.

Qua câu nói của lão, chàng biết tất cả mọi việc. Lão là Đông Hải Thần Quân thật. Nhưng lão chỉ biết được một ít sự việc đơn giản có liên quan đến Thần Quân phủ, là vì lão săn tin ở ngoài, chứ không hỏi đích xác được người ở trong, thành ra lão không nắm vững có Thần quân giả mời Lã Tuyết Cừu đến.

Tuyết Cừu biết rằng lão chưa biết chàng bị mất công lực. Thực ra thực lực của chàng hiện giờ chỉ bằng một nửa của lão là cùng. Nếu mà giao đấu, chàng chỉ sở cậy vào đao pháp hoặc kiếm pháp mà thôi. Chàng đã luyện qua Tuyết Sơn kiếm pháp và Túy Hoa kiếm pháp, đó là hai loại kiếm pháp cao siêu.

Những lúc nhàn rỗi, chàng đã từng phối hợp Túy Hoa kiếm pháp với Vô ảnh ma chiêu, thành một loại kiếm pháp ảo diệu.

Mặc cho lão đứng gườm, Lã Tuyết Cừu để tay vào đốc kiếm chờ đợi.

Thần quân chưa chạm với chàng lần nào, nhưng chắc chắn lão từng nghe danh chàng.

Thấy thái độ của chàng kiên định như vậy, Thần quân cũng phải nể mấy phần.

Cả hai đứng yên và đấu nhau bằng mắt...

Bỗng Tuyết Cừu vỗ kiếm, thân ảnh mất hút, chàng đánh chiêu đầu tiên trong Thất tuyệt ma chiêu. Thứ ma chiêu này có pha một phần Dao Trì kiếm pháp (tức Tiên kiếm) lại pha chút Túy Hoa kiếm pháp (Nhân kiếm). Nhưng xem lại đường kiếm của chàng đã đánh vào khoảng không. Hai người đáp về vị trí của mình.

Thần quân buột miệng khen:

- Khá lắm!

Cần phải hiểu, khi một người mất công lực, thì mức khinh công cũng phải giảm đi, và sự

khinh tốc trong kiếm pháp cũng mất đi sự nhanh nhẹn.

Tại sao chiêu đầu, Thần quân đã rút kiếm rồi mà không đỡ.

Có lẽ lão đã được nghe nội lực của Tuyết Cừu với đao báu, kiếm quý thì vũ khí đối phương có là gì chăng nữa cũng phải gảy.

Lão tránh né và lão không hoàn thủ.

Lã Tuyết Cừu chớp kiếm đánh ra chiêu thứ hai, thứ ba, mục đích của chàng là uy hiếp tâm lý lão phải hưu chiến, chứ không mong hạ sát được lão.

Lần này, Thần quân vận cương kình vào kiếm, dùng thân pháp quái dị mới đỡ kịp kiếm của chàng.

Tiếng khua leng keng một hồi, hai người dạt ra, kiếm của Thần quân bị mẻ một miếng ở lưỡi.

Giả sử lão đừng vận cương kình phổ vào kiếm mà vận nhu kình, thì có lẽ kiếm của lão không hề gì. Nếu chàng còn công lực như cũ, chắc chắn kiếm của lão phải gảy, và tính mệnh của lão sẽ bị đe dọa ngay.

Lão chỉ nghĩ, bởi vì nội lực của lão cao thâm và nội lực của Tuyết Cừu cũng cao thâm nên kiếm lão chỉ mẻ một miếng mà thôi. Lão vẫn chưa ước định được nội lực của chàng tới mức độ nào.

Đông Hải Thần Quân biến chiêu, lão dùng phân thân thuật mà đánh.

Phân thân thuật cũng gần như Mai Hoa, gần giống như Ma ảnh.

Tuyết Cừu bỗng thấy chung quanh chàng có tới bốn Đông Hải Thần Quân chập chờn nhảy múa, nơi nào cũng có kiếm và gió nổi lên ào ào...

Giả sử Tuyết Cừu còn công lực như cũ, nghĩa là khinh công của chàng cao hơn, thì chàng sẽ phân biệt. Được thực hình và hư ảnh của lão.

Đằng này, coi như một mình chàng đánh với bốn lão Thần quân. Vô ảnh của chàng bỗng nhiên bị hạn chế. Chàng rơi vào nguy hiểm.

Đến nước này, chàng bất kể hiểm nguy, dốc hết cả toàn lực dùng Vô ảnh tối thượng thừa mà cầm cự.

Một vài nhuệ khí do kiếm lão phát ra, da thịt của chàng bị cắt nhiều nơi. Lã Tuyết Cừu chiến đấu trong tuyệt vọng.

Một tia kiếm của Thần quân bay vút về phía Tuyết Cừu, trong lúc chàng đang xoay lưng lại để đỡ lấy một ảo kiếm từ trước mặt. Một bóng trắng từ ngoài bay vọt vào để đỡ lấy chiêu đoạt mệnh của lão...

Ba bóng người dạt ra.

Bóng trắng là một nữ nhân bịt mặt.

Nữ nhân đứng về phía Tuyết Cừu.

Thần quân gườm mắt nhìn người này, như cố moi sau cái lớp khăn bịt ra một gương mặt nào đó có quen thuộc hay không.

Lão trầm giọng nói:

- Báo danh đi!

Người bịt mặt nói:

- Bí Tàng cung.

Thần quân thoáng giật mình. Trong lúc đó Tuyết Cừu biết mình vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, lại nghe nói đến Bí Tàng cung, chàng vừa ngạc nhiên vừa mừng, sinh khí và hào khí phục hồi lại như trước khi chưa giao đấu.

Trong thời gian Thần quân còn đang nghiệm xét, Lã Tuyết Cừu ngầm vận công, thấy trong người có phần hơn trước. Có lẽ vì trong khi động thân để đánh, chất mê hồn hương đã theo sự

vận công mà thoát ra chăng?

Thần quân nói:

- Thần Quân phủ không dây tới Bí Tàng cung, sao các ngươi lại dám xâm phạm ngang ngược?

Nữ nhân nói:

- Không dây đến không có nghĩa là không muốn dây đến, mà có nghĩa là không dám đây đến tại vì thực lực chưa đủ.

Đông Hải Thần Quân ậm ừ.

Tuyết Cừu thấy nữ nhân bịt má:

- Không phải là người mà chàng đã gặp ở trận Bán Cực. Nữ nhân có dạng như trẻ, và cũng không phải Hoa y nữ lang. Tuyết Cừu lấy làm phân vân.

Bất thần, Thần quân chớp người lên, nữ nhân bịt mặt và Tuyết Cừu cùng mất bóng. Tiếng binh khí chạm nhau, và Thần quân vẫn dùng Phân thân kiếm thuật mà đấu với hai người.

Lã Tuyết Cừu rất sợ loại kiếm pháp này.

Xem lại nữ nhân áo trắng cũng dùng phân thân kiếm thuật mà đấu với lão.

Tuyết Cừu vừa ngạc nhiên vừa thán phục.

Chàng cũng tiếp tục dùng Vô ảnh ma chiêu để yểm trợ cho nữ lang.

Lần chiến đấu này, họ không ngừng nghỉ.

Càng lúc, Tuyết Cừu thân ảnh càng nhanh, khí lực càng mạnh. Chàng sử dụng gần hết sở học của Vô ảnh ma chiêu...

Bỗng hai tiếng hét xảy ra cùng một lúc. Tiếng hét của nữ nhân bị kiếm của Thần quân và tiếng hét của Thần quân bị kiếm của Tuyết Cừu.

Khi chàng dừng lại, thì Thần quân đã biệt dạng và nữ nhân ôm hông lảo đảo.

Lã Tuyết Cừu chạy lại đỡ lấy nữ nhân này đem lại giường.

Nữ nhân thều thào:

- Lã công tử! Mọi việc lỗi do ta cả!

Tuyết Cừu bi thiết. Nữ nhân không ai khác hơn là Ngũ Ngoạn Cô cải dạng. Thì ra, võ công của nàng cũng đáng liệt vào tuyệt đại cao thủ.

Máu nàng cháy nhiều. Một phần hông phải bị kiếm phạm rất sâu.

Chàng điểm huyệt cầm máu và lấy thuốc chữa thương ra lần đắp cho nàng.

Tuyết Cừu vẫn không giở khăn bịt mặt của nàng ra, vì sợ Thần quân đến bất ngờ mà phát hiện.

Không thấy Ngũ Ngoạn Cô nói gì, chàng khẽ nói:

- Tiểu thư... Tiểu thư thấy trong người thế nào?

Nàng đáp:

- Cũng đỡ...

Lửa bây giờ đã tắt ngủm. Chàng lại nhóm lửa lên để có ánh sáng mà xem vết thương của nàng.

Tuyết Cừu không nói năng gì, chỉ vén áo nàng lên...

Vết kiếm đã cắt đứt một đoạn ruột. Máu và chất bẩn của ruột lẫn lộn vào nhau.

Ngoạn Cô nói:

- Ta biết ruột bị đứt rồi... Khó sống!

Tuyết Cừu an ủi:

- Tiểu thư yên tâm. Tại hạ sẽ làm mọi cách để cứu cho bằng được tiểu thư.

Chàng mở bọc ra lấy kim chỉ, sau khi lau rửa vết thương một cách cẩn thận, chàng bôi thuốc một lần nữa, rồi khâu ruột lại và khâu luôn phía ngoài.

Chàng lại cho Ngoạn Cô uống thuốc phục hồi sức khỏe.

Ngoạn Cô nói:

- Thần quân đến đây mà ông không ghé phủ, tức là ông đã nghi hoặc có biến rồi. Tiểu muội dùng Phân thân thuật mà đấu với ông, chắc chắn ông có phần nghi, vì chỉ có tiểu muội mới biết môn này mà thôi. Thế nào đêm nay ông ta cũng trở lại phủ, nếu không có tiểu muội ở đó, thì ông biết ngay kẻ bịt mặt chính là tiểu muội. Ngũ Ngoạn Cô này hết sống. Trước khi chết, lão phải giày vò thân xác tiểu muội.

Tuyết Cừu nói:

- Công lực của tại hạ vừa mới phục hồi, tiểu thư đi theo tại hạ thì không sợ gì Thần quân nữa.

Nàng mừng rỡ và hỏi:

- Phục hồi đến mức nào?

Chàng đáp:

- Khâu xong mũi kim cuối cùng là công lực phục hồi nguyên vẹn.

Bỗng nàng hỏi:

- Đêm nay công tử nằm đâu?

Tuyết Cừu đáp gọn:

- Nằm đất.

Nàng thở dài:

- Vĩnh viễn vẫn còn ngăn cách. Tiểu muội làm phiền công tử nhiều quá!

Tuyết Cừu phân trần:

- Giường này không thể nằm hai người được. Hơn nữa để tiểu thư nằm cho thong thả.

Ngoạn Cô nói:

- Ta e Thần quân dẫn đội Khoái kiếm thủ tới đây trong đêm nay.

Tuyết Cừu hào khí nổi lên, nói:

- Yên tâm! Đó chỉ là đám bị thịt!

Nàng khẽ lắc đầu:

- Họ dùng loạn tiễn.

Nếu họ dùng loạn tiễn, Tuyết Cừu mới khó xử. Chàng nói:

- Hay là tại hạ mang tiểu thư đi ngay bây giờ?

Nàng nói:

- Không nên! Công tử hãy đi ngay... À, à... công tử không biết lối ra trận này đâu, vì công tử chưa có dịp nghiên cứu. Đây đúng hơn không phải là trận, mà là cách cấu trúc của nó để đánh lừa người lạ. Ban đêm không quen khó mà thoát.

Tuyết Cừu thâu lượm đồ đạc bỏ vào bọc, rồi chàng tìm cách dìu nàng.

Ngoạn Cô chỉ vẽ cho chàng lối đi... Quanh qua lộn lại một hồi, bỗng Ngoạn Cô nói:

- Ta quên những vật quan trọng ở phòng ta. Nếu lão mà vớ được những thứ này thì thiên hạ... Đại loạn ngay!

Tuyết Cừu vừa trổ khinh công vừa nói:

- Thần quân bị tại hạ cho một kiếm, không biết nặng nhẹ thế nào, vì lúc đó tại hạ chưa phục hồi hoàn toàn công lực. Nếu mà nặng, e đêm nay lão không đi được đâu.

Ngoạn Cô nói:

- Lão không nặng lắm đâu. Lão là nhân vật lấy hư làm thực, lấy ngờ làm tin. Nếu là nặng thì lão không thể bỏ chạy nhanh và xa được.

Khi ra khỏi vườn cây rồi, Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư hãy chỉ cho tại hạ nơi cất những bảo vật đó, còn tại hạ đặt tiểu thư vào một nơi kín đáo, rồi tại hạ sẽ lấy bảo vật về giao lại cho tiểu thư.

Ngoạn Cô nói:

- Không được đâu! Đi đến đó mà không có tiểu muội, thì không cách nào vào phòng đó được.

Tuyết Cừu lặng thinh. Chàng vẫn vác Ngoạn Cô hướng về Thần Quân phủ mà chạy.

Chàng hỏi:

- Tiểu thư có quen biết với ai trong Bí Tàng cung?

Ngoạn Cô nói:

- Hồi sư phụ tiểu muội còn sinh tiền, ông là người rất thân với chủ nhân Bí Tàng cung. Lúc đó tiểu muội chưa biết gì về Bí Tàng cung. Một điều chắc chắn là Bí Tàng cung là một thế giới riêng biệt, gom tụ tất cả các tuyệt học về võ công trên đất Trung Nguyên. Hơn nữa, họ còn tổng hợp và trước tác thêm những võ thư xuất sắc, tất cả đều có một tên chung là Tàng cung bí phổ, và đánh dấu theo thứ tự của nó là một, hai, ba bốn...

Tuyết Cừu nói:

- Sắp đến sào huyệt của Thần Quân phủ, bây giờ chúng ta phải đi theo lối nào?

Ngoạn Cô nói:

- Cứ đi sát tới nơi, tiểu muội có kế hoạch!

Xa xa, thấy Thần Quân phủ đèn đuốc sáng choang.

Ngoạn Cô nói:

- Cho tiểu muội xuống!

Tuyết Cừu nhẹ nhàng cho nàng rời vai. Nàng nói như đùa như thật:

- Công tử có thể vác tiểu muội đi suốt cuộc đời được không?

Tuyết Cừu dường như không hiểu ý sâu của câu hỏi đó. Chàng đáp:

- Nếu hoàn cảnh bắt buộc, thì tại hạ cũng phải vác, cho đến khi kiệt sức gục ngã, rồi tới đâu thì tới.

Ngoạn Cô mỉm cười:

- Làm sao tiểu muội dám làm phiền công tử đến mức đó? Nhắm dây dưa như vậy mình phải tự xử cho rồi.

Nàng vừa nói vừa vận công thử, thấy khí huyết trong người lưu thông tạm ổn, nơi vết thương vẫn còn đau.

Ngoạn Cô nói:

- Chúng ta cứ thong thả đến đó, riêng tiểu muội làm như người không bị thương. Bất kỳ tình huống nào nếu chưa có ý kiến của tiểu muội, thì không nên xuất thủ.

Tuyết Cừu lấy làm khó, hỏi lại:

- Chẳng lẽ họ quyết giết tại hạ cũng phải chờ ý kiến của tiểu thư sao?

Ngoạn Cô gật đầu:

- Vậy đó!

Tuyết Cừu đứng lại, nói:

- Như vậy tại hạ khó vâng lời. Thà tại hạ không khai chiến với ai, hoặc có thể nhân nhượng họ một đôi chiêu đầu, chứ bảo mình đứng không để họ đánh, nói nghe sao như thần thoại. Khó thật!

Ngoạn Cô nghiêm nét mặt:

- Vậy thì công tử hãy đi đi, để mặc tiểu muội giải quyết!

Tuyết Cừu tức mình nói:

- Nếu phải chết cho một đại sự, cho một chính nghĩa tại hạ sẵn sàng, còn...

Ngoạn Cô ngắt lời:

- Công tử đi đi!

Nàng nói rồi rảo bước đi nhanh. Những bước đầu tiên của nàng có vẻ mất thăng bằng, nhưng sau đó nàng đi rất uyển chuyển thướt tha như lúc nào.

Tuyết Cừu rất lấy làm khó xử và khó hiểu. Chàng nói thầm:

- Ngoạn Cô vì ta mà phản lại Thần quân đến đỗi bị trọng thương, ta không vì nàng được sao? Lẽ nào nàng thấy ta nguy khốn mà không bảo ta ra tay?

Tuyết Cừu vội vàng phóng người tới đi song song với nàng.

Ngoạn Cô hỏi:

- Tại sao công tử không đi?

Chàng đáp:

- Tại hạ chịu điều kiện của tiểu thư.

Người trong phủ thấy Ngoạn Cô và Tuyết Cừu ung dung đi tới, bọn họ chạy lại, trên tay người nào cũng cầm vũ khí.

Chúng chào Ngoạn Cô rồi nói:

- Có lệnh của Thần quân phải bắt nương nương thần phủ và Lã Tuyết Cừu.

Ngoạn Cô nói:

- Lệnh đâu?

Gã cẩm y vệ xá một cái rồi nói:

- Đó là khẩu lệnh.

Nàng nói:

- Các ngươi đã gọi ta là nương nương thần phủ mà còn dám bắt ta, sao lại nghịch ngôn thế? Ta đem Lã Tuyết Cừu đến gặp Thần quân đây. Tránh đường!

Tên kia nói:

- Thần quân dẫn thuộc hạ đi tìm nương nương rồi. Xin nương nương đừng để bọn thuộc hạ khó xử!

Nàng choàng tay qua vai Tuyết Cừu rồi nói:

- Các ngươi chớ khá vọng động. Ta vào phủ ngồi đợi Thần quân về.

Bọn vệ phủ tránh đường ra, cho hai người đi tới

o O o

Vết thương của Đông Hải Thần Quân không nặng lắm. Sau khi bôi thuốc xong, ông gọi mấy tên tâm phúc đến hỏi mọi việc, và được biết nương nương thần phủ không có mặt tại phủ.

Ông hỏi:

- Thường nửa năm nay nương nương làm gì?

Bọn thuộc hạ trả lời:

- Nương nương đức độ, chăm chút công việc, sống quên mình. Nương nương làm việc bất kể ngày đêm giờ giấc...

Đại khái bọn chúng hết lời tán dương công đức Ngũ Ngoạn Cô. Rồi bọn chúng cũng lượt qua rất kỹ về giai đoạn Lã Tuyết Cừu đến đây, cho đến lúc Tuyết Cừu bị Ngoạn Cô nhốt vào trận không cho ăn uống...Mỗi lời của chúng là mỗi lời bênh vực nàng.

Nghe xong ông mỉm cười, dặn dò hết mọi việc rồi dẫn thuộc hạ ra đi.

Đoàn người trên dưới ba chục và một đàn chó săn, tức tốc xông vào vườn cây. Ông biết, vết thương của người này nặng lắm. Người này? Nữ nhân bịt mặt ấy, chưa dám quyết có phải là Ngoạn Cô hay không. Nhưng bất kỳ là ai, ông phải bắt cho bằng được.

Họ đi một hồi và bầy chó đi lục lạo khắp nơi không được gì cả, Thần quân dừng lại suy nghĩ.

Cuối cùng ông vỗ trán nói:

- Nếu là Ngũ Ngoạn Cô, thì chắc cô ta quanh lại phủ rồi.

Ông hô lớn:

- Rút!

Tất cả thuộc hạ của ông, lúc kéo đi thì như nước, lúc kéo về thì như mây.

Khi về đến nơi gặp toán người đi tuần, ông hỏi:

- Ngũ Ngoạn Cô và Lã Tuyết Cừu đã quanh lại phủ rồi chứ?

Toán người kia đáp:

- Cả hai ngồi chờ Thần quân tại phủ lâu lắm.

Ông sửng sốt ngay. Ông cứ ngỡ là họ ghé lại đây chém giết thêm một số người và lấy vật gì quan trọng rồi đi ngay, có lẽ ông dẫn thuộc hạ và lạp khuyển (chó săn, còn gọi là thính khuyển) đuổi theo là chuyện bình thường. Đằng này kẻ địch đang ngồi chờ mình tại phủ, khiến ông phải chồn bước.

Tính Thần quân xưa nay vẫn thế. Cái gì ông hoài nghi thì nhất định ông không làm.

Nhưng gặp hoàn cảnh này, ông không để cho thuộc hạ đánh giá ông là nhát.

Ông suy nghĩ một hồi, rồi lập tức điều động mọi người theo một quy mô rộng lớn.

Những toán người nhận lệnh của ông chạy như bay, và phút chốc không còn một ai ở đó cả.

Thần quân bước vào tới sân, đám thuộc hạ khấu đầu. Ông hỏi:

- Ngũ Ngoạn Cô còn nơi đó không?

Chúng đáp:

- Còn!

Ông lại giật mình lần nữa. Hai lần giật mình của ông đã mất gần nửa khắc thời gian.

Ông điều động cẩm y vệ vây chặt lấy ngoài. Ông hăm hở bước vào nội phủ.

Vào trong, ông không thấy một ai. Linh tính khiến cho ông biết Ngũ Ngoạn Cô đã thoát đi rồi.

Sau khi lục soát một hồi không thấy, ông thét vang như sấm, gọi mấy tên canh cửa phủ tới hỏi:

- Phủ này không có lối ra vào nào khác ngoài chánh môn, sao Ngũ Ngoạn Cô và Lã Tuyết Cừu thoát đi mà các ngươi không thấy?

Bọn chúng đáp:

- Thuộc hạ vẫn canh phòng nghiêm ngặt, nhưng không thấy nương nương ra đây.

Lão hét một tiếng như sấm vung gươm chém chết mấy tên, rồi tức tốc truyền bọn cận vệ đuổi theo...

o O o

Ngũ Ngoạn Cô đưa Lã Tuyết Cừu vào Thần Quân phủ. Nàng đặt chàng ngồi đó, rồi đi lấy những vật cần thiết. Đâu đó xong, nàng nói với Lã Tuyết Cừu:

- Công tử theo tiểu muội!

Nàng lấy xâu chìa khóa mở các cửa rồi đi ngoằn ngoèo hết phòng nọ đến phòng kia. Rồi đến một phòng tối tăm, nàng nói:

- Đây là mật thất. Phòng này tiểu muội mới làm sau này, Thần quân không dính dấp về chuyện này. Trong này có một địa đạo không ai biết, kể cả Thần quân. Chúng ta không ra ngoài được nữa. Công tử yên trí theo ta.

Nàng khóa hết các cửa cẩn thận rồi mở nắp hầm đưa Tuyết Cừu xuống.

Tuyết Cừu suy nghĩ:

- "Chắc thời gian hơn nửa năm vắng mặt Thần quân ở nhà, nàng cho kiến thiết những bí lộ để tiện việc ứng xử với hoàn cảnh".

Hai người đi song song với nhau, Tuyết Cừu hỏi:

- Tiểu thư có cần tại hạ bồng không?

Nàng nói:

- Tiểu muội còn đi được!

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Tâm hồn nàng có lúc bình tĩnh, có lúc hoảng hốt, khi thì ta khi thì tiểu muội! Địa đạo này đi tới đâu? Sao đời ta cứ gặp toàn địa đạo không vậy?"

Hai người đi một đoạn nữa đến một phòng ngầm rộng rãi. Nàng mở cửa đưa Tuyết Cừu vào.

Ngũ Ngoạn Cô nói:

- Đây là đoạn cuối cùng! Phòng này phương tiện đầy đủ, chúng ta có thể sống ở đây lâu ngày.

Tuyết Cừu cả kinh hỏi:

- Nhịn đói mà sống sao? Không khí ở đâu thở, nước ở đâu nấu, và những phương tiện cần thiết cho cuộc sống ở đâu mà dùng? Ngoài ra, chắc gì Thần quân không biết nơi này?

Ngoạn Cô giũ mùng màn giường chiếu sạch sẽ kéo Tuyết Cừu lại giường nói:

- Tiểu muội mệt quá hãy nghỉ một chút! Phòng này rộng rãi, có nhiều ngăn. Có lẽ mỗi ngăn như vậy dự trữ nhiều thức ăn uống.

Ngoạn Cô nói tiếp:

- Phòng này có dòng suối chảy ngang, không khí theo dòng suối vào đây. Nước đó, không khí đó lo gì không sống? Những phòng trên, tiểu muội đã đặt sẵn cơ quan. Nếu ở ngoài mở vào, cơ quan ấy sẽ hủy lối vào ngay. Dĩ nhiên họ sẽ không tìm ra lối vào!

Tuyết Cừu nghe nàng nói sao thì hay vậy. Chàng hỏi:

- Dòng suối ngầm này khởi nguyên từ đâu, rồi chảy đến đâu?

Ngoạn Cô nói:

- Ta đã cho người đi do thám suối ngầm này tháng trước. Có cả thảy bốn người đi, nhưng chưa thấy trở lại, ta cũng hơi lo. Dù sao, ta cũng ở đây được một năm để tĩnh dưỡng.

Tuyết Cừu đứng lặn, nói:

- Tiểu thư hãy nằm đó, tại hạ đi quan sát một chút mới yên tâm.

Chàng mở tất cả các tiểu phòng. Mọi thứ lương thực đều đầy đủ, rượu, thuốc không thiếu thứ gì. Có cả một kho dầu. Chỉ cần xe vài tim đèn là xong. Phòng cuối cùng là phòng tắm, nhà xí, đồng thời cũng có thể làm nơi nấu ăn. Dòng suối ngầm cách nền phòng một thước, có tấm bửng an toàn khi nước lớn.

Tuyết Cừu dò biết nước hiện tại chỉ sâu chừng vài gang tay, bề rộng chừng vài sải. Chàng chợt nhớ tới dòng suối ngầm khổng lồ ở Tiền Hiền điện đi đến núi Lý Hoa.

Tuyết Cừu nói thầm:

- Những người kia đi không về, hẳn đã gặp sào huyệt của nhóm người nào đó!

Chàng để nguyên áo quần và lội xuống nước để dò xem hư thực thế nào...

Ngay vị trí bước xuống nước hơi sâu vì nơi này để làm bồn tắm.

Tuyết Cừu lại nghĩ:

- "Trước sau gì Ngoạn Cô cũng muốn ta sống chung với nàng. Ví dụ trường hợp này là một điển hình. Nhưng ta không yêu nàng, và ta không thể lệ thuộc ở nàng. Nếu nàng quyết định ở đây, thì ta phải theo suối này mà đi ngay".

Tuyết Cừu trở lại phòng lặng ngồi vận công. Công lực chàng phục hồi đây đủ. Ngọn đèn dầu nhỏ thắp đủ sáng cả phòng.

Lã Tuyết Cừu sờ trán thấy Ngoạn Cô nóng như lửa. Chàng đưa tay bắt mạch, thấy mạch chạy hơi gấp một chút, chứng tỏ nàng lên cơn sốt vì vết thương.

Tuyết Cừu nói thành lời:

- Ngoạn Cô nhiệt tình với ta, hy sinh vì ta. Nàng không phải giả vờ để chiếm đoạt, mặc dù nàng kiến lập nơi này là để chờ ta!

Tuyết Cừu quyết định, chờ cho nàng khỏe rồi mới đi. Chợt chàng nghe tiếng ú ớ của Ngoạn Cô:

- Công tử! Sao công tử nỡ bỏ ta mà đi? Tiểu muội yêu chàng lắm! Tiểu muội côi cút như công tử, không cha mẹ. Tiểu muội được Ngũ Hoa đại sư nuôi nấng từ tấm bé cho đến khi ngài qua đời. Tiểu muội vẫn trong ngọc trắng ngà... Lã Tuyết Cừu! Cừu lang...

Lâu lâu, nàng lại lảm nhảm.

Tuyết Cừu vận công truyền chân lực cho nàng để khỏe lại.

Hồi lâu, Ngoạn Cô mở mắt ra, mặt nàng tươi hồng trở lại.

Tuyết Cừu cho nàng uống thuốc. Chàng nói:

- Ngũ tiểu thư! Tại hạ ở đây với tiểu thư.

Ngoạn Cô ôm chầm lấy đầu chàng, nói:

- Tiểu muội không muốn ngăn chặn gót giang hồ của công tử. Nhưng không hiểu sao tiểu muội đã đặt hết tâm hồn mình vào công tử rồi. Tiểu muội biết công tử ở đây chờ tiểu muội mạnh rồi sẽ ra đi!

Quả ý của Tuyết Cừu là vậy. Chàng miễn cưỡng nói:

- Tiểu thư đừng nghĩ gì xa vời, hãy tĩnh dưỡng cho qua khỏi cơn bệnh này!

Nơi đây, ban ngày cũng như ban đêm, không có ánh sáng của thiên nhiên tiếp trợ. Gió và không khí theo từ ngõ suối vào.

Tuyết Cừu cứ vẫn thầm lặng và nghiên cứu, tìm tòi ráp mối sở học của mình thành một chuỗi liên tục và có hệ thống.

Khi nàng hỏi thì chàng nói chuyện không thì thôi.

Ngoạn Cô cũng hiểu được lòng chàng nguội lạnh như vậy, nên bệnh kia vừa bắt đầu lành, bệnh nọ lại sinh. Bệnh tương tư.

Ngoạn Cô mỗi ngày một tiều tụy. Tuyết Cừu mỗi ngày một xa vắng.

Hôm nay chàng cắt thuốc bổ cho nàng.

Ngoạn Cô nắm tay chàng thều thào:

- Công tử! Dẫu có Hoa Đà, Biển Thước cũng không chữa được bệnh này. Vì đây là tâm bệnh chứ không phải thân bệnh. Tiểu muội không uống!

Tuyết Cừu nói:

- Trời cao và đất dày cũng hiểu thấu được lòng của tại hạ. Xin tiểu thư hãy hiểu cho rằng, tại hạ dừng chân lại một chỗ là trăm cay ngàn đắng. Chúng ta hãy vì nhau!

Ngoạn Cô nói:

- Dĩ nhiên là tiểu muội biết công tử có rất nhiều khách má hồng thầm thương trộm nhớ. Còn lòng dạ của công tử ra sao thì tiểu muội không rõ. Nhưng tiểu muội đối với công tử chỉ quyết một lòng đem cái chết để đền tạ!

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- “Hoàn cảnh nàng ngày một ngặt nghèo, thà không có mình thì thôi, có mặt mà lạnh nhạt thì nàng không chịu nổi. Ánh sáng và không khí nơi đây thiếu, lại không có công việc làm cho phôi pha, làm sao nàng chóng lành. Hay là ta cứ chiều ý nàng, để nàng mạnh lại rồi sẽ tính”.

Tuyết Cừu ngồi lại bên nàng và thúc chân lực vào công lực nàng dần dần phục hồi lại.

Nàng hơi khỏe, chàng lựa lời nói:

- Tiểu thư! Dù... Có muốn gì, chúng ta hãy hợp tác với nhau, tiểu thư vui vẻ uống thuốc, còn tại hạ cố gắng sắc thuốc. Mình phải tự cứu mình trước, tiểu thư ạ!

Chàng đỡ Ngoạn Cô ngồi dậy uống thuốc. Chàng làm ra vẻ thân thiết, vuốt ve âu yếm.

Bắt đầu từ ngày hôm đó nàng khôi phục dần. Nàng càng khôi phục, chàng càng âu yếm.

Cho tới một hôm nàng đã khỏi hẳn, xem lại Tuyết Cừu như một bộ xương khô!

Bởi vì chàng bị câu thúc lâu ngày không có ánh sáng, thức ăn uống cũng thiếu và thiếu nhất là những chủ trương của chàng không được hoàn cảnh đáp ứng.

Ngoạn Cô trông sắc diện của chàng tiều tụy như vậy, ôm chàng khóc ngất. Nàng nói:

- Công tử vì tiểu muội thân xác đến thế này!

Tuyết Cừu cười trấn an:

- Ở trong hang không có ánh sáng thì con người làm sao có sức khỏe được? Nếu một mình tại hạ ở đây cũng vậy thôi. Xin chớ ưu phiền!

Nàng nói:

- Không biết hiện giờ Thần quân như thế nào? Và bây giờ ban ngày hay ban đêm? Chúng ta ở đây, bao lâu rồi nhỉ?

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Nơi đây là tiên động, không có ngày đêm. Thần quân ra sao tại hạ cũng không hiểu được.

Bây giờ tiểu thư đã khỏe rồi, ta nên rời khỏi nơi đây.

Ngoạn Cô buồn rượi. Nàng nói:

- Hỡi ơi! Tiểu muội nào muốn cột chân công tử? Ra ngoài, tiểu muội làm sao đi theo công tử? Nhưng công tử ra ngoài rồi định đi đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Trước nhất, tại hạ đi tìm Thần quân!

Ngoạn Cô nói:

- Chính vì vậy tiểu muội mới không thể đi với công tử! Biết rằng Thần quân là người đầy âm mưu và thủ đoạn nhưng hồi lão sư phụ còn sinh tiền có đem tiểu muội gởi gắm cho Thần quân, hôm nay làm sao tiếp tay với công tử mà hại ông ta?

Rõ ràng nàng và Băng Kiên cùng một tâm sự. Nhưng hoàn cảnh mỗi người một lối riêng. Băng Kiên cũng chịu đựng nhưng hoạt bát, trong sáng, đôi khi pha chút nghịch ngợm đáng yêu. Còn nàng thì trường tịch, chịu đựng và khắc nghiệt. Khắc nghiệt đến nỗi đồng nghĩa với kẻ ác. Chàng vẫn đăm chiêu để nghe nàng nói.

Ngoạn Cô nói tiếp:

- Với Thần quân, tiểu muội biết rất rõ về sở trường lẫn sở đoản của ông, kể cả sự liên hệ với các cao nhân bên ngoài...

Tuyết Cừu nói chận:

- Đủ rồi! Tiểu thư đừng nói gì về ông ta nữa!

Ngoạn Cô hơi sượng, hỏi:

- Tại sao công tử không để tiểu muội trình bày?

Chàng nói:

- Tiểu thư cần giữ phẩm cách của một nhân vật chân chính! Tiểu thư hãy quyết định nhanh, tại hạ đi ngay bây giờ!

Nàng nói:

- Công tử hãy đi đi!

Nàng nói xong, nằm úp mặt vào trong.

Tuyết Cừu lặng lẽ thu dọn hành lý mang vào người. Sau khi kiểm soát đầy đủ, chàng nói:

- Tại hạ đi đây!

Ngoạn Cô vẫn không cựa động gì.

Chàng mở cửa phòng sau, bước chân xuống dòng nước. Nước mát lạnh, khiến chàng tỉnh táo hơn một chút.

Chàng sực nghĩ:

- "Không ai ở trong bóng tối như loài gián được. Ít ra phải đưa nàng ra khỏi chỗ này, và để nàng trú tại chỗ Phi Quỳnh ngày trước, hoặc chỗ ta và Băng Kiên ở, làm sao cho nàng tránh được Thần quân rồi sẽ tính sau".

Bỗng chàng nghĩ việc gì đó liền quay lại tìm Ngoạn Cô. Thấy Ngoạn Cô đầu bù tóc rối, đang loay hoay việc gì đó. Nghe tiếng động, nhưng nàng vẫn không nhìn lên.

Tuyết Cừu bước lại gần, nâng Ngoạn Cô lên, thì thấy nàng đang cầm một chén thuốc đầy. Tuyết Cừu nếm thử, chàng thất kinh, đập luôn cả chén thuốc, ôm chặt lấy nàng.

Ngoạn Cô lạnh ngắt, và lặng im như kẻ mất hồn.

Tuyết Cừu dìu nàng ngồi lại giường nói:

- Chỉ cần góc tư chén này cũng đủ chết! Tội tình gì tiểu thư phải làm vậy?

Ngoạn Cô bây giờ mới ấm lại dần. Nàng khóc tấm tức nói:

- Không đi được với công tử, không sống được ở nơi nào, thì sống làm chi chứ? Sao công tử

không đi?

Chàng nói:

- Tại hạ đã quyết định rồi! Tại hạ cần có tiểu thư bên cạnh để giúp cho tại hạ nhiều việc.

Dĩ nhiên Ngoạn Cô hiểu rằng đó là lòng thương hại của chàng. Nàng khe khẽ thở dài, không nói.

Tuyết Cừu nói tiếp:

- Xong việc giang hồ rồi, ta trở về đây, làm lỗ thông hơi, và nơi này sẽ là trú phòng. Tiểu thư phải kiến lập mười hai phòng thế này nữa mới đủ...

Lúc nàng thật buồn như thế này, câu đùa vô duyên nhất cũng trở thành là có duyên.

Ngoạn Cô nhấn ngón tay vào má chàng, nói:

- Đắc khách lắm...

Nàng chợt dừng lại. Dường như trên má chàng đã hết... Thịt, chỉ còn xương xẩu.

Một nỗi xót xa nghén nghẹn cuộn lên từ đáy lòng nàng.

Nàng kéo tay chàng đứng lên nói:

- Tiểu muội sẽ hầu hạ công tử cho đến khi nào công tử nhắm không còn đi chung được nữa! Ta đi thôi!

Chương 17 - Báo Tinh

Hai người dầm mình xuống nước mà đi. Dọc đường để cho vui, họ bắt chuyện với nhau.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư giỏi về khoa thiên văn, tại Thần Quân phủ mà nhìn biết Ma Khâu có ác khí...

Ngoạn Cô nói:

- Dường như nơi ấy có quái vật lâu năm. Công tử vào đó gặp gì?

Chàng nói gọn:

- Gặp những con nhện khổng lồ.

Chàng lấy ra một đoạn tơ đưa cho nàng rồi nói tiếp:

- Tơ lớn dường này, tiểu thư đoán xem nhện lớn cỡ nào?

Ngoạn Cô nói:

- Đây là loại Khủng tri thù! Hồi lão sư còn sinh tiền có nói Bí Tàng cung có nuôi loại nhện này, mục đích của họ vẫn là để khống chế võ lâm. Răng và móng làm vũ khí, nọc làm thuốc trường sinh, có ảnh hưởng đến sự an nguy của giang hồ. Nhưng công tử làm cách gì thoát khỏi lũ nhện đó?

Tuyết Cừu đáp:

- Chúng di chuyển rất nhanh, có một sức mạnh ghê gớm. Tại hạ phải dùng Ma ảnh đâm vào mắt chúng. À! Lệnh sư qua đời trong trường hợp nào?

Ngoạn Cô nói:

- Tiểu muội hồi ấy đi hái thuốc, qua ngày sau mới về thì am bị cháy và lão sư bị cháy ngồi trong ấy.

Lã Tuyết Cừu nghe chuyện lạ, chàng suy nghĩ:

- "Phàm nhà cháy thì người trong nhà phải chạy ra, ai chịu chết ngồi trong đó!"

Chàng hỏi:

- Am ấy có mấy người ở?

Nàng nói:

- Sư phụ vốn có hai đệ tử là tiểu muội và vị sư huynh nữa. Khi tiểu muội hái thuốc thì vị sư huynh ở nhà. Khi về thấy cảnh như vậy mà không rõ vị sư huynh đâu.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ một hồi, hỏi:

- Tiểu thư lấy gì biết chắc, thi thể người bị cháy kia là lão sư?

Nàng nói:

- Lửa cháy không cháy tiêu hết thịt nên có thể nhận ra cái nét đại thể. Ngoài ra, chỉ có lão sư mới chịu cháy ngồi trong lửa mà thôi!

Chàng hỏi:

- Xin tiểu thư cho biết qua về lệnh sư huynh?

Nàng đáp:

- Người ấy tên là Ngọc Liên Thành, võ công kém sư phụ chút ít, tính trầm, mặt đen, nước da trắng xanh, tướng mạo phương phi cao lớn. Sư huynh và tiểu muội lại không hợp ý nhau. Nhà cháy và lão sư bị chết cháy khiến tiểu muội không suy nghĩ ra được gì trong việc này!

Tuyết Cừu nói:

- Cũng khó nghĩ thật! Nếu Ngọc Liên Thành đốt am mà giết sư phụ, ắt lệnh sư phải thoát đi chứ? Còn nếu lệnh sư tự sát, thì phải có vị sư huynh ở đó chờ tiểu thư về chứ? Có thể nào có cảnh ngược lại, nghĩa là lệnh sư giết sư huynh rồi ép xác ngồi theo kiết già, rồi đốt am, để cho khỏi nhận ra không? Hoặc một cao thủ nào tới giết lệnh sư rồi làm theo cách đó không?

- Không có chuyện sư phụ giết đệ tử đâu! Thường nhật lão sư rất thương đệ tử. Còn có người thứ ba nào không, tiểu muội không rõ. Nhưng khắp giang hồ có ai đủ bản lãnh giết chết sư phụ được?

Tuyết Cừu hỏi:

- Sau ngày lệnh sư mất, bao lâu sau Đông Hải Thần Quân đến? Ông ta nói những gì?

Nàng nói:

- Đúng một trăm ngày sau thì Thần quân đến. Ông nghe tin lão sư mất, rụng rời. Sau khi tế linh cữu xong, ông yêu cầu tiểu muội ra giúp việc cho ông... Dĩ nhiên là tiểu muội không nhận lời, lấy lý do là cư tang. Sau đó ông đến hai lần nữa, tiểu muội mới nhận lời có điều kiện.

Chàng nói:

- Xin tiểu thư cho biết điều kiện!

Nàng nói:

- Tiểu muội bắt ông ta hứa ba điều theo kiểu tam chương ước pháp. Một là phải tôn trọng xác thân tiểu muội bất kỳ trường hợp nào. Hai là không được ép uổng tiểu muội làm việc gì trái đạo lý và chính Thần quân cũng vậy. Ba là tiểu muội muốn rời Thần Quân phủ mà đi bất kỳ lúc nào cũng không được giữ lại. Ông ta nhận lời. Gần hai năm nay, lão mon men vi phạm ở điều thứ hai.

Tuyết Cừu chép miệng:

- Sư phụ mất không biết vì lý do gì, còn vị sư huynh cũng bặt vô âm tín! À! Thường nhật Ngọc Liên Thành đối với tiểu thư như thế nào?

Nàng nói:

- Sư huynh và tiểu muội không hề tâm sự gì với nhau. Ai cũng vậy, hỏi thì nói, không thì thôi. Tuy vậy, cả hai đối xử nhau ôn tồn, lịch sự, nhân nhượng.

Chàng hỏi tiếp:

- Những đồ quý báu của lão sư cất giấu ở đâu?

Nàng nói:

- Lão sư giao hết cho tiểu muội cất. Hành lý mang theo đây phần lớn của lão sư. Nếu sư huynh mà còn sống, thì cũng không lấy được món gì cả!

Tuyết Cừu nói:

- Người ta có thể vì ham lợi, vì ghen tài, vì thù hận. Ba điều đó không nằm vào trường hợp này Thật khó!

Ngoạn Cô nói:

- Tiểu muội nghĩ nát óc rồi mà vẫn không ra. Cứ xếp việc này qua một bên, sau có dịp sẽ tính lại.

Nhưng Tuyết Cừu vẫn nói:

- Tiểu thư với lệnh sư bao nhiêu năm mà vẫn không hỏi gì về lai lịch của mình?

Ngoạn Cô nói:

- Dĩ nhiên là tiểu muội có hỏi, nhưng sư phụ cho biết ông nhặt tiểu muội bên một xác đã khô. Ngài đặt tên cho tiểu muội là Ngũ Ngoạn Cô lấy theo họ của ngài!

Bỗng Tuyết Cừu ạ một tiếng rồi nói:

- Tại hạ gặp mặt ba vị cô nương đều có nét mặt hao hao giống nhau. Các vị giống nhất là dáng vóc. Lại có một điều lạ lùng, tính người nào cũng trầm lặng, thân thế không rõ ràng, nhưng võ công và trí tuệ khó ai sánh kịp. Cả ba cô đều có vết bên tai phải. Vị trí và hình thức của vết rất giống nhau.

Ngũ Ngoạn Cô trầm ngâm rồi nói:

- Tiểu muội sống không thân thích đã quen. Giả sử rằng, tiểu muội và mấy người kia là tỷ muội cật ruột chăng nữa, sao lòng vẫn thấy nguội lạnh, chứ không sôi nổi hay xúc động chút nào.

Tuyết Cừu nói:

- Không ngờ tiểu thư và hai vị cô nương kia cũng với một lời. Tuy nhiên đó là lúc chưa gặp nhau. Chừng gặp nhau rồi mới thấy máu chảy ruột mềm!

Ngũ Ngoạn Cô không hỏi gì đến hai vị cô nương kia là ai. Nàng lại nói:

- Càng đi về phía trước, nước càng cạn dần. Kể cũng hơi lạ. Không rõ ta đi trong đường suối này đã bao lâu? Hiện giờ công tử ra sao chứ tiểu muội buồn ngủ quá!

Tuyết Cừu nói:

- Ta đi ít ra cũng hơn hai ngày đêm. Tại hạ cũng buồn ngủ không tưởng được. Nhưng làm sao ngủ đây?

Ngoạn Cô nói:

- Đánh lửa lên lựa chỗ vách suối nào phẳng, tựa lưng vào đó ngủ tạm.

Vì họ đi đường dài nên cần phải tiết kiệm lửa. Thành ra họ vận mục lực sờ soạng đi trong đêm tối.

Tuyết Cừu đánh lửa lên, họ thấy vách suối chỗ lồi chỗ lõm, không nơi nào tựa lưng được. Xa xa phía trước họ có một tảng đá lồi lên mặt nước. Nước suối chảy rẽ qua hai bên. Hai người tiến về gộp đá đó.

Họ thấy gộp đá này hình dạng như một chiếc hòm đủ để cho hai người nằm nghiêng.

Cả hai ngồi xuống nghỉ chân và móc lương khô ra ăn cầm chừng.

Tuyết Cừu nói:

- Chúng ta như những kẻ bị trời đày! Tại sao những người có một chút tài thì lại có một thân phận nổi trôi như vậy?

Ngoạn Cô nằtn xuống, nói:

- Tiểu muội ngủ đây.

Nàng nằm nghiêng, và có ý nhường cho chàng phân nửa phiến đá.

Nhưng Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư cứ nằm thoải mái, tại hạ ngồi điều tức một chút. Hơn nữa, trong lòng suối thường có những quái vật.

Chàng nói thì chàng nghe, Ngũ Ngoạn Cô lôi bừa chàng nằm xuống. Nàng nói:

- Cứ nằm xuống cho khỏe để lấy sức!

Tuyết Cừu nói lầm bầm trong miệng:

- Nằm vầy càng mất sức thêm!

Ngoạn Cô đưa tay ra sau nhéo chàng một cái nói:

- Thì công tử cứ nằm không thôi, đừng rọ rạy gì, có được không?

Tuyết Cừu nói:

- Nằm thế này làm sao tiểu thư có chồng được?

Đang hơi vui, Ngoạn Cô bỗng chợt buồn. Nàng nói:

- Đã chịu nằm thế này, ta còn lấy chồng làm sao? Thôi, hãy ngủ đi!

Lã Tuyết Cừu đã từng nằm chung đụng với các cô, nhưng chỗ họ nằm rộng rãi, thoải mái. Hôm nay chàng nằm thế này là một sự khó chịu, và mất lịch sự. Chàng nói:

- Cô nương ơi! Tại sao Tuyết Cừu này cứ làm Ngũ cô nương khổ mãi thế?

Ngoạn Cô nói:

- Tiểu muội đã cho phép, công tử cứ tự nhiên! Cứ ôm chặt vào, không sao cả.

Bỗng nhiên Tuyết Cừu thấy thương Ngoạn Cô vô hạn. Nàng yêu chàng thật sự. Vì tình yêu nên nàng phải vị kỷ, phải chiếm đoạt. Mê hồn hương làm mất công lực của chàng, đồng thời nàng cũng vì chàng mà hy sinh.

Chàng hôn nhẹ trên mái tóc nàng.

Ngũ Ngoạn Cô chợt rùng mình một cái. Nàng quay mình lại nằm đối diện với chàng.

Nàng ôm chặt lấy chàng, nói:

- Công tử ơi? Đây phải chăng là giấc mộng? Đời công tử nhiều ngược xuôi, nên gặp rất nhiều giai nhân trên chốn giang hồ. Dĩ nhiên công tử và họ cũng có chút tình qua lại. Tiểu muội rất biết tâm hồn của chàng. Ngày sau, tiểu muội dù có trôi giạt phương trời nào cũng không quên được công tử, nhất là hôm nay!

Tuyết Cừu xúc động thật sự. Chàng muốn có một cử chỉ âu yếm với nàng, nhưng sợ ngày sau sẽ rắc rối khó xử. Tuy vậy, chàng vẫn đưa cánh tay gầy nhom cho nàng gối. Cả hai cùng nghe tim mình đập mạnh.

Có hai người mà Lã Tuyết Cừu nhớ nhất là Ngoạn Cô và Hoa y nữ lang ở Bí Tàng cung.

Hoa y nữ lang có thân phận thế nào trong Bí Tàng cung thì chàng không biết.

Thình lình...

Tuyết Cừu và Ngoạn Cô nghe bùng một tiếng, cả hai cùng nắp đá bay lơ lửng trên không. Đến khi hạ xuống, cả hai thấy thân thể tê chồn. Họ đã bị điểm huyệt.

Trong bóng tối, họ không biết ai điểm huyệt mình. Sự tình như thế nào chàng cũng không hiểu.

Có tiếng nói lạnh như băng, giọng nói của một lão nhân cất lên:

- Các ngươi nằm trên nắp hòm của ta là hết số rồi!

Tuyết Cừu nhận thấy dường như có người đứng đội phiến đá mà hai người nằm trên đó.

Chàng nói:

- Thưa tiền bối! Bọn vãn bối vì rủi bị nạn nên phải đi trong con đường hầm này, không biết bao nhiêu ngày đêm. Cứ ngỡ đây là tảng đá, nên kê lưng nằm nghỉ một chút lấy sức rồi tiếp tục đi. Không ngờ có tiền bối nằm trong hộp đá này. Sao tiền bối nằm trong hộp đá mà chịu được?

Lão nhân nói:

- Ta vốn không ưa nhân gian, nên vào lòng suối này ở mấy mươi năm rồi. Lâu nay, ta rất thèm thịt người nhân gian lắm. Hôm nay quả là trời hậu hỉ với ta!

Ngoạn Cô trách Tuyết Cừu:

- Đào Hoa công tử nghe rõ chưa? Vị tiền bối sống trong lòng suối này mấy mươi năm. Công tử sống trong tịch phòng mấy ngày lại đầy đủ tiện nghi, công tử chưa chịu cho là tốt số. Tiền bối! Tiền bối ăn thịt người mà không nấu nướng gì cả sao? Ăn mấy người mới đủ no vậy?

Lão nhân nói:

- Ăn xổi ngon hơn nấu! Có chỗ nào đâu để nấu? Ờ, ờ... Ta có đồ nấu rồi!

Lão đặt ngang nắp đá xuống, lột hết quần áo Lã Tuyết Cừu ra ném xuống nước, lão kỳ cọ một hồi... Vừa chà cọ, lão vừa nói:

- Sao ngươi xương xẩu không vậy? Con nhỏ này nó rúc hết của ngươi rồi sao?

Tắm một hồi, lão xách Tuyết Cừu bỏ vào hòm.

Đến lượt lão lột y phục của Ngoạn Cô... Nàng năn nỉ:

- Tiểu nữ là nữ nhân tiền bối làm thế này coi sao cho được?

Lão nói:

- Ta chỉ biết hầm rục các ngươi mà ăn, còn nữ nam đối với ta cũng chỉ là con thịt mà thôi.

Lão đè cổ Ngoạn Cô xuống nước mà kỳ cọ.

Kể ra lão cũng hơi nương tay. Lão giải sơ một huyệt trên tay cho nàng rồi nói:

- Phần phía trước ngươi tự kỳ cọ lấy!

Nàng mừng cũng như đã được thoát chết. Nàng khen:

- Tiền bối hay lắm! Thịt tiểu nữ rất ngọt, còn thịt của hắn tanh lắm, bỏ hầm chung e ăn không được đâu!

Lão chả nói rằng gì cả, xách nàng bỏ vào hòm. Lão sắp đặt hai kẻ lõa thân nằm theo ý tinh nghịch của lão. Lão nói:

- Tạm thời hai ngươi cứ nằm như vậy. Ta vác cái nồi đại này lên gò đất trước kia để nấu!

Lão đậy nắp hòm lại rồi vác tưng tưng đi có vẻ dung dị lắm!

Một hòm đá, một nắp đá lại thêm hai người nữa, vậy mà lão vác nhẹ tưng y như vác một con mèo.

Nằm trong hòm cả hai tưởng đâu nghẹt thở, không ngờ họ lại thấy dễ chịu. Trong hòm lạnh dịu, và có ánh sáng đủ thấy được chỉ tay. Thì ra hòm này có gắn nhiều hạt dạ minh châu.

Da thịt của họ đụng vào nhau. Bây giờ họ thật sự cọ xát với nhau. Mặt giáp mặt... Nhưng không biết họ có cảm giác được cái sảng khoái hay không?

Ngoạn Cô hỏi:

- Lão nấu chúng ta thật sự đó! Bây giờ công tử làm sao?

Tuyết Cừu nói ngoài đề:

- Dường như hòm này có lỗ thông hơi...

Ngoạn Cô cũng nói ngoài đề:

- Nằm chật khó chịu quá! Trước sau gì cũng chết. Công tử hãy nằm trên mình tiểu muội, có chết cũng còn chút hương vị của đời.

Tuyết Cừu nói:

- Có chết cũng giữ được chút phẩm cách! Tiểu thư nằm trên mình tại hạ thì hay hơn!

Nghe Tuyết Cừu nói, Ngoạn Cô như mở cờ trong bụng. Nàng trườn mình nằm trên mình Tuyết Cừu. Cả hai cùng nhắm mắt...

Giờ phút này họ là một thế giới riêng. Cho dù lát nữa đây họ có bị nấu chăng nữa điều ấy đối với họ cũng chỉ là sự thay đổi của bản thể mà thôi.

Ngoan Cô thủ thỉ:

- Sao công tử cứ tỉnh queo như vậy? Ma tính sao không nổi lên?

Tuyết Cừu vẫn nhắm mắt.

Chiếc hòm vẫn đung đưa lướt trong không gian, không rõ hai người nằm chồng lên nhau có hạnh ngộ gì không?

Trải qua không biết bao lâu, Ngoạn Cô bỗng nói:

- Để cho công bằng, bây giờ tiểu muội nằm dưới, công tử nằm trên!

Họ đổi vị trí nằm cho nhau. Ngoạn Cô nói:

- Ước gì lão nấu cho rồi, nằm như thế này không thôi thật là khó chịu!

Lã Tuyết Cừu đã dùng Tam Anh khí phổ tự đả thông được các huyệt đạo và chàng giải huyệt luôn cho Ngũ Ngoạn Cô. Đoạn chàng nói:

- Phải có những cuộc thế này thì mới thử thách lòng kiên định của ta. Chúng ta đã qua được cửa ải ngặt nghèo rồi.

Ngoạn Cô thấy trong lòng vui sướng tràn trề, nói:

- Thoải mái rồi! Ước gì lão cứ vác đi mãi, đường sá càng gập ghềnh càng tốt. Bây giờ tiểu muội lại ham sống.

Nhưng họ không thấy đường sá gập ghềnh chút nào cả. Họ cảm thấy như nằm im một chỗ. Và chính lòng họ gập ghềnh thì có.

Trải qua không biết bao lâu, Ngoạn Cô bỗng hỏi:

- Ta đang di chuyển hay đứng yên vậy?

Tuyết Cừu nói:

- Dường như chúng ta đang nằm yên một chỗ.

Ngoạn Cô nói:

- Có thể nào vậy được? Công tử thử mở nắp hòm ra xem?

Lã Tuyết Cừu đẩy mạnh nắp hòm, một trời ánh sáng tràn ngập trong mắt họ.

Lã Tuyết Cừu nhảy phục ra ngoài. Những làn gió táp vào người chàng...

Và kế đó, Ngũ Ngoạn Cô cũng nhảy ra ngoài...

Việc đầu tiên là họ nhìn nhau... Và biết rằng họ đang...

Trên nắp hòm chỉ có vũ khí và cái đãy tư trang. Y phục không thấy đâu.

Nơi họ đứng là một gò đất khô. Lão quái nhân đã đi đâu mất.

Ngước lên nhìn chẳng khác gì người ở đáy giếng ngó lên miệng giếng. Thật ra cả hai người cùng ở trong một cái hang thẳng đứng bề cao hàng trăm trượng bề rộng chừng dăm bảy trượng, vách chung quanh họ thẳng đứng và trơn lì.

Nước vẫn còn chảy, nhưng đường vào suối không còn nữa, bởi vì lòng suối thu hẹp bề cao.

Ngũ Ngoạn Cô khẽ lắc đầu nhìn Tuyết Cừu, nói:

- Chúng ta thăng trầm quá! Lão quái vật bỏ chúng ta nơi đây, còn lão đi đâu. Chả lý lão lại chun vào hang?

Tuyết Cừu thở dài, suy nghĩ...

Cả hai ngồi lại bên nhau, và bây giờ họ mới nhìn rõ lẫn nhau, không hề có sự bẽn lẽn hay áy náy.

Chợt Ngũ Ngoạn Cô xúc động dúi đầu vào người chàng.

Lã Tuyết Cừu đỡ lấy nàng, nói:

- Ta đã nhịn đói mấy ngày rồi, lấy gì ăn để sống? Thực phẩm trong lòng suối lão quái nhân đã bắt ăn hết. Không biết lão quái ấy đã đi đâu và đi bằng cách nào?

Bỗng Ngoạn Cô chỉ:

- Có người trên miệng hang kìa!

Họ ngó lên nhưng thấy không rõ nét mặt của người đó, chỉ thấy lão thả xuống những vật gì, rơi tới nơi họ mới thấy đó là củi và vài con cheo, chồn, gà...

Tuyết Cừu nói:

- Té ra lão quái đi tìm thức ăn cung cấp cho ta. Nếu ngày nào cũng thế này thì có thể sống tạm được.

Chàng và nàng đứng lên đi làm thịt mấy con vật đó. Họ nổi lửa lên thui chúng. Thịt chín cả hai vừa ăn vừa nói chuyện nhau.

Ngoạn Cô nói:

- Chắc chắn là lão có thang dây, khi lên xong, lão kéo thang lên cất, khi xuống lão thòng xuống!

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hay ông ta còn có lối đi bí mật nào khác không?

Ngoạn Cô nói:

- Hai ta có thể ở chung thế này được, nhưng có người thứ ba thì chúng ta ăn ở làm sao? Và tại sao lão lại có ý nhốt ta ở chốn này?

Tuyết Cừu nói:

- Quái nhân có nếp sống khác thường và việc làm cũng khác thường. Chắc chắn rằng trước sau gì ta cũng gặp lão. Lão có võ công cao lắm, cứ nhìn lối xuất thủ điểm huyệt của lão đủ rõ.

Ăn uống xong, Lã Tuyết Cừu lật úp cái hòm lại và nói:

- Đáy hòm và cái nắp này đủ để hai ta nằm rồi.

Ngoạn Cô mơ màng, nói:

- Làm sao cho chúng cao bằng nhau mới thú vị. Nàng đi lấy đá kê lên.

Tuyết Cừu nhìn nàng làm với vẻ hăng hái chàng thở ra nhè nhẹ.

Thân thể thiên nhiên của nàng có một nét đẹp tuyệt vời cân đối đều đặn. Nàng không còn nét kiêu ngạo hay lạnh lùng nữa.

Còn Tuyết Cừu thì gầy, nhưng nét anh tuấn của chàng không mất.

Ngoạn Cô nhìn ngắm chàng một cách say mê.

Ngày nào lão kia cũng gởi thực phẩm xuống, thỉnh thoảng có một vài bình rượu.

Họ nghĩ không ra dụng ý của lão quái này.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu bất thần lão không cung cấp thức ăn cho ta nữa thì sao?

Ngoạn Cô nói:

- Ngay từ bây giờ, ta lấy kiếm khoét từng bậc để leo lên.

Bắt đầu có ánh sáng, họ có ba việc cần phải làm mỗi ngày. Lo việc thui nấu, luyện công và thiết lập một con đường lên.

Đến ngày thứ mười lăm, con đường lên đã làm được hơn hai phần mà lão quái không phát hiện.

Hôm nay bất ngờ lão quái xuất hiện trên miệng hang và lão thả thang dây xuống còn cách đáy hang chừng mười trượng. Lão theo thang leo xuống...

Tuyết Cừu hỏi:

- Lão xuống đây với mục đích gì? Ta có nên ra tay trước chăng?

Ngoạn Cô nói:

- Không chắc gì ta đấu lại lão. Chờ xem thái độ của lão thế nào rồi hẵng tính!

Lão xuống cuối thang dây, hai người mới thấy rõ mặt lão. Tóc lão rối nhăn, miệng nhọn răng lồi, cặp mắt thao láo như cú vọ. Y phục lão là một loại da thú.

Ngũ Ngoạn Cô đứng nấp sau Lã Tuyết Cừu để tránh đi sự lộ liễu trước cặp mắt của lão.

Ngoạn Cô nói:

- Tiền bối hãy trả y phục bọn tiểu nữ lại.

Lão cười khắc khắc nói:

- Các ngươi khỏa thân mà sống với nhau không ai quấy rầy, sao không biết cảm ơn ta. Hôm nay chất bẩn trong người của các ngươi đã sạch hết rồi, ta đến đây để nấu!

Lão ném gói đồ lão đang cầm rồi nói tiếp:

- Hãy mặc áo quần lại.

Hai người nhặt lấy y phục. Y phục của họ không may bằng vải mà may bằng thứ da beo giống lão. Cả hai túng thế cũng phải mặc.

Lão phi thân xuống đánh ra một chưởng.

Từ lúc ở nơi đây, Ngoạn Cô và Tuyết Cừu chẳng những đã bình phục lại sức khỏe mà còn tăng tiến hơn nữa là khác.

Chàng dùng Vô ảnh đấu với lão.

Chưởng lực của lão quá mạnh, Tuyết Cừu phải đem Cự Bí thần công ra mà đối địch.

Lão vừa đỡ đòn vừa nói:

- À! Ngươi là người của Bí Tàng cung! Thảo nào…

Bất ngờ bóng lão mất tích. Lã Tuyết Cừu và Ngũ Ngoạn Cô tìm không thấy lão đâu, chỉ thấy thân thể mình tê chồn.

Họ bị lão quái nhân điểm huyệt. Lão cười và nói:

- Thằng nhỏ này! Ngươi đã đả thông được sinh tử huyền quan nên mới giải được huyệt của ta điểm. Ngươi là gì của Bí Tàng cung?

Ngũ Ngoạn Cô trước đây có nghi Lã Tuyết Cừu có liên hệ đến bí phái này, nhưng nàng không tiện hỏi. Bây giờ nghe lão phát giác, nàng mới biết mình đoán đúng.

Tuyết Cừu nói:

- Vì đâu mà tiền bối nói như vậy?

Lão nói:

- Cự Bí thần công là môn công phu riêng của phái này. Giấu ta sao được?

Chàng nói:

- Vãn bối bị họ bắt vào đó. Sẵn có mấy bí kíp, ở không chẳng làm gì, bèn đọc trong đó mà luyện. Chẳng hay võ công của tiền bối so với Bí Tàng cung như thế nào?

Lão nói:

- Ta chưa thử họ! Một điều ta biết chắc rằng, võ công Trung Nguyên đã tập trung trong tay Bí Tàng cung. Nơi ấy người nào võ công cũng kinh thần khiếp quỷ. Môn Cự Bí thần công ngươi luyện chưa đến chỗ tận mỹ! Bây giờ các ngươi hứa, đừng bỏ ta, ta sẽ giải huyệt cho!

Ngũ Ngoạn Cô nói:

- Võ công của tiền bối so với Đông Hải Thần Quân thì sao?

Lão nói:

- Dưới mắt ta, con cáo ấy không đáng gọi là cao thủ. Nhưng hắn có một nhân vật sau lưng hắn lợi hại không tưởng!

Ngoạn Cô hỏi:

- Nhân vật sau lưng ông ta là ai mà lợi hại dữ vậy?

Lão nói:

- Đó là Ngũ Hoa lão sư!

Ngoạn Cô à lên một tiếng nói:

- Tiền bối lầm rồi! Ngũ Hoa đại sư là một nhân vật chân chính, ông ta đã quy tiên cách đây ba năm!

Lão đưa tay chặn lại nói:

- Không phải đâu! Trước đây Ngũ Hoa lão sư có quan hệ với Bí Tàng cung. Khi đệ tử Bí Tàng cung bén mãng đến nơi lão ở, gặp lão và Đông Hải Thần Quân đang trao đổi âm mưu...Ngũ Hoa đại sư liền giết nhân vật Bí Tàng cung, ép thân thể hắn ngồi theo kiết già, nổi lửa đốt am. Đệ tử của lão, một con đi hái thuốc, còn một gã nữa đang làm việc cho lão. Lão phóng kiếm toan giết đệ tử của mình để bịt miệng... Và ta đã cứu kịp. Hắn có tên là Ngọc Liên Thành.

Ngoạn Cô hỏi:

- Hiện giờ Ngọc Liên Thành ở nơi nào, tiền bối hãy chỉ giùm!

Lão nói:

- Ngọc Liên Thành cũng giống như Ngũ Hoa, tâm tính của hắn khó lường. Ta đã cứu hắn, không lý lại giết hắn? Ta đành biến hắn thành người khật khùng, dạy võ công cho hắn để sau này có việc tiện dụng.

Tuyết Cừu nói:

- Bí Tàng cung hành động xuất quỷ nhập thần, có lý nào họ không rõ việc làm của Ngũ Hoa đại sư?

Lão nói:

- Đừng tưởng Ngũ Hoa đơn giản! Ngũ Hoa biến hóa thiên hình vạn trạng. Nhưng Bí Tàng cung có lẽ bây giờ đã biết rồi!

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Ngọc Liên Thành đã có hành động gì mà tiền bối cho là hành động gian ác, khó hiểu?

Lão bắt đầu kể lại một thiên thảm sự...

o O o

Hai tháng trước đây, giữa rừng già có một nhóm người sống gần gũi với thiên nhiên. Nhưng lòng họ có một mục đích giúp cho giang hồ vượt qua sóng gió hiểm nghèo của mọi thế lực bí mật. Họ sống trong hang hoặc che lều trại để ở. Đứng đầu đám người này là Báo Tinh lão sơn nhân.

Lão tuổi ngoài bảy mươi võ công kỳ bí khôn lường. Dưới tay lão chừng vài mươi người sống rất thuận thảo. Bọn họ đa phần là nam nữ thiếu niên, tuổi đôi mươi.

Báo Tinh gọi ba người có võ công cao nhất, nói:

- Ngọc Liên Thành lãnh nhiệm vụ đi dò thám Bí Tàng cung. Mai Tú Anh đến gò Ma Khâu để quan sát bí mật các hang. Lý Thường Niệm đến Thần Quân phủ...

Thế là ba người lãnh lệnh ra đi, sau khi nghe Báo Tinh trao truyền hết cả kinh nghiệm.

Ngọc Liên Thành vượt qua dòng Miên Giang vào lúc chiều, lúc ấy có một nữ nhân xuất hiện.

Thiếu nữ quan sát đối tượng rồi hỏi:

- Nơi này là khu vực riêng của Bí Tàng cung, công tử là ai mà xâm nhập nơi này?

Ngọc Liên Thành ngắm thiếu nữ một hồi ro nói:

- Tại hạ là người của Thần Quân phủ tới đây. Cô nương nhan sắc mặn mà sao lại chôn vùi xuân sắc nơi này Xin cho biết mỹ danh!

Thiếu nữ nói:

- Phi Quỳnh là tên ta! Tại sao Thần Quân phủ lại cho người xâm nhập nơi đây? À! Ta nghe nói là Lã Tuyết Cừu đến quấy phá Thần Quân phủ rồi cơ mà?

Ngọc Liên Thành lúng túng nói bừa:

- Lã Tuyết Cừu là tên vô danh đã bị ta giết rồi!

Phi Quỳnh biết hắn hồ đồ, lửa giận bốc lên xuất kiếm tấn công tiểu tử ấy.

Với chiêu Quần tiên tương ngộ đã làm Ngọc Liên Thành sửng sốt. Hắn dùng Phân thân kiếm pháp chống lại nàng. Phân thân kiếm pháp dường như là ma công, hắn đã được Ngũ Hoa đại sư đích truyền.

Nàng đã duyệt qua hết các chiêu hư Tiên trưởng vân du, Tiên đồng kiếm thư, Ngọc nữ kiếm đào... Cuối cùng cũng không thoát khỏi tay Ngọc Liên Thành. Hắn dùng Phân thân thuật mà điểm huyệt nàng.

Phi Quỳnh bị điểm huyệt đứng chết cứng một chỗ.

Hắn bước tới vác Phi Quỳnh chạy về gò Ma Khâu. Hắn đặt nàng xuống ở một nơi kín đáo.

Phi Quỳnh năn nỉ:

- Công tử hãy giết ta, chứ đừng vũ nhục ta.

Hắn hỏi:

- Cô nương hãy cho biết những bí mật của Bí Tàng cung?

Nàng nói:

- Tiện nữ không hiểu gì về tổ chức này, vì rằng đó không một người nào hiểu rõ tổ chức này cả!

Ngọc Liên Thành cười nhạt nói:

- Đã vào tay ta rồi thì không ai có thể thoát được!

Hắn vừa nói vừa lột y phục nàng ra. Và hắn điểm luôn á huyệt của nàng.

Con quỷ đó đã nổi máu điên cuồng lên, hắn cởi y phục của hắn và đè lên mình nàng...

Lúc đó, Mai Tú Anh xuất hiện. Nàng thấy hắn giở trò nhơ nhớp như vậy liền tung chưởng đánh hắn.

Hắn nhảy lên và tránh khỏi.

Thân hắn trần như nhộng khiến cho Mai Tú Anh ghê sợ và nhắm mắt.

Đánh với một cao thủ mà nhắm mắt thì bất lợi, Tú Anh nằm trong sự khống chế của hắn.

Ngọc Liên Thành võ công rất cao và Mai Tú Anh không phải là đối thủ.

Bỗng đâu lại xuất hiện thêm một nữ nhân, đó là Băng Kiên. Nàng giải huyệt cho Phi Quỳnh xong, rồi tham chiến.

Băng Kiên võ công tương đương với Mai Tú Anh.

Ba thiếu nữ hợp thủ mà liên đấu với Ngọc Liên Thành. Họ phải đâu lưng mà cự chiến.

Mai Tú Anh nói:

- Ngọc Liên Thành! Báo Tinh đã cứu ngươi, sao ngươi không làm một nghĩa cử gì để đền đáp công ơn cho người?

Hắn vừa đánh vừa nói:

- Ta giết luôn cả mi, rồi sẽ nói chuyện với Báo Tinh sau!

Có tiếng cười ha hả của Báo Tinh:

- Phải đó! Báo Tinh lâu nay thấy ngươi trầm mặc, lòng nhiều nghi vấn. Hôm nay thì rõ rồi!

Hắn phóng người lên dùng Phân thân ma ảnh toan chạy thoát. Nhưng Báo Tinh võ công ngang cỡ sư phụ hắn, đâu để hắn chạy thoát, liền chóp người lên, Ngọc Liên Thành lập tức rơi xuống!

Ba cô chắp tay tạ ơn Báo Tinh.

Phi Quỳnh nói:

- Tuy hắn chưa kịp xâm nhập tiết hạnh tiểu nữ, nhưng thế này thì bẽ bàng làm sao dám nhìn mặt ai?

Báo Tinh cười lớn, và xin lỗi Phi Quỳnh. Ông nói:

- Ta sẽ trị tội hắn trước mặt các ngươi! Hành động của tiểu cô nương đáng gọi tiết liệt. Con người vốn từ cái lẽ thật của thiên nhiên, mà cái trong ngọc trắng ngà là ở tâm hồn. Cô nương còn trong trắng hơn các bậc đã tự xưng là Tiên tử trước đây! Ta hứa với cô nương một điều, để cho công bình, ta sẽ bắt nam nữ ở đây khỏa thân cả.

Ba cô thất kinh đồng nói:

- Không được đâu, lão tiền bối ơi! Nếu làm vậy, còn đâu là đạo lý luân thường? Còn đâu là nhân quần xã hội!

Báo Tinh không nói không rằng, tung chưởng đánh vào Thiên linh cái của Ngọc Liên Thành. Hắn ngã ra giãy tê tê một hồi.

Sau đó, Báo Tinh đập tiếp một chưởng nửa, hắn tỉnh lại. Thần trí hắn đờ đẫn...

Lão nói:

- Kể ra thì hắn chưa đáng tội chết. Nếu giết hắn thì cũng không nỡ. Nếu tha hắn, thì hắn lại càng hiểm độc hơn. Ta hủy đi sự gian ác của hắn là đủ rồi. Cái gì còn lại trong người hắn là tính thiện cả.

Ngọc Liên Thành ngờ nghệch bước đi trong tiếng nguyền rủa của các cô.

Phi Quỳnh quay sang nói với Băng Kiên:

- Tiểu muội không về nơi đó nữa. Xin tỷ tỷ báo lại giùm!

Băng Kiên trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Cung chủ đã bảo hiền muội võ công còn non kém, đừng ra ngoài, hiền muội không nghe. Bây giờ sự tình như thế này, hiền muội lại bỏ đi. Phùng tiền bối chắc đau lòng lắm!

Phi Quỳnh nói:

- Tiểu muội phải đi! Phải tìm cho ra Lã công tử để tạ tội. Tiểu muội rất yêu chàng. Nhưng băng cơ ngọc cốt không còn gì mà hổ thẹn!

Băng Kiên nói:

- Hiền muội không nghe Báo Tinh nói sao? Nỗi lòng đó là sự trong sạch cõi đời gió bụi này tránh sao cho khỏi sự va chạm. Nếu hiền muội đi thì tỷ tỷ cũng đi!

Báo Tinh nói:

- Quý tiểu cô nương đi đâu? Nơi rừng Đại Lâm sẵn sàng tiếp đón quý tiểu cô nương.

Mai Tú Anh cũng khuyên họ.

Nhưng Phi Quỳnh nói:

- Tiểu nữ không về đó! Vì hằng ngày gặp mặt tên cuồng cẩu kia chịu sao cho nổi?

Báo Tinh nói:

- Ta không ép! Nhưng chắc chắn tên Ngọc Liên Thành, ta sẽ an trí hắn một nơi.

Băng Kiên nói:

- Bọn tiểu nữ ở Bí Tàng cung có tình cảm sâu đậm với phái này, lẽ nào bỏ đó mà gia nhập với tổ chức khác? Âu tiền bối cho bọn tiểu nữ được tự do!

Sau đó hai cô chào, Báo Tinh và Tú Anh rồi dắt nhau đi trong đêm!

o O o

Lã Tuyết Cừu nghe qua rồi thở dài nói:

- Té ra tiền bối là Báo Tinh! Hiện giờ Băng Kiên và Phi Quỳnh như thế nào?

Báo Tinh nói:

- Ta dò xét, Băng Kiên và Phi Quỳnh trở lại Linh Nham ở trong cung Quán Khuê! Nơi này đã giam giữ Thần quân gần mười năm, may có Ngũ Hoa nghiên cứu tấm bản đồ mới giải được và đưa hắn ra.

Ngũ Ngoạn Cô hỏi:

- Còn gã Ngọc Liên Thành hiện giờ như thế nào?

Báo Tinh nói:

- Hắn mang chứng khật khùng chưa thuần, nhưng hắn luyện võ công tiến triển lắm.

Ngoạn Cô lại hỏi:

- Tiền bối có bảo đảm rằng Ngọc Liên Thành có trở thành người tốt không, mà dám truyền võ công cho hắn?

Ông nói:

- Hắn không còn lòng dạ hiểm độc nữa là đủ rồi!

Tuyết Cừu nói:

- Tiền bối có lòng thánh thiện, bọn vãn bối cảm ơn. Nhưng vãn bối thân tại tứ phương, chắc không thể cùng với tiền bối sống chung một chỗ được đâu.

Báo Tinh mặt buồn dàu dàu.

Ngũ Ngoạn Cô lại hỏi tiếp:

- Nghe tiền bối nói, tiền bối xa lánh nhân gian mấy mươi năm sống trong hang, sao lại có một tổ chức hoạt động cho giang hồ nữa.

Ông nói:

- Vì ta muốn nhường cái hay này cho các ngươi. Tổ chức kia vốn là của ta, nay giao mọi sự sắp xếp cho một người có tài đức điều khiển. Các ngươi là người có võ công cao, lấy tổ chức của ta mà điều hành công việc thì lo gì giang hồ không chóng phục hồi. Gặp các ngươi, ta mừng lắm vậy.

Tuyết Cừu nói:

- Bọn vãn bối phải đi... Linh Nham.

Lão giải huyệt cho Lã Tuyết Cừu và Ngũ Ngoạn Cô rồi nói:

- Cái thang trèo chỉ tới đó. Nếu các ngươi phóng mình lên tới đó thì đi lên!

Lã Tuyết Cừu ôm Ngũ Ngoạn Cô nhảy lên một cái thật mạnh, nàng vừa với kịp chiếc thang bèn leo lên thoăn thoắt. Nàng đã đến miệng hang, nhìn xuống thấy hang sâu thăm thẳm, người không quen nhìn sẽ thấy ngợp ngay.

Lã Tuyết Cừu phóng vút lên và chàng cũng nắm được thanh thang.

Báo Tinh nhìn theo họ gục gặc đầu, nói:

- Tương lai của võ lâm là những người này!

Hai người ngồi nhìn Báo Tinh lão quái...

Ngoạn Cô nói:

- Đúng là lão quái! Vì nàng Phi Quỳnh mà lão bắt chúng ta phải khỏa thân một thời gian.

Tuyết Cừu nói:

- Lão cũng chả cần hỏi danh tánh ta nữa!

Ngoạn Cô nói:

- Vậy cũng đỡ rắc rối! Sao lão lại chưa lên? Hay là lão tiếc chiếc hòm ngọc?

Bỗng cả hai cùng nghe tiếng cười nói xa xa, một cặp nam nữ mặc đồ chẽn may bằng da heo đi tới. Cả hai chưa kịp hỏi, thiếu nữ đã lên tiếng:

- Hai vị là ai lại đến chốn này?

Chàng biết họ là người của Báo Tinh liền nói:

- Tại hạ là người đi từ lòng đất mà ra tới đây!

Hai người kia nhìn nhau, thiếu nữ hỏi:

- Tại sao hai vị cũng có y phục da beo thế này?

Ngoạn Cô ghẹo:

- Báo Tinh mới bồi thường đó! Hai vị có sư phụ là Báo Tinh chắc võ công phải nghiêng trời lệch đất?

Gã thanh niên nói:

- Nghiêng trời lệch đất thì không dám, đủ dùng thôi. Chẳng hay lão sư của tại hạ đâu.

Tuyết Cừu không rõ những người này có biết cái hang riêng của Báo Tinh hay không, nhưng thấy họ xa lạ về sự có mặt của Tuyết Cừu và Ngoạn Cô ở đây, chứng tỏ rằng Báo Tinh đã không nói gì cho họ biết. Chàng đành nói:

- Lão sư đi đâu rồi tại hạ không biết!

Thiếu nữ nói:

- Ta lấy làm lạ, hai vị là ai, gặp lão sư trong trường hợp nào mà bắt lão sư phải bồi thường y phục? Nhưng ai mặc y phục da beo là dấu hiệu của Đại Lâm phái!

Tuyết Cừu nói:

- Báo Tinh đã thu hết y phục của bọn tại hạ, rồi trả lại loại này. Bọn ta không quan hệ gì với Đại Lâm phái cả.

Gã thanh niên nói:

- Ta muốn lãnh giáo tuyệt học của hai vị.

Tuyết Cừu nghiêm giọng:

- Không nên có sự hiềm khích! Hơn nữa, chúng ta vốn không cừu thù thì đừng chuốc lấy những cuộc thương tâm!

Nhưng gã kia phóng mình lên, đánh ra một chưởng cực mạnh.

Tuyết Cừu tránh khỏi, khoanh tay cười nhạt.

Ngoạn Cô bước tới thiếu nữ, nói:

- Đã vậy thì tiểu muội xin trao đổi với tiểu thư mấy chiêu.

Nàng nói vừa dứt múa quyền tấn công thiếu nữ, nàng chiếm thượng phong.

Thấy Lã Tuyết Cừu đã thắng, Ngũ Ngoạn Cô nhảy ra ngoài nói:

- Võ công của tiểu thư cao thâm lắm! Chúng ta thử như vậy là đủ rồi!

Có tiếng Báo Tinh cười ha hả nói:

- Các ngươi lại mới vừa thử nhau đó chăng? Đãi nhau sao bạc thế? Cùng áo da beo với nhau sao các ngươi không biết mời khách về đãi?

Lão bước tới nắm tay Lã Tuyết Cừu và Ngũ Ngoạn Cô nói:

- Báo Tinh sẽ đãi chư vị một bữa dã yến!

Chương 18 - Hoa y nữ lang - Trên bước giang hồ

Một dãy trại lợp bằng lá rừng nằm rời rạc, nhưng lại có thể liên ứng. Chừng vài chục người đa phần là nam nữ, y phục da beo, hầu hết là may theo lối chẽn. Gương mặt người nào cũng trong sáng, tinh thần sảng khoái.

Ngũ Ngoạn Cô không thấy Ngọc Liên Thành đâu. Nàng hỏi:

- Tiền bối? Ngọc Liên Thành, tiền bối an trí ở đâu rồi?

Bào Tinh nói:

- Sẽ có người đưa đến.

Dã yến chẳng qua là bữa tiệc bày giữa trời. Thịt rừng thui và rượu. Đám sư huynh sư muội qua lại tấp nập. Họ không gọi lão quái là sư phụ, mà chỉ gọi là Báo Tinh.

Tổ chức thế này có vẻ thoải mái thật, nhưng uy khí không bằng của Thần quân hoặc Bí Tàng cung, còn mong gì làm cột trụ của giang hồ.

Hai vị khách trẻ của họ là Tuyết Cừu và Ngoạn Cô ngồi đồng bàn với Báo Tinh, các bàn khác kê xa xa, bàn này ráp với bàn kia theo hình bán nguyệt.

Bỗng có một thiếu nữ từ bên bàn giữa đi bổ tới bàn Tuyết Cừu. Tới nơi, nàng dừng lại, nói:

- Thì ra là Lã công tử!

Tuyết Cừu nhận ra đó là Nam Mỹ Cơ. Chàng chào:

- Nam cô nương cũng có mặt ở đây nữa sao! Còn Lý cô nương đâu?

Nam Mỹ Cơ gặp Lã Tuyết Cừu, trong bụng mừng lắm, nhưng thấy chàng đi chung với Ngũ Ngoạn Cô, nên nàng lạnh lùng:

- Người ấy như ngựa không cương ai theo cho kịp!

Chàng hỏi tiếp:

- Cô nương gia nhập ở đây bao nhiêu lâu rồi?

Nàng đáp trổng:

- Hơn nửa năm! Vị cô nương này là gì của công tử?

Ngũ Ngoạn Cô ứng khẩu:

- Hôn thê!

Nam Mỹ Cơ giậm chân bỏ đi...

Ngoạn Cô cười cười hỏi Tuyết Cừu:

- Người đó có một lai lịch thế nào mà thái độ có vẻ khó chịu vậy?

Báo Tinh nói:

- Nàng ấy đáng thương hơn đáng trách! Mẫu thân cô ta vốn là phu nhân của lão Lý Di Niên, vốn là một cao thủ uy danh rạng rỡ. Thời thiếu nữ, bà ta là một mục nữ, được họ Lý thương yêu, ăn ở nhau có mấy mặt con. Đùng một cái, bà ta lại theo tên ma tăng Thiếu Lâm là Nam Mã Nguyện, bỏ chồng bỏ con. Lý Di Niên đã tha chết cho cặp gian phu dâm phụ ấy nhiều lần, nhưng bọn chúng vẫn không đổi nết. Giang hồ phản đối, bọn chúng trốn chui trốn nhủi như một loài chuột.

Ngũ Ngoạn Cô gật đầu:

- Tiểu nữ còn biết bà ta hiện giờ ở đâu nữa. Bà ấy chính là Tu Kim Thọ, sư muội của bà Tu Kim Trang cũng một dạng như vậy, nên chọn lão La Bảo Nghĩa mà chống chèo. Họ La có một thời gian mạo danh là Lã Đạo Nghi, con lão cũng mạo danh là Lã Tuyết Cừu, chẳng qua cũng là một phường vô lại...

Không ngờ chuyện xó xỉnh ấy mà Ngũ Ngoạn Cô lại nằm lòng. Thì ra là nàng đã điều tra gốc tích tên Lã Tuyết Cừu kia.

Tuyết Cừu nói:

- Hãy bỏ qua chuyện đó! Trước sau gì họ cũng phải trả giá rất đắt về vụ này. Bây giờ ta uống rượu và nhắm thịt rừng cho vui!

Buổi tiệc trở nên hào hứng trở lại.

Một hồi lâu, có người đưa Ngọc Liên Thành đến ra mắt Báo Tinh.

Ngũ Ngoạn Cô thấy đúng là vị sư huynh của mình liền đứng lên nói:

- Ngọc sư huynh có nhìn ra được... Tiểu muội không?

Hắn đáp bằng giọng rất xa vắng:

- Ngũ Ngoạn Cô ấy à! Ta nhớ chứ!

Nàng liếc:

- Sư phụ đâu?

Hắn nói:

- Ông ấy giết hụt ta rồi bỏ đi đâu ta không biết!

Nàng thấy vị sư huynh của nàng có vẻ ngờ nghệch thật sự. Nàng nghĩ đến hành động của hắn cũng cầm thảy ngán ngẩm.

Vừa buồn, vừa giận, nàng nói:

- Sư phụ thì vậy, sư huynh thì vậy không còn biết tin vào đâu!

Báo Tinh nói:

- Té ra tiểu cô nương là đệ tử của Ngũ Hoa. Thảo nào võ công cao lắm. Nghe nói tiểu cô nương là vị tham mưu đắc lực của Đông Hải Thần Quân, sao lại lưu lạc với... Gã này?

Nàng thuật sơ lại sự việc, rồi nói:

- Tiểu nữ cũng tưởng là sư phụ đã qui tiên rồi nên mới có việc ra giúp cho Thần quân, cũng vì ông ta có chút tình cố cựu với tệ sư. Nay nghe người còn sống, tiểu nữ đi tìm người mới được!

Nàng quay sang Lã Tuyết Cừu, nói:

- Tiểu muội đành phải chia tay Lã công tử. Chắc chắn rằng, chúng ta còn có cơ hội gặp nhau!

Thật là đột ngột. Trước đây Lã Tuyết Cừu muốn tách rời nàng, bây giờ nàng đột ngột tách rời, chàng như người bị hụt hẫng.

Tuyết Cừu nói:

- Sao tiểu thư không chờ tại hạ đi với?

Nàng đáp:

- Tiểu muội muốn đi chung với công tử lắm, nhưng xét ra việc chưa tiện. Dĩ nhiên tiểu muội không bao giờ muốn xa công tử. Tiểu muội đi đây!

Báo Tinh nhìn nàng vội vàng như vậy, ông nói:

- Hãy thay đổi y phục cho tiện!

Ông sai đệ tử lấy y phục của nàng mà trao lại.

Tuyết Cừu đứng lên nói:

- Sự tình đột ngột, vãn bối xin phép đưa Ngũ cô nương vài dặm đường!

Báo Tinh hỏi:

- Ngươi có trở lại đây nữa không?

Ngoạn Cô nói:

- Tiền bối là bậc võ công quán thế, công tử nên lưu lại đây mấy hôm. Hơn nữa, Bí Tàng cung chắc không để yên cho phái Đại Lâm qua vụ làm mất đệ tử của họ đâu!

Tuyết Cừu nói:

- Trên đường đi, vãn bối sẽ tính!

Hai người chào mọi người rồi ra đi.

Ngọc Liên Thành chạy theo gọi:

- Ngoạn Cô! Ngoạn Cô... Chờ ta đi với!

Ngoạn Cô quay lại nói:

- Sư huynh đi theo không được đâu! Cứ ở lại đây mà tu dưỡng.

Tuyết Cừu và nàng bước ra khỏi rừng, họ chưa kịp biết Mai Tú Anh là ai!

Ngoạn Cô nắm tay Lã Tuyết Cừu mà rớt nước mắt, nói:

- Bấy lâu nay tiểu muội sống chập chờn giữa mộng và thực. Ăn và ở với công tử, chung đụng với công tử, tình nghĩa không khác phu thê. Sự việc chỉ còn cách ngăn có một sợi tóc mà thôi. Chia tay thế này đau đớn biết là dường nào?

Tuyết Cừu thở dài sườn sượt nói:

- Hoàn cảnh bao giờ cũng nghiệt ngã! Thôi, chúc tiểu thư thượng lộ bình an. À! Tiểu thư còn trở lại với Thần quân nữa không?

Ngoạn Cô nói:

- Tiểu muội sẽ không gặp lão. Không biết hoàn cảnh đưa đẩy ra sao thôi.

Hai người lại chia tay.

Tuyết Cừu tự hỏi:

- Cùng một con đường xuôi về Nam, sao nàng không đi cùng ta? Ta đi chung có gì rắc rối cho nàng?

Chàng chờ cho Ngoạn Cô đi khuất rồi quay lại Đại Lâm với Báo Tinh để hỏi thăm lão mấy việc. Đến nơi thì tiệc đã mãn.

Chàng hỏi thăm Mai Tú Anh, người ta đưa nàng đến cho chàng gặp...Hai bên làm lễ ra mắt.

Tú Anh nhìn chàng một hồi. Rồi nói:

- Băng Kiên và Phi Quỳnh rất nặng tình với công tử.

Tuyết Cừu cũng nhìn nàng chăm chăm nói:

- Cô nương liều thân cứu người, nghĩa cử ấy khiến tại hạ khâm phục. Lý ra tại hạ đã đi với Ngũ cô nương rồi, nhưng chưa diện kiến cô nương, chưa thể đi được.

Báo Tinh nói:

- Tình thế giang hồ công tử đã nắm rõ rồi đó. Bây giờ công tử định như thế nào?

Tuyết Cừu nói:

- Quỷ Vô Môn Quan có Từ Nam Phủ và Bạch La Phiến gia nhập vào giang hồ, nay chưa biết tin tức ra sao. Phi Loan Tiên Tử là người có võ công cao lại có Bối Đà Tử bên cạnh. Hầu hết những đại cao thủ đều ở trong Bí Tàng cung.

Theo vãn bối biết, Bí Tàng cung là một tổ chức chỉ vì một việc khác. Cho tới hôm nay lực lượng của Thần quân thế nào dường như không ai nắm rõ. Còn ở Thần Quân phủ. Chẳng qua đó là

mặt nổi. Kỳ này vãn bối quyết đi tìm Thần quân, cho dù phía sau của ông có Ngũ Hoa lão sư.

Báo Tinh ngăn lại:

- Xét từ Thần quân, ngươi còn có nhiều ngộ nhận. Võ công của Thần quân có thể tương đương với ngươi, nhưng tổ chức của hắn không đơn giản đâu. Hắn lại giỏi trận pháp và cơ quan...

Lão nói đến đây, mặt bỗng biến sắc.

Tuyết Cừu cũng ngạc nhiên nói:

- Ai thổi tiêu mà âm hưởng cao quá, nội lực thật thâm hậu...

Lão nói:

- Chủ nhân Bí Tàng cung đến!

Các đệ tử lão hấp tấp tập hợp lại để chờ lão quyết định.

Ba bóng người như mờ như ảo đứng lại trước sân.

Lã Tuyết Cừu giật mình đánh thót. Ba người đó chính là gã vác chài đứng bên phải, lão răng lồi mắt hõm ở bên trái và Hoa y nữ lang đứng giữa.

Với tư thế đứng như vậy, thì Hoa y nữ lang là chủ nhân Bí Tàng cung, chứ không phải một nữ nhân bình thường trong cung ấy.

Hoa y nữ lang cầm trên tay một ống tiêu bằng ngọc. Nàng đẹp thật, nhưng gương mặt lạnh lẽo.

Nữ lang và Tuyết Cừu cả hai nhìn nhau mà lúng túng.

Lã Tuyết Cừu đứng lên vòng tay nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu xin ra mắt Cung chủ và hai vị...

Gã thanh niên nói:

- Ngươi đầu nhập Đại Lâm phái bao giờ thế?

Tuyết Cừu đính chính:

- Tại hạ là khách của Báo Tinh tiền bối!

Gã hỏi tiếp:

- Là khách sao mặc y phục da beo?

Tuyết Cừu nói:

- Bộ đồ này Báo Tinh cho để kỷ niệm!

Lão răng lồi mắt lõm hỏi:

- Báo Tinh! Theo ta biết, lão cho đệ tử đến rình rập Bí Tàng cung. Hắn đã cưỡng người của bản cung. Để khỏi mất niềm hòa khí, lão hãy giao tên đệ tử ấy cho chúng ta.

Báo Tinh cười khè khè, nói:

- Một môn phái uy nghiêm không phải võ công cao, mà là môn qui có nghiêm trang không thôi. Đệ tử ta phạm lỗi, ta đã trừng trị rồi. Người của quý cũng vẫn còn nguyên. Còn người ta trừng trị thì đã tật nguyền, như vậy không vừa lòng quý vị sao?

Hoa y nữ lang nhìn lão thấy mặt mày hung dữ và cái đám đệ tử chung quanh ăn mặc giống người rừng, liền nói:

- Trừng trị là phản ứng sau cùng của sự đã rồi! Dĩ nhiên không thể không trừng trị. Ta muốn hỏi đến sự bắt đầu của nó! Tại sao lão dám cho người đi vào đất của ta? Tại sao lão để đệ tử phải làm việc bỉ ổi như vậy để người của ta bị mất tích?

Báo Tinh không cười nữa, lão nói từng tiếng:

- Dĩ nhiên trước khi muốn thân kết hay đối đầu đều phải cần biết đối tượng là người thế nào. Còn việc kia xảy ra đó là ngoài ý muốn. Nguyên hắn không phải là đệ tử chân chính của ta, hắn là đệ tử của Ngũ Hoa đại sư... Ta vì muốn cứu hắn nên mới đem về.

Ngọc Liên Thành đứng lẫn vào trong đám đệ tử bước ra nói:

- Ta là người đã gây sự sai phạm đó quý vị cứ hành hình đi!

Mặt hắn không biểu lộ một chút cảm nghĩ gì và mắt cũng không nằm ở nơi đâu.

Gã mang chài ngoắc lại, nói:

- Ngươi tới đây!

Ngọc Liên Thành bước tới.

Báo Tinh vội vàng bước ra. Lão nói:

- Hắn đã mất trí rồi. Giờ hắn là người thiện. Quý vị có gì chỉ dạy là nói lão phu đây!

Gã mang chài nói:

- Vậy là lão phải chịu thế cho đệ tử!

Gã nói xong phóng ra một chưởng liền.

Chưởng lực của gã mạnh kinh hồn, mà Lã Tuyết Cừu chưa từng thấy ai đã sử dụng qua. Nộ phong, cuồng phong từ chưởng ấy đổ ra, người ta cứ tưởng Báo Tinh sẽ bị nghiền nát thành tương.

Báo Tinh nhẹ nhàng phất tay ra và hóa giải tất cả.

Hoa y nữ lang giật mình. Lão răng lồi mắt lõm cũng có vẻ kinh hãi. Gã mang chài lại càng kinh ngạc. Gã nói:

- Báo Tinh quả là danh bất hư truyền. Đỡ tiếp!

Hắn vừa nói vừa đánh ra mấy chưởng liền.

Người ta chỉ nghe tiếng ầm ầm ở trên không, thông thấy thân ảnh của hai người.

Lã Tuyết Cừu phục lắm. Chàng bước tới gần để quan sát trận đấu.

Mai Tú Anh đưa kiếm lệnh lên nói:

- Kiếm trận!

Bao nhiêu đệ tử của Báo Tinh có mặt tại đây đều nhanh chóng triển khai vòng vây, bọc đám người Bí Tàng cung, Lã Tuyết Cừu vào trận.

Hoa y nữ lang nhìn đệ tử của Báo Tinh bày trận, nàng tỏ vẻ rất coi thường.

Trong lúc đó, hai bên đã phân ra rồi hiệp lại không biết bao nhiêu lần. Cũng không ai hiểu họ đánh những chiêu thức gì.

Lần sau cùng, gã mang chài bị bay dạt ra, miệng phun vài ngụm máu.

Báo Tinh đứng nguyên một chỗ đưa tay lên nói:

- Ta đã nhân nhượng nhiều lần rồi, nhưng bọn tiểu nhân hay tự đắc!

Lão răng lồi bước tới. Hoa y nữ lang nắm áo lão kéo lại. Nàng đích thân bước tới, không một tiếng nói nào. Hai tay mảnh khảnh của nàng dựng song chưởng lên...

Và ai cũng thấy, dù tay nàng có dựng song chưởng lên cũng chỉ làm lay động một cành

hoa mà thôi, nhưng dưới mắt của Báo Tinh thì đây mới, là nghiêm trọng.

Ông đứng lún người xuống, hai tay đưa về phía trước kêu răng rắc...

Rồi chợt hai người mất bóng.

Sầm... Sầm...

Hai tiếng nổ truyền vào không gian như những tiếng động đất, và hai người cùng dạt ra. Cả hai cùng lảo đảo.

Lòng của Lã Tuyết Cừu càng chấn động hơn.

Báo Tinh đánh trả lại một chưởng.

Một chưởng thật đơn giản, nhưng có một tiếng nổ mạnh, khiến một đệ tử của Báo Tinh bị rơi kiếm.

Hai tay đầu não thi triển một trận chưa từng có trong võ lâm, khiến Tiểu Sát Tinh động tâm suy nghĩ.

Chả lẽ Hoa y nữ lang mới sinh ra đã có công lực rồi sao Đông Hải Thần Quân có hơn hai trăm năm công lực, thì Hoa y nữ lang có bao nhiêu năm mới đúng cái giá của nàng?

Lã Tuyết Cừu tự so sánh mình với hai đấu thủ, chàng lắc đầu thở dài:

- Còn lâu lắm...

Họ trao đổi với nhau như vậy hơn vài chục chiêu. Báo Tinh miệng thở hồng hộc như chó chạy mệt, còn Hoa y nữ lang gương mặt tái xanh và hơi thở đã thô.

Nhân lúc họ đứng ghìm nhau, Tuyết Cừu chen vào giữa, chàng nói:

- Xin hai vị hãy dừng tay! Bí Tàng cung chủ! Cung chủ hãy đem đại tâm mà hiểu cho Báo Tinh. Báo Tinh tiền bối là một nhân vật chính phái, cũng là người đầy đức độ. Dù mới gặp gỡ một đôi lần, nhưng tại hạ dám tin rằng tiền bối không có ý đối đầu với Bí Tàng cung, mà chỉ mong hợp tác với Bí Tàng cung để chống lại ma phái. Chính Mai Tú Anh đệ tử của Bảo Tinh là người cứu Phi Quỳnh, tiếp đó, tiền bối cứu cả Băng Kiên và Phi Quỳnh, nhưng Báo Tinh không hề nói việc này cho Cung chủ nghe.

Hoa y nữ lang hơi dịu lại, nàng cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Công tử đến đây từ bao giờ? Trường hợp nào, công tử quen biết với Báo Tinh?

Chàng đáp:

- Tại hạ đến đây được vài giờ. Tại hạ đi bằng con đường trong lòng đất mà gặp Báo Tinh!

Hoa y nữ lang hỏi:

- Nghe công tử đi với Ngũ Ngoạn Cô kia mà?

Tuyết Cừu thuật sơ lược lại vì đâu chàng đến Thần Quân phủ, rồi kết quả ra làm sao...

Và dĩ nhiên chàng gạt bỏ tính lăng nhăng của câu chuyện.

Nàng hỏi tiếp:

- Hiện giờ Ngũ Ngoạn Cô ở đâu?

Tuyết Cừu đáp:

- Nghe tin Ngũ Hoa đại sư còn tại thế, Ngoạn Cô bèn đi tìm ông ấy. Vừa mới đi.

Một đệ tử của Báo Tinh mang ghế mời ba vị khách quý của họ ngồi.

Hoa y nữ lang nói:

- Bản cung đã biết Ngũ Hoa đại sư ngầm giúp cho Đông Hải Thần Quân lâu nay, từ khi một đệ tử của bản cung bị mất tích ở Ngũ Hoa am. Nhưng mọi việc phải cần cụ thể, nên đành phải ẩn nhẫn. Hôm nay bản cung đến đây để truy cứu mấy vấn đề. Sự tình như vậy là rõ rồi. Nếu Báo Tinh không gì để nói, thì chúng ta xin phép.

Báo Tinh nói:

- Hai mươi năm ta ẩn trong suối ngầm, chỉ xót cho giang hồ máu đổ xương rơi, nên đem sức tàn ra mà trao lại cho vài đệ tử, ý cũng muốn giúp giang hồ qua khỏi cơn tai biến của mấy thế lực đầy sát nghiệp. Sau khi lão phu nghiên cứu tình hình xong sẽ đến hội kiến cùng quý cung...

Hoa y nữ lang gật đầu, rồi quay sang nói với hai thuộc hạ của mình:

- Ta cần xuất du một chuyến... Hai vị về thay ta mà điều động công việc như mọi lần.

Người thanh niên vác chài nhìn nàng như muốn nói điều gì.

Hoa y nữ lang mỉm cười trấn an:

- Ta hiểu rồi, không gì đáng lo cả!

Hai người đó đứng lên cáo từ mọi người.

Trận đấu tự động dẹp qua một bên. Bây giờ còn ba tay thượng thủ.

Hoa y nữ lang nói:

- Vô Tận Tàng cao thủ lâu nay bám sát Ngũ Hoa. Ngũ Hoa và Thần quân có một số sào huyệt quan trọng trên các sơn phái Nga Mi, Võ Đang, Trường Bạch và một số địa động khác... Ngũ Hoa còn có hai trợ thủ khác võ công không kém lão. Bây giờ bản cung cáo, từ!

Lã Tuyết Cừu cũng đứng lên nói:

- Vãn bối cần đi với Bí Tàng cung chủ. Hẹn gặp lại Báo Tinh một dịp khác!

o O o

Dọc đường, Hoa y nữ lang nghiêm lạnh.

Nàng không mở miệng hỏi nói với Tuyết Cừu một lời, dù nhiều khi chàng đã gạ chuyện.

Mắt nàng luôn luôn xa vắng. Tuyết Cừu buồn bực và thấy tội nghiệp cho nàng.

Tuyết Cừu suy nghĩ thật chín rồi nói:

- Chủ nhân! Tại hạ đã mang ơn sâu dày của chủ nhân, lòng muốn đền đáp muôn một nhưng chưa có cơ hội. Nay thấy chủ nhân đi một mình, biết rằng chủ nhân thừa bản lãnh để đối phó những bất trắc có thể xảy ra. Nhưng tại hạ muốn theo chủ nhân ít đổi đường, ý cũng muốn giúp chủ nhân một ít khi cần. Nhưng thấy chủ nhân dường như không thích, Lã Tuyết Cừu này đành bái biệt vậy!

Hoa y nữ lang chưa kịp trả lời, chàng đã quay gót đi theo con đường ngược lại.

Nữ lang dừng chân đứng ngắm trời mây lòng buồn lạnh khó tả. Có lẽ lòng nàng cũng ân hận lắm.

Một vài ngấn lệ long lanh đọng ở nơi mắt nàng. Nàng tự nhủ:

- “Phải rồi! Người ta là trang nam nhi dũng khí đâu phải hạng tôi đòi mà bắt hầu hạ? Tại sao ta không mở miệng nói với chàng một lời, thì chàng đâu có gì để trách”.

Nữ Lang vừa chạy theo vừa gọi:

- Lã Tuyết Cừu! Tuyết Cừu!

Chàng nghe nhưng vẫn không dừng lại.

Nàng gọi tiếp:

- Tuyết Cừu...

Giọng của nàng thiết tha hốt hoảng.

Chàng quay mình lại.

Nàng tất tả chạy tới.

Tuyết Cừu cảm thấy hối hận.

Nữ Lang nói:

- Công tử giận buồn ta đó chăng? Ta cũng đáng trách thật!

Tuyết Cừu nói lí nhí trong miệng:

- Cho tại hạ xin lỗi! Tại vì tại hạ tủi thân quá. Sức vóc thế này không lý không kiếm đủ cơm ăn?

Hoa y nữ lang nói:

- Công tử hiểu lầm ta! Ta buồn vì nhiều vấn đề. Nỗi buồn ấy khó mà giải bày với ai được!

Tuyết Cừu triết lý:

- Ở đời, ai cũng có nỗi buồn cả, chủ nhân ạ. Nhưng chúng ta biết lấy việc làm để nguôi ngoai, lấy thanh tâm mà dưỡng thân lấy chánh nghĩa mà dưỡng khí. Mọi nỗi buồn đều có nguyên cớ. Có thể nào chia sẽ cho tại hạ một chút chăng?

Hoa y nữ lang mỉm cười nói:

- Công tử muốn ta chia sẽ sao? Từ hồi gia nhập giang hồ đến nay, công tử từng sống chung đi chung với những ai? Này nhé, Hoa Như Tuyết, Dương Tiểu Kha, Mộc Thúy Hương, Oanh Oanh, Lý Yến Phi, Sử Tiểu Linh, Phi Quỳnh, Băng Kiên, Ngũ Ngoạn Cô... Rồi nay công tử đi chung với ta, thì đâu còn chút mẫn cảm nào?

Tuyết Cừu với giọng thật buồn:

- Tại hạ rớt xuống tuyệt cốc, không nhờ Như Tuyết và Tiểu Kha thì có lẽ mệnh chung. Nếu lên các thiền viện không nhờ Mộc Thúy Hương chỉ điểm thì đã nguy với họ rồi. Oanh Oanh là người có ân đem tin về gia đình tại hạ... Nói tóm lại, mỗi người một trường hợp khác nhau. Và mỗi người đều có sự an bài. Trong mỗi trường hợp như vậy, chủ nhân là trường hợp cảm động nhất!

Hoa y nữ lang nói:

- Rồi không biết từ đây công tử còn đi với cô nào nữa chăng?

Tuyết Cừu nói:

- Đông người vô ích thôi chủ nhân ạ! Tại hạ muốn tránh mà vẫn không tránh được. Cuối cùng vẫn thân đơn gối lẻ.

Họ vừa đi vừa nói chuyện như khách nhàn du. Trước mặt họ là con đường dài miên viễn, không một dấu hiệu của làng xóm.

Cả hai đi dưới trăng khuya.

Lã Tuyết Cừu chợt chỉ vào rừng nói:

- Trong kia dường như có ánh đèn. Ta vào đó xem có thể xin tá túc một đêm.

Nữ lang nói:

- Ta đi ngã thượng đạo đường này vắng hiu vắng hút. Nếu ai ở trong đó chính là bậc cao nhân. Nhưng vào thì cứ vào.

Dưới tàng cây rộng lớn, một am viện có vẻ nguy nga khác với am của bậc ẩn dật.

Tuyết Cừu nói rất nhỏ:

- Lạ thật! Am này có vẻ phô trương lắm!

Cả hai cùng thấy tấm biển đề Phương Bối Am. Cửa sổ mở, nhìn vào trong không thấy ai. Đèn lớn ngọn đặt trên kệ. Lý ra chàng gõ cửa, nhưng Hoa y đề nghị, nên đi ra phía sau xem có động tĩnh gì. Xem ra ở trong vườn, dường như có hai người đang đấu nhau...

Tuyết Cừu và Hoa y nữ lang kín đáo tiến về phía trận đánh.

Một vị đại sư đang đấu với một nữ nhân.

Ngoài ra, hai bên còn có một số người gườm nhau...

Một bên nam có nữ có, còn bên kia vài sãi và vài đại hán.

Chàng nhìn kỹ, nữ nhân chính là Bạch La Phiến. Trong đám nữ nhân kia có Hoa Như Tuyết và Mộc Thúy Hương. Đại sư kia là ai, chàng chưa biết.

Tuy rằng võ công của Bạch La Phiến như chàng đã nếm trải là cao thâm diệu vợi, nhưng dường như không phải là đối thủ của vị đại sư kia.

Nếu nhận xét tinh tế, chưởng lực của bà mạnh hơn lão, nhưng sức nhanh nhẹn thì không bằng.

Hoa y nữ lang hỏi nhỏ:

- Vị phu nhân kia là ai? Còn lão đại sư kia là ai?

Tuyết Cừu nói:

- Bà ấy là Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan. Còn đại sư kia thì tại hạ không rõ!

Hoa y nữ lang nói:

- Phu nhân đã đem hết tuyệt học ra rồi, nhưng vị đại sư kia chưa trổ hết tuyệt kỹ. Có thể nào ông ta là Ngũ Hoa đại sư?

Tuyết Cừu nói:

- Có lẽ tại hạ phải xuất hiện mới được!

Hoa y nữ lang can:

- Xét ra võ công của công tử chưa phải là đối thủ của lão, nếu lão là Ngũ Hoa. Hơn nữa tên tuổi và diện mạo của công tử thì ai ai cũng biết, ra mặt không tiện đâu. Để ta!

Nàng như một bóng mờ phiêu hốt. Thoáng chốc, nàng đã đứng trước trận.

Hoa y nữ lang trầm giọng:

- Hai vị dừng tay lại!

Trong đấu trường lúc này hai người đã đi vào cuộc đấu sinh tử. Nhưng Bạch phu nhân nằm trong thế nguy kịch. Nếu Hoa y nữ lang không xuất hiện, bà sẽ lâm nguy trong chốc lật Phu nhân đánh vội một chưởng rồi nhảy ra ngoài.

Hoa y nữ lang đứng án trước mặt đại sư.

Nàng hỏi:

- Hai vị có gì hiềm khích mà đấu nhau đến sống chết như vậy?

Đại sư nhìn nữ lang chăm chăm, nhưng thần thái của nàng vẫn an tường.

Hoa y nữ lang cũng quan sát rất kỹ vị đại sư ông ta có vẻ thanh cao, thông thái. Một người có nhiều tài hoa hơn đạo hạnh. Nàng đoán hết chín mươi phần trăm là Ngũ Hoa đại sư. Nếu quả là ông, thì ông còn một môn công phu lợi hại đó là Phân thân thuật, không khác gì Ma ảnh.

Đại sư nói:

- Việc riêng của ta, cô nương là ai mà can dự vào?

Nàng quay sang Bạch La Phiến vòng tay hỏi:

- Phu nhân là Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan đó chứ? Sự tình như thế nào, xin phu nhân có thể lượt qua!

Bà đáp gọn:

- Phi Loan Tiên Tử bị mất tích nơi am này. Ta đến để tra xét sự tình. Lão đã không nhận mà còn gây sự với ta.

Hoa y nữ lang lại nói:

- Thường Phi Loan Tiên Tử đi đâu đều có tiền hô hậu ủng. Việc thế nào dĩ nhiên thuộc hạ bà có thể nói lại, có gì phải chối cãi.

Bạch cốc chủ nói:

- Lần này Tiên Tử đi chỉ có đem theo Bối Đà Tử, mục đích là đi tìm Đông Hải Thần Quân. Thấy bóng Thần quân chạy vào đây, bà và Bối Đà Tử đuổi theo, ta đến sau không thấy đâu cả.

Hoa y nữ lang ngẫm nghĩ, Bạch cốc chủ nói rất có lý. Chắc chắn lão này là Ngũ Hoa đại sư.

Nàng gật đầu nói:

- Bạch cốc chủ nhận xét như vậy là chỉnh.

Nàng mở lời để chặn họng lão:

- Ngũ Hoa đại sư! Sự tình rõ ràng như ban ngày, đại sư lòng vòng chi cho mệt óc!

Danh phẩm của ngài đã đạt đến mức... Đất cũng phải nghe (địa nhĩ)!

Vị đại sư nói:

- Tiểu cô nương nhận lầm rồi đó...

Nàng cướp nói:

- Có bóng dáng Đông Hải Thần Quân vào đây ngoài Ngũ Hoa đại sư thì còn ai? Hơn nữa, trên thế gian này có nhà sư nào mà võ công kinh nhân hãi tục đến thế?

Đại sư hỏi:

- Tiểu cô nương là ai?

Nàng đáp gọn:

- Lã Tuyết Minh!

Đại sư hồi tiếp:

- Lã Tuyết Minh là ai? Bổn sư chưa bao giờ được nghe đến danh tính này!

Hoa y nữ lang cười nhạt:

- Nhĩ căn của đại sư là nghe những điều viễn thượng, nghe những siêu nhân và siêu danh, nghe những hỗn danh. Lã Tuyết Minh là tên một cô gái tầm thường bảo nghe làm sao cho tiện?

Lão chận lại hỏi:

- Cô nương có liên hệ gì đến Lã Tuyết Cừu?

Nàng đáp:

- Lã Tuyết Cừu là... Là bạn!

Lão hỏi:

- Bạn? Bạn sao cô nương lại là Lã Tuyết?

Nàng cười khẩy:

- Ai cấm điều đó? Trước sau gì ta cũng đi đến đích. Đại sư phải trả Phi Loan Tiên Tử lại cùng với những cộng sự của bà.

Đại sư cười lạnh:

- Cô nương phải trả mạng lại cho quỷ vô thường thì đúng hơn!

Lão nói xong, phóng người lên đánh ra một chưởng trí mạng.

Lã Tuyết Minh vận công xuất chưởng đỡ...

Sầm...

Tiếng vang động rất mạnh. Cả hai đấu thủ cùng bị chấn động và thối lui lại.

Đại sư nhìn sững lấy nàng nói:

- Cô nương là người Bí Tàng cung?

Nàng nói:

- Hiểu ra như vậy là khá rồi! Lý ra ta chưa ra mặt để hỏi tội lão đâu!

Ngũ Hoa lão sư chớp người lên một cái, như một luồng gió thoảng... Và Lã Tuyết Minh cũng mất hút sau đó.

Mọi người tại hiện trường đứng ngơ ngác.

Cánh người bên Ngũ Hoa tung mình chạy trối chết.

Bạch La Phiến hướng dẫn người của bà vào trong am viện lùng sục.

Bà đặn đám đệ tử:

- Chỉ có ta và Như Tuyết vào. Còn tất cả bao vây bốn mặt và đứng xa xa...

Bà dặn Như Tuyết:

- Ngũ Hoa là nhân vật có tâm địa không lường. Nơi lão ở nào là cơ quan, nào là chất độc, không biết đâu mà dò.

Như Tuyết nói:

- Đáng lý có Lã Tuyết Cừu xuất hiện sao lại không thấy? Sư nương phải cẩn thận mới được!

Thầy trò họ dò từng bước bên trong am.

Lã Tuyết Cừu dùng Vô ảnh bám sát theo Lã Tuyết Minh, vì chàng sợ nàng bị lão dẫn dụ vào nơi nguy hiểm.

Vô ảnh là loại khinh công tối diệu. Nếu luyện đến tử công phu, thì trên đời không còn pháp môn nào có môn khinh công biến hóa như ma.

Chàng đã bắt gặp Lã Tuyết Minh và nói:

- Coi chừng lão dẫn dụ đến tuyệt địa?

Lã Tuyết Minh càng tăng thêm tốc độ và nói:

- Một sào huyệt khác của lão gần đâu đây. Không phải lão dẫn dụ ta, mà lão sợ Vô Tận Tàng cao thủ.

Khoảng cách giữa đôi bên càng lúc càng ngắn lại...

Tuyết Cừu nói:

- Coi chừng lão phóng ám khí!

Chàng nói chưa dứt lời, hai mủi phi tiêu xé gió bay lại. Nghe tiếng gió, hai người đã biến mất. Cuối cùng, cả hai chận được lão, một trước một sau.

Lã Tuyết Minh nói:

- Ngũ Hoa đại sư! Võ công của ngài uyên thâm vô lượng, dĩ nhiên ngài đủ sức để dọc đất ngang trời, ngài theo phò một kẻ đáng vào hàng đệ tử, khiến bổn Bang chủ không hiểu nổi. Đã vậy, ngài còn dư công đi làm chuyện vặt vảnh, nào là bắt Phi Loan Tiên Tử, nào là lừa Bạch La Phiến... Hết sơn động này lập cơ quan, đến môn phái kia bày địa đạo. Giết người của bản cung sợ lậu sự, lại muốn giết luôn cả đệ tử mới cam tâm. Bây giờ ngài tính sao?

Ngũ Hoa đại sư ngửa mặt cười rộ nói:

- Võ lâm đã loạn rồi, nên các võ gia muốn chia mỗi người một góc đất! kẻ có tài thì nới rộng nơi cư trú của mình ra. Đã là con nhà võ, ai cũng có óc tính toán. Phi Loan tiên tử chiếm cứ Lý Hoa, Bạch La Phiến chiếm Thiên Trượng cốc, Bí Tàng cung chiếm luôn cả huyện Miên Thủy. Bản sư không biết chiếm một chỗ để dung thân hay sao?

Tuyết Cừu nói:

- Đất của vua chúa đâu phải riêng ai, muốn chiếm bao nhiêu thì cứ chiếm. Nhưng người tu hành có ba cái nên bỏ, đó là tham sân si. Thà ngài là người tại thế thì cũng chỉ bàn đến chính tà mà thôi. Đàng này, ngài là kẻ tu hành đã từng ẩn trong thâm sơn cùng cốc, mà vẫn để lòng tham sân vướng bận, có phải đáng buồn và đáng trách chăng?

Lão càng cười lớn hơn nữa. Lão nói:

- Ngươi có phải chăng là Lã Tuyết Cừu? Ai nói rằng tu hành là diệt dục, thì người đó không biết gì về nhà Phật cả. Vì diệt dục kiểu đó chính là tạo dục. Đông Hải Thần Quân có chỗ nào đáng chê? Võ công chưa phải là quyết định toàn diện, mà chính là trí tuệ. Phàm người đời hợp ý cho là đúng, trái ý cho là sai. Hiện tại, ai đúng ai sai có mấy ai phân định rõ? Ta cảnh báo cho các vị hay rằng, lưới thiên la đã bủa đầy trời, địa võng đã giăng đầy đất. Không lâu nữa thì Bí Tàng cung và đám theo đóm ăn tàn sẽ bị lùa vào ngõ hẹp, mà chắp tay cầu khẩn van xin.

Lã Tuyết Minh nổi giận, nói:

- Té ra lão không phải là bậc tu hành, chẳng qua mượn lớp áo để dễ bề lường gạt.

Nàng nói xong múa chưởng đánh liền.

Lã Tuyết Cừu thấy một mình nàng cũng đủ sức cự địch, nên không cần phải ra tay trợ chiến. Chàng đứng bên ngoài hườm sẵn để trợ oai.

Lã Tuyết Minh xử dụng Cự Bí thần công. Chưởng lực của nàng đánh ra mạnh như sấm sét, và thân pháp lại nhẹ nhàng linh động...

Ngũ Hoa đại sư chớp mình lên, lập tức lão biến thành bốn người vây quanh bốn mặt mà đấu với nàng.

Lã Tuyết Minh vừa đánh vừa nói:

- Phân thân pháp quá trẻ nít, đâu có gì là cao vợi?

Nàng phối hợp giữa Cự Bí và Mai Hoa quyền...

Họ đấu với nhau vang động một góc trời. Bỗng bốn phương lửa cháy rần rật.

Ngũ Hoa đại sư lấy sức đánh ra một chưởng trí mạng, lão phóng mình băng vào rừng cây mất hút.

Lã Tuyết Minh toan phóng theo, nhưng Tuyết Cừu nắm áo kéo lại, nói:

- Đuổi không kịp lão đâu. Ngay vị trí này là lão cố ý dụ ta vào cánh đồng cỏ để lão dùng hỏa công. Bây giờ lão chun xuống địa đạo hoặc vượt qua mương nước rồi.

Nhìn thấy lửa cháy cả bốn bề, không nơi nào trống. Các loài muông thú đi ăn đêm bị lửa đuổi chúng phóng qua phóng lại dưới chân hai người...

Lã Tuyết Minh quan sát khắp mọi nơi rồi nói:

- Ta tiến theo chiều gió, nơi ấy lửa cháy rồi sẽ chừa cho ta một khoảng trống!

Nhưng cả hai thất vọng ngay. Cuối chiều gió là một rừng cây thân lớn, lửa cháy hừng hực, nhưng tốc độ cháy rất chậm. Tuyết Cừu là người đã từng bị đốt, nên đầy kinh nghiệm về hỏa công. Nhưng gặp cảnh này chàng cũng chưa biết tính sao. Sức nóng đã bốc mạnh về phía họ rồi.

Tuyết Minh nói:

- Không lý chúng ta làm vật tế hỏa thần?

Bỗng Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ có cách rồi!

Tuyết Minh hớn hở hỏi:

- Xin cho biết?

Tuyết Cừu nói nhanh:

- Chủ nhân cứ đứng đây, để mặc tại hạ trị lửa!

Chàng giật vội chiếc khăn quàng của nàng, che mặt và chạy ngược tới chiều gió.

Nhờ Lã Tuyết Cừu mặc áo da beo nên sức lửa không hun nóng kịp. Chàng đến cách lửa chừng

mươi bước. Nhân cơ hội này chàng tháo vòi chơi theo thế vòi rồng, tưới lên trên một vạt cỏ dài chừng vài thước, với mục đích lửa tới đó sẽ bị giảm đi sức cháy.

Xong việc đó, chàng tức tốc lùi lại vài thước lấy kiếm phạt ngang một vùng cỏ khác. Phạt đến đâu chàng tóm và kéo lùi lại sau...lửa cháy rất rát nhưng chàng vẫn cố gắng bế hô hấp phạt một hồi, một vành đai an toàn rộng chừng một sải tay, dài chừng bốn năm chục sải...

Xong công việc, chàng chạy lùi lại về phía Tuyết Minh, nói:

- Khi nào lửa cháy dịu, ta xông về phía trước!

Lã Tuyết Minh hỏi:

- Công tử đã làm gì phía đó?

Chàng cười:

- Nhờ da beo của Báo Tinh cho nên chắn nóng được, tại hạ tới đó làm..."rồng phun nước", sau đó dọn đi một vạt cỏ. Chúng ta sẽ khỏi chết thui.

Nghe nói "rồng phun nước", Lã Tuyết Minh hiểu ngay chàng dùng ngón gì rồi.

Nàng che miệng cười và nói:

- Công tử là chúa nghịch! Trước làm Băng Kiên nghiện cũng nhờ ở ngón này, sau làm hỏa công chồn bước cũng lại là nó. Nhưng khi lửa cháy mạnh, một vài giọt nước rồng phun? Sợ cũng không hảm được tốc độ...

Tuyết Cừu nói:

- Chủ nhân đừng lo! Nhiều nước lắm. Tới đó lửa đột nhiên sẽ dịu đi và khi băng qua vành đai an toàn chúng sẽ không còn hung dữ mà!

Lát sau cả hai cùng thấy lửa cháy tới vòng đai nước thì đã hạ ngọn dần, nhưng những nơi khác lửa vẫn cháy ào ào... Phía lửa cháy rồi chỉ còn những đốm loe hoe, vì cỏ rất mau tàn.

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ chúng ta tiến về phía lửa đi?

Cả hai cùng chạy băng băng tới.

Tuyết Minh nói:

- Vũng nước rồng của công tử thật là hiệu nghiệm! Nhưng đã có nơi gượng cháy lại được.

Nhân lúc lửa dịu, cả hai thoát qua hàng rào lửa, chạy về phía cũ. Dĩ nhiên còn rất nhiều tàn lửa trên mặt đất, cả hai dùng phiêu ảnh mà tiến về nơi am viện. Nơi đây không còn một ai.

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Hay họ sợ lửa mà chạy ra ngoài lộ chăng? Bây giờ bốn phương vẫn còn lửa!

Lã Tuyết Minh nói:

- Bất kỳ nơi nào của Ngũ Hoa đại sư hay Thần quân cũng đều có sự kiến tạo đặc biệt, có thể là cơ quan, chất độc... Ta hãy cẩn thận, vào quan sát!

Nhiều cửa phòng của am viện đã mở, nhưng không thấy dấu vết gì. Trên trần, dưới chân, bên vách, họ đều quan sát kỹ, cũng không có dấu hiệu hay mùi vị gì.

Họ ra phía sau viện. Lã Tuyết Cừu cho sáng thêm một ngọn lửa nữa về phía chái bên trái, trên mặt đất có dấu hiệu khác thường.

Đó là vùng lát gạch vuông có dấu phân biệt với vùng ngoài.

Lã Tuyết Cừu lấy kiếm ấn mạnh về mé ngoài của vùng vuông đó. Kết quả, vùng đó là một tấm bửng gác hờ qua trục xuyên qua giữa tâm. Độ nhạy của nó, một con mèo có thể làm nghiêng được.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Bẫy bắt người của chúng đây!

Chàng vừa nói vừa bước nhẹ lên thành bửng. Bửng lật nghiêng liền.

Lã Tuyết Cừu đã đề phòng nhưng vẫn suýt bị rơi. Chàng vừa phi thân lên thì một mãng dây từ phía dưới phóng vút qua đầu chàng.

Lã Tuyết Cừu rút kiếm chém phăng, chàng xớt mảng dây. Và đáp về chỗ cũ. Chàng nói:

- Nguy hiểm! Chính là ta đề phòng rồi mà còn thế này!

Tuyết Minh nói:

- Như vậy những người của Bạch cốc chủ và chính bà ta cũng bị bắt rồi. Nếu không, họ đứng ở đây chờ ta chứ?

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ bọn chúng đã đề phòng rồi, ta làm sao xuống dưới đó được? Dưới đó đường ngang lối dọc, chúng đặt nhiều cạm bẫy, ta phải làm sao bây giờ?

Cả hai cùng bóp trán vẫn nghĩ không ra cách.

Tuyết Minh nói:

- Nữ nhân mà rơi vào tay đám này e không thoát khỏi bàn tay nhơ bẩn của bọn chúng.

Tuyết Cừu sôi máu lên nói:

- Nếu chủ nhân chịu ở trên này, tại hạ sẽ chui xuống dưới cho!

Tuyết Minh lắc đầu nói:

-E nguy hiểm cho cả hai! Dưới họ tấn công bằng độc, bằng nước. Trên họ tấn công bằng lửa, bằng tên, ta thật khó thoát! Ngay gần nơi ta giao đấu với Ngũ Hoa đại sư, chỗ đó chắc có sào huyệt ngầm của họ. Muốn tìm ra nó phải chờ ngày mai.

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Hay là ta phúc kích nơi đây?

Lã Tuyết Minh nói:

- Vô ích! ta đến hay đi, bọn họ đều biết. Dĩ nhiên là họ cắt người theo dõi ta. Họ biết ta đi rồi họ mới lên. Còn ở lại thì họ tới sào huyệt khác.

Lã Tuyết Cừu nổi giận, bê một tảng đá lớn nhắm ngay bửng mà nện xuống.

Bửng vở, tiếng đá rơi xuống thật sâu, không nghe tiếng ai ở dưới.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Đừng gọi lão Ngũ Hoa bằng đại sư nữa! Lão là một gian tăng! Thưa chủ nhân, hiện giờ chủ nhân định đi đâu?

Lã Tuyết Minh nói:

- Ta định đi Linh Nham, nhưng gặp cảnh này làm sao đi được?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Hay là chủ nhân trở về Bí Tàng cung chờ tại hạ xuống địa đạo này, trong vòng năm hôm sẽ có mặt ở Bí Tàng cung, rồi chúng ta đi, chắc cũng không muộn!

Tuyết Minh nói:

- Công tử chuyên làm việc mạo hiểm! Công tử hơn ba lần đi vào lòng đất rồi chưa thấy ngán sao?

Tuyết Cừu bỏ ra ngoài ngồi suy nghĩ. Chàng chợt nhớ tới Ngũ Ngoạn Cô. Nàng đi tìm Ngũ Hoa mà đi một cách hối hả như sợ chàng đi theo để biết những bí mật của lão.

Có lý nào Ngoạn Cô lại chơi trò tay trong tay ngoài? Và nếu không thế, sao cả thầy lẫn trò cùng giúp cho Thần quân? Nàng đi gặp Ngũ Hoa vì tình thầy trò hay còn có ý gì khác? Biết đâu nơi địa đạo này có bóng dáng thầy trò nàng đang tâm đắc? Nàng yêu ta và vì ta là thật sự. Nhưng có gì to lớn hơn để nàng phải lại ta?

Nhân vật Ngũ Ngoạn Cô đối với chàng cũng còn nhiều bí hiểm.

Lã Tuyết Minh đến ngồi bên cạnh chàng. Cả hai cùng im lặng.

Bỗng chàng nghĩ điều gì đó nên hỏi:

- Ủa! Chủ nhân tên là Lã Tuyết Minh thật sao?

Tuyết Minh nói:

- Có gì không thật?

Chàng nói:

- Vậy chúng ta cùng một huyết hệ rồi!

Lã Tuyết Minh nói:

- Cùng một huyết hệ cũng tốt chứ sao? Chị ngã em nang mà!

Lã Tuyết Cừu chợt trầm ngâm. Chàng nghĩ thầm:

- Cũng may ta chưa có hành động nào thất thố, chưa có lời nào xuồng xả...

Chàng hỏi:

- Tại hạ nay hăm hai tuổi, còn chủ nhân bao nhiêu?

Nàng mỉm cười đáp:

- Hăm...ba.

Tuyết Cừu như cái máy đứng lên đáp:

- Tuyết Minh tỷ tỷ! Hảo tỷ tỷ!

Lã Tuyết Minh kéo tay chàng xuống nói:

- Công từ khách sáo lắm, đã chắc gì là huyết hệ đâu! ta thấy công tử là "Tuyết Cừu", thì ta gọi là "Tuyết Minh" cho xứng ý. Vì "Minh" có nghĩa là lời thề.

Chàng bây giờ mới vở lẽ, chàng hỏi:

- Nhưng còn cái họ, chắcó chủ nhân cũng tự đặt cho vui?

Nàng gật đầu:

- Người khác bày đó!

Chàng không hiểu rõ ý đó. Nhưng chợt chàng nói:

- Có ba vị cô nương mặt hao hao giống nhau, tiểu thư có để ý gì không?

Nàng nói:

- Ta và Băng Kiên hơi giống nhau. Tuy vậy, chưa ai tìm hiểu thân thế của nhau.

Tuyết Cừu nói thêm:

- Kể cả Ngũ Ngoạn Cô nữa! Trên tai của ba vị đều có cái khía như nhau.

Nàng hỏi:

- Ta không muốn cảnh oan nghiệt như vậy. Ta thích ta đừng có ai là thân nhân ngoài song thân. Nhưng song thân không còn trên đời. Ta chỉ biết chừng đó là đủ!

Trở lại vấn đề, Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ hãy còn là đêm, để tại hạ vào huyệt địa thử!

Tuyết Minh nhíu mày:

- Ỷ mình võ công cao mà làm việc mạo hiểm là thiếu suy nghĩ và độc đoán. Cứ im lặng để nghĩ lấy một giải pháp khác.

Lã Tuyết Cừu không dám nói nữa, bèn đứng lên đi qua đi lại...

Lã Tuyết Minh lại nói:

- Không chắc gì Bạch cốc chủ và thuộc hạ lọt vào hầm này đâu. Dĩ nhiên nơi lạ, Cốc chủ phải cẩn thận. Chỗ này muốn thám thính phải xuất kỳ bất ý mới được. Nhưng ta tin rằng, trong đêm nay họ đã bỏ chỗ này mà đi rồi. Lý do dễ hiểu, đối đầu với Bí Tàng cung chứ không phải một thế lực tầm thường nào khác. Bây giờ ta cứ tiếp tục đi!

Chương 19 - Én Bắc nhạn Nam

Dọc đường, Tuyết Cừu vẫn trầm lặng.

Một hôm họ đến một dòng sông gặp lúc trời tối, không có thuyền đò sang.

Tuyết Cừu nói:

- Cực chẳng đã mới đề khí dùng thủy thượng hành để vượt qua dòng sông Đại Giang này. Chúng ta nên ngồi lại mà dưỡng sức, lúc nào có đò thì sang!

Tuyết Minh đồng ý.

Đêm đã đầu giờ Hợi, trăng bắt đầu mọc. Hai người ngồi bên nhau, cử chỉ của Tuyết Minh thì tự nhiên, còn Tuyết Cừu thì rụt rè sợ sệt.

Tuyết Minh nói:

- Công tử thử đoán đêm nay ta gặp chuyện gì?

Tuyết Cừu nói:

- Họa phúc vô môn ai mà biết được! Tại hạ vẫn thấy lòng bình thản!

Tuyết Minh nói:

- Nơi đây là con lộ chính lại tiếp giáp với Đại Giang, khách bộ hành qua lại vào ban đêm thì sao? Làng xóm nơi đây không có, thì dĩ nhiên bọn thảo khấu phải chiếm giữ. Lát nữa đây thế nào cũng có đò qua, coi chừng đó là... Chủ trại.

Tuyết Cừu cho là có lý, khen:

- Chưa biết chuyện đúng sai nhưng lời chủ nhân phân tích thật xác lý!

Có tiếng chèo khua nước.

Hai người nhìn ra sông, thấy giữa dòng có chiếc thuyền đang đủng đỉnh bơi về phía hai người, và trên thuyền cũng có hai người.

Thuyền vừa cập bến, Tuyết Minh và Tuyết Cừu mang hành lý đứng lên. Chèo thuyền là hai gã thanh niên trạc tuổi Lã Tuyết Cừu có tướng mạo vạm vỡ.

Tuyết Minh lên tiếng:

- Chở giùm người qua sông!

Người trên thuyền nói:

- Được! Nhưng qua từng người một!

Tuyết Minh nói nhỏ với Tuyết Cừu:

- Thuyền lớn thế này mà chúng chở từng người, là ý bọn chúng muốn uy hiếp ta!

Nàng hỏi tiếp:

- Thuyền còn rộng sao không cho chúng ta qua một lần?

Một tên nói:

- Giữa dòng nước xoáy lắm, nếu đi bốn người thì nguy hiểm!

Tuyết Cừu hỏi Tuyết Minh:

- Về thủy tính, chủ nhân có giỏi không?

Tuyết Minh nói:

- Cho dù chúng có đục thuyền, ta cũng không sợ nhưng không tội gì phải qua một mình.

Nàng nói với bọn chúng:

- Vậy hai vị nhường một vị ở lại, cho bọn ta qua sông trước.

Chúng đáp:

- Không được! Qua giữa dòng phải có người chèo chống.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ có thể làm được việc đó!

Chúng nói:

- Vậy ngươi về sắm thuyền mà đi!

Tuyết Minh kéo tay Tuyết Cừu ngồi xuống, nói:

- Giặc cỏ, không đáng cho ta phải để tâm. Cứ ngồi mà nghỉ. Thế nào bọn chúng cũng sẽ gây sự, ta sẽ tính với chúng.

Tuyết Cừu nói với xuống:

- Thôi! Rắc rối khó khăn quá, bọn tại hạ không đi!

Hai tên kia đeo kiếm lên bờ, bước lại gần chỗ Tuyết Cừu ngồi. Một tên chống nạnh nói:

- Thuyền chở hai người không được thì chở một, sao các ngươi nghi kỵ?

Tuyết Cừu nói:

- Đêm khuya khoắt vắng vẻ. Chúng ta đi đâu là đi có đôi, không thể tách rời nhau được?

Trong hai tên, Tuyết Cừu để ý thấy tên chống nạnh hình như chàng gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời không nhớ được.

Gã chống nạnh tung ra một chưởng rồi nói:

- Ta muốn biết hai người là ai?

Tuyết Minh và Tuyết Cừu tránh khỏi.

Tuyết Minh nói:

- Xin nhị vị hảo hớn tha giùm bọn tiểu muội, nếu không chở thì thôi, sáng đi cũng không muộn!

Tên chống nạnh được nước làm tới. Hắn tống sang Tuyết Cừu một chưởng cực mạnh rồi nói:

- Muốn sống phải để hành lý xuống!

Tuyết Cừu cứ đứng yên cho hắn đánh, chàng nói:

- Quý vị đại vương làm thế này thì tội nghiệp cho bọn tiểu đệ. Xin cho được bình yên!

Nhưng tên chống nạnh vẫn không buông tha. Hắn tưởng hai người này không dám đánh lại.

Hắn nói:

- Muốn sống hãy để hết hành lý, đao kiếm lại đó!

Hắn vừa nói vừa tung tiếp một chưởng.

Tuyết Cừu nổi xung lên, giáng ngang đầu tên kia một chưởng, hắn ngã sóng xoài. Tên còn lại hoảng sợ cắm đầu chạy xuống thuyền.

Tuyết Cừu đuổi kịp, nói:

- Hãy chở chúng ta qua sông!

Tuyết Minh nhảy thóc lên thuyền. Tên kia sợ quá không dám nói gì nữa cả, cứ việc cầm chèo mà bơi. Đến gần bờ bên kia hắn ném chèo xuống sông và phóng mình theo, lặn mất.

Tuyết Cừu muốn vớt cho hắn một kiếm, nhưng nghĩ sao đó nên chàng tha cho hắn, rồi tiếp tục lắc thuyền vào bờ...Họ cũng cắm cọc cột thuyền trả lại cho chủ hẳn hòi rồi mới tiếp tục đi.

Tuyết Minh nói:

- Thế nào họ cũng đuổi theo chúng ta. Tạm thời tránh đi!

Tuyết Cừu nói:

- Không tránh đi đâu cả!

Hai người đi một hồi nữa, thấy phía sau đèn đuốc rực rỡ. Một toán trên dưới mười người tay cầm vũ khí hò hét chạy tới...

Tuyết Minh và Tuyết Cừu dừng lại chờ. Họ thấy đám người kia đi đầu là một lão nhân, kế đó là một phu nhân, tiếp theo bảy, tám người nam nữ ăn mặc theo lối công tử có, gia đinh có, trong đó có gã chèo thuyền khi nãy.

Gã chéo thuyền chỉ Lã Tuyết Cừu nói:

- Chính hai đứa này đã giết Phương công tử!

Lã Tuyết Cừu nhận ra đúng là cặp gian phu dâm phụ Nam Mã Nguyện và Tu Kim Thọ. Chàng nghĩ tới Nam Mỹ Cơ, lòng không muốn hạ sát cặp yêu quái đó. Nhưng nghĩ đến Lý Di Niên chịu đau khổ một đời, lửa giận bốc lên.

Tuyết Cừu trầm giọng:

- Các hạ là Nam Mã Nguyện tên gian tăng chùa Thiếu Lâm, đội lốt thầy tu đi đoạt vợ người khác. Năm xưa lại dính vào vụ án Huyết Thủ Lã Đạo Nghi, và nay đã hết số rồi!

Chàng lại chỉ mặt mụ ma nữ nói:

- Bà có tên Tu Kim Thọ, vốn là một ma nữ, nhờ Lý Di Niên yêu thương và cứu nhiều phen khỏi tử nạn. Bà đã ăn ở với họ Lý có ba mặt con, sau đó mê tên gian tăng với bề ngoài là một kẻ đạo đức giả hiệu, âm mưu giết con hại chồng để theo hắn. Bị giang hồ lên án, trốn chui nhủi, nay lại đứng ra làm thảo khấu!

Chàng quay sang đám người kia, nói:

- Ta, Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, trước là vì mối cựu thù của song thân, sau vì Lý Di Niên mà trả mối thù này. Sau nữa là vì giang hồ, ta tuyên bố giết cặp gian phu dâm phụ này, còn những kẻ vô tội được tha!

Cặp gian phu dâm phụ đứng chết trân giữa đám đông.

Chàng toan xuất chiêu. Tu Kim Thọ mở miệng nói:

- Lão Lý Di Niên mướn ngươi bao nhiêu?

Lã Tuyết Cừu chửi:

- Vừa vô luân, vừa tàn độc! Vừa hại chồng giết con, mụ chưa bằng loài súc vật! Đêm nay cho cặp yêu nghiệt này chết một lúc!

Chàng vỗ kiếm chớp người lên, Nam Mã Nguyện và Tu Kim Thọ cũng múa vũ khí để tự vệ.

Lão xuất kiếm cực nhanh và Tu Kim Thọ cũng xứng là một ma nữ.

Lã Tuyết Cừu tung Thất tuyệt ma chiêu nhưng nhất thời chưa hạ sát cặp yêu quái đó.

Chàng chỉ vào mặt Tu Kim Thọ, chửi tiếp:

- Nghe đâu song thân của mụ cũng hàng ngũ phẩm triều đình, hai vị đó thấy tông môn nhục nhã bỏ xứ mà đi. Một đứa Tu Kim Thiết đầu trộm đuôi cướp, một mụ Tu Kim Trang cũng là một ma nữ từng lừa gạt giang hồ. Hân hạnh thay cả một dòng họ yêu nghiệt!

Chàng vỗ kiếm và đi hết chiêu thứ tư. Từ cổ Nam Mã Nguyện vọt ra một luồng máu. Lão ngã xuống đất chết không kịp trăn trối.

Tu Kim Thọ toan chạy, nhưng Lã Tuyết Cừu đón đầu nói:

- Mụ chạy đâu? Hại con, giết người, cướp của đến cuối cuộc đời mà không chịu tu tâm dưỡng

tánh.

Chàng vỗ kiếm chóp người lên.

Nhiều tiếng leng keng khua lên từng chuỗi...

Khi hạ xuống đã thấy có năm bóng người dạt ra.

Trước nhất là Lã Tuyết Cừu, Tuyết Minh, Lý Di Niên, Lý Yến Phi và cuối cùng là Tu Kim Thọ.

Sự có mặt của cha con Lý Di Niên trong lúc này thật là điều bất ngờ.

Ông nói:

- Kiếm của hào kiệt dành để giết những kẻ xứng đáng, giết chi một mụ đàn bà mà quỷ thần đã khinh ghét! Đừng để mụ chết như vậy mà thành ra không ai thấy luật trời!

Lý Yến Phi vừa khóc vừa nói:

- Nam phu nhân! Bà có biết con bé này là ai không? Nó mới vừa lên năm tuổi đã bị bà đầu độc may nhờ có Phùng Kỵ đại hiệp cứu kịp, nếu không thì đã đi theo tổ tiên rồi.

Nàng quay sang Lã Tuyết Cừu nói:

- Lã công tử! Ta nghe hết đầu đuôi lời hài tội của công tử. Nhưng hãy vì Mỹ Cơ mà tha chết cho bà ấy! Còn vị cô nương này là ai?

Tuyết Cừu đút kiếm vào bao nói:

- Đây là ân nhân của tại hạ, đồng thời cũng là người đồng tộc, còn vị này là... Lý tiền bối và vị cô nương này là Lý Yến Phi.

Chàng bước tới nắm tay Lý Di Niên, nói:

- Hơn một năm trời tiền bối lưu lạc nơi nào?

Lão kéo Tuyết Cừu vừa đi vừa nói chuyện...

Lý Yến Phi bước tới nắm lấy tay Lã Tuyết Minh, hai cô đi theo Lý Di Niên, bỏ lại đám người kia với sự bẽ bàng, mà trước mắt khó nhìn ai là ruột thịt.

o O o

Từ Nam Phủ rời Thiên Trượng cốc ra đi gần giáp năm rồi mà không trở lại, cũng không nghe tin tức gì, Bạch cốc chủ lấy làm lo lắng.

Nhân Lã Tuyết Cừu đã dùng tâm pháp của Tam Anh khí phổ chữa chứng bán thân bất toại cho bà. Sau đó không lâu, bà đi đứng trở lại bình thường. Có điều hơi ngặt, chưởng lực của bà thì mạnh, nhưng về lối khinh công dường như đã bị hạn chế.

Bạch La Phiến lấy làm đau đớn. Suốt mười ngày trường, bà tập mãi về môn khinh công nhưng vẫn không thấy tiến bộ chút nào.

Bạch cốc chủ đang ngồi trong động, bỗng có đệ tử vào báo:

- Bẩm sư phụ, có một người ăn mày họ Lý muốn vào ra mắt sư phụ.

Bà liền cho đệ tử rước vào. Hai bên phân ngôi chủ khách mà ngồi đàm đạo.

Bạch La Phiến nhìn lão ăn mày một hồi chợt cười, hỏi:

- Bản nương biết các hạ là ai rồi! Võ Đương đương thời đệ nhất cao thủ Lý Di Niên!

Lão ăn mày họ Lý khen:

- Phu nhân không hổ danh là Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan. Rất tiếc, con người tài sắc vẹn toàn như vậy mà duyên phận lại không có!

Cốc chủ hơi nghiêm giọng hỏi:

- Lý lão huynh đến đây có việc gì?

Lý Di Niên nói:

- Dĩ nhiên có việc mới đến đây!

Lão vừa nói vừa lấy trong người đưa ra bộ Vô Nhai bí kíp tân thư. Lật vào bên trong nét bút còn mới tinh. Nội dung bộ đó chia làm ba phần Quyền Kiếm pháp, Khinh công, Khí công. Mỗi phần như vậy chia làm mười hai loại. Mỗi loại có nhiều đồ hình. Trong đó đối chiếu cách sinh hoạt hằng ngày của các loài động vật mà rút ra tính riêng biệt của nó để áp dụng qua phần võ học của con người.

Lý Di Niên nói:

- Có một vị ẩn sĩ biết phu nhân vừa chữa xong chứng thân bất toại, nhưng không phát huy được mức khinh công như cũ, nên có nhã ý cho phu nhân mượn bộ Vô Nhai này để tự luyện lấy. Bảo đảm trong vòng một tháng, phu nhân trở thành cao thủ ngoại hạng trong làng chạy.

Bạch cốc chủ hỏi:

- Nhưng vị ẩn sĩ ấy là ai mới được? Và bộ Vô Nhai này cho mượn trong bao lâu?

Lý Di Niên nói:

- Vị ẩn giả ấy không cho biết tên. Còn bộ tân thư kia khi phu nhân tái xuất giang hồ phải mang theo, ẩn giả sẽ đón mà lấy lại.

Bạch cốc chủ vui vẻ nhận lời. Lý Di Niên cáo từ. Quả nhiên, không đầy hai mươi ngày, Bạch cốc chủ chẳng những khinh công tiến nhanh gần như có thể bay được, mà chưởng lực cũng hùng hậu không kém.

Điều đáng nói ở đây, lối xuất chưởng của bà rất ngụy dị. Ôn, hàn, nhiệt, lương nhu cương trầm phù sát cấp... Muốn cách nào thì tâm tùy ý. Nhưng tiếc là bà vẫn chưa phối hợp đồng bộ giữa quyền kiếm và khinh công. Một khi phối hợp được giữa chúng với nhau, thì việc đả thông sinh tử huyền quan chỉ là khoảng cách ngắn.

Bạch La Phiến trước khi xuất cốc, bà gọi các đệ tử lại dặn dò và đem theo tất cả là bốn đệ tử,

trong đó Hoa Như Tuyết và Mộc Thúy Hương.

Họ vừa rời khỏi Thiên Trượng cốc chừng nửa dặm đường, bất ngờ thấy một nhân vật dị dạng tay cầm bầu rượu chân nam đá chân xiêu, nhưng xem kỹ lại thân xác rất phiêu bồng.

Lão ấy đi ngay đến nơi Bạch cốc chủ, bất ngờ phun ra một vòi rượu, sức phun ấy có thể chẻ một thân cây to lớn ra làm đôi được.

Bà dùng khinh thuật mà tránh tia rượu kia, rồi tung vào lão một chưởng cực mạnh để đáp lễ.

Người kia tránh xong chưởng đó liền nói:

- Phu nhân đã thành tài rồi. Hãy trả bộ bí kíp ấy lại cho ta!

Bạch cốc chủ hỏi:

- Ẩn giả là ai? Xin cho biết cao danh?

Khách cười và đáp:

- Nhân ẩn danh tất ẩn (Người đã ẩn rồi, danh cũng ẩn).

Phu nhân liền trao sách lại cho ông. Bà có hỏi thăm nhiều điều nhưng ông không nói. Hai người đành bái biệt nhau. Gặp bậc dị nhân như vậy, khiến phu nhân cứ suy nghĩ mãi.

Hoa Như Tuyết nói:

- Những bậc dị nhân thường hay có tính nết quái dị. Cốc chủ là bậc hơn đời về đức độ và tài năng, nên lão dị nhân ấy biết. Dị nhân cũng là người chân chính muốn tự tay biên chép bộ kỳ thư đó mà giúp phương tiện cho sư nương. Chẳng hay sư nương bây giờ đi đâu?

Bà đáp:

- Đến động Lý Hoa.

Đoàn người tiếp tục hướng về động Lý Hoa.

Lý Hoa phu nhân tức Phi Loan Tiên Tử mẫu thân của Phi Quỳnh. Phi Loan và Bạch La Phiến vốn đã thân nhau từ trước. Bây giờ họ gặp nhau, hai bên nói chuyện rất tâm đắc.

Phi Loan Tiên Tử xứng đáng là phu nhân của một tuyệt đại tài tử. Tâm hồn bà rất phóng túng. Từ khi Tuyệt đại tài tử Phùng Kỵ bị giam vào trận Bán Cực đồ, phòng the lạnh lẽo, bà chực nhớ tới người bà để ý từ trước là La Bảo Nghĩa, nhưng bà biết lão thiếu tư cách nên không gặp mặt lão. Tiên tử lại bị chứng phù huyết lâu ngày, không thuốc gì chữa được. Bạch La Phiến đem tâm pháp ra chữa trị cho bà.

Trong thời gian lưu lại mấy ngày. Phi Loan Tiên Tử nói:

- Thằng súc sinh Lã Tuyết Cừu đã tiết lộ chỗ ta đang trú ngụ ở đây cho Đông Hải Thần Quân biết, nên lão mới lần mò đến. Lão đến trước sau hai lần, cách nhau trong vòng nửa năm. Ta và Đà Tử hợp công đánh lão mới lui.

Bạch La Phiến hỏi:

- Sao Tiên tử biết Lã Tuyết Cừu đã nói với lão?

Phi Loan Tiên Tử nói:

- Lão cho biết chính miệng hắn khai...

Mộc Thúy Hương nói:

- Phu nhân! Có tới hai Lã Tuyết Cừu!

Phi Loan nói:

- Gã kia là La Tuyết Cừu con của La Bảo Nghĩa, ta vốn là người nuôi dạy hắn, lại có một lần đã cứu chết hắn, có lý đâu hắn lại phản phúc như vậy. Còn tên Lã Tuyết Cừu thô lỗ kia đã cuỗm con gái ta là Phi Quỳnh bị ta mắng cho một trận, nên hắn mới đem lòng ghét mà nói lại cho lão biết.

Bạch La Phiến đính chính:

- Có lẽ Tiên tử chủ quan! Lã Tuyết Cừu là con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi là bậc quân tử. Nếu vì lý do gì đó Tuyết Cừu đưa ái nữ đi, cũng chẳng qua là lệnh ái yêu cầu mà thôi. Ta muốn Tiên tử cùng ta đi tìm Đông Hải Thần Quân và Lã Tuyết Cừu để ấn chứng về việc này.

Phi Loan đồng ý.

Bà dặn dò các đệ tử xong, cùng Đà Tử lên đường.

Một hôm họ đi về hướng Tây bắc bằng lối thượng đạo thuộc tỉnh Tứ Xuyên, thì gặp hai vị cao nhân đang ngồi bên bìa rừng uống rượu.

Bạch La Phiến nhận ra đó là Từ Nam Phủ và Lý Di Niên. Té ra họ đã quen biết nhau từ trước. Họ quay quần ngồi chuyện vãn với nhau.

Từ Nam Phủ nói:

- Đông Hải Thần Quân có nhiều sào huyệt lắm. Một trong những sào huyệt của lão là Phương Bối am ở Uất Lâm.

Bạch La Phiến hỏi:

- Lý lão huynh đi đâu mà tương ngộ tại đây?

Lý Di Niên nói:

- Nghe đâu tệ nữ của lão phu là Lý Yến Phi đã đi Miên Thủy. Nơi ấy vốn là chỗ đáng sợ nên lão phu phải đi tìm nó. Bất ngờ gặp Từ Cốc chủ chốn này.

Phi Loan Tiên Tử nói:

- Chắc Lý lão huynh đã biết Lý Yến Phi là đệ tử của ta chứ?

Lý Di Niên cười nói:

- Dĩ nhiên là biết. Còn biết luôn cả cái ơn của Phùng tài tử đã cứu Yến Phi nữa.

Họ nói chuyện thêm một hồi nữa rồi theo Từ Nam Phủ mà tiến về phía Phương Bối am.

Cách Phương Bối am chừng non nửa dặm lúc bấy giờ đã chiều, Phi Loan Tiên Tử thoáng thấy xa xa có Đông Hải Thần Quân nhắm hướng am viện mà bay tới, Đà Tử và Phi Loan tung mình đuổi theo.

Thần quân nghe tiếng động quay lại. Thấy Phi Loan và Đà Tử, lão cả giận múa chưởng đánh Phi Loan. Đà Tử tung chưởng đánh lại.

Đà Tử tuy đứng ngang ngửa bề cao của Thần quân, nhưng chưởng lực của ông mạnh mẽ vô cùng. Cái tuyệt diệu của Đà Tử là thân pháp nhanh nhẹn đến đổi Thần quân cứ tưởng là ông sử dụng Ma ảnh.

Nhưng Phi Loan Tiên Tử đã biết sức của Thần quân, bà không dám để Đà Tử mạo hiểm, liền xông vào trợ chiến.

Lý Di Niên ở ngoài này nói:

- Đông Hải Thần Quân là con hồ ly rụng đuôi, e rằng lão có gian kế. Hai ta chạy vào mặt trước để ngừa lão nhập am. Còn Bạch cốc chủ đi qua ngã sau để chận đường rút lui của lão hoặc đề phòng có tiếp viện.

Lý Di Niên và Từ Nam Phủ phóng mình chạy đi.

Lúc bấy giờ Đông Hải Thần Quân bị hai người đánh rát quá. Vả lại, Phi Loan Tiên Tử là tay chuyên dùng độc, lại đứng trước đầu gió nên lão sợ vừa đánh vừa chạy về phía am viện.

Nhưng lão vừa đến phía sau am, đã bị Lý Di Niên phục kích chặn đánh. Đông Hải Thần Quân không lạ gì hai ông họ Lý họ Từ, liền dùng Phân thân thuật mà thoát. Bốn cao thủ đuổi theo...

Thần quân chạy về phía cánh đồng cỏ, người bám sát theo lão là Đà Tử.

Thần quân quay lại đánh Đà Tử. Từ Nam Phủ đến kịp, lão lại chạy nữa.

Bốn người đuổi theo, chừng đến một bãi đá lộ thiên, người của lão đã phục sẵn đông như kiến, chúng bắn vãi những trận mưa tên mà cứu thoát lão.

Lúc bấy giờ lửa bắt đầu cháy, cả bọn theo lối khác rút lui, nhắm phía sau am viện mà đi tới.

Đến nơi họ thấy bốn năm đệ tử của Bạch cốc chủ đang đánh hơn mười gã đệ tử của Thần quân, là những tên đã phóng hỏa vừa rồi.

Lý Di Niên nói:

- Từ Cốc chủ hãy nói với Bạch La Phiến đừng vào sâu am viện, nơi đó đầy cơ quan nguy hiểm.

Từ Nam Phủ phóng vào trong, Lý Di Niên tiếp chiến cho đám đệ tử Quỷ Vô Môn Quan, đánh tan rã đám này...

Đà Tử và Phi Loan nghe nói có Lã Tuyết Minh xuất hiện đang đuổi theo vị lão sư cùng phe với Thần quân. Cả hai lại phi thân đi...

Không bao lâu lửa đã cháy tứ phía.

Từ Nam Phủ vào thấy Bạch cốc chủ cùng Hoa Như Tuyết giao đấu với một số người trong am.

Nguyên bọn chúng do theo lối bí mật mà trồi lên. Khi Từ Nam Phủ xuất hiện bọn chúng vội nhảy xuống hầm.

Bây giờ cả bọn ra phối hợp với đám người bên ngoài mà đi tìm Lã Tuyết Minh, Phi Loan và Đà Tử. Không bao lâu bọn họ gặp nhau.

Đà Tử nói:

- Ta bắt được một tên đệ tử của Thần quân, hỏi hắn, hắn nói Lã Tuyết Minh và Lã Tuyết Cừu giao đấu với Ngũ Hoa đại sư, bị ông ta cùng lửa phục binh đốt cháy thiêu rồi. Tức mình ta tống tên đó một chưởng không biết sống chết thế nào.

Khi lửa tàn tới đâu, bọn họ đi kiếm xác tới đó nhưng không thấy gì cả, ai cũng đoán là Lã Tuyết Cừu và Tuyết Minh đã thoát ra ngoài.

Ra tới lộ chính, Lý Di Niên nói:

- Lão phu phải đi tìm Lý Yến Phi con nhỏ đó một mình dám đến Ma Khâu, Miên Thủy.

Còn Từ Nam Phủ đưa Bạch La Phiến, Phi Loan, Đà Tử đến Thần quân phủ.

Hai bên chia tay.

Lý Di Niên đi không được bao xa, gặp Lý Yến Phi trên đường đi thất tha thất thểu. Cha con gặp nhau mừng không xiết kể.

Nguyên Lý Yến Phi gặp Đông Hải Thần Quân dưới chân gò Ma Khâu, bên này sông Miên Giang. Từ xa, lão đã dùng Nhiếp Hồn đại pháp mà điều khiển Yến Phi phải... Khỏa thân trước mặt lão.

Lúc bấy giờ lão toan ra tay... Bẻ mận hái đào, chợt có người mang chài xuất hiện.

Người mang chài là một thanh niên khoảng hăm lăm hăm bảy tuổi, võ công cao thâm không tưởng.

Chàng ta tung chài lên không, trong lúc lão Thần quân bỏ cả áo quần phóng mình chạy, nhưng chiếc chài và người thanh niên kia cùng chạy theo lão...

Lúc bấy giờ Yến Phi đã tỉnh lại, mặc áo quần xong và đuổi theo. Thấy chiếc chài của người thanh niên vừa phủ xuống, Thần quân đánh ra một chưởng, dùng Phân thân thuật mà thoát ra ngoài.

Thanh niên ấy đuổi theo đánh lão trọng thương, lão nhào xuống sông cút mất.

Chàng thanh niên trở lại bên Yến Phi an ủi nàng.

Yến Phi nói:

- Hôm nay tiểu nữ mang ơn công tử, xin đáp tạ ba lạy.

Thanh niên đỡ nàng dậy nói:

- Đời tiểu thư trôi dạt đã nhiều. Chắc chắn rồi đây tiểu thư sẽ gặp Lý tiền bối.

Yến Phi nhìn sững chàng hỏi:

- Công tử lại biết được lai lịch tiểu nữ sao?

Thanh niên ấy cười rất trong sáng, nói:

- Những người như tiểu thư bắt buộc tại hạ phải biết. Lã Tuyết Cừu đã rời nơi đây mấy tháng trước.

Yến Phi lại hỏi:

- Xin công tử cho biết cao danh?

Chàng cười:

- Đừng vội! Còn nhiều cơ hội gặp nhau lắm. Đây chẳng qua là phút sơ ngộ.

Thanh niên ấy đưa Yến Phi ngót mười dặm đường rồi mới quay lại...

o O o

Bên bếp lửa dưới một tàn cây, Lý Di Niên đã kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe.

Lã Tuyết Cừu khe khẽ thở dài.

Yến Phi cúi đầu rơm rớm nước mắt.

Lã Tuyết Minh nói:

- Người thanh niên vác chài đó tên là Tề Phong, võ công xuất chúng, tính tình tuy rất cổ quái nhưng mỗi việc làm của chàng đều có một ý nghĩa rất sâu xa, chính chàng đã chạm trán với Đông Hải Thần Quân mấy lần, mỗi lần như vậy chàng đều kín đáo tha cho lão.

Bản cung hỏi:

- Sao Tề công tử lại tha chết cho lão?

Tề Phong đáp:

- Vì lão ấy chưa đáng chết.

Nhiều lần sau này nữa mới hay Tề Phong có một âm mưu riêng, đó là bắt cho trọn ổ Ngũ Hoa, Thần quân.

Có người của bản cung là lão răng lồi mặt lõm tên là Đào Dã Mục Nha phản đối Tề phong, hỏi:

- Những tên quái đản như Đông Hải Thần Quân nếu có cơ hội là giết, cớ sao lại tha?

Tề phong cười nói:

- Hiện nay chỉ có ba đại bang phái cùng với các giáo phái coi lão là thần tượng, nếu giết lão mà các phái kia không thấy rõ tội lỗi của lão, e họ phản đối và gây rắc rối về sau. Chi bằng, ta cứ dễ dãi như vậy, lão càng lúc càng đâm nanh mọc vuốt ra, chụp luôn một lần với các phái kia là tiện nhất. Hơn nữa, đó cũng là ý của Vô Tận Tàng cao thủ.

Đào Dã Mục Nha khen hay.

Lã Tuyết Cừu lúc này nghe Lã Tuyết Minh kể, chàng ngồi trầm tư.

Lý Yến Phi hỏi:

- Lã tiểu thư có huyết hệ gì với Lã Tuyết Cừu không?

Lã Tuyết Minh nói:

- Không! Họ Lã của ta là do người bạn vong niên của ta đặt lâu rồi. Ta không biết song thân ta tên họ là gì?

Yến Phi lại hỏi:

- Bây giờ tiểu thư và công tử định đi đâu?

Tuyết Minh nói:

- Bây giờ nếu chúng ta có trở lại Thần quân phủ cũng muộn rồi. Dĩ nhiên bốn tay đầu não kia tất phải có kế hoạch để đối phó với đám yêu nghiệt đó. Thực ra, nơi ấy bây giờ chỉ là nghi binh, đại bộ phận đã rút đi nơi khác. Hơn nữa, ta dám chắc, một số Thần quân mà các ngươi thường gặp hầu hết là... Thần quân giả. Còn Thần quân thật, lão hành tung xuất quỷ nhập thần lắm.

Yến Phi nói:

- Tên Thần quân mà tiện nữ đã gặp là thật hay giả?

Tuyết Minh nói:

- Hiện nay trên giang hồ nếu kẻ nào dùng Nhiếp Hồn đại pháp thì kẻ đó là Thần quân thật.

Tuyết Minh lại hỏi:

- Trong những ngày sắp đến, Lý tiền bối định làm gì?

Lý Di Niên nói:

- Lão phu cô thế đã bỏ Võ Đang mấy chục năm nay, chẳng qua là tình thế giang hồ bắt buộc. Ta muốn cùng giang hồ bằng hữu hình thành một nhóm vô vụ lợi và trung kiên với võ lâm quét sạch đám tà ma này.

Tuyết Minh gật đầu:

- Tổ chức nào bất vụ lợi thì không sợ xích mích với Bí Tàng cung. Hiện Báo Tinh đã thành lập Đại Lâm phái cũng với mục đích này.

Lý Di Niên nói:

- Lão phu chưa gặp Báo Tinh nhưng nghe nói võ công của Báo Tinh tương đương với Bí Tàng cung chủ, nhưng lão sống rất quái dị, thiên về đạo đức và thiên nhiên nhiều hơn.

Họ tâm sự gần xa cho mãi đến gà gáy.

Tuyết Minh nói:

- Lý tiểu thư có nhắn gì với Tề Phong không?

Nàng cúi đầu buồn rượi:

- Biết nhắn gì bây giờ? Tại sao ta không gặp Tề Phong sớm hơn một chút nhỉ?

Lã Tuyết Cừu từ ngoài bước vào vòng tay nói:

- Tiền bối và tiểu thư hãy cẩn thận. Ngũ Hoa là một tên tàn độc. Lão và Thần quân đặt rất nhiều cạm bẫy khắp cả giang hồ. Nhưng tiền bối đi về hướng nào xin cho vãn bối biết?

Lão nói:

- Việc trước mắt là đi tìm Mê Hồn cốc chủ và Quỷ cốc chủ, sau đó mới tính. Còn nhị vị đi về đâu?

Tuyết Minh nói:

- Trên đường đi Linh Nham, bổn cung sẽ tìm hiểu thêm về các xu hướng của giang hồ, nhất là cánh Ngũ Hoa và Thần quân.

Lý Di Niên nhìn ngoài trời, thấy còn sớm liền nói:

- Chúng ta không mấy khi gặp nhau, xin hãy ngồi thêm một ít lâu nữa. Lão phu có nghe nói Vô Tận Tàng cao thủ là nhân vật võ công thâm tàng bất lộ, chưa ai từng thấy mặt, xin tiểu thư hãy cho biết về nhân vật ấy.

Tuyết Minh nói:

- Là một nhân vật bằng xương bằng thịt, nhưng lại là phần hồn của Bí Tàng cung. Hiện giờ chưa có thể nói rõ về người ấy. Chỉ biết rằng, nơi nào cũng có thể có mặt ông ta.

Ông quay sang Lý Yến Phi nói:

- Công tử và tiểu thư thân mang trọng sự. Phi nhi không nên đi chung với họ.

Lý Yến Phi nhìn Tuyết Minh và Tuyết Cừu nàng ngập ngừng:

- Hai vị thượng lộ bình an. Từ đây én Bắc nhạn Nam!

o O o

Trên bước sông hồ, một hôm Tuyết Minh và Tuyết Cừu đến một thị trấn. Hai người tìm đến một tửu điếm khá sang trọng. Quán này ba mặt giáp sông. Giữa sông có một nhà thủy tạ. Từ mặt Tây của quán có một cầu nhỏ bắc ra nơi đó.

Tuyết Minh đề nghị:

- Đây là thị trấn phức tạp nhất. Để tránh sự ồn ào, ta nên ra nhà thủy tạ mà ngồi rồi dùng đò sang bên kia sông cho tiện.

Tuyết Cừu vui vẻ đồng ý. Họ ra đến nơi, thấy đã có bốn năm vị khách giang hồ ngồi riêng rẽ nhau. Ở một bàn có nhân vật đáng chú ý nhất đó là lão râu quăn tóc rối, mũi cao miệng rộng, tướng to lớn, nhưng mắt lão không lộ nét gì đặc biệt, đang ngồi với một thiếu nữ tuổi chừng mười chín đôi mươi.

Vị cô nương tuy đẹp, nhưng nét tịch mịch như khí thu, trầm lặng.

Lão đeo kiếm, bao kiếm bằng vải bố rách tươm nhiều nơi.

Gặp lúc nước sông đang lớn, Tuyết Minh và Tuyết Cừu ngồi soi mình trên dòng sông. Chàng thấy nét tuấn tú của mình đã mất, nhưng chất phong trần đã hằn trên gương mặt. Chàng thở ra nhè nhẹ.

Còn Tuyết Minh cũng xem lại nhan sắc của mình. Nàng vén tóc theo nhiều kiểu. Mọi người, tuy không ai nói ra nhưng phải công nhận rằng, giữa nàng và vị cô nương kia, tuy nét đẹp tương đương nhau, nhưng nét cao quý thì nàng ăn đứt.

Hai người trở lại bàn, kề bên chậu hoa phù dung, màu hoa hồng nhạt, ngồi song song với bàn của lão nhân ấy.

Bàn lão đã bốn năm bình rượu trống.

Tiểu nhị chạy đến bàn Tuyết Cừu, hắn hỏi:

- Khách quan dùng gì?

Tuyết Cừu chưa kịp nói, Tuyết Minh đã nói:

- Thố thố và Lộ Trúc tửu.

Lão nhân bên cạnh bỗng nói chen vào:

- Ta cũng định gọi hai món đó, nhưng... Hai vị đã gọi rồi.

Hai người đẹp cùng nhíu mày. Nhưng Tuyết Cừu vui vẻ bảo tiểu nhị:

- Một phần như thế nấy cho bàn bên cạnh.

Tiểu nhị vâng dạ rồi đi ngay.

Trong khi chờ đợi, Tuyết Cừu hỏi nhỏ Tuyết Minh:

- Chủ nhân gọi thố thố là món gì vậy?

Tuyết Minh cười:

- Người trong giang hồ mà không biết thố thố là món gì thì cũng hơi lạ. Công tử ít vào quán lắm sao?

Chàng cười:

- Xuất môn được năm rưỡi, mà sống dưới địa đạo hết một năm còn ngõ nào để lạc phách giang hồ?

Tuyết Minh nói rất nhỏ:

- Món này cũng ít người biết lắm. Có lẽ đêm nay trăng đẹp, ta cứ dùng cho bằng thích, chừng nào muốn đi thì cứ gọi đò sang sông.

Bàn bên cạnh còn một tợp rượu cuối cùng, lão nhân ngửa cổ làm nốt. Thức nhấm trong các đĩa cũng không còn.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Có lẽ vị tiền bối này thiếu tiền, nên mặt vị cô nương hơi buồn".

Thiếu nữ nói:

- Lão gia uống quá nhiều rồi? Đường xa, uống nữa làm sao đi?

Lão cười hì hì nói:

- Thu nhi vốn không rõ, không có kẻ nào đi nhiều bằng kẻ muốn ở, cũng không có kẻ nào ở nhiều bằng kẻ muốn đi. Uống mà thấy mình chưa uống, ấy là uống đã nhiều. Uống mà thấy mình uống nhiều, thì đó là chưa uống.

Nghe lão luận chuyện đi ở, khiến Tuyết Cừu nhớ tới một tay đạo đức giả hiệu đó là Nam Phương Mã Nguyện. Nhưng chàng thấy lão nhân này có phong thái khác biệt hơn, là tự nhiên, tự nhiên gần như chân thành. Nhưng khốn nỗi, ngồi bên lão có một vị nữ lang, nên chàng khó mở miệng làm quen.

Tiểu nhị mang rượu và thức nhấm ra. Hắn chưa tới nơi, chàng tuy muốn biết thố thố là món gì, nhưng đành bóp bụng chỉ sang bàn bên cạnh, nói:

- Hãy để bàn đó trước cho tiền bối.

Người trong quán bưng tiếp ra hai lò lửa trên đó có đặt một chiếc om bằng sứ. Mỗi lò đặt trên mỗi bàn.

Tuyết Cừu nhìn vào om thấy đựng một dung dịch dầu giấm. Chàng cười khì, hỏi nhỏ Tuyết Minh:

- Sao họ không để trong bếp mà xào nấu?

Chợt nghe lão nhân quát hỏi tiểu nhị:

- Ngươi đem cái om nước này ra làm gì?

Tiểu nhị hỏi ngạc nhiên nhưng hắn mỉm cười trả lời:

- Dạ, để khách quan nhúng, sẽ còn dọn ra nữa.

Nhưng lão hỏi hơi gấp và gắt:

- Kênh kiệu quá! Nhúng gì chứ?

Tiểu nhị nói:

- Nhúng... Thịt thỏ vào đó cho chín, đoạn nhấm với Lộ Trúc tửu.

Lão ạ một tiếng ngồi nhe răng cười.

Thiếu nữ cạnh lão sượng quá, lấy khăn che mặt.

Bên bàn này, Tuyết Cừu cũng thấy thẹn thẹn, nhưng Tuyết Minh rất vui và pha chút cảm động, nói:

- Con người càng thạo việc bao nhiêu, càng rắc rối bấy nhiêu.

Đột nhiên nàng thấy thương Tuyết Cừu vô hạn.

Tuyết Minh đứng lên xin phép vị lão nhân, nói:

- Bẩm tiền bối! Cho tiểu nữ xin phép kê liền hai bàn vào.

Lão nói:

- Hay lắm!

Tuyết Cừu và nữ lang áo hoa kia lấy làm ngạc nhiên vì cử chỉ của nàng. Nhưng rồi chàng và Tuyết Minh kê sát bàn vào.

Nhà quán đem rượu và thịt thỏ ra...

Tuyết Cừu ngồi gần bên lão nhân. Tuyết Minh ngồi gần nữ lang áo hoa.

Tuyết Minh gắp thịt thỏ bên bàn bỏ vào om cho nữ lang. Tuyết Cừu cũng làm như vậy cho bàn mình...

Tuyết Minh giới thiệu:

- Vị này là... Hận Hoài công tử. Còn tiểu muội là Sơ Ỷ Trang! Chẳng hay tiền bối cao danh là gì và tiểu thư cho biết quý danh?

Lão nhai một miếng thịt thỏ và hớp một hớp rượu rồi nói:

- Ta chỉ có họ chứ không có tên. Họ của ta là họ Lão. Bởi phụ mẫu qui tiên rất sớm. Thấy ta chậm hiểu, người đời đặt tên ta là... Ngốc. Và gọi là Ngốc Lão.

Hai người nghe Ngốc Lão nói đều giật mình.

Bởi vì giang hồ đã từng đồn đại về con người này. Ngốc Lão không phe phái, bè cánh. Không gây thù chuốc oán với bất kỳ ai. Nhưng khi lão xử người nào, thì người đó đáng tội chết.

Thường thường, không ai thấy lão rút kiếm cũng như thọc kiếm vào bao. Đừng tưởng bao kiếm lão dễ thọc. Thứ bao may bằng vải bố nhưng nhằng, lại rách nhiều nơi, mũi kiếm dễ đi lạc. Bao

lần cho kiếm vào bao không một lần nào lão phải sửa lại.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh cũng đứng lên vòng tay nói:

- Vãn bối đã từng nghe đại danh của tiền bối. Hôm nay mới hân hạnh được diện kiến tôn nhan.

Lão khỏa tay nói:

- Đừng làm vậy rườm rà.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu muội là Lão... Thiên Thu! Tên đó của lão gia đặt nghe già nua ghê lạ.

Tuyết Minh nói:

- Tỷ tỷ cũng có cái tên rất lạ, cộng thêm dung mạo tuyệt vời, tiểu muội không bì kịp.

Ba bạn trẻ bắt chuyện với nhau rất nhanh. Ngốc Lão thì sì sụp ăn và uống. Lão ăn không nhanh, uống không vội, vì lão nhai rất kỹ nên phải uống rất chậm như để thưởng thức mùi vị đặc biệt. Cách ăn của lão rất nhiệt tình, khiến Tuyết Cừu rất thích.

Chàng tự nhủ thầm:

- "Giang hồ ít nghe tiếng Bí Tàng cung, ít nghe tiếng Vô Tận Tàng cao thủ, nhưng người ta đồn vang về Ngốc Lão, võ công tuyệt đại, tính tình rất cổ quái và chân chính".

Ba người trẻ đã hết hai bình thì lão cũng vừa hết một bình.

Ngốc Lão ngước lên cười:

- Rượu ngon quá! Món thố thố cũng thật tuyệt.

Tuyết Cừu gọi thêm rượu và thức nhấm như lần trước.

Họ uống và nói chuyện cuộc sống chung quanh họ, không ai bàn tới việc văn chương võ nghệ.

Bỗng Lã Tuyết Cừu giật mình, vì ngoài cửa bước vào tên La Tuyết Cừu, trên tay cầm thanh kiếm đi xăm xăm tới bàn chàng.

Chừng hắn nhận ra Lã Tuyết Cừu, mặt hắn bỗng tái ngắt, mắt đổ lửa lên. Hắn lần phân nửa muốn quay ra, nửa muốn bước tới. Cuối cùng hắn bước tới...

Lã Tuyết Cừu tay sờ đốc kiếm, chăm chú nhìn hắn, không nói một tiếng.

Hắn đến ngang tầm Ngốc Lão, mắt nhìn trừng trừng... Thanh bảo kiếm hắn cầm trên tay hơi run.

Ngốc Lão vẫn chăm chú ăn và uống, tựa hồ như không thấy có kẻ muốn đâm chém mình ở bên cạnh.

Lão Thiên Thu đưa mắt nhìn hắn, nhưng vẫn không thèm nói một lời.

Cảnh tượng nguy hiểm như vậy mà phụ tử Ngốc Lão vẫn bình thản như vại, khiến ai nấy đều

ngạc nhiên.

Tuyết Cừu mặt lạnh như tiền. Bởi vì tên La Tuyết Cừu kia chàng đã tha chết nhiều lần rồi. Hôm nay hắn đến đây không phải để tìm chàng mà tìm Ngốc Lão. Có lẽ hắn muốn giết Ngốc Lão sao đó?

Tuyết Cừu tự hỏi:

- Ngốc Lão có thù gì với hắn chứ? Hay là Thần quân sai hắn đi giết Ngốc Lão. Hay là có kẻ nào đó mướn giết?

Thanh kiếm của La Tuyết Cừu từ từ đưa lên cao. Trong lúc đó Ngốc Lão ngửa cổ nốc một hơi rượu dài khoái trá.

Ánh kiếm hắn chớp lên... Thì bốn ánh kiếm cũng vừa chớp lên cùng một lúc. Tay La Tuyết Cừu văng ra ngoài làm bốn khúc, mũi kiếm của Ngốc Lão chĩa đúng vào yết hầu họ La.

Thiên Thu, Tuyết Minh, Tuyết Cừu kiếm nhanh gần như tuyệt đối. Cả ba nhìn nhau mỉm cười rồi cho kiếm vào võ.

La Tuyết Cừu đứng chết trân tại chỗ, máu chảy thành dòng.

Uống hết rượu rồi lão quay sang họ La, hỏi:

- Kẻ nào sai khiến ngươi giết ta?

Hắn nhăn mặt vì đau đớn, đáp:

- Đông Hải Thần Quân!

Lã Tuyết Cừu nổi giận xung thiên nói:

- Ngươi là một tên vô sỉ, tại sao không chết đi cho rồi?

Ngốc Lão quay sang Tuyết Cừu nói:

- Cứ để hắn sống!

Lão nói tiếp với gã họ La:

- Ngươi về bảo con chuột chù ấy có gan thì đến gặp ta. Và nói với hắn, cho ta gởi hắn một giọt máu. Cút!

Sau tiếng cút, Ngốc Lão thu kiếm, trên mũi kiếm đọng một giọt máu... Nơi cổ của La Tuyết Cừu có một chấm đỏ, máu tuôn ướt áo.

La Tuyết Cừu sợ đến muốn đứt hơi. Hắn chạy lom khom như chuột.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tiền bối và Đông Hải có mối oán cừu thế nào?

Chương 20 - Dị nhân dị sự

Ngốc Lão nói:

- Thần quân có ý thôn tính thiên hạ, nên lão muốn trừ đi những nhân vật có võ công cao và đối lập với lão. Sở dĩ lão sai tên kia đâm ta một cách ngang xương là lão biết ta xưa nay chưa hề rút kiếm đánh ai trước. Phần nữa lão cố ý thử võ công của ta.

Tuyết Cừu hỏi:

- Đông Hải Thần Quân có ý như vậy, tiền bối có dự định gì đối phó với lão không?

Ông nói:

- Ta xưa nay không muốn can dự vào việc thiên hạ. Không phải ta sợ lão, ta cũng biết bên cạnh lão còn có Ngũ Hoa đại sư. Bên cạnh Ngũ Hoa còn có (Song Long kiếm khách, tức là Cù Long kiếm khách và Phi Long kiếm khách). Hai tên này võ vông không kém Ngũ Hoa.

Lã Tuyết Cừu giật mình nghĩ thầm:

- "Võ công của giang hồ ta đã thử qua, nhưng làm sao có nhiều đại cao thủ đến như vậy? Ta phải luyện bao lâu nữa mới bằng họ?"

Tuyết Minh hỏi:

- Võ công của tiền bối so với họ như thế nào?

Ngốc Lão cười:

- Khó nói.

Lão Thiên Thu chen vào nói:

- Lão gia đã đấu với Cù Long ba ngày đêm từ chưởng đến kiếm, hai bên vẫn bất phân thắng bại. Nghe nói Vô Tận Tàng cao thủ võ công xuất quỷ nhập thần, nhưng nhân vật đó là ai, giang hồ chưa kẻ nào biết mặt cả.

Tuyết Minh nói:

- Có lẽ tiền bối chưa gặp tri âm. Nếu gặp tri âm chắc chắn phải có tấm lòng đồng điệu. Nếu tri âm chống đối Thần quân, thì tiền bối cũng nhập cuộc thôi.

Ngốc Lão lắc đầu:

- Ta chưa mường tượng ra khí vị của tri âm. Ta không muốn ai quấy rầy cái không khí tĩnh mịch của ta. Các ngươi không biết sự phiền phức của nó đâu.

Họ cao hứng, uống rượu luôn cả đêm.

Lão Thiên Thu uống rượu thật ngọt. Nàng đâm ra cao hứng nói:

- Ỷ Trang tỷ tỷ! Tiểu muội khác với lão gia. Tiểu muội rất thích tri âm. Không biết tỷ tỷ có vui cho tiểu muội kết làm một cặp tâm giao không?

Tuyết Minh khéo léo nói:

- Có thêm một người bạn tốt, nỗi buồn chia hai và niềm vui được nhân đôi, muội đây cũng rất thích. Nhưng Lão tỷ tỷ bận đi với vị tiền bối tịch mịch, còn đâu mà đi với muội? Hơn nữa, muội là kẻ đối mặt giang hồ.

Chợt gã tiểu nhị đi qua, Thiên Thu gọi lại nói:

- Cho một vị cô nương tuyệt đẹp lại có tài rót rượu.

Tiểu nhị nói:

- Có tài rót rượu thì có, nhưng tuyệt đẹp thì không dám chắc.

Thiên Thu nói:

- Nhan sắc cỡ như bọn ta không được sao?

Tiểu nhị nói:

- Xin lỗi. Nhị vị tiểu thư đây là tuyệt thế giai nhân rồi. Quán này không có vị cô nương nào có nhan sắc như vậy. Nhưng tiểu nhân cũng cố gắng.

Hắn đi một lát sau dẫn đến một cô nương có dáng điệu thướt tha. Giờ này người nào cũng có chén và cũng có cao hứng.

Thiếu nữ mới đến nhan sắc mặn mà, cũng đáng gọi là giai nhân. Nhìn gót chân của nàng đi, ai cũng biết nàng là một... Cao nhân.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Tại sao chốn này lại có cao thâm ẩn tích? Nàng ở trong cánh nào. Nếu là của Thần quân sao họ không yểm trợ gì tên họ La kia".

Thiên Thu hỏi:

- Cô nương ở quán này bao lâu rồi?

Thiếu nữ đáp:

- Hai năm.

Thiên Thu lại nói:

- Cô nương đáng gọi là giai nhân, xin cho biết cao danh?

Thiếu nữ đáp:

- Nhan sắc của tiểu muội làm sao sánh lại nhị vị tiểu thư? Tiểu muội tên Chân Chân.

Nàng vừa nói vừa châm rượu.

Tuyết Minh lặng thinh nhìn Chân Chân. Chân Chân có tài rót rượu vun ngọn.

Tuyết Minh lấy đũa gạt ngọn rượu ấy ra. Phần ngọn rượu ấy nằm lơ lửng bên ngoài...

Chân Chân đặt bình rượu xuống, hai tay chắp lại nói:

- Tiểu thư có công lực kinh hồn.

Ngốc Lão cười:

- Ta biết cô nương là ai rồi.

Thiên Thu nói:

- Ôi chao! Chư vị là cao nhân mà tiểu muội thật thất kính.

Ngốc Lão hỏi Chân Chân:

- Tiểu cô nương ở trong tổ chức nào vậy?

Chân Chân nói:

- Tiểu nữ là kẻ lưu lạc. Trước đây từng hợp tác với các nàng như Dương Tiểu Kha, Hoa Như Tuyết... Chận khách giang hồ không cho đến Nga Mi. Không ngờ tổ chức đó bị một nữ nhân võ công lực cao đánh bại. Các cô giải tán. Tiểu nữ lưu lạc đến đây. Nơi đây chỉ là một tửu điếm thuần túy, không dính gì đến việc giang hồ.

Tuyết Cừu nghe qua chấn động tâm thần. Chàng vốn đeo nợ nhiều với phái nữ, nên không muốn để lộ thân thế ra.

Lã Tuyết Minh nói:

- Nếu có đất dụng võ, cô nương có gia nhập không?

Chân Chân nói:

- Dĩ nhiên là gia nhập.

Tuyết Minh lấy trong người ra một phong thư, nói:

- Không người nào không có chỗ dùng. Cô nương đọc cẩm nang này sẽ tìm ra được chỗ đó ngay. Bây giờ cô nương cho dọn đồ để đưa bọn này qua sông.

Chân Chân cất cẩm nang vào túi, mắt như muốn hỏi nàng một câu gì đó, nhưng nghĩ sao lại thôi.

Chân Chân nói:

- Có thuyền ngay!

Nàng toan đi, nhưng Ngốc Lão chận lại, nói:

- Chưa gấp đâu, hãy uống rượu đã!

Họ lại vui với nhau một hồi nữa.

Tiệc tàn, Chân Chân cho dọn thuyền.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tiền bối có quá giang không?

Ngốc Lão nói:

- Ta cũng định sang sông đó.

Bốn người cùng ngồi thuyền sang sông. Ánh trăng sáng vằng vặc. Tiếng chèo khua nước bì bõm.

Bỗng nhiên nghe tùm một tiếng. Lão Thiên Thu nói:

- Kiếm của lão gia rơi xuống nước rồi.

Ngốc Lão nói:

- Không hề gì. Vào bờ nhặt.

Đoạn, lão rút kiếm của Thiên Thu khắc vào mạn thuyền nơi kiếm vừa rơi.

Lã Tuyết Cừu chép miệng:

- Tiền bối làm việc này, khiến vãn bối nhớ tới câu chuyện "Sở nhân khắc chu cầu kiếm" (người nước Sở khắc vào mạn thuyền để tìm thanh kiếm). Hỡi ơi! Thuyền trôi chứ kiếm làm sao trôi.

Ngốc Lão mỉm cười không nói gì.

Thuyền đến bờ, lão nói:

- Lão Thiên Thu! Lặn từ chỗ này lấy kiếm cho ta.

Lã Tuyết Cừu nghĩ nếu để Thiên Thu lặn xuống nước thì bất tiện, chàng bỏ hành lý ra nói:

- Để vãn bối!

Tuyết Minh nói:

- Khoan! Ta với ngươi đánh cuộc! Theo ngươi, có thanh kiếm đó dưới này không?

Tuyết Cừu suy nghĩ rồi nói:

- Không!

Tuyết Minh cười nói:

- Được đó! Đánh cuộc đi! Nếu là có kiếm thì công tử sẽ là thuộc hạ của ta cả đời. Nếu không có kiếm, ta sẽ làm tôi tớ cho công tử suốt đời không lấy chồng. Cuộc đi nào!

Tuyết Cừu thấy nàng nói găng quá suy nghĩ:

- Môn công phu gì mà có thể dẫn thanh kiếm đi theo thuyền được!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ võ công thấp kém nên không biết tiền bối luyện môn công phu gì mà có thể dẫn kiếm đi theo thuyền được? Tại hạ không dám đánh cuộc.

Tuyết Minh nói:

- Trong nước luôn luôn có một sức đẩy đứng, nên kiếm rơi xuống đó nhẹ hơn gần phân nửa. Tiền bối dùng hấp lực thần công mà giữ thanh kiếm lại. Nhờ lực giữ ấy, nên kiếm đi theo thuyền. Ngươi có lặn xuống nên chú ý, kiếm đang chong mũi lên.

Tuyết Cừu mỉm cười, chàng nhảy tùm xuống nước, vừa lặn xuống, thì mũi kiếm đâm ngay vào cổ chàng. Cũng may là chàng đã đề phòng, nên có sự xây xát nhẹ. Chàng kinh ngạc không tưởng.

Chàng nhặt kiếm lên mà than:

- Quả là biển học mênh mông. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Kiến thức ta thật chưa tới đâu cả.

Mọi người lên bờ, Tuyết Cừu trao kiếm cho Ngốc Lão và nói:

- Công lực của tiền bối ghê quá! Hôm nay vãn bối mới được mở rộng tầm mắt.

Thiên Thu nói:

- Mừng cho công tử thoát được nạn... Ở đợ! Sơ tỷ tỷ kiến thức cao vòi vọi. Bây giờ hai vị đi đâu?

Tuyết Minh nói:

- Giang hồ linh lãng, đi nhưng không biết đi đâu. Còn tiền bối và tiểu thư đi về đâu?

Ngốc Lão nói:

- Giang hồ linh lãng, cứ đi, tới đâu thì tới. Ta dù có ngốc cũng đoán được rằng, Ngũ Hoa và Thần quân sẽ tìm ta. Bái biệt vậy!

Lão Thiên Thu ghẹo:

- Bỗng nhiên gặp nhau, rồi lại xa nhau. Để riêng cho thục nữ một mối sầu chết lịm...

Ngốc Lão gắt:

- Thiên Thu! Nghịch vừa thôi chứ! Không sợ Cấp Cô Sơn buồn sao?

Thiên Thu cãi lại:

- Thu nhi không yêu hắn! Thu nhi đã nói với hắn rồi.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu không biết Cấp Cô Sơn là ai? Nhân vật đó tài cán như thế nào?

Tuyết Minh nói ghẹo lại:

- Đứng núi này trông núi nọ, rốt rồi không có núi nào cao. Ta nghe Cấp công tử tài ba lại đẹp nữa. Coi chừng ế cho mà xem.

Cuối cùng, họ cũng chia tay.

Trên đường đi, Tuyết Cừu hỏi:

- Chủ nhân có biết kỹ về Ngốc Lão không?

Lã Tuyết Minh nói:

- Không kỹ lắm! Võ công của ông thâm cao. Một nhân vật ít tranh chấp với giang hồ. Nếu cần, đứng về phía chúng ta chống lại Thần quân.

Một hôm bên một khu rừng, cả hai cùng thấy hai lão đạo sĩ một người mặc hắc phục, một người nữa mặc thanh phục, đang ngồi đánh cờ với nhau, có vẻ nhàn hạ lắm.

Tuyết Cừu không muốn làm kinh động đến họ, nhưng Tuyết Minh kéo tay chàng đứng lại xem...

Đạo sĩ áo đen tướng mạo hung dữ, còn lão áo xanh râu lưa thưa, mũi khoằm. Bỗng hai lão cùng ngước lên nhìn cặp trai tài gái sắc này.

Lão áo đen hỏi:

- Các ngươi là ai?

Tuyết Cừu nói:

- Bọn vãn bối là khách bộ hành!

Lão áo xanh nói:

- Ai chẳng là khách bộ hành? Nhưng các ngươi là người thế nào? Môn phái nào?

Tuyết Minh cười cười:

- Không có môn phái! Chỉ là người bình thường!

Lão áo xanh nhắm ngay Tuyết Cừu ném ra một quân cờ. Tốc độ cờ đi rất nhanh.

Lã Tuyết Cừu vận công đưa tay chộp lấy, cảm thấy tay mình đau buốt, chờn vờn như muốn thối lui.

Lã Tuyết Cừu nổi giận ném trả con cờ lại cho lão.

Thế là một trận mưa cờ từ phía hai lão bắn về phía hai người.

Lã Tuyết Cừu rất khổ sở trong cuộc thi triển công lực này. Hai lão có sẵn cờ, bắn đã mạnh mà lại nhanh. Còn Lã Tuyết Minh thi triển phân thân thuật hứng và bắt những quân cờ ấy và bắn trả lại một cách ung dung.

Dần dần, Tuyết Cừu quen với thế đến đỡ ấy.

Hai bên tiếp tục giao đấu không bên nào nhượng bên nào.

Càng lúc, Tuyết Cừu càng thấy công lực có phần suy giảm. Chàng nghĩ, không lý bây giờ chàng phải giải thể mấy quân cờ này?

Chàng thấy tức cho mình học không tới nơi tới chốn. Sự tức tối ấy cũng làm ảnh hưởng tâm lý. Nỗi cố gắng từ nơi ấy vươn lên.

Chàng nghĩ thầm:

- "Hai lão ngồi, sự xoay trở có phần bất tiện hơn là người đứng. Phải tập trung năm sáu quân cùng một lúc bắn ra nhiều nơi, ắt hai lão phải trúng".

Chàng thực hành theo ý định đó.

Hai lão dường như đoán biết được ý định đó.

Khi Lã Tuyết Cừu bắn ra một lần sáu viên, hai lão giũ tay áo một cái mấy quân cờ rớt xuống, nhưng họ lại không tránh được mấy quân cờ của Tuyết Minh. Mỗi lão bị một quân nơi trán, u ra một cục.

Hai lão cả giận, không bắn nữa, đứng lên nói:

- Phải cho hai đứa này biết lễ độ.

Hai lão cùng rút kiếm ra.

Nhìn kiếm của họ, Tuyết Minh thảng thốt la lên:

- Song Long kiếm khách!

Quả vậy, đạo sĩ áo đen cầm thanh Cù Long kiếm, còn đạo sĩ áo xanh sử dụng thanh Phi Long kiếm. Đây cũng là hai thanh bảo kiếm.

Hai lão thấy thiếu nữ trẻ tuổi nói đúng lai lịch mình, khiến cả hai chợt khựng lại, hỏi:

- Tiểu cô nương là ai mà biết bọn ta?

Nàng ung dung nói:

- Hai vị là những tuyệt đại cao thủ mà chịu làm kẻ thủ hạ của Đông Hải Thần Quân, ai mà không thấy kỳ dị?

Hai lão lại càng ngạc nhiên. Cù Long kiếm khách nói như hét:

- Ngươi có quan hệ gì với Bí Tàng cung?

Tuyết Minh nói:

- Ta là người của Bí Tàng cung. Nói cho hai vị hay, Báo Tinh và Ngốc Lão cũng đối đầu với quý vị đó.

Song Long kiếm khách cười rộ:

- Thế mới là vui. Tiểu liễu đầu ơi! Không phải ta phục vụ gì cho tên Đông Hải Thần Quân hay

Ngũ Hoa đâu. Chẳng qua là bọn hắn có đông tay chân, để chúng ta... Thượng hành hạ hiệu vậy thôi. Làm người phải có lập chí. Trời đất đã hun đúc một bậc nhân tài thế này lại phải mai một với cây cỏ sao? Sao các ngươi biết lập Bí Tàng cung, biết lùa các cao thủ vào đó?

Tuyết Minh nghiêm trang nói:

- Bí Tàng cung sở dĩ có được là do các vị... Lập ra. Mười ba bang phái đang đi đường chánh, thì chư vị đã xúi giục họ phải đi sang đường tà. Các vị lập hội này phái kia. Nếu ta không lầm, ít ra các vị đã lập bảy nơi như vậy.

Cù Long đạo sĩ nói:

- Được rồi! Nếu tiểu liễu đầu đỡ nổi ta ba hiệp, thì ta sẽ gọi ngươi là sư tỷ và chịu dưới sự sai khiến của ngươi.

Tuyết Minh thất kinh. Nàng biết võ công của Song Long kiếm khách ngang tầm với Ngốc Lão, với Báo Tinh, thì đừng nói ba hiệp mà ba mươi hiệp hay nhiều hơn nữa nàng cũng dư sức để chống trả. Lão thề độc như vậy là có ý gì?

Lã Tuyết Cừu giật mình. Chàng hỏi:

- Đạo trưởng xuất ngôn không ân hận sao?

Cù Long nổi giận quát:

- Ngươi tưởng ta nuốt lời sao?

Lã Tuyết Cừu nói:

- Không phải vậy! Tại hạ biết nhị vị đạo trưởng như hình với bóng. Chả lý, khi một người đi với Bí Tàng cung thì người kia phải ở tư thế đối lập?

Cù Long nói:

- Phi Long kiếm khách phải theo ta.

Phi Long kiếm khách cười lớn nói:

- Ta có hứa đâu mà bắt ta theo. Ngươi hứa rồi thì ngươi phải giữ lời. Chơi đi!

Cù Long kiếm khách đứng ngẩn ngơ.

Tuyết Minh chúm chím cười, nói:

- Khi chưa đấu, có quyền rút lại lời hứa cũng không muộn, đạo trưởng ạ.

Cù Long kiếm khách nói:

- Rút lại sao được? Ta tìm một giải pháp ổn nhất để dàn xếp giữa ta và lão, nếu chuyện thất bại có thể xảy ra.

Lão quay sang Phi Long đạo sĩ hỏi:

- Rủi ta bại, ta với ngươi phải như thế nào?

Phi Long nói tỉnh:

- Lão được một bà... Đại sư tỷ nhan sắc diễm kiều, võ công cái thế, lão còn muốn gì đến ta? Khi đó, nếu có gặp nhau thì lánh mặt nhau là vừa. Đợi khi nào bà sư tỷ của ngươi chết rồi, ngươi mới quay lại.

Cù Long đạo sĩ than:

- Khó nhỉ!

Tuyết Minh nói:

- Nếu đạo trưởng thấy hoàn cảnh khó khăn quá thì thôi vậy.

Cù Long kiếm khách hét:

- Đỡ này!

Lão phi thân lên, ánh kiếm phát ra loang loáng... Và xem lại thì Tuyết Minh cũng mất bóng.

Nàng dùng Nhân kiếm mà đấu với lão.

Nhân kiếm tức là Túy Hoa kiếm pháp phối hợp với Mai Hoa kiếm pháp. Với các chiêu như "Nhân Vị Tình Tự", "Điểu Vị Hoa Sầu"... Kiếm âm tru lên một cách thê thảm.

Bên kia, Cù Long kiếm khách sử dụng Cù Long kiếm pháp.

Nguyên Cù Long kiếm pháp là do Tôn Nhơn Nhơn đời Chiến Quốc tu đắc đạo mà sáng lập ra. Muốn linh nghiệm trong việc sử dụng phải đánh nó với một thanh bảo kiếm.

Hào quang của hai thanh kiếm ấy xoắn vào nhau, tiếng kiếm khua trong như tiếng ngọc.

Hết một hiệp. Hai tay kiếm tuyệt đỉnh gườm nhau.

Phi Long kiếm khách nói như chiêm bao:

- Một trăm hiệp cũng bất phân thắng bại chứ đừng nói ba hiệp. Con rồng đẹt này bị tổ trác rồi!

Hiệp thứ hai, bất ngờ Lã Tuyết Minh thi triển Thất tuyệt ma chiêu. Bộ pháp và thân pháp của nàng đánh cũng giống như Lã Tuyết Cừu nhưng có phần ảo diệu hơn, mạnh nhanh và chuẩn.

Cứ công bằng mà nói, với Vô Ảnh ma chiêu, Lã Tuyết Cừu vào hàng... Sư đệ so với nàng. Chàng cảm động và cảm phục khôn cùng.

Cù Long đạo sĩ biến chiêu trong Cù Long kiếm pháp. Chiêu thức đang đi nhanh, bất ngờ chậm lại như những đường sóng kiếm nối liên tục với nhau... Người ta thấy bảo kiếm Cù Long như lớn gấp bảy lần kiếm thường.

Lã Tuyết Cừu kinh dị và tặc lưỡi:

- Chưa từng nghe thấy! Nhưng làm sao có thể như vậy được?

Hai bên hết hiệp thứ nhì. Họ lại gườm nhau.

Thần sắc cả hai đều ngưng đọng. Gương mặt của Cù Long kiếm khách đầy vẻ lo lắng.

Bỗng thanh Cù Long kiếm rời tay lão ngờ ngờ đi tới... Khi gần tới nơi, thanh kiếm tự động quay rất nhanh, nhanh như chong chóng gặp gió, như có một bàn tay vô hình điều khiển.

Lã Tuyết Cừu nhớ tới Ngốc Lão đã điều khiển thanh kiếm dưới dòng sông.

Tiếng kiếm khua leng keng. Loại kiếm pháp này gọi là Cách Không kiếm pháp. Hai tay lão múa lia lịa, thanh kiếm múa theo điệu của lão.

Thật ra, Cách Không kiếm pháp tuy là đẹp mắt và lạ lùng nhưng lại rất hao tổn chân lực, lại không chắc chắn.

Kiếm cầm tay bao giờ cũng chắc hơn kiếm ở ngoài không. Cù Long kiếm khách muốn uy hiếp tinh thần đối phương, nên mới biểu diễn như vậy.

Tuyết Minh giữ vững kiếm pháp, Vô Ảnh ma chiêu vẫn duy trì để đấu với loại quái kiếm này.

Cù Long kiếm khách chớp người lên, lão thu kiếm về và sử dụng một loại kiếm pháp khác, dường như Thiên Địa kiếm hay Âm Dương kiếm gì đó. Nhưng dù gì là dù... Ba hiệp đã đi qua...

Phi Long kiếm khách đánh lên không một chưởng, hét:

- Độ số đã hết rồi, dừng tay lại đi!

Lã Tuyết Minh nhảy ra ngoài đứng chống kiếm nhìn.

Cù Long kiếm khách mặt mày buồn thảm. Mặt lão vốn hung dữ, bây giờ pha thêm nét buồn nên thật khó coi.

Lã Tuyết Minh nói:

- Không ai ép đạo trưởng phải giữ lời. Ta mà có một sư đệ như đạo trưởng chắc là phải giảm thọ. Xin cáo từ.

Nàng và Lã Tuyết Cừu toan đi, nhưng Phi Long đạo trưởng nói:

- Song Long kiếm khách xưa nay rất tôn trọng lời nói. Kiếm pháp của tiểu cô nương ngang hàng với chúng ta, không phải là chuyện dễ ở thế gian này. Lão Cù Long có gọi bằng sư tỷ cũng xứng đáng vậy.

Nhưng cặp thiếu niên nam nữ vẫn bước đi.

Cù Long bỗng phóng người tới trước chân đầu họ lại nói:

- Cù Long kiếm khách xin ra mắt... Đại sư tỷ. Và xin đại sư tỷ cho biết quý danh.

Lã Tuyết Minh nghiêm trang nói:

- Tình đối với nhau là một sự tự nguyện, không nên miễn cưỡng. Chấp vì lời hứa chẳng qua là những kẻ cầu danh. Đạo trưởng hãy tự nhiên!

Nàng kéo Tuyết Cừu đi.

Cù Long kiếm khách hét lớn một tiếng, đấm vào đầu để tự sát.

Phi Long nhanh tay cứu kịp.

Tuyết Cừu thấy sự tình trầm trọng, liền dừng lại nói:

- Đạo trưởng không nên làm vậy! Giá mà đạo trưởng nhiệt tình sớm hơn một chút, thì chúng ta là người nhà nhau cả.

Phi Long kiếm khách nói:

- Để có ý nghĩa hơn, chúng ta nên giữ thế đối lập.

Phi Long kiếm khách bỏ đi. Cù Long kiếm khách đứng sững sờ như người mất hồn. Nước mắt lão tuôn dài. Lão nói:

- Bất kỳ cảnh ngộ mới nào cũng khiến người ta ngỡ ngàng. Tiểu đệ chỉ ngỡ ngàng chứ không phải miễn cưỡng. Bây giờ qua giây phút ấy rồi, nếu sư tỷ không nhận, thì tiểu đệ cũng hết sống!

Giọng nói lão rất chân tình, Tuyết Minh thở ra nói:

- Thôi! Lão đệ hãy vui! Nên đề phòng Ngũ Hoa và Thần quân.

Cù Long tung mình nhảy lên một cái, những u uất phiền toái đều biến mất. Tính trẻ thơ của lão ngự trị, lão xá nàng một cái rồi nói:

- Bây giờ tiểu đệ phải đi...

Lão phóng mình đi mất dạng.

Mấy quân cờ trên tảng đá có thể là không đủ, không biết Song Long kiếm khách có trở lại với chúng nữa không?

Tuyết Minh kéo áo Tuyết Cừu vừa đi vừa nói:

- Sống như Ngốc Lão mới là tuyệt vời. Ông ta là bậc thông thái, là nhà hiền triết, là một y sư thượng thặng.

o O o

Tuyết Minh và Tuyết Cừu nhắm phía Tây của núi Linh Nham mà đi.

Đến trước một trận Mộc Thạch ở cung Quán Khuê, cả hai cùng dừng lại.

Tuyết Cừu nói:

- Trận này do tại hạ và Băng Kiên lập nên, nhốt Thần Quần vào đó nửa năm. Ngũ Hoa phá trận cứu lão ra. Phi Quỳnh cũng giỏi về trận pháp. Nếu hai cô ấy vào đây ắt phải sửa đổi lại trận, nếu không, kẻ gian sẽ đột nhập vào...

Tuyết Minh nói:

- Ta có cảm tưởng không có hai cô ấy ở đây. Nơi đây không có hơi người.

Tuyết Cừu cũng có cảm tưởng như vậy.

Cả hai vào trong dễ dàng, vì trận không ai tái lập. Cung Quán Khuê vẫn còn nguyên. Băng Kiên và Phi Quỳnh không có. Những cây cổ cầm vẫn còn treo trên vách. Nhà nhện giăng bụi bám.

Tuyết Minh nói:

- Băng Kiên và Phi Quỳnh chưa hề đến đây.

Tuyết Cừu lặng thinh. Nơi đây khiến chàng nhớ lại kỷ niệm của ngày nào. Băng Kiên sống rất có tình. Nếu nàng đến Linh Nham, thì không nơi nào sống ý nghĩa bằng nơi này.

Tuyết Cừu nói như xúc động:

- Hay là họ bị tai nạn dọc đường rồi chăng?

Tuyết Minh dọn sạch sẽ trong ngoài, kể cả mấy cây đàn nàng cũng lau chùi thật bóng.

Sau khi so dây, Tuyết Minh nói:

- Đây là những cây đàn quý, âm hưởng rất tốt, công tử có biết đàn chăng?

Tuyết Cừu cười:

- Hồi còn nhỏ, Từ nhũ mẫu có dạy qua cầm kỳ thi họa, tại hạ có học nhưng không chuyên. Cung chủ đàn cho tại hạ nghe thì hợp hơn.

Tuyết Minh nói:

- Ta luyện được ba khúc. Khúc Quảng Lăng, Lưu Thủy, Hành Vân, Tỳ bà. Các khúc ấy phải gảy vào ban đêm mới hợp. Ta muốn ở lại đây mấy hôm để nghiên cứu địa thế ở nơi này.

Tuyết Cừu nói:

- Linh Nham vốn là nơi vua Ngô sửa sang cho Tây Thi vương phi ở, cảnh đẹp và thơ mộng. Có ba chỗ đáng để ý. Một là nơi này, hai là Mê cung, ba là nơi của Sầm lão sư. Ta đi lướt qua một buổi là xong. Cung chủ dọn dẹp kỹ lưỡng, y như ở luôn nơi đây vậy.

Tuyết Minh nói:

- Dù có ở một buổi cũng phải dọn dẹp. Đó là tỏ lòng tôn kính đối với tiền nhân.

Nàng đi tới đi lui một hồi chợt hỏi:

- Trước kia có thời gian công tử và Băng Kiên sống nơi đây... Thú vị nhỉ?

Tuyết Cừu sơ lược lại giai đoạn chàng bị khống chế, và sau đó qua giai đoạn cả hai học tập chung. Chàng nói:

- Dĩ nhiên cả hai đều tự giữ mình.

Tuyết Minh có vẻ đăm chiêu.

Tuyết Cừu cảm thấy áy náy. Để không khí khỏi nặng, chàng hỏi:

- Tài liệu ở đâu Cung chủ luyện Vô Ảnh ma chiêu?

Nàng đáp:

- Vô Tận Tàng cao thủ truyền lại cho ta đó. Ông ta rút từ trong Thạch trận ở Nam Thị.

Tuyết Cừu hơi ngạc nhiên. Vì chàng cứ tưởng rằng, chỉ có chàng là người duy nhất mới khám phá ra Ma chiêu và Quỷ thức.

Tuyết Cừu không nói gì về việc của chàng luyện. Chàng mãi băn khoăn về võ công của chàng không tiến tới tuyệt đỉnh, chàng cứ ra ngẩn vào ngơ mãi.

Tuyết Minh nói:

- Dường như công tử nhớ ai rồi phải không?

Tuyết Cừu buồn buồn nói:

- Tại hạ đã vượt sinh tử huyền quan rồi nhưng luyện võ công vẫn không tiến bộ là sao?

Tuyết Minh nói:

- Võ công cũng còn tùy theo căn duyên nữa. Muốn tiến nhanh sao được. Bây giờ ta định vào Mê cung xem thử nơi ấy có gì bí hiểm.

Tuyết Cừu nói:

- Đừng vào thì hay hơn. Vì Ngũ Hoa đến đây cứu Thần quân, chắc chắn là ông ta vào rồi. Và có thể ông đã đặt bẫy nới ấy.

Tuyết Minh cười nhẹ:

- Ta lại sợ hai lão ấy sao?

Chàng không dám can ngăn nữa.

Đêm đến cả hai ngồi tham thiền. Vào khuya, Tuyết Cừu nói:

- Xin Cung chủ cho nghe một khúc đàn.

Tuyết Minh nói:

- Cả ba khúc mà ta biết, âm chất rất nhiều. Đàn vào ban đêm thì hợp, nhưng lại e có ác xà đến. Ở Linh Nham này có vẻ hoang tàn, trăn rắn không thiếu gì.

Tuyết Cừu nói:

- Chẳng lý ta lại sợ trăn rắn?

Tuyết Minh nói:

- Những con rắn lâu năm có nhiều độc khí. Thôi, chiều ý công tử, ta gảy bản “Lưu thủy hành vân”. Công tử hãy nạp khí chuẩn bị nhận thêm công lực.

Đêm khuya vắng. Tiếng đàn thánh thót. Có khi cao như núi, khi sâu như sông, khi lạnh như tuyết khi mờ như mây... Công lực cũng từ đó mà tuôn ra...

Tuyết Cừu dùng Cự Bí thần công mà hấp thu nguồn chân lực dồi dào ấy...

Thân nhiệt của chàng mỗi lúc một nóng lên. Nóng đến mức gần như muốn bốc cháy.

Trường hợp này bế công cũng nguy hiểm.

May sao lúc đó tiếng đàn dịu dần, công lực truyền qua tiếng đàn cũng thu liễm. Nhưng người Lã Tuyết Cừu vẫn còn nóng, vì nguồn chân lực vừa thu nhận không ổn trong cơ thể chàng.

Chàng xả công mà lăn lộn... Và hôn mê.

Tuyết Minh bước tới sờ mạch chàng, thấy chàng. Nóng như xông lửa, nàng chép miệng:

- Người này có công lực rất cao nhưng sự sắp xếp không mấy ổn thỏa, nên sự vận công cũng khó khăn.

Nàng cởi y phục của chàng ra để giải nhiệt, rồi dùng cường công để trấn áp số công lực hỗn loạn kia...

Một hồi Lã Tuyết Cừu tỉnh lại, chàng vươn vai đứng lên, thấy mình chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc.

Bên kia Tuyết Minh ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Hồi lâu, Tuyết Minh xả công. Tuyết Cừu nói:

- Công lực của Cung chủ cao thâm không tưởng được.

Tuyết Minh mỉm cười:

- Công lực của công tử gần tương đương với ta rồi đó. Tại công tử chưa biết cách phát huy nó. Công lực của một cao thủ bao giờ cũng chia làm hai phần: nội lực và tiềm lực. Sự điều hợp giữa hai phần lực ấy phải bằng ý chí.

Nàng giảng tâm pháp cho Tuyết Cừu để biết cách phát huy.

Sau đó chàng đứng lên mở cửa, toan bước ra ngoài, bỗng chàng thấy một con mãng xà, vảy ngời bóng trăng, lớn bằng một ôm tay, dài ngót bốn trượng. Rắn ngóc đầu lên cao hơn chàng.

Tuyết Minh mặt mày hơ hải la lên:

- Lão xà!

Rắn vẫn ngóc đầu và ở yên một chỗ.

Tuyết Cừu nói:

- Lão xà! Ngươi vì âm thanh huyền diệu kia mà đến đây, té ra ngươi sành âm luật lắm. Với chúng ta, ngươi nên là bạn hơn là đối đầu.

Chàng quay sang nói với Tuyết Minh:

- Cung chủ nên gảy một bản nữa cho lão xà thưởng thức. Những con vật lâu năm này có giác tính đặc biệt lắm.

Tuyết Minh đưa tay chân ngực nói:

- Cho tới bây giờ ta vẫn còn thấy khó chịu trong người, làm sao mà gảy được?

Tuyết Cừu mỉm cười:

- Tại hạ từng gặp những con quái vật cỡ này. Chẳng hạn mấy con Khủng tri thù của Cung chủ nuôi chẳng phải là quái vật sao? Cung chủ cứ mang đàn ra, tự khắc bình tâm ngay.

Tuyết Minh nghe lời chàng lấy đàn ra gảy khúc Quảng Lăng. Mắt nàng rất mơ màng, đầu nghiêng về một bên, mái tóc huyền xõa trên má, trông đẹp như một nàng tiên.

Tiếng đàn nghe mượt mà như tơ như nhung, pha chút mông lung kỳ ảo, âm điệu du dương khi bổng khi trầm...

Tuyết Cừu thấy đuôi rắn nhịp nhịp, đầu rắn khi vươn cao, khi rụt thấp khi chồm tới khi lui về tất cả đều theo điệu đàn...

Tuyết Cừu tuy chăm chú nghe, nhưng mắt vẫn quan sát rắn.

Rắn có vẻ thoải mái và chăm chú nghe. Rắn đánh nhịp rất ăn khớp với đàn.

Bản đàn dứt. Tuyết Minh treo đàn. Rắn xoay đầu vào trong gục gặc mấy cái rồi bỏ đi. Đuôi rắn ngoe ngoắc mấy cái.

Hai người trông theo không hiểu ý gì.

Rắn dừng lại, và ngoái đầu nhìn lại.

Tuyết Cừu nói:

- Lão xà có ý muốn bảo chúng ta đi theo đó. Ta nên theo nó!

Tuyết Minh đồng ý. Cả hai mang vũ khí và hành lý theo.

Bây giờ rắn mới thong thả trườn mình đi. Càng lúc rắn càng trườn nhanh, nhanh đến nổi gió, hai người dùng thuật khinh thân đuổi theo.

Rắn đi về hướng Đông Nam.

Cả hai để ý, vảy rắn phản chiếu ánh trăng lóng lánh màu bạc.

Chừng hơn một khắc, rắn đến một cây cổ thụ. Nơi đây có ba tảng đá dụm lại. Rắn trườn mình trên đá, đuôi trỏ vào hang...

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ hiểu rồi. Trước đây có một vị tiền bối nào đó có đặt bảo vật hay kỳ thư gì vào đây. Có nhờ rắn canh giữ. Người nào có nhân duyên thì rắn trao lại.

Tuyết Minh nói:

- Không chừng trong ấy còn một con nữa. Làm sao ta dám vào?

Tuyết Cừu nói với rắn:

- Lão xà! Nếu có bạn, ngươi hãy gọi bạn ra!

Nhưng lão xà vẫn nằm im tại chỗ.

Tuyết Cừu đánh lửa lên rồi chun vào hang. Tuyết Minh thấy vậy bước theo. Hai người đi sâu vào mấy trượng rồi dừng lại quan sát. Nơi họ đứng chính là một nắp bửng.

Tuyết Cừu chỉ nắp bửng nói:

- Đây là cửa ngõ của hang động. Hãy giở tấm bửng này lên.

Cả hai thấy có cầu thang đi xuống một phòng ngầm.

Tuyết Cừu nói:

- Thầy trò Sầm lão sư ở đây lâu ngày sao lại không phát giác ra hang này?

Tuyết Minh nói:

- Có rắn canh! Con rắn to lớn như vậy có ai dám đến gần nó?

Hai người soi sáng và đi xuống. Có tất cả ba phòng, nằm dài theo triền đồi. Có nhiều lỗ thông hơi bí mật.

Mỗi phòng có sáu bức tượng. Mỗi bức tượng đứng theo một điệu bộ đặc biệt.

Tuyết Minh nói:

- Chắc chắn mười tám bức tượng này hợp lại thành một bộ chưởng kiếm phổ. Chưa biết pho này tên gì?

Tuyết Cừu nói:

- Đây là một tuyệt tác, một kỳ công. Mười tám pho tượng này cùng một gương mặt. Có lẽ gương mặt của vị tiền bối để lại những pho tượng này.

Hai người tìm thêm, ngoài một số dụng cụ bình thường, không có lấy một pho sách nào. Cả hai cùng thấy một cái tủ bằng đá.

Tuyết Cừu quan sát thật kỹ chung quanh trên dưới rồi nói:

- Cung chủ hãy tránh ra một bên, tại hạ mở tủ đá này.

Tuyết Minh tránh ra nhưng vẫn nói:

- Không có cơ quan máy móc gì trong đó đâu. Vì mấy bức tượng kia là cả một hảo tâm của tác giả, thì làm gì có hiểm tâm trong tủ đá?

Chàng tìm cách mở tử đá ra, nhìn vào đó thấy ba lọ sứ rất lớn. Họ mở ra xem thấy đựng thuốc,

thuốc nước lẫn thuốc viên.

Lọ thuốc nước có ghi mấy chữ “Bách niên công lực thần thủy”. Lọ giữa có ghi “Cải tử hoàn sinh”.

Tuyết Cừu nói:

- Lâu năm sợ dược tính bị phai.

Tuyết Minh nếm thử thuốc nước, nói:

- Những y sư ngoại hạng sự điều chế thang dược rất điêu luyện. Tất cả các thứ thuốc này đều dùng được. Ý của tiền bối này là, ai luyện các chiêu thức trong mười tám pho tượng kia hẳn mất sức rất nhiều, nhờ những loại thuốc này để bổ dưỡng.

Cả hai ngồi lại dưỡng thần, chờ trời sáng mới nghiên cứu...

o O o

Tuyết Minh và Tuyết Cừu đi lục soát lại một hồi để tìm hiểu tác giả và tác phẩm, nhưng không có mảy may tài liệu.

Tuyết Cừu chắp tay trước mấy pho tượng nói:

- Bọn vãn bối là Lã Tuyết Cừu và Lã Tuyết Minh được lão xà đưa về đây, gặp tuyệt tác của tiền bối để lại. Có lẽ đây là cơ duyên, nên vãn bối không thể không luyện. Thứ mong anh linh của tiền bối hộ trì.

Chàng khấn xong bái ba lạy.

Hai người. Bắt đầu diễn qua mấy thế của sáu pho tượng ở phòng trên.

Nhờ kinh nghiệm và vốn học sẵn có, nên từ động tác của pho tượng này sang pho tượng kia họ ráp nối rất hợp lý.

Riêng ngày đầu họ luyện tập thuần thục sáu chiêu thức trong sáu bức tượng này. Cái đáng mừng của họ là khí huyết trong người rất hoạt lưu.

Tuyết Minh nói:

- Chúng ta dùng thần thủy để thế thức ăn.

Mỗi người làm một ngụm. Không lâu họ vận công thảy nhiệt khí trong người tỏa ra. Công lực có phần tăng trưởng.

Tuyết Cừu nói:

- Ta có thể dùng loại Bách độc bất nhiễm kia để trục bớt độc tố trong người ra.

Đêm đó Tuyết Cừu nằm thao thức và ôn luyện lại sáu chiêu thức chàng học hồi ban ngày. Chàng rất lấy làm lạ, nếu dùng Vô ảnh phối hợp với mấy chiêu nay thì khí thế tăng gấp bội.

Tuyết Minh đang thiu thiu, bỗng nghe tiếng động, nàng mở mắt thấy Tuyết Cừu tập luyện, lòng

cảm động khôn xiết.

Lâu nay hai người đi chung, Tuyết Cừu đối xử với nàng rất mực lễ độ và tế nhị. Nghĩ đến bức chân dung và pho tượng mà chàng tạc, lòng nàng ngùi ngùi...

Chờ chàng tập luyện xong, Tuyết Minh nói:

- Khuya rồi, công tử không nghĩ đi để ngày mai làm việc tiếp?

Tuyết Cừu nói:

- Cung chủ! Nếu dùng Vô ảnh mà phối hợp với sáu chiêu nay hiệu lực tăng ghê lắm. Cung chủ hãy luyện nó đi!

Tuyết Minh nói:

- Ta cũng vừa mới nghiệm ra điều này. Định nói với công tử, không ngờ công tử đã khám phá ra.

Tuyết Cừu khen:

- Óc não của Cung chủ thật minh mẫn. Về võ học có luyện thực tế mới biết, vậy mà Cung chủ chỉ nam nghiệm.

Tuyết Minh nói:

- Từ nay công tử gọi ta là... Tiểu muội, tiểu thư, cô nương, chứ đừng gọi Cung chủ nữa. Ta không muốn làm... Chủ công tử đâu.

Tuyết Cừu nói lí nhí:

- Tại hạ không dám.

Tuyết Minh chợt nói:

- Công tử thấy ta có đẹp không?

Tuyết Cừu nói rất nhanh:

- Đẹp tuyệt vời!

Nàng lại hỏi:

- Ta và các vị cô nương công tử đã gặp, về nhan sắc công tử chấm người nào?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không so sánh được đâu. Chỉ biết Cung chủ có nét quý phái mà không người nào bì được.

Tuyết Minh kéo tay Tuyết Cừu nói:

- Đã dặn rồi mà Cung chủ mãi. Gọi bằng tiểu muội cho tiểu muội nhờ.

Trong bóng tối, cử chỉ nàng thật thiết tha, thật âu yếm. Tuyết Cừu cảm thấy hồi hộp, chàng nói ấp úng:

- Tiểu... Tiểu thư, Tuyết Cừu nhiều... Tội lỗi lắm.

Tuyết Minh nói:

- Không ai thánh thiện hoàn toàn cả. Sống chung với công tử, tiểu muội thấy công tử có nhiều điểm đáng kính lắm.

Tuyết Cừu lặng thinh.

Tuyết Minh kéo chàng nằm xuống, nói:

- Hãy ngủ để lấy sức, mai luyện tiếp!

Qua ngày thứ hai, họ lại luyện tiếp sáu chiêu thức kia. Càng về sau họ luyện càng khó hơn. Thành thạo những chiêu thức này họ mất hơn hai ngày.

Tuyết Minh nói:

- Qua tính chất mười hai chiêu vừa rồi, công tử thử đặt tên cho bộ chưởng kiếm phổ này.

Tuyết Cừu nói:

- Theo tại hạ, chiêu thức của nó càng về sau càng biến dần. Cái mầu nhiệm là thân thể con người như nhẹ đi. Hơi thở dài ra, tay chân nhanh hay chậm tùy ý chí điều khiển. Qua mười hai chiêu này, tại hạ cảm thấy mình khác hẳn mình trước đây ba ngày.

Tuyết Minh nói:

- Nhưng công tử vẫn chưa đặt tên?

Chàng đáp:

- Còn sớm.

Bỗng Tuyết Minh nói:

- Bức tượng thứ mười hai, ta để ý, ngón tay của tiền bối đang chỉ về phía bên kệ đá kia. Hãy xem thử.

Hai người bước lại quan sát kệ đá. Mới trông tưởng đâu ghế đá để ngồi, hoặc dùng để đặt đồ vật lên đó. Chừng xem kỹ lại thì đó là một hộp tròn có hai nắp.

Tuyết Cừu giở nắp ra, ngoài một cẩm nang, không còn gì cả.

Họ mở cẩm nang ra xem thấy ghi:

"Cùng đệ tử ký truyền!

Ta là Vô Lai Tôn Giả, người đã lưu lại bộ Hình kinh này. Tấn lòng chân thành và cựu học của quý đệ tử chắc chắc sẽ có duyên để xem cẩm nang.

Đệ tử sẽ biết sáu pho tượng sau cùng chỉ có ba chiêu. Nếu là nam phải luyện theo pho mười ba, mười lăm, mười bảy, còn nữ phải luyện theo pho mười bốn, mười sáu, mười tám, thì lục mạch phải hoạt động.

Để khí mạch thông hoạt, cần phải thoát y, đưa dẫn công lực đến chỗ thượng thừa.

Luyện xong hãy hủy hết, chỉ để lại một pho là đủ rồi. Trong khi luyện, nên bồi dưỡng bằng thần thủy, mỗi đêm, mỗi ngụm vừa phải. Bách độc bất nhiễm và cải tử hoàn sinh thì cứ mỗi ngày ngận mỗi viên, uống đến viên thứ mười lăm thì dừng lại. Thuốc ấy đệ tử nên mang theo để cứu nhân độ thế.

Bộ Hình kinh do ta tự tìm tòi trong vòng mười năm, luyện thông đạt trong vòng mười ngày. Mười tám bức tượng ta tạc trong một năm rưỡi. Chẳng cần nói thêm, bộ này là Á Phẩm của Vô Ảnh ma chiêu, Thạch kinh ở Nam Thị.

Quý đệ tử miễn hành đại lễ.

Vô Lai Tôn Giả".

Họ đọc xong bức cẩm nang này, ai cũng thấy lòng có sự xúc động lớn. Nhất là cái duyên do trận Loạn Thạch ở Nam Thị. Điều trở ngại lớn là ba chiêu sau cùng phải khỏa thân.

Tuyết Minh hỏi:

- Ý công tử thế nào về cách luyện ba chiêu sau cùng?

Tuyết Cừu nói:

- Khó khăn gì cũng phải luyện. Khi tiểu thư hành công thì tại hạ tránh chỗ khác. Khi tại hạ hành công thì tiểu thư cũng làm vậy.

Tuyết Minh nói:

- Không phải vậy. Ý Tôn giả nói, trong suốt thời gian luyện này, ta phải khỏa thân cho đến khi xong.

Tuyết Cừu nói:

- Thì tiểu thư cứ luyện cho đến lúc thuần thục rồi thì tới phiên tại hạ.

Nàng lại nói:

- Nếu có việc cần hỏi, cần gặp, đêm cũng như ngày thì sao?

Chàng đáp tỉnh queo:

- Thì cứ lên tiếng thôi.

Nàng lại hỏi tiếp:

- Còn ba loại thuốc ở phòng thứ ba?

Tuyết Cừu nói như có sắp đặt:

- Đặt nó vào phòng này, tại hạ lên phòng trên nằm ở đó.

Tuyết Minh nín thinh, lấy cẩm nang xem lại. Đoạn nàng nói:

- Bây giờ ta sang phòng thứ ba để quan sát rồi mới quyết định.

Họ đến nơi ấy thấy sáu pho tượng kia có y phục nghiêm chỉnh. Nhưng thế đứng của ba pho tượng dành cho nữ rất khiêu cảm, lại tương hợp với ba pho dành cho nam. Như thế có nghĩa là song luyện mới có hiệu quả cao. Cả hai cùng thấy vậy.

Tuyết Cừu nói:

- Đó cũng là oái oăm! Nếu ta không luyện thì phụ lòng sư phụ, mà hợp luyện thì... Phụ lòng nhau quá. Tiểu thư phán sao, tại hạ nghe.

Tuyết Minh nghiêm trang nói:

- Cứ lấy tinh thần của sư phụ làm chuẩn.

Nàng quay người sang nơi khác cởi y phục.

Tuyết Cừu không dám bỏ đi, vì sợ nàng tự ái. Chàng lặng lẽ làm theo, Chàng nhớ lại có một thời gian, chàng và Ngũ Ngoạn Cô sống chung với nhau. Tuy rằng thân thể họ cọ xát nhau, rốt rồi cả hai đều đem tâm lực thượng thừa ra mà tự kiềm chế lấy bản thân.

Đưa mắt nhìn sang Tuyết Minh, chàng thấy da thịt nàng nõn nà. Những gì tuyệt mỹ của phái nữ vẫn là tuyệt.

Tuyết Minh nói trước khi quay mặt lại:

- Gạt bỏ những ý niệm trần tục. Hãy hướng tất cả tâm trí vào pho tượng mà ta muốn luyện để biểu diễn một cách thuần thục. Tiên thắng ngã, hậu thắng nhân!

Nàng nói xong, đường hoàng quay mình lại. Nàng như một vầng hào quang chói ngời vào mặt chàng.

Tuyết Cừu bỗng thấy mình cứng trơ như cây đá.

Chàng hướng mặt về pho tượng nhắm mắt than:

- Cố sư phụ ơi! Nếu luyện ba chiêu này đệ tử phải bị tẩu hỏa nhập ma mất.

Tuyết Minh tát Tuyết Cừu một cái cực mạnh nói:

- Hèn như vậy làm sao làm việc lớn được. Mở mắt mà luyện đi!

Cái tát ấy khiến chàng có phần thực tế hơn.

o O o

Đây là giai đoạn khó khăn nhất trong đời luyện võ công của họ. Cuối cùng hai người vẫn đạt tới Vô Nhai cảnh giới. Trước sau đủ mười ngày. Sự thành đạt của họ hết sức to lớn.

Tuyết Minh nhìn Tuyết Cừu, mỉm cười đùa:

- Ngài là vị công tử đào hoa gặp không biết bao giai nhân nhưng cứ vờ làm mặt lạnh. Nhưng luyện xong bộ Hình kinh này rồi, có lẽ tâm hồn trong sạch và thánh thiện lắm. Đây là cửa ải cuối cùng mà chúng ta đã đạt.

Lã Tuyết Cừu không nói gì cả. Nhưng chàng tự hỏi:

- Võ công của ta hôm nay so với Ngũ Hoa thế nào?

Bỗng Tuyết Minh nói như trả lời thế cho chàng:

- Võ công của công tử nay đã tương đương với ta. Và hơn hẳn những kẻ mà chúng ta đã từng gặp như Ngũ Hoa, Báo Tinh... Còn cơ trí thì chưa biết sao. Thôi bây giờ cứ hủy hết các bức tượng.

Tuyết Cừu nói:

- Đau lòng lắm! Cứ để y nguyên như vậy đi!

Tuyết Minh còn ngần ngừ.

Bỗng nghe tầng trên có tiếng động ầm ầm.

Hai người vội chạy lên, thấy lão xà đã dùng đuôi đập nát mấy pho tượng.

Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Tạ ơn lão xà đã cho chúng ta một duyên lành. Lão xà hãy chừa lại một vài pho để kỷ niệm.

Hai người và lão xà xuống phòng kế tiếp.

Lão xà đập thêm năm pho tượng nữa, chừa lại pho tượng thứ mười hai. Đến phòng thứ ba chừa lại pho tượng thứ mười tám.

Đâu đó xong, lão xà bỗng lăn lộn một cách đau đớn, Tuyết Minh và Tuyết Cừu thất kinh không hiểu việc gì. Tuyết Cừu muốn chạy lại ôm lấy nó, nhưng Tuyết Minh kéo chàng lại nói:

- Lão xà sống tới đây là hết số, đang... Tựu khí.

Lão xà quay đầu về phía hai người, rồi nó há mồm ra, một vật đỏ như son trong như ngọc lớn bằng trứng gà, bay từ từ về phía hai người.

Tuyết Minh đưa tay đón lấy nói:

- Đây là Long châu! Sự tích tụ linh khí của loài bò sát ngoài hai trăm năm đều tự có được cục châu thế này.

Khi ấy lão xà không cựa mình nữa. Tư thế nằm thoải mái.

Lã Tuyết Cừu tới vuốt đầu rắn nói:

- Cảm ơn lão xà đã tặng chúng ta viên bảo châu. Thôi, hãy an nghỉ ở đây với Tôn giả. Chúng ta giã từ.

Tuyết Minh trao Long châu lại cho Tuyết Cừu nói:

- Công tử giữ nó, tiểu muội là nữ nhi không giữ vật này.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tác dụng của viên châu này như thế nào?

Nàng nói:

- Bảo hòa được nhiệt độ cơ thể, công lực tự động mỗi ngày mỗi tăng, ngừa được bá độc, trị được bá bệnh.

Tuyết Cừu nói:

- Xin tiểu thư làm ơn giữ giùm nó. Tại hạ nhiều châu ngọc lắm, tiểu thư đã thấy rồi đó.

Nàng ôm đầu Tuyết Cừu hôn một hơi dài nơi trán nói:

- Công tử làm ơn giữ giùm tiểu muội! Đường dài, hành trang cồng kềnh khó chịu lắm. Tiểu muội biết trước sau gì nó cũng thuộc về tiểu muội.

Lời sau cùng có ý nghĩa kín đáo, không rõ Tuyết Cừu có hiểu không.

Chàng lặng lẽ cất vào mình. Nhưng cái hương vị nụ hôn kia chàng có nghe mùi mới lạ? Tuyết Cừu thấy mặt mình nóng bừng, ánh mắt của Tuyết Minh bây giờ mới nhu hòa thu liễm làm sao ấy.

Hai người thu nhặt hành lý thuốc men, làm lễ hai pho tượng lần nữa, rồi lần bước ra khỏi động.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tiểu thư có cần lấy cây đàn không?

Tuyết Minh nói:

- Tiểu muội sợ rắn lắm.

Hai người cùng cười xòa. Chàng hỏi tiếp:

- Ta có vào Mê cung không? Bây giờ vào đó chắc không ngại gì nữa...

Chương 21 - Mê cung

Hai người đi tới địa phận Mê lộ. Tuyết Cừu bỗng nhớ tới việc Băng Kiên đã dẫn dụ chàng vào một đoạn của Mê lộ và chàng tìm lối ra không rành. Chàng nói:

- Theo Băng Kiên, Sầm lão sư đã dẫn các đệ tử vào nơi này. Chính Băng Kiên cũng tỏ ra thành thạo khi đi trên các Mê lộ.

Tuyết Minh nói:

- Mê lộ? Chẳng qua đó là sự cấu trúc trên các con đường ngang dọc có dạng như nhau. Trên những Mê lộ ấy có nhiều loại hoa, mà mùi hương của nó phối hợp nhau, tạo thành một chất mà kẻ nào đụng phải nó thì hoàn toàn mê mẩn...

Tuyết Cừu hỏi:

- Còn Mê cung thì sao?

Tuyết Minh nói:

- Tiểu muội chưa được biết Mê cung. Chỉ được nghe Vô Tận Tàng cao thủ dẫn giải về khu vực này. Ngang trung tâm Mê cung là một cung điện. Phía bên ngoài cung điện có những bức tường cao che chắn. Tường này hợp với tường kia để cho một lối đi, hoặc để chân một lối đi. Do đó có vô số lối đi, nhưng chỉ có một con đường duy nhất để vào Mê cung mà thôi...

Tuyết Cừu cắt nói:

- Đi hoài và làm dấu cũng có thể tìm được lối vào! Khi vào được rồi, thì làm dấu và tìm lối ra, không gì khó. Nếu bí quá ta phá một vài bức tường là xong.

Tuyết Minh mỉm cười:

- Nếu đơn giản như vậy thì có gì gọi là mê? Đừng tưởng phá được những bức tường đó. Tường xây cao ngút mắt, lối đi hẹp. Nếu xây đúng trận pháp, thì khí tận tối tăm, đi hoài bị chắn lối hoài, khiến người ta đâm ra hoang mang hoảng hốt. Nếu có phá vỡ một vài bức tường nho nhỏ nào đó thì đi một hồi cũng bị chận lại.

Tuyết Cừu dường như hiểu kịp, chàng hỏi:

- Có mấy loại Mê cung?

- Cứ xem trong các đồ hình của Mê cung, ta thấy rất nhiều dạng. Đại khái có thể chia làm ba loại: Loại vuông, loại tròn, và loại kết hợp giữa vuông và tròn.

Hai người đi một hồi thấy nhiều nhánh đường ngang dọc, lại có những vườn hoa như có người chăm bón.

Tuyết Minh nói:

- Không khí nơi đây bắt đầu độc rồi. May mà chúng ta có ngừa sẵn thuốc bách độc bất nhiễm.

Lại có những cây cưa cụt ngọn. Đường bằng phẳng, có nhiều suối khô chắn ngang dọc, những cụm đá dựng to lớn... Thiên hình vạn trạng muôn màu muôn vẻ.

Xa xa, bắt đầu thấp thoáng mấy dãy tường ngang dọc. Cả hai dừng lại quan sát.

Tuyết Minh nói:

- Tiểu muội nghĩ là trong này có người ở.

Tuyết Cừu hỏi lại:

- Họ lấy gì ăn để sống?

- Rau, hoa, ếch, nhái, chim chóc. Không chừng Sầm lão sư đặt sẵn lương thực trong đó. Hoặc nữa, ai đó đã thạo lối vào ra, thì họ ra bên ngoài lấy thực phẩm có gì là khó?

Tuyết Minh nói:

- Ta nên chuyển hướng đi. Những bức tường cao nằm phía hướng Tây bắc kia kìa.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tiểu thư thường xem đồ hình chắc có kinh nghiệm về cách ra vào Mê cung?

Tuyết Minh mỉm cười:

- Không nhiều lắm! Lối đi thường nằm ở bên trái hoặc bên phải, luôn luôn đi ép về một phía. Nhờ cách đi như vậy Mê cung mới có nhiều nghi dạng và phong phú. Nếu họ làm con đường giữa thì ai đi lại không được? Vì quá gần và không phức tạp.

Họ đi không bao lâu đã gặp bức tường đầu tiên chắn ngang trước mặt họ.

Tuyết Minh nói:

- Ta đi về phía trái, nếu không đúng, thì lộn ra đi nép vào phía phải.

Hai người chiếu theo phía trái mà đi. Cứ mỗi bức tường lại lòi ra nhiều lối đi. Nhưng cả hai cũng ép mình đi theo lối bên trái.

Đi chừng nửa giờ thì cụt lối. Tuyết Cừu than:

- Mỗi lần mất lối đi ta tốn một thời gian dài như vậy. Chừng mươi lần như vậy ta sẽ tối tăm mày mặt ngay.

Tuyết Minh nói:

- Hãy giữ vững tinh thần! Ta kỵ nhất là lòng chán nản và mất niềm tin. Chuẩn bị, ta sẽ còn lạc nhiều lần như vậy.

Hai người quay ra và đi theo mé bên phải.

Hơn một giờ sau họ cũng bị chắn lối.

Tuyết Minh đứng lại suy nghĩ. Suy nghĩ một hồi rồi lại quanh ra.

Quanh ra rồi lại đi lối khác, chừng nửa giờ lại bị mất lối.

Tuyết Minh nói:

- Ta đi mấy vòng ngoài không xong, thì đi vòng kế ngoài. Không xong nữa thì đi vòng tiếp theo, bất kể lối đi lớn nhỏ.

Cả hai đi hơn một giờ nữa, bỗng thấy nơi đây như tối tăm, u khí nườm nượp.

Tuyết Minh nói:

- Con đường này đúng rồi.

Thình lình có một bóng người chập chờn xuất hiện, tuy còn một khoảng cách khá xa, nhưng người kia đã tung chưởng đánh.

Tuyết Minh chớp người lên, xuất chưởng đánh trả lại...

Hai luồng chưởng gặp nhau, âm thanh kêu lên ồ ồ...

Họ đánh nhau vài ba chiêu, kẻ lạ tung mình chạy...

Tuyết Minh và Tuyết Cừu đuổi theo, họ chạy ngoằn ngoèo một hồi rồi mất lối.

Tuyết Minh nói:

- Ta bị hắn dụ để làm lạc lối vào. Hãy kiên nhẫn. Nếu có gặp hắn thì đừng đuổi theo nữa.

Họ quay lại nhưng không cách nào tìm lại lối cũ. Đứng tại vị trí này chàng thấy lối nào cũng giống nhau và không thể phân biệt được phương hướng.

Hai người còn đang đứng suy tính, bỗng một tên mặc áo đỏ xuất hiện.

Tuyết Cừu nhảy tới dùng Vô ảnh mà đánh với hắn. Tên kia võ công cũng cao thâm không kém.

Hắn đỡ hết ba chưởng của chàng rồi lùi dần, lùi dần...

Tuyết Cừu và Tuyết Minh bám sát theo...

Hắn vừa đánh vừa lùi, chợt hắn dừng lại đánh ra một chưởng cực mạnh.

Tuyết Cừu đỡ xong chưởng đó, không thấy hắn đâu nữa.

Cả hai theo đường hắn vừa đi mà tiến tới.

Tuyết Minh nói:

- Có lẽ bọn chúng còn đông lắm.

Tuyết Cừu nhớ tới việc Băng Kiên lừa chàng rồi lại lừa Phi Quỳnh và Vương Giải Ngữ, chàng nói như hỏi:

- Có thể nào một người mặc nhiều kiểu y phục chăng?

Tuyết Minh gật đầu nói:

- Cũng có thể như vậy lắm. Qua hai lần, ta thấy ý của bọn chúng muốn dụ ta để lạc lối.

Hai người đi một hồi rồi quanh lại lối cũ. Bây giờ họ rẽ đường khác, lại một tên áo xanh xuất hiện.

Tuyết Cừu đứng lại trầm giọng hỏi:

- Các hạ làm ma làm quỷ gì thế? Nếu muốn thì đánh cho ra hồn, còn không thì nhường đường ta đi.

Tuyết Minh thấy ba người mặc ba kiểu áo khác nhau nhưng cùng một chạng, trên mặt người nào cũng che tấm sa đen.

Tên kia tung chưởng đánh liền. Tuyết Cừu vận hết sức bình sinh đánh chiêu cuối cùng trong Hình kinh. Tên kia bay dạt người lên rồi mất hút luôn.

Tuyết Cừu đuổi theo, Tuyết Minh kéo áo lại nói:

- Đừng theo lối của hắn. Hãy đi lối còn lại.

Tuyết Cừu cãi:

- Nếu lối hắn đi là lối cụt thì ta phải gặp hắn chứ?

Tuyết Minh giải thích:

- Hắn đi theo lối lòng vòng rồi cũng trở về lại chỗ khi nãy.

Tuyết Cừu đi theo Tuyết Minh. Cuối cùng họ đến ngã tư. Họ rẽ bên phải. Họ thấy mù mờ có bóng dáng một nhà sư cầm đoản côn đứng.

Nhà sư cũng bao mặt, nên hai người không biết có phải là Ngũ Hoa đại sư hay không?

Tuyết Cừu vỗ kiếm, dùng Vô ảnh tấn công nhà sư. Nhà sư cũng nhanh nhẹn không kém.

Họ trao đổi với nhau vài ba chiêu, nhà sư kia chạy mất.

Chàng không đuổi theo.

Trời bây giờ đã tối đen. Tuyết Minh nói:

- Tối quá, ta đi không tiện. Nên ngồi tại ngã tư lấy thuốc ra uống và dưỡng thần. Rủi họ có dùng xạ tiễn ta còn tránh được.

Họ ngồi không bao lâu. Nghe tiếng động ở hai đầu, Tuyết Cừu quơ tay nhặt vài viên sỏi, vận công bắn viên sỏi về phía đó. Trong bóng tối viên sỏi xé gió vút tới.

Dường như đối phương trúng sỏi nên có tiếng động dội lại.

Trong lúc đó, chàng lại bắn viên sỏi thứ nhì về hướng còn lại.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu chia làm hai hướng bay tới... Họ không thấy đối phương đâu.

Tuyết Minh sợ lạc Tuyết Cừu nên vội chạy lại, nhưng không thấy Tuyết Cừu đâu.

Nàng vận công cất giọng thật cao, gọi:

- Công tử ơi!

Không nghe Tuyết Cừu hồi âm, nàng đâm hoảng. Tuyết Minh giậm chân nói:

- Thật là ngốc! Đêm tối còn đuổi theo làm gì chứ?

Nàng không dám đi tìm Tuyết Cừu, vì sợ chàng theo lối hẹp quay lại chốn cũ không gặp nàng.

Tuyết Minh về lại ngã tư đứng đợi.

Vắng Tuyết Cừu, lòng nàng hồi hộp mãi.

Nàng cũng biết rằng, với võ công của chàng hiện nay thì khó có kẻ nào là đối thủ, cho dù họ có dùng chất độc cũng không thể nào hại được chàng. Tuy vậy, nàng vẫn thấy như có gì vắng thiếu nhớ nhung.

Tuyết Minh thốt thành lời:

- Gần nửa đêm rồi mà chàng không lại ta còn đừng đây làm gì chứ?

Nói vậy, nàng nhắm vào hướng Tuyết Cừu đã đi mà bước tới!

o O o

Tuyết Cừu đuổi theo kẻ kia, thấy dường như hắn đã bị thương, nên cước lực của hắn chậm lại. Chàng rượt hắn đến một cháng ba, bỗng có một người ẩn nấp nơi đó tung chưởng đánh về phía chàng.

Tuyết Cừu vội vàng dùng Ma chiêu chống trả. Chưởng lực của tên kia không kém gì chưởng lực của chàng trước đây.

Tuyết Cừu dùng hư chiêu vừa đánh vừa dữ hắn, chỉ mong thộp cổ một tên để tra hỏi tự sự...

Dường như hai tên kia dự biết được ý định đó của chàng, nên chúng chia làm hai lối chạy mất.

Tuyết Cừu sợ lạc Tuyết Minh, nên chàng nhắm lối cũ mà trở lại. Nhưng chàng đi lòng vòng một hồi vẫn không gặp Tuyết Minh.

Chàng cất tiếng gọi Tuyết Minh, nhưng không nghe tiếng đáp lại. Âm hưởng dội ra từ mấy bức tường nghe bùng cả tai.

Lã Tuyết Cừu bồn chồn, chàng đi ngược đi xuôi một hồi rồi mất lối.

Chàng quanh lại. Cứ thế chàng đi suốt đêm. Lâu lâu, chàng lại ngồi xuống nghỉ chân.

Tuyết Cừu nghĩ bụng:

- "Võ công và kiến thức như Tuyết Minh thì có ai làm gì được nàng? Cớ sao nàng lại lạc ta?

Những người kia rút đi đâu?”

Chàng lấy một viên thuốc bỏ vào miệng ngậm để lấy tinh thần rồi đứng lên tìm lối mà đi.

Lối nào chàng qua rồi thì lấy bảo đao vạt một góc tường mé hữu làm dấu mà đi.

Trời mờ sáng thấy không có lối chận, chàng mừng quá đổi.

Con đường càng lúc càng quanh ngặt, vì các bức tường càng lúc càng thu ngắn lại.

Trời tỏ rạng, Lã Tuyết Cừu thấy một tòa cung điện nguy nga hiện ra trước mắt chàng.

Chàng nửa mừng nửa lo. Mừng vì với chàng, mức đến đã là sự thật rồi. Còn lo thì nhiều, Tuyết Minh hiện giờ ra sao? Có ai là người thân quen của mình nơi đó chăng?

Tuyết Cừu đi nhanh tới.

Thấp thoáng bên trong có nhiều bóng người.

Một người bên trong bước ra khá bảnh trai, mặc y phục màu hồng ra dáng công tử, trạc lớn hơn chàng chừng một vài tuổi.

Hai bên giáp mặt nhau, hắn cung tay lại ra vẻ lịch sự, nhưng thật ra đó là lối vận công.

Hắn hỏi:

- Các hạ đến đây có việc gì?

Tuyết Cừu hỏi lại:

- Các hạ là ai? Ở trong tổ chức nào?

Gã công tử bắt bẻ:

- Dễ thường các hạ ở trong tổ chức nào ta hỏi mà các hạ chịu nói cho ta biết? Hơn nữa, đã là tổ chức thì phải bí mật, có đúng vậy không?

Tuyết Cừu thấy hắn nói có lý, liền hỏi:

- Tại hạ cùng một vị tiểu thư tìm lối vào đây nhưng vào giữa đêm, người của Mê cung chận bọn tại hạ lại, sau đó hai người đi lạc, hiện giờ có một vị cô nương ấy trong này không?

Tên kia đáp:

- Vậy là nàng đã đi lạc rồi đó!

Tuyết Cừu nói:

- Để giữ niềm hòa khí, xin cho tại hạ được gặp chủ nhân tòa Mê cung này!

Tên kia cười nhạt:

- Ngươi là ai mà lớn lối thế?

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Hắn không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả, lại còn có nét mặt khinh khỉnh. Hắn nói:

- Ta dự đoán không sai! Nơi đây cho dù ngươi là lão Huyết Thủ chăng nữa cũng phải bị hạ thôi!

Lã Tuyết Cừu cười cười:

- Cho là vậy cũng được, nhưng hãy báo danh đi!

Hắn có vẻ huênh hoang:

- Trường An công tử Cấp Cô Sơn!

Chàng nghe tên Cấp Cô Sơn rồi! Cấp Cô Sơn là nhân tình nhân ngãi gì đó của Lão Thiên Thu. Chàng vốn có cảm tình với Ngốc Lão, nhưng thấy tên này dường như không phải nhân vật chánh phái, chàng thấy tiếc cho Thiên Thu và Ngốc Lão

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ nghe đại danh của Trường An công tử đã lâu rất tiếc các hạ đi làm thủ hạ của Đông Hải Thần Quân thì không phẩm giá gì cả.

Chàng nghĩ tới cái hòm sách của Sầm lão sư định lên tiếng hỏi nhưng lại thôi.

Trong khi đó, Cấp Cô Sơn vừa tức giận vừa hổ thẹn, phóng ra mấy chiêu kiếm liền.

Lã Tuyết Cừu lách sang bên, chàng trầm giọng nói:

- Nếu các hạ không để ta vào trong, hoặc không thông báo cho người bên trong rằng có Lã Tuyết Cừu đến để hỏi việc thì đừng trách ta!

Cấp Cô Sơn đánh tiếp ra mấy chiêu nữa.

Tuyết Cừu vừa tránh vừa suy nghĩ:

- “Đông Hải Thần Quân đã mấy lần bị động ổ nên cho một số vây cánh dời về đây, hiện giờ không biết Băng Kiên, Phi Quỳnh ra làm sao và Tuyết Minh như thế nào. Công việc gấp quá, không lý phải nhượng bộ mãi tên này?”

Tâm niệm vừa dứt Lã Tuyết Cừu phóng vút người lên cả người lẫn kiếm mất hút. Một chiêu “Ngọc Nữ Kiến Đào” của chàng đánh ra với công lực rất mạnh, thanh kiếm của Cấp Cô Sơn bị gãy tiện.

Dư lực ấy, còn đưa mũi kiếm của chàng đến sát yết hầu hắn, chàng nói:

- Nếu ta không nể tình, ta sẽ giết ngươi ngay!

Từ trong cung bốn năm người cầm vũ khí chạy ra, hai người tuổi trạc trung niên, và hai người nữa cỡ Cấp Cô Sơn. Họ tiến sát vây Tuyết Cừu vào giữa…

Lã Tuyết Cừu vỗ tay vào kiếm nói:

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, là người đối đầu với Đông Hải Thần Quân và Ngũ Hoa. Nếu các vị không trả lại người thân của tại hạ ra, thì đừng trách.

Một tên trong bọn hỏi:

- Người nhà của ngươi là ai? Vì đâu ngươi nói Mê cung này là tổ chức của Đông Hải Thần Quân?

Tuyết Cừu nói:

- Một vị cô nương đi với ta khi hôm, còn hai cô nữa là Băng Kiên và Phi Quỳnh, đã đến đây vào mấy tháng trước. Nếu các ngươi không ở trong tổ chức của Đông Hải Thần Quân sao lại đi chống đối ta? Sao lại biết nơi này mà đến?

- Cô bạn của ngươi đi hồi hôm lạc trong Mê trận rồi, chỉ có đường chết chứ không có đường nào ra! Chúng ta không coi Ngũ Hoa hay Thần quân gì đó có trong con mắt và kể cả Tiểu Sát Tinh ngươi cũng vậy. Chúng ta lên tận Linh Nham mà ở, vào tận Mê cung mà sống. Như vậy đã nhường hết đất cho các ngươi rồi, vậy mà các ngươi cũng không buông tha, thì trách chúng ta sao được?

Lã Tuyết Cừu dịu cơn nóng ngay. Chàng nghĩ đây cũng có thể là một tổ chức như của Báo Tinh, hay Ngốc Lão chẳng hạn. Chàng hỏi:

- Lời của quý vị có gì bảo đảm?

Một tên nói:

- Dễ hiểu! Khi ngươi bước vào Mê cung, chúng ta đặt bổi khô ở hai đầu rồi dùng hỏa công, ngươi sống nổi hay không? Tại vì chúng ta không muốn sát hại ngươi thôi.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Có thể nào cho tại hạ gặp vị thủ lãnh?

Một tên nói:

- Vô ích! Có việc gì ở đây mà chúng ta giải quyết không được?

Tuyết Cừu vẫn kiên nhẫn:

- Tại hạ hỏi về việc Băng Kiên và Phi Quỳnh đó mà!

Tên kia nói:

- Hai cô ấy cũng như ngươi, xâm phạm vào lãnh địa của chúng ta hiện bị bắt giữ đã mấy tháng, chờ lúc quyết định. Hiện tại, hai cô ấy đang bị giam ở Lãnh cung.

Tuyết Cừu vẫn duy trì sự ôn hòa nên hỏi:

- Bây giờ tại hạ xin lãnh hai vị cô nương ấy ra, cần điều kiện gì?

Bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, chưa biết định liệu ra sao.

Tuyết Cừu thấy vậy, nói:

- Thật ra, hai vị cô nương ấy đến đây để lấy lại cái hòm đựng sách và tài liệu của Sầm lão sư đã tạm gởi nơi này. Các vị nhốt người như vậy là oan uổng. Vì nơi này lão sư đã ở trước. Bây giờ các vị nên thảo luận kế hoạch cho tại hạ lãnh cái hòm sắt, và tất cả những người bị nhốt ở đây.

Tên áo xanh nói:

- Những người kia tới đây, ai cũng có võ công thâm hậu, cuối cùng vẫn bị bắt. Ngươi muốn đặt điều kiện gì đó, cũng phải trải qua một lần "lịch duyệt" võ công rồi mới tính sau!

Tuyết Cừu khuyên:

- Tại hạ vốn luyện Ma kiếm, nên khi ma tâm nổi lên khó mà dằn được. Cũng may mà với Trường An công tử, tại hạ dằn lại kịp.

Bỗng đối phương chuyển động kiếm. Bốn thanh kiếm cùng một lúc chớp lên, khí kiếm như gió thảm mưa sầu, sát khí tuôn ra mù mịt.

Tuyết Cừu thất kinh dùng Vô ảnh phi thân lên thật cao, toan thoát ra ngoài, chừng coi lại thì bốn tên kia cũng lửng lơ như chàng. Chàng đành phải dùng kiếm để chống cự. Năm người cùng rơi xuống đất.

Tuyết Cừu nghĩ rất nhanh:

- "Té ra, những người này là cao thủ thượng thừa. Chỉ sợ đổ máu mà ta để họ chiếm mất tiên cơ".

Tuyết Cừu dùng ba chiêu sau cùng của Hình kinh phối hợp với Vô ảnh mà chống cự.

Bỗng có tiếng hô lớn:

- Dừng tay!

Năm người cùng ltú lại. Người vừa lên tiếng là một lão nhân, mặt dài như mặt ngựa, tai vểnh như tai chuột, tuổi lối bảy mươi mặc áo Tử nhung, vai mang trường kiếm, đang chăm chú nhìn chàng.

Lão cất giọng nghiêm lạnh hỏi:

- Ngươi đến có việc gì?

Gã áo xanh thuật lại hết mọi việc.

Lão nói:

- Hiện nay giang hồ đại loạn. Vùng Tây bắc Trung Nguyên, kể cả các bang phái, Ngũ Hoa và Thần quân đang thống trị. Phía Tây và Tây nam, Bí Tàng cung đang làm mưa làm gió. Ai chánh ai tà khó phân, bởi vì mỗi người đều có một tham vọng riêng. Trong lúc đó, Ngốc Lão vừa hợp tác với Báo Tinh, mục đích vẫn là... Ngao cò tranh nhau. Ta đây dù không đông bộ hạ như mấy đám kia, nhưng cũng dám tự hào thừa kế được tinh hoa của võ học, mà cố giữ vững giềng mối. Hai con bé ấy, ta đang huấn luyện chúng để có chỗ dùng sau này, ngươi không thể lãnh ra được đâu!

Lời lão nói những điều rất cũ và vẫn có điều rất mới.

Tuyết Cừu nói:

- Tiền bối có chí nguyện cao xa, vãn bối không bì kịp. Xin tiền bối cho biết cao danh.

Lão nói:

- Ta đã quên tên ta từ lâu rồi. Vài mươi năm lại đây tạm xưng danh là Đông Đế! Hơn bốn mươi năm trước đây, ta là người ở tại núi này trước lão Sầm Sơn. Khi Sầm Sơn về đây làm thuốc, ta nhường cho lão mà im lặng ra đi. Khi lão bỏ đi rồi, ta trở lại. Ta không ngại võ công của lão. Cái rương tài vật của lão ta vẫn còn giữ. Mấy đứa học trò của lão hiện đang qui thuận ta cả. Bây giờ ngươi muốn quay trở lại chưa muộn!

Tuyết Cừu nghe Đông Đế nói khơi khơi như vậy rất khó nghĩ. Dù sao Băng Kiên và Phi Quỳnh vẫn có tình thân thiết lúc trước. Chàng đã đến đây rồi không thể bỏ đi liền được.

Tuyết Cừu nói:

- Vãn bối từ ngàn dặm đến đây để tìm bạn cố tri. Mong tiền bối cho gặp để thăm hỏi họ đôi câu.

Lão lắc đầu:

- Không được!

Tuyết Cừu nói:

- Họ là... Người nhà của tại hạ!

Lão vẫn lắc đầu.

Tuyết Cừu nói:

- Như vậy là tiền bối đã hại họ rồi?

Lão nổi nóng:

- Cẩu tử! Ta nhân nhượng ngươi nhiều lắm rồi, sao ngươi cứ làm tới?

Tuyết Cừu thấy lão nửa chánh nửa tà, nửa đùa nửa thẳng, chàng chưa tiện khai chiến. Chàng mong muốn sao cho lão khai cuộc trước.

Tuyết Cừu nói:

- Tiền bối là người từng trải và hào kiệt, tiền bối làm như vậy thì thanh danh của ngài còn gì nữa? Tìm kẻ nấu cơm thì không thiếu gì người. Tại sao tiền bối không cưỡng chế những người như tại hạ?

Lão tức mình tung người lên đánh ra mấy chưởng sấm sét.

Chàng cả mừng, vội né sang một bên, chờ cho chưởng phong đi qua rồi chàng sử dụng quỷ thức với ma chiêu...

Dĩ nhiên Tuyết Cừu đã tính toán kỹ. Chàng không muốn lộ hình tích nên phối hợp Cự Bí thần

công với hai bộ bí kíp trên.

Chưởng lực của hai bên đổ ra, chiêu đấu với chiêu, thức đấu với thức, Vô ảnh đấu với Khinh ảnh, trẻ đấu với già, linh nghiệm chọi với sáng tạo.

Hai tuyệt đại cao thủ đấu với nhau.

Ta phải biết, khi kỳ công cao, tâm lực và sinh lực ổn định, chiêu và thức biến hóa khôn lường. Hết Quỷ thức đến Ma chiêu. Không ai ngờ được rằng mới mười ngày mà phép sử dụng Ma chiêu của chàng không còn chỗ để điều chỉnh. Nội lực tuôn ra như sóng tràn bờ. Chưởng lực va chạm nhau phát lên những tiếng kêu vang động cả Mê cung.

Phút chốc họ trải qua được mười hiệp.

Tuyết Cừu gặp đối thủ càng đánh càng hăng, hai bên càng giữ ở mức trung bình. Hết Quỷ thức đến Ma chiêu, hết Ma chiêu đến Hình kinh, pha luôn cả Vô Ảnh và Cự Bí.

Sáu chiêu đầu đi qua, Tuyết Cừu chuyển dần sang thế thượng phong.

Người trong Mê cung kéo ra đứng xem cuộc ác chiến vô tiền khoán hậu này.

Từ chiêu thứ bảy trong Hình kinh trở đi, Đông Đế nằm vào thế liệt bại thấy rõ. Ông bị chưởng của Tuyết Cừu đánh tơi bời.

Ngang qua chiêu thứ chín, lão trúng một chưởng bay tạt ra ngoài.

Tuyết Cừu không truy đuổi, chàng bình tĩnh hỏi:

- Ngài có chịu đem Băng Kiên và Phi Quỳnh ra đây không?

Trước đánh đông thủ hạ, lão đành ngậm đắng nuốt cay, hỏi:

- Tiểu Sát Tinh quả là lợi hại? Nhưng ngươi là thế nào của Vô Lai Tôn Giả?

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên về câu hỏi này.

Chàng toan trả lời, chợt thấy một sự khác thường xảy ra. Một thiếu nữ chạy bay vào nơi trận đấu, bất kể mọi người có mặt nơi đây...

Lã Tuyết Cừu thấy Tuyết Minh mặt mày hơ hải, bây giờ hơi khởi sắc hơn một chút, chàng cả mừng, chạy tới nắm tay nàng hỏi:

- Tiểu thư đi đâu? Tại hạ tìm tiểu thư suốt đêm!

Nàng mừng xăng xít, đáp gọn:

- Tiểu muội tìm công tử suốt đêm đến giờ! Vụ này làm sao?

Chàng thuật lại đầu đuôi sự việc, kể cả phần võ công của Đông Đế. Nghe qua, nàng hỏi:

- Đông Đế muốn chia tư võ lâm, cái đó cho là được. Nhưng đó chỉ là sở nguyện. Bí Tàng cung có hai vị Cung chủ đều tài đức mà khắp võ lâm không ai sánh kịp. Đại Lâm phái cũng có hai Chưởng môn, tính tình tuy quái dị nhưng họ là những nhân vật nghĩa khí, võ công cũng không

kém Bí Tàng cung. Thần quân phủ có Ngũ Hoa và Song Long kiếm khách, nhưng Song Long kiếm vừa mới bỏ đi, Ngũ Hoa đại sư và Thần quân có tài mà vô đức. Trước sau gì họ cũng bị thảm hại. Dù sao ba nhánh lớn đều có hai đầu. Còn Đông Đế một mình vừa tảo vừa tần, võ công tuy vào hàng kiệt xuất nhưng việc làm na ná giống Thần quân. Băng Kiên và Phi Quỳnh vốn là chỗ thâm tình của bọn tiểu nữ, xin ngài nể tình một phen!

Lão và mọi người nghe Tuyết Minh luận về các thế lực giang hồ cũng gần tương tự như lão nói khi nãy, ai nấy đều có vẻ kính nể. Nhưng lão thật khó xử. Vì trước khi đấu, Tuyết Cừu đã yêu cầu năm phen ba lượt, lão nhất quyết không chịu. Nếu bây giờ Đông Đế nhận lời thật là bẽ bàng cho lão.

Đông Đế nhắc lại câu hỏi khi nãy:

- Các hạ hãy cho biết Vô Lai Tôn Giả với các hạ có những liên quan như thế nào?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là đệ tử ký truyền của Vô Lai Tôn Giả. Nhưng do đâu mà tiền bối biết Vô Lai Tôn Giả?

Lão ngạc nhiên hỏi gần lại:

- Đệ tử ký truyền? Ta vốn là đệ tử đích truyền của ngài. Những năm cuối đời của ngài, ngài đưa ta về đây và dạy sáu chiêu trong Tàng Ảnh phổ. Ngài nói: Ta tìm ra mười lăm chiêu tất cả nhưng người đời này không có duyên, nên ta chỉ truyền đến sáu chiêu mà thôi! Ngài tịch năm một trăm linh một tuổi, lúc đó ta vừa hăm bảy tuổi! Điều ta biết được là ngài không để lại cho đời một bộ sách nào. Tàng Ảnh phổ là bộ kỳ thư nhưng ngài đã hỏa táng! Vậy công tử hãy nói rõ, công tử học ở đâu ra những chiêu thức đó?

Tuyết Minh và Tuyết Cừu rất lấy làm khó nghĩ, có nên nói thực về cái địa huyệt kia không?

Tuyết Cừu tìm được lời để giải đáp. Chàng nói:

- Nếu trừ tiền bối ra, dường như Tôn giả không có đệ tử. Tôn giả có khắc lại mười lăm chiêu thức ấy trong một hang động, tại hạ luyện xong, hủy tác phẩm ấy rồi, vì theo di ý của Tôn giả.

Đông Đế lại hỏi:

- Có thể nào cho ta biết hang động đó không? Trên đời này kỳ nhân, kỳ tỉnh, kỳ sự, ta dám tự hào ta là một pho tự vựng, nhưng tác phẩm của cố lão sư mà ta không biết thì quả là tệ! Hơn nữa, chúng ta cùng là một thầy có thể nhận nhau là huynh đệ được chăng?

Tuyết Minh chen vào nói:

- Khi Tôn giả mất, linh cữu của Tôn giả quàn tại đâu, hoặc an táng ở nơi nào?

Đông Đế nói:

- Chính tay ta hỏa thiêu cho sư phụ, linh cữu là bài vị hiện còn tại Mê cung này. Hai vị theo ta!

Lão dẫn hai người vào tòa cung điện và đi sâu hun hút qua bao nhiêu phòng. Có một thang nhỏ bắc lên một gác nhỏ, lão đưa hai người lên.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh thấy có một cái tráp bằng gỗ hương đặt trên án thờ, lại có một bức họa trắng đen chân dung của Tôn giả, nét bút tinh khôi.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu vội vàng quỳ xuống, đồng nói:

- Đệ tử xin ra mắt sư phụ!

Họ lạy hai lạy. Tuyết Cừu và Tuyết Minh đứng lên.

Tuyết Minh nói:

- Đây là một chứng minh cho biết ngài là đích truyền của Tôn giả. Còn có nhìn nhận đồng sư đồng môn hay không là do ngài quyết định.

Lão đưa tay nắm lấy hai người nói:

- Tạ ơn Trời Phật! Hôm nay ba ta là huynh đồng sư. Khỏi cần phải làm lễ ra mắt! Có lẽ phẩm hạnh của Đông Đế này không có, nên lão sư mới không dạy và không cho ta biết chỗ nơi ngài làm việc về một tác phẩm võ học.

Tuyết Minh đứng lên chắp tay nói:

- Tiểu muội xin ra mắt Đại sư huynh!

Nói xong, nàng xá ba cái.

Tuyết Cừu cũng làm như vậy. Xong, chàng nói:

- Đã là đồng sư với nhau, tiểu đệ sẽ đem mười lăm chiêu đó giao lại cho sư huynh!

Đông Đế xua tay:

- Bất tất phải vậy! Ta trước đây đã không có duyên học, bây giờ ta lại không muốn học nữa.

Họ tâm sự với nhau một hồi, cuối cùng Đông Đế nói:

- Ta thấy tư chất của Băng Kiên và Phi Quỳnh rất đặc biệt, nên ta ép hai người ấy khổ luyện Tàng Ảnh phổ. Tự ta tìm ra ba chiêu sau cùng. Ta bị hiền đệ đánh ta một chưởng ở chiêu thứ chín. Không phải ta không đỡ được. Chỉ vì ba chiêu sau là của ta, còn ba chiêu kia là của Tôn giả, nếu ta đánh lại, té ra chiêu của đệ tử đánh chiêu của sư phụ, do đó ta nương đà mà nhảy ngoài.

Đông Đế nói xong tự động biểu diễn lại chín chiêu trong Tàng Ảnh phổ. Ba chiêu sau cùng của ông tuy có khác với ba chiêu chính nhưng sự lợi hại vẫn tương đương với ba chiêu kia.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu xem qua là nhớ ngay. Tuyết Minh khen:

- Lão sư huynh sáng lập ra ba chiêu đó xứng đáng là bậc đại tôn sư. Nhưng chiêu cuối cùng lão sư huynh không chịu Thân khai mà đi đường Túc bẽ nên mới chấm dứt ngay tại đó!

Tuyết Cừu đứng lên diễn bại ba chiêu của sư phụ cho Đông Đế thấy. Lão thở dài, nói:

- Bởi vì ta cũng biết đi đường Tục bế (khép chân lại) là để kết thúc chiêu thức, nhưng đi đường

Thân khai (vươn rộng mình ra) thì các chiêu thức tìm ra sau đó sẽ bị loãng ngay. Không ngờ Tôn giả mượn đà của đích làm cầu nối liền những chiêu sau này. Chính vậy Tôn giả mới là bậc đại tôn sư.

Lão sai thuộc hạ đi gọi Băng Kiên và Phi Quỳnh. Lão đưa Tuyết Cừu và Tuyết Minh trở lại nhà khách. Lão nói:

- Ta chưa biết tên sư muội!

Tuyết Minh nói:

- Tuyết Minh!

Băng Kiên và Phi Quỳnh bước vào. Hai nàng thấy cảnh tượng bất ngờ đều đứng chết lặng.

Hồi lâu, Băng Kiên nhào tới ôm Lã Tuyết Cừu còn Phi Quỳnh ôm lấy Tuyết Minh.

Cặp Tuyết Băng này rất tự nhiên như trước họ không ai. Họ buông ra.

Băng Kiên quay sang hỏi Tuyết Minh:

- Cung chủ lâu nay ngọc thể vẫn khang an chứ?

Tuyết Minh vẫn biết Tuyết Cừu và Băng Kiên thân thiết như một cặp tình nhân, nàng cũng thông cảm, liền nói:

- Cũng khốn đốn nhiều, nhưng qua hết. Nhớ hai vị mà phải đi tìm đây! Hai vị nay làm đệ tử của Đông Đế cũng được.

Băng Kiên nói:

- Tiểu muội đâu có chịu học? Đông Đế ngày nào cũng ép. Phi Quỳnh thì rất cần học để sau này quyết trả mối thù ô nhục ấy, nên tiểu muội phải học theo!

Tuyết Minh hỏi:

- Cách xưng hô giữa Đông Đế với hai vị thế nào?

Băng Kiên nói:

- Vẫn là... Tiền bối, tiểu nữ.

Đông Đế nói:

- Tuyết Minh và Tuyết Cừu truy nguyên ra cùng một sư phụ với ta. Lấy tình đồng môn mà suy hai người phải gọi họ là sư cô và sư thúc. Nhưng thôi, chư vị đã có tình cố cựu với nhau, hãy xử nhau như cũ thì đẹp hơn.

Bây giờ năm người như một nhà bắt đầu tâm sự nhau nhiều. Và kết cuộc Đông Đế được coi là Bí Tàng cung chủ thứ ba, ngang vai vế với Tuyết Minh, có nhiệm vụ coi ngó Mê cung và đi thâu lượm tin tức giang hồ.

Tuyết Cừu hỏi:

- Trường hợp nào lão sư huynh thu nhận Cấp Cô Sơn? Tính tình của hắn ra sao?

Đông Đế nói:

- Cấp Cô Sơn tính tự cao tự đại, lại hay có tính ghẹo gái, một hôm vào quán gặp phải con nhỏ rất xinh, võ công nhuần nhuyễn, hắn ghẹo và gây sự. Nếu không có ta, bị con nhỏ đó giết chết rồi. Sẵn đó, hắn theo ta về đây để tu luyện.

Băng Kiên nói:

- Nếu Đông Đế không đuổi hắn đi, thì có ngày tiểu nữ cũng giết hắn. Ngày nào hắn cũng có lời tán tỉnh. Chỉ vì tiểu nữ không được phép ra ngoài đó thôi.

Đông Đế nói:

- Dụng nhân như dụng mộc! Thương thủy trọc, trạc ngã túc. Thương thủy thanh trạc ngã anh (nước sông Thương có đục thì ta rửa chân, mà trong thì ta giặt mũ)! Ta sẽ uốn nắn hắn. Còn quá quắt lắm, ta sẽ có cách khác. Ta cho phép hai con nhỏ này gọi ta là sư huynh và xưng là tiểu muội, để tiện việc xưng hô với ta!

Phi Quỳnh le lưỡi nói:

- Phi Quỳnh này sợ lắm! Gọi quen miệng rồi không đổi được. Hơn nữa, gọi tiền bối là sư huynh thì cái đám già trẻ kia gọi tiền bối bằng gì?

Mọi người đồng ý với Phi Quỳnh.

Băng Kiên hỏi:

- Bây giờ Cung chủ và công tử đi đâu? Tiểu muội đi theo được không?

Tuyết Cừu nói:

- Gặp được hai vị rồi, Cung chủ trở lại Bí Tàng cung. Còn tại hạ đi có việc của tại hạ.

Ngay hôm đó, Đông Đế tập hợp thuộc hạ lai tuyên bố chấn chỉnh lại nội bộ, thay đổi phương hướng sinh hoạt...

Đâu đó xong, Tuyết Cừu kéo Đông Đế ra ngoài nói:

- Nghe lão huynh nói biết rất nhiều dị nhân dị sự, vậy sư huynh nhìn hai cô Tuyết Minh và Băng Kiên như thế nào?

Đông Đế nói:

- Ta chưa kịp để ý họ.

Tuyết Cừu nói:

- Trên tai phải của hai cô đó có hai vết giống nhau!

Lão nói:

- Nếu một cô như vậy nữa thì họ là tỷ muội đồng bào!

Tuyết Cừu có ý nghi ngại, nói:

- Tiểu đệ có gặp một vị cô nương nữa, cũng có một vết như vậy. Nhưng lão sư huynh có gì làm quyết?

Đông Đế nói:

- Ta là nhân chứng! Ta vào và cho họ biết ngay từ bây giờ.

Đông Đế vào phòng riêng, cho mời Tuyết Minh và Băng Kiên đến nói:

- Hai vị đưa... Tai cho ta khám!

Lời đột ngột khiến hai cô ngạc nhiên. Nhưng ai cũng coi lão là người nhà, nên họ không ngại ngùng gì.

Lão khám cho rồi nói:

- Ở trong người hai vị còn hai cái “phái”, xin hãy lấy ra.

Băng Kiên nói:

- Tiểu nữ có một cái phái, mở ra xem thấy một mảnh vải, có ghi hai chữ...

Lão cắt nói:

- Đủ rồi! Hai chữ đừng đọc ra!

Tuyết Minh nói:

- Tiểu muội cũng có một phái như vậy, và cũng có hai chữ...

Lão nói:

- Sư muội đừng nói nữa! Để ta thuật lại một đoạn cũng đáng gọi là.. Tam Hóa Liên Châu!

o O o

Hai mươi hai năm trước.

Cái ngày mà giang hồ truy tróc Lã Đạo Nghi, đi đầu đám người này là bảy hòa thượng Thiếu Lâm, bốn đạo sĩ Nga Mi, kế đến Côn Luân, Không Động, Võ Đang... Rồi mới tới bọn giang hồ. Bọn họ chia làm ba nhóm. Vợ chồng Lã Đạo Nghi vừa đánh vừa lui dần.

Lúc đó Lã phu nhân vừa sinh được cậu bé có mấy tháng tuổi. Sức khoẻ phu nhân chưa phục hồi, nên Huyết Thủ vừa đánh vừa bảo vệ cho bà.

Trong khi đó, vợ chồng một cặp hiệp khách là Châu Thiên San và Âu Dương Phượng vốn là bạn thân của vợ chồng Huyết Thủ. Họ nghe tin Huyết Thủ như vậy, liền đuổi theo với mục đích can gián giang hồ, hay ít nữa, cũng giúp bằng hữu một tay.

Họ đi ba ngày đã theo gần kịp đám kia, bỗng Âu Dương Phượng chuyển bụng.

Ngay giữa đường không có làng xóm nhà cửa, nên họ đến một dòng suối gần đó.

Không ngờ trong đám giang hồ sau cùng, có người phát giác và tri hô lên, đám giang hồ kia ập tới. Có người biết vợ chồng vị hiệp khách này, liền nói:

- Gã là Châu Thiên San và sản phụ kia là Âu Dương Phượng là thân hữu của Huyết Thủ!

Bọn chúng áp lại, Châu Thiên San đành rút kiếm ra cự địch. Lúc đó Châu phu nhân cũng vừa hạ sinh được ba bé gái, chưa cắt nhau.

Có tên đã lọt qua rào phòng thủ họ Châu.

Phu nhân ngồi dậy rút kiếm bảo vệ ba con. Châu Thiên San đã giết năm, bảy tên. Nhưng hết lớp này tới lớp khác tràn tới, ông đuối sức.

Lúc ấy Đông Đế xuất hiện. Vài chiêu trong Tàng Ảnh phổ đã giết được mấy người bao quanh phu nhân. Tiếp theo, ông phóng chiêu liên tục giết thêm mười mấy tên nữa, nhưng vẫn không cứu kịp Châu Thiên San. Họ Châu bị trọng thương ngã xuống. Nhiều tên đồ tể nhào tới, Đông Đế chận không hết. Họ Châu bị một nhát kiếm sau cùng, ông chết không kịp có lời nói nào. Đám giang hồ kia thấy Đông Đế sát cơ trùng trùng, chúng không dám tấn công nữa, vội vã rút lui.

Đông Đế quay sang Châu phu nhân... Bà bị thương nằm bất tỉnh. Đông Đế bèn làm... Bà mụ!

Châu phu nhân tỉnh lại, thều thào:

- Cảm ơn tiền bối! Tiểu nữ sống không nổi nữa... Tiền bối hãy giữ giùm ba cháu...

Phu nhân lấy chiếc khăn vuông, viết: Châu Thiên San. Âu Dương Phượng.

Tự tay bà lấy mũi kiếm làm dấu trên thùy châu bên phải các con.

Xong, bà buông kiếm xuôi tay...

Đông Đế tận tình cứu chữa cho bà nhưng vẫn không kết quả gì.

Sau khi chôn cất vợ chồng Châu đại hiệp xong, Đông Đế lấy đá táng vào đó để làm dấu, có khắc trên đá bốn chữ Phượng San chi mộ. Ông chưa bồng ba đứa bé đi vội, ông còn phải tắm cho ba đứa bé gái nữa. Xong, Đông Đế khâu ba cái bọc và ba cái phái. Cắt cái khăn chia làm ba mảnh. Bé đầu có hai chữ Châu Âu, bé giữa hai chữ Thiên Dương, bé cuối hai chữ San Phượng!

Ba mảnh đó bỏ vào chiếc phái đã may sẵn.

Đông Đế rút ba sợi dây trong túi gấm ra luồn vào phái, đeo vào cổ ba đứa bé. Đoạn, ông địu ba bọc đi.

Biết mình không thể nuôi được ba hài nhi này trong lúc chúng còn thơ, ý cũng muốn tìm người gởi.

Đi được nửa buổi đường, bất ngờ gặp Băng nhị nương đi ngang qua có vẻ hối hả, Đông Đế giao bọc bên trái cho Nhị Nương rồi nói:

- Nhờ nữ hiệp nuôi giùm cháu bé này, ta không đủ điều kiện để nuôi chúng!

Băng nhị nương tuy lúc đó còn là thiếu nữ, nhưng thấy hoàn cảnh thắt ngặt như vậy, nàng vui vẻ nhận lời. Bốn năm sau, nàng đang lúc chuẩn bị xuất giá, thì bị cưỡng bức, sau đó Băng nhị nương tự sát, con bé kia được bốn tuổi, tên nó là Băng Kiên. Đông Hải Thần Quân đã giết được thủ phạm và đem Băng Kiên về nuôi dạy, lúc đó Băng Kiên vừa lên tám tuổi.

Từ lúc bốn tuổi đến tám tuổi, Băng Kiên sống vôi người vú họ Hạng. Một hôm Thần quân đi ngang qua, định vào đó xin tá túc tạm một đêm, ông biết được việc này, nổi giận, quyết truy cho ra thủ phạm để trả thù cho Nhị nương, cũng là để trả ơn... Tá túc.

Sau này Thần quân luyện một môn võ công là nghịch lưu thần công khi đạt rồi, lão đổi tính, nên Băng Kiên sợ quá bỏ trốn.

Lão Đông Đế còn hai bọc nữa chưa biết tính sao, cũng may chiều đó, ông ghé lại một xóm nhà xin sữa cho chúng bú. Có người giới thiệu trong xóm có một vợ chồng không con, hỏi ra mới biết chồng là họ Hà, vợ là Ngũ Thị. Nguyên Ngũ Thị là bào muội của Ngũ Hoa đại sư, nhưng lúc đó Đông Đế không biết, liền gởi chiếc bọc bên phải cho họ Hà. Vợ chồng cả mừng nhận lời ngay.

Hai năm sau, Đông Đế ghé lại, nghe tin cặp vợ chồng ấy vừa mới qua đời.

Đứa bé gái được một nhà sư đem về nuôi. Sau, Đông Đế điều tra sự an toàn của các bé. Được biết nhà sư đó là Ngũ Hoa và đứa bé gái là Ngũ Ngoạn Cô.

Còn một chiếc bọc sau lưng! Ngày đêm Đông Đế mang bọc đi. Gặp xóm làng nào cũng vào xin sữa cho bé bú. Việc làm của Đông Đế khổ như một nhà sư khổ hạnh.

Một hôm, trên đường đi Đông Đế gặp một người quảy sữa dê đi bán. Vừa đi, người ấy vừa khóc. Hỏi ra, người ấy vừa bỏ một đứa bé gái tuổi mới vừa vài tháng, vì chứng đậu.

Đông Đế làm một cuộc thỏa hiệp với lão, chi cho lão mấy bài thuốc chữa bệnh tiểu nhi, đồng thời giao đứa bé này cho vợ chồng lão nuôi để quên bớt buồn.

Đông Đế có đi đến nhà người ấy, hỏi thăm biết lão là người họ Đậu, Đông Đế nghĩ thầm:

- "Cha họ Đậu mẹ họ Đỗ, mà con lại bị chứng đậu sởi mà chết!"

Đông Đế sợ hậu vận, không muốn giao đứa bé. Nhưng vợ chồng họ Đậu năn nỉ khẩn thiết, cuối cùng Đông Đế buông xuôi lòng, ông còn bày nhiều bài thuốc chữa chứng đậu.

Mỗi năm, Đông Đế tới nhà họ Đậu hai lần. Ông đến năm lần tất cả, đứa bé vẫn bình an...

Qua lần thứ sáu, Đông Đế đến nơi thì không còn ai ở đó cả. Người lối xóm nói, vợ chồng người này bị hổ xơi, bởi việc đi giữ dê ban đêm. Không biết ai ẵm đứa bé đi đâu...

Đông Đế bỏ không biết bao nhiêu thời gian đi tìm, vẫn không ra tông tích...

o O o

Đông Đế kể đến đó, hai cô cùng rơi lệ.

Tuyết Minh vừa khóc vừa nói:

- Tiểu muội chính là cô bé ở nhà họ Đỗ, trong mảnh vải kia ghi bằng máu với hai chữ Thiên Dương. Sau đó có người ở huyện Miên Thủy đem về nuôi, và gọi là Tuyết nhi. Người nuôi tiểu muội võ công cũng khá. Tiểu muội bắt đầu tập luyện từ hồi ba bốn tuổi.

Tuyết Minh dừng lại lau nước mắt rồi nói tiếp:

- Đến lúc năm tuổi, người nuôi ở Miên Thủy chết, thì người Bí Tàng cung đem tiểu muội đến đó ở và dạy dỗ đến giờ.

Tuyết Cừu chụp hỏi:

- Người Bí Tàng cung là ai?

Tuyết Minh nói:

- Vô Tận Tàng cao thủ. Hồi đó trong cung chỉ có vài ba người. Không ai biết tên họ và mặt mày của ông ta. Khi tiểu nữ đã biết suy nghĩ, đòi hỏi họ tên, Cung chủ nói tên là Tuyết nhưng không có họ!

Tiểu muội lại hỏi:

- Phải xưng hô với Vô Tận Tàng cao thủ thế nào?

Ông nói:

- Cứ gọi là Vô Tận Tàng cao thủ!

Tuyết Cừu hỏi:

- Còn Vô Tận Tàng cao thủ gọi tiểu thư là gì?

Tuyết Minh nói:

- Ngay từ bé, thường thì ông ta nói trổng, đôi khi ông cũng gọi là tiểu cô nương một cách xa lạ như vậy. Chưa có lần nào ông gọi khác.

Tiểu muội hỏi:

- Sao không cho tiểu nữ gọi ngài là tiền bối?

Ông nói:

- Chừng nào tiểu cô nương an bề gia thất, sẽ gọi ta cách nào cũng được!

Nàng nói tiếp:

- Hồi mới năm, bảy tuổi mà tiểu muội đã biết nghĩ đến việc xưng hô cho hợp với lễ giáo.

Lúc đó ông nói:

- Biết đâu hôn phu của tiểu cô nương lại là bạn vong niên của ta thì sao? Cách xưng hô ấy tới bây giờ cũng vậy...

Băng Kiên mới lên tiếng:

- Tiểu muội là đứa bé ở nhà Băng nhị nương. Mảnh vải trên phái tiểu muội vẫn được viết bằng máu với hai chữ...

Mọi người cùng nói một rập:

- San Phượng!

Tuyết Cừu kết luận:

- Vậy mảnh vải của Ngũ Ngoạn Cô có hai chữ Châu Âu. Và Ngũ Ngoạn Cô là chị cả!

Đông Đế nói:

- Thật là oan nghiệt! Thần quân và Ngũ Hoa là người nuôi nấng Băng Kiên và Ngoạn Cô, bây giờ lại trở thành là người đối đầu. Dù hai cô có không muốn đối đầu nhưng họ đã đối đầu Bí Tàng cung là đối đầu Tuyết Minh, tức là họ tự đối đầu với hai cô.

Băng Kiên nói:

- Tiểu nữ quyết không đối đầu với Thần quân, nhưng không trở lại Thần Quân phủ nữa. Tuyết Minh tỷ tỷ! Tỷ tỷ có cho tiểu muội đi theo tỷ tỷ không? Ở đây thật tù túng!

Tuyết Minh nói:

- Tỷ tỷ sẽ gởi thêm các cô bạn của hiền muội tới đây được không?

Băng Kiên nói:

- Tiểu muội ở hoài một chỗ ngán quá!

Đông Đế nói:

- Võ công của Băng Kiên chưa cao sâu. Hãy ở đây mà luyện, dù không muốn ở đây, có về bên kia cũng phải luyện để khỏi phụ lòng người có ý tốt với mình.

Mỗi người nói vào một tiếng, cuối cùng Băng Kiên quyết định theo Tuyết Minh về bên Bí Tàng cung.

Lã Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ có việc cần phải đi ngay, xin cho tại hạ lên đường trước.

Chàng chào mọi người rồi lên đường, ai nấy đưa cặp mắt buồn thiu nhìn theo...

Chương 22 - Giang hành

Lã Tuyết Cừu một mình trên bước sông hồ. Đi đâu chàng cũng thu nhặt tin tức của võ lâm, nhất là về Đông Hải Thần Quân và Ngũ Hoa đại sư.

Một hôm, tới một ngã ba, chàng dừng lại vì lòng phân vân chưa biết đi hướng nào. Bỗng chàng thấy từ xa một người khập khiểng đi lại. Dạng người ấy không có vẻ bệnh hoạn nhưng lại có chứng say. Trên tay, ông cầm hồ rượu vừa đi vừa uống.

Lã Tuyết Cừu nhớ tới lời Lý Di Niên nói, có một lão say mà công lực rất thâm hậu đã cho Bạch cốc chủ mượn quyển Đồ hình. Không chừng lão say đó là lão này cũng nên!

Hai bên đi lại gặp nhau. Tuyết Cừu chào lão rồi hỏi:

- Tiền bối say lắm rồi sao vẫn còn uống nữa?

Lão nói:

- Sao ngươi biết ta say?

Chàng đáp:

- Thấy tiền bối đi không vững!

Lão nhăn mặt mắng:

- Ngươi thật ngốc! Chiếc thuyền đi trên sông biển cũng lắc lư như vậy, nhưng có vững không? Nếu vững sao lại lắc? Nếu không vững sao lại không chìm?

Lã Tuyết Cừu hết ngõ đáp. Chàng chắp tay xin lỗi.

Lão xua tay nói:

- Ngươi có võ công cao, nhưng yếu lĩnh của nó ngươi không biết gì cả. Ta hỏi ngươi võ từ đâu mà có?

Chàng suy nghĩ một hồi, nói:

- Theo vãn bối, võ học hình thành theo kinh nghiệm về thiên nhiên của loài người qua nhiều thời đại. Họ lấy mây, nước, cây cối, động tác của chim muông điểu thú, mỗi ngày mỗi tiến dần, rồi kết hợp vào đó, sáng tác thêm ra!

Lão cười hắc hắc nói:

- Ta biết ngươi là một gã dốt nát. Ngươi có biết một đứa bé nếu như không được người ta huấn luyện ngồi, bò, đứng đi, thì cuối cùng cũng chỉ là loài đi bốn chân như khỉ vượn mà thôi. Thế võ đầu tiên nhất của con người là từ lúc biết bò đến khi biết đứng. Muốn đứng cho vững, thì cột xương sống phải ngay, hai chân phải thăng bằng, mà đường trung bình của nó là đường chia con người theo đường thẳng đứng thành hai phần bằng nhau.

Tuyết Cừu lấy làm ngạc nhiên cho sự lập luận của lão. Nhưng đó là những lập luận mới và chính xác.

Lão nói tiếp:

- Từ con người đứng, chuyển sang trạng thái đi là một thế võ tối thượng thừa thứ hai. Đi được bước đầu, thì ngàn bước cũng đi được, đó chính là sự tôi luyện. Từ đi chuyển sang chạy, nhảy là những thế võ thượng thừa tiếp theo... Nói tóm lại, nguồn gốc của võ học là tự thân con người tìm ra trước. Còn thiên nhiên chỉ là phần tác dụng về kinh nghiệm mà thôi...

Lã Tuyết Cừu chắp tay lại nói:

- Tiền bối nghị luận khúc chiết quá!

Lão nói tiếp:

- Trong võ học thường lấy hư làm thực, thực làm hư và trong cuộc sống, nhiều khi vẫn cần thiết như vậy. Ta đi có vẻ nghiêng ngả, nhưng sự thật là rất vững chắc, đó là hư hóa thực. Vững chắc bởi vì mỗi bước đi này là thừa kế mỗi bước đi trước đó. Mỗi lần cất bước lên là thân người phải chao động. Đó là thực. Có chao mới có vững. Không chao động, không thể nào đi được. Thực hóa thành hư...

Lã Tuyết Cừu nói:

- Ngôn ngữ của tiền bối rất thực tế nhưng cũng rất sâu xa!

Lão cười thật lớn rồi nói:

- Dường như ta nghe ngươi chỉ biết khen và chê chứ chưa có một lời cao luận nào?

Chàng nói:

- Vãn bối kiến văn thấp kém, rất mong tiền bối chỉ dạy thêm!

Lão nói:

- Ngươi đừng ngạc nhiên khi có người cụt một giò mà võ công thật cao! Thậm chí có cả người cụt cả tứ chi mà võ công của họ đạt tới mức tối thượng thừa!

Lã Tuyết Cừu nói:

- Vãn bối chưa từng nghe ai nói!

Lão nói:

- Thiền luận có câu "Tay không nắm cán mai. Đi bộ lưng trâu ngồi. Qua cầu trông nước chảy. Cầu trôi, nước chẳng trôi!". Võ thượng thừa là chỗ đó!

Lã Tuyết Cừu vừa mừng vừa sợ, chàng nói:

- Tiền bối quả là người uyên bác, tinh thông, trên đời khó có ai sánh bằng. Té ra bao nhiêu năm học võ nghệ, coi lại không có gì cả! Thật hổ thẹn!

Chàng nói rồi chào lão toan đi.

Lão hỏi:

- Bây giờ ngươi đi đâu?

Chàng thở dài não ruột nói:

- Thiên hạ mang mang, không biết đi đâu về đâu? Còn đường đi thì vãn bối cứ đi, không biết sẽ đến nơi nào, với cơ duyên gì đành chịu!

Lão cười:

- Ngươi không được gì cả! Một bài thơ, văn, phú... Đều phải có ý có đích. Việc làm con người dù lớn dù nhỏ phải có một ý thực tế. Lập trường không có làm sao có thực tài?

Tuyết Cừu nhìn lão trân trân, không nói được một lời. Bỗng chàng hỏi:

- Tiền bối phải chăng là tác giả của bộ Thập nhị đồ hình.

Lão nói gần xa:

- Hỏi chi câu ấy! Rất nhiều khi một vấn đề mà đọc giả giỏi hơn tác giả thì sao? Xưa nay kinh sách chỉ là phương tiện, chứ không phải chân lý! “Tận tín thư bất như vô thư” (Tin hết vào sách vở, thà đừng có sách vở còn hơn)! Ngươi hãy làm giùm cho ta một điều!

Chàng giật mình nói:

- Điều mà tiền bối nhờ vãn bối làm, chắc chắn vãn bối không làm nổi! Nhưng tiền bối cứ nói, vãn bối liệu sức mình thử có làm được chăng.

Lão cười:

- Càng lúc ngươi càng tỏ ra khiếp sợ, vậy làm sao thi hành được sở nguyện của mình? Ta đứng một giò, ngươi hãy vận hết sức bình sinh của mình đánh ra một chưởng xem thử kết quả tới đâu!

Lão nối khơi khơi vậy đó, mà chàng lại kinh sợ.

Tuyết Cừu nghiêm trang nói:

- Nếu nói về chưởng lực, thì vãn bối có thể đánh vỡ một khối đá. Tiền bối đừng nên làm vậy!

Lão như không nghe lời Tuyết Cừu nói, lão co chân mặt lên, cơ thể tựa trên một chân trái. Và thân hình vẫn lắc lư, lão nói:

- Ngươi ra tay đi!

Tuyết Cừu trợn đến rách con mắt ra nhìn lão, lòng nghi hoặc.

Lão giục:

- Xuất chưởng!

Chàng không còn cách gì khác hơn, đành đưa chưởng lên nói:

- Vãn bối cam đắc tội vậy.

Lão vẫn nheo mắt nhìn đám mây xa xa như để lắng nghe một điệu đàn kỳ bí, một điệu hát của thiên nhiên, hay lão đang ngắm nhìn một bức tranh vân cẩu? Lão dám hờ hững với cuộc sinh tử đến thế sao?

Tuyết Cừu rất tự tin ở sức mình. Chàng lập tức vận đến tám thành công lực, nhắm ngay lão mà xô ra một chưởng...

Luồng chường hùng hậu ấy vẫn khua động vào thiên nhiên phát ra âm thanh ồ ồ, phát ra tiếng gió vù vù...

Xem lại lão say kia... Vẫn là lão say tự thuở nào. Mắt lão xa vắng, thân hình lão vẫn lắc lư.

Lã Tuyết Cừu cảm thấy lão như ma quỷ từ cõi yêu tinh nào đó hiện về. Chàng không dám tin đây là sự thật.

Tuyết Cừu vỗ trán hỏi một câu bâng quơ:

- Thế này là thế nào?

Đột nhiên lão say bật cười, nói:

- Sự thật đó. Đổi trăm năm công lực chỉ có giá trị đối với con người, không mảy may nào giá trị với thiên nhiên. Ngươi thấy thân thể tuy lắc lư nhưng vẫn vững như thuyền đi trên sông... Ngươi phải hiểu như vậy mà luyện.

Lão toan quay mình đi, đột nhiên Tuyết Cừu quì xuống như một kẻ cầu đạo. Chàng nói:

- Tiền bối nếu không thánh nhân thì cũng thần nhân. Xin hãy giảng rõ tâm pháp cho kẻ cầu đạo này.

Một thiếu niên anh tuấn như chàng, một ý chí cương quyết, một tấm lòng kiên định như vàng đá, đôi mắt thuần thành khiến lão say kia có đôi nét cảm động, nói:

- Tùy theo đối tượng mà đặt mình vào hoàn cảnh để xử trí. Nếu đối tượng là dòng sông, thì ta phải là con thuyền. Nếu đối tượng là sóng bão, thì ta phải là con sò, vỏ sò... Nếu đối tượng là con thuyền, thì ta là vũ bão. Nếu đối tượng là núi thì ta là không gian. Nếu họ là không gian, thì ta là thời gian... Nói tóm lại, hãy vui chiếu vào thiên nhiên mà hành sự. “Thuận thi an giả tồn, nghịch thiên giả vong”, là ý này đây.

Tuyết Cừu xá một cái, nói:

- Vãn bối tâm niệm lời ngài. Ngài còn điều gì để chỉ giáo thêm nữa?

Lão nói:

- Ngươi luyện võ đến mức đó thế gian này chỉ có một vài người, vậy có nghĩa ngươi còn hạnh phúc. Còn nếu luyện như lời ta nói, đời ngươi sẽ cô đơn, bởi vì không còn biết buồn vui. Tùy ý ngươi lựa chọn.

Lã Tuyết Cừu chào lão rồi quay mình bỏ đi. Vừa đi, chàng chợt nhớ tới Lý Di Niên là Lý độc

cước, có khi là một hành khất túng thiếu.

Tuyết Cừu vội vàng quay lại gọi:

- Tiền bối! Tiền bối!

Lão dừng lại quay nhìn chàng.

Tuyết Cừu chạy đến nói:

- Tiền bối có tiền để độ nhật chăng?

Lão cười nói:

- Cảm ơn ngươi. Cỏ cây đứng một chỗ không nói năng, không biểu lộ mà vẫn sống được. Chúc ngươi tâm bình khí hòa.

Lão quay đi.

Tuyết Cừu lại cất bước... Vô định. Chàng vừa đi vừa ghi nhớ lại lời của lão say nói. Những lời đó với ngôn ngữ bình thường, nhưng với một ý nghĩa huyền nhiệm. Con thuyền, dòng sông, vũ bão, mảnh sò, gió mưa núi... Thật khó hiểu. Khó hiểu như vậy mà lại thật.

Thấy một khối đá bên vệ đường, Lã Tuyết Cừu vận đến tám thành công lực đánh ra một chưởng...

Bùng!

Khối đá vỡ làm ba mảnh và chuyển động... Bụi cát bay mù và những mảnh đá con vỡ vun ra. Một chưởng tảng đá vỡ, lão say lại tựa hồ như không, có kỳ không?

Thấy một chiếc đò dọc đang thong thả phơi buồm trên sông, chàng nhớ tới lời lão nói, chàng gọi lớn:

- Đò ơi! Đò...

Đò ghé vào bờ. Chàng bước xuống nói với vợ chồng người lái đò:

- Có thể nào cho tại hạ đi theo được không?

Gã chèo đò trạc tuổi chàng, ăn mặc lam lũ, nhìn chàng hỏi:

- Công tử đi đến đâu?

Chàng tư lự nói:

- Đi đến nơi nào nhân huynh không muốn đi nữa thôi.

Thấy gương mặt tuấn tú của chàng, hành lý không nhiều cho lắm, lại thấy chàng có vẻ đăm chiêu xa vắng, gã lái đò cười đùa:

- Dường như công tử bị tình phụ. Huynh muội tiểu đệ là khách thương hồ, thường mua bán tơ lụa châu ngọc trên khắp các bến sông, đôi ba tháng mới ghé về nhà một lần, công tử theo hoài được sao?

Chàng nói:

- Như vậy càng hay...

Thiếu nữ nói:

- Công tử đi theo mà không buôn bán gì thì phí thời gian quá. Trông nhân dạng của công tử là người học vấn uyên thâm, văn võ song toàn chịu khó nằm nhà ôn luyện để thi cử, rồi ra thi thố với đời chẳng có ích sao? Bọn tiểu muội chỉ vì cảnh sống mà xuôi ngược với gió mưa, công tử có kham được không?

Lã Tuyết Cừu thấy thiếu nữ hồn nhiên, ăn nói ra người có học. Họ là những người buôn bán tơ lụa vàng ngọc, mà lại ăn mặc lam lũ đơn sơ, bất giác chàng mến họ.

Tuyết Cừu chắp tay lại nói:

- Cảm ơn tiểu thư và công tử đã có lời khuyên. Tại hạ bây giờ không còn ao ước gì hơn là làm khách thương hồ một vài chuyến cho quen thuộc, cảnh ngộ có đun đẩy đến đâu cũng lấy làm vui.

Thấy chàng khẩn khoản. Họ mời chàng lên thuyền. Lên thuyền, chàng cởi bỏ hành lý, đao kiếm qua một bên, khoan khoái như người thoát được gánh nợ.

Chàng tạ ơn hai người rồi nói:

- Chiếc đò dọc này là cảnh ước mơ của tại hạ. Bây giờ đã chiều, hai vị để tại hạ lo cơm nước cho.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Tiểu muội là Vương Nhã Thi, thân huynh là Vương Nhã Thư. Công tử là khách, không phải lo gì việc cơm nước. Nếu biết lèo lái chèo chống thì phụ giúp chút ít là vui rồi.

Tuyết Cừu vui vẻ ngay, chàng nói:

- Việc đó tại hạ có khả năng.

Chàng nói xong, thay tay cho Nhã Thư. Anh em họ Vương thấy chàng thành thạo công việc, ăn nói nhẹ nhàng khiêm tốn, lòng họ cũng thấy vui vui... Họ lo sửa soạn buổi ăn chiều.

Chiếc buồm bọc no gió, thỉnh thoảng thuyền nghiêng lệch, hoặc lắc lư, chàng chế lèo, bẻ lái...

Tiếng nước reo hai bên mạn thuyền.

Về đêm gió nhẹ, thuyền lướt êm đềm dưới ánh trăng thanh. Ba người dùng bữa và nói chuyện vui vẻ.

Nhã Thi cầm lái. Nhã Thư lấy rượu ra, Tuyết Cừu ngửi rồi nói:

- Rượu này ngon. Tại hạ pha thêm một chút rượu đặc biệt để có vị thơm.

Chàng lấy trong hành trang ra lọ thần thủy, rót sang bên vò rượu kia chừng một chén, trộn lắc

thật đều.

Việc xong, chàng rót rượu mời:

- Vương huynh và Vương tiểu thơ dùng thử xem!

Anh em họ Vương tỏ ra thật tế nhị và cũng gan dạ. Hay là họ cả tin vào đối tượng? Ba chén rượu được nâng lên ngang mày. Sau những lời mời lịch sự, cả ba cùng làm cạn chén đầu tiên.

Nhã Thư chép miệng:

- Tuyệt! Hoàng đế ngự tửu chưa sánh bằng.

Nhã Thi nói:

- Tuyệt! Nhưng tiểu muội chưa thưởng thức rượu vua, nên không dám so sánh.

Huynh muội họ ghẹo nhau. Cả ba người cùng cười thoải mái.

Bỗng Nhã Thư có vẻ ngạc nhiên, nói:

- Đan điền bốc nhiệt, nóng lắm.

Nhã Thi cũng nói:

- Dường như rượu chạy khắp châu thân.

Tuyết Cừu cười:

- Hãy vận nội công một chút, sẽ bình thản ngay. Chén đầu thì vậy, sau có trớn rồi thì không cần vận công nữa.

Nhã Thi cười gượng:

- Bọn tiểu muội đâu phải là người giang hồ mà biết vận công?

Tuyết Cừu nghiêm trang:

- Xin tiểu thư đừng đùa việc này. Buôn bán trên sông nước, không ai không biết võ công? Rượu này giúp công lực của quý vị tăng bổ.

Vận công xong, họ thấy cơ thể khoan khoái dị thường. Cả ba lại trò chuyện vui vẻ.

Nhã Thi nói:

- Giờ tới giữa canh ba, tiểu muội cầm lái.

Giữa canh ba tới hết canh tư giao cho Nhã Thư. Giai đoạn chót giao cho công tử chưa biết tên họ.

Tuyết Cừu nói:

- Cứ giao thuyền này cho tại hạ suốt đêm. Quý vị ngồi vận công hoặc nằm nghỉ cho khỏe. Có gì trục trặc tại hạ sẽ đánh thức dậy. À, à... Tại hạ họ Lã.

Nhã Thi nói:

- Không phải bọn tiểu muội nghi ngờ gì, nhưng ngồi suốt đêm vậy e mất sức lắm.

Tuyết Cừu quay lại cầm lái. Anh em họ Vương dọn dẹp. Nhã Thi rửa chén bát. Nhã Thư ngồi vận công.

Thuyền vẫn lướt rào rào...

Tuyết Cừu hỏi:

- Nơi này là xứ nào?

Nhã Thi nói:

- Đây là nhánh sông Trường Giang. Rạng ngày, thuyền ta sẽ ghé lại bến Tân Du, mua bán nơi đây một ít, rồi đi mãi tới chiều ghé bến Vạn Lộc. Ta ngủ đêm nơi ấy.

Nhã Thi nói có vẻ thạo việc lắm. Nhã Thư ngồi vận công một chút, rồi ra trước mũi nằm. Nhã Thi nằm sau lái bên chỗ Tuyết Cừu ngồi. Nàng nhắm mắt, không biết nàng thức hay ngủ.

Tuyết Cừu vẫn bình thản cho thuyền chạy.

Một giờ, hai giờ trôi qua... Trời bỗng đen nghịt, gió thổi mạnh, sông nổi sóng. Tuyết Cừu xả lèo, cuốn bớt buồm.

Anh em họ Vương choàng tỉnh, nhìn trời mây nói:

- Quái lạ! Trời tháng này lại muốn mưa bão!

Tuyết Cừu nói:

- Cũng may là gần sáng rồi. Có đồ đạc gì lo đậy kín lại. Chuẩn bị đồ tát nước.

Mưa bắt đầu rơi, gió xát mạnh. Tuyết Cừu cho thuyền đi dọc theo bờ. Công việc rắc rối cũng trong giây lát đâu vào đó.

Anh em họ Vương có đồ mặc che mưa, còn Tuyết Cừu tha hồ để mưa tưới ướt.

Nhã Thư nói:

- Công tử để tại hạ lái cho, vào khoang nằm một chút cho ấm!

Tuyết Cừu cười:

- Sá gì chút nhỏ mọn này. Giờ sắp tạnh rồi. Hết mưa công tử hãy thay...

o O o

Sáng hôm sau, thuyền ghé bến Tân Du. Ghe thuyền nơi đây khá tấp nập. Có thể nói, có một chợ nổi ở đây.

Tuyết Cừu ngồi nhìn anh em họ Vương sinh hoạt. Họ lấy ra những cuộn tơ, những cây lụa đủ màu. Có người hỏi mua vàng, bạc, ngọc, châu...

Tuyết Cừu tự hỏi:

- Trên bờ sầm uất thế nào mà bến Tân Du có vẻ giàu sang thế?

Chàng cao hứng lây, lấy ra vài viên ngọc lúc trước ở trong bụng sấu, trao cho Nhã Thi, nói:

- Tiểu thư xem thử mấy viên này có bán được không?

Nhã Thi xem rồi nói:

- Hai viên này thuộc loại ngọc quý, công tử nên cất lại, bán uổng lắm.

Tuyết Cừu cười:

- Mang theo nặng nề. Tại hạ còn khoảng vài chục viên loại này nữa. Tiểu thư nhắm có dùng được thì lấy dùng. Để tại hạ giữ cũng vô ích mà thôi.

Nhã Thi thấy Tuyết Cừu soạn ra rất nhiều loại ngọc, nàng cầm viên Long châu lên, ngắm nghía một hồi nói:

- Viên này như tinh huyết kết thành, nặng hơn cả các loại ngọc. Cái này không bán được.

Chàng lấy lại bốn viên không bán là Long châu, Tử thạch quang, Dạ minh quang, Tị thủy châu... Còn lại bao nhiêu trao cho Nhã Thi, nói:

- Phần này của tiểu thư và công tử. Nơi nào họ mua được giá cứ bán mà dùng.

Nhã Thi cười:

- Nếu bán cho công tử thì tiểu muội bán. Còn bán để tiểu muội dùng thì tiểu muội không làm vậy đâu.

Hai ngươi cứ kèo nài qua lại, cuối cùng Tuyết Cừu nói:

- Thôi, bán vài viên để sắm sửa tiện nghi cho thuyền.

Bây giờ thuyền khách tấp nập bu quanh thuyền Nhã Thi. Vài người khách bước lên thuyền này, nhìn thấy Tuyết Cừu là người lạ, liền nói:

- Tướng mạo của vị công tử này làm sao là khách thương được.

Chàng chỉ cười không nói. Họ nói những lời đãi đưa để muốn mua cho được mấy viên ngọc kia. Một đại hán bảo Tuyết Cừu đưa ngọc cho hắn xem.

Tuyết Cừu toan lấy ra nhưng Nhã Thi nói:

- Số ngọc đó để dành lại về kinh đổi vài món đồ cổ.

Gã đại hán chộp lấy một trong hai viên, rồi bỏ vào túi, nói:

- Tại hạ mua viên này.

Nhã Thư cười cười:

- Các hạ đã trả giá chưa mà bỏ túi?

Hắn nói:

- Giá mấy ta cũng mua.

Nhã Thi nói:

- Có người đã trả một ngàn lạng vàng rồi đó. Các hạ trả cao hơn nữa, tiểu nữ bán.

Hắn nói:

- Ta đồng ý mua một ngàn mốt. Nhưng chuyến sau ta mới trả tiền, bây giờ chưa có.

Nhã Thư nói:

- Không được! Rõ ràng chúng ta không quen biết nhau, cũng không biết nhà của nhau, không thể bán chịu được.

Đại hán không thèm nói một lời, xô thuyền ra rồi cầm dầm bơi đi.

Có vài khách lên tiếng:

- Hồ đại gia làm ngang xương quá! Giữa ban ngày mà cướp cạn!

Vương Nhã Thư toan nhảy qua, nhưng Lã Tuyết Cừu nói:

- Để hắn đi!

Nhã Thi hỏi:

- Sao vậy?

Chàng cười:

- Vì tại hạ nhanh tay hơn hắn, nên đã đoạt lại ngay sau đó. Nếu chúng ta làm lớn chuyện, thì lần khác sẽ gặp rắc rối ngay.

Họ bàn tính rất nhỏ nên khách không nghe được việc gì!

Có người nói:

- Gặp Vương công tử hiền hậu để hắn đi thoát, chứ gặp mấy tay hảo hán khác thì tên kia khó mà ở yên được.

Buổi ấy Tuyết Cừu bán một viên, còn một viên nữa trao cho Nhã Thi nói:

- Tới bến khác bán.

Bây giờ họ mới tin lời chàng nói đúng.

Nhã Thi cao hứng nói:

- Ôi chao! Công tử là đại cao nhân, quỷ thần cũng không biết việc này...

Bán chỉ một viên, mà họ mua sắm. Cả trăm thứ vẫn chưa hết một nửa số vàng.

Tuyết Cừu nhờ đò mua chở ra mấy vò rượu to tướng, thơm ngon, cùng một số thức ăn loại sang rồi cho thuyền đi.

Nhã Thư cầm lái, Tuyết Cừu pha rượu, Nhã Thi làm thức ăn. Nàng nói:

- Tiểu muội đã mua cho công tử mấy cây vải này, dọc đường tiểu muội may cho công tử vài bộ đồ.

Tuyết Cừu nói:

- Cảm ơn tiểu thư. Hành trang của Tại hạ cũng còn được trên năm bộ. Tiểu thư đừng bận tâm đến nó làm gì. Chương trình chiều đến Vạn Lộc đã sắp đặt chưa?

Nhã Thi nói:

- Ở vạn Lộc khác hơn một chút. Thuyền ta cập bến, trao đổi mua bán một hồi xong việc, mướn vài người quen canh giữ thuyền, sau đó đi dạo phố...

Tuyết Cừu nói:

- Thuyền này giao cho người khác giữ không được đâu. Tại hạ coi thuyền cho hai vị đi.

Nhã Thư nói:

- Ở đây không sợ gì trộm cướp như nơi khác. Rất nhiều thuyền của cải hơn ta, họ cũng bỏ mặc đó mà lên bờ.

Tuyết Cừu không nói nữa. Chuyến đò dọc này làm chàng nguôi ngoai một vài chuyện giang hồ.

Cá rau tươi, rượu thơm, cảnh đẹp người đẹp... Ba người tha hồ ngất ngưởng.

Tuyết Cừu nói:

- Cảnh này sống hết đời cũng không biết chán.

Nhã Thi ý nhị:

- Công tử đi hoài, nếu không nhớ nhà thì nhà cũng nhớ, nhất là... Lã phu nhân.

Tuyết Cừu đang vui chợt buồn. Chàng nói:

- Tại hạ là khách không nhà, sống cô độc từ tấm bé. Thôi, chúng ta đừng nhắc đến việc đó nữa!

Họ ăn uống chuyện vãn buổi tiệc vui kéo dài tới Vạn Lộc.

Tuyết Cừu vẫn im lặng để nhìn thiên hạ mua bán. Trong mắt của chàng, cuộc sinh hoạt xã hội thế này cũng có phần nào an ủi.

Thuyền bán hơn nửa số tơ lụa, họ lại thu mua một số thổ sản chuẩn bị sáng mai đi bến khác.

Chàng thấy trong lòng có chút vui vui...

Nhã Thi trao đổi xong, trời cũng sẩm tối. Bây giờ anh em họ Vương càng thân thiết chàng hơn.

Nhã Thi kéo Tuyết Cừu lại, nói nhỏ:

- Ở thị trấn này có nhà Vương lão, bà con họ với gia đình tiểu muội. Ông ta buôn bán đồ cổ bảo kiếm, kỳ thư, cổ họa... Có thể nói còn nhiều hơn ở hai kinh, hoặc các thành phố lớn khác. Nếu công tử thích thì chúng ta sẽ tới đó.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ thích lắm. Nhưng đi mà bỏ thuyền thì tại hạ không an tâm. Hai vị đi, tại hạ ở lại là an toàn hơn cả.

Nhã Thư nói:

- Tại hạ ở nhà, Nhã Thi đưa công tử đi dạo.

Cực chẳng đã Tuyết Cừu mới chịu đi. Chàng mang theo thanh bảo kiếm và một ít tư trang, lên bờ. Cả hai cùng sánh vai đi như một cặp tình nhân.

Nhã Thi tính nết đoan trang, nói năng dịu dàng, lại có nhan sắc. Nếu nam nhân nào có phước gặp được người vợ thế này thì an ổn cả đời. Hai người đi mà thiên hạ cứ trầm trồ ngó theo mãi. Họ đi một hồi đến Vương gia trang. Cứ nhìn cách lễ nghi quý phái này đủ biết là một cự gia vọng tộc.

Người gác cổng thấy Vương Nhã Thi, vội đon đả chào hỏi. Hắn nói:

- Người bạn của tiểu thư có vẻ hào hoa lắm.

Hai người đi vào trong. Qua nhà khách, Tuyết Cừu thoáng thấy bên trong có rất đông khách giang hồ.

Gia nhân nói:

- Mời hai vị vào nhà khách có lão gia chờ.

Tuyết Cừu thấy sự có mặt của mình sẽ phiền, liền nói:

- Vương tiểu thư dắt mối để tại hạ mua cổ vật. Hãy báo với lão gia là vậy.

Gia nhân nói:

- Thì mấy người kia cũng đi mua đồ cổ đó.

Ý của Nhã Thi cũng muốn giới thiệu chàng với Vương lão, nhưng thấy chàng có vẻ rụt rè không thích, nên nói với gia nhân:

- Bạn ta chỉ muốn xem sách quý mà thôi. Không muốn vào chốn đông người. Ngươi bẩm với lão gia là vậy.

Gia nhân chạy vào, một chốc Vương lão bước ra, hai bên cùng chào hỏi.

Nhã Thi giới thiệu:

- Vị công tử này là bạn của điệt nhi. Hôm nay đưa công tử tới đây trước là thăm hỏi bá bá, sau tìm mua một số sách cổ vừa ý.

Vương lão hài lòng lắm. Lão đưa hai người vào phòng sách. Họ tham khảo các loại sách... Văn, võ, y, dược... Rất nhiều.

Tuyết Cừu nguội lạnh với mấy quyển kỳ thư. Bỗng Tuyết Cừu thấy một quyển sách mỏng trên dưới mươi trang có tựa là Hải triều âm, chàng lấy xem.

Lão họ Vương nói:

- Công tử không chọn quyển nào, lại chọn quyển triết học nhà Phật này.

Chàng mỉm cười chứ không trả lời. Lật vào bên trong chàng liếc sơ thấy sách lý luận về sự biến hóa của tịnh và động, hữu và vô, thanh và khí...Chàng hỏi mua quyển này.

Vương lão vuốt râu nói:

- Biếu không cho công tử đó.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Đám mua bán sách này là một bọn mắt thịt. Họ chỉ bán trang chứ không bán sách. Quyển vô giá thì họ cho không".

Chàng xem qua tranh. Nhiều bức tranh có giá trị về mặt nghệ thuật. Chàng chỉ xem qua, vì môn này chàng không sành và cũng không thích.

Bỗng chàng thấy có một bức tranh đề Vương Giải Ngữ, nét bút nguệch ngoạc thô sơ như trẻ con. Chàng nhớ tới Vương Giải Ngữ, là một cô nương chàng quen trong một đêm rồi xa nhau tới giờ.

Tuyết Cừu hỏi:

- Gia chủ có bán bức tranh này không?

Lão ngạc nhiên hỏi:

- Công tử thích bức này sao?

Tuyết Cừu gật đầu, nói:

- Tác giả bức tranh này có lẽ trẻ lắm. Bức tranh vẽ vô tình nhưng lại cố ý.

Lão nói:

- Công tử có nhận xét thật tinh tế. Tất cả các người xem và mua tranh, không ai để ý đến bức này. Ý nghĩa của nó là chiếc thuyền con đi trong sóng bão mà vẫn vượt được trở ngại. Vương Giải Ngữ là tệ nữ của lão phu bị mất tích từ hồi năm tuổi, nhân một chuyến vượt biển về quê...

Chàng hỏi thăm qua các điểm chính để nhận diện. Lão trả lời bộ dạng na ná, nhưng còn một vài điểm về những vết tích trên người, chàng chưa được biết qua.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu Vương tiểu thư còn tại thế, trong vòng một vài tháng, vãn bối sẽ đưa về đây cho Vương lão gia.

Nghĩ là chàng nói thế để xin bức tranh. Lão nói:

- Đây là kỷ niệm duy nhất của lão phu dù giá bao nhiêu cũng không bán. Với công tử thì lão phu sẽ tặng không cho công tử.

Tuyết Cừu lắc đầu nói:

- Vãn bối không dám nhận không. Nếu có thể được. Vãn bối mượn, chừng vài tháng vãn bối đưa tiểu thư về đây cùng với tranh này.

Chuyện con gái lão còn sống hay không, ai dám tin! Lão nghiêm giọng nói:

- Ta biếu mà công tử không nhận lại đòi mượn thật là kỳ. Nhưng nếu công tử thích quá thì hãy đặt cọc chừng khoảng một ngàn lượng vàng, lão phu sẽ trao ngay. Sau này bất cứ lúc nào đem tranh tới, lão phu sẽ trả vàng lại.

Nhã Thi lật đật nói:

- Bạn của điệt nhi không mang tiền theo, có thể thế một viên ngọc trị giá gấp đôi lần bức tranh, bá bá có nhận không?

Nàng nói xong, lấy ngọc ra dâng lên cho ông. Vương lão soi đèn xem ngọc. Lão khen:

- Viên ngọc này giá cũng đáng liên thành, làm vậy e rằng, bức tranh thất đức quá.

Tuyết Cừu nói:

- Không hề gì đâu. Chỉ cần hỏi người kia có phải là tác giả của bức tranh này hay không là xong.

Lão thấy chàng chất phác nói năng rất có hậu, gật đầu nói:

- Thôi, công tử cứ mượn đi, khỏi phải thế ngọc làm gì.

Chàng lấy bức tranh bỏ vào bao rồi dúi viên ngọc vào tay lão nói:

- Tiền bối cứ giữ lấy vật này, sau hẵng hay.

Chàng tiếp tục xem những bức tranh khác... Chàng lại hỏi mua một bức thứ hai, có tên là Không Sơn. Bức này vẽ hòn núi lơ lửng giữa không gian. Nét vẽ đặc biệt phóng túng, khiến người xem có cảm giác hốt nhập.

Lão nói:

- Bức tranh quái đản mà công tử cũng thích sao? Công tử ưng thì cứ lấy. Công tử trả ta vài lạng là được.

Tuyết Cừu cầm nén vàng đáng mười lượng đưa lão. Chàng rời thư phòng, lòng phơi phới.

Lão nói:

- Mời công tử vào phòng khách để lão phu giới thiệu cho mọi người biết.

Chàng nói:

- Bây giờ cũng đã khuya, bọn vãn bối trở lại thuyền.

Lão quay sang Nhã Thi hỏi han mọi việc.

Tuyết Cừu bỏ ra sân đứng ngắm trời mây, nhưng thật ra chàng đang kết hợp lời của lão say giảng với ý nghĩa các bức tranh qua sự trung gian của khí huyết

Một hồi, Nhã Thi bước ra cả hai cùng trở lại thuyền.

Về đến nơi, Nhã Thi nói:

- Công tử thật hào phóng mà cũng lạ kỳ. Sách và tranh mua ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Còn Vương Giải Ngữ, người ấy với tiểu muội cùng một tuổi, biết chết sống làm sao mà công tử dám hứa?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ trước đây có gặp Vương Giải Ngữ một lần. Hiện nay nàng ở một nơi kín đáo, tại hạ vốn biết nơi ấy. Không lý đời có hai Vương Giải Ngữ. Không ngờ đi chuyến này, tại hạ có lắm điều hay...

Vương Nhã Thi lại hỏi:

- Ở nhà Vương lão bá, công tử ngại gì mà không vào nhà khách?

Chàng đáp cho qua chuyện:

- Trong đó nhiều khách giang hồ phức tạp lắm. Vả lại, tại hạ không quen chỗ đông người. Bây giờ ta nhổ neo đi là vừa.

Chàng nói dứt câu, đã thấy một đám đông người, toàn là những tay giang hồ. Họ gọi:

- Mời Lã... công tử lên nói chuyện!

Tuyết Cừu nói với huynh muội họ Vương:

- Hai vị thấy chưa? May mà nơi đây chứ ở nhà Vương lão gia có phải là gây oán thù với lão gia không?

Chàng nói vói lên bờ:

- Lã Tuyết Cừu sợ gặp quý vị lắm, nên hắn đã trốn rồi.

Một tên chửi:

- Quân cẩu trệ! Chính là ngươi mà ngươi nói trốn rồi. Có chịu lên không?

Tuyết Cừu mang kiếm đứng lên, Nhã Thi kéo chàng ngồi xuống, hối anh mình nhổ neo...

Chàng nghĩ rất nhanh:

- "Ta không thể đi mãi trên chiếc thuyền này được. Nếu đâm chém một trận, lần sau họ sẽ truy sát những người trên thuyền này".

Chàng đành nhẫn nhục im lặng.

Nhã Thư nói:

- Không ai chịu nổi sự khốn nạn đó đâu! Tại hạ sẽ lên nói chuyện với họ.

Nhã Thư nói xong, phóng mình sang mấy thuyền đậu gần bên rồi vọt lên bờ.

Nhã Thư lên tới nơi đã thấy Tuyết Cừu đứng ở đó tự bao giờ. Nhã Thư nhìn chàng lộ vẻ khâm phục.

Đám giang hồ bao quanh hai người. Tuyết Cừu thấy đủ mặt mười ba bang phái, trong đó khách giang hồ chiếm một nửa.

Chàng nói:

- Cừu mỗ chưa từng giết những người vô tội. Hãy giải tán ngay đi để khỏi tốn xương máu.

Nhưng bọn kia vũ khí đã tuốt ra khỏi vỏ. Một tên nói:

- Lã Tuyết Cừu! Món nợ máu của võ lâm không thể nào bỏ qua được.

Một vài tên hung dữ phóng kiếm tới.

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ cũng chưa muộn, quý vị rút đi là hơn. Tại hạ rút kiếm khỏi vỏ, luôn luôn có sự đổ máu.

Nhưng từ tứ phía, bốn năm thanh trường kiếm đã chồm tới.

Tuyết Cừu lại kiên nhẫn thêm một phen nữa. Chàng chỉ lách người tránh, nhưng càng nhân nhượng họ càng làm tới.

Tuyết Cừu cảnh cáo lần sau cùng:

- Tại hạ vốn là Tiểu Sát Tinh, bình sinh không bao giờ muốn giết người. Nếu quý vị ép quá thì trong đám quý vị không biết ai mang nghiệp đoản số?

Chàng nói thì chàng nghe, đám bát nháo khép vòng vây kín vào. Có người cầm kiếm tay trái, có người sử dụng tay phải, có người sử dụng luôn cả hai tay, vũ khí của họ tự khua vào nhau.

Vương Nhã Thư nói:

- Chư vị anh hùng! Biết bao nhiêu người chết oan uổng trong việc ỷ đông hiếp ít? Làm thế này sao gọi là đạo lý?

Đến lúc này, Tuyết Cừu không còn nhẫn nhục nữa, chàng vỗ kiếm... Chớp người lên thi triển Vô ảnh hình kinh bay vút một vòng ra ngoài, lớp cao thủ giang hồ bên ngoài lập tức ngã xuống năm, bảy tên.

Bấy giờ người các thuyền buôn hò hét cầm vũ khí nhảy lên bờ, đi đầu là Vương Nhã Thi. Họ vừa đến nơi đã thấy đám "hào thịt" kia đã ngã xuống mười mất mạng. Bây giờ một số toan bỏ chạy.

Có tiếng chửi đổng:

- Mấy lão đầu bạc, mấy tên rừng rú bỗng xúi ta vào chỗ chết.

Đám hào kiệt ấy bây giờ chẳng khác gì đàn cá gom hết vào trong một chiếc đẩy...

Bên kia, đám thương hồ cũng tập hợp lại, trong tư thế chuẩn bị tấn công.

Hầu hết những kẻ có mặt ở đây đều thấy được cái uy vũ của Lã Tuyết Cừu.

Chàng nói:

- Chư vị! Cừu mỗ đã năm, ba lần không hoàn thủ và can gián, chư vị không nên ỷ chúng hiếp cô, không nên xuất thủ giết người vô cớ. Tuyết Cừu này đã đắc tội gì với chư vị?

Tuyết Cừu quay sang đám khách thương hồ, vòng tay nói:

- Huynh đệ! Chúng tôi rất cảm ơn tấm thịnh của chư vị bằng hữu, mong ngày sau có dịp báo đáp.

Nhã Thi chạy tới nắm tay Tuyết Cừu nói:

- Công tử luôn luôn có sự oan uổng phủ bao. Đã bỏ bộ đi thuyền mà oan nghiệp vẫn theo. Tại nhà Vương lão bá, công tử không xuất hiện, mà vẫn có người nhận ra, rồi kéo tới một cớ sự này.

Tuyết Cừu nói:

- Ta về lại thuyền thôi!

Về đến nơi chàng hỏi:

- Nhị vị còn cho tại hạ đi nữa không?

Anh em họ Vương nói:

- Ít ra chúng ta cũng đã trải qua hai ngày đêm rồi. Hoạn nạn có nhau, cho tới khi nào công tử không muốn đi nữa thì thôi.

Có vài thuyền nhân qua chuyện náo nhiệt vừa rồi, cũng ghé lại thăm và an ủi anh em họ Vương.

Sau đó Vương Nhã Thư kéo neo cho thuyền tiếp tục cuộc giang trình.

Giờ này mới vừa hết canh ba. Nhã Thư lái, Tuyết Cừu chong đèn ngồi nghiền ngẫm bộ Hải triều âm, Nhã Thi lấy vải ra cắt áo quần.

Tuyết Cừu đọc đã hai lần rồi mà không lãnh hội được ý nghĩa uyên ảo của sách.

Sang ngày sau, thuyền đi vào đoạn sông vắng. Hai bên bờ sông là cánh rừng còi bát ngát...

Tuyết Cừu hỏi:

- Thuyền chư vị đi vào những khúc sông vắng này có khi nào gặp cướp đón không?

Nhã Thư hỏi:

- Đoạn này thì không có, nhưng đoạn phía dưới kia thỉnh thoảng người ta cũng gặp. Vì vậy muốn tránh sự rủi ro, họ thường hợp chung với nhau thành một đoàn thuyền mà đi, có khi họ đi theo thuyền của quan quân, hoặc họ mướn đoàn áp tải của một tiêu cục nào đó, ít ai mạo hiểm. Thuyền của tại hạ cũng vậy, không dám đi liều.

Đi suốt một ngày đường không thấy xóm làng gì cả. Gần đến chiếu tối, ba người cùng thấy trên bờ sông có một thiếu nữ đứng gọi thuyền.

Bờ sông cách thuyền hơn một lần tên, Tuyết Cừu đang cầm lái, chàng hỏi:

- Có nên ghé thuyền vào không?

Nhã Thư nói:

- Nơi đây hoang vắng quá, nếu để cô ta ở lại một mình e bất lợi cho cô ta.

Tuyết Cừu cho thuyền vào bờ. Đến nơi chàng nhận ra, thiếu nữ chính là Vương Giải Ngữ.

Giải Ngữ nhìn Tuyết Cừu ngờ ngợ. Vì một đêm gấp rút trước đây, hai bên tuy gặp nhau nhưng chưa nói với nhau nhiều.

Tuyết Cừu hỏi:

- Vương cô nương còn nhớ tại hạ chứ?

Giải Ngữ lên thuyền rồi nói:

- Công tử là Lã Tuyết Cừu?

Chàng mỉm cười gật đầu và giới thiệu cho mọi người biết nhau.

Chưa ai kịp nói lời gì, Tuyết Cừu bỗng hỏi:

- Hồi năm tuổi, cô nương có một dạo đi thuyền bị bão tố sau đó rồi biệt gia đình đến giờ phải không?

Giải Ngữ bỗng u sầu, nói:

- Quả thật? Nhưng làm sao công tử biết?

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Hồi nhỏ tiểu thư thích chơi tranh và vẽ tranh lắm phải không?

Nàng gật đầu, đáp:

- Đúng rồi. Đêm ta gặp công tử chưa nói được lời gì, lần này gặp lại, đột nhiên công tử biết được việc quá khứ của ta?

Nhã Thi nói:

- Tỷ thử nhớ lại hồi nhỏ tỷ thường chơi với cô bé tên Vương Đoan chăng?

Giải Ngữ nói:

- Tới nay ta cũng không biết song thân ta tên gì. Nhưng anh em Vương Đăng, Vương Đoan thì ta chơi rất thân. Nhưng sao cô nương lại biết việc này?

Nhã Thi nói:

- Tiểu muội là Vương Đoan đây, còn đây là gia huynh Vương Đăng. Nay nhà tiểu muội không còn ở chỗ cũ nữa, mà là ở Tần Hoài. Còn hai ngày đường nữa thì tới nơi.

Bây giờ hai bên đã xác nhận ra có sự liên hệ gia tộc với nhau, họ lại chụm đầu kể chuyện đời xưa.

Tuyết Cừu im lặng đóng vai thính giả.

Chuyện vãn một hồi, Giải Ngữ hỏi:

- Sao Lã công tử lại lưu lạc tới đây?

Tuyết Cừu có vẻ xa vắng:

- Rất mệt mỗi trong vai trò một nhân vật giang hồ. Tại hạ bỗng nhiên chán đời. Sao cô nương lại bỏ Sầm lão sư và Bí Tàng cung mà đi.

Nàng nói:

- Bí Tàng cung có một sự thuyên chuyển người. Cha con Phùng Kỵ và Phi Quỳnh đang trên đường đi tìm Phi Loan. Cha con Thuần Vu Oanh Oanh đến Mê cung giữa đường gặp một lão say chân lại...

Tuyết Cừu á một tiếng, hỏi:

- Có việc gì xảy ra?

Nàng nói:

- Lão say ấy bị Thuần Vu Sanh và Oanh Oanh đánh cho một trận tơi bời.

Lão say vừa chạy vừa chửi. Cha con Thuần Vu đuổi theo, thấy khoảng cách gần như vậy mà họ đuổi cho đến mệt vẫn không kịp. Thuần Vu tiền bối dừng lại. Lão say tiếp tục moi bảy đời công nghiệp của họ Thuần vu ra chửi. Hai bên xáp đánh một trận dữ dội, lão say lại chạy. Họ đuổi nhau cho đến khi gặp cha con Lý Di Niên, Đà Tử, Phi Loan, Bạch La Phiến, Từ Nam Phủ, Mộc Thúy Hương, Vương Giải Ngữ, Sầm lão sư, Hoa Như Tuyết. Họ đang cụng đầu nói chuyện thì lão say điểm huyệt ta và vác ta đến đây, không một ai hay biết.

Lã Tuyết Cừu hỏi:

- Bây giờ lão say đâu?

Nàng nói:

- Lão đưa ta đứng đây đón ngươi và nhờ ngươi giải giùm mấy huyệt của ta do lão điểm.

Tuyết Cừu bắt mạch một hồi, nói:

- Tam tiêu kinh, phế kinh bị bế. Tại hạ biết chỗ ấy rồi.

Chàng dùng chân lực đả thông hai kinh này, một hồi Giải Ngữ cử động thoải mái.

Nàng nói:

- Với trình độ này, công tử đã trở thành đệ nhất cao nhân. Riêng ta nghĩ, lão say là một tuyệt đại cao nhân, xuất quỷ nhập thần, ngươi có tin không?

Tuyết Cừu không đề cập tới chuyện đó. Chàng đốt đèn lên và lôi bức tranh kia ra, nói:

- Cô nương có nhớ lại đây là bức tranh của cô vẽ không?

Nàng ngắm nghía một hồi rồi bật cười, nói:

- Chính ta vẽ đó. Đáng lý ta để là "Ưng vô sở trụ", nhưng ta lại không muốn mình làm một tiểu bồ tát, đành để Vương Giải Ngữ, lấy hồn và tên của tác giả thay tên tranh. Nhưng sao ngươi lại có bức tranh này?

Nhã Thi thuật lại mọi việc từ đầu đến cuối.

Giải Ngữ đưa tay lên ngực nói:

- Tạ ơn cao xanh, tạ ơn Túy lão tiền bối, tạ ơn chư vị. Như vậy là tiểu nữ sắp tới buổi trùng phùng rồi.

Nhã Thi hỏi:

- Bây giờ tỷ tỷ có muốn quay lại không?

Giải Ngữ nói:

- Nếu nhà ở gần đây thì cũng nên ghé lại, nhưng đã quá xa thì thôi, chờ đến Tần Hoài rồi hẵng hay.

Họ cho thuyền chạy, vừa nhâm nhi rượu vừa nói chuyện mãi đến khuya, thuyền tới một đoạn sông.

Tuyết Cừu nhớ ra nơi này, chàng và Tuyết Minh đã gặp bọn cướp do nhà Nam Mã Nguyện và Tu Kim Thọ chủ trương.

Chàng nói:

- Nơi đây thường xảy ra trộm cướp trên sông lắm.

Nhã Thư cười:

- Khách thương hồ sợ nhất là nơi này. Nghe đâu đám cướp đó đã giảm bớt.

Bỗng lúc đó, từ hai bên bờ sông, có mấy chiếc thuyền chèo ra như bay...

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời than:

- Lại đổ máu nữa rồi.

Bốn chiếc thuyền cướp và chiếc thuyền buôn đụng nhau.

Tuyết Cừu dưa mắt quan sát, thấy bên phía trái một thiếu nữ điều khiển, nhìn kỹ đó là Nam Mỹ Cơ. Phía bên phải là... Tu Kim Thọ.

Vương Giải Ngữ đứng bên phải, Lã Tuyết Cừu đứng bên trái.

Tuyết Cừu nói:

- Mỹ Cơ! Cô đã từ giã Báo Tinh mà làm nghiệp này sao?

Mỹ Cơ gặp Tuyết Cừu, nàng sững sờ một hồi, bỗng hét lớn:

- Ngươi đã giết phụ thân ta, có lý nào ta không dám giết ngươi.

Tuyết Cừu ôn tồn nói:

- Trong cái thế chẳng đặng đừng, nếu tại hạ không ra tay, thì hơn mười người ở đó sẽ giết tại hạ ngay. Trong đó có mẫu thân của cô nương nữa.

Mỹ Cơ nhảy thóc qua thuyền múa kiếm tấn công Tuyết Cừu. Còn đám người trên các thuyền cướp thấy chàng như thấy mặt hung tinh, chúng không dám nhảy sang mà đứng đó xầm xì.

Bên kia Tu Kim Thọ ra lệnh:

- Đục thuyền chúng ngay! Đúng là độc chước của mụ.

Tuyết Cừu nói nhỏ với Giải Ngữ:

- Bà ấy là vợ Lý Di Niên...

Nàng nói:

- Ta biết cả rồi.

Giải Ngữ nói:

- Nếu tên nào nhảy xuống sông, thì mụ là người bị ta giết trước. Ngoài ra, sẽ không còn tên nào sống sót.

Lời chắc nịch ấy khiến cho không một ai dám nhảy. Trong lúc đó, Mỹ Cơ vừa nhảy sang đã bị Tuyết Cừu điểm huyệt rồi.

Chàng an ủi:

- Dù sao cô nương cũng vẫn là nhân vật chánh phái. Tại hạ có bao giờ muốn làm tổn thương cô nương? Xin hãy cho hai thuyền kia lui lại.

Mỹ Cơ ngồi xuống khóc rống lên thê thảm... Nàng đau đớn vì thân phận đen đúa của mình.

Tuyết Cừu cảm thấy tội nghiệp cho nàng. Chàng giải huyệt cho nàng rồi nói:

- Hãy can đảm và bình tĩnh mới sáng suốt.

Bên kia Nam Kim Thọ cũng án binh bất động.

Vương Giải Ngữ nói:

- Tu phu nhân! Chỉ một tay bà mà hại không biết bao nhiêu người. Thật sự bà đã giết chồng và hại con, bà còn hại nhiều gia đình khác buôn bán trên sông. Hai đứa con của Lý Di Niên nghe tin bà như vậy một người đã tự sát, một người nữa phát điên. Hắn thường thả thuyền xuôi ngược qua lối này, giả làm một công tử hào hoa để được gặp bà, không chừng bà đã giết hắn rồi.

Tu Kim Thọ bỗng ối lên một tiếng rồi từ từ ngồi xuống... Bà ôm đầu lảo đảo...

Vương Giải Ngữ nói tiếp:

- Lý Yến Phi bây giờ nửa điên nửa tỉnh, ta gặp nàng một lần cũng ngay tại đây. Trước đó nàng sắp bị thất tiết trong tay Thần quân, may nhờ Bí Tàng cung cứu được. Nói trắng cho bà hay, Mỹ Cơ là cô gái đoan trang nhất, nhiều lần cũng bị nổi cơn điên vì bà. Bà sống mà tâm địa độc ác như vậy sao không tự xử lấy? Đến khi trời đất xử thì còn độc gấp trăm ngàn lần bà độc.

Tu Kim Thọ bỗng ngã ngửa ra trên sàn thuyền. Bên đây, Mỹ Cơ cũng thẫn thờ ngồi xuống, khi nghe kể lại một thảm kịch như vậy. Nàng không cần biết mẫu thân của nàng còn sống hay chết.

Bỗng nàng hét lên một tiếng rồi phóng mình xuống sông, trong lúc nước đang cuồng cuộn chảy.

Lã Tuyết Cừu vì đang theo dõi tấn kịch của Kim Thọ là chân hay giả, nên không kịp phản ứng, thì Nhã Thư đã phóng mình nhảy theo. Chàng lặn quờ một hồi ôm xốc nàng và bơi lại thuyền.

Thuyền vẫn lướt đi trong đêm...

Chương 23 - Hào Hoa công tử

Bến Tần Hoài...

Phong cảnh nơi đây thật trang nhã và thơ mộng. Từ bờ sông nhìn vào, đây là một thị tứ to lớn không khác gì châu thành. Bờ sông đậu san sát các loại thuyền, thương thuyền, du thuyền...

Sâu vào bên trong, các tòa biệt thự cao tầng nằm tựa vào nhau, bên cạnh đó cũng có những nhà bình thường.

Lã Tuyết Cừu đứng ngắm cảnh mà ngẩn ngơ.

Vương Nhã Thư chuyển hàng hóa vào bến, mà Tuyết Cừu tưởng như không hay biết.

Thuyền trống rồi, Nhã Thư bước tới vui vẻ nói:

- Mời công tử về tệ xá!

Tuyết Cừu giật mình, nói:

- Tại hạ lẩn thẩn mất rồi. Tâm lý của Mỹ Cơ hôm nay ra sao?

Nhã Thi mỉm cười:

- Công tử khỏi lo! Thân huynh nay làm nhiệm vụ động viên cô nàng. Hai người có vẻ... chịu nhau lắm!

Vừa đi, Tuyết Cừu vừa hỏi:

- Có gì làm chắc không?

Nhã Thi nói:

- Mỹ Cơ nói với gia huynh, sẽ theo thuyền mà trôi nổi khắp giang hồ, có nhiệm vụ áp tải hàng hóa.

Tuyết Cừu bây giờ mới cười:

- Vậy là đỡ lo!

Đoàn người bước lên bờ. Nhã Thi vừa đi vừa giải thích phong tục, phong cảnh nơi đây. Nàng nói:

- Nơi đây có tiếng là đất văn vật ngàn năm, nó phồn thịnh từ thời Đại Đường. Dòng sông này từ đây xuôi về Nam Kinh gọi là Tần Giang. Ở nhánh sông con dưới kia có đại tửu lâu Tần Hoài, mỗi ngày có hàng trăm, hàng ngàn khách giang hồ lui tới.

Tuyết Cừu có vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Với số khách đông như vậy chỗ đâu chứa thuyền, xe ngựa, chỗ đâu đặt bàn ghế, chỗ đâu làm

phòng trọ cho khách nghỉ lại?

Nhã Thi mỉm cười...

Trên đường vào thị trấn, hai bên phố xá cất chen chúc, thỉnh thoảng lại có một vài cây cổ thụ, một vài cổ vọng đài...

Nhã Thi nói:

- Sắp tới nhà rồi!

Nhã Thi đi nhanh về phía trước để báo tin.

Gia đình họ Vương nơi đây nổi tiếng là đạo đức và giàu có. Vương lão tuổi gần lục tuần, có năm con, hai trai ba gái, thứ tự Nhã Thư, Thi, Dung, Uyên, và trai rốt là Ngôn. Nhã Ngôn nay mười lăm tuổi. Cả gia đình văn võ đều có tiếng ở thị tứ này.

Cả bọn cùng kéo vào ra mắt ông bà Vương lão. Ông bà thăm hỏi từng người coi như người trong gia đình.

Việc người lớn đâu đó xong, họ để các con tiếp xúc với khách một cách tự nhiên.

Gia đình họ Vương bây giờ đột nhiên có năm bậc giai nhân đương độ và hai chàng trai phong nhã...

o O o

Họ nghỉ ngơi đến chiều, Nhã Thư nói:

- Tần Hoài là nơi danh lam thắng cảnh đã đi vào lịch sử. Công tử và quý tiểu thư đến đây mà không đến những nơi nổi tiếng thì thật là uổng.

Nhã Thi nói:

- Bọn tiểu muội ở nhà, nhị vị công tử đi đi!

Giải Ngữ nói:

- Nên đi chung cho vui.

Thật ra, đi chung thì cũng hơi khó, bởi vì có hai vị công tử mà đến năm vị tiểu thư. Nhưng rồi họ cũng sắp xếp để đi.

Cỗ xe song mã chở bảy người đến đại tửu lâu Tần Hoài.

Tuyết Cừu mặc y phục mới do Nhã Thi may, trông chàng như một thư sinh.

Giải Ngữ và Mỹ Cơ đi với Nhã Thư. Nhã Thi, Nhã Dung, Nhã Uyên đi với Tuyết Cừu. Để được tự nhiên, họ chia làm hai bàn gần nhau.

Tiểu nhị chạy lại, Nhã Thi gọi:

- Thố thố, Lộ Trúc tửu!

Tuyết Cừu lặng người. Đại tửu lâu này có hàng trăm thức nhấm, hằng trăm loại rượu, cớ sao Nhã Thi gọi hai món này trùng với Tuyết Minh trước đây?

Chàng hỏi:

- Món thố thố thì phải dùng với Lộ Trúc tửu sao?

Nàng nói:

- Không nhất thiết!

Tuyết Cừu hỏi Nhã Dung, Nhã Uyên:

- Nhị vị hiền muội có dùng rượu được không?

Nhã Uyên năm nay gần mười bẩy tuổi, lứa tuổi nằm giữa tuổi thơ và người lớn, có những tưởng tượng phong phú, những ước mơ thầm kín, đó cũng là lứa tuổi thích mạo hiểm, nghĩa hiệp.

Nàng đáp:

- Bọn tiểu muội thỉnh thoảng cũng dùng rượu, nhất là những thứ rượu quý này. Tửu lượng không tệ nhưng nếu đại ca không cho phép thì bọn tiểu muội không dám.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu huynh nào dám thế? Chỉ sợ nhị vị hiền muội dùng không quen, e khó chịu thôi.

Quán dọn rượu và thức nhấm ra...

Mọi việc do các cô khéo tay bày biện.

Tuyết Cừu quan sát tửu lâu này.

Đây là một đại khách điếm bốn tầng, mỗi tầng có vài chục phòng, trong đó có một phòng dùng để làm thực phòng.

Riêng tại sân này cũng đến vài trăm thực khách. Sang hèn, quan quân, giang hồ, vương tôn công tử cũng có thể ngồi ở đây, chẳng cần thiết phải lên lầu. Nơi này mát mẻ, phong cảnh lịch sự.

Nếu bàn nào không có người đẹp thì nhà quán sẵn sàng cung cấp mỹ nữ. Không biết quán này có bao nhiêu giai nhân?

Tuyết Cừu để ý thấy những người của quán mặc một loại y phục riêng. Nhờ vậy mà chàng biết bàn nào cũng có người của quán, duy hai bàn của chàng và Nhã Thư là không có.

Bỗng Nhã Thi hỏi:

- Công tử suy nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy? Khai cuộc đi chứ!

Cả ba cô mỉm cười nhìn chàng.

Tuyết Cừu nói nhỏ:

- Quán này không phải là quán phục vụ cho khách một cách thuần túy. Họ có mục đích mưu đồ riêng.

Nhã Thi nói:

- Công tử căn cứ vào đâu mà xác quyết việc này?

Tuyết Cừu nói:

- Cứ nhìn những người tiếp khách nơi đây đủ biết họ có võ công rất cao. Có điều chưa biết họ là người trong tổ chức nào đó thôi.

Nhã Dung nói:

- Mặc họ! Chúng ta đang là thực khách, thì hãy tròn vai trong việc ăn uống là vui. Dây vào giang hồ thì thường hay đổ máu. Vô sự tiểu thần tiên!

Mỗi người mỗi câu, bàn tiệc này trở nên sôi nổi. Bàn Nhã Thư bên kia cũng linh hoạt không kém.

Chợt Nhã Dung nói:

- Nhìn phong thái của công tử, tiểu muội dám nói rằng, khắp cả Trung Nguyên này không có ai tài hoa bằng. Bởi vậy, tiểu muội đặt cho đại ca một tên khác, đó là Hào Hoa công tử.

Tuyết Cừu thản nhiên nói:

- Tiểu huynh là kẻ bần hàn cùng khổ. Y phục này của Nhã Thi may cho. Tiểu huynh không xứng với lời khen đó.

Nhã Uyên nói:

- Đại ca quá khiêm tốn! Khiêm tốn là đức tính tốt. Nhưng đại ca cứ nhận cái hiệu mới này, sẽ bớt đi sự phiền toái.

Tuyết Cừu phải công nhận Nhã Uyên rất sâu sắc. Chàng nói:

- Cảm ơn chư vị! Nhận thì tiểu huynh cứ nhận, nhưng mà xưng hô làm sao đây? Ví dụ có người hỏi các hạ tên gì, chả lý phải đáp Hào Hoa công tử?

Nhã Uyên nói:

- Có sao đâu? Nếu đối tượng là kẻ đối đầu, thì đại ca cứ xưng vậy là yên ổn. Còn kẻ biết điều, đại ca cứ nói thật tên mình.

Tuyết Cừu cười:

- Hay lắm! Từ nay tiểu huynh lại có thêm một mỹ hiệu là Hào Hoa công tử. Đa tạ chư muội.

Chợt có một thiếu nữ ăn mặc sang trọng, từ trong quán thoăn thoắt tiến về phía chàng. Nàng chào mọi người rồi nói:

- Chủ nhân của bổn quán có ý muốn gặp công tử?

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Muốn gặp tại hạ? Chủ nhân của quý quán là ai? Và cô nương biết tại hạ tên gì?

Thiếu nữ nói:

- Xin công tử thứ lỗi, tiểu muội chỉ biết vâng lời ngoài ra không biết gì cả.

Nhã Thi nói:

- Xin cô nương hãy chịu phiền vào trong hỏi lại chủ nhân, chủ nhân là ai, mời vị công tử đó tên gì, để khỏi có sự nhầm lẫn. Nếu cần thì bàn này mời chủ nhân diện kiến.

Thiếu nữ có vẻ buồn, quay mình bỏ đi. Một lát nàng lại trở ra, nói:

- Chủ nhân không muốn xưng tên giữa đông người. Chủ nhân cũng không biết tên công tử, chỉ thấy công tử là khách có tướng mạo sang trọng. Chủ nhân muốn gặp để trao đổi vài việc, xin công tử vui lòng cho!

Ba Tỷ muội họ Vương cau mày, nhưng Tuyết Cừu nói:

- Được tại hạ sẽ vào!

Thiếu nữ chào rồi lui gót.

Nhã Thi nói:

- Mới vừa đặt tên Hào Hoa công tử thì đã có chuyện xui rồi.

Nhã Uyên nói:

- Chắc là không việc gì.

Tuyết Cừu đứng lên nói:

- Chư vị yên tâm! Tại hạ vào đó một lát rồi ra ngay!

Nói xong, chàng thong thả đi vào.

Thiếu nữ khi nãy đứng chờ chàng bên cửa, tiếp và đưa chàng vào phòng.

Nàng gõ cửa. Cửa mở, nàng nghiêng mình nói:

- Tiểu nữ đã làm xong việc!

Chủ nhân ra hiệu cho nàng lui gót.

Chủ nhân là một thiếu phụ trạc chừng ba mươi, tướng mạo trang nhã, đẹp tuyệt trần. Nàng y vận lộng lẫy. Da trắng như bạch ngọc, mắt êm dịu... Cả hai cùng nghiêng mình chào nhau. Thiếu phụ nhìn chàng chăm chăm và chàng cũng êm đềm nhìn lại nàng. Chưa ai lên tiếng...

Gió lùa vào rèm lay động. Thiếu phụ khẽ mỉm cười nói:

- Mời công tử vào!

Tuyết Cừu chưa bước vào, hỏi:

- Chủ nhân có tướng mạo cao quý thay! Chẳng hay... Nương tử cho gọi tại hạ có việc gì?

Nàng đáp:

- Thì cứ vào bên trong đàm luận!

Nàng đưa tay mời vào. Căn phòng hẹp nhưng sang trọng, trần thiết đơn giản và trang nhã. Vài bức cổ họa, dăm mười quyển sách trên án thư.

Một giường ngủ chưa buông rèm, một bàn tiếp khách có khảm xa cừ và ngọc. Trên bàn có bình rượu và bình trà. Hai ghế ngồi không đặt đối diện mà đặt cùng một bên.

Thiếu phụ nói:

- Mời công tử ngồi!

Tuyết Cừu chưa kịp nói gì, nàng nắm tay kéo xuống.

Tuyết Cừu hỏi:

- Nương tử có biết tại hạ? Và xin cho biết quý danh để tiện xưng hô.

Nàng nói:

- Chắc công tử ngạc nhiên lắm. Tiện thiếp là Uất Trì Thánh Linh. Tệ phụ đã qua đời, vừa mãn tang. Xin công tử cho biết cao danh!

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là chủ nhân không biết tại hạ. Đã không biết sao lại mời vào đây?

Nàng rót ra hai cốc trà và một chén rượu, nói:

- Lý do sẽ nói sau, xin công tử đừng nóng lòng. Mời dùng trà, dùng rượu.

Tuyết Cừu nói:

- Thiên hạ đặt cho tại hạ cái tên... Hào Hoa công tử. Xin nương tử cho biết lý do có buổi gặp này?

Nàng mỉm cười nói:

- Công tử nhấm chút rượu hoặc trà đi đã Tiện thiếp có nghe người ta diễn tả lại diện mạo công tử như thế... như thế... với cái tên là Lã Tuyết Cừu...

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- “Thì ra nàng biết... ta! Nhưng dòng họ Uất Trì xưa nay là chánh phái. Nhưng ý nàng thế nào? Thật khó hiểu!”

Tuyết Cừu nói:

- Vậy tại hạ là Lã Tuyết Cừu! Nói trắng ra, tại hạ là kẻ thù của võ lâm, phu nhân ý định thế nào với tại hạ?

Khánh Linh đáp:

- Cuộc sống không có trở lực, không thú vị. Cuộc sống mà mọi người đều phải thuần phục mình cũng không thú vị. Tiện thiếp là người làm cho công tử thấy cuộc sống có ý nghĩa. Mời công tử cầm chút rượu.

Tuyết Cừu bưng chén rượu lên nói:

- Đa tạ phu nhân! Tại hạ chỉ là tên thôn phu, nghề văn nghiệp võ không thông. Phu nhân dạy những lời cao sâu khiến tại hạ không hiểu.

Chàng nói rồi cạn ly rượu, đứng lên chắp tay nói:

- Thân hữu tại hạ đang ngồi chờ ngoài kia, có lẽ họ đang thắc mắc.

Khánh Linh cười:

- Công tử vội thế! Chén rượu vừa rồi, công tử uống một hơi, sao không vận nội công thử, có gì trở ngại chăng?

Tuyết Cừu nói:

- Phu nhân là bậc giai nhân, khuynh quốc. Rượu dẫu có pha chút độc cũng chả sao. Vì đó là tính nết của người đẹp.

Khánh Linh đứng lên nói:

- Công tử bận về với thân hữu. Ta đợi công tử cuối tiệc vậy.

Nàng đưa Tuyết Cừu ra cửa.

Tuyết Cừu về lại bàn mình.

Nhã Uyên hỏi:

- Ai gặp công tử?

- Chủ nhân! Tuyết Cừu đáp.

Nhã Thi nói:

- Theo chỗ tiểu muội biết, chủ nhân của quán là một giai nhân. Người ấy cao ngạo hơn hoàng hậu, ít ai được gặp mặt. Hôm nay bỗng nhiên muốn gặp công tử, tức là bên trong có một mưu tính gì. Công tử phải cẩn thận!

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư nói đúng. Nhưng họ cố ý tìm ta, ta lại từ chối sao? Tại hạ đã từng vào sinh ra tử nhiều phen. Ở bến Tần Hoài này nếu có một chút thử thách, thì đó cũng coi như kỷ niệm mà thôi. Xin đừng bận tâm!

Nhã Thư và hai nàng ngồi bàn bên kia thấy Tuyết Cừu ra với gương mặt bình thản, họ cũng yên tâm.

Trời vào khuya, khách vào càng nhiều, đó là đặc tính của khách điếm Tần Hoài.

Tuyết Cừu nói:

- Sau buổi tiệc này, sáu vị ra về, tại hạ cần ở lại nghiên cứu vài việc.

Mỹ Cơ và Giải Ngữ cùng nói:

- Ta ở lại với công tử!

Tuyết Cừu mỉm cười:

- Cứ yên tâm! Ở lại đây thì khó điều tra lắm. Nếu đến trưa mai mà tại hạ không về, thì quý vị sẽ tính sau.

Nhã Uyên nói:

- Thôi, ta về, để công tử dễ làm việc.

Mọi người cùng lên xe ra về. Tuy vậy, dường như ai cũng thấy có vẻ lo lắng, nhất là Nhã Thi và Nhã Uyên.

Tuyết Cừu ngồi lại một mình, nhâm nhi với bình rượu còn lại.

Thiếu nữ khi nãy lại ra nói:

- Mời công tử vào.

Nàng nói xong rồi bỏ đi.

Tuyết Cừu đứng bên cửa ngần ngừ một chút, chàng gõ cửa. Có tiếng của Khánh Linh:

- Cứ tự nhiên!

Tuyết Cừu đẩy nhẹ cửa, thấy Khánh Linh đã mặc y phục khác. Trước đèn nàng đẹp lộng lẫy, không ai tưởng nổi đó là thiếu nữ ngoài đôi mươi! Vẻ đẹp của nàng có chút gì khêu gợi, nhưng gương mặt không mất đi nét

đoan trang chân chính.

Khánh Linh bước tới nắm tay chàng nói:

- Sở dĩ tiện thiếp muốn gặp công tử cũng chỉ muốn ấn chứng ở công tử một vài việc.

Chàng hỏi:

- Xin phu nhân dạy rõ!

Khánh Linh nói:

- Tiện thiếp là đệ tử Bát Quái giáo. Chắc công tử nghe nói đến giáo phái này rồi chứ?

Tuyết Cừu nói:

- Bát Quái giáo chia làm hai phái, cựu phái giữ tên cũ, tân phái đổi tên là Thiên Lý phái. Cả hai phái cùng thờ Lý tổ sư...

Khánh Linh mắt sáng lên, nói:

- Kiến thức của công tử sâu và rộng. Giờ Tý này, ngay tại tửu điếm Tần Hoài, có tất cả tám vị đại diện của tám giáo phái sẽ có một cuộc công chứng võ công. Ta muốn công tử đại diện Bát Quái giáo mà thi thố...

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không ở trong giáo phái này, thì tư cách đâu mà đại diện?

Nàng lại nói:

- Nhưng tiện thiếp nhờ...

Tuyết Cừu minh định thái độ mình:

- Nếu ai bức hiếp phu nhân, hoặc làm một việc bất công, Tuyết Cừu này có thể ra tay can thiệp. Còn Bát Quái giáo nhắm đủ khả năng thi thố được thì tham dự, không thì thôi, chứ có ai ép?

Khánh Linh kéo Tuyết Cừu ngồi xuống trên... Đùi mình, một tay nắm tay chàng, một tay quàng qua vai chàng, nhưng kiểu ngồi này thật trái ngược. Thà Tuyết Cừu làm vậy thì được.

Chàng bình tĩnh nói:

- Phu nhân nên để cho tại hạ được tự nhiên!

Chàng nói vậy nhưng vẫn cứ ngồi trơ ra đó.

Khánh Linh đi ra ngoài đề:

- Công tử đã nổi tiếng là... Hào Hoa công tử, thì vướng bận gì thế ngồi này chứ?

Ngồi như vậy, tức hai người đã gần sát nhau.

Tuyết Cừu nghe mùi hương thoang thoảng từ cơ thể nàng toát ra... Nhưng chàng cố gắng giữ thái độ bình tĩnh để đối phó mọi việc bất ngờ.

Khánh Linh nói:

- Tiện thiếp hiện là quyền Chưởng môn Bát Quái giáo. Tín đồ Bát Quái giáo bị hạ sát khắp nơi, do sự kỳ thị về tông giáo... Tiện thiếp lấy làm đau đớn! Nếu đêm nay không thắng mấy giáo phái kia, thì không thể cứu vãn bản giáo được, và ngay tại đây, tiện thiếp giao quyền Chưởng môn lại cho công tử...

Tuyết Cừu suy nghĩ:

- "Chẳng lẽ nàng vì giáo phái của mình mà dùng mỹ nhân kế? Và nếu vậy thì cái tinh thần của tông giáo đâu còn?"

Tuyết Cừu xô nhẹ nàng ra nói:

- Giả sử phu nhân đối xử với tại hạ một cách nghiêm túc, có nghĩa là đừng qua trung gian của nhan sắc, thì Tuyết Cừu này còn có thể nghiên cứu, nên giúp cho quý giáo hay không. Còn phu nhân làm thế này, vong hồn người chín suối cũng buồn, và việc làm của tại hạ cũng không có ý nghĩa.

Khánh Linh giương đôi mắt đen láy nhìn chàng nói:

- Công tử chớ ngại! Nói vậy chứ ta đâu đã xuất giá bao giờ? Ta cũng một con người như ai cũng có rung động, buồn vui và có nữ nhân nào không ao ước người tình của mình là bậc hào kiệt? Công tử có giúp ta không?

Tuyết Cừu nói:

- Hãy chính danh rồi mới định phận! Tại hạ đành phụ lòng của tiểu thư!

Khánh Linh nói:

- Vậy là máu của Bát Quái giáo tiếp tục chảy! Mời công tử theo ta!

Nàng nói xong bước tới cửa phòng bên cạnh.

Đây là căn phòng lớn, chứa rất nhiều đồ đạc, từ đao kiếm, lọ chai, sách vở...

Phòng này có cửa chính và cửa hông, lại có cầu thang lên phòng trên.

Tuyết Cừu theo chân Khánh Linh lên phòng trên.

Bên ngoài phòng này treo đèn lồng và kết hoa. Bước vào bên trong, phòng đã trần thiết theo dạng nghi lễ như để tiếp đón bậc đại khách.

Có chín chiếc ghế đặt theo kiểu vòng tròn, ghế nào cũng phủ vải hoa, trước ghế có một bàn nhỏ, cao và trên đó có một lọ hoa nhỏ, tươi và ngát hương.

Nàng chỉ chiếc ghế trong cùng có phủ vải hoa đỏ, nói:

- Mời công tử an tọa!

Cả hai cùng ngồi xuống hai chiếc ghế kề nhau.

Một thiếu nữ bên ngoài bước vào nói:

- Bảy vị nương nương đã đến đang đợi lệnh Chưởng môn!

Khánh Linh nói:

- Hãy duy trì trật tự ở tửu lâu trong lúc ta bận việc! Mời tất cả lên đây. Kẻ tùy tùng của họ mời vào phòng bên tiếp đãi trà nước tử tế!

Khánh Linh kéo tay Tuyết Cừu bước ra cửa, nói:

- Chúng ta cũng phải nghênh tiếp họ. Trừ hai ghế khi nãy, công tử hãy hướng dẫn họ ngồi vào ghế nào cũng được.

Giây phút, dưới lầu kéo lên rất đông... Bảy vị nương nương là bảy thiếu nữ trẻ đẹp tinh khôi và ăn mặc nhiều kiểu khác nhau.

Người đi đầu là thiếu nữ áo hồng thêu hoa sen xanh đi kèm với... Con hồng hạc cao lớn dị thường, có thể chở người mà bay.

Khánh Linh đưa tay lên ngực làm dấu hiệu chào hỏi. Nàng giới thiệu:

- Thanh Liên giáo chủ Huyền Hoa.

Kế đó thiếu nữ thứ hai mặc y phục màu xanh, thêu hoa sen hồng.

Khánh Linh hô:

- Hồng Liên giáo chủ Tống Vân.

- Kế đến, Bạch Liên giáo chủ Hư Trinh.

- Đạo cô Tả Anh Huệ.

- Ni cô chưa xuống tóc Ngũ Ngoạn Cô.

- Thiên Lý giáo chủ Quách Đinh San.

- Toàn Chân chưởng môn Ngọc Diêu Quỳnh.

- Và cuối cùng Bát Quái chưởng môn đeo phù hiệu hình bát quái Uất Trì Khánh Linh.

Tất cả tám người ấy ngồi theo sự sắp xếp của Tuyết Cừu.

Sau bảy người này còn có một đám tùy tùng hoàn toàn là nữ cũng trẻ đẹp, ăn mặc theo giáo phái của họ. Dĩ nhiên tất cả đều mang vũ khí.

Điều ngạc nhiên nhất trong đám bảy người này có Ngũ Ngoạn Cô. Nàng thấy Tuyết Cừu nhưng vẫn làm mặt lạ.

Con hồng hạc đứng bên cạnh Huyền Hoa cho nàng tựa tay. Huyền Hoa có dáng tiên phẩm, trang trọng và cao nhã vô cùng!

Trong đám quần hồng này nàng là người tuyệt vời nhất!

Ngoài Ngũ Ngoạn Cô, người nào cũng nhìn Tuyết Cừu bằng cặp mắt tò mò lẫn kinh dị.

Khánh Linh nói:

- Nhân trên bước trường du của Hào Hoa công tử, bản giáo có mời công tử ở lại để làm chứng nhân cho cuộc hội ngộ hôm nay!

Ngũ Ngoạn Cô nói:

- Theo điều lệ, không có người lạ nào ngoài tám vị Chưởng môn. Hơn nữa, nơi đây là giới nữ lưu sinh hoạt, vậy yêu cầu Hào Hoa công tử hãy ra ngoài!

Lã Tuyết Cừu đứng lên, chào tám nàng tiên, xong rồi nói:

- Tại hạ vốn không muốn có việc náo nhiệt này. Nhưng do sự khẩn khoản của chủ nhân, là muốn nơi đây sắp xếp có sự công bằng. Nếu chư vị thấy không cần thiết, tại hạ xin lui gót vậy!

Chưởng môn Toàn Chân Ngọc Diêu Quỳnh nói:

- Đây là hảo ý của Bát Quái chưởng môn và cũng là thiện ý của Hào Hoa công tử, bản Chưởng môn ủng hộ đường lối này.

Sáu vị tiên nữ kia đều tán đồng.

Ngũ Ngoạn Cô đứng lên nói:

- Nếu vậy, ni nữ xin cáo lui!

Nàng nói xong quay gót.

Tuyết Cừu chận lại nói:

- Kẻ sắp thành chánh quả mà cũng nóng giận sao?

Bốn tiếng sắp thành chánh quả rất mầu nhiệm. Nàng đã từng chung đụng với Tuyết Cừu không biết bao nhiêu lần sắp thành, thế mà vẫn bất thành.

Trước những cảnh đó có khi nàng bẽ bàng, có khi đau nhói, có khi oán hận, có khi mang mang dại khờ...

Gặp chàng lần này, không biết bao nhiêu là xúc động, nhưng tại sao nàng phải làm vậy? Không biết bao nhiêu điều Tuyết Cừu muốn nói. Nhưng tạm thời chàng phải ẩn nhẫn.

Ngoạn Cô liếc xéo chàng một cái rồi ngồi xuống lại.

Khánh Linh nói:

- Xét về nguồn gốc, tám giáo phái chúng ta là một. Cũng bởi thời buổi nhiễu nhương, nên giáo lý bị suy đồi. Người khác tông phái sát hại lẫn nhau. Tệ giáo mời chư vị đến đây để tìm phương pháp hòa giải. Xin chư vị cho lời cao luận...

Sau lời Khánh Linh, không biết bao nhiêu lời tranh luận sôi nổi. Mỗi người mỗi ý, mỗi lời mỗi kiểu, không ai nhường ai.

Tuyết Cừu ngồi lặng thinh mỉm cười...

Có tiếng của hồng hạc ré lên... Mọi người im lặng nhìn nó.

Huyền Hoa nói:

- Ta muốn biết qua võ công của Hào Hoa công tử!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ luôn luôn đứng ngoài sự tranh chấp của quý vị. Nếu không được như vậy, tại hạ xin cáo lui.

Ngoạn Cô đứng lên nói:

- Ta mời Thanh Liên giáo chủ!

Tuyết Cừu nói:

- Xin Thanh Liên giáo chủ đừng cho hồng hạc trợ chiến!

Câu nói đơn giản như vậy khiến Ngoạn Cô thấy mát lòng, vì nói vậy, tức là chàng có ý yểm trợ ngầm cho nàng.

Nhưng Huyền Hoa lại nói:

- Con hạc này nó quen giúp cho chủ. Không nên coi nó là một nhân vật, mà chỉ nên xem mỏ là một vũ khí! Nếu quý vị có trường hợp như vậy, ta chấp nhận thôi! Chưa đấu mà đã có sự tranh cãi rắc rối!

Ngoạn Cô nổi máu lên, nói:

- Cũng được! Nhưng ta giết con hạc trước, tức là Giáo chủ chịu thua cuộc chứ gì?

Huyền Hoa gật đầu:

- Đương nhiên!

Ngũ Ngoạn Cô rút kiếm. Huyền hoa đưa song chưởng hợp theo lối chữ Thượng. Nàng phất ra một chưởng, hồng hạc cũng bay tới tấn công.

Ngoạn Cô múa kiếm đâm tới phía người và hạc.

Keng một tiếng, mỏ hạc đã ngoạm lấy kiếm Ngoạn Cô. Cả phòng, ai cũng kinh dị.

Bấy giờ Huyền Hoa tung chưởng đánh tới...

Ngoạn Cô một tay giằng kiếm lại, tay kia đánh ra một chưởng cho hạc lui, trong lúc chân nàng thi triển bộ pháp để tránh chưởng của Huyền Hoa.

Hạc nhả kiếm ra và bay thốc tới đá vào nàng.

Cặp giò nó cao gần ngang chân người. Mỏ và chân hạc rắn như sắt, quả là một loại vũ khí đặc biệt nhất cổ kim. Đó là chưa kể chưởng lực của Huyền Hoa mạnh và nhanh đáo để Ngũ Ngoạn Cô dùng phân thân thuật mà đấu với hạc và Huyền Hoa.

Không rõ sao hạc lại múa. Người đứng bên thấy có bốn con hồng hạc chống với bốn nàng Ngoạn Cô.

Huyền Hoa chắp tay đứng nhìn, thỉnh thoảng đánh ra một vài chiêu để yểm trợ cho hạc.

Trường hợp lạ kỳ này, Tuyết Cừu và Khánh Linh không biết giải quyết ra sao. Phần bại đã nghiêng về Ngoạn Cô trong phút chốc.

Tuyết Cừu hồi hộp theo dõi.

Sáu cô Giáo chủ bên ngoài đều thấy rằng, Ngũ Ngoạn Cô võ công uyên thâm, có thể uyên thâm hơn các nàng có mặt ở đây, thế mà Ngoạn Cô chưa phải là đối thủ của Huyền Hoa cộng thêm với hạc.

Huyền Hoa không rút kiếm, bởi vì đã có hạc thay kiếm. Ai cũng thấy hồng hạc quả là một vũ khí lợi hại.

Nhiều tiếng leng keng nổi lên... Ngoạn Cô nhanh bao nhiêu, hạc nhanh bấy nhiêu. Y phục của Ngoạn Cô bị hạc xé rách nhiều nơi. Nó xé bằng mỏ, bằng vuốt. Một vài nhát mỏ găm vào mình Ngoạn Cô đau thấm thía, có nơi rươm rướm máu.

Bây giờ Ngoạn Cô mới biết mình đang ở thế nguy. Rõ ràng là vậy. Vì những lúc Ngoạn Cô bị hạc tấn công. Nếu Huyền Hoa đánh bồi thêm nữa, nàng tránh đâu khỏi thương vong?

Ngoạn Cô vừa buồn vừa thẹn, nàng đem hết bao nhiêu sức lực còn lại để chiến đấu trong tuyệt vọng.

Tuyết Cừu bất lực trong trường hợp này.

Bỗng Khánh Linh nói:

- Dừng tay!

Huyền Hoa rít lên một tiếng, hồng hạc lùi lại. Nàng khoanh tay nhìn Ngoạn Cô. Bộ lam y của nàng rách tơi tả, có nơi để lộ những mãng da trắng nõn nà, lại có những vết thương, vết máu...

Tuyết Cừu đưa thuốc Thần Thủy cho nàng nói:

- Con hạc có tên là Tuyết Nê hồng hạc, nó tinh quái lắm. Tiểu thư uống thuốc này vài khắc là ổn ngay!

Ngoạn Cô nhận thuốc rồi bỏ ra ngoài.

Tuyết Cừu chạy theo nói nhỏ:

- Giá nào... Hiền muội cũng phải chờ tiểu huynh! Có việc quan trọng lắm!

Thấy chàng có vẻ khẩn thiết như vậy, Ngoạn Cô gật đầu nói:

- Chốn này yêu ma quỷ mị nhiều lắm, không nên tin bất cứ ai!

Tuyết Cừu trở vào, kịp nghe Huyền Hoa hỏi:

- Còn vị nào chịu đấu nữa?

Không thấy ai lên tiếng, Quách Đình San Chưởng môn Thiên Lý giáo nói:

- Được! Ta đấu với Giáo chủ! Và ta cũng có một loại vũ khí riêng!

Nàng nói xong lấy trong người ra một cái bọc, không ai biết bọc đó đựng thứ gì. Nàng để bọc đó xuống đất rồi chuẩn bị chiến đấu.

Huyền Hoa tung chưởng đánh vào Đình San.

Chưởng đầu hai bên thử về nội lực chứ không chiêu thức gì cả. Cả hai cùng thối lui một bước, công lực của hai bên tương đương...

Trong khi đó, hạc đã mổ xé bọc ra, người ta thấy lúc nhúc những con vật như đỉa màu lục, bò có, búng có, tất cả nhắm vào hạc mà tấn công.

Hạc thấy loài lục điệp trùng sợ hãi ngay. Nó cất tiếng ré lên mấy tiếng...

Cả hội trường không ai theo dõi cuộc đấu của hai nàng tiên, mà chỉ để ý đến... Đỉa và hạc!

Thông thường, ai cũng biết những con dã hạc rất sợ đỉa. Còn loại hạc này là hồng hạc, một loại hạc quý hiếm, ở những vùng băng mạc mới có nó, lại sợ những con lục trùng này.

Tuyết Cừu lấy làm lạ tự hỏi:

- Chả lẽ hai cô này lại từng biết sở trường của nhau?

Có vài con đỉa búng tới kịp hạc. Hạc mổ nó, nhưng lạ thay, đỉa không suy suyển gì cả. Sức mạnh của hồng hạc mổ thủng cả thân cây, vậy mà đành chịu thua tính dai của loại đỉa này.

Tuy vậy, chưa có con nào đeo được chân nó. Đỉa không tấn công người, chỉ nhắm vào hạc.

Huyền Hoa và Đình San công lực gần tương đương! Huyền Hoa chủ về nhanh, Đình San chủ về mạnh. Hạc và đỉa cũng tương đương. Con đỉa nào bò riêng rẽ một mình bị hạc mổ và vứt đi nơi khác. Còn khi nó đến cả bầy, hạc lại chớp cánh chạy đi!

Trận đấu diễn ra trong vòng một khắc mà chưa phân hơn thua.

Tuyết Cừu thấy võ công của hai cô không thể sánh ngang Ngũ Ngoạn Cô. Ngoạn Cô nhận thua cũng khá oan!

Một khắc nữa trôi qua...

Khánh Linh nói:

- Hai vị dừng tay lại thôi!

Hai người nhảy ra ngoài, Đình San huýt gió thu đỉa lại.

Khánh Linh nói tiếp:

- Chúng ta còn nhiều cặp lắm. Bây giờ đã qua canh tư rồi. Hai vị được xem như hòa.

Lúc đó có một thị nữ chạy vào nói:

- Thưa Chưởng môn, có người muốn tìm Hào Hoa công tử!

Khánh Linh cau mày, hỏi:

- Ai vậy?

Thị nữ nói:

- Vị tiểu thư trẻ tuổi nhất trong đám bẩy người của công tử đầu hôm.

Khánh Linh nói:

- Ta nói đừng để ai quấy rầy trong buổi này kia mà?

Tuyết Cừu nói:

- Người nhà tại hạ nóng ruột, xin phép cho tại hạ ra gặp họ một chút.

Chàng nói rồi đi ngay. Vừa bước ra, đã thấy Nhã Uyên từ dưới cầu thang bước lên, nàng mặc võ phục trông gọn và đẹp.

Nhã Uyên nói liền:

- Tiểu muội ngủ không được! Không biết công tử có sao không, nên tiểu muội mới đến đây.

Tuyết Cừu nói:

- Hiền muội! Tiểu huynh vì những chuyện không đâu làm hiền muội áy náy. Nơi đây có sự tranh chấp giữa các bang phái, tiểu huynh ở ngoài sự tranh chấp đó. Chủ nhân thì không cho ai vào, kể cả những người tùy tùng của họ cũng phải đứng ngoài. Và công việc của tiểu huynh chưa xong!

Nhã Uyên nói:

- Tiểu muội xuống sân mà ngồi chờ đại ca vậy!

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu huynh không an tâm.

Nhã Uyên chóp mắt:

- Không sao cả. Tiểu muội còn bình yên hơn đại ca. Đại ca phải tuyệt đối đề phòng. Không phải đại ca ở ngoài vòng tranh chấp như đại ca tưởng đâu.

Tuyết Cừu hơi ngạc nhiên, tại sao Ngoạn Cô và Nhã Uyên lại cùng một ý? Hơn nữa, họ mời chàng ở đây làm nhân chứng, sao Khánh Linh lại có sự quyết định?

Nhưng Tuyết Cừu vẫn tự tin nói:

- Đa tạ hiền muội! Nếu có gì nguy hiểm, tiểu huynh phóng xuống lầu là xong.

Nhã Uyên xuống lầu, Tuyết Cừu bước vào trong.

Ngọc Diêu Quỳnh và Tả Anh Huệ đang giao đấu. Họ đấu bằng kiếm.

Ngọc Diêu Quỳnh đánh Tố Tâm kiếm pháp, loại kiếm pháp đích truyền của Toàn Chân.

Anh Huệ sử kiếm theo phái Nga Mi. Cả hai đã bước vào trong cuộc sát đấu.

Họ là những tay kiếm thượng thừa. Trong phòng, kiếm phong tuôn ra ào ào, dường như hai bên đều quyết tử.

Cả hai đều sử dụng những chiêu thức thượng thừa và độc đáo.

Anh Huệ đánh ra chiêu “Tuyết Lạc Phân Phân”, đây là một trong những chiêu lợi hại nhứt của Nga Mi, ánh kiếm loang loáng trước ánh đèn.

Bên kia Diêu Quỳnh lại đánh ra chiêu “Bắc Đẩu Triều Lan” ở trong vài kiếm phổ khác cũng tên chiều nay, nhưng cách sử dụng rất khác nhau. Ở đây phải nghiêng chúi mình về phía đối phương, chân đứng theo lối hạc tấn, và những đường kiếm chuẩn bị đưa về phía trước.

Lã Tuyết Cừu tấm tắc khen...

Hai bên nhập vào rồi dang ra... Cứ như thế mà thay đổi vị trí không biết bao nhiêu hồi.

Tuyết Cừu thấy họ đấu nhau đến trí mạng không còn nhân nhượng. Người xem hết sức thu hút.

Hai khắc đi qua vẫn bất phân thắng bại.

Cả hai lui lại, nhường cho cặp Tống Vân và Hư Trinh.

Tuyết Cừu thấy, tất cả mấy trận đấu ở đây đều có tính cách nghệ thuật hơn là cừu thù, mặc dù các đối thủ đã đem hết khả năng của mình.

Tống Vân là Giáo chủ của Hồng Liên giáo, so với Giáo chủ Bạch Liên giáo là Hư Trinh còn kém một bực.

Tống Vân sử dụng thanh câu kiếm. Nhờ thanh kiếm dị dạng này đã gây khó dễ cho đối phương không ít.

Hư Trinh, thiếu nữ có nước da trắng xanh, gương mặt lạnh lùng khó hiểu, nửa như khinh miệt, nửa như bất cần, nhưng đường kiếm của nàng chuẩn xác vô cùng.

Mới vài hiệp đầu, Hư Trinh đã làm chủ cuộc đấu.

Khánh Linh nói:

- Thắng bại đã thấy rõ, hai vị nên dừng tay!

Hư Trinh hưu chiến.

Tống Vân nói:

- Đã bước lên vũ đài, thì chắc chắn sẽ có kẻ thắng người bại. Dù sao phải đấu hết cuộc, ít ra cũng phải hết giờ.

Tống Vân không muốn nhận bại.

Tuyết Cừu thấy lạ lùng hết sức. Nếu người ta âm mưu với mình sao lại có cuộc đấu đến sống chết như vậy?

Hư Trinh chả thèm nói năn, dùng ảo Hoa kiếm pháp mà đánh với Ngô Câu kiếm pháp.

Ngô Câu kiếm pháp không biết xuất xứ từ đâu, chỉ có một dạo thịnh hành từ thời Trung Đường do các nữ tướng học ở núi mang về. Qua đời Tống thì bị thất truyền.

Lã Tuyết Cừu cố theo dõi kỹ loại kiếm pháp này. Chàng thấy trong bộ Hình kinh mười lăm

chiêu, thì sáu chiêu đầu tiên có phần giống với Ngô Câu kiếm pháp. Nhưng Vô Lai Tôn Giả nói, mười lăm chiêu ấy do ông sáng tác. Như vậy có nghĩ là sự sáng tác có khi cũng giống nhau.

Tống Vân sắp sửa bại.

Tuyết Cừu bỗng trầm giọng:

- Dừng tay!

Hư Trinh lại chống kiếm, trợn mắt nhìn chàng.

Tuyết Cừu xá một cái, nói:

- Kiếm thuật của Bạch Liên giáo chủ quả là lợi hại. Xuyên qua loại kiếm pháp này, tại hạ có điều không hiểu, xin Giáo chủ làm ơn chỉ giáo.

Hư Trinh lạnh lùng nói:

- Mỗi một tông phái có một pháp môn riêng, đó là kiếm pháp trấn môn của họ, công tử hiểu hay không hiểu không quan trọng gì đến ta cả!

Tuyết Cừu nói:

- Đành vậy! Nhưng đây là sự tình cờ. Nếu Giáo chủ cho phép, tại hạ mới dám trình bày.

Hư Trinh vẫn lạnh lùng:

- Ta không thích dài dòng, nếu cần thì cứ thử nhau mấy chiêu thì biết!

Họ bắt đầu khiêu khích Tuyết Cừu đó chăng? Chàng vẫn giữ bình tĩnh.

Tuyết Cừu nói thầm:

- Ta đã tuyên bố ngoài sự tranh chấp kia mà!

Tuyết Cừu im lặng ngồi xuống. Hào Hoa công tử cũng biết nhẫn nhục.

Hư Trinh lại nói:

- Ta mời Bát Quái chưởng môn!

Uất Trì Khánh Linh nói:

- Dù Bạch, Thanh, Hồng gì cũng là Liên cả! Hôm nay Tam Liên hợp nhất lại làm một. Thiên Lý và Bát Quái cũng hợp nhất làm một, Toàn Chân đạo giáo cũng hợp nhất Tam nhất thượng đồng để độc nhất Hào Hoa công tử chủ trương việc này.

Khánh Linh bất ngờ nói vậy, làm các vị Giáo chủ kia sửng sốt và Tuyết Cừu là người ngạc nhiên hơn ai hết.

Về điểm này có người nghĩ:

- Khánh Linh tư thông với Tuyết Cừu bán đứng các giáo phái.

Nhưng cũng có người nghĩ:

- Khánh Linh đã mượn đao giết người.

Chàng chỉ cười cười để xem phản ứng của các vị Giáo chủ.

Hư Trinh nói:

- Bạch Liên giáo không chịu thượng đồng và cũng không hợp Liên. Các Chưởng môn kia cũng một ý như vậy!

Hư Trinh nói:

- Có thể đây là âm mưu của tay trác tán công tử? Ta hãy giết hắn trước rồi mới tính chuyện Bát Quái giáo sau!

Bây giờ Lã Tuyết Cừu mới vỡ lẽ! Bảy tám cô nương kia chẳng qua là hàng đệ tử cao cấp của giáo phái của họ mà thôi. Có đâu Chưởng môn cùng một loạt lại là những thiếu nữ tuổi đôi mươi?

Tuyết Cừu nghiêm trang nói:

- Chủ trương ấy không phải của tại hạ. Tại hạ được Bát Quái chưởng môn mời dự và đứng ngoài sự tranh chấp, xin chư vị tiểu thư đừng ngộ nhận!

Chàng nói thì chàng nghe. Sáu thanh kiếm cùng một lúc phủ vào người chàng. Hạc và đỉa cũng tấn công.

Có những tiếng leng keng vang lên... Mấy thanh kiếm bị dội ra.

Nhưng các nàng là những cao thủ có tầm cỡ với Ngũ Ngoạn Cô, họ vây quanh và làm khốn đốn chàng không ít.

Khánh Linh đứng ngoài nhìn và hết sức thán phục.

Tuyết Cừu khổ tâm nhất là những con đỉa lạ này. Nó không bò mà chỉ búng chốc chốc vào người chàng. Nó búng tới đâu là bám tới đó. Khi nó bâu được vào áo rồi, thì tìm cách bò vào mình đeo, hút máu và nhả độc.

Đã có vài con bám vào áo.

Một cái khổ nữa là hồng hạc! Mỏ, chân, cánh của hạc là vũ khí. Nó sử dụng một lúc ba môn khá... Công phu! Mỏ và chân rất sắc đã đành. Cái cánh quạt của nó cũng phát ra luồng kình phong.

Chàng không muốn giết các nàng, cũng không muốn giết hạc. Chàng vừa đánh vừa lui ra cửa...

Lại một chuyện không ngờ nữa, mười bốn cô tùy tùng kia lại chuẩn bị lưới và dây.

Thấy lưới, chàng nhớ tới mạn nhện Khủng tri thù.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh, rất thích việc chém giết. Hôm nay quý vị tiểu thư không dừng tay, thì Cừu mỗ phải đại khai sát giới.

Ánh kiếm chớp lên, lưới và dây rớt ra từng mảnh. Vài ánh kiếm của chàng chớp lên nữa, một vài thanh kiếm bị gảy, nhưng chàng vẫn chưa muốn giết ai.

Lã Tuyết Cừu phóng người vào trong toan khống chế Khánh Linh, nhưng Khánh Linh ra ngoài tự bao giờ, cánh cửa sắt từ trên cao bất ngờ ập xuống nhốt vị công tử... Hào Hoa vào đó...

Tuyết Cừu ngồi xuống ghế nghỉ khỏe!

Bây giờ chàng mới nhớ hết lại những lời của Bát Quái chưởng môn nói:

- Cuộc sống không trở lực là không thú vị...

Chàng nhìn lại bốn vách tường. Một vách hoàn toàn là sắt và ba vách còn lại bằng đá xây, phá nó không phải là chuyện đơn giản. Nhưng phá nó ra, biết ăn thông vào phòng nào?

Chàng mỉm cười nói một mình:

- Thủ đoạn của họ không lấy gì hoàn hảo lắm! Có Ngoạn Cô trong đám yêu nữ này, chắc chắn chuyện có liên quan đến Ngũ Hoa và Đông Hải Thần Quân! Họ có thể làm cho ta chết bằng cách cho nhịn khát, hoặc xông hơi ngạt, có ai dám mở cửa? Tại sao Ngoạn Cô không nói rõ ta biết? Tại sao khi hội đủ tám người, họ không nói thẳng làm thẳng mà bày chuyện lòng vòng? Có lẽ trời bây giờ bên ngoài đã sáng. Và có lẽ Nhã Uyên thấy ta không ra mà nóng lòng, để lộ hình tích rồi cũng bị họ bắt nốt? Ngoạn Cô, Giải Ngữ có giúp gì được ta không?

Tuyết Cừu đứng dậy đi nghiên cứu tiếp! Bây giờ chàng nghĩ tới việc đào tường khoét vách.

Tuyết Cừu thấy, ngoài lối ra bằng cửa sắt, không còn một nơi nào đáng nghi là có cửa nữa.

Chàng lấy thanh Long Tuyền kiếm khoét thử dưới nền.

Kiếm nện vào đá nghe tiếng leng keng...

o O o

Ngũ Ngoạn Cô không tham dự việc này, bỏ ra ngoài đứng đợi chàng đợi mãi không thấy đâu.

Nàng thấy bảy cô gái đã kéo xuống lầu, mà không có Tuyết Cừu.

Ngoạn Cô thở dài bỏ đi, miệng lẩm bẩm:

- Đành phụ lòng chàng một phen mà giả cái ơn nghĩa với sư phụ!

Ngoạn Cô ra bờ sông, lên thuyền đi biệt...

o O o

Nhã Uyên xuống lầu bỏ ra ngoài phạm vi của tửu lâu, bấy giờ trời cũng vừa hừng sáng.

Nàng thấy một đám tiểu thư có hạc đi theo một cách đủng đỉnh, nàng biết Tuyết Cừu bị tai nạn rồi.

Nàng tự hỏi:

- Ta có nên thông báo cho các huynh tỷ biết không? Sức ta làm sao giải cứu được chăng?

Nguyên Nhã Uyên là thiếu nữ thông minh và gan dạ. Ngay từ nhỏ, cô đã tỏ ra là người có trí tuệ siêu việt. Nàng biết mấy cô kia xuống lầu rồi, nhưng vẫn còn có người canh gác nơi ấy để đề phòng đột kích hoặc dòm ngó.

Nhã Uyên chưa thể mạo hiểm được, về võ công nàng cũng biết tàm tạm để đỡ ngặt mà thôi.

Nhã Uyên suy nghĩ mãi vẫn không ra kế hoạch gì. Trong khi mấy cô kia theo ngã sau đi ra bờ sông, họ vừa đi vừa nói chuyện với vẻ tâm đắc lắm!

Con Hồng hạc bỏ đi riêng một mình để kiếm mồi...

Nhã Uyên nhìn con hạc to lớn như vậy, nàng động tâm nói:

- Nếu dụ được con hạc này cũng có chuyện dùng. Loại Tuyết Nê hồng hạc này rất thích sò và tôm!

Nàng chạy đến xóm thuyền để tìm những thứ đó.

Các thôn nữ chài lưới mặc đồ lam lũ, nàng bèn đổi y phục cho họ, rồi đem mớ sò tôm ấy mà đi dọc theo bờ sông.

Ngang qua chỗ Hồng hạc, nàng thả ra vài con tôm và vài trái sò, hạc mổ lia lịa, mổ vỡ trái sò rồi nuốt luôn cả thịt lẫn vỏ. Tôm thì nó lượm lia!

Huyền Hoa cứ ngỡ hạc mình có võ công cao, nên để mặc nó đi đâu thì đi, không cần chú ý.

Trong lúc đó, Nhã Uyên cố tình làm quen với con hạc này. Ngang qua chỗ vắng vẻ, nàng ngồi lại cho nó vài con tôm rồi vuốt lấy nó, nói:

- Hồng hạc! Ngươi có dám theo ta không?

Làm sao Hồng hạc trả lời? Muốn thử sự quen biết nó đến mức nào, nàng không cho nó ăn nữa, mà cứ ngoắc nó theo. Nàng đi nhanh nó đi nhanh, nàng đi chậm nó đi chậm.

Xa phạm vi Tần Hoài tửu lâu, nàng cưỡi lên mình nó nói:

- Ta ngồi, ngươi chở cho vững nhé!

Nàng ngồi bỏ chân qua một bên theo lối tiên cô cưỡi loan, hạc đi không chút lúng túng. Nó còn xòe cặp cánh cho rộng ra để đỡ lấy thân nàng, và cũng để nàng ngồi cho vững.

Nhã Uyên điều khiển hạc theo ngã vắng mà về lại nhà...

Huyền Hoa thấy hạc đi đã lâu mà không trở lại liền cho kẻ tả hữu đi tìm. Tả hữu đi tìm không thấy. Có người mách có cô gái xóm chài đã dẫn nó đi.

Kẻ tả hữu đi lục xóm chài cũng không thấy nó đâu.

Nàng có vẻ tức giận, moi trong người ra một lọ thuốc bột, có mùi hương rất nồng, sai kẻ tùy

tùng trèo lên cây cao mà rải.

Có người hỏi nàng:

- Trong phạm vi bao nhiêu dặm, hạc bắt được mùi hương này?

Huyền Hoa đáp:

- Cũng tùy theo chiều gió. Nếu bình thường, hạc bắt hơi ngoài một dặm ở nơi đồng trống. Khi bắt được tín hiệu rồi, lập tức nó bay trở về.

- Nếu nó không bắt được hơi thì sao?

Nàng đáp:

- Bằng mọi giá phải tìm cho ra!

Mãi đến trưa không thấy hạc về, các cô và kẻ thuộc hạ rải nhau đi tìm.

Còn Nhã Uyên về đến nhà thuật lại mọi việc cho Nhã Thư và các tỷ tỷ nghe.

Nàng nói:

- Ta cứ giữ con hạc này trong nhà rồi cho người mai phục, thế nào bọn chúng cũng cho người ngang qua đây. Vương tỷ tỷ và Mỹ Cơ tỷ tỷ bắt họ mà tra xét, xem sự tình thế nào để giải cứu cho đại ca.

Vương Giải Ngữ là tay dùng độc rất giỏi. Nàng chuẩn bị đâu vào đó. Hai cô mặc thường phục giả đứng chơi cầu trong sân, chờ người Tần Hoài tửu lâu tới.

Không bao lâu có hai thiếu nữ y phục sang trọng tới.

Một trong hai cô hỏi:

- Nhị vị tỷ tỷ! Sáng giờ nhị vị có thấy con Hồng hạc đi qua đây không?

Vương Giải Ngữ cười hiền lành:

- Nó theo cô em tiểu muội về đây chỉ vì mấy con tép đất! Hiện giờ nó ở sau vườn.

Mỹ Cơ đưa hai cô kia đi. Giải Ngữ đi sau tung thuốc mê ra... Người của tửu lâu bị bắt lại...

Dĩ nhiên Giải Ngữ cứu tỉnh họ lại và bắt đầu tra xét...

o O o

Tuyết Cừu đi tới đi lui trong phòng chưa tìm ra được phương pháp thoát khỏi nơi đây.

Mấy ngọn đèn vẫn tiếp tục cháy, mặc dù bên ngoài trời đã sáng.

Chàng không biết làm gì cho đỡ buồn, liền lấy quyển Hải Triều Âm và bức tranh của Vương Giải Ngữ ra xem.

Chàng xem bức tranh trước.

Bức tranh đó Giải Ngữ vẽ hồi lúc năm tuổi, đâu có mang một ý nghĩa triết học nào? Chẳng qua là nàng thỏa mãn tính tưởng tượng của trẻ con.

Nhưng ngôi nhà lụp xụp kia dường như bị đổ rạp trước gió, còn cây lau, cây sậy thì lại uyển chuyển trước làn gió dữ, rõ ràng bức tranh có mang chất triết học.

Tuyết Cừu nhớ tới lão say đã nói những lời ẩn dụ, cũng tương tự như ý nghĩa bức tranh này.

Chàng ngồi lặng người để cảm nhận nó.

Trong khoảng chật hẹp này, chàng bị câu thúc, tâm lý có phần khủng hoảng, sự suy tưởng chắc chắn có giới hạn.

Hiểu thì hiểu vậy, nhưng làm sao biến cái hiểu ấy thành một sự có lợi cho cơ thể áp đụng vào trong thực tiễn của võ học mới là vấn đề.

Lã Tuyết Cừu đã đả thông được sinh tử huyền quan, chàng ngồi vận công, phổ cái tinh anh vào trong máu và hơi thở. Trao đổi giữa trọc khí với thanh khí, giữa chỗ nặng và nhẹ của cơ thể. Thân nhiệt của chàng bắt đầu nóng ran. Tuyết Cừu không dám phân tâm, hô hấp vẫn tiếp tục và dòng tư tưởng không đứt đoạn. Tuyết Cừu bây giờ thấy cơ thể như nhẹ hẳn lên.

Trong phút chốc, ngôi nhà kia đứng dậy. Cây lau, cây sậy cũng đều đứng thẳng.

Chàng xả công đứng lên, chỉ cần lắc mình một cái, thân ảnh như phiêu hốt ngoi lên từ từ trong không gian. Đây là một thành công bất ngờ và to lớn.

Chàng xúc động thật sự! Bức tranh kia chẳng qua chỉ là phương tiện để chàng dễ cảm nhận giữa cái không thành có, giữa vô hình thành cái hữu hình.

Cái gì nữa tính sau. Trước mắt chàng phải đối phó sự giam hãm nơi đây.

Trần nhà được tô xây phẳng lì, không chỗ nào để bám víu. Vậy trần nhà không đặt vấn đề nữa. Chỉ còn có nghiên cứu bốn vách và nền nhà. Nơi nào chàng cũng dùng thử kiếm qua nhưng mọi nơi đều cứng như sắt thép.

Tuyết Cừu vỗ trán thở dài...

o O o

Trong ngày hôm đó, Vương Giải Ngữ đã bắt được cả thảy bốn người.

Trong đó một cô hỏi ra mới biết là Huyền Hoa, nàng đóng vai Chưởng môn Thanh Liên giáo, cuộc xét hỏi cũng khá ly kỳ.

Nhã Uyên đưa Huyền Hoa đến một nơi kín đáo nàng cũng ăn mặc trang điểm lộng lẫy để tương xứng với cái nhan sắc thiên kiều bá mị của Huyền Hoa.

Nhã Uyên nói:

- Chắc tỷ tỷ cũng biết rồi, bỗng không gia đình tiểu muội lại mất đi một người thân mà quý vị là thủ phạm. Xin tỷ tỷ vui lòng trả lời cho tiểu muội với những câu đúng đắn nhất. Trước nhất tỷ tỷ cho biết phương danh.

Sắc diện của Nhã Uyên không biểu lộ một chút tình cảm nào.

Huyền Hoa trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Ta là Huyền Hoa, người phái Thanh Liên giáo.

Nhã Uyên nói:

- Tỷ tỷ đã thấy người của tỷ tỷ đã bị bắt bốn người, và chắc chắn sẽ còn nữa. Bọn tiểu muội sẽ không bao giờ ngược đãi nếu như tỷ tỷ có một sự thành thật. Tỷ tỷ ở trong tổ chức Đông Hải Thần Quân?

Huyền Hoa gật đầu.

Nhã Uyên hỏi:

- Làm cách nào để mở cửa phòng nhốt Hào Hoa công tử?

Huyền Hoa nói:

- Ta không phải là chủ nhân nên ta không biết!

Nhã Uyên hăm:

- Không biết dĩ nhiên là không thể nói được. Biết mà không nói thì không thể tha thứ được! Trước sau gì những người kia cũng phải có người khai thật. Trong đám người bị bắt, tỷ tỷ là người có nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, tiểu muội biết, chắc rằng tỷ tỷ phải biết! Trong cuộc đấu hồi hôm này gồm những ai?

Huyền Hoa khai đúng tên từng cặp đấu.

Dĩ nhiên Nhã Uyên ghi lại bằng bút mực để tiện việc đối chiếu.

Nàng chọn mấy câu then chốt hỏi một hồi nữa rồi đi phối hợp với các lời khai kia. Cuối cùng, họ biết Huyền Hoa là một trong tám cô đầu não trong vụ bắt Lã Tuyết Cừu. Nhưng Ngũ Ngoạn Cô không tham dự vào vụ đánh và bắt Lã Tuyết Cừu. Ngoài ra Huyền Hoa cũng biết cách mở và đóng cửa.

Nhã Uyên nghiêm mặt nói:

- Hào Hoa công tử không thù hận gì với chư vị và chư vị cũng không ruột thịt gì với Thần quân, thế mà tỷ tỷ quyết không khai cách mở cửa để thả người nhà của tiểu muội thì việc ăn miếng trả miếng chắc chắn phải có rồi đó! Tiểu muội đã bắt được chư vị, chắc chắn tiểu muội phải có thủ đoạn để cung lại cho ra lẽ. Lần cuối cùng xin tỷ tỷ hãy thức ngộ. Hãy giảng cách mở và đóng phòng nhốt Hào Hoa công tử!

Huyền Hoa nhắm mắt không nói.

Vương Giải Ngữ mặt lạnh như tiền bước vào nói:

- Cô nương nhan sắc mặn mà thế này lại cam tâm cung hiến cho tên Thần quân đại gian ác đó? Cô nương không phục chúng ta ở điểm nào?

Huyền Hoa nói:

- Các vị bắt ta không đường đường chính chính!

Nhã Uyên cười nhạt:

- Thần quân và chư vị bắt người khác chắc là đường đường chính chính lắm! Đi bán đứng cả tông môn, phẩm giá, thủ tiêu cả cái tiết bạch mà dám tự xưng mình là đường chính!

Vương Giải Ngữ nói:

- Được! Ta sẽ làm cho cô nương phục!

Nàng giải huyệt cho Huyền Hoa rồi nói:

- Cô nương nghỉ khỏe và vận công đi, chuẩn bị giao chiêu với ta. Bất chấp mọi thủ đoạn.

Huyền Hoa vừa thẹn, vừa giận lại vừa sợ. Nhưng việc đã đến nước này, nàng không thể không tranh thủ...

Giải Ngữ ném kiếm sang cho nàng nói:

- Khai thủ đi!

Hai cô ghìm nhau. Đột ngột Huyền Hoa xuất kiếm đâm ra chiêu “Nguyệt Lãng Thiên Môn”. Ảnh kiếm tuôn ra như hư ảo không thấy thực kiếm của nó.

Giải Ngữ xuất chiêu “Tinh Hiện Tây Thiên”, hai chiêu nay cùng nằm trong Tịch Dương kiếm pháp!

Ý của Giải Ngữ muốn làm nhục Huyền Hoa, nên để Huyền Hoa khai chiêu trước đánh ra kiếm pháp nào, thì nàng dùng kiếm pháp ấy mà hoàn thủ.

Đường kiếm của Huyền Hoa rất điêu luyện.

Giả sử, nếu Giải Ngữ không ở trong Bí Tàng cung thì chắc chắn nàng không phải là đối thủ của Huyền Hoa. Võ công của Giải Ngữ bây giờ còn cao siêu hơn cả Ngũ Ngoạn Cô.

Hai thiếu nữ xinh đẹp đấu với nhau một hồi sự thắng bại đã thấy rõ.

Giải Ngữ đưa ra sát chiêu “Trường Giang Cổn Cổn”, đường kiếm tuôn ra nượp nượp... Bốn phương tám hướng đều là kiếm... Huyền Hoa đành xuôi tay chờ chết.

Vương Giải Ngữ cho kiếm vào bao, nói:

- Bây giờ cô nương có chịu nói cách khai mở nơi nhốt Lã Tuyết Cừu không?

Huyền Hoa nói:

- Hãy giết ta đi!

Vương Giải Ngữ tung chưởng đánh liền. Huyền Hoa không đỡ, cũng không né tránh. Nhưng Nhã Uyên lăn xả vào đỡ chưởng này, kết quả Nhã Uyên bị văng bắn ra ngoài, miệng ụa ra, mấy búng máu. Nàng gần như ngất lịm.

Vương Giải Ngữ thất kinh, dậm chân nói:

- Sao Uyên muội lại làm thế?

Nhã Uyên gượng cười đau đớn:

- Không còn cách nào khác! Chả cần hỏi nữa tỷ tỷ ạ!

Giải Ngữ điểm huyệt cầm máu cho nàng, và lấy thuốc đưa nàng uống.

Nhã Uyên bước ra ngoài.

Vương Giải Ngữ lại điểm huyệt Huyền Hoa nói:

- Để cô sống với bóng tối mới... nhớ Lã Tuyết Cừu!

Nhã Uyên họp sáu người của mình lại: Nhã Thư, Nhã Thi, Nhã Dung, Nhã Uyên, Giải Ngữ và Mỹ Cơ.

Nhã Uyên nói:

- Thế nào họ cũng biết ta nhốt người họ ở đây. Dù muốn dù không, ta phải đề phòng. Đêm nay họ có thể tập kích nơi đây.

Nhã Thư nói:

- Cao thấp gì nhà ta ai cũng có võ công. Kể cả song thân cũng có thể tự vệ được. Nhà ta cung cứng giáo dài không thiếu. Năm người gia đình cầm cung cầm giáo.

Nhã Thi nói:

- Để sẩm tối, ta dẫn các cô này xuống thuyền chắc chắn không ai hay biết.

Nhã Uyên nói:

- Phải cải trang họ thành nam nhân. Dẫn họ đi quanh quẩn một hồi, rồi mới đưa xuống thuyền.

Giải Ngữ nói:

- Nếu ta không khai thác chúng, làm sao biết nơi giam giữ Tuyết Cừu?

Nhã Uyên nói:

- Tỷ tỷ có võ công cao nên cải trang đi với Mỹ Cơ tỷ tỷ tới đó lừa cơ hội chộp một vài tên khác hỏi, ắt ra lẽ!

Giải Ngữ lắc đầu:

- Ta bắt bốn đứa rồi, mà chúng khai còn chưa đủ. Làm sao vào nơi hang hùm mà bắt được chúng?

Nhã Uyên nói:

- Tiểu muội biết nơi nhốt Lã công tử. Công tử là người có võ công cao, nên không ai dám mở

cửa đưa chàng đi nơi khác. Rất tiếc, con hồng hạc này không thể chở người bay được. Nếu không, ta tập kích từ trên lầu thượng xuống.

Họ còn đang bàn luận, gia đinh vào báo:

- Có bốn thiếu nữ rất khả nghi, ăn mặc khá sang trọng, họ đi từng cặp có khoảng cách chừng một lần tên.

Giải Ngữ nói:

- Bốn cô đó võ công cao lắm, và lần này họ đã có sự chuẩn bị. Nhưng không sao, ta có loại thuốc mê không màu sắc, không mùi vị có thể hạ chúng được.

Nàng giao cho Mỹ Cơ lọ thuốc bột màu trắng, bỏ ra trong tay một nắm, cứ xăm xăm đi về phía họ một cách tự nhiên, với động tác thật tự nhiên chắc chắn sẽ hạ được cặp đi sau.

Mỹ Cơ và Nhã Thi lãnh nhiệm vụ ra đi. Giải Ngữ và Nhã Uyên vờ làm việc trước sân.

Không bao lâu, có hai thiếu nữ đi vào sân hỏi:

- Đây có phải là nhà... Vương lão gia không?

Giải Ngữ đưa tay vén lại mái tóc, hỏi:

- Vâng! Nhị vị tiểu thư là ai, hỏi có việc gì không?

Hai người kia đưa mắt nhìn như hội ý với nhau. Một người nói:

- Chúng ta vừa có người nhà đến đây, sao lại không thấy về?

Giải Ngữ hai tay như phân bua:

- Quý vị nói vậy là có ý gì?

Lời vừa dứt, nàng tung chưởng đánh liền. Hai thiếu nữ định tung chưởng đánh lại nhưng vận công không được. Biết mình đã trúng độc, một cô nói:

- Thì ra cô nương bắt người bằng chất độc!

Giải Ngữ nói:

- Binh bất yếm trá! Bốn người kia bị ta bắt đều bị giết hết.

Nàng giao hai cô này cho Nhã Uyên, rồi vội ra xem Mỹ Cơ. Nàng thấy Mỹ Cơ cùng Nhã Thi, đang đi theo họ. Có lẽ hai cô cùng chờ sự phản ứng của chất độc.

Giải Ngữ bình thản đi tới...

Hai bên gặp nhau, bất ngờ Giải Ngữ tung chưởng đánh liền.

Hai thiếu nữ ngạc nhiên, rồi cũng vung chưởng ra đỡ.

Chưởng lực của hai thiếu nữ dường như không gom tụ lại được.

Vương Giải Ngữ tấn công họ tới tấp giữa phố.

Cuối cùng, họ xuôi tay để Giải Ngữ điệu họ. Đến nơi, các cô chia nhau đi cung khai họ.

Trong bốn cô đó, có hai cô là Hư Trinh và Ngọc Diêu Quỳnh.

Hai cô này, ban đầu không chịu nói tên thật, nhưng hai thể nữ tùy tùng đã ngoan ngoãn cung khai, nên hai nàng không chối bỏ đâu được. Nhưng hỏi đến cách mở cửa cứu Tuyết Cừu, họ vẫn nói một lời chắc nịch:

- Không biết!

Giải Ngữ điểm mấy trọng huyệt rồi nói:

- Chừng nào các ngươi thành khẩn cung khai thì được hưởng cuộc sống thật.

Dỗ dành mọi cách, nhưng chúng không nói là không nói!

Giải Ngữ nói:

- Được rồi! Ta không giết các cô. Ta sẽ phế bỏ võ công! Các cô kia đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không mở miệng.

Giải Ngữ phế võ công Hư Trinh trước. Hư Trinh đau đớn nguyền rủa.

Giải Ngữ điểm mặt Hư Trinh nói:

- Nếu Đông Hải Thần Quân mà cô cho là cứu cánh, rồi vì lão mà làm chuyện tàn ác, thì cô không xứng đáng để hưởng sự khoan hồng của chúng ta!

Nàng quay sang Ngọc Diêu Quỳnh, nói:

- Cô nương có chịu khai không?

Diêu Quỳnh nói:

- Chìa khóa mở, Khánh Linh giữ. Chỉ cần bắt được Khánh Linh là xong!

Giải Ngữ nói:

- Việc ấy ta biết! Nhưng Khánh Linh ở phòng nào mới được?

Diêu Quỳnh nói:

- Chỉ cần hỏi cô nương tên Thu Hoa thì tự khắc sẽ xong!

Giải Ngữ hỏi:

- Làm sao gặp được Thu Hoa?

Diêu Quỳnh nói:

- Cứ vào đại tửu lâu ăn uống, phá phách rồi yêu cầu họ cho gặp Thu Hoa để rót rượu...

Giải Ngữ nói:

- Cứ nằm đó mà chờ. Khi nào ta xong công việc sẽ thả ra!

Chương 24 - Nhất Phiến Băng Tâm

Lã Tuyết Cừu nhìn chín cái ghế mà mỉm cười:

- Ai bảo rằng chúng vô dụng trong lúc này?

Mỗi cái ghế cao chừng ngang đầu gối. Chàng chồng bốn cái làm một, thành được hai chồng. Mỗi chồng ghế ngang tầm một người.

Tuyết Cừu đứng trên chiếc ghế còn lại, rồi chồng bốn chiếc ghế kia trên bốn chiếc nọ, chúng cao tương đương hai người đứng.

Lã Tuyết Cừu ngó lên quan sát trần nhà... Chàng thấy nơi nào cũng trắng muốt, duy có một góc kia có màu sậm và mốc.

Tuyết Cừu đẩy chồng ghế về hướng đó. Xong, chàng phi thân lên đứng trên chiếc ghế cuối cùng, thì đầu chàng vừa đụng vào trần nhà.

Tuyết Cừu đưa kiếm rà thử nơi góc đó. Nơi này không cứng như những chỗ kia. Chàng vận lực đẩy mạnh thì bột và sỏi rớt xuống ào ào.

Tuyết Cừu vừa làm vừa nói:

- Xong rồi! Họ làm sao ngờ được việc này?

Chừng cạn một tuần trà, chàng khoét xong một lỗ vừa một người chun ra lọt. Chàng thấy bên ngoài tối đen dường như có nền trời đầy sao.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng đu ra ngoài...

Đây là cái sân lộ thiên. Chàng nhìn sao để phân biệt phương hướng...

Thì ra, sân thượng chàng đứng đây là sân của một tầng lầu thứ hai. Phía Bắc của tiểu lâu còn có hai tầng lầu, mặt Tây và Nam mỗi bên xây cao thêm một tầng nữa. Mặt phía Đông xây lan can để thực khách vịn vào đó mà nhìn xuống bến Tần Hoài.

Tuyết Cừu thong thả bước lại mặt Đông để quan sát.

Bến Tần Hoài thuyền bè vẫn tấp nập. Tửu lâu này vẫn muôn ánh đèn rực rỡ.

Trên lầu Tây cũng có sân thượng. Giữa lầu Tây và lầu Bắc ngay tại góc, có một cầu thang làm bằng sắt.

Mặt phía Tây và phía Nam cũng có một cầu thang chung. Ba vách Tây, Nam, Bắc đều có những cửa sổ trông ra ngoài.

Mặt phía Đông có cầu thang dây thòng xuống bao lơn phòng cuối.

Nói tóm lại, ngay tại đây có nhiều lối ra ngoài. Dẫu rằng, không có lối đi chăng nữa cũng chẳng

sao, chàng đề khí, dùng công phu Tà thân mà xuống phòng dưới.

Đến nơi, Tuyết Cừu sửa lại y phục, nép vào vách mặt Nam mà đi về phía cầu thang.

Theo thang, chàng lên sân thượng lầu ba.

Giờ này, nếu căn cứ vào sao thì mới vào chập tối. Sân thượng lúc này vắng bóng người.

Chàng mon men sang bên kia để xem tình hình.

Nhìn xuống hành lang, khách qua lại khá tấp nập. Thỉnh thoảng cũng có người của tửu lâu.

Phía Tây nam và Tây bắc có hai cầu thang lên xuống. Mặt này đèn đuốc rực rỡ.

Chàng thong thả lấy ra một ít thuốc dị dung, sửa nhẹ gương mặt mình một chút, rồi theo cầu thang đi xuống, và theo chân thực khách vào phòng kế bên.

Đây là thực phòng, sự trần thiết cũng khá sang trọng. Mặt phía Đông trông ra bến Tần Hoài, và phía Tây trông ra thị tứ.

Tuyết Cừu bước vào ai cũng chăm chú nhìn. Có lẽ chàng là một Hào Hoa công tử cũng nên.

Chàng vừa ngồi xuống, tiểu nhị tiến lại, cũng với câu hỏi ngàn đời:

- Khách quan dùng gì?

Chàng vẫn bổn cũ soạn lại:

- Thố thố và Hoàng Mai tửu!

Thức nhấm thì chàng đổi vị.

Tiểu nhị nhìn chàng cười cười...

Lã Tuyết Cừu cảm thấy nhột nhạt, hỏi:

- Ngươi cười gì thế?

Tiểu nhị nói:

- Hoàng Mai tửu mà nhấm với Thố Thố thì không hợp. Hoàng Mai là rượu khai vị dành cho các tiểu thư và phu nhân...

Lỡ rồi, chàng nói:

- Tại hạ không phải là khách giang hồ, nên gọi rượu đó là hứng lắm!

Tiểu nhị cũng mỉm miệng cười rồi cất bước. Lát sau, họ đem những món đó ra...

Chàng để ý bình rượu Hoàng Mai, nếu mà dốc hết bình thì cũng chỉ chừng một bát cỡ trung. Rượu có vị thơm và ngọt nhẹ.

Bất ngờ hai thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần Tả Anh Huệ và Uất Trì Khánh Linh bước vào.. Cả hai vô tình ngồi gần bên bàn Tuyết Cừu...

Tiểu nhị từ đằng xa thấy hai nàng, liền cúi đầu chào rồi chạy lại hỏi nhỏ:

- Bẩm chủ nhân dùng gì?

Khánh Linh đưa mắt nhìn chung quanh bỗng thấy bàn Tuyết Cừu có rượu Hoàng Mai và món Thố Thố, nàng hơi cau mày, rồi nói hơi lớn một chút:

- Hoàng Mai bánh bao nhân lục đậu!

Tuyết Cừu hiểu, thì ra Hoàng Mai tửu chỉ dùng để uống với bánh ngọt mà thôi!

Để chữa thẹn, Tuyết Cừu gọi lớn:

- Tăng cường Hoàng Mai đi!

Tên tiểu nhị vội nói có rồi chạy đi!

Không lâu một nữ nhân gót sen thoăn thoắt tiến về phía bàn chàng. Sau khi liếc nhanh về phía hai thiếu nữ, rồi đến bên cạnh Tuyết Cừu nói:

- Công tử gọi tiểu muội!

Tuyết Cừu hết sức ngạc nhiên, nhưng chàng nhanh trí, điểm nụ cười trên môi kéo ghế mời nàng ngồi.

Chàng nhớ ra câu:

- Tăng cường thêm Hoàng Mai. Ý chàng muốn nói cho thêm rượu Hoàng Mai, nhưng tiểu nhị lại hiểu lầm, gọi... Cô em Hoàng Mai!

Chàng hỏi khẽ:

- Tiểu thư là Hoàng Mai đấy chứ?

Nàng gật đầu:

- Tiểu muội là Hoàng Mai! Có lẽ công tử mới vào đây lần đầu?

Tuyết Cừu xa vời, không đáp.

Hai thiếu nữ xinh đẹp bên kia cũng nhìn chàng chăm chăm. Họ vừa dùng bánh bao vừa nhấm Hoàng Mai tửu rất nhàn hạ, rồi hai nàng nói gì nhau nho nhỏ, rồi cười xòa với nhau... Có lẽ hai nàng mỉm cười về chuyện Hoàng Mai..

Tuyết Cừu gọi tiểu nhị, hắn chạy tới. Chàng nói:

- Tăng cường Hoàng Mai tửu! Thêm chén đũa...

Vẫn hai thế tăng cường, lần này chàng thêm chữ tửu để phân biệt. Nghĩ đến chuyện Hoàng Mai, Tuyết Cừu tủm tỉm cười một mình.

Dường như cô bé Hoàng Mai cũng đoán ra việc tửu nhị lầm, nàng nói:

- Tiểu muội ngồi lâu ở đây được chăng?

Tuyết Cừu trở lại thực tế. Chàng suy nghĩ:

- "Tại sao Hoàng Mai biết ta đến đây lần đầu? À, phải rồi, những kẻ đến đây nhiều lần đều phải biết mặt nàng, thế mà ta hỏi tiểu thư là Hoàng Mai, thành cô bắt mạch mà biết".

Tuyết Cừu vui vẻ nói:

- Ngồi đến bao giờ mãn cuộc thì thôi. Nếu tiểu thư thấy không thích hoặc bận việc thì tùy.

Bên tả, Khánh Linh và Anh Huệ thấy chàng trai này tựa tựa Tuyết Cừu, còn giọng nói dường như giống dường như không, thật khó phân biệt chân giả.

Nhưng nhìn lại, hai nàng thấy người này có vẻ ngờ nghệch hơn một chút, hai cô cũng yên tâm.

Càng yên tâm hơn khi nghĩ đến nơi nhốt chàng cẩn mật như vậy, làm thế nào mà ra được.

Tiểu nhị lại mang rượu và chén ra.

Tuyết Cừu rót rượu cho nàng, mời:

- Tiểu thư dùng chút rượu khai vị!

Chàng gắp thức ăn bỏ vào chén rồi nói:

- Mời tiểu thư dùng.

Hoàng Mai hỏi:

- Xin công tử cho biết quý danh?

Tuyết Cừu nói lớn:

- Tại hạ tên là... Vũ Tâm!

Vũ Tâm là hai bộ chính trong chữ Tuyết Cừu! Dĩ nhiên là không ai hiểu ý đó cả.

Còn Khánh Linh thì nghi hoặc trong lòng.

Chàng tuy vờ không để ý đến Khánh Linh và Anh Huệ, nhưng sự trao đổi bằng ánh mắt giữa ba cô không qua được sự nhận xét của chàng.

Hoàng Mai nhấm xong chén rượu, đứng lên nói:

- Có lẽ sự có mặt của tiểu muội ở đây khiến công tử không được vui?

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Nếu cô nương muốn đi thì tại hạ đâu có ép! Còn nếu tại hạ không thích thì cứ nói thẳng, việc gì phải ấm ớ?

Hoàng Mai không biết nói sao đành ngồi lại. Hai cô bàn bên kia đứng lên, Tuyết Cừu hỏi nhỏ, nhưng cũng cốt để Khánh Linh và Anh Huệ kia nghe:

- Cô nương có thể thay mặt tại hạ mời vị tiểu thư áo ngọc kia ngồi lại được chăng?

Hoàng Mai hơi giật mình, nhưng nàng nói:

- Chưa biết, để tiểu muội hỏi thử. Nếu được thì tiểu muội xin phép lui luôn.

Nàng qua bàn bên cạnh xầm xì một hồi. Cô nương áo ngọc, tức là Uất Trì Khánh Linh, gật đầu bước qua bàn chàng.

Hoàng Mai bỏ đi luôn. Tả Anh Huệ vẫn ngồi chỗ cũ.

Tuyết Cừu làm mặt lạ, hỏi:

- Tiểu thư vẫn thường lui tới quán này chứ, xin cho biết danh tánh để lần sau còn có thể gặp lại.

Thoáng lộ nét đăm chiêu, nàng tự nhủ thầm:

- "Nếu phải là Tuyết Cừu, mỗi câu hỏi, nói của hắn cũng phải để lộ một chút quen biết nào đó. Đằng này, hắn không hề có một chút gì cả, cho đến trong ánh mắt cũng hoàn toàn xa lạ. Cặp mắt Tuyết Cừu kia ấm áp dị thường. Còn cặp mắt của vị công tử Vũ Tâm này lạnh lẽo khinh bạc sao đó!"

Giọng Khánh Linh vẫn dìu dàng như thuở nào:

- Tiểu muội tên thật là Khánh Linh, thường hay lui tới nơi này lắm. Còn công tử quê quán ở đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Tứ Xuyên!

Nàng nói:

- Xa nhỉ!

Tuyết Cừu cười:

- Có gì đâu xa? Nếu muốn đến, thì dẫu Thiên Trúc cũng tới được. Tại hạ ngàn dặm tới đây non nước trùng khơi, nhưng giai nhân thì... Bốn bề lạnh ngắt.

Khánh Linh nói:

- Vị tất nhiên tình giai- Bạch thủy, nhẫn tương tâm sự phó hàn uyên (chưa chắc tình đời như nước lã, nỡ đem tâm sự ném dòng sâu)!

Tuyết Cừu hớn hở đứng lên chắp tay nói:

- Đa tạ tiểu thư đã cố sự an ủi cho kẻ này. Nếu được tiểu thư cùng đối ẩm đêm nay thì còn gì hân hạnh bằng.

Khánh Linh có vẻ lưỡng lự không đáp.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu tiểu thư thấy không tiện thì thôi.

Nàng nói:

- Tiểu muội chỉ rảnh tới giữa đêm này mà thôi.

Tuyết Cừu nói:

- Chừng đó là tốt rồi.

Chàng gọi tiểu nhị đến nói:

- Cho căn phòng rất tiện nghi! Tính tiền bàn này.

Bên kia, Tả Anh Huệ đã đi tự bao giờ.

Tiểu nhị đưa hai người đến một căn phòng lịch sự.

Cả hai cùng ngồi lại giường. Tuyết Cừu nói:

- Thời gian như bạch câu quá khích!

Khánh Linh cười tươi, bỏ tay choàng qua mình chàng, nói:

- Tiểu muội cũng nghĩ vậy.

Tuyết Cừu choàng tay vòng qua huyệt, Thiên khê, Thực đậu... Lật nàng nằm xuống.

Khánh Linh toan điểm huyệt chàng, nhưng khí lực không còn nữa, mình mẩy nàng tê chồn...

Tuyết Cừu nhanh tay hơn một chút.

Mới hay, vỏ quít của nàng có dày chăng nữa, nhưng móng tay của chàng không đến nỗi nhục lắm.

Chàng làm như con hổ đói.

Khánh Linh nhắm mắt, vừa thở vừa nói:

- Tiểu nữ đã thất tiết cùng người khác rồi!

Tuyết Cừu rụt tay về, nói:

- Việc đó đâu có gì quan trọng? Quan trọng là mình có tự nguyện hay không. Tại hạ thấy cô nương yêu mị quá!

Chàng lấy tay lau mặt...

Ngực nàng vẫn còn thăng trầm một cách gấp rút, bỗng thấy gương mặt Hào Hoa công tử thật sự, nàng vuốt mắt mình một cái rồi nói:

- Té ra là công tử. Ta đoán cũng không sai lắm!

Tuyết Cừu đỡ nàng ngồi dậy và nói:

- Xuất giá thì phải tùng phu! Tiểu thư theo tại hạ nhé! Ngang qua đám đông, tốt nhất tiểu thư không nên có một dấu hiệu gì.

Chàng điểm thêm mấy bí huyệt nữa. Tay phải chàng quàng qua hông, nắm ngay uyển mạch tay phải nàng, trước khi ra đi, Tuyết Cừu quay lại kiểm soát lần nữa.

Hai người mở cửa bước ra.

Khánh Linh nói:

- Ta tin rằng, ngươi không ra khỏi tửu lâu này đâu!

Tuyết Cừu khôn khéo nói:

- Có thể là vậy. Nhưng mọi việc đều do cô nương hết thẩy. Chuyện ra khỏi nơi đây đối với tại hạ không khó, chỉ khó là tuyệt đối tránh sự đổ máu cho những người vô tội.

Thực khách lên xuống thấy cặp người ngọc này thực là xứng đôi vừa lứa.

Ngang qua các cửa phòng, Tuyết Cừu đều để ý cẩn thận.

Chàng nói:

- Nếu gặp người đón đường thì cô nương cứ làm như mình chủ động, vui vẻ bảo họ lui.

Khánh Linh nói:

- Ta có cách của ta.

Xuống tới tầng dưới, Tuyết Cừu thấy hai toán người bốn nam, tám nữ đứng chận hai lối đi.

Tuyết Cừu cùng Khánh Linh thong thả đi về phía bốn tên kia.

Một thiếu nữ từ trong bóng tối bước ra nói:

- Đứng lại đó!

Tuyết Cừu không nói gì, Khánh Linh khoát tay nói:

- Lui hết!

Thấy hai người tự nhiên như vậy, đám thuộc hạ rút vào trong bóng tối, chỉ đưa cặp mắt nghi ngờ ra nhìn, không dám phản ứng gì.

Tuyết Cừu và Khánh Linh bắt đầu tiến ra sân, vẫn thấy nhiều người mang vũ khí đi qua lại.

Bây giờ cả hai thong dong tiến về rạch con, nơi ấy có nhiều đò nhỏ để chở du khách đi các nơi. Cả hai lên thuyền đi theo ý Tuyết Cừu...

Tuyết Cừu cho thuyền cặp lại kề bên thuyền của Nhã Thi, vì thấy có nhiều người trên thuyền này...

Nhã Uyên lanh mắt thấy Tuyết Cừu, nàng hô lớn:

- Lã đại ca!

Nàng ôm đầu Tuyết Cừu mà... Hôn lia lịa trên tóc trên tai, như sợ ai giành mất người thân

thương của nàng.

Giải Ngữ từ trong mui bước ra.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đã mời được chủ nhân tửu lâu về đây có lẽ quý cô nương ở trên thuyền này là người của tửu lâu đấy chứ?

Cả hai cô cùng mỉm cười gật đầu. Nhã Uyên nói:

- Bọn tiểu muội bắt được một số yêu nhân của tửu lâu, thuộc cánh Đông Hải Thần Quân, để tra hỏi những chi tiết quan trọng, sau đó có thể làm một cuộc trao đổi họ với đại ca.

Giải Ngữ nói:

- Họ có thể hy sinh hàng vạn người để lấy một công tử Hào Hoa, không đời nào họ chịu đổi dưới cân đâu.

Tuyết Cừu nói:

- Nay Uất Trì tiểu thư bị đưa về đây, có lẽ Đông Hải Thần Quân đêm nay sẽ tới tửu lâu chắc là.. Hết kịp rồi.

Nhã Uyên nói:

- Ta phải cho thuyền đậu kề bên Tần Hoài tửu gia mới được. Đậu ở đây e không sớm thì muộn bọn chúng cũng phát hiện.

Giải Ngữ nói:

- Công tử cùng Nhã Uyên đem thuyền đến đó. Còn bao nhiêu rút về gia trang phòng thủ.

Tuyết Cừu cười:

- Chúng biết tại hạ đã thoát ra ngoài, nên không dám đến đây đâu. Kể cả Thần quân, Ngũ Hoa cũng cúp lọng mà chạy.

Nhã Uyên về loan tin cho gia trang biết, lấy cho tiểu huynh vài bộ đồ, nói chư huynh muội ở lại. Ba chúng ta đã làm nát Tần Hoài tửu gia rồi.

Nhã Uyên vội đi liền.

Tuyết Cừu nói:

- Tất cả đều điểm á huyệt và huyệt định thân. Đem ba cô đầu não bỏ vào một hầm, bốn cô tùy tùng cho vào khoang mũi, riêng Khánh Linh để ngồi với chúng ta.

Việc xong, Nhã Uyên, Nhã Thi đều chạy ra.

Nhã Thi nói:

- Hào Hoa công tử làm mọi người lên ruột. Kế hoạch đêm nay thế nào?

Tuyết Cừu nói:

- Khi bắt được tại hạ, có lẽ họ đã thả chim thư báo tin cho Thần quân. Thần quân có lẽ đã báo tin lại cho họ. Hoặc là ông ta sẽ đến đây, hoặc ông ta chỉ thị ở đây làm theo kế hoạch của ông ấy.

Chàng hỏi Khánh Linh:

- Theo ý Thần quân phải giải quyết việc tại hạ như thế nào?

Khánh Linh nói:

- Ta chưa nhận được chỉ thị!

Lã Tuyết Cừu cười nhạt:

- Tại hạ không xuống độc thủ với cô nương đâu. Nhưng nếu cô nương không thức thời thì cũng có người ra tay vậy.

Khánh Linh nói:

- Tần Hoai tửu lâu không trực thuộc vào Thần quân. Thần quân có Ngũ Hoa làm cố vấn. Tần Hoài trực thuộc Giang Nam phủ. Đừng tưởng Giang Nam phủ ở Giang Nam, mà là ở Hà Nam. Người điều hành phủ này tên là Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh, ông ta năm nay ngoài bốn mươi. Phụ tá của ông ta là Phi Long kiếm khách. Còn Cù Long kiếm khách nghe đâu bị Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh bắt rồi.

Lã Tuyết Cừu vô cùng ngạc nhiên. Chưa có ngạc nhiên nào kể từ khi vào giang hồ quan trọng bằng lần này.

Tuyết Cừu tự tay giải cho nàng một số huyệt đạo nữa, rồi truyền nhỗ neo thả xuôi về bến dưới. Chàng suy nghĩ một hồi, hỏi tiếp:

- Cô nương từng gặp Trường Thủ thư sinh rồi chứ?

Nàng đáp:

- Dĩ nhiên là đã gặp mặt rồi mới biết tuổi tác của ông ta.

Chàng lại hỏi:

- Có lẽ cô nương cũng biết Đông Hải Thần Quân?

Nàng đáp:

- Dĩ nhiên là biết! Tuy vậy hai tổ chức này độc lập với nhau. Thần quân không có quyền sai khiến tổ chức này, và Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh cũng không điều khiển cánh Thần quân.

Tuyết Cừu suy nghĩ một hồi, nói:

- Trường Thủ thư sinh kín đáo thật. Xin cô nương hãy nói rõ thêm ông ta là ai! Hai tổ chức này dường như có cùng một mục đích?

Nàng đáp:

- Không ai biết rõ Giang Nam thư sinh. Chỉ biết võ công của Giang Nam thư sinh hơn hẳn Thần quân.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tại sao lại có Ngũ Ngoạn Cô trong tổ chức của cô nương?

Khánh Linh nói:

- Hai tổ chức có quyền giúp đỡ nhau. Ngoạn Cô tuân lệnh Ngũ Hoa để đánh lạc hướng công tử kể cả Bí Tàng cung.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ hiểu rồi. Có thể còn một tổ chức bí mật khác nữa. Và ba tổ chức này dưới sự điều hành của vị tối cao thủ lãnh, một nhân vật quyền uy tối thượng, một người có tài nghiêng trời lệch đất.

Khánh Linh lặng thinh.

Chàng hỏi dò:

- Cô nương đứng đầu trong nhóm Tần Hoài này?

Nàng gật đầu.

Chàng nói:

- Vậy Hà Nam phủ cô cũng từng lui tới?

Nàng gật đầu.

Chàng nói tiếp:

- Và chắc chắn, trong cơ cấu tổ chức, cô hình dung được vị tối cao tổ chức chứ?

Khánh Linh ngó chung quanh rồi lí nhí trong miệng:

- Có nghe bàn qua, nhưng không ai được phép gặp. Nhân vật đó uy linh không tưởng nổi. Nhất cử nhất động trong hoàn vũ này ngài đều biết.

Tuyết Cừu nói:

- Nhưng cô nương vẫn nghe sự xưng hô của Giang Nam thư sinh đối với vị tối cao chứ?

Nàng đáp:

- Vị tối cao đó được gọi là Bình Thiên Thần Nữ!

Nhã Uyên sặc cười:

- Bà ấy chắc là con của Tây Vương mẫu, nên mới lớn lối như vậy. Đàn bà... Cũng chẳng qua là

đàn bà mà thôi. Quá lắm là thành yêu quái mất.

Khánh Linh nghiêm mặt:

- Cô nương không nên có những lời vô lễ như vậy! Có một lần một thuộc hạ của ta ngồi trên thuyền nói đùa câu "Chắc Bình Thiên Thần Nữ trẻ đẹp lắm", thuyền cập bờ người ấy ngã ngửa hộc máu mà chết. Khi tẩm liệm thấy có dấu mấy ngón tay trên cổ. Từ đó không ai dám vô lễ cả.

Nhã Uyên chợt hỏi:

- Sáu vị đầu não kia là thuộc hạ của tỷ tỷ hay trực thuộc Trường Giang Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh?

Khánh Linh nói:

- Nói như Lã công tử, có một tổ chức thứ ba nào đó mà ta không biết. Tám cô chắc chắn là ở trong ba tổ chức điều động góp lại việc này. Bởi vì vậy trong cuộc tỷ thí vừa rồi, bảy cô kia đấu với nhau mà không nhân nhượng. Vì vậy mà Ngũ Ngoạn Cô bị hạc xé rách hết thịt da...

Những thắc mắc về trận đấu đến tới đây là hết.

Tuyết Cừu bỗng nói:

- Chư vị bị tại hạ bắt, từ đây kể như không tổ chức nào dùng nếu tại hạ có phóng thích!

Khánh Linh cười:

- Chắc chắn là vậy rồi, e rằng tính mệnh khó bảo toàn.

Giải Ngữ nói:

- Bên Bí Tàng cung thì không làm vậy. Tất cả đều bình đẳng trên công việc. Lại xây dựng một hệ thống sống rất nhân bản. Ta là người trong Bí Tàng cung. Lã Tuyết Cừu có nếm qua mùi Bí Tàng cung nhưng lại không phải là người của Bí Tàng cung, thế mà Bí Tàng cung vẫn thân thiết. Ta không có ý chiêu dụ cô nương, nhưng nếu cô nương thấy không có đất sống thì hãy về với chúng tôi.

Khánh Linh thở ra, cúi đầu không nói gì.

Tuyết Cừu nói:

- Uyên muội hãy đem Huyền Hoa ra đây.

Chàng giải huyệt đạo cho Khánh Linh, nói:

- Cô nương là một nhân vật chánh phái. Vì hoàn cảnh đưa đẩy nên mới gặp cảnh ngộ thế này. Tại hạ, Nhã Thi, Nhã Thư quyết làm khách thương đi buôn bán trên sông nước ghé lại Tần Hoài, chẳng qua là nơi này đã trở thành huyền thoại trong văn học. Không ngờ lại gặp cô nương trong chốn này. À, lãnh vực của Thần quân là phía Tây Trung Nguyên lại nhằm chỗ núi non hiểm trở, còn lãnh vực của Giang Nam thư sinh thì ở chốn thành thị... Do đó, ta biết tay kia sẽ hoạt động ở những miền quê trù phú...

Khánh Linh nói mơ hồ:

- Dường như là vậy!

Nhã Uyên đem Huyền Hoa ra.

Chàng khai giải cho nàng á huyệt rồi nói:

- Tại hạ không phải là Hào Hoa công tử, mà là Lã Tuyết Cừu. Vài bức tường vôi đó làm sao mà nhốt Cừu mỗ được. Huyền Hoa cô nương! Cô nương hãy hiểu rằng, tổ chức của cô, nhân vật nào bị đối phương bắt, chẳng những họ đã không dung nạp mà còn có cơ hội sẽ giết các cô nữa là khác. Tại hạ, Lã Tuyết Cừu, trân trọng đem sinh mệnh mình ra hứa với hai vị rằng, nếu hai vị rời xa tổ chức kia ra, tại hạ sẽ đem cái chết mà bảo bọc hai vị.

Huyền Hoa ôm Nhã Uyên khóc... Nhã Uyên xúc động, rườm rườm nước mắt.

Huyền Hoa nói:

- Tuy không nói ra, nhưng ta có cảm tình to sâu đối với Uyên muội. Nếu không nhờ Uyên muội liều thân, ta đã chết dưới tay của Giải Ngữ rồi. Được, Huyền Hoa này sẽ không ở trong tổ chức đó nữa, và cũng không bao giờ vào trong tổ chức nào. Vì tổ chức mà ta đang sinh hoạt chưa bao giờ bạc đãi ta.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ biết cô nương không nằm trong tổ chức của Thần quân, cũng không nằm trong tổ chức của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh, vậy thì cô nương nằm trong tổ chức nào?

Huyền Hoa nói:

- Ở tổ chức Thủy Đường cung. Cung ấy nằm sâu dưới nước. Chủ nhân Thủy Đường cung là Huyết Trì Thánh Nữ, người kế nghiệp của Huyết Trì đại nương vừa mới tạ thế.

Nhã Uyên lại châm biếm:

- Đời này thần thánh bị người ta tước đoạt nhiều quá. Hết ma nữ đến Thánh nữ, đến Thần nữ. Không biết rồi đây có yêu nữ, tiện nữ, Bồ tát nữ, Phật nữ ra đời không? Mấy vị đó trước sau gì cũng gặp Hào Hoa công tử thôi. Đại ca! Tiểu muội nguyện theo đại ca mà bình định các đám yêu mị này.

Tuyết Cừu hỏi tiếp:

- Xin cô nương hãy cho biết thêm một chi tiết nữa, Thủy Đường cung nằm ở đâu?

Huyền Hoa nghiêm mặt nói:

- Công tử thứ lỗi! Ta không thể nào làm một kẻ táng tận lương tâm đến mức đó được. Công tử tự tìm hiểu lấy.

Lã Tuyết Cừu giải khai hết toàn bộ huyệt đạo cho nàng rồi hỏi:

- Trong đám bảy người đầu não ở Tần Hoài này, vị nào là người cùng tổ chức với cô nương?

Huyền Hoa nói:

- Quách Đình San. Thật ra chúng ta cũng không quen biết nhau, và cũng không ở trong cung.

Chàng lại hỏi:

- Ngọc Diêu Quỳnh và Hư Trinh trong tổ chức nào?

Nàng đáp:

- Thần quân phủ.

Tuyết Cừu quay sang Khánh Linh, nói:

- Tống Vân và Tả Anh Huệ là của Giang Nam phủ chứ?

Khánh Linh nói:

- Có lẽ là vậy rồi. Vì ta phụ trách ở đây đến mấy năm trường, ở tại phủ có thu nhận người nào thêm làm sao ta biết được? Chỉ thấy người đến cho ta điều động cùng một tín hiệu như ta đã biết là đủ. Ta không được quyền hỏi thăm gì cả.

Tuyết Cừu nói:

- Uyên muội vào đưa Hư Trinh và Diêu Quỳnh ra đây!

Giải ngữ nói:

- Hư Trinh bị ta phế võ công rồi.

Tuyết Cừu nói:

- Còn cứu kịp.

Nhã Uyên đem hai cô đó ra.

Hư Trinh nhìn Tuyết Cừu cặp mắt đầy oán hận nói:

- Ta không bao giờ nói điều gì, ngươi đừng hỏi vô ích.

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Tại hạ đã về lại đây rồi thì cần gì phải hỏi cô nương điều gì? Chắc cô nương cũng biết, ta hiểu tỏ tổ chức của Ngũ Hoa và Thần quân còn hơn cô nương nữa. Chính ta đã nhốt Thần quân trong sáu tháng ở Linh Nham kia mà?

Hư Trinh nói:

- Nếu vậy thì ngươi đem ta ra đây làm gì?

Nhã Uyên ghét quá nói:

- Thả cô xuống sông cho cá nuốt. Đặt tên Hư Trinh thì còn gì trong sạch nữa mà làm cao?

Tuyết Cừu nói nhỏ nhẹ:

- Tại hạ giải khai huyệt đạo cho cô nương.

Hư Trinh cay đắng:

- Cảm ơn! Ta đã bị phế võ công rồi.

Tuyết Cừu cười:

- Tại hạ phục hồi lại cho cô nương.

Không ai tin điều đó.

Tuyết Cừu giải hết toàn bộ huyệt đạo cho nàng, lấy ba viên cải tử hoàn sanh cho nàng uống, đồng thời đề khí vận công.

Công lực của chàng giờ đây như biển tuôn ào ạt vào người nàng như nước biển tràn vào bình nguyên.

Cơ thể của Hư Trinh nóng ran như thiêu như đốt. Thuốc thấm vào máu và được các nguồn chân lực chạy rần rật trong các ngõ ngách khắp châu thân... Hư Trinh nhiều lần chết đi sống lại.

Thuyền đã cập vào bờ, Tuyết Cừu rút tay về chàng đem tâm pháp truyền cho nàng...

Hư Trinh thử vận công và chớp mắt. Thời gian không đầy một khắc, công lực của nàng bây giờ gấp đôi lần trước đây. Hư Trinh tưởng mình là chiêm bao...

Tiếp đó chàng giải khai huyệt cho Ngọc Diêu Quỳnh.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ mong rằng sẽ không còn gặp hai vị trên đối tuyến nữa.

Vương Giải Ngữ cũng đã đi giải huyệt cho các cô tùy tùng.

Hư Trinh quá bất ngờ. Nàng khóc ròng ròng, chắp tay lại nói:

- Tiểu nữ tạ ơn Lã công tử.

Tuyết Cừu hai tay nắm lấy hai tay nàng nói:

- Cô nương hãy bình tâm!

Chàng nói tiếp:

- Bây giờ chín vị vào trong đó một cách tự nhiên. Không nên nói gì về tại hạ cả. Ai muốn đi đâu thì cứ xếp đặt tư trang trong hành lý mà đi. Nếu Uất Trì cô nương nhắm duy trì tửu lâu này mà không hại gì cho cô, xin cứ tự nhiên, kể cả các cô cũng vậy. Tại hạ cạo sửa mặt mày, đóng vai du khách vào đó mà ăn uống, chứ không phá phách gì... Chúc lành cho chư vị.

Giải Ngữ, Nhã Thi, Nhã Uyên đều. Nói:

- Xin chúc lành! Chúc lành...

Chín người kia bồi hồi không xiết kể. Nếu khóc được thì họ khóc.

Khánh Linh nói:

- Đa tạ công tử và chư vị. Tệ nữ biết kẻ đối tử đầu thì có thể dung nhau được, người cùng tổ chức thì giết nhau. Tệ nữ xin hứa, Tần Hoài tửu lâu này mà tệ nữ còn điều động, sẽ không phụ lòng công tử và giang hồ chính phái.

Ba cô đầu não cũng cùng một ý.

Tuyết Cừu lói với Hư Trinh và Diêu Quỳnh:

- Băng Kiên và Ngoạn Cô cũng giống như hai vị. Xin chào!

Chín người thong thả bước vào bờ.

Nhã Uyên vội gọi Huyền Hoa nói:

- Tỷ tỷ. Ngày mai tiểu muội sẽ gởi trả lại con Tuyết Nê hồng hạc cho tỷ tỷ. Tại tiểu muội dụ nó mới ra cớ sự như vậy.

Huyền Hoa bước lui lại ôm Nhã Uyên nói:

- Nó là con vật tinh khôn mà hiền muội thu phục được, tức là giữa nó và hiền muội có cái duyên lớn. Không chừng tỷ tỷ lại có duyên với hiền muội cũng nên. Đi nhé!

Huyền Hoa chạy theo các bạn.

Nhã Uyên nói với Tuyết Cừu:

- Trong thuyền ta còn mấy vò rượu, cứ múc ra mà uống. Chờ thử một, lát, nếu không có biến, ta lại sang bên kia sông, vào các tửu quán khác phá chơi... Chờ một vài ngày chư vị xuôi về Nam Kinh.

Nhã Uyên nói xong đi lấy rượu...

Tuyết Cừu nhìn vào tửu lâu, thấy đèn đuốc vẫn rực rỡ như khi nào. Khách ra vào vẫn tấp nập. Chàng biết lúc này Khánh Linh, Tả Anh Huệ vẫn tiếp tục điều động công việc nơi đó.

Gặp cảnh này, các cô tha hồ mà vẽ ra một cảnh tượng... Đắc thắng.

Ba người vẫn tiếp tục nhấm rượu và kể chuyện cho nhau nghe.

Vương Giải Ngữ nói:

- Một đại tôn sư cũng chưa chắc phục hồi được chân lực của một người đã bị phá hủy võ công. Công tử làm được việc đó, ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Tuyết Cừu nói:

- Đó là nhờ sức thần được một phần. À, Nhã Uyên thật thông minh. Dụ được con Hồng hạc để các cô nương kia chia nhau đi tìm, rồi lần lượt đánh thuốc mê.

Nhã Uyên nói:

- Rất tiếc là tiểu muội gặp đại ca và Vương tỷ tỷ quá muộn. Nhà tiểu muội, ai cũng chân chất, thành tiểu muội khó học hỏi được gì.

Giải Ngữ bỗng nói:

- Nếu Uyên muội thích giang hồ thì hãy theo Lã công tử.

Nhã Uyên nhìn chàng như dò xét. Tuyết Cừu có vẻ suy nghĩ.

Nhã Uyên nói:

- Song thân rất sợ những cảnh đi xa của con cái. Hai vị đó ngày nào cũng chăn Nhã Uyên và Nhã Ngôn như chăn vịt. Chắc không đi được đâu.

Một câu đó cũng đủ khiến cho Tuyết Cừu nhẹ nhõm. Nhưng chàng vẫn gắng gượng:

- Rồi đây Giải Ngữ lui tới nhà Uyên muội thường xuyên, tha hồ mà... Nghề y nghiệp võ. Giải Ngữ đã làm cho tiểu huynh tiến bộ về võ học rất nhiều.

Chàng lấy ra bức tranh của nàng rồi thuật lại việc nhìn bức tranh ấy mà lãnh hội được sự huyền ảo bên trong. Chuyện có vẽ hoang đường, nhưng ba cô không tin là hoang đường vì đích miệng Tuyết Cừu nói ra.

Nhã Uyên chỉ vào bờ nói:

- Chủ nhân lại cho mời Hào Hoa công tử nữa kìa?

Cả ba cùng thấy hai thiếu nữ đi từ tửu lâu hướng về thuyền Nhã Thi.

Nhã Thi bây giờ mới lên tiếng:

- Tiểu muội vừa may cho công tử một bộ đồ màu trắng nữa.

Nàng lấy từ trong chiếc xách tay của nàng. Tuyết Cừu thật cảm động. Nhã Thi tượng trưng cho hình ảnh của người mẹ, người vợ hiền.

Chàng ôm bộ áo quần vào lòng nói:

- Tiểu thư làm tại hạ cảm động hết sức. Dù có rách, tại hạ vẫn giữ nó đến cuối cuộc đời.

Chàng không cần thay, mặc ngay tại chỗ, rồi vuốt, sửa lại chút ít, cũng kịp lúc hai cô kia ra...

Hai thiếu nữ đứng trên bờ sông, nói:

- Chù nhân cho mời bốn vị vào trong đàm đạo!

Tuyết Cừu nói:

- Nghe rõ! Xin chư vị vào trước, bọn tại hạ theo sau.

Bốn người sửa soạn số hành trang của mình, rồi sai gia đinh ở lại trông thuyền, còn họ vào tửu lâu.

Ngay tại căn phòng ở tầng trệt, buổi gần sáng này lại có thêm vài ngọn đèn nữa.

Trong phòng kê dài một bàn tiệc gồm mười hai ghế. Tất cả là mười thiếu nữ và một chàng trai.

Khánh Linh dõng dạc tuyên bố:

- Hôm nay là buổi tiệc sum họp giữa đại tửu lâu Tần Hoài với... Hào Hoa công tử. Xin hãy cạn chén chúc mừng.

Mọi người cùng nâng chén lên. Họ vui sướng làm một hơi cạn trơn.

Khánh Linh nói tiếp:

- Cả mười hai người này là một tấm lòng, điều này từng thấy trong cõi nhân sinh. Xin chúc mừng.

Họ tự động rót và làm cạn chén thứ hai. Huyền Hoa nói:

- Công tử cứ yên tâm! Phòng trong kia đã có bàn tiệc dành riêng cho những kẻ tùy tùng. Dĩ nhiên tất cả những người ấy đều trung thành với thủ lãnh của họ. Sáng ngày mai sẽ có buổi tiệc khác cho những người hôm nay còn bận. Xin chúc mừng.

Họ cùng cạn thêm một, chén nữa.

Hư Trinh nói:

- Tinh thần con nhà võ là phải làm được một điều cao thượng để sống, một việc đáng để đời. Hôm nay tất cả các tỷ muội chúng ta đã làm được một công việc để đời đó. Xin chúc mừng!

Họ chúc mừng thêm một chén nữa.

Tuyết Cừu nói:

- Trong lúc ở đây vắng hết bốn vị đầu não... Nhất là vắng Uất Trì tiểu thư, mà Tả cô nương điều động công việc rất thạo, chứng tỏ Tả tiểu thư cũng có tài... An bang! Kính chúc mừng...

Mỗi lần chúc mừng, thì mỗi người cạn một chén. Có đến mười hai người và mười ba lời chúc mừng... Nhã Uyên và Nhã Thi thấy quay... Bồ bồ tại chỗ.

Tuyết Cừu cho hai nàng uống một viên thuốc cải tử hoàn sinh và điểm vào huyệt cho hai nàng. Không bao lâu hai nàng tỉnh lại và thấy thoải mái.

Khánh Linh nói:

- Khi nào Hào Hoa công tử còn ở đây, thì cũng xin ghé lại để xem xét công việc, hoặc góp ý xây dựng và nhất là trao truyền kinh nghiệm và tin tức. Ngoài ra, thân hữu của Lã công tử cũng vậy.

Mỗi người nói góp mỗi câu cho đến khi trời sáng.

Tuyết Cừu nói với ba bạn đồng hành của mình:

- Chư vị ra thuyền trước chờ tại hạ chốc lát.

Ba cô đứng lên cáo từ. Chàng hỏi nhỏ Khánh Linh:

- Các tửu điếm bên kia sông có gì đáng gọi là đặc biệt?

Khánh Linh nói:

- Không phải tổ chức của Bình Thiên Thần Nữ, cũng không phải là tổ chức của Bí Tàng cung thì không có gì đáng ngại cả.

Chàng lại hỏi:

- Toàn thị trấn Tần Hoài này có tổ chức nào bí mật?

Khánh Linh nói:

- Ở Quan âm tự là một ni tự rất huyền bí. Trong đó có nhiều liêu, cốc, viện, thiền viện, mật viện. Số phòng ở nơi đó còn nhiều hơn số phòng ở tửu lâu này. Những ngày sóc, ngày vọng thì thập phương bá tánh từ khắp nơi kéo về đông đảo dị thường. Ngày thường thì thưa thớt vắng vẻ.

Tuyết Cừu hỏi:

- Nhưng có biến cố gì đáng để ta chiêm nghiệm không chứ?

Khánh Linh nói:

- Một vài năm trở lại đây, khách giang hồ thường ra vào nơi đó. Thỉnh thoảng cũng bị mất một đôi người.

Tuyết Cừu hỏi:

- Vị sư thái trụ trì chùa này là người thế nào?

Khánh Linh nói:

- Sư thái Tịnh Như trụ trì chùa này. Trong chùa hơn năm mươi đệ tử. Còn hàng đệ tử dưới hai mươi tuổi thì đông lắm. Người ta nói trước đây mười năm thì trong chùa chừng mươi lăm vị mà thôi. Hàng đệ tử nhỏ này thì có võ công, sư cô, sư bà không nghe ai nói đến võ nghệ. Tất cả đều sống có kỷ luật.

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Nếu gặp cảnh ngang trái, bất bình thì sao?

Khánh Linh mỉm cười:

- Người ta tu hành bóp bụng chịu. Quá lắm thì nhờ cửa quan. Quan sở tại rất kính nể sư thái, nên không ai khó dễ gì ở chùa cả. Tần Hoài tửu lâu có trình việc này cho Giang Nam thư sinh đến ba lần, nhưng ông ấy không một lời phúc đáp. Ta bỏ qua luôn.

Hào Hoa công tử giã từ mọi người, trở lại thuyền. Chàng ra đến nơi thấy các cô nằm ngủ như say, kể cả hai tên gia đinh, chỉ trừ Nhã Uyên là tỉnh táo.

Nhã Uyên nói:

- Giải Ngữ, Nhã Thi uống rượu trong kia quá nhiều ngủ đã đành, còn hai ông tướng gia đinh

này, nhân rượu của chúng ta còn cũng nốc đại vào mà ngủ bất kể trời trăng.

Tuyết Cừu nói:

- Giờ ta về nhà làm một giấc là tuyệt vời, tối nay sẽ đi tiếp.

Họ kéo neo, mở buồm, xuống lái mà chạy.

Nhã Uyên nói:

- Đại ca giao tiểu muội cầm lái cho, nằm nghỉ một chút cho khỏe.

Chàng trao lái lại cho Nhã Uyên, rồi nằm bên cạnh mà đánh giấc. Nhã Uyên cho thuyền chạy một mạch về bến.

Đến nơi, mặt trời cũng bắt đầu hé núi. Nàng neo thuyền đâu đó rồi nằm bên cạnh Giải Ngữ và Nhã Thi mà nghỉ.

Không lâu lắm Tuyết Cừu thức dậy. Chàng thấy ba cô ngủ như chết. Chàng mỉm cười, đánh thức bọn gia đinh dậy dọn dẹp. Các cô bấy giờ tỉnh lại.

Nhã Thi nói:

- Cao hứng uống rượu quá nhiều, công tử đừng cười cho.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ làm phiền như vậy, chưa có dịp xin lỗi đấy chứ?

Họ đưa nhau lên bờ. Về đến nhà ai nấy đều chào đón vui vẻ.

Chương 25 - Hoa Quỳ Hướng Phật

Gia đình Nhã Thư bàn, nên gởi đám khách thương số hàng mua được về Nam Kinh bán, còn thuyền cho chạy về đường cũ để đưa Vương Giải Ngữ về nhà.

Ai cũng đồng ý việc này, nhưng Giải Ngữ lộ nét lo. Nàng nói với Tuyết Cừu:

- Ta rất muốn giúp đở công tử một tay. Ngặt vì song thân với ta đã cách biệt gần hai mươi năm. Nay ta về thăm nhà mấy hôm rồi sẽ theo thuyền trở lại, ý công tử ra sao?

Tuyết Cừu nói:

- Vương lão bá rất nhớ tiểu thư, không cần trở lại gấp đâu. Hiện giờ ở đây cũng chưa việc gì quan trọng. Tại hạ ở lại đây mấy hôm, không chừng lại tiếp tục gót thương hồ.

Nhã Thi nói:

- Công tử! Chuyến sắp khởi hành này trễ lắm là mười ngày, tiểu muội sẽ có mặt nơi đây. Công tử hãy lưu lại chờ thuyền!

Tuyết Cừu nói:

- Không dám hứa được! Nếu êm xuôi thì không nói chi. Nếu cần tranh thủ, thì tại hạ phải đi.

Gởi hàng hóa cho thuyền bạn xong, họ để lại một ít hàng xuống thềm nhà.

Chuyến đi này gồm có Nhã Thư, Nhã Thi, Mỹ Cơ, Giải Ngữ và một tên gia đinh theo để giúp việc.

Giờ chia tay, ai nấy đều bịn rịn. Nhã Thi che tay áo mà nuốt nước mắt.

Nhã Thư nói:

- Ước gì còn Lã công tử ở đây, chuyến đến tại hạ sẽ làm lễ thành hôn với Mỹ Cơ!

Tuyết Cừu nói:

- Bây giờ tại hạ chúc mừng trước hai vị. Tại hạ sẽ hết sức cố gắng, nếu việc ngoài ý muốn thì đành vậy biết nói sao hơn...

Họ chia tay.

Thuyền đi rồi, Nhã Uyên ngồi lại thư phòng trầm ngâm. Còn chị em Nhã Dung, Nhã Ngôn đi chơi hoặc phụ giúp song thân.

Tuyết Cừu đứng ngắm con Hồng hạc, rồi xem vườn hoa muôn sắc.

Nhã Uyên rón rén ra, thấy chàng đứng ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, nàng không dám kinh động.

Tuyết Cừu quay lại gặp Nhã Uyên, dưới ánh mặt trời ban mai, má nàng hồng rực. Trong độ tuổi

mới lớn, sức sống căng đầy.

Tuyết Cừu nói:

- Hồng hạc là loại chim quý. Nếu cứ cho ăn ốc tép mãi, e nó sẽ biến tính. Tiểu huynh có một ít thuốc để giúp nó nhớ hiền muội.

Chàng lấy thuốc đưa cho nàng và dạy cách pha chế.

Nàng làm theo lời. Vừa làm, nàng vừa nói:

- Thấy cuộc chia tay hồi sáng, Nhã Thi khóc suốt mướt, tiểu muội sợ rồi đây mình cũng sẽ vậy!

Tuyết Cừu nói:

- Biết làm sao hơn. Mỗi người có một cảnh ngộ, Uyên muội ơi!

Hai người trở lại thư phòng.

Nhã Uyên hỏi:

- Chừng nào đại ca đi Quan âm tự?

Tuyết Cừu nói:

- Tối nay.

Chàng mở Hải Triều âm ra ngồi nghiền ngẫm và đối chiếu. Dường như chàng cũng không tập trung được tư tưởng.

Khách giang hồ mà dừng chân lại vài ngày lòng làm sao được bình an? Rồi cuộc chia tay đầy nước mắt đó hỏi ai không bồi hồi. Một nỗi buồn vô cớ nào đó xâm chiếm trong tâm hồn chàng.

Tuyết Cừu đi tới đi lui như có gì thôi thúc.

Nhã Uyên thấy vậy nóng lòng, nàng nói:

- Tiểu muội cùng đại ca mướn thuyền đi đánh cá tôm cho vui.

Chàng hưởng ứng liền.

Hai người thay đổi y phục rồi đi ra sông. Họ mướn chiếc thuyền chài nho nhỏ để đi sông đánh cá.

Với cảnh này cách đây chừng vài năm, Tuyết Cừu với Thúy Hương trên Ngọc Hồ cũng đã có một giai thoại về loại dược hà.

Tuyết Cừu chợt hỏi:

- Sông này có dược hà không, hiền muội?

Nhã Uyên không hiểu, hỏi:

- Dược hà là loại gì?

Tuyết Cừu đỏ mặt đành nói:

- Tiểu huynh cũng không hiểu.

Một mẻ lưới đánh xuống rồi kéo lên phần nhiều là cá, vài con tôm nhỏ và một ít cua. Nhã Uyên làm bếp rất khéo.

Tuyết Cừu nói:

- Uyên muội còn nhỏ quá, không nên uống nhiều rượu mà sanh chứng.

Nhã Uyên nói:

- Hôm nay tiểu muội phải uống cùng đại ca.

Tuyết Cừu nói:

- Hôm nay tiểu huynh cũng không uống.

Nhã Uyên không nói. Nàng rót hai bát rượu đầy, một bát đẩy ra Tuyết Cừu, một bát của mình, nói:

- Không uống cũng mang tiếng đi sông. Tiểu muội rất muốn nói chuyện với đại ca.

Thức nhấm và rượu đã làm cho nàng hừng hừng. Nhã Uyên nói:

- Hồi mồng một tết năm nay, trưởng huynh đưa tiểu muội đi Quan âm tự. Ở đó mấy cô choai choai làm sư nữ rất nhiều. Họ thấy gia huynh và tiểu muội đeo kiếm, họ chặn lại không cho vào. Hỏi, thì họ lấy cớ thiền môn là nơi thanh tịnh, không ai được mang vũ khí. Tiểu muội thấy một vài người có mang kiếm như có vẻ tuần tra, liền hỏi:

- Là nơi thanh tịnh sao còn có kẻ mang kiếm?

Một ni cô nói:

- Đây là những người làm phận sự!

Muội hỏi:

- Nhà chùa đi làm phận sự được quyền chém giết?

Ni cô nói:

- Nếu cần! Vì đó là tự vệ.

Muội nói:

- Ta chưa từng chém giết ai. Nhưng đây cũng là tự vệ, vì ở chốn đông người. Lý ra các cô nên theo hạnh vô úy thí. Các cô đã không làm như vậy mà còn ngăn cấm kẻ khác... Thế là tiểu muội và cô ấy tranh cãi. Một ni cô khác tới bênh vực chùa, muốn hành hung tiểu muội. Hai bên ấu đả nhau, bọn ni cô kéo nhau ra rất đông, người nào cũng cầm vũ khí trên tay, vây đánh tiểu muội và gia huynh...

Tuyết Cừu nói:

- Đám tăng, ni, đạo ngày nay họ thiếu đi cái đức nghiệp của bậc tu hành. Càng tu, càng bước vào sự tội lỗi. Buổi đêm ấy có Lý Yến Phi và Hoa Như Tuyết đến cứu phải không?

Nhã Uyên buông chén xuống, hai tay nắm lấy chàng giục giặc, nói:

- Sao đại ca biết? Đại ca có quen hai vị tỷ tỷ ấy sao?

Tuyết Cừu nói:

- Hai người đó là thân hữu của tiểu huynh, có thuật lại đêm mồng một ở Quan âm tự của thị tứ Tần Hoài...

Nhã Uyên nói:

- Đêm nay tiểu muội cũng mang kiếm nữa...

Tuyết Cừu nói:

- Họ sao ta vậy, cứ lận kiếm vào mình mà đi.

Rượu bắt đầu gây hứng, Nhã Uyên nói:

- Rất tiếc là tiểu muội võ công kém cỏi. Nếu không, sẽ cùng đại ca đi ngao du trong thiên hạ mà diệt đám ma bầy quỷ xú này mới ưng.

Tuyết Cừu biết mình có nghiệp nặng về phái phấn son, dù không một lần nào đích thực để biết bản chất ấy thế nào, nên không dám khuyến khích Nhã Uyên theo mình mà gia nhập giang hồ. Chàng thấy má Nhã Uyên đã đỏ hồng vì rượu, cảm thấy tội cho nàng.

Tuyết Cừu nói:

- Trời xế rồi, ta nên về thôi, hiền muội!

Nhã Uyên mắt khép hờ nói:

- Tiểu muội hết cục cựa nổi. Dẫu có về bờ, tiểu muội đi cũng không được.

Chàng muốn đưa cho nàng viên Cải tử hoàn sinh, nhưng sợ nàng không đủ công lực để nhận nó.

Nhìn lại, nàng đã nằm soài ra đó.

Tuyết Cừu vẫn chống thuyền vào bờ. Thấy nàng nằm mê man, chàng đành neo thuyền ngồi điều tức.

Chiều xuống, Nhã Uyên vẫn còn ngủ, Tuyết Cừu vốc nước rửa mặt cho nàng. Nhã Uyên choàng tỉnh. Nàng ngồi dậy nhìn quanh, rồi nói:

- Tiểu muội ngủ từ hồi đó đến giờ sao? Tiểu muội làm phiền đại ca quá, xin hãy tha thứ!

Tuyết Cừu mỉm cười:

- Hiền muội còn lắm khách sáo! Thôi, chúng ta về nhà, kẻo gia đình trông!

Nhã Uyên có vẻ luyến tiếc buổi đi sông vắng vẻ này.

Nàng vừa bước... Xuống thuyền vừa nói:

- Làm dân du mục lắm khi còn thú vị hơn dân định cư. Gia đình là một cơ sở đầy ràng buộc. Đại ca mồ côi cha mẹ từ tấm bé mà võ công trác tuyệt. Còn anh em tiểu muội sống đầy đủ hơn mọi người, lại không hơn ai.

Tuyết Cừu rất hiểu ý nàng, liền nói:

- Khi người ta mất đi một cánh tay, lúc ấy mới biết cánh tay là quý. Bình thường thì không bao giờ để ý đến nó. Hiền muội đừng nói vậy nữa mà có lỗi.

Vừa lúc đó, một tên gia đinh chạy ra sông, báo:

- Có người muốn gặp Hào Hoa công tử.

Nhã Uyên và Tuyết Cừu bước nhanh về, thấy một thiếu nữ ở tửu lâu Tần Hoài. Họ chào nhau rồi mời vào phòng khách.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu muội vâng lệnh Uất Trì tiểu thư, đến báo cho công tử biết, có sứ giả của Giang Nam Phủ đến đàn hạch bảy vị tiểu thư.

Nàng nói xong, móc trong người ra một bức thư đưa cho Tuyết Cừu. Thư viết:

"Lã công tử nhã giám!

Vừa qua khỏi ngọ hôm nay. Sứ giả Giang Nam Phủ là Giang Lãnh Long đến đàn hạch bọn tiểu muội. Sứ giả nói: Các cô đã nhốt hắn rồi, sao thả hắn ra. Bọn tiểu muội có chỉ lỗ khoét của công tử. Hắn không tin, nói: Lỗ này khoét từ trên xuống. Thế là xảy ra một cuộc tranh cãi.

Hắn đòi đưa bọn tiểu muội về phủ, nhưng tiểu muội nói không có lệnh của Giang Nam Thư Sinh. Vả lại, nếu đi hết thì ở đây không ai điều hành công việc. Hắn đi đâu đó, hắn nói tối sẽ trở lại để giải quyết. Võ công của hắn chỉ kém Giang Nam một chút thôi. Và hắn là.. Con gái đầu của lão!

Công tử có sáng kiến gì giúp đở cho bọn tiểu muội không?

Tiểu Muội Tần Hoài tửu lâu tái bút!"

Tuyết Cừu xem thư xong nghĩ thầm:

- Thời buổi gì mà đàn bà con gái gia nhập giang hồ đông gấp mười lần. Từ hồi ta bước ra khỏi rừng đến nay, nữ nhân danh tiếng và tài ba, ta đã gặp cả trăm cô trẻ đẹp. Còn đám đàn ông con trai có tài thì vắng hiu vắng hút, kiểm lại không tới năm tên, Lã Tuyết Cừu, Tề Phong, Ngọc Liên Thành và một tên La Tuyết Cừu nữa là hết! Giang hồ đến hồi tuyệt mệnh chăng?

Tuyết Cừu cảm thấy lành lạnh trong lòng. Chàng nói:

- Cô nương về nói lại, tại hạ sẽ sang bên đó vào tối nay. Hãy cứ ẩn nhẫn và chịu đựng!

Thiếu nữ cúi đầu chào, rồi cất bước...

Tuyết Cừu và Nhã Uyên sắp đặt công việc sửa soạn đi. Nhã Dung bước vào nói:

- Uyên muội! Mấy ngày nay, Uyên muội đi mãi, mẫu thân đang lo đó.

Nhã Uyên vội đứng lên kéo Nhã Dung ra ngoài, hỏi:

- Tỷ tỷ lo hay song thân lo?

Nhã Dung nói:

- Ai cũng lo cho hiền muội cả!

Nhã Uyên nói:

- Tỷ tỷ đừng lo, tiểu muội sẽ đi gặp song thân bây giờ.

Nhã Dung giằng tay nàng lại nói:

- Thân mẫu ngại một điều...

Nhã Uyên hơi lo, hỏi:

- Điều gì?

Nhã Dung đáp:

- Thi tỷ tỷ rất yêu Lã đại ca. Sợ hiền muội... Yêu... Thì kẹt nhiều lắm!

Nha Uyên chưa hết hồi hộp, nói:

- Không có đâu! Sao các người nghĩ vậy? Lã đại ca không để ý đến ai cả, ai yêu được cứ yêu, kể cả tỷ tỷ cũng vậy.

Nhã Dung bĩu môi:

- Hiền muội nói quá lời rồi đó. Lã công tử có là minh chủ võ lâm chăng nữa, ta vẫn không thích. Bọn giang hồ đời nay như những kẻ hát tuồng, không lấy gì làm chắc chắn. Hiền muội và công tử định đi đâu?

Nàng đáp gọn:

- Tần Hoài tửu lâu? Tỷ tỷ đi chơi cho vui?

Nhã Dung nháy nháy con mắt:

- Ta đi, còn hiền muội ở nhà phải không?

Nhã Uyên phụng phịu nói:

- Không được! Hai đứa cùng đi!

Nhã Dung cười:

- Ta biết mà! Thôi, hiền muội đi đi, tỷ tỷ sẽ xin với song thân cho! À, Lã công tử có nhiều ngọc lắm! Hiền muội xin cho ta một viên ngọc nhỏ để làm đồ trang sức, thì... Cô em cứ việc tha hồ mà đi. Việc nhà, cơm nước tỷ tỷ này lo.

Nhã Uyên cả mừng nhưng nàng vẫn nói:

- Tiểu muội rất khó mở miệng hỏi việc này.

Nhã Dung nói:

- Hiền muội để tỷ tỷ nói chịu không?

Nhã Uyên ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Đường đột quá, e họ khinh gia phong nhà mình không?

Nhã Dung nói:

- Tỷ tỷ có cách mà, yên tâm đi!

Hai tỷ muội cùng bước vào. Nhìn sắc diện lo lắng trên gương mặt Nhã Uyên, Tuyết Cừu nói:

- Uyên muội không thạo việc giang hồ, nên ở nhà để lệnh thân khỏi lo!

Nhã Uyên nói:

- Gia mẫu sợ tiểu muội nói năng thiếu khiêm tốn làm cho đại ca buồn. Chỉ vậy thôi!

Nhã Dung móc trong người ra một viên lóng lánh như ngọc, nàng hỏi:

- Tiểu muội vừa mới mua viên ngọc này để làm trang sức, đại ca xem thử như thế nào?

Tuyết Cừu cầm lên xem một hồi, nói:

- Đây là pha lê chứ không phải ngọc, Dung muội mua lầm rồi! Trả lại họ đi! Tiểu huynh có mấy viên để cho nhị vị.

Chàng nói xong mở bọc ra lấy bốn viên ngọc trao cho nàng và nói:

- Cái này mà lận vòng thì hết chê!

Nhã Uyên, Nhã Dung đều mừng. Nhưng Nhã Uyên nói:

- Một viên ngọc này có thể là một gia tài, sao đại ca cho nhiều quá vậy?

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu huynh để nó cũng không làm gì! Hai hiền muội muốn lấy nữa không?

Nhã Dung đứng lên chắp tay nói:

- Chỉ cần một viên là đã ngoài sự ước mơ của bọn tiểu muội rồi, không nên quá đáng! Rất cảm ơn đại ca...

Nàng nói xong chạy biến ra ngoài.

Nhã Dung chạy ra ngoài rồi, Nhã Uyên ngồi cười cười Tuyết Cừu hỏi:

- Hiền muội có điều gì đang thấm thía mà cười như vậy?

Nhã Uyên nói:

- Dung tỷ rất ao ước có một viên ngọc, nên mới nghĩ ra mẹo mà xin đại ca.

Nàng thuật lại mọi việc. Tuyết Cừu nghe qua hiểu ngay. Chàng rất thông cảm và nói:

- Các thiếu nữ mới lớn, điều họ ao ước nhất vẫn là trang sức! Hai viên ngọc ấy chỉ vừa đủ đeo ở hai tay. Chưa có ngọc trang điểm ở tai. Hiền muội hãy lấy thêm hai viên và đưa Nhã Dung hai viên nữa!

Nhã Dung lắc đầu:

- Bạc vàng châu ngọc ai lại không thích? Nhưng cái gì vừa phải cũng là tốt, còn quá thì không nên. Tiểu muội sẽ không lấy nữa đâu!

Tuyết Cừu lấy ra hai viên nữa trao cho Nhã Uyên nói:

- Hiền muội làm ơn đưa thêm cho Dung muội hai viên này nữa!

Nhã Uyên không chịu, nói:

- Tiểu muội để hai viên này cho Nhã Thi là công bình? Của đâu mà phát cho thiên hạ khơi khơi như vậy.

Tuyết Cừu mỉm cười, lấy ra một hộp trang sức đưa cho Nhã Uyên xem rồi nói:

- Tiểu huynh đã dành riêng hộp này cho Nhã Thi đó, hiền muội xem!

Nhã Uyên mở hộp ra thấy cả thảy bốn viên đã mài rồi, tuyệt đẹp. Nàng cảm thấy vừa vui lại vừa buồn. Thì ra, chàng chỉ để ý đến Nhã Thi? Còn Nhã Uyên và Nhã Dung, chàng chỉ xem như hiền muội bé nhỏ.

Thấy Nhã Uyên có vẻ buồn, chàng biết ý, dỗ:

- Hiền muội không rõ đâu! Hồi ghé lại bến trên, Nhã Thi bán ngọc, tiểu huynh lấy ra mấy viên cho nàng xem. Xem xong, Nhã Thi nói: Ngọc này tốt gấp trăm lần. Tiểu huynh có cho nàng hai viên nhưng vì thấy quý quá, nên không dám nhận mặc dù nàng rất thích. Bởi vậy tiểu huynh muốn dành sự bất ngờ ấy cho nàng, nhờ hiền muội trao giùm!

Nhã Uyên làm thinh, chàng nói tiếp:

- Tiểu huynh còn mười mấy viên nữa. Hiền muội hãy lấy hai viên và Nhã Dung hai viên, vậy mới công bằng.

Nhã Uyên vẫn lặng thinh.

Chàng chọn hai viên đẹp nhất, ánh ngọc mát dịu, nhét vào tay nàng rồi nói:

- Hộp này hiền muội giữ giùm cho Nhã Thi, hai viên này của hiền muội, còn hai viên khi nãy

dành cho Nhã Dung. Hiền muội đi nhanh, chúng ta còn đi đến tửu lâu cho kịp.

Nhã Uyên chớp chớp mắt đứng lên nói:

- Đại ca phung phí nhiều quá, đến lúc cần thì không có!

Nàng nói rồi chạy đi liền. Lát sau, hai cô cùng bước vào. Nhã Dung ngồi thụp xuống xin lỗi:

- Nếu tiểu muội biết thế này thì cứ hỏi thẳng đại ca mà xin, chứ có đâu đi dùng mẹo vặt để lừa lòng cao quý của đại ca. Xin đại ca tha thứ cho tiểu muội!

Tuyết Cừu nói:

- Nếu hỏi xin đâu có gì là hay, không chừng tỏ ra một sự tham lam nữa là khác, đôi khi người không biết sẽ đánh giá gia phong của mình. Hiền muội làm vậy đó là một cao kiến, vừa khỏi sợ mất gia phong, vừa hiểu được tâm hồn của khách. Nhị vị hiền muội quả là... Hảo hiền muội của tiểu huynh.

Lời chàng ngọt lịm và có lý, có tình, khiến hai cô sung sướng đến mát lòng. Việc xong, Tuyết Cừu và Nhã Uyên đi về phía tửu lâu.

Tửu lâu vẫn hoa đăng như bao giờ, khách ra vào tấp nập. Tuyết Cừu và Nhã Uyên dùng thuật dị dung cải đổi hình dáng. Nhã Uyên đóng vai một tiểu công tử.

Hai người ngang qua phòng làm việc của họ. Tuyết Cừu liếc thấy một nữ nhân mặc áo vàng có thêu hoa rực rỡ, đeo trường kiếm, đội mão hoa, dung nhan tuy đẹp nhưng sắc lạnh.

Bên trong, Khánh Linh nhìn ra, đoán biết là Lã Tuyết Cừu. Chàng lựa một bàn gần phòng đó nhất ngồi để theo dõi sự việc.

Tiểu nhị chạy đến, chàng gọi thức ăn, thức nhấm qua loa, rồi chỉ vào phòng trong hỏi:

- Nhân huynh có thể gọi cho tại hạ một cô trong phòng này được không?

Tên tiểu nhị hơi cau mày nói:

- Chắc là không được rồi! Vì đây là ban điều hành.

Tuyết Cừu móc cho hắn một nén bạc nói:

- Tại hạ là khách xa, đến đây rất thích nhan sắc của vị cô nương này. Nếu thành công tại hạ còn biếu thêm nữa.

Tên tiểu nhị đi ngay.

Lát sau, một vị cô nương và Khánh Linh bước ra. Vị cô nương xăm xăm bước về bàn Tuyết Cừu, còn Khánh Linh thì ngồi đối diện với Nhã Uyên.

Hai bên chào nhau. Nàng xưng tên là Giang Lãnh Long.

Khánh Linh nói:

- Bọn tiểu muội là người làm việc ở đây. Xét đi xét lại, ở đây không có ai là tuyệt đại giai nhân,

nên bọn tiểu muội đành thế vậy. Chẳng hay công tử là người ở đâu, có thể cho biết cao danh quý tánh?

Nhã Uyên biết Tuyết Cừu không bao giờ chịu đổi tên họ của mình liền nói thế:

- Tại hạ là.. Nhã Vương. Còn vị này là... Giang Đông công tử. Bọn tại hạ vốn ở Vân Mộng!

Nàng nói rất ngọt. Tướng mạo có khác, nhưng tiếng nói của Nhã Uyên, Khánh Linh rất quen.

Lãnh Long ạ một tiếng. Rồi nói:

- Té ra là nhị vị công tử!

Tiểu nhị mang rượu và thức nhấm ra.

Lãnh Long nhìn thức nhấm và rượu bật cười:

- Công tử ở đất Ngô Sở sang đây chơi, mà dùng những món tầm thường thế này? Hay là công tử cho rằng tửu lâu này không có món sang trọng? Hay là công tử khi tài bọn tiểu muội?

Nhã Uyên nói hớt:

- Đó chẳng qua là chưa quen! Vậy thì tiểu thư hãy cho rượu quý và thức nhấm cao sang nhất!

Lãnh Long ngoắt tiểu nhị lại nói:

- Đũa long cận, chén ngọc uyên, món nhấm Tuyết Dương, rượu Bồ đào rót chén dạ quang!

Tuyết Cừu khen vùi:

- Cô nương thật là cao quý. Nhưng rượu Bồ đào mà dùng chén dạ quang khiến tại hạ có cảm tưởng mình là tướng sắp ra trận!

Khánh Linh cũng nói đưa:

- Kiến thức của công tử thật sâu rộng! Cổ thi có câu: Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi...

Lãnh Long nối lời: Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi!

Nhã Uyên ngứa... Tay nghề: Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu.

Tuyết Cừu đọc câu kết: Cổ lai chinh chiến, kỷ nhân hồi!

(Rượu bồ rót chén dạ quang.

Uống chưa xong bỗng tiếng đàn giục đi!

Ta dù say ngã cười chi.

Xưa nay chinh chiến mấy khi trở về.)

Có phải cao hứng hay chăng, Lãnh Long vỗ tay nói:

- Thì ra hai vị công tử là bậc cao nhân! Bọn tiểu muội thật có hạnh duyên!

Tuyết Cừu với tay cầm bình rượu thường rót vào chén, nhưng Lãnh Long ngăn lại, nói:

- Thứ rượu tầm thường này uống vào hôi miệng.

Nàng vừa nói vừa đề khí ép chàng phải đặt bình xuống. Chàng tưởng đâu nàng thật tình, không ngờ bình bỗng trĩu nặng suýt rơi.

Tuyết Cừu biết Lãnh Long dùng công lực để thử mình, chàng vận cương kình che thân cho an toàn và vận hỗn nguyên khí để đỡ lấy bình. Cả hai vẫn giữ thế quân bình.

Bên ngoài nhìn vào tưởng đâu họ giành rót. Nhưng Khánh Linh thì biết hai người đang tranh nội lực. Bàn tay của Lãnh Long xòe ra và đặt trên miệng bình. Còn tay của Tuyết Cừu thì nắm cổ bình, thế hạ phong thấy rõ.

Vậy mà qua một lúc, người ta thấy bình rượu bị đẩy về phía Lãnh Long càng lúc càng gần, và càng lúc càng cao lên.

Tuyết Cừu sợ đẩy ráng một chút nữa, thì nàng sẽ té ngữa ra ngay. Chàng thu liễm công lực lại dần cho đến khi tương đương.

Giữ nguyên vị trí đó, chàng nói:

- Quả cô nương là một cao nhân! Tại hạ bội phục! Bội phục...

Chàng đặt nhẹ bình rượu lên bàn.

Lãnh Long nói:

- Không dám! Công tử cũng là một cao nhân!

Chàng nghe nói vậy, mỉm cười. Hai tiếng cũng là, tức mặc nhiên công nhận mình là cao nhân rồi!

Quán đã đem các món gọi, và họ dẹp đi những món tầm thường kia.

Tuyết Cừu vờ nói:

- Đã gọi rồi mà không dùng thì nhà quán cũng tính tiền. Chi bằng ta cứ để lại dùng có phải là lợi không?

Lãnh Long chớp mắt nói:

- Công tử vừa là cao nhân vừa là tao nhân, tiểu muội nào để thất thố! Những món trả lại không tính tiền!

Tuyết Cừu hỏi:

- Tiểu thư là người Hà Nam?

Lãnh Long ngạc nhiên hỏi:

- Sao công tử biết?

Nhã Uyên đáp thay chàng:

- Chỉ cần nghe âm thanh và thấy cách phục sức thì biết thôi.

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Vậy là tiểu thư ở phủ Khai Phong rồi?

Lãnh Long lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Nàng hỏi:

- Làm sao công tử phân biệt được tiếng nói các quận huyện?

Tuyết Cừu nói:

- Vì phủ Khai Phong là cái nôi võ học của Trung Nguyên. Hơn nữa, các cao nhân ở đó đều luyện môn Trầm công lực.

Lãnh Long rót rượu cho mọi người, rồi nàng bưng chén rượu lên mời:

- Mời chư vị thưởng thức rượu này!

Tuyết Cừu nhìn chén rượu, thấy chén bỗng sáng lên như có ngọc dạ quang thật sự. Bỗng nhiên chàng nói:

- Không rõ người ta làm chén này bằng gì mà sáng lung linh như ngọc?

Lãnh Long cười nụ:

- Công tử khéo hỏi thử bọn tiểu muội thì thôi! Loại chén này có từ đời Tần, họ lấy cát ở Thanh Hải về xay nghiền cho thật mịn, xong họ dùng một thứ nhựa cây đặc biệt cho vào khuôn đúc, để khô rồi cho vào lò nung. Chừng một ngày đem ra đánh bóng bằng hổ phách, chén mới lóng lánh như vậy!

Quả tình, Tuyết Cừu hoàn toàn không biết về việc này. Vì Lãnh Long nói vậy, không biết đúng hay sai.

Mọi người đều cạn chén.

Khánh Linh nói:

- Món tuyết dương này cũng công phu lắm. Loại dê này chỉ có trên những núi cao phủ tuyết. Vùng A Nhỉ Thái, Tuyết Sơn mới có chúng mà thôi. Nếu để chúng bị thương thì không bao giờ sống được. Từ những nơi đó đem về đến đây không đơn giản chút nào. Thịt chúng để cách bữa thì không ngon!

Tuyết Cừu chỉ ậm ừ, vì xưa nay chàng ít sành những món ăn ngon, rượu quý...

Mỗi người ăn một món tuyết dương, thấy thịt mềm thơm và ăn vào người thấy khỏe khoắn như vừa uống loại thuốc đại bổ.

Ai cũng khen ngon nhưng Tuyết Cừu im lặng. Chàng nhớ hồi sống chung với Băng Kiên ở Linh Nham, chàng nấu cho nàng những món ăn đơn sơ, vậy mà Băng Kiên khen ngon. Hôm nay ngồi giữa buổi tiệc cao sang này, chàng nhớ và thương Băng Kiên vô hạn. Tuyết Cừu có thể gọi là yêu Băng Kiên qua từng chặng.

Tuyết Cừu trầm ngâm.

Lãnh Long giục chàng dùng. Nàng nói:

- Công tử ăn nhanh đi rồi còn gọi món khác nữa!

Tuyết Cừu nói:

- Ăn nhiều món quá, không biết món gì ngon! Ta thấy lúc bụng thật đói, dù cơm nguội muối vừng vẫn ngon như thường!

Ba cô chúm chím cười.

Chàng không biết cách nào để khai thác tâm lý của Lãnh Long.

Chàng bèn hỏi ướm:

- Qua nội lực của cô nương như vậy, tại hạ biết võ công của cô nương rất cao siêu. Chẳng hay cô nương đã gặp ai là đối thủ chưa?

Khánh Linh được dịp nói:

- Tiểu thư lăn lộn trong cuộc sống vậy mà chưa biết đối thủ là gì?

Nhã Uyên nói:

- Tiểu thư đã giao đấu với... Lã Tuyết Cừu chưa?

Lãnh Long nói:

- Chỉ nghe nói chứ chưa gặp hắn bao giờ! Võ công của hắn có lẽ hơn xa tiểu muội...

Đang lúc đó bỗng có hai vị sư thái mắt chiếu khí lạnh từ ngoài bước vào tay cầm thiền trượng, ngó quanh quất một hồi, rồi chọn bàn ngồi gần bên bàn Tuyết Cừu.

Tuyết Cừu rất ngạc nhiên và dò xét. Chàng tự hỏi:

- Tu hành, lại là sư ni mà còn vào quán? Hai vị này ở đâu?

Tiểu nhị chạy tới, một sư thái hỏi:

- Dọn ta một bửa cơm chay đạm bạc được chứ?

Tiểu nhị chắp tay lại, ngoẻo đầu một bên, nói:

- Bẩm sư thái, bản quán không bán đồ chay.

Sư thái kia trọn mắt nói:

- Chỉ cần cơm với muối là được!

Tiểu nhị lắc đầu:

- Bán vậy e bản quán mang tiếng!

Sư thái nạt:

- Ngươi nói nhăng gì lạ vậy? Buôn bán phải chiều ý khách chứ!

Lời dứt, bà ta giá gậy như muốn đánh.

Tiểu nhị vừa chạy vừa nói:

- Thôi được! Thôi được! Tiểu nhân sẽ dọn cơm muối ra!

Hắn nói xong chạy đi.

Nhã Uyên thấy tức tức trong bụng bèn nói thinh không:

- Tu hành thì lựa quán chay mà vào! Đã vậy mà còn la lối om sòm? Đức nghiệp không thấy, chỉ thấy có quỷ nghiệp!

Một sư thái đứng lên phóng vút trượng về phía Nhã Uyên...

Trượng xé gió đi tới. Nhã Uyên sợ quá thấp mình xuống ôm lấy Tuyết Cừu.

Trượng bay tới bỗng dưng bị đứng lại trên không. Trượng xoay mù rồi từ từ trở về lại sư thái!

Thì ra Tuyết Cừu đã dùng nguồn kình lực của Cự Bí mà điều khiển trượng.

Vị sư thái đưa tay đón lấy trượng, thì trượng nhấc lên cao, sư thái phóng mình lên, trượng bay tuốt ra ngoài gác trên ngọn cây. Sư thái nhìn theo trượng mà đổ mồ hôi.

Tuyết Cừu đã cách không điều trượng bằng kình lực và ý chí, khiến Lãnh Long và hai cô sợ điếng hồn.

Tuyết Cừu vẫn lặng thinh ăn uống tựa như không phải mình là tác giả màn ảo thuật vừa rồi.

Sư thái nhìn sững qua bàn Tuyết Cừu, nói:

- Công tử là cao nhân phương nào?

Khánh Linh nói:

- Nếu gọi vị công tử này là cao nhân thì sư thái nên kiểm điểm lại thái độ của mình. Người càng có tài càng nên khiêm tốn!

Cả hai vị sư thái không dám phát tác, xấu hổ đứng lên bỏ đi, bỏ cả cây trượng đầy chiến công và đầy kỷ niệm của bà.

Tuyết Cừu chả lý gì về việc đi ở của họ, nhưng chàng nghĩ:

- Hai người này có lẽ là viện thủ của Giang Lãnh Long, họ đến để hợp với Lãnh Long mà sửa trị các cô ở đây.

Nhã Uyên gọi theo:

- Sư thái! Sư thái! Sư thái bỏ quên cây đả cẩu bổng rồi!

Vị sư thái nghe lời mỉa mai ấy, nhưng vẫn không quay lại. Còn Giang Lãnh Long nhìn theo chăm chăm. Nàng vụt nói:

- Buổi tiệc tự nhiên mất hứng!

Tiểu nhị mang cơm ra, không thấy hai vị sư già đó, hơi khựng lại. Khánh Linh nói:

- Họ gây sự không được tức mình bỏ đi rồi!

Tiểu nhị nhăn mặt quay vào trong.

Giang Lãnh Long bất ngờ xuất chỉ điểm huyệt Tuyết Cừu. Nhưng ngay từ đầu Tuyết Cừu đã đề phòng, nên tay trái chàng chặn tay đối phương, tay phải chàng búng chốc chốc vào các huyệt đã nhắm sẵn.

Tuyết Cừu vờ điểm huyệt Khánh Linh. Dĩ nhiên Khánh Linh phải tinh tế việc này.

Tuyết Cừu nói:

- Giang sứ giả! Tại hạ là... Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, chắc hai vị đã nghe tiếng rồi. Nơi nào có bất công, bất hạnh sẽ có mặt tại hạ.

Chàng vờ như không nắm rõ tình hình của đối phương nên nói:

- Tám cao thủ của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh làm sao có thể giam cầm được tại hạ? Chỉ có điều tại hạ và Giang Nam phủ chưa một lần đối đầu, nên tại hạ chưa muốn hại quý giai nhân làm gì. Hôm nay sự việc thế này, tại hạ không thể khuất tất hai vị.

Tuyết Cừu gọi tiểu nhị đến tính tiền. Đâu đó xong, chàng dìu Giang Lãnh Long đứng lên.

Tuyết Cừu nói với Khánh Linh:

- Cô nương làm ơn báo với Giang Nam Thư Sinh, tạm thời tại hạ giữ Giang Lãnh Long cho tới khi nào tại hạ giải quyết xong Giang Nam Phủ mới thả người. Nếu các cô ở đây ỷ thói dụ hiếp giang hồ thì đừng trách. Ai không biết hai vị sư thái khi nãy là người Quan âm tự do các cô gọi tới để khó dễ Cừu mỗ. Bây giờ tại hạ đến nơi đó!

Nhã Uyên đứng lên nói:

- Cô nương chịu phiền. Đem lại tất cả tư trang cho Giang Lãnh Long.

Khánh Linh chậm chạp đứng lên, vào trong sai người đem đồ đạc của Lãnh Long ra.

Tuyết Cừu dìu nàng đi như dìu người tình đi về xứ mộng. Chàng nói:

- Tiểu thư hào hoa lắm! Cứ tạm thời sống với tại hạ một thời gian, bảo đảm, tại hạ phục vụ thức ăn cho tiểu thư... Đến nghiện!

Lãnh Long cười nhạt:

- Ta biết việc đó rồi! Ta không dám dùng món công tử nấu đâu!

Về đến nơi, Tuyết Cừu đưa Lãnh Long vào phòng riêng và tra hỏi.

Nhã Uyên rất lịch sự trong việc này:

- Nàng để Tuyết Cừu tự nhiên, nàng chạy lo những việc cần thiết để cho Lãnh Long dùng trong thời gian sắp tới.

Tuyết Cừu trở lại với gương mặt thật của mình, rồi nói với Lãnh Long:

- Cô nương cứ thay đổi y phục cho thoải mái và chúng ta bắt đầu làm việc.

0o0

Trước ngọn đèn dầu lạc, ánh sáng nửa xanh nửa vàng, căn phòng trở nên có màu sắc đặc biệt.

Lãnh Long với mái tóc đen nhánh, gương mặt trái xoan bầu bĩnh phúc hậu, ánh mắt xa vắng chứ không lạnh lùng như trước.

Tuyết Cừu ngồi đối diện với nàng.

Chàng nói:

- Giang tiểu thư! Tiểu thư là người đầu tiên được tại hạ giữ làm con tin, bởi vì Giang Nam Thư Sinh và tiểu thư là những nhân vật lợi hại. Nếu tiểu thư không nói thật đúng với những điều mà tại hạ ghi nhận, thì hậu quả có thể nghiêm trọng. Tiểu thư tên thật là gì?

Nàng đáp:

- Giang Ngư Nữ!

Tuyết Cừu nói:

- Tên đẹp! Nhưng cái tên và cái nghề của tiểu thư thì không hợp nhau. Ngư Nữ hay là mỹ nhân ngư thì có nhiều huyền thoại! Các nàng tiên cá ấy rất hiền lành, lại có giọng hát rất thu hút. Còn tiểu thư thì có bàn tay giết người rất ngọt. Thủy Đường Cung ở tại khu vực nào?

Nàng đáp:

- Dưới suối Mộng Tuyền ở đầm Vân Mộng! Hiện nay Huyết Trì Thánh Nữ điều khiển. Thuộc hạ Thủy Đường Cung hàng ngàn người, võ công trác tuyệt, kín đáo, ứng biến nhanh nhẹn!

Tuyết Cừu hỏi:

- Còn Bình Thiên Thần Nữ, cô biết gì về người này?

Nàng nói:

- Họa may có gia phụ mới có thể biết chút ít về bà! Thần Nữ không có tuổi tác, ở giữa chỗ không gian, đến như mây đi như khói, phiêu hốt, huyền bí... Không ai rõ chỗ bà ở. Võ công có thể hơn xa Vô Tận Tàng. Vô Tận Tàng có gặp Thần Nữ đôi lần nhưng phải lánh đi.

Chàng hỏi:

- Mục đích của Bình Thiên Thần Nữ lập ba phái lớn như vậy để làm gì?

Nàng đáp:

- Có thể ta biết không hết. Mục đích của Thần Nữ là thay đổi toàn bộ bộ mặt võ lâm. Tất cả các võ phái phải dạy võ của bà sáng tác ra, dạy triết học của bà nghiên cứu, nằm trong sự ban phát ân lộc của bà. Đổi lại đó, bà thu hồi tất cả bí kíp, võ lâm bảo vật...

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Cho dù Thần Nữ là kẻ có thực tài chăng nữa, nhưng tính cuồng vọng ấy sẽ tự sát như chơi. Hoang đường và không tưởng như vậy, sao lệnh thân lại phải cúi đầu thờ phụng bà ta?

Ngư Nữ nói:

- Xưa nay gia phụ không tỏ ra một chút hồ đồ! Chắc người cảm phục Thần Nữ một điểm nào đó!

Chàng lại hỏi:

- Quan âm tự có liên quan gì với Thần Nữ? Và mật hiệu gì để nhận nhau?

Ngư Nữ nói:

- Ngay tại đó có bốn vị sư thái: Tịnh Như, Chân Như, Nhiên Như, Huyền Như. Bốn vị này vốn là cận vệ của Thần Nữ, trích ra để bảo vệ toàn bộ khu vực Tần Hoài, kể cả tửu lâu Tần Hoài! Và võ công của họ cao thâm lắm! Hai vị sư thái khi nãy chỉ là tay chân của bốn vị kia.

Tuyết Cừu hỏi thăm một vài đặc điểm khoe về chung quanh Thần Nữ, tuyệt đối chàng không hỏi gì về Giang Nam Phủ.

Chàng nói:

- Giang tiểu thư rất thành thật, khiến tại hạ cảm kích khôn cùng!

Ngư Nữ chớp mắt:

- Công tử đã có kiểm chứng đâu mà biết ta thành thật?

Tuyết Cừu cười:

- Nhiều lúc chỉ cần nhìn qua ánh mắt đủ biết!

Nàng hỏi:

- Nhưng sao công tử không hỏi gì về Giang Nam Phủ?

Tuyết Cừu nghiêm trang nói:

- Tiểu thư có cốt cách của một nhân vật chánh phái. Tại hạ không muốn tiểu thư phải khó xử. Tiểu thư cần được tự do ngay hay muốn ở đây với tại hạ mấy hôm?

Nàng hỏi lại:

- Công tử bắt ta, một yếu nhân của Giang Nam Phủ, lại thả ta một cách dễ dàng vậy sao?

Tuyết Cừu cười hơi lớn một chút:

- Tại hạ cũng biết võ công của tiểu thư quá cao, có thể trở ngại cho tại hạ. Nhưng đối tượng chính là ở Bình Thiên Thần Nữ chứ không phải chư vị. Ngoài ra, tiểu thư không dùng thức ăn do tại hạ nấu, thì ở lâu tiểu thư cũng chán thôi!

Chàng giải huyệt cho Ngư Nữ.

Ngư Nữ nhìn sững con người kỳ cục này. Có thể chàng ta là nhân vật nửa tà nửa chánh. Nhưng con người này bên ngoài rất hấp dẫn, bên trong rất độ lượng.

Ngư Nữ nói:

- Ta bị công tử bắt, không khó dễ, không hành hạ, lại được nghe những lời chân chánh, lòng ta cũng cảm động khôn xiết. Ta bị bắt chắc hẳn là Thần Nữ hay rồi đó. Thần Nữ hoặc gia phụ không bao giờ dùng ta nữa. Nếu những người ấy không dung, mạng ta cũng khó toàn. Ta chỉ muốn ở trong sự khống chế của công tử, và cứ cho ta ăn theo ý thích của công tử!

Tuyết Cừu thầm than khổ. Chàng nói:

- Việc đó tính sau. Đêm nay tại hạ đến Quan âm tự!

Nàng nói:

- Công tử không nên mạo hiểm quá đáng! Nếu công tử biết thuật dị dung, hãy cải sửa dung mạo ta, ta giúp cho công tử một tay!

Tuyết Cừu vui vẻ nhận lời.

Chương 26 - Bí Mật của Công Lực Thần Thủy

Trời đã vào khuya, nhưng ở nơi này thì khác lạ, càng khuya người dạo chơi càng đông, ngựa xe tấp nập, nam thanh nữ tú dập dìu.

Nhã Uyên tán:

- Đại ca tài thật! Đại ca chinh phục phái nữ rất dễ. Hôm nay bên cạnh đại ca có con Rồng Lạnh đi yểm trợ thì sự an toàn tăng gấp bội.

Ba người đón xe đi về Quan âm tự. Xe gần đến nơi, họ xuống xe.

Ba chàng công tử mặt đẹp như tiên đồng đi bộ thung dung về một ni tự.

Họ đi đến chỗ vắng, bỗng có một người mặc dạ phục từ trên cây nhãy xuống và chập chờn trước mặt ba người.

Tuyết Cừu bình tĩnh hỏi:

- Các hạ là ai mà hý lộng làm trò kỳ vậy?

Người kia đáp với giọng khó nghe:

- Hắc Tinh Tinh!

Chàng hỏi:

- Hắc Tinh Tinh chận đường bọn tại hạ có việc gì?

Hắn không nói, chỉ phóng ra một chưởng, chưởng lực mạnh đến xé gió, Tuyết Cừu đưa chưởng ta đỡ...

Sầm!

Hai chưởng gặp nhau gây tiếng động nặng nề trong bóng đêm. Cả hai công lực tương đương.

Tuyết Cừu vận dụng Hình kinh với ma chiêu, để ngừa phòng đối phương chạy thoát.

Chưởng đầu tiên, chàng chỉ phóng ra có sáu thành công lực.

Chàng dùng chiêu thứ hai trong Hình kinh với bảy thành công lực.

Hắc Tinh Tinh cũng chống trả ngang ngữa. Có lẽ hắn đoán được ý chàng, chiêu đầu chỉ là chiêu thăm dò, mấy chiêu sau mới quyết định.

Tuyết Cừu khen:

- Các hạ quả là tay thượng thủ!

Chàng dùng Vô ảnh pha thêm cái tinh hoa mà chàng đã nghiên cứu lấy trong bức tranh, hiện tại trong mắt của mọi người không còn ghi nhận thân ảnh của chàng nữa.

Hắc Tinh Tinh bây giờ mới cả sợ, hắn dùng quỷ bộ toan trốn thoát. Nhưng hắn không tránh đâu được.

Tuyết Cừu phóng chiêu điểm huyệt, hắn khinh công quá cao nên chàng đã điểm không trúng.

Hắc Tinh Tinh phóng mình đến bên bờ sông nhào xuống rồi lặn... Mất dạng.

Tuyết Cừu cùng hai nàng qua cầu.

Chàng hỏi:

- Hắc Tinh Tinh là ai vậy, Giang tiểu thơ?

Giang Ngư Nữ nói:

- Đôi khi hắn mang tên giả cũng có! Võ công cỡ đó, thì hắn tương đương chức hộ pháp của một trong ba phái Thần Quân Phủ, Thủy Đường Cung, Giang Nam Phủ, hoặc một trong những người điều khiển Quan âm tự.

Tuyết Cừu hỏi:

- Quan âm tự là một ni tự kia mà, đâu có nam nhân?

Ngư Nữ nói:

- Thời buổi yêu nghiệt này, có chùa nào chân chất tu hành? Đã chân thì không tham!

Họ vào chùa.

Hôm nay khách hành hương khá đông. Không hiểu sao, nơi đây sư nữ trẻ đẹp nhiều quá. Những chùa lớn trong khắp nước, chưa chắc nơi nào có số sư nữ đông như thế này.

Ngay ở chánh điện, số sư nữ độ ba mươi người, phối với số ni cô tuổi trung niên chừng lối vài mươi người nữa, bốn năm vị sư thái, tất cả đều ngồi công phu tịnh độ.

Bên ngoài, từng tốp năm bảy sư nữ mang kiếm đi rảo khắp chùa. Khuôn viên này rộng chừng vài mẫu, năm bảy chục cái cốc cất ở quanh rào, dĩ nhiên nơi đó mỗi người ở mỗi cốc.

Tuyết Cừu cùng hai nàng đi dạo quanh vòng ngoài.

Bây giờ là giữa giờ Tý. Vẫn từng toán sư nữ đi tuần tra, vẻ nghiêm trọng không khác lúc thời loạn lạc.

Một toán sư nữ từ trong bóng tối đi ra, đi đầu một ni cô trạc trên dưới ba mươi. Ánh đèn lồng ở ngoài rào hắt ra thấy mặt ni cô này có vẻ nghiêm lạnh.

Ni cô cầm kiếm chỉ ba người, hỏi:

- Khuya lắm rồi sao các vị thí chủ không về?

Nhã Uyên tức mình hỏi lại:

- Chùa này là tài sản của thập phương bá tánh góp lại, nào phải tư tự của đại sư thái? Hơn nữa,

khách hành hương đâu phải mình ba chúng ta.

Ni cô nói:

- Nhưng những vị kia đang ở trước để đảnh lễ sao quý vị lại ra đây?

Nhã Uyên nói:

- Tại hạ đâu thấy bảng cấm?

Sư thái không nén nổi giận, phóng tới một kiếm. Nhã Uyên rút kiếm ra đỡ.

Ngư Nữ sợ Nhã Uyên sẩy miếng, nàng bèn rút kiếm đở thế, nói:

- Giao lại cho ta!

Nàng đi một đường kiếm, sư thái đi đầu rớt kiếm. Nàng chĩa mũi kiếm vào cổ, nói:

- Tài nghệ như vậy mà dám lớn lối! Tu hành sao lại sắm vũ khí giết người?

Sư thái mặt lạnh nhắm mắt lặng thinh.

Bốn năm ni cô đi sau bước tới bao vây ba người.

Toán ni cô đi bên cạnh thấy vậy cho người đi gióng chuông báo động. Còn lại, họ áp tới bao vây.

Không mấy chốc người trong chùa kéo ra, đèn đuốc, đao kiếm sáng rỡ. Số người đông lên đến bốn năm chục, đa phần ở vào lứa tuổi đôi mươi.

Trước mắt họ, ba vị công tử này có vẻ phong lưu rất mực.

Nhìn ba chàng trai khôi ngô tuấn tú, có cô đưa tay tém lại mái đầu. Nhưng hỡi ơi! Đầu của các cô đã cạo nhẵn thín! Dường như các cô mới vừa xuất gia đầu Phật! Có cô bỗng sửa lại nếp áo, có cô nghiêng đầu làm duyên...

Nhìn cử chỉ ấy đủ biết các cô không phải chuyên về tu hành.

Tuyết Cừu lớn tiếng hỏi:

- Cớ gì nhà chùa đi vây bọn tại hạ?

Một ni cô đứng tuổi bước ra hỏi:

- Tại sao các ngươi dám hành hung người của bản tự?

Tuyết Cừu nói:

- Một câu đơn giản đó đủ biết các cô không phải là người tu hành? Kẻ tu hành phải có chính ngôn. Các cô xuống tóc là để tuyên thệ với một tổ chức bí mật nào.

Mấy chục cô xuống tóc nhìn nhau.

Nhã Uyên nói:

- Nếu các cô không dập tắt lửa dục, thì sẽ bị ngọn lửa trụi kiếm đốt cháy ngay!

Sư thái ngoắt tay một cái, hàng mấy chục thanh kiếm chuyển động...

Lã Tuyết Cừu vỗ kiếm một cái, thân ảnh mất hút.

Trong lúc đó, Giang Ngư Nữ dùng Ảo thân pháp, khẽ lắc mình, cũng biệt dạng ngay sau đó. Các ni cô tuy đông nhưng võ công tầm thường, vẫn còn đang đứng ngơ ngác, một chuỗi tiếng leng keng phát ra, có cô gảy kiếm, có cô rơi kiếm...

Vòng kiếm hỗn loạn. Tuyết Cừu hiện thân đứng bên cạnh Nhã Uyên, và Ngư Nữ cũng đáp về chỗ cũ.

Có người lên tiếng:

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Bởi vì một người dùng vô ảnh, một người dùng ảo thân pháp, dưới con mắt bình thường họ không phân biệt được sự khác nhau giữa hai bộ pháp ấy...

Nghe nói đến Tiểu Sát Tinh, các ni cô xách kiếm chạy tán loạn.

Nhìn các cốc im ắng, Nhã Uyên đề nghị:

- Khám tất cả các cốc kia coi thử có gì trong đó?

Họ mở cửa ra xem thì cốc nào cũng vắng tanh. Tuy vậy thỉnh thoảng vẫn thấy một vị ni già ngồi khổ hạnh.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng đóng cửa lại. Đi hết các cốc, họ tính ra có bốn vị ni già.

Tuyết Cừu rất lấy làm lạ, tự hỏi:

- Có phải Tứ Như ở đây chăng? Cho dù có phải chăng nữa, chàng cũng không được phép quấy rầy họ.

Tuyết Cừu hỏi nhỏ Ngư Nữ:

- Tiểu thư biết Tứ Như thường ở đâu không?

Ngư Nữ nói:

- Bình thường họ ở bên trong chùa khi có động họ vọt ra ngoài chùa và ẩn vào cốc cốc. Ta vốn không biết mặt họ. Nhưng hình như bốn lão ni đó là Tứ Như!

Tuyết Cừu chép miệng:

- Chúng ta nóng nảy mà không mưu lược gì cả. Khi nãy chúng ta nên dùng mật ngữ mà làm quen với họ. Tiểu thư là người biết mật ngữ.

Ngư Nữ nói:

- Mật ngữ bây giờ hết linh rồi! Bởi vì họ biết Giang sứ giả bị bắt, nên lập tức họ đổi mật hiệu. Không chừng chúng ta sẽ lộ tẩy về mật ngữ ấy?

Tuyết Cừu cho là có lý.

Nhã Uyên nói:

- Một mình đại ca vào chùa, hai tiểu muội ở lại ngoài này theo dõi các cốc xem thử diễn biến ra sao?

Ngư Nữ cũng đồng ý như vậy.

Hai bên tạm chia tay.

Tuyết Cừu ngang nhiên mang kiếm bước vào bên trong.

Qua trận náo động vừa rồi một số ni cô chạy vào các phòng bế cửa lại, một số theo khách hành hương mà chạy ra ngoài. Có thể nào họ đi cáo với quan quân vào lúc này chăng?

Nhìn vào chánh điện thấy chỉ còn hai lão sư thái tuổi gần trăm đang ngồi trì tụng kinh Kim Cang. Sau chánh điện là hậu viện gồm rất nhiều phòng, nhưng không phòng nào mở cửa cả.

Tuyết Cừu nói một mình:

- Những cánh cửa này có chịu nổi một chưởng của ta chăng? Thế mà gõ cửa họ không chịu mở!

Một phòng nhỏ sau cùng cửa không đóng, vài ni cô trạc lối ngoài ba mươi không có vũ khí, nét mặt thản nhiên khi thấy Tuyết Cừu ló mặt vào...

Một ni cô xua tay nói:

- Ta là những sư nữ bị vi phạm môn qui. Hơn nữa, đây là ni phòng, xin công tử bước ra ngoài!

Tuyết Cừu chắp tay làm lễ rồi nói:

- Tại hạ là.. Lã Tuyết Cừu! Dám hỏi sư thái, các vị Tịnh Như, Huyền Như, Chân Như và Nhiên Như hiện ở nơi nào?

Ni cô lắc đầu nói:

- Ta bị cấm cung, không ra được bên ngoài nên không biết.

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Nơi đây có nhiều phòng ngầm, xin ni cô chỉ giùm cho một phòng!

Ni cô nhắm mắt niệm Phật hiệu chứ không trả lời.

Tuyết Cừu không biết làm sao, đành phải bỏ nơi đó mà đi.

Dãy phòng phía bên trái cũng đóng kín mít, gõ hoài cũng không ai mở. Chàng muốn tung một chưởng cho bõ ghét đối với bọn giả đạo đức này. Nhưng hiềm vì họ là đàn bà con gái nên chàng không đành làm vậy thôi.

Tuyết Cừu đi đến một phòng khác, ngoài phòng có tấm biển đề chữ Trụ trì, chàng gõ cửa, cửa không mở.

Gõ ba lượt cũng không nghe động tĩnh, chàng nổi xung tống ra một chưởng.

Cửa vỡ, một cảnh tượng lạ mắt, một nữ nhân khỏa thân đang xoay lưng lại, trên tay cầm bộ y đạo, bên ghế thì máng bộ y phục giang hồ.

Cảnh tượng đó hiển nhiên là nữ nhân này vừa thay đồ giang hồ để chuẩn bị mặc áo nhà chùa vào.

Không biết nàng khoảng bao nhiêu tuổi, căn cứ vào nước da và tóc cùng dáng vóc cho biết nữ nhân này còn trẻ lắm.

Tuyết Cừu trầm giọng:

- Cô nương cứ mặc y phục vào!

Nữ nhân không quay lại, mà nói với giọng lạnh lùng:

- Sao ngươi dám cả gan phá cửa vào đây?

Tuyết Cừu làm thinh đứng chờ.

Nữ nhân vội vã đội khăn rồi mặc áo nhà chùa vào. Nàng dùng tay bôi phấn trên mắt, mấy lượt rồi mới quay lại. Chàng nhận ra là vị sư thái tuổi trên dưới năm mươi.

Sư thái nghiêm giọng hỏi:

- Sao thí chủ dám vào nữ phòng?

Tuyết Cừu nói:

- Thiết tưởng cô nương nên hiện nguyên hình để chúng ta còn có cơ hội đàm phán.

Sư thái nổi giận hét:

- Cút ngay ra!

Tuyết Cừu nói:

- Cô là người giang hồ cả gan trà trộn vào nhà chùa để phá rối! Ai không biết cô là thuộc hạ của Bình Thiên Thần Nữ?

Lập tức, sư thái xuất chưởng đánh liền.

Tuyết Cừu cũng tung chưởng để thăm dò.

Chàng chỉ vận có sáu thành công lực. Không ngờ chưởng lực của ni cô quá mạnh, khiến chàng phải thối lui hai bước.

Ni cô đưa chưởng lên nói:

- Hôm nay người biết ta rồi chứ?

Chàng hỏi lại:

- Cô nương biết tại hạ là ai?

Nàng hàm hồ nói:

- Dù là ai cũng phải chết dưới tay ta!

Tuyết Cừu vận dụng Cự Bí thần công phối với Hình kinh, chàng vận đến tám thần công lực.

Hai chưởng chạm nhau...

Bùng...

Tuyết Cừu chao người một chút. Còn ni cô nghe khí huyết trong người xô lẫn nhau. Nàng chao đảo mạnh.

Ni cô rất ngạc nhiên nhìn chàng.

Tuyết Cừu tung chưởng đánh tiếp, lần này chàng vận đến chín thành công lực với chiêu thứ sáu trong Thất tuyệt ma chiêu, ni cô hự một tiếng bay tấp vào vách, thất khiếu xuất huyết.

Tuyết Cừu nhãy tới đưa chưởng lên... Ni cô mở mắt trừng trừng nhìn chàng...

Chàng xuất thủ điểm huyệt.

Tuyết Cừu lột khăn đội đầu và chùi mặt nàng. Dưới ánh đèn hiện ra một thiếu nữ tóc đen nháy, nước da trắng như sữa.

Tuyết Cừu cười:

- Võ công của cô nương như vậy làm sao là một ni cô già được! Mặt hoa da phấn thế kia, ai nỡ tự giam mình ở cửa thiền?

Chàng lấy bộ y phục giang hồ của nàng máng trên ghế đó cứ mặc tròng vào, rồi lại đeo kiếm cho nàng.

Tuyết Cừu kéo nàng đứng lên, vờ nghiêm nghị nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu xin ra mắt... Nữ hiệp!

Thiếu nữ tuổi trạc hăm bốn hăm lăm, nhìn chàng như muốn nhai tươi nuốt sống. Nàng trợn đến rách cả con mắt.

Tuyết Cừu nói:

- Chắc cô nương đã biết tại hạ rồi! Hàng trăm cô đã thất thân cùng tại hạ cũng bởi vì họ không chịu khai, hoặc khai không thật. Xin cô nương cho biết, căn phòng bí mật ở dưới phòng này ăn thông tới đâu?

Nàng chớp mắt nhưng không nói.

Tuyết Cừu lại nói:

- Tại hạ đã biết nói đây có phòng bí mật, và cô nương hiện ở trong tay tại hạ, chả lý tại hạ không biết được những gì nữa sao? Con đường đó thông tới đâu và có ai ở dưới đó?

Nàng cắn răng không nói.

Tuyết Cừu cười lạnh... Chàng nói:

- Được!

Chàng hỏi tiếp:

- Cô nương hãy cho biết tên và chức vụ!

Thiếu nữ vẫn lặng thinh.

Tuyết Cừu quay lại đóng cửa, rồi nói:

- Tại hạ không muốn làm một kẻ chiến bại trong trường hợp này!

Chàng lần tay cởi y phục giang hồ của nàng ra, miệng nói:

- Tại hạ mặc bộ y phục này vào cho cô nương thật uổng công! Vì lúc đó tại hạ nghĩ rằng, chúng ta là những kẻ giang hồ với nhau, nói chuyện với tính cách cởi mở và mã thượng, đâu phải dối trá như một kẻ tu trá hình.

Tuyết Cừu lại đưa tay lên...

Nàng nhắm mắt lại nói:

- Ta sợ rồi! Ngươi để ta nói!

Tuyết Cừu dọa thêm:

- Bây giờ cũng muộn rồi!

Chàng nới rộng dây lưng của nàng ra.

Nàng hét lên một tiếng ngất lịm xỉu xuống.

Tuyết Cừu nói lầm thầm:

- Người còn coi trọng tiết hạnh, là còn phẩm hạnh! Ta làm sao có thể xúc phạm đến nàng?

Nhân lúc nàng ngã xuống, chàng sửa lại y phục cho nàng, rồi truyền chân lực cho nàng tỉnh lại.

Chàng không hỏi gì nữa, bưng đèn tìm cửa xuống phòng ngầm.

Sở dĩ Tuyết Cừu quả quyết nơi này có cửa xuống, vì chàng không thấy một ai thấp thoáng ở ngoài phòng, mà thiếu nữ này đang vừa thay đổi y phục. Chứng tỏ rằng, nàng từ dưới hầm mới chui lên mà thôi. Nói một cách khác, cô ta mới đi... Hành hiệp giang hồ về.

Không lâu lắm chàng thấy phía dưới giường có một nắp vuông và nắp ấy có khung kéo.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đã tìm ra rồi đó. Cô nương hãy cho biết danh tánh?

Nàng đáp:

- Ta tên là Lý Nhân Nhu, thuộc hạ của Bình Thiên Thần Nữ. Con đường bí mật này sẽ dẫn đến đội tiền vệ của Thần Nữ.

Tuyết Cừu hỏi:

- Đội tiền vệ gồm mấy người?

- Bảy!

- Trên danh nghĩa nhà sư, cô nương lấy tên gì?

- Chân Như!

Chàng lại hỏi:

- Bình Thiên Thần Nữ bao nhiêu tuổi? Tổng sào huyệt đặt nơi nào?

Nàng đáp:

- Ta không biết rõ gì về Thần Nữ!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ tạm thời tin lời cô nương, bây giờ cô nương hãy đi theo tại hạ.

Chàng giải vài huyệt đạo cho nàng dễ chịu.

Nàng vừa sửa lại áo quần vừa hỏi:

- Theo ngươi để đi đâu?

Chàng nói:

- Cô hỏi câu đó là thừa! Có thể nào cô không đi? Còn nếu đi thì phải tới đích. Đợi đến đó sẽ biết!

Nàng nói:

- Đành vậy! Nhưng biết trước vẫn hơn là không biết!

Nàng nói vậy nhưng vẫn cất bước.

Tuyết Cừu đưa Nhân Nhu trở lại chỗ Nhã Uyên và Ngư Nữ đứng.

Chàng giới thiệu:

- Vị tiểu thư này là Lý Nhân Nhu, thuộc hạ của Thần Nữ.

Nhã Uyên nói:

- Đời nay con gái làm loạn nhiều quá! Đại ca đừng nhân đạo nữa mà phiền!

Ngư Nữ nói:

- Lý cô nương còn một sư muội nữa, võ công hơn cô nhiều lắm. Nghe đâu cô ta là cận vệ hầu cận gì đó của Thần Nữ!

Nhân Nhu nhìn Ngư Nữ chăm chăm, hỏi:

- Công tử là ai mà biết việc này?

Ngư Nữ thản nhiên nói:

- Giang Đông công tử?

Ngư Nữ đã mạo nhận tên giả mạo của Tuyết Cừu do Nhã Uyên sáng tác.

Tuyết Cừu hỏi Nhân Nhu:

- Các sư thái Huyền Như, Tịnh Như, Nhiên Như đều là những cô tóc dài, biến hóa ra phải không?

Nhân Nhu nói:

- Cũng như trường hợp của ta.

Nhã Uyên kết luận:

- Như vậy có nghĩa là sư trụ trì của chùa này bị các cô giết rồi. Đồng thời một số sư nữ chân tu, các cô cũng hại luôn?

Nhân Nhu không đính chính.

Tuyết Cừu hỏi:

- Còn ba vị sư thái giả mạo đó hiện giờ ở đâu?

Nhân Nhu nói:

- Ta vừa từ bên ngoài vào đây, vì Hắc Tinh Tinh phóng tin cho biết Quan âm tự có những cao thủ sắp gây biến. Còn ba vị sư thái kia không rõ ở liêu hay ở cốc.

Nhã Uyên nói:

- Gần trăm cái cốc, chỉ có bốn sư thái gìa ngủ, trong đó mà thôi. Cô nương hãy làm tín hiệu gọi họ ra.

Cả ba đưa Nhân Nhu đến các cốc có người. Nàng hé cốc ra nhìn rồi khép lại, lắc đầu. Sang cốc khác nàng cũng làm vậy.

Cốc thứ ba, Nhân Nhu xem qua rồi nói:

- Công lực thần thủy!

Vị sư thái quay mặt ra, thấy Nhân Nhu và mấy người lạ đứng, chưa biết sự tình thế nào, còn đương chưa quyết.

Nhân Nhu thúc:

- Nhanh lên! Cải lão hoàn đồng!

Vị sư thái vừa bước ra khỏi liêu đã tung chưởng đánh Giang Ngư Nữ.

Tuyết Cừu tự hỏi:

- Tại sao lại có mật hiệu Công lực thần thủy. Chả lẽ người ta cũng biết loại thuộc của Vô Lai Tôn Giả sao? Cải lão hoàn đồng có nghĩa là biến nguy thành an, hoặc là chiến đấu tự vệ!

Họ nhìn hai cao thủ, một bên trực thuộc Thần Nữ, bên nữa gián thuộc, đánh nhau những đòn sấm sét.

Vị sư thái giả mạo đó bây giờ không còn nét của người tu hành nữa.

Bỗng vị sư thái giả mạo nhãy ra ngoài hỏi:

- Ngươi là người của Giang Nam Phủ?

Ngư Nữ nói:

- Cô nương có cặp mắt khá tinh đó.

Sở dĩ, Ngư Nữ gọi sư thái giả là cô nương, bởi giọng nói của bà trẻ lắm.

Ngư Nữ vừa nói xong, múa chưởng đánh tới tấp.

Họ thi triển những bí chiêu của môn phái riêng, nên Tuyết Cừu không nhận ra được.

Kẻ thì dùng ảo thân pháp, người dùng quỷ bộ.

Tuyết Cừu để ý, đường nét của Ngư Nữ có phần sắc sảo hơn.

Bỗng sư thái giả biến chiêu...

Tuyết Cừu dùng Hải Triều âm, hô lớn:

- Dừng tay!

Ngư Nữ đang chiếm thượng phong nghe chàng hô như vậy, nhãy ra, tức mình hỏi:

- Công tử sao lại muốn giúp ả?

Tuyết Cừu nắm lấy tay Ngư Nữ ra vẻ vuốt giận, rồi quay sang sư cô giả, hỏi:

- Cô nương muốn đánh cho tới chết hay sao?

Ni cô giả đáp gọn:

- Đúng đó.

Chàng nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu đây!

Nàng tung chưởng đánh Lã Tuyết Cừu, chàng không đở cũng không tránh, áp dụng thử thân

pháp của Túy lão mà chàng vừa lãnh hội qua bức tranh của Giải Ngữ.

Nhã Uyên, Ngư Nữ á lên một lượt. Chưởng kia đã dội vào người Tuyết Cừu như đánh vào một đống bông, hay một vùng sương khói nào.

Ai cũng tưởng thân thể của chàng nát bét, không ngờ chàng vẫn thản nhiên. Và chính Tuyết Cừu cũng không ngờ sự lợi hại của môn công phu này bá đạo như vậy.

Chính chàng là kỳ nhân hay Giải Ngữ là kỳ nhân?

Ni cô giả tung ra thêm mấy chưởng mà thấy cũng như không. Tuyết Cừu cười:

- Hoặc là cô nương đã hết công lực rồi. Hoặc là tại hạ là người vô hình. Cô nương chịu xuôi tay hay để tại hạ ra tay?

Không thấy nàng nói gì, Tuyết Cừu bước tới điểm huyệt. Nhưng ni cô giả tung chưởng đánh ngay.

Tuyết Cừu chớp người lên. Ni cô giả thấy toàn thân tê chồn. Chàng đáp xuống nói:

- Xin chịu phiền nhé!

Chàng lột khăn, vuốt mặt vị ni cô đó, thì đây là một nữ nhân tuổi gần ba mươi.

Nhã Uyên nói:

- Quái lạ! Bọn nam nhi đã bị trời tru đất diệt rồi sao? Nghe nói đầu năm ngoái gà mái gáy ở nhà Thái miếu, bò cái kéo xe, heo nái lo bừa... Bởi vậy mới có chuyện mấy đứa con gái choai choai xưng thần xưng thánh.

Nàng nói xong bước tới khám thử cô kia có áo giang hồ bận lót bên trong không.

Quả nhiên bên trong nữ ni là một bộ đồ giang hồ.

Nhã Uyên chửi tiếp:

- Giả người tu hành là một hình thức phỉ báng Phật pháp. Bây giờ hãy trả lại sự thật cho mọi người.

Nàng tự tay lột áo vị ni giả ra, xong nàng nói:

- Mô phật! Sư thái mấy năm rồi chưa tắm phải không? Sao có mùi khâm quá vậy? Tên gì?

Nhìn kỹ, bây giờ thiếu nữ trạc tuổi Lý Nhân Nhu.

Thiếu nữ chửi:

- Nam nhi như ngươi cũng nên tự sát cho rồi. Ăn nói ra phường vô giáo!

Nàng không xưng tên. Nhã Uyên nói:

- Không ngờ cô nương đẹp gái thế kia mà ăn ở giống như con... Lợn nái nằm ổ! Tên gì?

Thiếu nữ vẫn không nói. Có lẽ nàng ghét cay ghét đắng vị công tử trẻ tuổi mà nghịch ngợm

này.

Ngư Nữ hỏi Nhân Nhu:

- Vị cô nương ấy tên gì?

Nhân Nhu lạnh lùng:

- Sao công tử không hỏi cô ta?

Tuyết Cừu mỉm cười bước tới kéo tay thiếu nữ ấy ra ngoài, hỏi:

- Chấp làm gì cảnh này! Võ công của cô nương đủ sức thành lập một môn phái riêng, tội gì phải làm nô lệ cho ai? Xin cho biết phương danh và đạo hiệu!

- Tịnh Như! Và tên thật là Cù Tố Anh, hăm bốn tuổi.

Tuyết Cừu hỏi:

- Còn hai vị Huyền Như và Nhiên Như ở đâu?

Tố Anh nói:

- Huyền Như ở cốc cuối cùng. Còn Nhiên Như dẫn đám thuộc hạ qua Tần Hoài tửu lâu, chưa thấy trở lại.

Chàng đem câu chuyện ấy nói riêng với Ngư Nữ nghe.

Ngư Nữ nói:

- Vậy ta phải trở lại tửu lâu để giúp các cô ấy một tay. Công tử ở bên này, khoan xuống địa đạo!

Tuyết Cừu dặn nhỏ Ngư Nữ như vậy... Như vậy...

Ngư Nữ hớn hở cùng với Nhã Uyên đem Cù Tố Anh ra đi.

Tuyết Cừu nói với Nhân Nhu:

- Bây giờ chúng ta đi tìm Huyền Như và Nhiên Như. Chỉ còn một cốc có người nữa mà thôi.

Tuy vậy, cả hai kiểm soát lại các cốc một lượt nữa. Họ không thấy gì cả.

Cốc cuối cùng, Huyền Như cũng đi đâu mất.

Tuyết Cừu nói:

- Lỗi này tại ta! Lý ra ta phải đề phòng ngay từ đầu!

Chàng hỏi:

- Ngoài bốn vị đầu não ở đây ra, còn có vị nào từ các phủ, cung kia sang đây giúp không?

Nhân Nhu nói:

- Chỉ có đội hộ vệ tiền đạo ở dưới đường ngầm mà thôi.

Chàng hỏi:

- Tại sao đội hộ vệ lại ở xa Thần Nữ? Còn các ni cô trẻ kia có lẽ là do các cô tuyển chọn?

Nàng đáp:

- Đội tiền vệ là đội di động. Đứng đầu là Từ Ninh, con của Từ Nam Phủ, Thanh U Cung. Kế đến sáu người kia là bốn nam hai nữ. Từ Ninh võ công cao hơn ta nhiều lắm. Sáu người còn lại võ công xuýt xoát như ta. Dĩ nhiên các ni cô trẻ kia ngoài danh sách... Ngay tại Quan âm tự này Tịnh Như điều khiển. Tịnh Như võ công một lớp với ta, nhưng cơ trí hơn...

Tuyết Cừu hỏi:

- Có thể nào Huyền Như chạy vào địa đạo không? Và nơi đây có tất cả mấy cửa xuống địa đạo?

Nàng nói:

- Có lẽ Huyền Như chạy ra ngoài rồi! Nàng biết nơi đây đã phá vỡ thì địa đạo có ích gì?

Hai người sóng vai đi về phía trước tiền viện. Thấy năm ba sư nữ từ đâu đó xuất hiện.

Tuyết Cừu không lý gì đến họ nữa. Chàng hỏi:

- Tiểu thư luyện võ từ bao giờ mà võ công cao quá vậy?

Nhân Nhu cười mát:

- Công tử chế nhạo ta đó chăng? Dĩ nhiên đạt đến cỡ này thì học nó phải trước mười tuổi. Nhờ có chân truyền là thầy giỏi sách hay, và phương tiện là thời gian, quý dược... Hội đủ mọi yếu tố mới đạt.

Chợt Tuyết Cừu hỏi:

- Tiểu thư giúp được gì cho tại hạ khi vào địa đạo?

Nàng trầm ngâm thật lâu rồi nói:

- Nếu công tử ép buộc ta đi dẫn đường đi nước bước, thì ta sẽ không tự nguyện, và sẽ không tiết lộ một điều bí mật nào cho công tử!

Tuyết Cừu thành thật nói:

- Tiểu thư sống từ nơi đó ra thì làm sao phản bội lại họ? Nhưng cái gì đúng thì chúng ta làm không câu nệ quá khứ. Nếu cô nương để tại hạ đi một mình, rủi bị họ hại, thì chẳng uổng cho tại hạ lắm sao?

Nàng nói:

- Uổng! Nhưng không còn cách nào khác đâu! Cây càng cao gió càng lay! Càng cao danh vọng, càng dày gian lao! Làm, thì đừng sợ chết, sợ chết thì đừng làm.

Chàng nghĩ tới việc mới dọa về thân xác của nàng, nàng đã ngất xỉu, chàng đâm ra kính trọng. Chàng nói:

- Tiểu thư là người có nhân cách, tại hạ cũng không ép buộc. Chúng ta đừng đối đầu nhau nữa!

Chàng giải huyệt cho nàng, rồi nói:

- Quan âm tự từ nay sẽ không còn là sào huyệt của Thần Nữ nữa. Cô hãy đưa những người thân thiết của cô đi nơi khác. À, Công lực thần thủy là gì?

Lý Nhân Nhu bây giờ được hoàn toàn tự do, nàng mừng chẳng khác nào chết đi sống lại. Nàng biểu lộ sự xúc động không kém. Nhân Nhu nói:

- Công lực thần thủy là loại thần dược có thể cải tử hoàn sanh, do Vô Lai Tôn Giả chế luyện cách đây gần trăm năm. Không rõ vì lý do gì Bình Thiên Thần Nữ cần đến nó... Lấy đó làm mật hiệu cũng là cốt nhắc nhở cho kẻ thuộc hạ có cơ duyên gặp nó đừng quên đem về cho người.

Tuyết Cừu giật mình. Nhưng chàng kịp trấn tĩnh hỏi:

- Thần Nữ làm sao biết được Công lực thần thủy là của Vô Lai Tôn Giả? Tôn Giả là ai? Ở nơi nào và luyện thuốc tại đâu?

Nàng nói:

- Những chi tiết đó chỉ có Thần Nữ mới biết thôi!

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Tất cả thuộc hạ không được thấy mặt Thần Nữ. Giả sử có loại thuốc đó, làm sao đưa tới tay Thần Nữ?

Nàng nói:

- Chỉ cần có thuốc! Còn việc đưa tới tay Thần Nữ thì không thành vấn đề! Công tử hỏi câu đó làm như mình đã có Công lực thần thủy không bằng.

Tuyết Cừu nói:

- Muốn có cũng không khó gì, nhưng làm sao cho tại hạ biết Thần Nữ dùng nó để làm gì? Và các thuộc hạ cũng cần hiểu như vậy mới có sự nỗ lực chứ?

Lý Nhân Nhu đứng lên đi qua đi lại. Chực nàng nói:

- Khi rồi ta hôn mê, công tử đã truyền chân lực cho ta phải không?

Tuyết Cừu thành thật:

- Tại hạ mới dọa một chút mà tiểu thư đã ngất xỉu, nên biết tiểu thư là người thanh cao và có nhân phẩm, thì tiếc gì một chút công lực mà không giúp tiểu thư? Sở dĩ tiểu thư bây giờ được tự do cũng nhờ tình cảm đó mà ra. Thôi, tiểu thư hãy đi đi!

Nhân Nhu lại nói:

- Không ai biết được nguyên cớ gì mà Thần Nữ cần Thần thủy. Dĩ nhiên việc đó Thần Nữ phải giữ bí mật tuyệt đối.

Tuyết Cừu nói:

- Chẳng những tại hạ có Thần thủy mà còn có Bách độc bất nhiễm và loại Cải tử hoàn sinh nữa.

Nhân Nhu nhãy dựng lên, nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Bộ ba đó! Ta đại diện Thần Nữ mà đội ơn công tử!

Nàng nói rồi sụp lạy.

Tuyết Cừu quá hoảng, lôi nàng đứng lên, nói:

- Cô nương thần trí loạn mất rồi! Giả sử cô nương cần thì tại hạ sẵn sàng đưa. Còn Thần Nữ là kẻ đối lập với tại hạ, cũng có thể là lẻ thù, làm sao giao cho bà ta được!

Nhân Nhu ôm chầm lấy Tuyết Cừu hôn lia hôn lịa, một niềm xúc động, một sự cao hứng hòa nhập vào nhau. Nàng ôm chàng thật chặt, rồi xô chàng ngã xuống đất, vẫn còn ôm và còn hôn...

Tuyết Cừu lại ngạc nhiên đến ngạc nhiên. Bởi vì nàng là người trân trọng phẩm hạnh, làm sao có sự cuồng nhiệt thế này? Cứ để cho mạch cao hứng và xúc động ấy tuôn tràn.

Nhân Nhu đở chàng ngồi dậy, rồi phủi, vuốt vào y phục chàng, nói:

- Công tử ơi! Ta mừng quá đổi! Tiểu muội mừng quá đổi! Mấy năm trường, Thần Nữ cứ gay gắt với thuộc hạ là ở lý do tìm không ra Thần thủy, Cải tử, Bất nhiễm... Ngũ Hoa và Đông Hải Thần Quân bị quở phạt, Huyết Trì đại nương tự sát, Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh cũng vì tìm không ra loại thuốc đó mà suýt nữa tự sát.

Nàng ôm tai chàng, nói lí nhí:

- Nếu công tử quả có loại thuốc đó thì có thể điều khiển được Thần Nữ. Nên bí mật đừng cho ai biết việc này. Đích thân Thần Nữ đến đây gặp công tử!

Chàng rất lấy làm lạ hỏi:

- Thần Nữ là bậc thông thiên quán địa mửa đất nuốt trời, vô hình, vô dạng, đi như sương, về như gió. Mộng của bà muốn đem hệ thống võ học và triết học ra thay cho những điều mà tiên hiền đã khám phá, thì có lý gì ba loại thuốc kia bà chế không được? Nếu chế không được thì nơi có thuốc kia sao bà ta không biết? Phải chăng cái tài của bà cũng có giới hạn? Và những lời nói về bà chẳng qua là sự phóng đại?

Chàng nói xong lấy ba loại thuốc đó đưa ra cho nàng xem. Chàng nói:

- Đây là Bách độc bất nhiễm! Cô nương uống đi!

Nhân Nhu nói:

- Ta để dành cho Thần Nữ!

Tuyết Cừu lấy thuốc lại ngay. Vì chàng biết rằng Thần Nữ là bậc thiên tài, bà ta có thể phân chất nó ra rồi tổng hợp được ngay.

Chàng nói:

- Tại hạ tặng cô nương để tăng công lực, để giúp cô nương có những hạnh ngộ về sau, chứ không phải tặng cho Thần Nữ!

Chàng bỏ thuốc vào bọc rồi nói:

- Thôi, cô nương hãy đi đi! Nếu Thần Nữ có cần thì đi gặp tại hạ.

Nhân Nhu đứng chết trân. Nàng tiếc, tại sao hồi nãy không chịu nuốt? Nếu chịu nuốt thì có lẽ nàng nuốt đủ đến ba loại chứ không phải chỉ một loại. Bây giờ mở miệng năn nỉ thì ê mặt quá!

Lý Nhân Nhu mặt mày dã dượi cất bước đi như kẻ mất hồn. Những cái hôn cao hứng khi nãy chắc không còn dư vị gì nữa.

Tuyết Cừu biết ý, nói:

- Nếu cô nương chịu khai và nuốt ngay tại đây thì tại hạ tặng... Cho, nhưng phải nhớ, đừng nói cho ai biết là cô được dùng qua ba loại thần dược đó.

Nàng gật đầu.

Chàng lấy viên Bách Độc bất nhiễm ra cho nàng xem rồi bóp ra thành bột, lại lấy viên Cải tử hoàn sanh đưa nàng xem rồi cũng bóp thành bột. Sau đó chàng lấy lọ nhỏ có ghi Bách niên Công lực thần thủy cho nàng xem...

Lý Nhân Nhu xem mà chết điếng...

Tuyết Cừu đổ thuốc vào miệng nàng, rồi đổ thuốc nước vào cho nàng uống, sau đó lấy nước cho nàng súc miệng. Mọi việc chàng làm thật chu đáo.

Nhân Nhu vận công...

Phút chốc, nàng thấy cơ thể mình như trăm ngàn đợt sóng dồn dập đổ xô... Thân nhiệt bốc lên nóng như thiêu đốt... Công lực xô lên cuồn cuộn.

Nóng quá chịu không nổi, nàng phải lăn lộn. Miệng vẫn luôn nguyền rủa Lã Tuyết Cừu...

Chàng vội điểm huyệt trấn thống và trấn nhiệt, đồng thời trút vào nàng một nguồn chân lực, Nhân Nhu mới êm dịu lại. Chàng nói:

- Trong lúc hành công, cô nương không định tâm, mà lòng náo nức vọng động, nên mới có chuyện như vậy. Bây giờ công lực của cô tăng gấp ba lần trước đây. Cứ thử thì biết!

Nhìn thân thể của mình, nàng đỏ mặt xấu hổ nói:

- Ngươi không lánh mặt đi nơi khác được sao?

Tuyết Cừu lắc đầu:

- Tại hạ không bận tâm việc gì đó đâu! Tại hạ đang tìm hiểu về... Y lý, để giúp cho cô nương tới nơi tới chốn.

Chàng moi ra một bộ võ phục hơi cũ của chàng, nói:

- Hãy thay tạm đồ này vào!

Lý Nhân Nhu xoay lưng lại thay đổi y phục. Xong nàng nói:

- Quả là thánh dược! Ta mang ơn công tử!

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Thôi, đừng mang ơn! Đừng nguyền rủa tại hạ nữa là được! Cô nương thấy rồi đó, cứ đi nói với Thần Nữ. Bây giờ tại hạ xuống dưới hầm sâu kia!

Lý Nhân Nhu ôm chàng lại, nói:

- Công tử không nên xuống đó. Dưới đó họ chôn địa lôi, thuốc độc, tên độc, chỉ cần một đám lửa là công tử không còn gì!

Chàng hỏi:

- Nhưng đầu bên kia nó ăn thông tới đâu?

Nàng đáp:

- Ăn thông ra một hang đá bên gành bến Tần Hoài! Nơi đó cách Tần Hoài tửu lâu thời gian uống chưa cạn một cốc trà. Cảm ơn công tử, ta đi!

Tuyết Cừu vội hỏi:

- Chừng nào Thần Nữ gặp tại hạ?

Nàng đáp:

- Trong vòng ba ngày, bất kỳ công tử đi nơi nào, Thần Nữ cũng có thể gặp công tử. Cứ nghe lời tiểu muội, tất cả đều phải kiên nhẫn. Mạo hiểm là tính tốt. Nhưng mạo hiểm mà không lượng sức, chỉ là những kẻ háo thắng. Xin chào!

Bây giờ đã bắt đầu canh năm. Mọi việc bất ngờ từ sứ giả Giang Ngư Nữ đến Lý Nhân Nhu, đến Cù Tố Anh, đến Thần Thủy... Đều xảy ra trong một đêm.

Trước khi bước ra ngoài, chàng kín đáo làm dấu nắp hầm ở phòng trụ trì rồi mới đi.

Giờ này lâu lắm mới có một cỗ xe ngựa chạy qua, chàng đón xe đi về phía Tần Hoài tửu lâu.

Đến nơi, chàng thấy hoa đăng vẫn như lúc nào và khách vào ra vẫn còn tấp nập.

Tuyết Cừu chưa đoán ra được điều gì đã xảy ra nơi đây.

Ngang qua phòng điều hành chỉ thấy Khánh Linh, Tố Vân và vài người nữa để sai khiến, người nào mặt mày cũng buồn xo.

Tuyết Cừu xuất hiện. Khánh Linh bàng hoàng mặc dù nàng vẫn đoán ra được đây là Lã Tuyết Cừu.

Nàng nhìn trước nhìn sau rồi hỏi:

- Công tử là Tuyết Cừu đấy chứ?

Chàng gật đầu, rồi hỏi:

- Đã có việc gì xảy ra? Giang sứ giả và Nhã Uyên đã điệu Cù Tố Anh về đến đâu rồi?

Nàng nói:

- Huyền Như và Nhiên Như phối hợp với đội vệ binh di động, có cả Hắc Tinh Tinh phục kích và bắt họ đi rồi.

Lã Tuyết Cừu chết điếng. Ai bị bắt thì chàng còn có thể trì hoãn được, chứ Nhã Uyên bị bắt, Tuyết Cừu biết ăn nói làm sao với Vương lão?

Chàng cảm thấy mình thật là dại khi bảo Nhã Uyên đi với Ngư Nữ.

Tuyết Cừu họ:

- Còn các cô Huyền Hoa, Đinh San, Hư Trinh, Anh Huệ và Diêu Quỳnh đâu?

Khánh Linh nói:

- Năm cô ấy xông ra trợ chiến, không ngờ bọn chúng cũng phục thuốc mê mà bắt nốt, chạy thoát được hai cô. Họ muốn xông vào tửu lâu.

Tuyết Cừu cướp nói:

- Tại sao cô nương và Tố Vân vẫn bình yên?

Khánh Linh cười buồn:

- Họ muốn xông vào, bỗng bất ngờ bọn họ nghe Lã Tuyết Cừu, Tiểu Sát Tinh. Hoảng quá không kịp dặn dò gì nhau, mạnh ai nấy chạy. Họ vừa chạy vừa la lớn... Lã Tuyết Cừu, Lã Tuyết Cừu. Phút chốc không còn một ai. Và đó là kế của Tống Vân!

Tống Vân đứng bên cạnh bổ sung thêm:

- Tiểu muội không lạ gì đám này. Bọn chúng vốn sợ Lã Tuyết Cừu như chuột sợ mèo!

Chàng hỏi:

- Đứng đầu đội tiền vệ di động là Từ Ninh phải không?

Tống Vân hơi ngạc nhiên nhìn chàng nói:

- Đúng! Nhưng sao công tử biết hắn?

Tuyết Cừu không trả lời, chỉ nói:

- Tên này võ công cao lắm, có lý nào lại chạy?

Nàng nói:

- Cảnh tượng lúc nãy rất lộn xộn! Thiên hạ chạy hết, hắn dám đứng lại đó một mình sao? Hắn chạy tới bến Tần Hoài, vọt lên thuyền và đi qua bên kia sông...

Tuyết Cừu biết nơi đó là một ghềnh đá có lối vào địa đạo. Ước gì còn có các cô như Huyền Hoa, Hư Trinh, Anh Huệ... Chàng có thể điều động mà cứu vãn lại được hoàn cảnh. Tuyết Cừu đem ý đó mà nói cho hai nàng biết.

Khánh Linh nói:

- Hiện giờ ở nơi này như ngồi trên đống than hồng, lòng lúc nào cũng hồi hộp. Hy vọng rằng đôi khắc trở lại đây mấy cô kia sẽ trở lại.

Tuyết Cừu và Tống Vân bước ra ngoài, chàng nói:

- Cô nương đi kiểm tra hết tất cả khu vực ở tửu lâu này xem có gì lạ chăng.

Tống Vân đi liền.

Còn chàng đi dạo quanh tửu lâu, không thấy gì đặc biệt liền trở lại phòng của Khánh Linh.

Trời bắt đầu sáng, tiểu lâu kẻ ra về bây giờ nhiều hơn người vào.

Chàng nhanh mắt thấy Huyền Hoa và Hư Trinh trong vai du khách trở lại tửu lâu. Tuyết Cừu vội ra đón vào...

Họ kể nhau nghe mọi chuyện vừa qua.

Huyền Hoa nói:

- Ba người của tửu lâu bị bắt, trước sau chuyện cũng đổ vỡ, nếu chúng ta không cứu vãn kịp hôm nay.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ biết sào huyệt của chúng. Hư Trinh tạm thời điều khiển nơi này, hãy bố trí công việc cho thật sát. Bớt người tiếp khách lại, trong đám tùy tùng chọn nhiều cao thủ, bí mật ở chung quanh đây. Tống Vân, Huyền Hoa và Khánh Linh theo tại hạ!

Tuyết Cừu bí mật đưa đám người kia qua gành đá.

Tống Vân nói:

- Tiểu muội biết, nơi đây có lối địa đạo đi về Quan âm tự. Địa đạo có cửa xuống là tảng đá trắng kia.

Bốn người tiến lại phía đó. Nơi này là cái hang tự nhiên, cửa hang lớn bằng vuông cửa sổ, được ngụy trang bằng phiến đá mỏng. Họ quan sát thấy có dấu vết của nhiều người mới ra vào.

Tuyết Cừu vội đặt gói thuốc mê không mùi vị nơi miệng hang và nói:

- Tống Vân và Khánh Linh cô nương thủ nơi này. Bất kỳ kẻ nào ngoi lên là phải điểm huyệt nhanh, dù phe địch hay phe ta rồi sẽ tính sau. Còn tại hạ phải qua bên Quan âm tự với Huyền Hoa đi vào địa đạo.

Tuyết Cừu nói xong hối hả đi ngay.

Chương 27 - Từ Trong Địa Đạo

Quan âm tự sáng nay người thưa thớt. Những ni sư chân tu thì tiều tụy khắc khổ, còn cái đám giả danh lần lượt bay biến.

Cuộc xáo trộn này dĩ nhiên làm ảnh hưởng rất lớn về đức tin của khách hành hương và làm khủng hoảng thanh danh của chùa.

Có ai dám khẳng định trong chùa hiện giờ không có kẻ tà len lỏi.

Chùa mở cuộc họp khoáng đại dưới sự chủ trì của hai vị sư thái gìa nua.

Tuyết Cừu và Huyền Hoa bước vào. Mặc dù có thể làm kinh động buổi họp quan trọng này, nhưng chàng không thể không có mặt.

Chàng đưa tay lên ngực tuyên niệm Phật hiệu rồi nói:

- Tại hạ có việc cần cấp, muốn gặp sư thái trụ trì.

Các đệ tử có kẻ biết mặt chàng tối qua, liền kháo nhau:

- Hắn là kẻ dử đã gây nên sự xáo trộn đêm qua!

Có người cãi:

- Kẻ dử chính là người trong chùa. Thí chủ ấy chỉ làm cuộc thanh lọc.

Vị sư thái đứng lên bước ra. Tuyết Cừu đưa sư thái và Huyền Hoa vào phòng trụ trì.

Chàng chỉ tấm bửng vuông bên dưới nói:

- Ngay tại đây có địa đạo thông qua bên bến Tần Hoài. Trong chùa có ai là kẻ tâm phúc của sư thái?

Sư thái nói:

- Không ai cả! Thí chủ cần việc gì?

Tuyết Cừu nói:

- Địa đạo này chỉ dài chừng một dặm. Tại hạ có thể làm họ chết trong ấy luôn cũng được. Nhưng nghĩ đến đức từ bi nên không nỡ xuống tay. Nay tại hạ tự mình xuống dưới đó, trên này e còn một số ma ni tráo trở sẽ có những biện pháp nguy hiểm để hại tại hạ. Nếu sư thái cho phép, tại hạ sẽ thanh lọc lại lần nữa, rồi sẽ xuống!

Sư thái nói:

- Hai vị thí chủ chờ ta!

Bà nói xong bước ra ngoài.

Huyền Hoa nói:

- Tiểu muội canh giữ nơi này không được sao?

Chàng nói:

- Nếu kẻ phản trắc đi thông báo cho địch, họ tới đây tấn công cô nương rồi chiếm giữ vị trí này thì sao? Hơn nữa, dưới kia rất nhiều cơ quan, địa lôi, tên, thuốc độc... Nếu họ tấn công ngược lại, đâu có đường rút lui?

Huyền Hoa chép miệng:

- Rắc rối nhỉ!

Hai vị sư thái bước vào Tuyết Cừu chào họ rồi hỏi:

- Hai vị có bao nhiêu đệ tử tâm phúc?

Vị sư thái mới đến nói:

- Số đệ tử yêu nghiệt kia đã đi rồi! Những người còn lại đây là đệ tử cũ cả.

Huyền Hoa nói:

- Làm hư hỏng chùa này là do một số đệ tử cũ đó. Để tiểu nữ ra ngoài điểm mặt mấy tên yêu nghiệt nữa là xong. Nhưng phải có một sư thái đi theo, và công tử phải yểm trợ.

Ba người ra tới chánh điện.

Huyền Hoa nói nhỏ với sư thái:

- Tiểu nữ nói người nào, sư thái cứ gọi tên lên...

Sư thái lãnh hội ý kiến đó.

Nàng và sư thái đến trước đám đệ tử đang ngồi. Huyền Hoa đưa mắt nhìn qua một lượt, nói:

- Cả thảy là bốn tên yêu nghiệt còn ẩn trong đám này!

Nàng nói lớn:

- Đạo pháp chưa đến hồi tận suy. Nhưng Ma vương và Quỷ chúa cứ vào chùa mà quấy phá! Ta được sự ủy thác của hai vị lão sư thái, hôm nay ta sẽ thanh lọc lại lần cuối cùng cho chùa bớt yêu khí vây hãm. Những đệ tử trung kiên hãy yên lòng! Những kẻ mà tiểu nữ lôi cổ ra, đó là đệ tử của Ma vương ẩn dưới dạng nhà tu!

Một đệ tử hỏi:

- Nữ hiệp căn cứ vào đâu mà biết người đó là giả?

Nàng cười lạnh nói:

- Dĩ nhiên là biết! Dĩ nhiên là có cách!

Nàng nói. Xong đi xăm xăm về phía ni cô mới lên tiếng đó. Ni cô ấy nhìn nàng trừng trừng.

Nhanh như chớp nàng ra tay điểm huyệt, nhưng vị ni cô kia tung chưởng đánh liền. Vừa đánh, ni cô vừa nhãy ra ngoài toan thoát thân, nhưng cửa chánh điện đã đóng, Tuyết Cừu nhanh như chớp xuất thủ điểm huyệt ả.

Chàng lấy tay lau mặt vị ni cô này và lột khăn đội đầu ra, trước mặt các ni cô khác, nàng này là một thiếu phụ... Nạ dòng. Gương mặt hoàn toàn xa lạ với nhà chùa.

Sư thái chép miệng:

- Đúng là yêu nghiệt! Nếu không nhờ nữ hiệp và đại hiệp, chùa này vẫn còn vướng nó mãi.

Huyền Hoa lại rảo bước về đám người đó.

Một ni cô có cặp mắt chói ngời, da mặt dường như có đánh phấn, đảo mắt nhìn Huyền Hoa.

Huyền Hoa từ từ đưa tay lên, đó cũng là một mánh để đối phương tự thán. Ni cô bỗng nhiên nhả chưởng đánh nàng.

Huyền Hoa vừa đở chưởng vừa nói:

- Đánh cũng không thoát đâu! Sư phụ của cô nương còn dưới ta xa lắm.

Qua ba chiêu sơ bộ, ả bị Huyền Hoa điểm huyệt.

Nàng cũng lột khăn và lau mặt, ni cô hiện nguyên hình là một thiếu nữ...

Nhiều người lên tiếng:

- Thật là bất ngờ!

Huyền Hoa mỉm cười nói:

- Tới nước này, nếu vị nào không tự đứng ra nhận, thì chớ trách ta xuất thủ cay độc.

Không ai lên tiếng.

Huyền Hoa chớp người lên, bay thẳng tới một ni cô áo nâu cuối phòng, đánh ra một chưởng long trời lở đất.

Ni cô áo nâu tuy có phản ứng nhưng yếu và muộn nên bị dội vào vách trào máu nằm bất tỉnh.

Một ni cô khác tới lau mặt xem quả thấy là ni cô giả hiệu.

Họ cứu tỉnh nàng này lại.

Ở góc trái, một ni cô khác đứng lên vờ đi ngoài.

Tuyết Cừu nói:

- Đứng lại đó!

Nhưng Huyền Hoa nói:

- Ni cô đó không phải!

Nàng phi thân lên chụp ngay người bên cạnh, tống cho một chưởng, ni cô đó quay quay một hồi rồi nằm ngất lịm.

Tuyết Cừu bước tới lau mặt, người này lại là một nam nhân! Gã khá đẹp trai, thân hình mảnh khảnh giống nữ nhân.

Nàng chỉ mặt vị ni cô vừa muốn ra ngoài, nói:

- Cô nương là người tu hành, sao lại làm trò nhơ uế ở chùa? Biết hắn là trai giả ni cô sao lại không tố giác?

Ni cô cúi mặt làm thinh.

Bây giờ trước sự chứng kiến của hai vị lão sư thái và đám đệ tử chân chính, ai cũng lên tiếng ca ngợi song... Hiệp, đồng thời công kích những kẻ tu hành giả mạo này.

Tuyết Cừu phế bỏ võ công của họ, rồi giao cho nhà chùa giải quyết. Chàng nói:

- Bốn tên này cố trường kỳ mai phục và cũng từng sát hại và làm mất tích nhiều khách hành hương.

Lão sư thái nói:

- Sóng gió ở chùa bây giờ đã tạm yên. Nhân dịp này, các đệ tử hãy làm một buổi lễ cầu an.

Chúng đệ tử ngồi lại thứ tự...

Tuyết Cừu hỏi:

- Ba vị ni cô phòng cuối cùng bị kỷ luật, còn đó hay đã đi rồi!

Sư thái nói:

- Vẫn chưa hết thời hạn.

Huyền Hoa nói:

- Tiểu nữ vào đó xem, nếu ba vị đó là chân tu xin sư thái mở lòng từ bi mà xả giới cho họ.

Sư thái gật đầu.

Bốn người lui vào hậu viện.

Họ đến nơi thấy chỉ còn hai vị ni cô, Tuyết Cừu hỏi:

- Còn một sư thái nữa đâu?

Hai ni cô đảnh lễ hai lão sư thái rồi nói:

- Sư nữ ấy đã ra đi từ hồi khuya!

Sư thái nói:

- Hai đệ tử đi làm sạch thân thể, rồi ra trước tham dự buổi lễ cầu an. Ta quyết định xả giới cho đệ tử.

Hai cô đứng dậy đi liền.

Tuyết Cừu hỏi Huyền Hoa:

- Sao tiểu thư nhìn qua biết họ là giả?

Nàng cười:

- Cùng một nghề. Thuật di dung của họ làm sao qua mắt được tiểu muội.

Nàng nói tiếp:

- Tịnh Chân sư thái là người võ công uyên thâm, dù hai mươi năm trời ẩn nhẫn làm một nhà sư. Trong hoàn cảnh ngặt nghèo này, sư thái hãy giúp cho chúng vãn bối một tay. Sư thái hãy chọn thêm vài đệ tử võ công cao giữ lấy miệng hầm, để tiểu muội và công tử xuống dưới đó!

Tịnh Chân sư thái ngạc nhiên về lời phát giác của nàng. Bà hỏi:

- Sao nữ đàn việt lại biết ta rõ thế?

Nàng nói ngắn gọn:

- Việc còn dài. Nhưng bọn vãn bối không còn thời gian. Nói tóm, gia sư đã tiết lộ việc này.

Tịnh Chân nói.

- Được rồi! Hai vị thí chủ yên tâm mà xuống. Việc trên này lão ni sẽ cáng đáng cho.

Bà nói rồi quảy ra phòng ngoài.

Ba người bước vào phòng trong.

Tuyết Cừu lôi chiếc giường ra, chỉ nắp bửng nói:

- Sự việc thế này, sao Tịnh Chân sư thái lại để yên?

Lão sư thái kia nói:

- Tịnh Chân biết chùa Quan âm bị tai nạn một thời gian. Nên bà chỉ ngấm ngầm bảo vệ đệ tử mà thôi!

Họ nói chuyện với nhau đợi Tịnh Chân sư thái vào.

Giây lát, Tịnh Chân bước vào, đem theo bốn đệ tử nữa. Bà nói:

- Võ công của bốn đệ tử này không tệ lắm. Họ là những người lo việc thiện trù (làm bếp) cho bản tự, nên gác việc danh lợi hơn thua. Hai vị yên tâm mà xuống! Trên đây, thĩnh thoảng ta cho người thăm dò sự an nguy của nhị vị thí chủ, ta theo dõi từng giây phút.

Họ thảo luận một hồi nữa, thống nhất đâu vào đó xong.

Tuyết Cừu mở nắp hầm... Chàng nói:

- Quý vị đừng lại gần miệng hầm, để tại hạ xem trước.

Tuyết Cừu nằm sát xuống miệng hầm, đặt tai nghe, chàng chỉ nghe tiếng ồ ồ, ào ào như gió lùa qua hang mà thôi, tịnh không nghe gì nữa.

Tuyết Cừu đưa mắt quan sát, đáy hang sâu thẳm, ít ra cũng ngoài hai trượng.

Tuyết Cừu là người có kinh nghiệm địa đạo.

Chàng nói:

- Tại hạ xuống trước, một lát cô nương xuống. Sư thái cho người canh gác cẩn thận!

Chàng nhẹ nhàng đáp xuống hang. Và khoa ra một đường kiếm để hộ thân.

Nơi chàng đứng là cuối lối.

Tuyết Cừu đứng nép vào vách và vận mục lực quan sát. Hồi lâu, chàng bắt đầu làm quen với cái nhìn trong bóng đêm.

Huyền Hoa đáp xuống.

Chàng nói:

- Hang này có bố trí nhiều địa lôi và mọi thứ độc khác. Tiểu thư theo tại hạ là một sự mạo hiểm!

Huyền Hoa nói.

- Sao công tử không dặn tiểu muội từ lúc còn ở trên miệng hầm?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ có nói rồi mà tiểu thư không để ý. Đường hầm này ngắn, người ở nơi hầm này đông lắm, thế mà ta vẫn chưa nghe có tiếng động. Có thể giải thích được là, hoặc phần đông họ đã bị thuốc mê nằm kềnh ra đó, hoặc là họ có một vài ngách khác để trú ẩn. Tiểu thư nên đi theo chân tại hạ. Vì tại hạ nhìn trong tối rõ như nhìn ban ngày.

Hai người cẩn thận tiến về phía trước.

Mắt Tuyết Cừu có thể nhìn xa trên vài chục bước. Chàng thấy trước mặt có một gò đất đắp cao, không biết họ chôn gì dưới đó.

Chàng quan sát hai vách lẫn trên trần, chàng nói:

- Nếu đạp gò đất này, lưới chụp sẽ đập xuống ngay.

Huyền Hoa không thấy gì cả.

Chàng bồng Huyền Hoa bước qua khỏi gò đất, rồi hai người lại nắm tay nhau đi...

Bỗng Huyền Hoa ôm tay chàng, nói nhỏ:

- Tiểu muội hồi hộp quá...

Chàng vội trả lời:

- Hít chân khí vào, vận hỗn nguyên khí bảo vệ toàn thân, lòng sẽ thấy yên ổn ngay.

Họ đi tới phía trước độ trăm bước nữa, bỗng vách bên phải lại có con đường ngầm khác.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư đứng đây, tại hạ rẽ vào con đường ngầm kia, xem thử có gì trong đó.

Huyền Hoa níu tay chàng lại:

- Không được! Đến cảnh này thì sống chết phải có nhau. Tiểu muội quyết không rời công tử nửa bước!

Tuyết Cừu thở ra nhè nhẹ.

Bỗng trước mặt họ có ánh đèn xanh màu lục. Ngọn đèn nhỏ nên ánh sáng tỏa không rộng.

Tuyết Cừu đứng lại quan sát thật lâu. Chàng thấy có vài người qua lại trước mặt đèn. Tuyết Cừu nương theo bóng tối mà bước lần tới.

Chàng nói rất khẽ với Huyền Hoa:

- Trong hầm một tiếng động rất nhỏ cũng nghe rõ. Phải cẩn thận cho lắm!

Hai người đi sát lần tới.

Tuyết Cừu lại quan sát. Phòng trú là một cái hầm vuông vức, rộng, được tô xây kỹ lưỡng, có cửa hẳn hoi.

Ra vào chỉ thấy có hai tên đại hán, dường như chúng ra để nghe ngóng tiếng động.

Ngồi tại bàn là một thiếu phụ tuổi ngoài ba mươi gương mặt cũng khá có nét, và gã đại hán mày rô, mặt bạnh ngồi đối diện.

Chàng hiểu ngầm, có thể đây là tiền trạm.

Tuyết Cừu ấn Huyền Hoa ngồi xuống. Chàng vận công vào bàn tay. Nơi chàng đứng vẫn bóng tối dày đặc, nên hai tên kia không thấy họ.

Chờ hai tên đại hán đi qua, Tuyết Cừu nhắm thật chuẩn phóng chỉ, điểm á huyệt và huyệt định thân của hai gã.

Chàng lôi hai đứa vào trong, lột y phục chúng ra, chàng và Huyền Hoa mặc vào.

Huyền Hoa nhăn mặt tỏ ý không muốn tròng cái bộ đồ hôi hám đó.

Tuyết Cừu vuốt ve nàng, như để an ủi và động viên.

Hai người lại ngang nhiên bước vào.

Tuyết Cừu quan sát toàn bộ nơi đây, ngoài đáy phòng có một cánh cửa đang đóng chặt. Có nghĩa là sau cánh cửa ấy có một phòng khác. Không biết phòng kia có gì trong đó.

Chàng và Huyền Hoa cùng rút kiếm đến trước mặt thiếu phụ và gã đại hán.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu. Hai vị cần phải khai thật để tranh thủ con đường sống. Những người bị đội tiền vệ bắt ở bến Tần Hoài hiện giờ họ bị giam ở đâu?

Bất ngờ bị tấn công, cả hai bàng hoàng sửng sốt, khi chúng kịp định thần lại, thì hai mũi kiếm sáng loang loáng đã kề vào cổ. Tên đại hán nói:

- Các hạ đi về phía trước chừng hai trăm bước nữa, phía bên trái có một căn phòng, đó là trung trạm, hãy vào đó hỏi. Nơi đây tại hạ không biết việc đó.

Huyền Hoa hỏi:

- Phòng trong kia nhốt những ai trong đó?

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau. Thiếu phụ nói:

- Nhốt người của bản phái bị sai phạm.

Huyền Hoa phóng chỉ điểm huyệt ả.

Gã đại hán toan xuất chưởng đánh, nhưng Tuyết Cừu đã nhấn mũi kiếm vào cổ hắn nói:

- Cục cựa là hết sống!

Chàng lấy mũi kiếm ra, nơi cổ hắn từ từ nhau ra mấy giọt máu.

Chàng hỏi:

- Tổ chức nào?

Gã sợ quá nói:

- Trường Thủ Thư Sinh!

Chàng tống cho hắn một đấm, nói:

- Láo! Làm gì có Trường Thủ Thư Sinh?

Hắn ấp úng nói lại:

- Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh!

Chàng nện cho hắn một thoi nữa. Hắn vọt máu miệng máu mũi tùm lùm. Chàng gằn từng tiếng:

- Cho tới bây giờ ngươi vẫn còn nói dối, thì làm sao khi nãy ngươi nói thật? Căn phòng mà ngươi chỉ cho ta chính là cái ổ của cơ quan.

Tuyết Cừu điểm huyệt hắn, nói:

- Những kẻ như ngươi ta sẽ để chết khô ở đây.

Chàng quay sang thiếu phụ hỏi:

- Xin phương giá cho biết quý danh?

Mụ nói:

- Ta không nổi tiếng gì trong thiên hạ, nên chả cần biết tên làm gì?

Chàng hỏi:

- Nhiệm vụ của phương giá làm gì ở đây?

Ả đáp:

- Lo việc ẩm thực.

Chàng điểm thêm huyệt và cả á huyệt của hai tên đó. Chàng nói:

- Nếu như phòng kia quả là trung trạm, và nếu như nơi đây nhốt người của quý phái, tại hạ sẽ giải huyệt ngay. Còn không thì cứ để như vậy cho trời cứu.

Chàng nói với Huyền Hoa:

- Tiểu thư hãy ở đây, để tại hạ đến đó!

Chàng bước tới cửa phòng đó quan sát thật kỹ. Lấy đao chặt khóa rồi mở cửa ra.

Tuyết Cừu đứng nép qua một bên phòng ngừa có gì nguy hiểm. Không có gì cả...

Tuyết Cừu đánh lửa soi vào trong. Phòng này rộng hơn phòng ngoài, vào khoảng vài mươi người nằm la liệt. Nam có nữ có. Có người không áo có người không quần và có một cậu công tử ngồi co ro trong góc.

Mùi hôi thối bốc lên...

Tuyết Cừu nhìn kỹ vị công tử sang trọng kia... Và nhận ra đó là Nhã Uyên.

Chàng vô cùng xúc động nhãy vào bồng gọn Nhã Uyên ra ngoài.

Huyền Hoa chạy tới giải huyệt cho nàng. Cả hai ôm nhau nức nở...

Chờ mùi xú khí xông ra hết, Tuyết Cừu vào trong mang từng người ra.

Chàng giải huyệt cho từng người và hỏi họ. Được biết, họ chỉ là những người giang hồ đi hành hương ở chùa, bị bắt đem vào đây. Người nào đã đi theo đám tà ma đó thì không bị nhốt, ai không theo thì bị họ hành hạ rồi giam vào đây. Gần hai mươi người, trong đó có hai thiếu nữ chừng tuổi đôi mươi.

Tuyết Cừu hỏi quê quán lại lịch từng người rồi nói:

- Hiện tại, cường địch còn ở trong hầm này nhiều lắm. Nếu đưa quý vị ra ngoài kia e chúng hay được, ta nguy mất. Tạm thời chư vị ở đây.

Chàng đích thân đi lục các thức ăn đem đến cho họ.

Chàng chọn người khỏe mạnh nhất rồi nói:

- Các hạ tạm thời chăm sóc những người anh em này. Tại hạ đi trừ bọn kia xong, sẽ trở lại đây đưa quý vị ra. Nơi đây có nhiều điều rất nguy hiểm.

Dặn dò đâu đó xong, Tuyết Cừu, Huyền Hoa, Nhã Uyên ra ngoài.

Hai tên khi nãy bị điểm huyệt vẫn còn đứng trơ ra đó. Tuyết Cừu tặng thêm chúng vài huyệt nữa.

Ra đến ngã ba, chàng dừng lại nghe ngóng.

Bốn bề vẫn vắng tanh...

Bất ngờ phía sau họ có tiếng động, Tuyết Cừu quay lại thì ra hai vị ni cô của Quan âm tự.

Chàng thuật hết tình hình và dặn dò những nơi phòng ngừa. Xong, chàng nói:

- Nhờ nhà chùa khéo léo chuyển những nạn nhân này ra ngoài, nhớ đừng gây tiếng động!

Huyền Hoa vào nơi đó thông báo cho mọi người yên tâm.

Ngoài này, trong bóng tối chỉ còn Nhã Uyên và Tuyết Cừu. Nhã Uyên cúi đầu vào ngực chàng.

Mãi đến khi Huyền Hoa ra, nàng mới thôi.

Ba người tiếp tục đi về phía trước.

Trong bóng tối, ánh mắt của họ quen dần.

Tuyết Cừu đi trước, kế là Nhã Uyên rồi đến Huyền Hoa.

Trên đường đi, họ không gặp trở ngại gì.

Bây giờ họ lại chuyển sang phía tay mặt. Đoàn người đi độ vài trăm bước nữa, nhìn sang bên trái, quả thấy một căn phòng đục sâu vào vách đá. Nơi phòng ấy có ánh đèn nhỏ, ánh sáng không đủ hắt ra ngoài.

Ba người đứng lại quan sát thật lâu, vẫn không có ai.

Chàng nói:

- Hai vị đứng đây, tại hạ sang bên đó!

Huyền Hoa nói:

- Công tử cẩn thận, có thể là cơ quan ngụy trang nơi đó.

Chàng gật đầu, rồi dò từng bước tiến lại phía đó.

Chàng chỉ đi được vài bước, bỗng thấy đằng trước có ánh đèn đi lại. Tuyết Cừu phải lui về chỗ hai người.

Chàng nói:

- Trong đường hầm thì ánh đèn rọi khá xa. Có thể cách nhau mười bước họ phát giác ra ta, ta làm sao đây?

Huyền Hoa cười:

- Công tử đừng quên chúng ta đang mặc y phục của họ. Tạm thời Uyên muội đứng nép vào đây. Chúng ta lui lại xa một chút, rồi cũng đánh lửa lên, đi tới tự nhiên, chừng đó ta ra tay liền.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thư ứng biến thật nhanh, nhưng cũng hơi mạo hiểm.

Hai người lui lại chừng vài chục bước rồi bật lửa lên và đi tới.

Hai bên đến cách nhau chừng năm sáu bước, hai tên kia cùng đưa đến lên khỏi đầu...

Chúng hỏi:

- Tiền trạm có việc gì phải báo đó?

Tuyết Cừu nói:

- Cơ mật...

Tuyết Cừu quả thật cơ trí! Cơ mật thì không nên nói lớn tiếng. Thân đang giả mạo không nên nói dài lời. Hai tên kia nghe nói cơ mật vội bước lại gần.

Tuyết Cừu và Huyền Hoa nhanh tay xuất chỉ điểm á huyệt trước.

Chưa kịp điểm sang huyệt khác, hai tên kia đồng xuất chưởng đánh.

Tuyết Cừu tắt đèn hai bên cho bọn chúng quáng mắt, chàng dùng ma chiêu nện một tên chết tốt, tên còn lại luống cuống bị Huyền Hoa điểm huyệt định thân.

Huyền Hoa giải á huyệt hắn rồi hỏi:

- Phòng kia dùng để làm gì?

Hắn nói:

- Ta không trả lời.

Tuyết Cừu nói:

- Khá khen cho các hạ không sợ chết. Tại hạ không giết đâu. Tại hạ điểm á huyệt rồi điểm thêm vài huyệt khác, xong sẽ đến thuật "thỏ rút gân xương" thì biết thôi!

Tuyết Cừu nói là làm liền.

Tên kia đau đớn lăn lộn, chắp tay mà lạy, cho đến lúc hắn kiệt sức chàng mới giải á huyệt cho hắn, rồi giải tiếp vài huyệt nữa.

Tuyết Cừu hỏi:

- Phòng có đèn kia dùng để làm gì?

Hắn nói:

- Phía trước ngọn đèn là cơ quan, không biết đạp lên chỗ đó, tên độc sẽ bắn ra tứ phía. Chỉ cần xước nhẹ một chút là đủ chết ngay.

Chàng hỏi:

- Các hạ có biết cách hủy cơ quan đó không?

Hắn nói:

- Ai hủy cơ quan đó, thì cũng tự hủy mình luôn. Đó là lời nói thật.

Tuyết Cừu hỏi:

- Muốn tránh sự nguy hiểm, ta làm sao?

Hẳn ngẫm nghĩ rồi nói:

- Sự cấu tạo ở nơi đó rất đặc biệt. Chỉ có hai người biết kỹ là Từ Ninh và cô nương phụ tá cho ông ta.

Huyền Hoa hỏi:

- Những ai trong đó?

Hắn đáp:

- Trọng phạm!

Nhã Uyên chửi:

- Ta nhắm các hạ không phải là ngu dốt, nhưng lời nói còn tệ hơn kẻ vô học. Kẻ nào phạm vào việc quốc quân trọng sự mới gọi là trọng phạm. Toàn bộ bang phái của ngươi đối với luật pháp đương triều là trọng phạm. Những người kia là ai mà ngươi dám gọi là trọng phạm?

Tên kia cứng họng không nói nữa.

Nhã Uyên nói:

- Ta thảy ngươi vào cơ quan đó cho tên bắn ra ngoài, sống chết gì mặc ngươi.

Tên kia sợ đến co rúm người lại.

Nhân câu nói hăm dọa đó, Tuyết Cừu nghĩ ra cách phá cơ quan chàng nói:

- Các vị tiến về phía trước chừng một lần tên, tại hạ sẽ lấy xác chết kia mà đập vào cơ quan đó, để hủy hết những mũi tên. Lẹ lên chúng ta không còn thì giờ.

Tuyết Cừu lấy xác chết, đứng nép mình vào vách thảy xác chết vào đó...

Hàng ngàn mũi tên xé gió bay ra... Tiếng tên rít, va chạm... Tạo thành một thứ âm thanh ghê rợn. Ngọn đèn nơi đó bị tắt.

Chờ không còn gì nữa, chàng đánh lửa lên soi... Nhiều mũi tên đầu bịt đồng nhọn sắc.

Chàng bước vào đến nơi xem xét cẩn thận. Xác chết kia găm không biết bao nhiêu mũi.

Bãi tên đã phá xong, không biết còn cơ quan gì nữa không?

Tuyết Cừu chống kiếm bước vào. Bước đầu tiên được bình yên.

Chàng mồi lại ngọn đèn.

Xong, chàng bước ra ngoài, vừa kịp ba người kia đi đến.

Nhã Uyên hỏi:

- Sao đại ca không cứu họ?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đang chờ quý vị đến để hỏi ý kiến đây! Nếu là người của chúng ta, ta nên cứu họ ngay bây giờ. Nếu là người khác, chờ chúng ta dẹp bọn kia xong sẽ trở lại phóng thích họ ra đó có được không?

Nhã Uyên và Huyền Hoa tán đồng.

Tuyết Cừu nói:

- Hai vị hãy để ý thật kỹ, có thể họ đi không có ánh đèn. Tại hạ vào đây!

Tuyết Cừu bước qua khỏi ngọn đèn nhìn vào trong, một cánh cửa khép hờ, có nhiều mũi tên găm vào cửa.

Tuyết Cừu mở cửa soi đèn lên. Đây là phòng giam những thiếu nữ. Chưa cần nhìn quen lạ, chàng vội bước ra ngoài.

Chàng nói riêng với hai cô:

- Tiểu thư và tiểu muội! Bọn tiền vệ thật khốn nạn! Chúng bắt các cô khỏa thân. Tại hạ chỉ sợ họ tủi thân nên không dám đánh thức dậy. Ta phải làm sao?

Huyền Hoa nói:

- Tiểu muội trong mình có hai bộ, giao bộ ngoài cho họ. Công tử cũng có hai bộ, nên giao cho họ bộ trong. Nếu là người nhà của ta, ta giải cứu họ ngay, và cho họ mặc y phục lại, còn những người khác thì chờ đó.

Tuyết Cừu bước qua chỗ tối thay y phục xong, đưa cho Huyền Hoa, nói:

- Tại hạ chỉ sợ họ bị xâm phạm tiết hạnh. Ngoài ra không có gì đáng kể.

Nhã Uyên và Huyền Hoa toan đi, nhưng Tuyết Cừu nói:

- Chờ chút!

Chàng ra ngoài điểm huyệt tên kia và đè cổ lột y phục hắn ra đưa cho Huyền Hoa nói:

- Quan trọng là che thân trước đã!

Hai cô đi vào trong.

Tuyết Cừu ra ngoài hỏi tên kia:

- Đội tiền vệ gồm có mấy người?

Hắn nói:

- Bảy người! Hiện giờ còn bốn. Một người ở tiền trạm, tại hạ, và một người đã chết rồi kia.

Chàng hỏi:

- Ở đằng trước kia, ngoài bốn người ấy ra, còn những ai?

Hắn đáp:

- Có thêm Hắc Tinh Tinh, một vài người nữa võ công không tới đâu.

Chàng hỏi:

- Từ Ninh là nhân vật thế nào?

Hắn nói:

- Người ấy là thủ lãnh của đội, võ công rất cao.

Chàng hỏi tiếp:

- Dĩ nhiên các hạ tham gia vào cuộc tấn công ở Tần Hoài tửu lâu hồi sáng. Chắc các hạ biết nơi nhốt những người kia rồi? Vậy những ai bị nhốt nơi đó, và nhốt ở đâu? Tất cả có bị bọn chúng làm nhục không?

Hắn nói:

- Từ Ninh là một con dã thú. Nhưng có một cô nương tên Đào Mộng Nguyên phản đối, nàng hăm dọa sẽ đem chuyện đó trình lại vội cấp trên, nên hắn sợ. Hắn muốn giết Đào Mộng Nguyên lắm, nhưng sợ cấp trên phát giác. Nơi họ ở không có cơ quan máy móc gì cả. Chỉ có địa lôi. Nếu cần, họ tự hủy luôn. Giang Ngư Nữ và Cù Tố Anh bị nhốt nơi đó.

Tuyết Cừu nghe nói hơi mừng. Chàng hỏi:

- Có người nói Từ Ninh là con của Từ Nam Phủ, chưởng môn Thanh U Cung có đúng không?

Hắn nói:

- Đúng vậy! Thanh U cốc chủ vì quá nặng tình về môn phái, nên vợ con ông bỏ đi. Vợ tái giá, người chồng mới đánh đập con họ Từ tàn nhẫn, chàng ta bỏ nhà đi cuối cùng trôi dạt vào đây. Người này thông minh nhưng tàn nhẫn lắm.

Tuyết Cừu thở dài...

Chàng toan hỏi nữa, bất ngờ năm cô trong kia kéo ra. Đi đầu là Huyền Hoa và Nhã Uyên, kế đó là Quách Đình San, Ngọc Diêu Quỳnh và Tả Anh Huệ.

Mọi người chào nhau trong lặng lẽ.

Mỗi cô đều lần nắm lấy tay Tuyết Cừu và tỏ vẻ cám ơn.

Tuyết Cừu vỗ vai tên bị điểm huyệt, nói:

- Các hạ vì theo kẻ ác và tâm cũng chưa hết ác, nên chưa được phóng thích ngay bây giờ. Hãy nằm đó mà chờ!

Chàng dẫn năm cô tiến về phía trước.

Tuyết Cừu nói:

- Có lý nào thuốc mê xông vào đầu kia lại không ảnh hưởng gì đến bọn chúng cả?

Huyền Hoa nói:

- Thuốc mê ấy chỉ có tác dụng trong phạm vi ngắn. Còn xa làm sao làm mê họ được?

Sáu người cẩn thận đi lần về phía trước.

Bỗng Tuyết Cừu bấm tay ra hiệu cho bọn họ đứng lại, nói:

- Dường như bọn chúng cho người đi tìm hai tên khi nãy, nên có người âm thầm. Ai đi lần về phía ta kia. Đứng yên đây, tại hạ đi giải quyết hắn!

Tối quá, không ai thấy người kia.

Tuyết Cừu rón rén đi lần về phía đối phương.

Chàng đi nép sát tường, khiến tên kia không hay biết gì.

Trong hoàn cảnh này, Tuyết Cừu không câu nệ hai chữ đánh lén.

Chàng dùng ma ảnh chớp người lên một tay xuất chưởng một tay điểm huyệt, tên kia trở tay không kịp.

Chàng điểm thêm mấy huyệt đạo nữa rồi lôi hắn bỏ sát vào chân tường.

Đoàn người tiếp tục đi tới.

Tuyết Cừu để ý thấy tên vừa rồi đi giữa đường, chàng cũng dẫn mọi người nhắm giữa đường mà đi.

Bây giờ mọi người đều thấy phía trước chừng trăm bước, có ánh sáng từ bên trong hắt ra ngoài, dù ánh sáng có phần nhợt nhạt...

Tuyết Cừu nói:

- Trừ Nhã Uyên ra, năm chúng ta đây đều là cao thủ. Chúng ta bất kể đối phương là nhân vật nào. Chỉ mong làm sao bọn chúng trở tay không kịp để không dùng địa lôi. Chúng ta không chủ trương giết người, nhưng tình thế bắt buộc không thể không ra tay. Ai có ý kiến gì để trừ đám này?

Nhã Uyên nói:

- Trước nhất, làm sao chúng ta vượt qua ánh đèn tiến về phía trước kia đã. Sau đó, chọn những ai đã mặc giả y phục của bọn chúng, đường đột bước vào. Dĩ nhiên bọn chúng còn ngợ. Ta ra tay còn kịp. Chúng cần phải có thời gian mới châm địa lôi!

Tuyết Cừu thấy mình là người then chốt, dĩ nhiên chàng phải cáng đáng một thành hai, ba...

Trong đám đó Diêu Huỳnh và Anh Huệ mặc y phục bọn chúng.

Tuyết Cừu nói:

- Những người không có y phục giả, bảo vệ Nhã Uyên. Anh Huệ và Diêu Quỳnh đi theo tại hạ.

Ánh sáng không dọi tới chân tường. Sáu người nhẹ nhàng vượt qua đó một cách dễ dàng.

Tuyết Cừu nhìn vào trong thấy một người có gương mặt uy nghi, nước da đen, tướng mạo cao lớn, hao hao giống Từ Nam Phủ, đang ngồi đối diện với một nữ nhân tuổi lớn hơn chàng.

Còn người khác ngồi cầm bút viết gì đó, bên cạnh một đống giấy tờ.

Tuyết Cừu phân công từng người, dặn dò họ những điều cần thiết.

Anh Huệ tấn công cô gái. Diêu Quỳnh tấn công gã đang ngồi viết.

Tuyết Cừu nương theo bóng tối xuất hiện trước mặt Từ Ninh. Từ Ninh phản ứng rất nhanh.

Nhưng Tuyết Cừu nhanh hơn hắn rút kiếm ra, nói:

- Từ công tử! Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, vốn được lệnh thân giúp đỡ. Lệnh thân đã gia nhập Quỷ Vô Môn Quan với Bạch phu nhân, toàn bộ đệ tử đã dời về đó. Hiện nay, Từ tiền bối, Lý Di Niên cùng một số cao thủ khác thành lập một bang phái để chống với Đông Hải Thần Quân. Nếu Từ huynh còn nghĩ chút tình máu mủ với Từ tiền bối, xin đừng khó dễ với tại hạ.

Từ Ninh nghe danh Lã Tuyết Cừu đã kinh sợ. Thấy Tuyết Cừu tướng mạo đường đường, dám bước vào tử lộ thì biết tiền trạm đã xong rồi, và ba tên đi tuần cũng bị diệt, nên mới có áo để họ mặc đây.

Trong lúc Tuyết Cừu nói với Từ Ninh, chàng thấy Anh Huệ không phải là đấu thủ của nữ nhân kia. Nhưng Anh Huệ là người thông minh, vừa đánh vừa dụ ả ra ngoài. Vừa ra đến nơi, Huyền Hoa nhào tới đánh tới tấp.

Còn Ngọc Diêu Quỳnh với gã kia chưa ai chiếm thượng phong.

Bất ngờ Từ Ninh vút ra một đường kiếm thần tốc rất uy mãnh.

Lã Tuyết Cừu đỡ kiếm và nói:

- Từ huynh nên xét lại!

Từ Ninh chả nói rằng, hắn dùng quỷ bộ mà áp đảo Tuyết Cừu lui ra từng bước.

Thật ra, Tuyết Cừu đã có kế sách trong việc lui này. Một là nơi đó rất chật. Hai là cơ quan địa lôi đặt nơi đó. Khi Tuyết Cừu lừa hắn ra ngoài rồi, chàng đảo bộ đứng choán ngay cửa ra vào, rồi dùng vô ảnh đấu với quỷ bộ.

Tuyết Cừu vừa đánh vừa nói:

- Tại hạ sẽ dùng chiêu thức của Từ tiền bối để Từ huynh tin.

Chàng chớp người lên... Những chiêu thức mà Hoa Như Tuyết đã đánh cũng như đã truyền cho chàng, chàng đem ra phối hợp với vô ảnh. Từ Ninh lúng túng. Chàng biết, nếu Từ Ninh không bị phẫn uất về gia đình, thì hắn sẽ là con người tốt. Cái đáng trách không phải ở hắn mà là ở những người lớn đi trước. Tuyết Cừu rất cảm thông trong trường hợp này...

Chàng vẫn đánh cầm chừng với hắn, mong hắn thức ngộ.

Ngoài kia, Quách Đình San đứng với Nhã Uyên, cả hai xách kiếm đi thị sát trận đấu, nàng thấy Tuyết Cừu đang dìu Từ Ninh từng bước chứ chưa muốn hạ đối phương. Kế đến Anh Huệ và Huyền Hoa hợp công, đánh nữ nhân thất điên bát đảo. Phía bên trong, tuy chỗ hẹp nhưng Diêu Huỳnh đang chiếm thế thượng phong.

Đình San nói:

- Bọn chúng nhốt người phía trong kia, ta cùng hiền muội vào đó phóng thích họ.

Hai cô tiến vào trong, Đình San phá cửa nhìn vào. Ba thiếu nữ đang nằm mở mắt. Nàng biết mặt hai người, Giang Ngư Nữ và Cù Tố Anh. Thiếu nữ còn lại khỏa thân.

Đình San chửi:

- Khốn nạn! Cũng cái trò khỏa thân nữa!

Nàng giải huyệt cho Ngư Nữ và Tố Anh xong, nói:

- Lã Tuyết Cừu đã phá toàn bộ lực lượng từ Quan âm tự tới đội tiền vệ di động. Đây là trạm chót.

Nàng đưa hai cô ra ngoài.

Nhã Uyên cùng hai cô vừa được cứu ra, đứng xem xét tình hình...

Đình San bước tới lụi cho tên thư ký một kiếm lút từ trước đến sau.

Hắn chết mà mắt vẫn còn mở trừng trừng.

Nàng đi lục tủ lấy hồ sơ tài liệu giao lại cho Diêu Quỳnh và nói:

- Lã công tử rất cần những món này. Tỷ tỷ nhớ giao cho chàng.

Nàng chạy vào lục áo quần mặc vào cho thiếu nữ khỏa thân kia. Cô này đẹp lắm. Những đường

nét tuyệt đẹp kia, trong bảy người bọn này, họa Huyền Hoa mới sánh kịp.

Mặc y phục xong, nàng giải á huyệt cho cô ta rồi nói:

- Trường hợp nào cô nương bị vào đây? Cô nương tên gì?

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu muội là người trong tổ chức này, vì phản đối việc làm tàn bạo của Từ Ninh và cũng không chịu để hắn vũ nhục, nên bị hắn nhốt vào đây với các cô khi nảy, rồi vu cáo là... Phản môn. Tên tiểu muội là Tô Yến. Tại đây có tên riêng là Đào Mộng Nguyên.

Đình San hỏi tiếp:

- Tô cô nương trực thuộc vào cánh nào?

Nàng đáp:

- Thuộc hạ của Thần Nữ!

Đình San nói:

- Những người trực thuộc Bình Thiên Thần Nữ võ công đều xuất chúng. Cô nương có thấy mặt Thần Nữ chưa nhỉ?

Tô Yến nói:

- Không ai có thể thấy mặt Thần Nữ, cũng không ai biết chỗ ở của ngài.

Đình San nói:

- Thuộc hạ của Thần Nữ và của ba cánh kia đã được Lã Tuyết Cừu cảm hóa rất nhiều. Mong rằng ta cứu cô nương, cô nương hãy đứng về phía chúng ta.

Tô Yến lặng thinh.

Đình San giải hết huyệt cho nàng. Đình San hỏi:

- Tô cô nương năm nay được bao nhiêu xuân xanh?

Nàng đáp:

- Hăm ba!

Đình San lắc đầu thở dài:

- Cùng một tuổi với bọn tiểu muội. Cô nương đẹp quá. Chúng ta bị khống chế bởi những chuyện không đâu. Cái thời vàng son của người con gái là từ mười sáu đến hăm hai. Qua rồi cái tuổi đó người con gái hết linh. Chúng ta phí cái nhan sắc thật vô ích.

Tô Yến chỉ cúi đầu.

Bên kia, Huyền Hoa đã đả thương nữ nhân kia và đã điểm huyệt ả.

Đình San hỏi Tô Yến:

- Nàng đó là ai mà võ công cao quá vậy?

Tô Yến nói:

- Cô ta là người Hán lai Tạng. Mẫu thân của cô ta là người Hán, võ công cũng khá, nhưng vì tính kiêu hãnh, bị bọn giang hồ tẩy chay, cuối cùng kết duyên cùng một vị Ban Thiền. Cô ta có tên là Y Sa Gia Cát. Y Sa là họ cha, Gia Cát là họ mẹ. Y Sa có võ công không kém Từ Ninh, tính tình cô độc và cương trực. Thần Nữ rất mến Y Sa. Tiểu muội không có Y Sa can gián thì đã bị hại rồi.

Đình San chợt nói, giọng thiểu não:

- Thật lạ! Bộ mặt võ lâm của Trung Nguyên hôm nay hết chín mươi chín phần trăm là nữ nhân thao túng. Nơi nào cũng tiểu thư, nơi nào cũng cô nương... Thành ra những gã như Lã Tuyết Cừu sáng giá. Hắn ít ra cũng có đến năm chục cô nhân tình. Bọn tiểu muội có muốn chen chân cũng không lọt. Quá tuổi rồi, luống tuổi rồi, chúng ta đành nhường cho những kẻ.. Hậu sinh vừa mới... Cập kê!

Cuộc chiến giữa Tuyết Cừu và Từ Ninh vẫn còn tiếp diễn. Từ Ninh có thực tài nhưng không phải là đối thủ của Tuyết Cừu. Chỉ vì Từ Nam Phủ chỉ có một mụn con, nên chàng không nỡ xuống tay. Không rõ Từ Ninh có hiểu được ý đó chăng?

Huyền Hoa và Anh Huệ đang cung khai Y Sa Gia Cát.

Các cô bu lại...

Và người ta thấy tất cả là chín giai nhân. Đầu sổ là Nhã Uyên mười sáu tuổi rưỡi. Kế đến là Huyền Hoa, Đình San, Anh Huệ, Ngư Nữ, Tố Anh, Diêu Quỳnh, Tô Yến và Gia Cát. Các cô gái sắc nước hương trời ấy chưa có cô nào có tấm chồng hoặc có người yêu.

Đình San nói:

- Y Sa Gia Cát... Là người có thân thế đáng yêu và tư cách đáng kính, xứng là người bạn tốt của chúng ta.

Nàng nói qua một lượt cho các bạn nghe, tự tay nàng giải khai các huyệt cho Y Sa.

Nghe qua hoàn cảnh Y Sa, ai nấy đều cảm thương nàng. Câu chuyện của Y Sa bị cắt đứt bởi tiếng hét của Tuyết Cừu...

Nguyên chàng đang đấu với một cao thủ, nhưng chàng vẫn để ý những diễn biến chung quanh.

Thấy người ta nói về Y Sa Gia Cát, chàng chỉ một chút phân tâm, bị Từ Ninh dùng chiêu Giao long hí thủy phối hợp với quỷ bộ đâm một kiếm xuyên qua hông phải của chàng. Lưỡi kiếm làm rách một khoảng thịt.

Bây giờ Lã Tuyết Cừu biết khôn thì đã muộn rồi. Tuyết Cừu vốn có tính độ lượng, lại là người hào hoa, tưởng rằng đối phương cũng nghĩ tình quen lớn với phụ thân hắn, chàng không ngờ rằng hắn xuất thủ vô tình cay độc đến như vậy. Tuyết Cừu tuy bị thương và đau đớn nhưng vẫn không rối loạn. Lần này chàng quyết tâm làm cho đối phương sáng mắt.

Tuyết Cừu vỗ kiếm và sử dụng ba chiêu kiếm của Hình kinh, Từ Ninh bị bay kiếm, Tuyết Cừu chong kiếm vào cổ hắn.

Tô Yến phóng tới điểm huyệt hắn.

Tuyết Cừu bước tới nói:

- Từ các hạ! Trong vòng bảy chiêu là ta có thể hạ sát được các hạ rồi. Ta chỉ muốn các hạ tự hối, và nghĩ đến phụ thân mình. Nhưng các hạ vẫn còn hung tính thì đừng trách ta độc ác.

Chàng nói rồi ký gởi trên hai mạch nhâm đốc hắn một vài bí điểm nữa.

Tuyết Cừu nói:

- Ta không phế bỏ võ công. Nhưng huyệt này, dù Thần Nữ có thần thông cũng không hóa giải được. Sự tu luyện sâu dày của các hạ từ nay kể như bỏ.

Huyền Hoa đánh lửa lên, thấy máu của Tuyết Cừu chảy ướt cả y phục, nàng vội điểm huyệt cầm máu cho chàng.

Tuyết Cừu tự lấy thuốc thoa và uống rồi nói:

- Còn mấy tên nữa có lẽ đã bị thuốc mê ở phía trước kia. Chư vị trở lại đường cũ, cứu toàn bộ những người kia ra. Nhã Uyên theo tiểu huynh.

Tám cô đi ngược lại dưới sự hướng dẫn của Y Sa, còn Nhã Uyên và Tuyết Cừu đưa Từ Ninh đi về phía Tần Hoài.

Sở dĩ chàng không để Từ Ninh đi với các cô vì sợ hắn sử dụng cơ quan bất ngờ.

Quả thật, dọc dường chàng thấy các tên trong đội tiền vệ bị trúng thuốc.

Tuyết Cừu bỏ mặc chúng nằm đó sau khi điểm sơ cho chúng vài kiên huyệt nữa, rồi tiếp tục đi. Nhã Uyên nói:

- Đại ca thấy trong người thế nào?

Chàng nói:

- Mũi kiếm đã rọc một khoảng hông từ trước ra sau, sự đau đớn dĩ nhiên là phải có rồi.

Nhã Uyên ôm lấy chàng, nói:

- Đại ca lặn lội cực khổ quá nhiều. Còn kẻ ác là còn cực khổ.

Tuyết Cừu an ủi nàng.

Không bao lâu họ thấy một rừng đá ngầm phía trước, bởi ánh sáng từ phía trên rọi xuống.

Tuyết Cừu nói:

- Bế hô hấp lại!

Chàng đứng dưới cửa hang nói vọng lên:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu đây...

Có tiếng Tố Vân và Khánh Linh reo lên:

- Lã công tử... Lã đại ca!

Nhã Uyên hơi cau mày.

Tuyết Cừu ôm Từ Ninh ném lên. Xong, chàng quay lại bồng Nhã Uyên lên một tay.

Nàng ôm đầu chàng hôn một hơi thật dài, nói:

- Đại ca bị thương nặng mà vẫn còn lo cho muội.

Tuyết Cừu dợm chân và phóng người lên một cách gọn gàng. Lên tới nơi, các cô đều mừng rỡ...

Tuyết Cừu chỉ Từ Ninh nói:

- Hắn là Từ Ninh, thủ lãnh của đội tiền vệ di động. Hắn có võ công cao, nhưng tính tình độc ác và trụy lạc. Tại hạ muốn giết hắn, nhưng rất tiếc hắn là đứa con duy nhất của Từ Nam Phủ, một đại hiệp nổi tiếng.

Chàng quay sang nói với Từ Ninh:

- Ta tha chết cho các hạ lần nầy. Hãy đi!

Nhã Uyên bồi thêm một câu:

- Ngươi làm sao cho khéo thì làm, nếu để gặp một lần nữa, thì không ai tha cho ngươi đâu.

Từ Ninh thất thểu ra đi.

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

Tuyết Cừu nói:

- Uất Trì cô nương nên cho người lấp miệng hang này lại. Dùng địa lôi mà lấp cho tiện.

Tố Vân can:

- Không nên! Đây là kỳ công của thiên nhiên và của con người. Cứ để nó sẽ có việc làm hữu ích.

Về đến nhà, Khánh Linh lấy kim chỉ ra khâu vết thương lại cho Tuyết Cừu.

Vết thương của Tuyết Cừu còn nặng hơn vết thương của Ngũ Ngoạn Cô trước đây.

Nhã Uyên nói:

- Vết thương nặng thế này, đại ca đừng uống rượu!

Tuyết Cừu gật đầu.

Họ ngồi thảo nghiệm nhiều phương án đặc biệt.

Tuyết Cừu phân phối công việc Tần Hoài tửu lâu:

- Uất Trì Khánh Linh vẫn đứng ra điều động công việc của tửu lâu. Giang Ngư Nữ lãnh việc nội an. Y Sa Gia Cát lãnh việc ngoại sự. Cù Tố Anh sẽ điều động các cao thủ ứng xử khi hoàn cảnh bất trắc bất cứ từ mặt nào. Các cô còn lại chia nhau quán xuyến các phòng.

Tuyết Cừu nói:

- Việc Tần Hoài đã xong, vậy tại hạ trở lại công việc của mình. Cầu chúc chư vị được nhiều may mắn.

Các cô đều rơi nước mắt, có cô cảm thấy đời mình thật đen tối.

Giang Ngư Nữ đứng lên chắp tay nói:

- Mặc dù tiểu muội là con của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh, nhưng lệnh thân và tiểu muội có tư tưởng khác nhau. Nếu tiểu muội còn ở đây, thế nào cũng bị Thần Nữ hoặc Giang Nam Thư Sinh giết.

Có tiếng cười trong sáng của một lão khách từ ngoài bước vào nói:

- Khỏi lo! Còn có ta đây!

Tuyết Cừu nhìn ra thấy đó là Cù Long Kiếm Khách.

Chàng thảng thốt muốn gọi, nhưng Giang Ngư Nữ bỗng nói:

- Cù Long Kiếm Khách! Lão ra bao giờ thế?

Lão cười ha hả nói:

- Giang Nam Trường Thủ làm sao đủ tư cách nhốt ta? Chẳng qua ta muốn lưu lại đó mấy hôm để nắm rõ những bí mật nơi đó, để chờ ngày đưa đám hào kiệt tóc dài này làm một trận thư hùng với lão.

Tuyết Cừu vỗ tay nói:

- Nếu có Cù lão tiền bối ở đây thì chư vị hết sợ gì nữa. Vãn bối tạm thời đề nghị, mỗi ngày tiền bối bỏ vài giờ để dạy võ công thượng thừa cho các vị nữ... Anh hùng ở đây.

Lão nói:

- Phải đó!

Tuyết Cừu nói tiếp:

- Chư vị tiểu thư phải tiếp tế rượu Bồ Đào mỹ tửu cho tiền bối thật nhiều, và chọn cho tiền bối một tay kỳ thủ đặc biệt để tiền bối giải trí. Có Cù Long tiền bối ở đây thì không ma nào dám đến đây quấy rầy nữa.

Khánh Linh cao hứng nói:

- Sẵn sàng!

Cù Long kiếm khách nói với Tuyết Cừu:

- Sư tỷ ta đến Linh Nham gặp lão Đông Đế sau đó bắt Băng Kiên về Bí Tàng Cung. Lần thứ hai sư tỷ xuất môn đã đập nát toàn bộ sào huyệt của Thần Quân phủ trên đất Trung Nguyên. Ngũ Hoa và Thần Quân chạy trối chết, không dám nương náu nơi nào, vì Bình Thiên... Yêu nữ không chừa cho bọn hắn một chỗ đất dung thân, cũng bởi... Thứ Công lực thần thủy. Hiện nay Ngũ Hoa và Thần Quân đã bôn tẩu ra vùng quan ngoại.

Nghe việc mới lạ như vậy, Tuyết Cừu hỏi:

- Công việc ấy xảy ra từ bao giờ mà vãn bối không hay biết gì cả?

Lão nói:

- Chỉ mới hơn mười ngày. Việc làm của sư tỷ ta chấn động cả hoàn vũ. Huyết Trì Thánh Nữ nghe cũng khiếp oai, Giang Nam Thư Sinh cũng rúng động. Cho đến con yêu nữ kia phải bối rối. Tuyết Cừu ngươi ngày này tháng kia cứ chui xuống hầm, làm sao mà nghe được?

Đột ngột Nhã Uyên hỏi:

- Tiền bối có biết Thủy Đường Cung ở đâu không? Có biết sào huyệt Bình Thiên Thần Nữ ở đâu không?

Lão nói không cần suy nghĩ:

- Muốn biết hồi nào lại chả được? Tại ta chưa cần muốn biết vội đấy chứ?

Nhã Uyên tấn công tiếp:

- Không ai thông minh bằng tiền bối.

Lão cướp lời.

- Hẳn nhiên là vậy rồi.

Nàng bật cười:

- Chưa từng biết sào huyệt của người, chưa từng gặp người mà vẫn biết được kẻ kia... Són đái, kẻ nọ són phân thì quả là đại tài... Đại tài!

Lão tức quá đưa chưởng lên hét:

- Nhãi con! Ngươi ngạo ta đó à?

Cả bọn nghe một già một trẻ bắt bẻ nhau mà cười nôn ruột.

Lão nói tiếp:

- Đông Đế nổi danh là bộ tự vựng, thì ta đây nổi tiếng là.. Con quỷ thông thương. Không nơi nào ta không biết, không chỗ nào ta không hay.

Nhã Uyên tức quá hỏi:

- Vậy tiền bối có biết nhà tiểu nữ không?

Lão nói liền:

- Không biết.

Nhã Uyên bĩu môi:

- Vậy mà dám nói...

Lão đánh lên một chưởng nói:

- Ta nói chưa hết lời. Ta chưa biết nhà của quái cái nhưng ta biết rất rõ về ngươi. Ngươi có đại huynh và nhị tỷ đi buôn bán trên sông. Ngươi dụ con Tuyết Nê hồng hạc của Huyền Hoa nữ ma đầu sắp làm Bồ tát về nuôi. Ngươi bỏ học đi theo Lã Tuyết Cừu lúc thì hầm sâu, lúc thì thuyền khơi... Vậy đó! Mặc dù ta chưa gặp ngươi, chưa biết nhà Vương tỉ phú, mà ta biết hết...

Nhã Uyên sợ quá đưa tay chận ngực, má đỏ bừng bừng bởi nghe câu bỏ học đi theo Lã Tuyết Cừu. Nàng sợ lão nói huỵch toẹt ra nữa thì khó lòng, liền nói:

- Bội phục! Bội phục! Tiền bối quả là nhà tiên tri!

Lão quay sang Lã Tuyết Cừu:

- Từ Ninh mới đâm ngươi một nhát kiếm, dù cạn dù sâu gì cũng chết, vì kiếm hắn có độc, thế mà ngươi chừng...

Lã Tuyết Cừu chận lại nói:

- Tiền bối như là một thiên lý nhĩ. Chuyện của ai tiền bối cũng biết hết. Dâng rượu cho tiền bối đi!

Tỳ nữ dâng rượu Bồ Đào với chén dạ quang ra.

Lão tự tay rót rượu nhấm rồi hỏi:

- Tuyết Cừu ngươi có biết hiện giờ sư tỷ ta ở đâu không?

Chàng lắc đầu:

- Đang mong nghe tin tức của người ấy mà không được gì cả.

Lão vội nói:

- Thôi! Việc ở đây nán lại mấy hôm đã, để ta đi tìm sư tỷ ta xong sẽ trở lại.

Lão đứng lên toan đi.

Nhã Uyên nắm tay lão kéo lại nói:

- Tiền bối khoan đi! Tiền bối muốn gặp vị sư tỷ ấy dễ lắm.

Nàng kê miệng và ở tại nói nhỏ với ông mấy câu, ông vỗ đùi nói:

- Con nhỏ này thật cao kiến! Ta phục đó.

Buổi tiệc sơ bộ được bày ra, mọi người ngồi lại vui vẻ với nhau.

Tuyết Cừu ăn uống qua loa, vì phải kiêng cho vết thương.

Tiệc chưa mãn hẳn, Tuyết Cừu đã đứng lên cáo từ. Mọi người một lần nữa gạt lệ chia tay...

Tuyết Cừu theo Nhã Uyên về nhà...

Chương 28 - Lã Đại Phu Và Thần Nữ

Lã Tuyết Cừu và Nhã Uyên vừa về tới nhà, đã thấy Nhã Dung và Nhã Ngôn đứng đợi.

Tuyết Cừu chào và hỏi:

- Từ đêm tới giờ chắc gia đình trông lắm.

Nhã Dung nói:

- Đi với đại ca thì không sao? Có bao giờ Uyên muội lêu lổng như vậy?

Nhã Uyên nguýt một cái nói:

- Từ nay có muốn đi như vậy nữa cũng không được đâu!

Nhã Dung giật mình hỏi:

- Có việc gì xảy ra vậy?

Nhã Uyên làm mặt giận:

- Việc gì! Đi xa cũng trông, đi gần cũng hỏi. Ai dám ở đây mà chơi nữa! Tốn không biết bao nhiêu ngọc Liên Thành, không lý chả dẫn được con gái họ đi chơi một đêm sao?

Tuyết Cừu mỉm cười. Còn Nhã Dung thì cau mày hỏi:

- Hiền muội nói gì lạ vậy? Ai cấm hiền muội bao giờ? Chỉ lo hiền muội có gặp trở ngại gì không?

Tuyết Cừu cười:

- Uyên muội đùa đó! Chỉ vì tại hạ sắp rời nơi đây, nên Uyên muội vờ làm tội làm tình vậy đó!

Nhã Dung từ ngạc nhiên tới buồn, nói:

- Đại ca không ở lại chơi vài hôm nữa sao? Tiểu muội thấy đại ca ngày nào cũng lật Hải Triều âm ra xem, rồi cứ chép miệng. Đại ca đi cũng phải nghiên cứu nó, chi bằng ở lại đây trong không khí yên tĩnh, bọn tiểu muội sẽ phục vụ tận tụy cho đại ca để đại ca có dịp mà nghiên cứu!

Nghe nàng nói cũng có lý, lại thấy hai nàng quá thiết tha, chàng chưa quyết.

Mắt Nhã Uyên đỏ lên như muốn khóc. Tuyết Cừu ngồi lặng thinh.

Nhã Uyên kéo Nhã Dung ra ngoài nói:

- Tiểu muội thấy tính đại ca rất mạo hiểm! Võ công của đại ca thì không ai bằng, nhưng kẻ địch võ công cũng không kém. Tỷ tỷ làm sao khuyên đại ca nán lại mấy hôm!

Nhã Dung khều nhẹ:

- Hiền muội rất thân với đại ca, sao hiền muội không nói.

Nhã Uyên nói:

- Thân không bằng nể nang! Đại ca nể tỷ.

Nhã Dung cười:

- Nếu tỷ tỷ khuyên được, hiền muội cho tỷ tỷ thứ gì nào?

Nhã Uyên không ngần ngại:

- Muội sẽ giao hết số ngọc cho tỷ tỷ!

Nhã Dung béo má Nhã Uyên hôn một cái nói:

- Tỷ tỷ có số ngọc đã dư rồi, không cần phải lấy thêm của hiền muội nữa! Tỷ tỷ biết hiền muội đã vấn vương tiếng sét ái tình rồi đó. Coi chừng nhé!

Nhã Uyên nói chống chế, trong lúc má nàng đỏ bừng bừng:

- Đừng chọc tiểu muội! Tiểu muội không xem đại ca là... Đại ca nữa! Không nói giùm thì thôi!

Nàng nói xong, đi vòng qua ngõ sau thăm con Hồng hạc.

Hồng hạc thấy nàng, vỗ cánh ré lên mấy tiếng rồi chạy lại.

Nàng đứng vuốt lông hạc mà lòng tư lự đâu đâu.

Lã Tuyết Cừu ngồi một mình cứ suy nghĩ chuyện đi và ở. Hồi chàng hứa với Nhã Thư và Nhã Thi, đi càng lâu, càng dài, càng tốt! Nhưng chỉ có mấy ngày lòng lại nhớ đến giang hồ. Thấy gia đình họ Vương rất nặng tình đối với chàng, lòng cũng không nỡ.

Bỗng Nhã Dung bước vào, nàng cười và nói:

- Nhã Uyên dỗi bỏ đi rồi!

Tuyết Cừu ngạc nhiên đứng lên hỏi:

- Nhã Uyên bỏ đi đâu?

Nàng nói:

- Đại ca ở lại chơi vài hôm nữa, biết đâu lại gặp chuyện may! Uyên muội vừa khóc lại vừa đi đâu đó, có lẽ cô bé sợ cảnh chia tay!

Tuyết Cừu nói:

- Có ở lại rồi cũng phải chia tay!

Nhã Dung nói:

- Thì vậy! Cũng giống như bây giờ. Ta đang đói, nhưng dẫu có ăn thì chiều cũng phải đói vậy. Nhưng không ăn cũng không được!

Tuyết Cừu hiểu ý ngồi im. Nhã Dung lui ra lo cơm nước.

Buổi trưa hôm ấy chàng ngồi ăn cơm một mình. Một bữa nặng như chì.

Ăn xong chàng bỏ về phòng nằm. Không ngờ vừa bước chân vào phòng chàng đã thấy Nhã Uyên nằm quấn chăn khóc rưng rức.

Thấy Tuyết Cừu vào, nàng vội ngồi dậy, làm bộ tỉnh, nói:

- Đại ca chưa đi sao?

Tuyết Cừu nhìn Nhã Uyên một cách nghiêm trang nói:

- Hiền muội biết phòng này của tiểu huynh rồi, sao lại vào đây nằm?

Nhã Uyên thản nhiên:

- Tưởng là đại ca đã đi!

Chàng nói:

- Nếu tiểu huynh đi phải có lời từ giã chứ? Hơn nữa, hành trang của tiểu huynh còn để nơi đây mà?

Nhã Uyên đáp liều:

- Nhưng tiểu muội muốn nằm phòng này!

Nhã Uyên nhăn mặt nói:

- Đại ca ơi! Tiểu muội quá buồn, quá sợ! Tiểu muội vô tình làm phiền đại ca...

Nàng có vẻ luýnh quýnh. Tuyết Cừu rất cảm thông cho nàng.

Nhã Uyên nói tiếp:

- Nếu đại ca muốn nghiên cứu sách vở, thì tiểu muội đứng hầu quạt cho đại ca. Nếu đại ca thích đi tửu điếm nào, tiểu muội lấy thuyền chở đại ca đi...

Tuyết Cừu nhìn miệng nàng nói có pho có sách, mà lòng buồn rười rượi. Tưởng đâu rằng trên bước phương hồ sẽ tránh được những việc tình cảm, không ngờ lại nhiều gấp mấy lần.

Tuyết Cừu nói:

- Nán lại đây một bữa nữa...

Nàng chẹn họng chàng với giọng đau đớn:

- Rồi mai tiểu huynh lại đi! Tiểu muội biết mà!

Nàng nói xong kéo Tuyết Cừu bước ra khỏi cửa nói:

- Tiểu muội có cách này hay lắm. Chúng ta đi Vân Mộng để nghiên cứu Thủy Đường Cung.

Tuyết Cừu vốn có ý định đó, nhưng thà đi với người nào có võ công cao, thì khỏi ngại, còn đi với

Nhã Uyên thì có nhiều bất tiện.

Trước nhất là võ công của nàng không có là bao, còn mưu trí tuy sáng, nhưng vẫn chưa xuất sắc lắm, bởi lý do là nàng không lăn lộn giang hồ, chỉ mới có mấy ngày trở lại đây thôi.

Chàng nói:

- Hiền muội nên ở nhà! Một điều dễ hiểu, lệnh thân không thích hiền muội đi xa.

Nhã Uyên nói:

- Việc này tiểu muội sắp đặt với gia đình rồi. Đại ca an tâm!

Tuyết Cừu biết, nếu có nói nữa cũng chỉ làm tổn thương tình cảm của hai bên mà thôi. Chàng đành làm thinh.

Nhã Uyên nói:

- Thời gian còn lại, chúng ta đi dạo chơi cho hết đất Tần Hoài. Bây giờ tiểu muội lái thuyền chở đại ca đi chơi.

Chàng lặng lẽ gật đầu.

Nhã Uyên đưa chàng ra bến thuyền.

Hai người hỏi mướn một chiếc thuyền con sang bên kia bến Tần Hoài.

Nhã Uyên trang điểm mình thành một giai nhân lộng lẫy.

Tuyết Cừu thấy cô bé học làm người lớn, chàng ghẹo:

- Giang hồ mà có mặt hiền muội thì càng sóng gió thêm!

Nhã Uyên nói:

- Vì sao?

Chàng cười:

- Hiền muội vốn đẹp rồi mà còn trang điểm thêm nữa, thử hỏi ai mà không xôn xao. Hiền muội đặt cho tiểu huynh cái tên Hào Hoa công tử cũng có nghĩa lắm.

Nhã Uyên nghe lòng mình hồi hộp. Nàng chồm mình ra ngoài soi bóng trên sông...

Mạn thuyền dội sóng ra ngoài, mặt sông không bằng phẳng chút nào.

Nhã Uyên nói:

- Tiểu muội biết đại ca ghẹo rồi! Tiểu muội không đẹp, nhưng lòng tiểu muội không xấu. Đại ca! Nếu tiểu muội ở lại, thì bao lâu nữa đại ca ghé lại thăm?

Tuyết Cừu thoáng mừng. Nhưng chàng không biết đó là câu hỏi suông hay là vấn đề?

Chàng quả quyết:

- Xong việc Thần Nữ, tiểu huynh sẽ trở lại đây ngay. Nếu không khí vẫn như ngày nào, thì tiểu huynh ở lại luôn.

Họ cho thuyền chạy, không mấy chốc đã đến một khách điếm có tên Bình Sa tửu điếm!

Tửu điếm này hướng mặt ra sông, lại có chiếc cầu đâm ra sông để thuyền dễ cập.

Nhã Uyên cho thuyền cập vào đó.

Hai người thong thả bước vào tửu điếm. Họ chọn chỗ ngồi.

Tiểu nhị chạy đến, Nhã Uyên nói.

- Cho một bữa ăn thật tuyệt hảo, không rượu.

Không lâu lắm, quán đã dọn thức ăn ra.

Hai người ngồi bên nhau mà thưởng thức hương vị của bến Tần Hoài.

Bây giờ đã chiều tối và tửu lâu này cũng đèn hoa rực rỡ.

Tiếng ca kỹ, tiếng đàn, sênh phách từ phòng nào đó trổi lên, Tuyết Cừu nghe mà ngẩn ngơ.

Chàng nhớ lại tiếng đàn của Tuyết Minh gảy ở Linh Nham.

Nhã Uyên thấy vậy hỏi:

- Đại ca thích nghe đàn lắm chăng?

Tuyết Cừu nói:

- Rất thích nghe đàn! Nhưng riêng điệu đàn này thì tiểu huynh không thích. Sao mà tiếng đàn có vẻ mời mọc, tình tứ. Tiểu huynh, vốn nghe sông núi điêu linh, không thích những tiếng đàn cợt nhã này?

Nhã Uyên nói:

- Không ngờ một giang hồ cao thủ như đại ca lại có tâm hồn hoài cổ. Đại ca thử nhớ trong Đường Thi có cảnh nào trùng hợp thế này chăng?

Tuyết Cừu suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tiểu huynh không chuyên về văn chương, nên không biết!

Nhã Uyên mỉm cười:

- Tiểu muội biết đại ca muốn thử tiểu muội, chứ có lý nào một người có kiến văn uyên bác như đại ca mà lại không biết bài thơ nổi danh của Đỗ Mục, là bài Bạc Tần Hoài (Neo thuyền trên bến Tần Hoài)?

Nàng đọc:

Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa

Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia

Tương nữ bất tri vong quốc hận

Cách giang do xướng Hậu Đình Hoa!

Dịch:

Bến nước Tần Hoài sương nguyệt lạnh

Thuyền ai neo chết, rượu thâu canh

Nàng ơi có biết hồn vong quốc

Còn vẳng bên sông điệu hát tình.

Nhã Uyên nửa đọc, nửa ngâm, giọng huyền bí lạ lùng.

Tuyết Cừu bỗng nghe hồn xôn xao. Ít ra Nhã Uyên có chút đồng điệu.

Chàng chép miệng:

- Hiền muội đọc bài thư này của Đỗ Mục, vậy mà tiểu huynh vẫn cứ tưởng hiền muội vừa mới sáng tác. Bài thơ rất hợp cảnh hợp tình. Uyên muội cho phép tiểu huynh được uống vài ngụm rượu nhé!

Nhã Uyên cảm thấy sung sướng vô cùng. Vài giọt nước mắt thơ ngây của cô bé vừa mới biết làm người lớn, lăn long lanh trên gò má trắng mịn. Nàng gọi rượu Hoàng Mai.

Tuyết Cừu lại nhớ đến Tần Hoài tửu lâu, rượu Hoàng Mai và cô nàng Hoàng Mai...

Tuyết Cừu cạn liên tiếp mấy chén, rồi nói:

- Phải rồi! Hiền muội giỏi về văn học, tiểu huynh lại khá về võ, trên bước giang hồ có hiền muội bên cạnh tuyệt bằng?

Nhã Uyên chớp mắt:

- Thật ra, xa đại ca một ngày, tiểu muội bệnh một ngày. Nhưng đi chung với đại ca, tổ làm cho đại ca bận tâm mà thôi. Đại ca có hiểu tấm lòng của tiểu muội chăng?

Tuyết Cừu nghĩ tới nhưng thiếu nữ đã cùng chàng chia ngọt sẽ bùi, so với tấm lòng ngây thơ trong trắng của nàng, thì cũng chắc đồng cân.

Tuyết Cừu u hoài xa vắng. Chàng thành thật:

- Hiền muội ơi! Làm gì tiểu huynh không hiểu tấm lòng của hiền muội? Nhưng cuộc sống này đầy rắc rối, riêng việc nhân nghĩa, ân tình, chúng ta đành phải hy sinh nhiều những gì riêng của chúng ta!

Họ ăn uống và tâm sự với nhau...

Vừa lúc đó, ngoài quán bước vào một tên khất cái, mặt trông dơ dáy bẩn thỉu, xăm xăm bước lại bàn Tuyết Cừu, nói:

- Tiểu đệ có tên là Tiểu Thần Thông, nếu nói về nghề ăn cắp thì trên đời không còn ai là đối thủ. Bản bang chủ bị chứng trầm kha, tiểu đệ đi khắp cả trời đất trừ cung Đâu Suất là chưa tới mà vẫn tìm không ra thuốc cho bang chủ. Hôm nay tiểu đệ đã bị khai trừ ra khỏi bang phái, mặc dù trong tay vẫn còn nắm chức Đàn chủ. Nhân huynh hãy cho tiểu đệ một ít thuốc hồi sinh!

Tuyết Cừu không biết tính sao. Chàng biết bang chủ Cái Bang là kẻ có tên trong bản Huyết Cừu. Hơn nữa, thuốc này có tính bí mật, bởi vì Thần Nữ là tay thần thông, nếu có thuốc trong tay người ấy có thể tự chế được ngay.

Tuyết Cừu hỏi:

- Ai nói với các hạ là ta có thuốc hồi sinh? Và các hạ có biết ta là ai không chứ?

Tiểu Thần Thông nói:

- Vì nghề nghiệp mà tiểu đệ biết, không thể giải thích được. Dĩ nhiên nhân huynh là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Tuyết Cừu mỉm cười, nói:

- Các hạ hay lắm! Cừu mỗ ngồi đây và trong người có sẵn linh dược. Nếu các hạ quả là thần thông thì cứ việc ra tay mà lấy thuốc!

Tiểu Thần Thông nói:

- Một khi người ta đề phòng rồi, khó mà ai lấy được.

Tuyết Cừu nói:

- Hoặc là cho biết chỗ của bang chủ đang ở để tại hạ đến đó mà giao thuốc cho ông ta, hoặc là khiêng bang chủ tới đây nội trong đêm nay. Ngoài ra không còn điều kiện nào khác.

Tiểu Thần Thông xá một cái rồi đi liền.

Nhã Uyên nói:

- Sao đại ca đáp ứng điều kiện nhanh vậy? Cái Bang vốn hay nhiễu sự? Xưa nay người bệnh giả là mạnh thì khó, còn người mạnh mà giả bệnh thì có gì là khó? Họ bế hô hấp một chút thì thân nhiệt sẽ nóng lên, tim đập nhanh, lục phủ ngũ tạng đều lạc mạch. Họ muốn hóp má thì nút hơi vào. Muốn ra vẻ tiều tụy thêm, họ làm vài liều dược tẩy...

Tuyết Cừu nghe nàng nói biết mình còn non tay lắm. Chàng nói:

- Tiểu huynh nghe người ta sắp chết mà quên nghĩ trước sau. Hơn nữa, bang chủ Cái Bang có mối tử thù với tiểu huynh nên không thể không cho họ. Họ đến đây, tại hạ sẽ bắt mạch sẽ biết chân giả.

Nói thì nói vậy, nhưng chàng hoài nghi vụ này có liên quan tới Bình Thiên Thần Nữ, nên chàng phải tuyệt đối đề phòng.

Tuyết Cừu và Nhã Uyên ngồi đến canh ba, ngồi quá cũng mỏi, Nhã Uyên đề nghị:

- Hoặc là ta ra thuyền nằm đợi, hoặc là ta mướn phòng nằm nghỉ. Đợi hoài mỏi mệt lắm!

Hai người tính tiền xong đưa nhau ra thuyền. Hai người vừa đặt lưng xuống không được bao lâu, đã thấy Tiểu Thần Thông đến bên cầu gọi:

- Lã công tử! Tiểu đệ đã rước bang chủ đến rồi!

Tuyết Cừu ngồi dậy:

- Tại hạ sẵn sàng, nhưng không thích ai lừa dối! Nếu có việc lừa dối thì các hạ là người gánh lấy hậu quả!

Tiểu Thần Thông nói:

- Không dám!

Tuyết Cừu và Nhã Uyên bước vào quán, thấy một đám trưởng lão đứng bao quanh một người đang nằm trên cáng. Người này mới trông có vẻ già nua và bệnh hoạn lắm.

Tuyết Cừu tới nơi, Tiểu Thần Thông hô lớn:

- Lã y sư sẽ phục hồi sức khỏe cho Bạch chủ, xin quý trưởng lão lui ra!

Tuyết Cừu thấy mấy tay trưởng lão này dường như không thật. Những nhân vật Cái Bang bao giờ cũng gầy gò khô đét, có ai mập nhỉ? Thế mà những vị này ai cũng dáng vóc to béo, chỉ giống có bộ áo rách nhiều túi mà thôi.

Chàng sinh nghi.

Nhã Uyên cười, nói:

- Tổng Đàn của Cái Bang đóng ở Bắc Kinh, và trưởng lão Cái Bang chỉ có tám vị. Chẳng lý bang chủ thân di, tám vị trưởng lão bỏ hết Tổng đàn mà đi xuống đây? Hơn nữa, từ Bắc Kinh đến đây phải mất hơn mười ngày đường ngựa, là ai sao mới hô một tiếng là chư vị có ngay? Tiểu nữ thấy việc này có nhiều nghi vấn!

Tuyết Cừu ngầm vận công, bước lại bên bang chủ, có Tiểu Thần Thông đứng đó. Tuyết Cừu trầm giọng:

- Tại sao không ai giải thích nghi vấn vừa rồi?

Tiểu Thần Thông nói:

- Ai không hiểu thì có quyền nghi vấn, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Tuyết Cừu cười lạnh, chàng đưa tay bắt mạch bang chủ...

Về nghề y, Tuyết Cừu xứng đáng là bậc tổ sư. Chàng thấy mạch chạy trầm sát, gần như là mạch tuyệt căn. Chàng vẫn để tay trên ba bộ thôn, quan, xích mà mắt thì quan sát sắc diện của bệnh nhân, thấy mặt vàng lại có nhiều gân máu nổi lên.

Quan sát thật kỹ, chàng biết người này đã dùng phép qui tức mà bế liễm cân mạch...

Tuyết Cừu bấm ngay Tử huyệt của bệnh nhân trên uyển mạch, trầm giọng nói:

- Các hạ qua mặt tại hạ sao được? Đã dùng thuốc dị dung lại còn qui tức, hòng lừa gạt ta. Lừa gạt với mục đích gì?

Tên giả bệnh kia đã quyết liều, hắn không nói.

Nhã Uyên đã đến sát bên Tuyết Cừu thủ thế.

Tuyết Cừu biết ý, chàng điểm huyệt định thân hắn rồi. Bất thần dùng Vô ảnh mà tung chưởng đánh Tiểu Thần Thông.

Tiểu Thần Thông dùng phiêu pháp mà biến mất. Hắn lại hiện ra và đứng xa xa nói:

- Lã Tuyết Cừu! Sao ngươi dám hại bang chủ của ta?

Tuyết Cừu toan nhãy về phía đó, Nhã Uyên níu lại nói nhỏ:

- Đừng rời tiểu muội!

Chàng tĩnh ngộ, liền khai tức cho tên giả bệnh kia.

Tên đó ngồi dậy, Tuyết Cừu nói:

- Chân giả hiện giờ đã phân biệt rồi! Muốn sống thì đi theo ta!

Tuyết Cừu tay nắm uyển mạch lôi cổ hắn đi tay kia rút kiếm cầm tay. Nhã Uyên đi trước.

Tiểu Thần Thông nhãy chờn vờn trước mặt.

Tám tên giả trưởng lão chạy qua, chạy lại hai bên, Tuyết Cừu nói:

- Ta biết các ngươi là ai rồi? Hãy nói với Bình Thiên Thần Nữ, nếu có thực tài thì đường đường chính tới tìm ta, còn đem cái đám vô dụng này chỉ làm trò cười mà thôi!

Nói tới đó thì chàng không cần thiết phải giữ tên này nữa, nên tặng hắn vài bí điểm để mang về cho Thần Nữ.

Chàng đẩy hắn ra, nói:

- Muốn làm người võ lâm, thì hãy giải lấy những huyệt di lưu này!

Tên kia bước đi lóng cóng như người bị chứng tê bại.

Tiểu Thần Thông bước về phía hắn mà xem xét. Tám tên trưởng lão giả kia cũng xúm lại.

Mỗi người mỗi tay sờ vào mình hắn... Bọn chúng có cảm tưởng tìm huyệt bí điểm như tìm lấy một hột nước trong biển.

Lã Tuyết Cừu bình thản đi về phía thuyền.

Gần tới nơi, đột nhiên Nhã Uyên nói:

- Hãy xem chừng có mai phục ở trên thuyền!

Tuyết Cừu nắm tay Nhã Uyên bước lên thuyền quan sát thật cẩn thận. Không thấy gì khả nghi, chàng cho thuyền tách bến.

Nhã Uyên ngồi bên chàng, nàng nói:

- Tiểu muội thấy như có gì bất an. Đại ca nên cho thuyền đi cách bờ không xa lắm!

Đã hết canh ba. Tuyết Cừu bỗng trao tay lái cho Nhã Uyên, chàng trầm giọng:

- Có phải Bình Thiên Thần Nữ đó không?

Bây giờ Nhã Uyên mới thấy đằng trước khoang thuyền một bóng người mờ mờ ảo ảo, phiêu hốt, chân hổng mặt thuyền. Nhìn kỹ, đó là một thiếu nữ cung vận thướt tha, mặt che tấm sa mỏng.

Thấy thân ảnh đó, Tuyết Cừu nhớ tới lão say, lại nhớ tới bức tranh của Vương Giải Ngữ. Lập tức trong cơ thể chàng cũng nổi lên chứng... Phiêu hốt như ai.

Dường như dưới chân chàng có một sức mạnh để đẩy chàng có thể hổng lên khỏi mặt thuyền.

Nhã Uyên thấy thân ảnh Tuyết Cừu như vậy nàng vô cùng thán phục và tin tưởng.

Thiếu nữ không trả lời.

Tuyết Cừu biết quả là nàng rồi, liền nói:

- Thần Nữ thừa sức đi tìm tại hạ cớ sao lại sai bọn kia làm trò quấy nhiễu, không sợ làm phiền lòng nhau sao?

Lời nói êm dịu có vẻ tôn trọng đối phương và trong đó vẫn đề cao mình đứng ngang hàng với Thần Nữ...

Nhã Uyên là con nhà văn, nghe qua hiểu ý ngay. Nàng rất tâm đắc câu nói đó.

Thần Nữ đáp:

- Ta muốn chứng nghiệm việc công tử có Thần thủy thánh dược.

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng cường âm rất mạnh, rất trong và rất nhọn. Qua giọng nói đó Tuyết Cừu biết tuổi nàng vào khoảng trên hai mươi là cùng.

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương ấn chứng bằng cách nào? Sự thật là Lý Nhân Nhu đã biết rồi đó!

Tuyết Cừu không gọi nàng là Thần Nữ nữa, sợ làm mất lòng Nhã Uyên. Chàng gọi Thần Nữ là cô nương, tức là để thực hóa một con người đầy huyền thoại này.

Thần Nữ nói:

- Sao công tử không gọi ta là Thần Nữ mà gọi ta là cô nương?

Tuyết Cừu cười mát:

- Muốn gọi Thần Nữ cũng không có gì khó? Cái khó là cô nương có làm được một vị thần hay không? Có thoát khỏi thất tình lục dục hay không? Có đủ lực để ban bố họa phúc cho ai hay không?

Thần Nữ nói:

- Gọi gì cũng được! Nhưng ta rất cần loại thuốc đó, công tử có thể giúp ta được chăng?

Tuyết Cừu nói liền:

- Nếu là người khác thì tại hạ có thể giúp. Còn với cô nương, tại hạ không thể giúp. Cô nương muốn khống chế giang hồ. Cô nương có sức học uyên bác, võ công uyên thâm, cô nương muốn thay đổi cả một hệ thống võ học và triết học, và đem vào trong võ lâm một nền học vấn "Thần Nữ". Nếu tại hạ đưa thuốc ra, thì cô nương lấy đó mà điều chế được ngay, có thể huyền diệu hơn nữa là khác. Khi đã chế được thuốc rồi tha hồ cô nương tung hoành!

Thần Nữ nói như van lơn:

- Công tử nghĩ vậy cũng phải! Nhưng ta hứa, ta sẽ không làm điều đó. Ta cần nó với một việc khác!

Tuyết Cừu hỏi:

- Việc đó như thế nào?

Thần Nữ nói:

- Xin thứ cho ta không thể trình bày việc ấy ra được!

Tuyết Cừu nói:

- Vậy cũng xin thứ cho tại hạ không thể đưa thuốc ra một cách khinh suất được!

Tuyết Cừu thấy khoảng cách giữa hai người tự nhiên như gần nhau thêm. Và chàng thấy rất rõ vai của Thần Nữ rung lên vì sự cự tuyệt của chàng.

Nàng nói:

- Công tử quyết không chiều ý ta?

Tuyết Cừu nói:

- Sự không chiều đó không phải do chúng ta có sự đối kháng, mà do ở cô nương có sự toan tính!

Thần Nữ nói:

- Nếu ta nói rõ việc ra, công tử có thể giúp?

Tuyết Cừu nói:

- Trước sau gì cô nương cũng ép buộc tại hạ. Nếu cô nói việc ấy ra mà không hợp với chủ trương của tại hạ thì làm sao có thể đưa thuốc cho cô nương được!

Thần Nữ thở dài nói:

- Chả lý ta phải dùng vũ lực về việc này?

Tuyết Cừu nói:

- Đó là điều không nên. Chánh đạo không chủ trương ăn cướp. Cho dù cô nương đánh không thắng tại hạ vẫn mang tiếng ăn cướp. Hơn nữa, trước sau gì tại hạ cũng tìm cô nương để quyết một phen sống mái, và điều ấy mới là danh chánh ngôn thuận.

Thần Nữ nói:

- Chừng nào công tử tìm đến ta?

Tuyết Cừu nói:

- Khi nào tại hạ phá tan sào huyệt của Giang Nam Phủ, Thủy Đường Cung!

Nàng lại hỏi:

- Bao giờ công tử mới trừ xong hai nơi đó?

Chàng đáp:

- Trễ lắm là cuối đông!

Nàng hỏi:

- Công tử cũng biết hai nơi ấy có ta yểm trợ chứ?

- Biết! Tuyết Cừu đáp.

Nàng thở ra nói:

- Công tử coi nhẹ ta quá!

Tuyết Cừu nói:

- Việc phải làm thôi cô nương ạ! Dù rằng việc đó nguy hiểm đến tính mệnh của mình!

Bỗng Thần Nữ nói:

- Hay là thế này, ta cho công tử biết tên, biết mặt và biết nơi ta ở, đổi lại, ta xin công tử ba liều thuốc?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ có cần biết những thứ đó để làm gì? Tên thì ngàn vạn tên, mặt thì cứ dùng thuật dị dung biến hóa ra hàng vạn gương mặt, lấy gì làm chắc?

Thần Nữ vừa nói vừa gỡ tấm sa ra...

Tuyết Cừu và Nhã Uyên đều sững sờ.

Mặt nàng sáng như trăng rằm, mắt lặng lờ yểm bức được tấm lòng chân chính của bậc quân tử. Trên gương mặt ấy có vạn nét lành, vạn nét đẹp, vạn vạn tuyệt vời. Có nàng, thế gian không

còn ai là giai nhân nữa.

Tuyết Cừu thảng thốt nói:

- Đúng là Thần Nữ!

Nhã Uyên nói:

- Thần Nữ đẹp quán cổ thôi kim! Tiểu muội rất hân hạnh chiêm ngưỡng... Tôn nhan!

Nàng nói xong chắp tay lại xá xá mấy lượt.

Thần Nữ nói:

- Đây là gương mặt thật không hề có son phấn hay điểm trang chứ đừng nói dị dung. Hơn năm năm, hai vị là người đầu tiên thấy mặt ta.

Tuyết Cừu và Nhã Uyên nhìn chăm chú dung nhan tuyệt vời ấy như sợ nàng che mặt lại.

Thần Nữ nói tiếp:

- Đành cáo biệt vậy! Ta đợi công tử tại Cung Thần Nữ trên đảo Hoàng Mai, tức là Kim Môn đó!

Nàng xoay người toan đi. Tuyết Cừu gọi giật lại:

- Thần Nữ! Nếu Thần Nữ cần chữa bệnh cho ai, hãy đưa tại hạ đến đó, tại hạ sẽ chữa cho!

Thần Nữ nhìn chàng chăm chăm rồi khẽ thở dài, dường như lòng nàng thấy có gì khó xử. Suy nghĩ thật lâu, nàng mới nói:

- Quả là vậy! Nhưng việc đó rất khó cho công tử về sau... Thôi, cứ chiều theo ý trời!

Lã Tuyết Cừu vốn có tấm lòng hào hiệp, nghe nàng nói với vẻ đắn đo, Tuyết Cừu lại nổi máu anh hào lên. Chàng nói:

- Việc cứu người thì không gì trở ngại! Tại hạ sẵn sàng đi ngay bây giờ!

Thần Nữ nói:

- Cách đây chừng một ngày đường!

Tuyết Cừu nói:

- Mấy ngày tại hạ cũng đi!

Đột nhiên Nhã Uyên buồn xo. Nàng hỏi:

- Đại ca có cho tiểu muội đi không?

Tuyết Cừu nói:

- Hiền muội ở lại! Tiểu huynh đến đó rồi vài ngày sẽ có mặt ở đây!

Nhã Uyên nói như khóc:

- Giang hồ sóng gió lắm đại ca ơi! Lời hứa trong thời buổi này khó mà giữ đúng!

Thần Nữ nói:

- Nếu công tử quyết định rồi, thì lên đường ngay. Và cô nương hãy quay thuyền trở về!

Nàng nói xong lấy khăn sa bịt mặt lại.

Nhã Uyên hỏi:

- Đại ca của tiểu muội đến đó có gì nguy hiểm không?

Thần Nữ nói:

- Chưa biết! Sự gian nguy hay thách đố với bậc anh tài lắm!

Tuyết Cừu nói:

- Hiền muội quay thuyền về nhé! Cho tiểu huynh gởi lời thăm gia đình. Dĩ nhiên là tiểu huynh sẽ trở lại, vì đã để hành trang ở lại đó.

Nhã Uyên nói:

- Chả lẽ đại ca và Thần Nữ lội dưới nước?

Thần Nữ mỉm cười chào nàng và phóng mình xuống sông lướt đi nhẹ nhàng trên mặt nước. Tuyết Cừu cũng làm như vậy đuổi theo...

Nhã Uyên nhìn theo thở dài, nước mắt chảy ròng.

Vào đến bờ, họ đi chậm lại.

Không ai ngờ được trong trường hợp này, hai kẻ đối tử đầu cùng đi về một hướng.

Thần Nữ nói:

- Công tử đã phá vỡ của ta không biết bao nhiêu đại bộ phận. Từ Thần Quân, Tần Hoài tửu lâu, Quan âm tự, Tiền vệ di động... Dĩ nhiên, công tử là kẻ đại thù số một của ta!

Tuyết Cừu nói:

- Thần Nữ chứa chấp những kẻ đã gây nên cái chết của song thân tại hạ, bắt tất cả những người giang hồ chánh phái. Thần Nữ còn âm mưu thống trị võ lâm với một tà thuyết. Tại hạ quyết vì võ lâm mà đặt Thần Nữ vào đại công địch.

Họ sát vai với nhau vừa đi vừa nói chuyện.

Đến nửa buổi, họ qua một khu rừng vắng.

Thần Nữ lấy khăn sa ra. Tuyết Cừu nhìn kỹ vào mặt nàng. Chàng thấy lòng buốt se.

Chàng khe khẽ thở dài, gương mặt anh tuấn ấy hiện ra một nỗi u hoài như xót xa, như thương tiếc. Hai người ngồi lại bên suối nghỉ chân.

Thần Nữ lấy tay viết hai chữ Vệ Thạch trên mặt nước. Viết xong mà nước vẫn chưa lấp chữ. Một phần là nàng đề khí, vạch nước ra, một phần nữa thủ pháp của nàng rất nhanh. Ý nàng muốn biểu diễn một môn công phu.

Tuyết Cừu viết chồng lên chỗ nàng viết ba chữ Lã Tuyết Cừu, nét chữ tuyệt vời thủ pháp nhanh không tưởng, và viết xong rồi chữ cũng không bị nước xóa ít ra cũng vài cái chớp mắt.

Tính về số nét của đôi bên, thì chữ chàng viết có số nét nhiều gấp đôi chữ của Thần Nữ.

Thần Nữ nhìn chàng không chớp mắt.

Tại sao chàng không viết ba chữ ấy trước chỗ mình ngồi, mà lại viết chồng lên trên chữ Vệ Thạch?

Không biết nàng nghĩ sao mà đôi má đỏ hây hây...

Còn Tuyết Cừu nghĩ rằng, từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chàng mới biết giai nhân là gì...

Giờ đây chàng lại được nhìn tận mặt nàng.

Môi đỏ như son, da mịn như trứng bóc, mi thanh mục tú. Nàng cùng Tuyết Cừu ngồi bên nhau, mà hào quang rực rỡ một vùng.

Hai tuyệt Đối tử đầu cũng là hai tuyệt đại tài tử giai nhân, nếu họ sánh duyên được với nhau, thì quả là trời đất nhiệm mầu.

Bỗng Thần Nữ lấy khăn che mặt đứng lên nói:

- Vô Tận Tàng Cao Thủ đến kìa!

Tuyết Cừu đứng lên nhưng chưa thấy ai...

Hồi lâu, chàng mới thấy trong rừng đi ra một lão say mà chàng đã gặp trước đây. Sự đoán của chàng về người này quả là không sai.

Loáng chốc lão say đã đến trước mặt hai người. Lão cầm hồ rượu ực một hồi rồi nói:

- Tuyết Cừu! Ngươi đi theo Thần Nữ mà cứu người, ngày sau ngươi sẽ có một ân hận lớn!

Tuyết Cừu làm lễ lão say, rồi nói:

- Việc cứu người chỉ có vãn bối và Thần Nữ biết, sao tiền bối cũng biết?

Lão say nói:

- Ta còn biết người phải cứu là ai nữa kìa!

Tuyết Cừu nói:

- Nhưng Vô Lai Tôn Giả có dặn cứu nhân độ thế, vãn bối làm sao trái ý được!

Lão say nói:

- Cứu độ là cứu những người hiền để lợi cho đời. Ngươi đi cứu kẻ dử là hại đời, chứ đâu phải cứu

nhân độ thế?

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Nhưng người đó là ai?

Lão say nói:

- Hắn có tên là Thiên Thủ Vô Nhãn Thư Sinh. Mã bên ngoài của hắn đẹp không kém gì ngươi. Võ công Thần Nữ đã lệch đất nghiêng trời rồi, mà hắn còn cao hơn một bậc. Hắn luyện Vô Hình chưởng mà bị dị chứng tẩu hỏa nhập ma. Từ đó hắn bị thêm chứng đố phong (sợ gió, kỵ gió). Ra ngoài gió là hắn chết từng hồi. Thần Nữ là bậc tài hoa đành phải bó tay. Thiên Thủ Vô Nhãn là người yêu của Thần Nữ, là một tên đại ma đầu vô hình. Nếu hắn hết bệnh thì võ lâm cũng hết sống!

Lão nói rất nghiêm túc không chút gì là say cả... Thần Nữ không một lời đính chính.

Không biết sau lớp sa kia gương mặt nàng thế nào? Nhưng nàng hơi cúi đầu một chút.

Tuyết Cừu nói:

- Trước đây vãn bối không biết mới hứa như vậy. Bây giờ biết rồi không thể nuốt lời. Xin tiền bối tha thứ cho!

Lão say thở dài quay người bỏ đi...

Lão đi rồi, gương mặt Tuyết Cừu trở nên nghiêm trang. Chàng nói:

- Ta đi!

Thần Nữ bước theo, nói:

- Sự thật là vậy, công tử ân hận chăng?

Tuyết Cừu lắc đầu nói:

- Có thể tại hạ đắc tội với võ lâm nhưng không thể đắc tội với chính mình. Cho dù Thiên Thủ Vô Nhãn mạnh rồi, có giết tại hạ, tại hạ cũng cam thôi!

Thần Nữ nghiêm mặt nói:

- Sự tình có thể là vậy lắm!

Hai kẻ đối tử đầu lại sóng vai đi bên nhau. Thần Nữ thấp hơn Tuyết Cừu một cái đầu.

Tuyết Cừu hỏi:

- Thần Nữ và Vô Tận Tàng Cao Thủ là những kẻ đối đầu với nhau, có thể nói một chết một sống, sao hai bên gặp nhau lại không đánh nhau?

Nàng nói:

- Vô Tận Tàng võ công quán chúng, và ta cũng không kém lão. Hai bên chưa ai biết mình chắc thắng nên không khai thủ! Vả lại, những người như chúng ta việc đấm đá càng nên chừng mực

để giữ phong độ của kẻ trưởng thượng. Nếu công tử nghe lời lão mà quay lại cũng không có gì đáng trách. Ngay từ hồi trên thuyền ý ta cũng không muốn công tử làm một việc nghịch lý như vậy.

Tuyết Cừu nói:

- Đi tới chứ không quay lại nữa!

Thần Nữ lại thở dài bước nhanh.

Trời đã đúng Ngọ.

Trước mặt họ là một tiểu thị trấn, nhà dọc hai bên đường khá đông.

Thần Nữ mở khăn mặt ra nói:

- Ta vào quán!

Cả hai cùng bước vào.

Quán này xem ra cũng khá lịch sự. Tuyết Cừu chọn bàn bên góc ngồi xuống. Thần Nữ ngồi bên cạnh.

Nàng ngồi thế này nếu hiểu thật sâu, thì rõ tâm hồn nàng đã thay đổi rất nhiều. Thần Nữ không còn mang tính đối kháng nữa!

Tuyết Cừu gọi thức ăn.

Thôn Nữ hỏi:

- Công tử không dùng rượu?

Tuyết Cừu trầm ngâm không nói.

Nàng gọi rượu thêm.

Quán này không có những danh tửu. Họ mang vài loại rượu thường. Thần Nữ thử qua, món nào nàng cũng nhăn mặt.

Tuyết Cừu nói:

- Để tại hạ bào chế cho!

Chàng pha vào đó một ít thuốc. Khi nếm qua, Thần Nữ giật mình nói:

- Công tử biết pha chế rượu sao?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ ít uống rượu, nhưng biết pha chế rượu. Rượu này gồm năm thứ thuốc: Thần Thủy, Hoàn Sinh, Độc bất nhiễm, U hương, Độc căn! Hai vị sau cùng tự nó không có hương, nhưng gặp bốn vị kia, thì mùi hương lồng lộng.

Hai người rót rượu thưởng thức.

Đến lượt Thần Nữ tư lự. Hồi lâu nàng nói:

- Ta nhờ công tử làm việc này mà lòng ta cứ áy náy mãi!

Tuyết Cừu thản nhiên nói:

- Mục đích của y học là cứu người, và người nào cũng đáng được cứu. Y học không phân biệt thiện và ác. Tại hạ may mắn có đọc được mấy bộ y phẩm của Trương Trọng Cảnh! Tiên sinh có nói: Một vị Thái sư có óc cứu người. Và một vị Thừa tướng mưu đồ thí vua, y học đối với hai vị ấy như nhau! Thần Nữ không gì phải ngại ngùng!

Khách vào quán càng lúc càng đông. Ai thấy cặp trai tài gái sắc kia cũng đều trầm trồ chép miệng. Có người cao hứng thốt thành lời. Thật xứng đôi vừa lứa!

Tuyết Cừu và Thần Nữ nghe rõ mồn một.

Má nàng bỗng đỏ bừng lên. Tuyết Cừu hỏi:

- Vệ Thạch phải chăng là tên của Thần Nữ?

Nàng gật đầu, Tuyết Cừu hỏi:

- Đã biết tên biết mặt là đủ nhớ cả một đời, lại biết thêm nơi trú ngụ, đổi lại chỉ chữa một con bệnh thì còn ức hiếp gì, sao Thần Nữ không thanh thản?

Thần Nữ run giọng nói:

- Đối xử với kẻ đại thù mà công tử làm như vậy, ta chỉ nghe thấy trong sách vở mà thôi.

Tuyết Cừu bật cười:

- Và Thần Nữ mới là bậc phi thường. Vì Thần Nữ tạo điều kiện cho tại hạ!

Ăn uống xong họ lại tiếp tục lên đường.

Mãi đến chiều họ tới chỗ đồng không mông quạnh, bốn bề mênh mông xa vắng.

Vệ Thạch nói:

- Xin lỗi công tử! Đến đây ta phải bịt mắt công tử rồi mới đưa đi!

Tuyết Cừu lấy làm phiền, nhưng không còn cánh nào khác, bởi vì do sự tự nguyện của chàng.

Tuyết Cừu lấy ra chiếc khăn đưa cho Thần Nữ, nói:

- Thần Nữ làm việc đi!

Vệ Thạch vừa làm vừa hỏi:

- Công tử không phiền chứ?

Chàng chỉ cười buồn.

Vệ Thạch nắm tay đưa Tuyết Cừu đi.

Chàng nghĩ thầm:

- Gióng mắt nhìn thật xa không thấy nhà cửa, thì có lẽ khu vực của họ cũng nằm dưới đất nữa rồi.

Chàng nghe hơi gió mà phân biệt phương hướng.

Vệ Thạch đưa chàng đi trên con đường bằng phẳng, không lên cao xuống thấp. Hơn một giờ sau bước chân chàng mới thấy khác.

Chàng đang biết mình bước lên nhiều bậc, rồi lại xuống nhiều bậc, và chung quanh có nhiều tiếng xì xầm. Chàng biết nơi đây người khá đông.

Vệ Thạch nói:

- Xin công tử dừng lại!

Tự tay nàng mở khăn ra...

Tuyết Cừu đưa mắt nhìn quanh thấy mình đang ở trong một lâu đài, bên ngoài treo hoa kết tụi đèn đóm rực rỡ! Trước cửa có hai người bồng kiếm đứng hầu.

Vệ Thạch chỉ ghế mời chàng ngồi. Nàng nói:

- Đây là cung của Thiên Thủ Vô Nhãn Thư Sinh. Nếu người này khỏi bệnh, trong vòng một tháng, võ lâm sẽ được bình định!

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Thần Nữ có chủ quan chăng?

Vệ Thạch nói:

- Chưa bao giờ ta nói sai. Khắp gầm trời này chưa có ai là đối thủ của ta chứ đừng nói đối thủ của Vô Nhãn Thư Sinh! Dù ta chưa đấu với Vô Tận Tàng, nhưng ta đã lượng được ông ta tới đâu!

Nghe Vệ Thạch nói, ngạo khí của chàng bốc lên nói:

- Tại hạ không tin lời đó! Cho dù Vô Nhãn Thư Sinh có tài thăng thiên thổ địa chăng nữa, tại hạ lại càng thích cứu. Hãy cho tại hạ đi xem mạch!

Thần Nữ mỉm cười:

- Công tử vẫn nóng tính!

Câu đơn giản đó, nhưng Tuyết Cừu lại hiểu đó là lời phê phán về võ công. Những người ngoại hạng, tính tình của họ im sâu thăm thẳm, không biết đâu mà dò.

Chàng biết, như vậy chàng cũng chưa phải là đối thủ của nàng!

Thần Nữ nói:

- Công tử hãy chuẩn bị tư thế!

Chàng đáp:

- Sẵn sàng!

Vệ Thạch đưa chàng quanh qua lộn lại một hồi cũng trong lâu đài này. Nàng dặn:

- Khi Vô Nhãn Thư Sinh hỏi lai lịch công tử xin công tử chớ nói họ tên thật!

Tuyết Cừu dừng lại ngay. Chàng hỏi:

- Tại sao vậy?

Nàng hơi run giọng:

- Người ấy tuy bệnh nhưng vẫn còn đủ sức giết được công tử!

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Ép buộc tại hạ nhiều quá! Xưa nay tại hạ chưa bao giờ thay đổi tên họ. Nếu Vô Nhãn Thư Sinh muốn giết thì cứ ra tay!

Thần Nữ giậm chân nói:

- Công tử không vì ta một chút sao?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không chịu nhục được!

Thần Nữ bỗng nhiên ứa nước mắt.

Thần Nữ cũng là một nữ nhân bằng xương bằng thịt như ai. Hỡi ơi! Nàng khóc, có ai tin điều ấy!

Tuyết Cừu như không thấy điều ấy. Chàng giục:

- Cứ đưa tại hạ đến đó!

Thần Nữ quay ra. Tuyết Cừu ôm giữ nàng lại. Chàng ôm nàng vẫn là cái ôm tự nhiên như một người đòi nợ.

Từ bao giờ nàng chưa hề để ai ôm thế này.

Nhưng Tuyết Cừu vô tình ôm lấy nàng, tự nhiên nàng như quị ngã trong lòng đối phương.

Tuyết Cừu thấy nàng như muốn xỉu, nên chàng phải ôm giữ thật chặt.

Ngay chỗ hẹp, bốn bề không có ai, ánh đèn cũng không có, cảnh thật huyền ảo!

Mùi hương đầy mê hoặc của nàng làm chàng ngất ngây... Và cái ôm vô tình ấy bây giờ thành như cố ý!

Tuyết Cừu đặt trên môi nàng một nụ hôn đằm thắm nhất. Đây là nụ hôn đầu tiên của chàng đối với một nữ nhân. Cả hai cùng nghe tim mình và tim người đập rộn lên...

Vệ Thạch Thần Nữ vẫn còn nhắm mắt...

Bỗng Thần Nữ đẩy chàng ra nói:

- Tuyết Cừu! Trước đây ta vốn có cảm tình với Vô Nhãn Thư Sinh, một phần vì người ấy là bậc tuyệt kỹ, một phần nữa là chàng yêu ta. Cả hai hẹn nhau là khống chế võ lâm xong sẽ làm lễ thành hôn... Nhưng càng về lâu về dài, ta càng thấy Vô Nhãn càng độc ác. Đầu tiên, ta rất thích cái độc ác đó. Vì tính độc ác cũng đòi hỏi một nghệ thuật.. Dần dần, ta lại sợ nó. Chỉ vì một hôm ta gặp Vô Tận Tàng nói: Thân nghiệp, mà ta nghiền ngẫm đến giờ. Công tử! Có thể nào chúng ta là những kẻ đối tử đầu?

Tuyết Cừu chợt buồn. Chàng thấy mình là kẻ phạm tội. Chàng nói:

- Thần Nữ hãy tha thứ cho tại hạ vì một sự rung động bất ngờ. Tại hạ đâu dè Thần Nữ và Vô Nhãn Thư Sinh sẽ kết mối lương duyên.

Vệ Thạch cúi đầu nói lập lờ:

- Việc ấy sẽ không xảy ra! Vĩnh viễn sẽ không xảy ra! Chỉ vì qua thời gian thử thách, ta thấy mình không yêu Vô Nhãn Thư Sinh. Có sự qua lại giữa đôi bên chỉ là công việc chung về hướng võ lâm mà thôi. Vô Nhãn Thư Sinh ngồi một chỗ mà điều động công việc hiệu nghiệm như thần!

Tuyết Cừu chợt hỏi:

- Tại sao gọi là.. Vô Nhãn?

Vệ Thạch nói:

- Người ấy không cần dùng mắt mà vẫn thấy mọi vật mọi việc!

Tuyết Cừu nghe nàng nói, giật mình hỏi tiếp:

- Như việc vừa rồi của chúng ta đây, Thư Sinh có thấy chăng?

Câu hỏi tuy là trẻ con nhưng lại rất có duyên. Nàng cúi đầu hơi thấp một chút, nói:

- Làm sao mà biết được! Nhưng công tử đừng vậy nữa nhé!

Tuyết Cừu chắp tay lại nói:

- Đa tạ Thần Nữ tha tội! Không hiểu sao tại hạ phải làm vậy! Bây giờ tại hạ hết dám rồi!

Nàng chỉ thở ra nhè nhẹ.

Vệ Thạch nói:

- Vào cứu Vô Nhãn Thư Sinh, hãy nhớ lời ta dặn đó!

Tuyết Cừu nghe lòng mình đau nhói. Cứu Vô Nhãn là việc dễ. Nhưng Vô Nhãn lành rồi thì có ảnh hưởng gì đến sự trong trắng của Vệ Thạch chăng?

Chàng đánh liều hỏi một câu quyết định:

- Xin Thần Nữ nghiêm túc nói lại một lần nữa, Thần Nữ có yêu Vô Nhãn chăng?

Nàng nghiêm mặt lại:

- Ta đã nói rồi! Không là không!

Tuyết Cừu lại nói:

- Nếu tại hạ cứu Vô Nhãn lành rồi, thì Vô Nhãn dùng sức mạnh cưởng bức Thần Nữ thì sao? Nhất là lời hứa kia vẫn còn văng vẳng... Khi võ lâm về một mối rồi, hai người sẽ hợp hôn?

Thần Nữ nói:

- Có thể có việc cưỡng bức lắm! Nếu ta không thoát được, ta sẽ tự sát để tạ tấm lòng của công tử!

Tuyết Cừu xúc động vô ngần.

Chàng bỗng thảng thốt nói:

- Thần Nữ ơi! Tuyết Cừu này đã yêu Thần Nữ mất rồi!

Lời nói ấy như một sự thay đổi lớn của bộ mặt võ lâm.

Bây giờ đến lượt Thần Nữ ôm chầm lấy chàng...

Hai tuyệt đại cao thủ đã đạp bức tường ngăn cách của tư tưởng, của đối lập, của quan niệm, và trên nhất của sự cừu thù, để tâm hồn họ đồng điệu nhau... Cả hai trở lại sự thánh thiện nguyên sơ.

Thần Nữ nói qua tiếng nấc:

- Tuyết Cừu ơi! Tiểu muội cũng rất yêu chàng. Nhưng việc cứu Vô Nhãn không thể không làm, vì đó là danh dự và cũng là lương tâm của tiểu muội. Cứu xong, tiểu muội giao tất cả lại cho Vô Nhãn, tiểu muội trở về đảo Hoàng Mai. Hãy nhớ lời tiểu muội dặn!

Tuyết Cừu quả quyết:

- Thần Nữ yên tâm!

Hai người đứng lên đi về phía phòng Vô Nhãn.

Nàng gõ cửa, mở cửa. Có hai thị nữ túc trực nơi phòng này.

Thần Nữ và Tuyết Cừu bước vào, hai thị nữ ra ngoài đóng cửa lại.

Tuyết Cừu thấy một nam nhân lớn hơn chàng chừng vài tuổi, mặt đẹp như ngọc đang ngồi nhìn chàng chăm chăm. Nếu nhìn thật kỹ về mắt hắn, thì cặp mắt kia có một sự bí hiểm lạ lùng. Ánh mắt chứa nhiều sát khí và mưu chước.

Thần Nữ nói:

- Tiểu muội đã rước được y sư về chữa bệnh cho Thiên Thủ Thư Sinh.

Thiên Thủ Vô Nhãn Thư Sinh nhìn nàng như dò xét, hỏi:

- Một gã trẻ tuổi như vậy đủ tài để chữa bệnh cho tiểu huynh sao? Bệnh ta, hiền thê biết rồi, chỉ có Vô Lai Tôn Giả mới chữa khỏi!

Tuyết Cừu nghe hắn gọi Vệ Thạch là hiền thê, chàng đổ mồ hôi lạnh.

Thần Nữ nói:

- Từ nào giờ đại huynh gọi Vệ Thạch này là Thần Nữ là hiền muội, sao nay lại đổi cách xưng hô thế? Chúng ta chưa là gì với nhau, mà đại huynh gọi tiểu muội là hiền thê có phải là một sự khí nhục chăng?

Hắn nói:

- Hiền muội trèo đèo vượt suối mọi việc khổ cực vì ta, nếu đó không phải tư cách của một vợ hiền, thì không còn nói với một nghĩa gì khác! Nhưng nếu hiền muội không thích ta gọi vậy thì thôi!

Hắn quay sang Lã Tuyết Cừu, hỏi:

- Đại phu hãy cho ta biết lai lịch!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ nể lòng Thần Nữ mà đến đây cứu chữa cho các hạ. Điều quan trọng là tại hạ có đủ tài để chữa cho các hạ hay không, chứ lai lịch không cần thiết!

Hắn nói:

- Ta thống trị võ lâm. Thân thế của ta là ngọc thể, là thánh thể, không thể để một kẻ vô danh sờ vào mà lấy làm đắc ý! Nếu không báo lai lịch thì hãy ra ngoài, sự bệnh hoạn của ta, mặc ta!

Tuyết Cừu bình tĩnh nói:

- Ta nhìn qua cũng đủ biết các hạ vì đâu mà bị chứng bệnh này! Ta thừa tài sức để chữa lành nó. Nhưng các hạ ngạo mạn thì thôi vậy!

Thiên Thủ bỗng đập tay xuống giường... Thân hình hắn vụt biến mất... Nhưng Tuyết Cừu cũng vỗ tay vào kiếm, chàng sử dụng vô ảnh để đối phó với ma công. Cả hai sử dụng tuyệt kỹ của mình và căn phòng bỗng nhiên nổi gió...

Không rõ họ đã đánh nhau chưa? Chớp mắt thấy Vô Nhãn Thư Sinh trở lại giường ngồi nhìn chàng...

Tuyết Cừu đứng lại chỗ cũ cười nhẹ:

- Các hạ có võ công vô thượng nên mới đâm ra ngạo mạn. Tại sao các hạ không đánh nữa?

Hắn nói:

- Trên đời này có một người duy nhất có thể tránh được chưởng của ta đó là chủ nhân Bí Tàng Cung. Người là gì của Bí Tàng Cung?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đến đây để chữa bệnh cho các hạ, chứ không phải đến đây để các hạ tra hỏi lại lịch!

Hắn nói:

- Nếu không hỏi lại lịch, ngươi đến gần ta bất ngờ hạ thủ, hoặc dùng độc dược cho ta uống thì sao?

Tuyết Cừu lạnh lùng:

- Kẻ có tâm địa như ngươi mà võ công quán thế thì ta không còn cách nào hiểu nổi. Sở dĩ ta muốn chữa bệnh cho ngươi là vì ta muốn cùng ngươi có một trận quyết đấu. Đem tâm lý thông thường để luận về một cao thủ thật tầm thường lắm. Ta đi vậy!

Tuyết Cừu xoay mình bước lại cửa.

Vệ Thạch Thần Nữ hối hả gọi:

- Công tử! Người mang bệnh thường có tâm tính gắt gỏng. Công tử đã đi đến đây rồi, lại trở về sao?

Tuyết Cừu dừng lại nói:

- Vô Nhãn Thư Sinh không phải là kẻ mất trí? Lòng đố kỵ từ trong khí huyết mà ra. Tại hạ chữa cho hắn đâu cần sự báo đáp. Chỉ cầu cho hắn đủ tư cách anh hùng để xứng là một đối thủ của tại hạ. Với ý nghĩ đó, tại hạ mới đến đây. Không ngờ hắn hèn đến mức đó làm tại hạ thất vọng!

Tuyết Cừu dùng đích ngôn mà chửi Vô Nhãn Thư Sinh.

Vô Nhãn Thư Sinh giận quá giũ tay áo một cái, một lưỡi kiếm xanh màu lục bay vút ra…

Thần Nữ á lên một tiếng, nhưng Lã Tuyết Cừu nhanh mắt, vỗ tay vào kiếm chàng dùng Vô ảnh Hình kinh, lấy bảo kiếm đấu với tâm kiếm.

Lưỡi kiếm xanh không ai cầm nắm, tự nó xoay tít mù xoắn lấy chàng…

Chàng nhanh cách nào kiếm cũng nhanh theo kịp. Cái này chàng đã thấy Cù Long Kiếm Khách diễn qua rồi.

Tuyết Cừu vận dụng tâm bình khí hòa mà hình dung sự lả lướt của cỏ lau… Và thân ảnh chàng phiêu hốt như khói sương, lưỡi kiếm màu xanh kia bỗng rơi xuống đất hóa thành lưỡi kiếm màu bạc.

Vô Nhãn nhìn sững chàng. Hắn chép miệng nói:

- Thì ra ngươi là kẻ có thực tài!

Tuyết Cừu lạnh lùng:

- Không thực tài, dễ gì Thần Nữ mời tới đây!

Vô Nhãn Thư Sinh mắt lộ sát khí, ụa ra một búng máu có mùi hôi không chịu được.

Hắn tỏ ra đau đớn. Cuối cùng, hắn nói:

- Nếu ngươi không sợ ta giết ngươi, thì hãy chữa cho ta!

Tuyết Cừu minh định thái độ:

- Giờ phút này ta chỉ nể lòng Thần Nữ mà chữa cho các hạ, chứ chẳng phải ta sợ tính cuồng ngạo đó đâu. Nằm xuống đi!

Hắn không nói lời nào nữa, ngoan ngoãn nằm xuống. Tuyết Cừu bước lại ngồi bên cạnh hắn đưa tay bắt mạch.

Thần Nữ nhìn thái độ của Tuyết Cừu mà rơi nước mắt.

Chàng bắt mạch thật lâu rồi buông tay hỏi:

- Các hạ luyện Vô hình công không đúng cách mới sinh chứng này!

Vô Nhãn Thư Sinh hỏi:

- Sao gọi là không đúng cách?

Tuyết Cừu giảng giải:

- Vô hình công tuy là ma công nhưng nguyên tắc của nó cũng giống như Phật tính. Trong lúc luyện, các hạ lại mang một tham vọng to lớn, nên sự xúc động đó có ảnh hưởng cho tim, làm mạch máu căng, hơi thở phải gấp. Các hạ phải biết tâm thuộc hỏa, phổi (phế) thuộc kim. Hỏa khắc kim. Hai đại bộ phận ấy không bổ cứu cho nhau mà lại ngược đường. Nội thể xung đột, tạo ra sự tẩu hỏa nhập ma.

Vô Nhãn nhìn sững chàng gật đầu, không nói gì.

Tuyết Cừu nói tiếp:

- Sau đó, một phần vì buồn bực, một phần nữa óc não toan tính nhiều việc nên nội tạng sinh chứng ủy hoàng. Về lâu về dài, từ ủy hoàng sang chứng đố phong. Hiện tại trong người các hạ đang chuyển sang chứng mê. Một ngày bốn thời Tý Ngọ Mão Dậu bị hôn mê.

Tuyết Cừu nói làm cho Thần Nữ và Vô Nhãn Thư Sinh thất kinh.

Vô Nhãn hỏi Thần Nữ:

- Thần Nữ có nói việc này cho đại phu biết không?

Vệ Thạch chưa kịp trả lời, Tuyết Cừu nghiêm mặt nói:

- Nếu Thần Nữ có nói cũng không hại gì. Vì nguyên tắc vẫn là: Vọng, văn, vấn, thiết (trông sắc mặt, nghe giọng nói, hỏi bệnh trạng, bắt mạch). Điều quan trọng là bệnh nhân phải tuyệt đối tin tưởng vào tài năng của thầy thuốc. Nếu các hạ đa nghi thì bệnh này không thể chữa được, lại còn gây thêm nguy hiểm là khác!

Vô Nhãn nói:

- Ta tin!

Tuyết Cừu nói:

- Cho tại hạ vài người để sai khiến!

Thần Nữ mở cửa gọi kẻ tùy tùng.

Một cặp nam nữ bước vào.

Tuyết Cừu bước lại dặn nhỏ hai tên đó mấy lời bọn chúng đi ngay.

Chàng ngồi xuống đất dưỡng thần.

Thần Nữ hỏi:

- Sao công tử không ngồi ghế?

Tuyết Cừu nói:

- Chữa chứng này mất gần một đêm, khí lực lại hao nữa. Bệnh nhân có ba việc phải kiêng cữ ít nhất là trăm ngày!

Vô Nhãn hỏi:

- Ba việc gì mà kiêng cữ lâu vậy?

Tuyết Cừu nói:

- Tuy đơn giản, nhưng rất khó! Một là tránh sự xúc động. Vui, buồn, nóng giận đều là sự xúc động có ảnh hưởng đến tim. Tim là bộ phận tiên thiên. Hai là tránh đi sắc dục. Sắc dục sẽ gây ảnh hưởng đến thận. Thận là bộ phận hậu thiên. Ba là ngưng việc đấm đá. Chỉ vận dụng khí công cho cơ thể thông hoạt. Không nên luyện Vô hình công khi chưa qua khỏi một trăm ngày đó!

Vô Nhãn hỏi:

- Trong một trăm ngày đó, nếu Bí Tàng Cung tấn công ta thì sao?

Tuyết Cừu suy nghĩ thật lâu, rồi nói:

- Bên cạnh các hạ còn có Thần Nữ thì các hạ sợ gì ai? Nếu muốn chắc ăn hơn, sau đêm nay các hạ nên bí mật dời tới một địa điểm nào khác để tĩnh dưỡng.

Vô Nhãn nói:

- Khó thật!

Hai người kia đem thuốc vào.

Tuyết Cừu xem qua rồi đưa cho Vô Nhãn, nói:

- Các hạ uống thuốc này vào đi.

Chàng bước lại góc lấy chậu sành đặt dưới giường, nói tiếp:

- Thuốc này sẽ trục độc trong tạng trường ra.

Vô Nhãn cầm lấy thuốc lên xem có vẻ ngần ngại, nói:

- Thuốc này sao lại làm bằng đất sét?

Tuyết Cừu nhăn mặt nói:

- Phải tuyệt đối tin tưởng vào thầy thuốc? Tỳ không thuộc thổ là gì?

Vô Nhãn không hỏi nữa, uống ngay.

Uống xong, hắn nhăn mặt nói:

- Khai quá!

Tuyết Cừu vận công trút chân lực vào người hắn. Giây lâu, hắn mửa ra ào ào, mùi hôi tanh nồng nặc khó chịu.

Thần Nữ bịt mũi nói:

- Bệnh là phải! Những thứ này chứa trong bụng không chết là may! Công tử thật là thần!

Tuyết Cừu mở bọc lấy đồ nghề nói:

- Tại hạ phải cứu mấy kinh!

Chàng nói xong, dùng thủ thuật châm kim vào các huyệt quan trọng. Tạm tiên kinh, vị kinh, nhâm, đốc...

Xong, chàng truyền tâm pháp về Tam anh khí phổ do chàng khám phá cho hắn.

Tuyết Cừu lại thúc chân lực vào cho hắn một hồi nữa. Chừng một khắc thời gian chàng dừng lại.

Vô Nhãn ngồi điều tức...

Chừng một tuần trà trôi qua. Tuyết Cừu nói:

- Các hạ có thể đứng được rồi đó!

Vô Nhãn nghe nói lạnh mình. Hắn từ từ đứng lên...

Trong ba năm, bây giờ Vô Nhãn mới thấy mình đã trở về với... Loài người.

Vệ Thạch Thần Nữ xúc động quá, nhào tới ôm chặt Lã Tuyết Cừu, bất kể sự có mặt của Vô Nhãn.

Còn Vô Nhãn, hình như từ cõi chết trở về, nên không để ý gì những việc đó!

Thần Nữ buông Tuyết Cừu ra nói:

- Công tử là thần y!

Tuyết Cừu đùa:

- Thần y cũng không bằng… Thần Nữ!

Cả hai cùng cười xòa.

Tuyết Cừu lờ đi việc Công lực thần thủy…

Và Thần Nữ cũng không nhắc tới việc đó.

Tuyết Cừu nói:

- Chứng hôn mê Tý Ngọ Mão Dậu không còn nữa! Các hạ nên nhờ người dìu đi, trong vòng ba ngày sẽ trở lại đi đứng bình thường. Nên nhớ đừng dùng ma công, tâm kiếm trong vòng trăm ngày nhé! Tại hạ xin cáo từ, hẹn gặp lại ngoài một trăm ngày!

Hắn nói:

- Đa tạ! Nhưng dám hỏi, Công lực thần thủy, Độc bất nhiễm và Cải tử hoàn sinh sao công tử không cho ta?

Tuyết Cừu nói:

- Bệnh của các hạ không cần thiết phải dùng nó! Bệnh khỏi rồi, các hạ thừa sức để có những thang dược bồi bổ. Nếu hồi đầu mà các hạ uống ba loại này vào là chết tức khắc!

Tuyết Cừu quay mình bước ra, Thần Nữ đi theo.

Ra đại sãnh, Thần Nữ mời Tuyết Cừu ngồi lại nói chuyện.

Nàng hỏi:

- Công tử không ở lại đợi sáng hãy đi!

Chàng đáp:

- Đi bây giờ còn bị bịt mắt thay, huống gì là sáng!

Gương mặt nàng bỗng trở nên u buồn. Nhìn chung quanh không có ai, nàng nói rất nhỏ:

- Lúc đó tiểu muội chỉ làm theo bổn phận. Tình cảnh của tiểu muội bây giờ thật là khó.

Tuyết Cừu cũng nghe đau nhói cả lòng. Chàng nói:

- Chúng ta bị rơi vào vòng oan nghiệt. Nhưng Thần Nữ hãy ở lại với hắn trong vòng trăm ngày rồi hẵng tính!

Vệ Thạch đứng lên nói:

- Chúng ta nói chuyện ở đây rất bất tiện. Vừa đi vừa thảo luận!

Vệ Thạch che mặt khi ra chỗ đông người rồi đưa chàng đi vào trong bóng đêm.

Tuyết Cừu nói:

- Còn Thần Nữ ở đây, những lệch lạc của hắn, Thần Nữ còn cải sửa được, võ lâm bớt đi sự đổ máu. Thần Nữ bỏ đi sẽ có một trong hai vấn đề xảy ra, hoặc hắn phẫn uất, bệnh cũ trở lại thì chết ngay. Còn nếu không, hắn sẽ sai thuộc hạ, nhất là hai phủ kia làm những điều tàn độc, người võ lâm sẽ phơi xác rất nhiều.

Ra đến ngoài, Vệ Thạch lấy tấm sa ra, nói:

- Đại ca thấy võ công Vô Nhãn Thư Sinh thế nào?

Chàng thành thật nói:

- Nếu hắn trở lại bình thường, tại hạ không phải là đối thủ của hắn!

Chàng hỏi tiếp:

- Hai phủ kia chịu sự chỉ huy của hắn hay của Thần Nữ?

Nàng nói:

- Những lệnh lạc ban xuống ba phủ đều có sự quyết định chung giữa tiểu muội và Vô Nhãn. Nhưng người ba phủ chỉ biết có tiểu muội mà thôi.

Tuyết Cừu thở dài sườn sượt nói:

- Tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn Giang Nam Phủ và Thủy Đường Cung tung hoành được. Nếu Thần Nữ ra lệnh bảo họ dẹp, tức tốc có sự phản ứng ngay. Phản ứng từ hai phủ và phản ứng từ Vô Nhãn Thư Sinh. Nguy hiểm cho Thần Nữ vô cùng. Còn Thần Nữ để yên cho tại hạ tung hoành thì cũng không dễ, vì kẻ thuộc hạ cũng như tay chân mình, ai nỡ!

Bình Thiên Thần Nữ ngao ngán. Thở dài, nói:

- Chính vì vậy mà tiểu muội muốn trở lại Hoàng Mai đảo.

Tuyết Cừu bỗng tha thiết nói:

- Nữ nhân làm tại hạ phải xao xuyến là Băng Kiên và Tuyết Minh. Một người làm tại hạ yêu chính là... Thần Nữ. Nhưng Thần Nữ ơi! Tại hạ, trước là vì võ lâm, sau là vì việc nhà, tại hạ chỉ cần xóa Thủy Đường Cung và Giang Nam Phủ, sau đó tại hạ đích thân xách kiếm đi đến gặp Vô Nhãn Thư Sinh. Phải trừ cho được tên đồ tể này, rồi tại hạ đi đến Hoàng Mai mà tạ tội với Thần Nữ.

Trời vẫn chưa sáng. Vệ Thạch đang đi bỗng dừng lại... Chàng nhìn vào mắt nàng, thấy nàng đang khóc.

Vệ Thạch gục đầu vào vai chàng, khóc rưng rức. Thần Nữ là nhi nữ...

Tuyết Cừu dìu nàng lại bên góc rừng.

Chương 29 - Tiên nữ và tục khách

Lã Tuyết Cừu trở lại nhà Nhã Uyên sau ba ngày. Nhã Uyên sốt nằm mê man.

Nhã Dung buồn rượi, nói:

- Công tử đi, sáng hôm đó Uyên muội bệnh, không rõ sao.

Dĩ nhiên Tuyết Cừu hiểu chứng đó rồi. Chàng lấy làm khổ tâm. Cứu bệnh nàng thì dễ, làm cho nàng đừng thương nhớ, đừng đòi đi theo mới là khó.

Nhã Dung đưa chàng vào thăm nàng. Chàng thấy Nhã Uyên hôn mê.

Tuyết Cừu xem mạch xong, nói:

- Bệnh này không gì quan trọng lắm, có thuốc chữa là khỏi ngay.

Nhã Dung lui ra để chàng được tự do.

Tuyết Cừu truyền chân lực vào người Nhã Uyên.

Một hồi, Nhã Uyên cựa mình mở mắt ra. Thấy chàng, nàng mừng quá đỗi. Nàng ngồi dậy ngay.

Tuyết Cừu cho nàng uống thuốc. Những viên thánh dược kia đã giúp nàng khôi phục lại sức khỏe mau chóng.

Nhã Uyên hỏi:

- Đại ca chữa bệnh cho người ta ra sao mà về nhanh vậy?

Chàng mỉm cười nói:

- Đi mới ba hôm mà Uyên muội bệnh lên xuống, còn đi lâu nữa làm sao? Chữa bệnh cho người... yêu của Thần nữ xong rồi!

Nàng lại hỏi:

- Bao giờ đại ca lại đi?

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu huynh đi, hiền muội lại bệnh nữa. Tiểu huynh sẽ để lại cho hiền muội một số thuốc nhé!

Nhã Uyên nói như người mất hồn:

- Bây giờ bỗng nhiên tiểu muội hết muốn sống, đại ca ơi! Đại ca có hiểu cho tiểu muội không?

Tuyết Cừu gật đầu, không đáp.

Nhã Uyên chợt thở dài... Nàng khoanh tay đi tới đi lui trong phòng.

Tuyết Cừu biết nàng đang đau đớn. Chàng không dám làm kinh động sự yên tĩnh thiêng liêng ấy. Nhã Uyên cũng là một kiều nữ. Nàng vừa đẹp, vừa ngoan. Tâm hồn ngây thơ trong trắng của nàng giờ đây loáng thoáng hình ảnh của bậc anh hùng ngự trị.

Nhã Uyên bước lại nắm tay chàng, nói:

- Tiểu muội quyết định rồi. Tiểu muội phải hy sinh tình cảm của mình để đại ca đi làm việc lớn. Việc lớn xong, đại ca quay lại đón tiểu muội...

Tuyết Cừu vừa mừng vừa cảm động. Trường hợp này, chàng dù không muốn đánh lừa nàng cũng không được, đành nói:

- Dĩ nhiên là vậy, nếu tiểu huynh thoát khỏi tai ách của kẻ địch. Người này võ công hơn tiểu huynh rất xa.

Họ ngồi lại nói chuyện với nhau, bỗng gia nhân vào báo:

- Thuyền về!

Tuyết Cừu rất mừng. Thuyền về là có cảnh náo nhiệt sẽ làm cho Nhã Uyên bớt đi nỗi u tịch. Chàng và Nhã Uyên chạy ra bến.

Trên thuyền gồm ba người, Nhã Thư, Nhã Thi, Mỹ Cơ...

Cả ba cùng chạy xuống tay bắt mặt mừng.

Nhã Thi lại đưa cho chàng mấy bộ đồ nữa. Nàng nói:

- Trong lúc rảnh rỗi, tiểu muội may cho đại ca đó. Kỳ này đại ca không đi, nên thuyền mình lời ít.

Cả bọn xúm lại chuyển hàng lên bờ.

Một hồi công việc xong, Nhã Thư đưa mọi người vào quán.

Tuyết Cừu hỏi:

- Giải Ngữ đã sum họp với gia đình rồi chứ?

Nhã Thi nói:

- Ai cũng cảm ơn công tử cả. Vương lão bảo trả viên ngọc lại cho đại ca, nhưng tiểu muội không nhận.

Chàng cười:

- Viên ngọc đó đâu bằng bức tranh và quyển sách kia. Tại hạ gởi lại bức tranh nhờ tiểu thư đem giùm cho Giải Ngữ. Cái kỷ niệm thời thơ ấu của nàng chỉ còn lại chừng đó. Xong tiệc này tại hạ tạm chia tay vì có việc gấp!

Cả bọn nghe chàng sắp đi, họ cảm thấy nơi hồn họ có một áng mây buồn. Những kẻ cần đi thì sớm muộn gì họ cũng phải ra đi.

Tuyết Cừu từ biệt bến Tần Hoài.

o O o

Đêm kia, Tuyết Cừu đi ngang qua khu rừng, nhìn vào bên trái thấy có ánh đèn, chàng tự hỏi:

- Nơi rừng vắng này lại có nhà của ai?

Chàng nhắm hướng có đèn mà đi tới. Gần đến nơi, chàng biết đây là am của đạo sĩ. Chàng qua ngõ sân mà nhìn vào thì thấy có một vị đạo cô đang ngồi tụng Huỳnh Đình. Âm thanh ngân nga đều đều. Tuyết Cừu đứng im để nghe.

Xong một hồi kinh, đạo cô không quay mặt ra, lại nói:

- Xin mời vào!

Chàng đến không gây tiếng động, thế mà vị đạo cô nghe được đủ biết người có công lực tu vi thâm hậu.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, lỡ đường ghé vào đây xin tá túc, không biết có tiện chăng, xin đạo cô chỉ dạy!

Vị đạo cô ấy từ từ quay mặt ra, chàng thấy người này trên dưới ba mươi có dáng cao nhã, ẩn ướt nét... Tiên cô.

Đạo cô nói:

- Mời công tử vào!

Tuyết Cừu xá một cái rồi bước vào.

Đạo cô kéo ghế mời ngồi. Nàng tự tay châm trà. Đạo cô hỏi:

- Công tử là người giang hồ, có việc gì cấp bách mà phải đi đêm?

Tuyết Cừu nói:

- Nhiều lúc không cần kíp mà cũng phải lây về đêm. Nơi đây vắng vẻ quá, sao đạo cô lại ở một mình?

Đạo cô cười:

- Tiên gia cốt lấy thanh tịnh làm đầu. Nơi này mới là tu tập lý tưởng.

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu giả ẩn sơn đại giả ẩn thị (nơi rừng núi là bậc ẩn sĩ cỡ thấp, còn kẻ đại ẩn là phải ở nơi ồn ào - Tức là vàng thật không sợ lửa). Đạo cô có nét tiên cốt thì ở nơi nào đạo cô cũng vẫn là tiên. Chỉ sợ những kẻ không hảo ý đến đây quấy phá mà thôi.

Đạo cô mỉm cười:

- Cũng có đôi lần rồi, nhưng nhờ Tam Thanh giáo chủ gia hộ nên qua khỏi. Công tử có nét phong lưu và sát khí lẫn ám khí trên gương mặt còn vương vất chút ít. Có lẽ không lâu nữa ma khí ấy cũng hết.

Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Cảm ơn... Tiên cô chỉ đã dạy. Tại hạ mình mang sát nghiệp quá nhiều, cũng chỉ vì giang hồ lắm kẻ tà ma.

Đạo cô gật đầu nói:

- Đông Hải Thần Quân bị cô bé ở Bí Tàng cung dẫn một số cao thủ phá nát các sào huyệt của Thần Quân phủ. Lão cùng Ngũ Hoa chạy ra Quan ngoại thành lập cơ sở ngoài đó và không lệ thuộc Bình Thiên Thần Nữ. Trong lúc đó, cánh Giang Nam Phủ tung oai tác quái suốt một dãy lục địa Đông nam Trung Nguyên. Thủy Đường cung do Huyết Trì Thánh Nữ làm chủ miền Trung Trung Nguyên. Huyết Trì âm thầm chủ trương thoát ra ngoài ảnh hưởng của Thần nữ. Xét thật kỹ mới thấy Huyết Trì Thánh Nữ là tay có nhiều viễn kiến.

Tuyết Cừu nghe đạo cô luận việc giang hồ mà giật mình. Té ra vị đạo cô này hiểu rất rõ về việc giang hồ, trong đó có nhiều điều chàng không biết.

Tuyết Cừu hỏi:

- Căn cứ vào đâu mà tiên cô nhận xét về Thánh nữ vậy?

Đạo cô nói:

- Huyết Trì Thánh Nữ không đá động gì đến Bí Tàng cung, mặc dù có nhiều lần nàng được chỉ thị phải bắt triệt để người Bí Tàng cung, thì nàng lại lấy lý do là không đủ lực để làm việc đó. Còn các đại bang phái tùng phục Thần quân, cho người bén mãng đến nơi này, thì nàng thủ tiêu ngay.

Tuyết Cừu chận hỏi:

- Thánh nữ làm như vậy Thần quân và Thần nữ không phát giác sao?

Đạo cô nói:

- Dĩ nhiên là không?

Chàng lại hỏi:

- Đạo cô làm sao mà phát giác ra việc này?

Đạo cô đáp tinh:

- Vì hậu đạo vốn là... Người của Thủy Đường cung.

Tuyết Cừu đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Chàng hỏi:

- Hiện nay đạo cô còn làm việc cho họ không?

Nàng gật đầu.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ vốn có ý phá nát Thủy Đường cung. Hôm nay gặp đạo cô nói vậy thì tại hạ nghe vậy? Cứ chờ tại hạ đến nơi rồi mới quyết định!

Đạo cô nói:

- Ta chỉ nói sơ với công tử những điều ta biết vậy thôi. Chỉ mong công tử không nên vì thành kiến mà giết người bừa bãi.

Tuyết Cừu nói:

- Dù sao tại hạ cũng phải để ý lời của đạo cô chỉ dạy. Vậy là tại hạ không thể tá túc đêm nay ở đây rồi.

Đạo cô vẫn cười một cách dịu dàng:

- Khi nào công tử còn phân biệt người và ta, thì võ công của công tử sẽ bị hạn chế ngay.

Tuyết Cừu giật mình.

Đạo cô nói tiếp:

- Tiểu giả ẩn sơn, đại giả ẩn thị là ý nghĩa đó! Kẻ đại ẩn là nhờ họ biết đem rừng núi chuyển vào con người. Đó là những bậc thuộc về vô nguyên luận. Người và ta trên một thế thống nhất. Có hiểu vậy võ công mới vượt khỏi tầm!

Lời đạo cô nói khiến Tuyết Cừu cả kinh. Vì nàng đang giảng cho chàng tâm pháp thượng thừa.

Tuyết Cừu chắp tay nghiêm trang nói:

- Đạo cô đã đem lẽ đạo ra mà giảng khiến kẻ u mê này đã khai minh được nhiều. Sao người Thủy Đường cung lại có những bậc cao siêu như vậy?

Đạo cô nói:

- Dị nhân dị sự đời nào cũng có. Công tử đã đến chỗ Tam hoa tụ đỉnh, nhưng việc đời nhiều ngang trái, khiến công tử không giữ được tâm bình khí hòa. Đó cũng là một thiệt thòi lớn cho võ công. Công tử đi đường quá mệt, bây giờ có thể nằm đó mà ngủ!

Chàng nhìn am quá chật hẹp, nếu chàng nằm đây không biết đạo cô nằm đâu.

Tuyết Cừu nói:

- Có thể cho tại hạ trú tạm ngoài hiên cũng được.

Đạo cô mỉm cười:

- Thì công tử ngủ ở trong có sao?

Tuyết Cừu hỏi:

- Thế thì đạo cô nằm đâu?

Nàng đáp:

- Ta đi dạo trăng, khì nào mỏi mệt sẽ ghé lưng nằm tạm đâu đó cũng được.

Tuyết Cừu thấy một khoảng nhỏ mà vị tiên cô nơi chốn u tịch này nhường cho chàng, chàng thật áy náy. Tuyết Cừu ra ngoài bẻ một mớ lá lớn vào lót mà nằm.

Đạo cô nhìn chàng mà mỉm cười, lấy sách ra đọc.

Tuyết Cừu nằm suy nghĩ câu:

- Kẻ đạo ẩn biệt chuyển rừng núi vào người, thật là một ý nghĩ triết học cao siêu của là đạo gia.

Chàng mải suy nghĩ về huyền ngôn ấy. Bậc thượng thừa có thể tự động chuyển cái mình yêu thích vào người mà biến hóa ra...Chàng tự tìm đầu mối lấy.

Khi chàng nhìn lại, thấy vị đạo cô này gương mặt lại đổi khác, cũng là đạo cô, nhưng đạo cô bây giờ gương mặt đẹp như tiên nữ, tuổi chừng mười tám, đôi mươi đang ngồi đọc sách.

Chàng tự hỏi:

- Nàng là hồ mị hay yêu tinh? Gương mặt hồi này không son phấn. Không chút cạo sửa, gương mặt có thần và có hồn. Nàng bây giờ cũng vậy gương mặt hao hao giống người khi nảy. Gương mặt vẫn tỉnh khô. Không chút giả mạo.

Tuyết Cừu từ từ ngồi dậy nhìn nàng.

Đạo cô buông sách xuống nhìn chàng, mỉm cười hỏi:

- Có gì lạ mà công tử đăm chiêu vậy?

Tuyết Cừu lại phân tích hai vị đạo cô ấy cho nàng nghe. Chàng hỏi:

- Sự thật đạo cô là ai? Hồ mị hay yêu tinh?

Đạo cô mỉm cười nói:

- Sự thật công tử là ai? Công tử đang có chuyện gì chuyển biến lớn trong người, nên mọi thứ chung quanh đối với công tử điều thay đổi. Công tử thấy ta trẻ hơn một chút phải không? Có đó! Bởi vì công tử là người độ lượng, nhìn thấy cảnh hiu hắt của ta mà thương cảm, nhìn ta có nét tiên cốt, nên thầm ước cho ta trẻ và đẹp. Trong lúc công tử đang chuyển núi vào hồn, chuyển các tinh hoa của thiên hạ thành tuyệt học của chính mình và công tử đang chuyển ta thành một tiên nữ...

Tuyết Cừu chớp mắt nhìn lại, quả là vị đạo cô khi nãy, nhưng nàng bây giữ trẻ nhiều lắm.

Nghe nàng giảng vậy thì hay vậy, nhưng chàng không hiểu gì cả. Sự thật vẫn là sự thật.

Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Tiên cô có pháp thuật, chứ không phải tâm lý tại hạ biến đổi!

Đạo cô nói:

- Có thể công tử không hiểu "tâm cảnh" là gì? Nhưng chí nguyện của công tử đã thành đạt rồi đó! Công tử nhìn ta trẻ đi quá mười tuổi, tức là tâm cảnh của công tử ở vào vô nhai cảnh giới rồi. Ta vẫn là ta thôi, công tử ạ! Chỉ vì đêm nay ta gặp công tử là bậc hào kiệt, chính nhân, lòng ta vui một chút, sắc diện đột ngột tươi sáng ra. Gặp lúc công tử đã đạt đến bến bờ... Nên thấy ta trẻ đi là phải.

Tuyết Cừu bán tín bán nghi, hỏi:

- Xin tiên cô cho biết phương danh đạo hiệu, nếu cần cho biết tuổi tác thật của mình để tại hạ chiêm nghiệm.

Nàng nói với giọng thật êm:

- Ta có tên là Vu Tĩnh, đó cũng là đạo hiệu, tu từ hồi hai mươi tuổi, nay hơn mười năm rồi. Ta không phải là người Thủy Đường cung, chỉ vì biết nhiều về việc đời nên mạo nhận một chút cho vui. Chúc công tử an tâm mà ngủ ngon!

Tuyết Cừu đứng lên mở cửa bước ra sân.

Chàng vút người lên một cái, thân ảnh như một chiếc pháo thăng thiên, lên cao khỏi mặt đất mười trượng. Tuyết Cừu lại diễn qua những điều chàng đã học, rõ ràng bây giờ chàng không phải là chàng trước đây vài khắc nữa. Sức học và tuyệt đỉnh công phu có quyền thu thu biến biến.

Tuyết Cừu nhìn tảng đá, chưa cần đánh, chỉ cần vỗ nhẹ một cái, tảng đá đã nát thành bột.

Tuyết Cừu biết đạo cô là bậc ngoại hạng, ngoại hạng đến mức nào thì không biết, nhưng nàng đã tự động thay đổi được dung nhan của mình, trẻ thêm hoặc già thêm y như những con thạch sùng tự động thay đổi màu sắc. Chính vị đạo cô ấy đã đem tâm pháp ra truyền dạy cho chàng.

Bức tranh và Hải Triều Âm đã làm chàng trở thành một cao nhân. Còn huyền ngộ của Vu Tĩnh đạo cô đã cho chàng thành bậc... dị nhân!

Không rõ Tuyết Cừu thấy lòng mình như thế nào? Buồn hay vui, hay xa lạ với chính mình?

Chàng nghe ai đó đã nói:

- Con người không có đối thủ sẽ cô đơn lắm.

Và chàng rất sợ trường hợp này.

Tuyết Cừu bước vào vẫn thấy vị tiên nữ đang ngồi đọc sách lại có mùi hương rất Tiên phảng phất đâu đây, khác với không khí lúc nãy.

Tuyết Cừu chắp tay nói:

- Tiên cô là bậc huyền thông, Cừu mỗ bỗng dưng có đổi thay về quan niệm và tiến bộ về nghệ thuật. Nhưng mà tại sao lại có mùi hương thanh khiết?

Vu Tĩnh mỉm cười nói:

- Có gì lạ? Tại công tử nghĩ ta là tiên cô, nên phải có mùi hương từ sự quán tưởng ấy mà ra.

Nàng nói xong, đứng lên bước ra ngoài đi dạo. Mùi hương thanh khiết ấy vẫn còn phảng phất đâu đây.

Tuyết Cừu phân vân mãi, phân vân đến... điên đầu.

Chàng nhìn thấy đạo cô đi thơ thẩn dưới trăng với một dáng rất khó diễn tả. Cô quanh như một kẻ mồ côi, góa bụa như người mất chồng, tiêu diêu thoát tục như một nàng tiên.

Tuyết Cừu bỗng dấy lên tấm lòng hào hiệp.

Hào hiệp hay mạo phạm trong trường hợp này đều như nhau.

Tuyết Cừu vội bước ra, đi nhanh về phía nàng.

Đạo cô không quay lại nhìn, nhưng đứng lại chờ.

Chàng đến sát bên nàng, kẻ tiên người tục sánh vai nhau đi. Tuyết Cừu cảm thấy mình như Lưu Thần hay Nguyễn Triệu.

Cả hai cùng im lặng đi bên nhau.

Lâu lắm, Tuyết Cừu mới nói:

- Tại hạ không tin tiên cô có tuổi ba mươi.

Vu Tĩnh phì cười, tiếng cười giữa đêm khuya của nàng trong như ngọc vỡ. Nàng nói:

- Tiên nữ làm gì có tuổi! Dù một ngàn tuổi cũng chỉ là hai mươi!

Tuyết Cừu hết nói được.

Vu Tĩnh nói tiếp:

- Sao công tử không ngủ?

Tuyết Cừu nói:

- Không biết sao nữa! Lắm khi mình không hiểu được mình.

Nàng nói:

- Không phải vậy đâu! Tại mình không dám xác nhận lại. Đó là sự vong thân của vọng tâm.

Tuyết Cừu cảm thấy thèn thẹn. Chàng thú thật:

- Tại hạ thấy tiên cô như có sự cô độc, cô đơn sao đó, mà lòng xót xa.

Vu Tĩnh nói:

- Không nên! Tính hào hiệp khác với lòng thương hại xa lắm. Thương hại là loại tình cảm thụ động, chỉ đứng ngoài mà nhìn và không giúp ích cho ai. Còn hào hiệp thì công tử biết rồi.

Tuyết Cừu thấy mình nói chuyện với nàng, có một khoảng cách rất xa về kiến thức. Nàng thông thái, uyên bác mọi việc. Nghị luận vấn đề nào cũng thật khúc chiết, chàng đâm ra kính phục.

Tuyết Cừu nói:

- Tiên cô vào bậc sư phụ của tại hạ!

Vu Tĩnh nói:

- Quá lời rồi đó! Về võ công ta chưa đáng là đệ tử của công tử. Còn về lý thuyết chẳng qua là kẻ làm mọt sách.

Vu Tĩnh nói vậy có ai dám tin?

Tuyết Cừu lại suy nghĩ về những lời của nàng.

Chợt Vu Tĩnh nói:

- Công tử vào nhà khép cửa lại, có người đến tìm ta kìa!

Tuyết Cừu toan nói điều gì đó, nhưng thấy nàng bỗng nghiêm nghị, nên chàng vội bước vào và khép hờ cửa.

Dĩ nhiên chàng vẫn theo dõi diễn biến bên ngoài.

Dưới trăng, chàng thấy nhân vật lướt đến có thân pháp ảo dị, mặc áo nho sinh màu xanh, đầu tóc tuồng như tuyết, tay dài quá gối, nhưng gương mặt rất trẻ. Chàng tự hỏi:

- “Có phải Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh đó chăng?”

Vu Tĩnh đã lui vào giữa sân.

Người mới đến đứng đối diện với nàng. Lão nói:

- Đạo cô nghĩ sao về hai lẽ tồn vong đó?

Vu Tĩnh nói:

- Tiểu đạo vẫn y ngôn!

Lão nói:

- Có nghĩa là đạo cô vẫn chịu chết?

Đạo cô nói:

- Có ai dại khờ mà để tiên sinh giết. Nếu thấy mình đủ bản lĩnh thì cứ việc ra tay!

Tuyết Cừu thấy nàng nói găng quá, chắc lão sẽ tung chưởng. Không ngờ lão lại dấu dịu:

- Sao đạo cô nỡ cự tuyệt? Thần nữ võ công cái thế thật, nhưng một mình bà ấy đã làm gì nên việc? Giang Nam mỗ đầu đội trời chân đạp đất chả lý mãi mãi là kẻ thờ bà sao? Nếu đạo cô giúp ta một tay, thì thiên hạ ta sẽ gom về một mối!

Vu Tĩnh lạnh lùng nói:

- Tiên sinh nói mà không lượng sức mình! Hiện nay võ công có ai qua Bí Tàng cung chủ? Bên

cạnh đó còn có các tay như Tề Phong, Đào Dã Mục Nha, Báo Tinh, Đông Đế và một nữ nhân bí mật khác, lại thêm có Lã Tuyết Cừu. Tiên sinh có địch lại một trong những nhân vật đó không mà dám gồm thâu thiên hạ? Hơn nữa, Cù Long kiếm khách đã về với Lã Tuyết Cừu, tiên sinh có làm gì được? E rằng tiên sinh không chia được phần nào trong thiên hạ. Nói tóm lại, tiểu đạo không muốn dính bụi giang hồ. Tiên sinh quay lại là hơn!

Giang Nam nói:

- Ta đã hết lời mà đạo cô vẫn chặt dạ?

Vu Tĩnh nói:

- Thậm chí Giang Ngư Nữ còn bỏ tiên sinh kia mà!

Lão giận quá hét lớn một tiếng, tung chưởng đánh liền. Chưởng lực của lão mạnh kinh hồn! Vu Tĩnh tràn mình tránh khỏi. Chưởng ấy đánh vào đất thành một cái hõm sâu bằng cái thúng, bụi bốc lên mù mịt.

Lão đưa chưởng đánh tiếp... Lần này, Vu Tĩnh đưa chưởng ra đỡ...

Hai chưởng gặp nhau sức chấn động kinh nhân hãi tục...

Vu Tĩnh thối lui một bước. Còn lão Giang Nam thì lảo đảo.

Đạo cô vận kình lực tung chưởng đánh trả lại. Hai bên bắt đầu thi triển tuyệt học.

Đạo cô đánh sang nhu quyền phối hợp với Mai Hoa quyền. Thân pháp của nàng bỗng nhiên mờ ảo.

Giang Nam đánh Thất Diệu thần công chủ về cương, chưởng lực hùng hậu. Ngoài ra, thân pháp của lão ngụy dị không kém.

Tiếng chưởng của hai bên đổ ra làm vang động cái một góc rừng. Kình chưởng tạo thành những cơn xoáy.

Trận đánh rất ác liệt. Hai bên đều hóa giải nhưng kỳ chiêu lẫn nhau.

Quan khe cửa, chàng thấy cả hai xứng đáng là những cao thủ thượng thặng.

Tuy nhiên, Vu Tĩnh vốn là phái yếu. Võ công như vậy đã là tuyệt đỉnh rồi. Nàng chống chọi ngang ngữa với lão đâu phải là chuyện đơn giản. Giả sử nàng là một nam tử, thì chắc gì lão là đối thủ của nàng. Vu Tĩnh dần dần xuống thế hạ phong.

Tuyết Cừu mở cửa sau bước ra rồi đi vòng quanh ra phía trước. Chàng thấy vạc áo đạo cô rách tơi. Nàng bị lão đánh xơ xác.

Chàng dùng phép kình thanh Hải Triều Âm, mà gầm lên:

- Dừng tay!

Lão thấy có người xuất hiện, cảm thấy bất tiện, liền nhảy ra ngoài thủ thế.

Vu Tĩnh nhìn Tuyết Cừu trầm giọng:

- Chuyện của ta, ai mượn các hạ can thiệp?

Tuyết Cừu không đáp lời nàng, mà hỏi Giang Nam:

- Đêm khuya vắng sao các hạ đến nơi thanh tịnh gây sự?

Lão hỏi:

- Ngươi là ai?

- Lã Tuyết Cừu! - Chàng đáp.

Giang Nam giật mình đánh thót, nhưng lão vẫn làm bộ cứng, cười cuồng ngạo nói:

- Té ra ngươi là một gã có tài chiêm gái! Bao nhiêu cô gái sắc nước hương trời trên đời này do một tay ngươi thống thuộc cả.

Tuyết Cừu nghiêm trang nói:

- Các hạ nói không đứng đắn chút nào! Đời nay ma nhiều, Phật ít, đến khi người ta giác ngộ, họ có quyền tìm lối sáng mà đi. Tội của lão trước làm bề tôi cho Bình Thiên Thần Nữ, sao lại muốn phản Thần nữ để xây dựng cơ nghiệp riêng? Thà bỏ Thần nữ mà về ẩn dật, thì võ lâm còn có vẻ thương cảm. Lão đáng gọi là quân phản chủ! Cho đến con gái lão cũng phải bỏ lão. Hôm nay ta vì tấm lòng cao quý của Ngư Nữ mà để lão đi tự do lần này. Nếu không sớm dẹp Giang Nam Phủ, Tuyết Cừu mỗ có lúc đến nơi đó, thì dẫu có quỳ mà van xin cũng không được.

Câu nói đầy khiêu khích đó khiến lão giận đến run người. Giang Nam rút kiếm phóng tới.

Tuyết Cừu tránh sang bên, nói tiếp:

- Các hạ mà đấu với ta chả khác đấu với tử thần! Ta mà rút kiếm chắc chắn là có máu đổ!

Lão dùng ảo bộ pháp mà bủa kiếm vây phủ Lã Tuyết Cừu.

Không còn tránh né đâu được, Tuyết Cừu dùng phiêu vô ảnh thi triển qua tuyệt học trong Hình kinh...

Và keng một tiếng, kiếm lão gãy đôi.

Tuyết Cừu từ từ cho kiếm vào vỏ rồi nói:

- Ngài thong thả mà đi, tìm nơi ẩn cư để luyện cho cao siêu hơn!

Giang Nam biết mình không phải là đối thủ nên không dám cưỡng cầu. Lão nói một câu cho đỡ bẽ mặt:

- Món nợ hôm nay sẽ có lúc lấy lại!

Tuyết Cừu nói với theo:

- Cho tại hạ gởi lời thăm Phi Long kiếm khách và... Bình Thiên Thần Nữ!

Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh đã đi lút vào rừng sâu, dưới trăng khuya mờ nhạt.

Đạo cô Vu Tĩnh nhìn chàng nói:

- Công tử sẽ cô đơn!

Chàng hiểu ý đạo cô muốn nói gì. Chàng đáp:

- Tiểu cô ơi! Bên cạnh Thần nữ còn một nhân vật nữa đó là Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh. Người này võ công còn hơn Vô Tận Tàng cao thủ, còn hơn cả Thần nữ. Tại hạ e không phải là đối thủ của hắn!

Vu Tĩnh nói:

- Hắn bị chứng đố phong và tẩu hỏa nhập ma, trong vòng ba tháng nữa là... tiêu rồi!

Tuyết Cừu chớp mắt nói:

- Không! Hắn đã lành bệnh rồi!

Đạo cô ngạc nhiên, hỏi:

- Ai chữa cho hắn kìa?

Lã Tuyết Cừu cúi đầu:

- Tại hạ!

Đạo cô nói như sự sắp đặt trước:

- Vậy là võ lâm đến hồi mạt vận!

Ngừng một chút, nàng nói tiếp:

- Công tử có tấm lòng cao thượng và đôn hậu, nên mới chữa bệnh cho một cường địch. Hắn còn trẻ mà tham vọng rất lớn! Vô Nhãn và Thần nữ muốn chà đạp võ lâm, muốn giang hồ võ lâm Trung Nguyên lập đền thờ sống chúng, như thờ Đức Thánh Khổng!

Tuyết Cừu nói:

- Chỉ vì tại hạ vô tình trót hứa nên phải giữ lời! Sau một trăm ngày tại hạ sẽ đi tìm hắn để chuộc tội với võ lâm!

Hai người bước vào am.

Nhìn áo tiên nữ xác xơ, Tuyết Cừu nói:

- Tiên cô không thay y phục?

Vu Tĩnh ngồi trầm ngâm. Chàng biết ý bỏ ra ngoài.

Lâu lắm, có tiếng Vu Tĩnh gọi, Tuyết Cừu vào thấy Vu Tĩnh mặc áo đạo màu xanh. Với dáng thanh cao ấy, giờ này chàng thấy đạo cô như... t5hiêng hơn.

Chàng đột ngột hỏi:

- Khu rừng này có ngọn suối nào chăng?

Vu Tĩnh có thể không hiểu ý của Tuyết Cừu nên hỏi lại:

- Công tử hỏi suối có việc gì?

Tuyết Cừu ấp úng:

- Tại hạ thấy tiên cô như... tiên nữ thật sự! Nếu, có ngọn suối, thì mường tượng là cảnh đào nguyên!

Vu Tĩnh chớp mắt nói:

- Công tử lãng mạn quá! Tình ái, làm con người thêm hệ lụy. Có ngọn suối nhưng không phải là Đào Nguyên của Thiên Thai. Có rượu nhẹ nhưng không phải là Vân Dịch. Có đạo cô chứ không phải là tiên nữ. Có lãng tử là Tuyết Cừu chứ không phải khách đi hái lá trong ngày Đoan Ngọ. Giờ khuya rồi, công tử nghỉ ngơi một chút cho khỏe!

Tuyết Cừu nói:

- Đêm nay tại hạ không cách nào ngủ được! Mới nghĩ ra được hai câu thơ.

Trời khuya nguyệt gác ngọn sào

Dừng chân khách tục bước vào Thiên Thai!

(Bán dạ nguyệt thiên tây lĩnh mộng

Tục nhân đình bộ nhập Thiên Thai).

- Tiên cô nghỉ một chút, tại hạ đi dạo suối!

Vu Tĩnh hỏi:

- Công tử đã lắng lòng lại chưa?

Chàng gật đầu.

Vu Tĩnh thở ra nhè nhẹ, đứng lên nói:

- Vậy thì ta đưa công tử đi!

Tuyết Cừu vội nói:

- Không dám phiền đến tiên nương! Hồi còn ở trong rừng đá, tại hạ cũng hay có những buổi trăng khuya thế này và đi dạo suối!

Hai người sánh vai đi dưới trăng ngàn.

Suối rộng. Điệu nước hiền hòa. Hai bên bờ suối mọc rất nhiều tùng, bách, đào, mai... Những tảng đá bằng phẳng, trắng muốt như ngọc, đi rất êm chân, nằm nối nhau như chiếc cầu ngay giữa lòng suối. Hai bên là dòng nước chảy, có tiếng róc rách.

Vu Tĩnh nói:

- Suối này có tên là Thạch Kiều tuyền. Lớp đá này dài đến mấy dặm.

Tuyết Cừu nói:

- Chúng ta quên một việc quan trọng!

Vu Tinh gật đầu:

- Rượu chăng?

Cả hai cùng quay lại lấy rượu.

Vu Tĩnh nói:

- Rượu này do ta làm lấy, cường lộ nhẹ, không công phạt.

Tuyết Cừu nếm thử rượu rồi gật đầu:

- Làm rượu Vân Dịch được!

Vu Tĩnh bật cười:

- Công tử thưởng thức Vân Dịch rồi sao?

Chàng cũng cười:

- Thì cứ tưởng tượng nó là Vân Dịch! Nhưng Vân Dịch là rượu gởi cho khách đi về uống dọc đường. Thế nào tiên cô cũng cho tại hạ xin một bầu để đeo lủng lẳng bên hông!

Cả hai lại đi ra suối.

Vu Tĩnh nói:

- Công tử một mình mà sắm rất nhiều vai. Khi đến Tần Hoài thì làm Đỗ Mục. Khi đến Linh Nham thì làm Ngô vương, giờ đến Thạch Kiều thì làm Lưu Nguyễn. Ta kính nể công tử nên chiều ý một chút cho vui!

Hai người ngồi lại trên một tảng đá. Hương khuya của ngàn cây, ngàn hoa bỗng nhiên hội tụ về giữa hai người.

Họ rót rượu và mời nhau.

Cảnh ấy, tình ấy thật là nửa tiên, nửa tục! Có phải chăng thanh cao và tội lỗi cũng trên một thể thống như người với ta, khách với chủ, tục với tiên...

Tuyết Cừu cảm thấy bâng khuâng. Đối tượng trước mặt chàng quả là một tiên nữ không hơn kém. Vu Tĩnh thanh cao thoát tục. Chàng không dám có một cử chỉ gì có vẻ mạo phạm, nhưng nòi tình vẫn có cái nghiệp.

Trăng đã nghiêng dần mà họ chưa nói câu gì thật tự đáy lòng.

Vu Tĩnh hỏi khẽ:

- Sao công tử cứ trầm ngâm mãi thế?

Chàng đáp giọng nhỏ như hơi thở:

- Thử thời vô thanh thắng hữu thanh (không nói còn hơn nói). Cứ im lặng để lắng nghe tiếng lòng!

Đạo cô nghiêng mái tóc cho chảy qua một bên vai.

Gặp cảnh này, cả hai uống đã khá nhiều rượu.

Đạo cô bỗng nói:

- Rất tiếc, ta lớn hơn công tử đến gần mười tuổi.

Chàng nói mơ hồ:

- Tiên nữ không có tuổi! Một ngày ở cõi tiên dài bằng một năm ở cõi trần. Tính ra thì tại hạ nhiều tuổi hơn tiên cô.

Vu Tĩnh vuốt lại mái tóc, nói:

- Công tử có ý gì, ta hiểu rồi! Dù sao đêm nay công tử vẫn là khách của ta, rồi ngày mai công tử lại là khách của kẻ khác. Đã chiều thì chiều cho trót. Cho phép công tử được tự do!

Tiên cô vì đã thấm rượu tiên, nên mới... mở lời mời gọi!

Nhưng Tuyết Cừu xưa nay vốn nhút nhát. Chàng chỉ hay có tính nghịch của trẻ thơ, còn chuyện... của người lớn thì dường như chưa biết, hoặc không dám.

Tuyết Cừu ngồi im như pho tượng.

Vu Tĩnh chớp mắt ghẹo:

- Khách chỉ có tính lãng mạn chứ không có thói đa tình. Có lẽ vì tiên cô ngay từ lúc đầu đã quá nghiêm!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là kẻ lấm bụi trần. Còn tiên cô là bậc thanh cao thánh thiện. Tiên cô đã chiều đến nước này là quá đáng lắm rồi. Còn... gì khác nữa, tại hạ không dám.

Nàng nói:

- Ngày sau công tử có lại Thạch Kiều tuyền chưa chắc còn có ta!

Nàng nói như vậy là quá rõ rồi, mà Tuyết Cừu vẫn như một... quân tử trúc.

Hắn bất động như cục đá...

Vu Tĩnh cứ chúm chím cười...

Trăng khuyết cuối rừng và rượu cũng cạn.

Tiên cô nói một lời gởi theo gió theo trăng:

- Hỡi ơi! Khách tiên có ý về thăm... tục. Tục khách không ngờ có ý tiên. Đi ngược chiều trên cùng một con đường mà vẫn không gặp nhau.

Vì sao Mai ở phương Đông sáng rực rỡ, Vu Tĩnh thở dài như tiếc nuối. Nàng đứng lên nói:

- Ta trở lại thôi! Công tử! Làm tiên nữ ở Đào Nguyên thế này, ngàn năm sau nhân thế không còn ai dám làm tiên nữ nữa!

Tuyết Cừu lầm lủi bước đi bên cạnh nàng.

Về đến nơi, chàng để nguyên áo quần vậy, nằm trên đống lá mà đánh giấc, mặc cho đạo cô Vu Tĩnh chống cằm suy tư...

Vu Tĩnh nhìn chàng nằm với giấc ngủ như trẻ thơ, hồn nhiên và thoải mái, nàng cảm thấy thương thương sao ấy, nên lấy tấm chăn của mình phủ lên người chàng, rồi nằm ghé một bên mà bỏ trống chiếc chõng...

o O o

Tuyết Cừu mở mắt ra thấy người nằm bên ngoài chăn là Vu Tĩnh. Đạo cô đang nhìn chàng vẫn với một nụ cười cố hữu, nàng dịu dàng nói:

- Công tử có ngon giấc không?

Tuyết Cừu nói:

- Vân Dịch của tiên cô làm tại hạ ngủ thật ngon. Không ngờ đêm nay tại hạ quấy phiền...

Nàng cười nhẹ, hỏi:

- Bao giờ công tử tại đăng trình?

Chàng đáp lửng lơ:

- Tại hạ định đi ngay bây giờ!

Cả hai cùng ngồi dậy nhìn nhau.

Mắt của Vu Tĩnh thoáng lộ nét buồn. Nàng đem mấy trái cây rừng ra điểm tâm, nói:

- Đây là lê lý đào, dù không được... tiên lắm nhưng ở những nơi khác không có. Mời công tử dùng!

Tuyết Cừu ăn xong, hỏi:

- Thanh cao và thú vị! Ước gì lần sao trở lại đây, gặp tiên cô lần nữa thì hay biết bao nhiêu!

Nàng cười mát:

- Phước bất trùng lai. Dịp may ít khi đến hai lần liên tiếp!

Trời rạng như nhan sắc của nàng. Bây giờ Tuyết Cừu mới thấy nàng đẹp thật sự. Cũng môi son, da tuyết, mày cong hình bán nguyệt, mắt lặng lờ và sáng như trăng thu...

Tuyết Cừu vội ngồi định tâm.

Vu Tĩnh khép cửa cho tối lại, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh...

Họ đưa tâm hồn họ vào chốn hoang đường.

Có tiếng gõ cửa, Tuyết Cừu bật người dậy. Chàng lắng tai nghe. Vu Tĩnh bước lại mở.

Đứng sừng sững trước cửa là một nhân vật cổ quái, Phi Long kiếm khách. Ông ta là người đang giúp việc cho Trường Thủ thư sinh.

Phi Long kiếm khách quắc mắt nhìn hai người.

Lão nói như gằn:

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi tài cán bao nhiêu mà khiêu khích ta?

Tuyết Cừu chưa kịp nói, Vu Tĩnh đã nói:

- Vậy là kiếm khách đã bị Trường Thủ thư sinh chơi xỏ rồi! Thư sinh có ý mượn đao giết người.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ vốn có cảm tình với Song Long kiếm khách. Cù Long kiếm khách tại hạ vừa gặp ở bến Tần Hoài. Gặp Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh, tại hạ nhờ ông ta gởi lời thăm, mà gọi là khiêu khích thì hơi oan cho tại hạ quá.

Lão đứng ngẩn ngừ một hồi, lòng bán tín bán nghi.

Tuyết Cừu nói:

- Tiền bối là bậc thao lược, là một chân quân tử, vì tấm lòng bộc trực mà để cho Bạch Đầu Trường Thủ lợi dụng. Nghĩ mà thương cho Cù Long kiếm khách vì một lời hứa không đâu mà phải thủ tín để đến nỗi mất đi một người bạn có tài.

Phi Long nói:

- Dù sao ta đã đến đây rồi, phải nói chuyện với ngươi trước, coi thử khoảng thời gian qua võ công ngươi đến đâu mà dám khua múa trên chốn giang hồ!

Tuyết Cừu nói:

- Xin tiền bối đừng thử! Bất kỳ người nào có ôn luyện võ học không tiến mau thì cũng tiến chậm. Vãn bối chưa hề dám đắc tội với tiền bối.

Mặc cho chàng nói, lão đánh ra một chưởng xé gió, sức mạnh đến ngàn cân. Tuyết Cừu không tránh né, chàng ngang nhiên vận chưởng đỡ.

Chàng vận đến bảy thành. Chưởng lực hai bên gặp nhau... Phát ra tiếng động liên hồi.

Tuyết Cừu lảo đảo muốn thối lui.

Phi Long kiếm khách nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên.

Lão lại tiếp tục công, Lã Tuyết Cừu tiếp tục đỡ.

Lần này Tuyết Cừu vận đến chín thành công lực. Chung quanh im lặng, nhường cho tiếng động của chưởng nổi lên.

Phi Long thối lui một bước. Qua hai chưởng, sự thắng bại đã rõ.

Lão thiểu não nói:

- Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng, trần thế kim nhân quán cổ nhân (Trường Giang sông sau xô sóng trước, cõi đời người nay hơn người xưa), Ta đã già rồi!

Lão buồn bã quay mình bỏ đi.

Tuyết Cừu và Vu Tĩnh chạy theo nói:

- Mời tiền bối quay lại dùng bát nước!

Lão lắc đầu nói:

- Ta không về Giang Nam phủ nữa! Thôi, các ngươi cứ tự nhiên. Con bé đạo cô có tư chất thông minh, ngươi khá nên truyền cho nó một ít tuyệt chiêu. Ngày sau nó sẽ giúp ngươi rất nhiều việc.

Vu Tĩnh cúi đầu. Tuyết Cừu nói:

- Sở học của vãn bối chưa đáng làm đệ tử của đạo cô, đâu dám có thái độ cuồng ngạo đó. Tiền bối nên về với Cù Long kiếm khách. Song Long hợp tác nhau, chắc chắn thiên hạ sẽ thái bình.

Phi Long kiếm khách đi khuất rồi, Tuyết Cừu và Vu Tĩnh mới quay vào.

Vu Tinh nói:

- Nếu công tử không có chuyện gì vội lắm xin lưu lại đây mấy hôm để dạy thêm cho ta ít nhiều thức.

Tuyết Cừu cười khổ:

- Vì cao hứng mà Phi Long kiếm khách nói vậy, chứ sức học của Tiên cô rất sâu dày. Riêng bộ Huỳnh Đình kinh đã giúp nhiều bậc chân nhân lắm. Tại hạ chỉ là tên võ biền, học chưa tới nơi chốn, xin tiên cô hiểu giùm!

Vu Tĩnh thoáng nét ưu tư, nàng nói:

- Ta cũng biết rằng công tử không đáp ứng. Lời Phi Long nói vậy, nếu ta không hỏi thì công tử nói rằng ta làm cao, mà hỏi thì rất tội cho ta.

Tuyết Cừu thật khó xử. Võ công thì chàng đến chỗ Lôi hỏa thuần thanh, nhưng kiến văn thì chưa tới đâu. Hơn nữa, việc sông hồ càng lúc càng dẫy đầy, làm sao dừng chân lâu được. Tuyết Cừu phân vân.

Vu Tĩnh mỉm cười:

- Thôi! Ta không học đâu, đừng bận tâm! Ý công tử cũng muốn dạy ta, nhưng ngại chức "sư phụ" phải không?

Sư phụ bất đắc dĩ nói:

- Tiên cô đừng gọi tại hạ một danh xưng khác. Tại hạ truyền tâm pháp thượng thừa cho tiên cô về ma chiêu và quỷ thức. Tiên cô là bậc thông thái, nắm lấy phương pháp trong vòng vài giờ là xong. Sau đó tự luyện lấy.

Chàng đứng diễn bộ. Diễn đến đâu chàng nói bí quyết đến đó.

Qua hai lần diễn, Vu Tĩnh diễn lại không ngập ngừng.

Nàng diễn lại một lần nữa, phổ chân lực vào đó bỗng nhiên đạo cô trở thành một cao thủ trong làng Ma chiêu Quỷ thức.

Cả hai cùng sung sướng.

Tuyết Cừu nói:

- Chưa từng thấy ai thông minh như tiên cô. Tại hạ kính phục vô cùng.

Diễn qua một vài lần nữa, thầy và trò không còn khoảng cách về nghệ thuật, chỉ có cách chăng là ở công lực mà thôi.

Kế tiếp, Tuyết Cừu cho nàng uống ba loại thần dược và điều công. Sau đó, chàng dạy tiếp tới Hình kinh.

Qua chiêu thứ bảy, Vu Tĩnh phát giác Tuyết Cừu nhận định sai về sự liên tục giữa hai chiêu này.

Vu Tĩnh nói:

- Công tử đánh như thế sẽ có một khoảng trống thừa giữa hai chiêu, hơi thở và chân khí sẽ không liên tục. Uy lực của nó sẽ không phát huy đúng mức.

Nàng thế vào khoảng trống đó bằng một chiêu phụ gọi là Kiều Chiêu.

Tuyết Cừu diễn lại thấy liên tục như một dòng sông, và uy lực phát huy tột bực.

Tuyết Cừu thích chí quá, bồng nàng tung hứng mấy lần, nói:

- Hảo tiên nữ! Hảo tiên nữ!

Nhân lúc cao hứng, nàng luyện luôn hết chiêu thứ mười hai ngay trong đêm đó.

Nàng diễn lại nhiều lần thật thuần thục.

Tuyết Cừu lại trao thuốc cho nàng rồi nói:

- Tiên cô quả là tiên cô! Tại hạ luyện mười hai chiêu đó phải mất mười mấy ngày. Bây giờ tới ba chiêu sau cùng, có nhiều rắc rối.

Vu Tĩnh nói:

- Với đà này, ba chiêu sau cùng sẽ chia làm hai cách. Nếu đi theo nhâm mạch phải luyện cho nam, mà theo đốc mạch phải luyện cho nữ. Và nếu phải như vậy, thì chiêu cuối cùng là chiêu khởi đầu kéo mãi đến chiêu đầu tiên, tức là chiêu cuối cùng. Công tử diễn qua đốc mạch ta xem.

Tuyết Cừu sững sờ như kẻ mất hồn. Vì đạo cô đã hình dung một cách thông suốt. Chàng nói lừ đừ:

- Luyện ba chiêu sau này phải khỏa thân, tiên cô ơi. Tại hạ diễn qua thì không sao. Còn tiên cô luyện thì phải thoát y, chứ không thì tẩu hỏa nhập ma ngay.

Chàng nói xong diễn qua ba chiêu trong đốc mạch.

Vu Tĩnh nghiệm qua rồi nói:

- Nếu một nam một nữ song luyện thì nhâm đốc là tương xung cũng là tương cứu chắc chắn phải thoát y. Còn đơn luyện thì không cần thiết. Vì muốn luyện nhanh phải cần đến điều đó, còn luyện từ từ thì không cần.

Tuyết Cừu diễn qua ba chiêu ấy hai lượt.

Nàng luyện qua nghe khí huyết trong người khó chịu, nàng thất kinh dừng lại, nói:

- Lạ! Có lẽ vì không phải điều chỉnh thân nhiệt, mà là thoát y để điều chỉnh các cân mạch. Vậy thì không còn cách nào để tránh né. Công tử diễn qua đốc mạch rồi, bây giờ hãy diễn tới nhâm mạch cho ta xem.

Tuyết Cừu lại diễn qua ba chiêu của nhâm mạch, là ba chiêu ruột của chàng.

Chàng diễn qua vài lượt, Vu Tĩnh thạo ngay.

Nàng nói:

- Mười lăm chiêu này quả là thuận nghịch bí công. Có thể gọi là Hình kinh thuận nghịch thập ngũ sát chiêu. Nếu nói ngắn hơn là Thuận Nghịch công phu. Công tử hãy đi ra ngoài dạo chơi, tự ta luyện nó trong vài khắc là xong.

Tuyết Cừu nói:

- Đi ra ngoài là phải đi ra ngoài rồi. Nhưng tại hạ muốn ở lại xem Tiên cô có giảm tăng điều gì mới lạ không, hoặc có chỗ nào sai không để kịp thời bổ túc.

Vu Tĩnh đỏ mặt:

- Nếu công tử không đi, ta không luyện vậy!

Tuyết Cừu không biết làm sao đành phải bước ra.

Nàng hăm hở luyện qua các chiêu thức đó trong điều kiện thoải mái nhất.

Thời gian không lâu lắm, nàng gọi Tuyết Cừu vào nói:

- Công tử xem ta diễn qua môn Thuận Nghịch công này!

Nàng nói xong, diễn lại từ chiêu cuối tới chiêu đầu không một chút lúng túng. Uy khí tuôn ra trùng trùng điệp điệp. Có thể nói, nghịch chiêu còn lợi hại hơn cả thuận chiêu.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không đủ tài trí để theo kịp tiên cô.

Chàng bắt chước theo nàng mà luyện, đột nhiên cơ thể tự động tăng lực một cách bất ngờ.

Công lực đó không cần phải vận công nữa. Gặp đấu thủ cao thì công lực của chàng cao, đấu thủ kém thì công lực của chàng kém.

Đó là một thành tựu chưa từng thấy.

Tuyết Cừu luyện thật thuần thục rồi cứ đứng xớ rớ ở đó mãi.

Chỉ mới qua một đêm mà có sự thay đổi to lớn như vậy cho cả hai.

Trời bên ngoài vẫn chưa sáng. Cả hai không biết làm gì cho hết đêm.

Vu Tĩnh hỏi:

- Công tử còn muốn dạy ta thêm gì nữa chăng?

Tuyết Cừu nói:

- Những môn công phu thượng thừa, tiên cô đã lãnh hội hết rồi. Còn đến việc mình nhẹ hay mạnh, tim trong thân vững hay không là phần tâm thức của mỗi người.

Tuyết Cừu thu xếp hành trang lại đâu đó, rồi nói:

- Tại hạ đành bái biệt tiên cô. Nếu còn Vân Dịch xin cho một bình là tuyệt nhất.

Nàng cười mà nước mắt rươm rướm:

- Rượu đó cho tạm là Vân Dịch, còn Ngọc thư đâu lấy gì làm Ngọc thư để trao đổi cho công tử đây nhỉ? Ờ, ờ. Nhưng mà không được. Thôi vậy!

Nàng lấy hồ rượu cũ chiết rượu vào đó rồi buộc vào hông chàng như một tửu khách không bằng.

Tuyết Cừu hỏi:

- Thạch Kiều tuyền chạy từ đâu và về đâu?

Nàng nói:

- Đi về phía Tây bốn dặm đến một ngọn núi, con suối đó chấm dứt. Đi về Đông năm dặm, suối gặp sông cái.

Tuyết Cừu lại hỏi:

- Ngọn núi ấy cách Vân Mộng bao xa?

Nàng nói:

- Bên kia núi là đầm Vân Mộng, Tây bắc của Vân Mộng có suối Mộng Tuyền.

Tiên nữ đưa khách tục ngược về hướng Tây do theo Thạch Kiều mà đi.

Người đưa ngược nước chảy xuôi.

Vậy mà nước mắt tiên cô vẫn dạt dào...

Chương 30 - Thủy Đường cung bị phá vỡ

Đầm Vân Mộng hôm nay phong cảnh thật đìu hiu...

Trong lịch sử, nơi này xưa kia nhà vua nào đó đã ngược đãi một bậc anh tài. Gần bốn trăm năm sử của triều đại đó vẫn còn hoen vết máu chiến công.

Nhìn mặt nước đầm, Lã Tuyết Cừu rùng mình.

Một vài xóm chài nằm rải rác bên bờ đầm.

Tuyết Cừu chạnh nhớ tới Mộc Thúy Hương. Cô bé ấy bây giờ đã đi theo Bạch cốc chủ, nhưng chắc lòng nàng buồn hắt hiu với cái thuở ban đầu. Tuyết Cừu vào một cái quán gần đó. Chàng gọi thức ăn toàn tôm và cá để nhớ nơi Hồ Ngọc thuở nào.

Quán thưa khách, chàng ngồi một mình với sự lạnh lùng nơi góc cuối phòng.

Cô bán quán bước ra, đưa mắt đen lay láy nhìn chàng, hỏi:

- Công tử chỉ dùng vậy thôi sao? Quán tiểu nữ cũng có một vài loại rượu uống khá lắm.

Chàng nói:

- Cho tại hạ... Thục bính (bánh nướng).

- Có ngay! Rượu không?

Chàng lắc đầu có vẻ mỏi mệt.

Nàng đi. Một lát đem bánh ra, kèm thêm một bầu rượu nhỏ.

Tuyết Cừu ngạc nhiên, hỏi:

- Tại hạ đâu có gọi rượu?

Nàng mỉm cười nói:

- Thấy công tử có đeo hồ rượu, vậy mà vào quán không gọi rượu, thấy nó thiếu thiếu sao đó. Rượu uống được lắm, mời công tử dùng tự nhiên!

Dưới mắt chàng, cô chủ quán chẳng qua là một thôn nữ duyên dáng bặt thiệp. Chàng cảm thấy hay hay.

Tuyết Cừu nói:

- Cảm ơn cô nương! Tại hạ muốn gọi rượu nhưng lại không đủ tiền.

Nàng nói:

- Được mà! Thỉnh thoảng cũng có một vài viễn khách lỡ đường, nhưng rồi sau đó họ ghé lại. Công tử đi về đâu?

Chàng kiếm cách nói:

- Tìm vị sư muội lưu lạc, nay biết tin đang ở bên Mộng Tuyền.

Nàng hơi sáng mắt lên một chút, nói:

- Nơi ấy đâu có nhà? Chỉ còn một vài lâu đài hoang cổ. Cách đó vài dặm về phía dưới này, cũng có một vài xóm chài. Hay là công tử nghe tin không chính xác chăng?

Tuyết Cừu nói:

- Để tại hạ đến xóm chài đó hỏi thăm thử.

Chàng ăn uống bình thản thong dong như không có chuyện gì rấp rút.

Trong lúc đó có hai gã đại hán mặc y phục đỏ như máu, lưng đeo trường kiếm, mặt sắc lạnh, mắt chói ngời, bước vào quán ngồi góc phòng bên kia. Hai gã ấy đưa mắt quan sát chung quanh. Cuối cùng, ánh mắt ấy đọng lại nơi Tuyết Cừu.

Cô chủ quán chạy tới. Họ nói với nhau gì đó rồi nàng chạy ra sau bếp. Một lát sau, cô khác mang thức ăn và thức uống ra cho hai gã.

Tuyết Cừu ăn uống chưa xong, thì hai người kia đã đi rồi. Dường như họ có vẻ hối hả lắm. Tuyết Cừu tính tiền, kể cả tiền rượu, xong rồi lại đi.

Mặt nước hồ cũng vẫn cao. Vài đợt sóng nhẹ vẫn vỗ bì bõm...

Tuyết Cừu vẫn đi dọc theo bờ đầm mà lòng trầm tư.

Phía trước có một toán người, mặc y phục theo hai kiểu khác nhau. Một nửa trong số mặc y phục màu nước biển, nửa còn lại y phục màu đỏ. Cả bọn nhắm hướng Tuyết Cừu đi tới.

Tuyết Cừu có để ý đến họ nhưng không bận tâm.

Những kẻ kia đón đường... Tiểu Sát Tinh!

Chàng thấy trong bọn chỉ có hai thiếu nữ và sáu chàng trai. Hai cô mặc y phục một xanh một đỏ.

Tuyết Cừu dừng lại với đôi mắt thật xa vắng.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn chàng chăm chăm rồi lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đi Mộng Tuyền đấy chứ?

Tuyết Cừu hỏi lại:

- Có gì lạ không?

Nàng gằn giọng:

- Báo danh đi!

Tuyết Cừu nói:

- Rõ là quý vị muốn gây sự. Quý vị báo danh đi!

Thiếu nữ áo đỏ đánh thốc ra một đường kiếm rồi nói:

- Thủy Đường cung! Huyết Trì Cấp Phong Kiếm Sĩ.

Tuyết Cừu thản nhiên nói:

- Quý vị mở lối cho tại hạ đi!

Thiếu nữ áo đỏ khoát tay một cái, tám tay kiếm phối hợp nhau vây phủ lấy chàng.

Tuyết Cừu vẫn bình thản nói:

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, có ý đi gặp Huyết Trì Thánh Nữ để đàm đạo một vài việc thuộc về giang hồ, chứ không có ý giết người. Xin chư vị hiểu giùm, để tránh sự đáng tiếc xảy ra!

Chàng nói chưa dứt lời, kiếm trận đã chuyển động. Lã Tuyết Cừu bắn vụt thân ảnh lên không mà thoát ra ngoài trận, đứng xa xa.

Tám người ngơ ngác nhìn nhau... Và đằng xa kia thấy Tuyết Cừu đang thong thả đi. Họ lại nhìn nhau một lần nữa.

Gã áo đỏ mặt lạnh gặp ở quán, cau mày nói:

- Tiểu Sát Tinh sắp thành Phật rồi. Dẫu có ngàn người cũng không chặn được. Đừng liều lĩnh!

Thiếu nữ áo đỏ nói:

- Lấy cái chết mà đền ơn cho Cung chủ!

Nàng nói xong vọt người tới và cả bọn vọt theo.

Tuyết Cừu đừng lại nói:

- Cây muốn lặng mà gió không ngừng. Võ lâm có mối thù đã giết song thân tại hạ, nhưng người xúi giục là Đông Hải Thần Quân. Tiếp tay cho Đông Hải Thần Quân đến hai trăm cao thủ. Bản huyết cừu đã có tên những kẻ đó. Chư vị với tại hạ không ân oán với nhau. Ta không nên dây vào huyết nghiệp!

Thiếu nữ áo đỏ nói:

- Lã Tuyết Cừu! Thủy Đường cung không phải để ai muốn đến thì đến. Nếu ngươi không lui lại, chúng ta chỉ có huyết chiến mà thôi.

Tuyết Cừu hỏi:

- Tại hạ muốn gặp Thánh nữ thì phải làm sao?

Cô ta đáp:

- Không ai được quyền gặp Thánh nữ cả. Người là bậc băng cơ ngọc cốt mà lại gặp một tên khát máu như ngươi sao?

Tuyết Cừu giận lắm, nhưng chàng vẫn ngửa mặt lên nhìn trời.

Hồi lâu, chàng phân giải:

- Chư vị! Nếu tại hạ muốn đổ máu thì tại kiếm trận khi nãy đã có sự đổ máu rồi. Vì tại hạ muốn gặp Thánh nữ nên không thể có chuyện đổ máu được. Chư vị báo với Thánh nữ, nếu Thánh nữ tiếp thì không sao, không tiếp, chúng ta mới tính sau.

Thiếu nữ áo đỏ khoát tay ra lệnh:

- Sát!

Tuyết Cừu vỗ kiếm chớp người lên... Nhiều tiếng rắc rắc nghe rõ, một vài tiếng ối đau đớn.

Xong cái chớp người đó, nữ Huyết Trì Cấp Phong Kiếm Sĩ, tức thiếu nữ áo đỏ ngã ra, nơi cổ nàng phụt ra một tia máu, một vài người khác cũng bị như vậy nhưng nhẹ hơn. Và một nửa số kiếm bị gãy.

Tuyết Cừu nói:

- Ai không sợ chết thì bước tới!

Bọn chúng dạt ra.

Tuyết Cừu đi tới.

Chừng một giờ sau chàng lại thấy một đám người áo xanh, cầm đầu là một lão bà tóc trắng phau, tay cầm gậy. Còn những người kia thì kiếm đã cầm tay. Họ dàn hàng ngang đón đầu chàng.

Đi tới nơi, Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu! Tại hạ không muốn gây lưu huyết, xin đừng ép!

Lão bà múa gậy nói:

- Thủy Đường cung không hề gây hấn với ngươi, sao ngươi quyết tới đây gây sự! Hôm nay nếu ngươi bước tới một bước nữa, đôi bên sẽ có kẻ chết người sống.

Tuyết Cừu nói:

- Vậy phiền lão bà hãy thông báo cho Thánh nữ hẹn nơi gặp và giờ gặp.

Lão bà vút gậy lên, nói:

- Không ai có quyền gặp Thánh nữ cả?

Vẫn cái giọng cổ điển ấy.

Tuyết Cừu vẫn ngửa mặt lên trời.

Có người biết ý nói:

- Hắn sắp giết người rồi đó! Chuẩn bị!

Có vài người sợ quá xoay mình bỏ chạy.

Tuyết Cừu cảm thấy thương cho đám sinh linh ấy. Chàng nói:

- Nếu lão bà cứ khăng khăng như vậy thì sự đổ máu không thể tránh!

Lão bà thấy cánh mình tự động thoái lui, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Bà hươi gậy nói:

- Ta là nhũ mẫu của Thánh nữ, hôm nay sẽ tử chiến với ngươi. Hãy giết ta mới gặp Thánh nữ sau!

Tuyết Cừu nghe bà xưng nhũ mẫu của Thánh nữ bỗng bồi hồi nhớ đến Từ nhũ mẫu. Chàng đã đặt tay vào đốc kiếm, bắt buộc phải rút tay về, nói:

- Sao nhũ mẫu quá khắt khe như vậy? Vì sao Thánh nữ lại tránh không gặp người đời? Tại hạ cho rằng sự gặp gỡ giữa tại hạ và Thánh nữ thì võ lâm sẽ bớt đi những cuộc đổ máu. Xin nhũ mẫu hãy cân nhắc kỹ lưỡng quyết định này.

Thấy Tuyết Cừu trở lại với giọng ôn ấm, bà cũng thấy dịu đi sự gắt gỏng. Nhũ mẫu nói:

- Đó là quyết định của Thánh nữ, không phải quyết định của ta.

Tuyết Cừu không nói nữa, quay người bỏ đi ngược lại. Ngang qua chỗ đấu khi nãy, Tuyết Cừu thấy thiếu nữ áo đỏ bị thương nặng khi nãy vẫn nằm đó, chưa biết sống chết thế nào. Chàng chửi:

- Ai bảo Thủy Đường cung tổ chức nghiêm minh? Bọn chúng sống chỉ biết nịnh trên nạt dưới. Đồng bọn của chúng sống chết mặc kệ.

Chàng bước lại xem thương thế thiếu nữ áo đỏ như thế nào. Máu cô ta ra quá nhiều và đã đông khô ở cổ.

Hơi thở yếu ớt, thều thào như ngọn đến trước gió.

Tuyết Cừu muốn bỏ đi, nhưng lòng lại không nỡ. Giết người rồi lại cứu người!

Trời bây giờ đã sẩm tối. Chàng ngồi xuống cho nàng uống Công lực thần thủy và Cải tử hoàn sinh. Xong, chàng lau sạch máu trên người và tự tay chàng lấy y phục của mình thay cho nàng. Cái y phục màu máu kia chàng ném xuống đầm. Chàng làm việc rất trang trọng. Tuyết Cừu vận chân lực truyền vào người nàng...

Thuốc và chân lực thấm vào cơ thể, lát sau nàng hồi tỉnh. Nàng trở mình và rên...

Thấy trời tối, không có ai chung quanh ngoài một người đang ngồi bên nàng.

Thiếu nữ áo đỏ định thần nhìn kỹ thì ra là... Lã Tuyết Cừu.

Nàng toan lên tiếng, Tuyết Cừu nói:

- Cô nương vận công một chút cho ổn! Tại hạ đi tới gần Mộng Tuyền, nhiều người ra chặn, sợ phải giết nhiều người nên đành quay lại. Đến đây thấy cô nương nằm trên vũng máu...

Nàng hỏi:

- Ngươi cứu ta?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ và cô nương có thù oán gì?

Ánh sáng vẫn còn lờ mờ, nàng nhìn lại áo mình đang mặc, và nhất là trong người nàng có một biển công lực khoảng hơn năm mươi năm.

Nàng hỏi:

- Ngươi thay y phục cho ta?

Chàng nói:

- Không thể mặc đồ máu được.

Nàng nói:

- Ta cảm ơn ngươi, nhưng ta không muốn sống!

Nàng nói xong rồi đi xăm xăm về phía vực đầm. Vực sâu chừng bốn năm trượng và nước nơi này cũng rất sâu, lại có nhiều đá.

Tuyết Cừu đứng nhìn nàng đi. Chàng tự hỏi:

- "Chả lý chỉ vì ta thay y phục cho nàng mà nàng tự tử. Hay là nàng sợ mang ơn ta?"

Tuyết Cừu lòng lạnh như băng, không muốn đến nơi đó làm gì. Chàng đứng ngơ ngẩn, một phần vì nghĩ đến số phận của cô gái Thủy cung, một phần nghĩ cách đột nhập vào Thủy cung. Chắc chắn rằng đêm nay họ sẽ canh phòng cẩn mật.

Rất lâu, chàng lại bước về phía vực. Bỗng chàng thấy bên đó có một người chạy sang. Tuyết Cừu đứng lại.

Người chạy đến là thiếu nữ nạn nhân khi chiều. Nàng nhìn tận mặt chàng, rồi nói:

- Lã Tuyết Cừu!

Chàng im lặng nhìn nàng.

Thiếu nữ mình mẩy ướt sũng, tức là nàng đã nhảy xuống vực rồi, nhào tới ôm lấy chàng...

Phản ứng tự nhiên là chàng đưa tay choàng nhẹ qua vai nàng.

Họ im lặng.

Nàng vẫn trong tư thế đó, nói:

- Tiểu muội nhảy xuống, nhưng đột nhiên thấy thân thể mình nhẹ như chiếc lá, mặc dù tiểu muội không đề khí. Khi rớt xuống nước lại không chìm, mới biết rằng công tử trút rất nhiều công lực vào mình tiểu muội và mình vẫn còn thơm ngan ngát mùi thuốc. Nếu tiểu muội chết đi là phụ lòng công tử, nên mới đến đây tìm công tử mà xin lỗi.

Nàng nói rồi buông chàng ra.

Tuyết Cừu hỏi:

- Bây giờ cô nương đi đâu?

Nàng nói:

- Từ nhỏ sống với Huyết Trì đại nương, bây giờ biết đi đâu? Đa phần nơi ấy là trẻ mồ côi, đại nương đem về nuôi từ nhỏ. Bất ngờ đại nương bị bạo bệnh nằm liệt, và Thánh nữ con gái bà lên thay.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Nghe nói Huyết Trì đại nương tạ thế rồi?

Nàng nói:

- Chưa chết mà cũng như chết rồi. Thân hình bà chỉ còn là một bộ xương. Hôn mê, không ăn uống, chỉ uống nước cháo hay sữa. Không hỏi nói gì cả. Thánh nữ lẫn Thần nữ cho người mời không biết bao nhiêu danh y, nhưng vô hiệu.

Chàng biết Huyết Trì đại nương không phải là người độc ác, lại có công nuôi dưỡng nhiều người. Cứu bà, không chừng võ lâm bớt đi sự đổ máu. Chàng suy nghĩ thật lâu rồi mới quyết định.

Tuyết Cừu nói:

- Nếu tại hạ tới trễ chừng một khắc nữa thì cô nương đã mệnh chung rồi. Chứng của đại nương, tại hạ chữa được.

Thiếu nữ nghe nói, hai tay nắm chặt Lã Tuyết Cừu:

- Vậy đại ca nên chữa giùm cho đại nương. Ơn ấy, toàn thể Thủy Đường cung đều ghi xương khắc cốt.

Tuyết Cừu gật đầu, nói:

- Ai tiến cử cho tại hạ đây?

Nàng nói:

- Tiểu muội!

Nàng nói xong, kéo Tuyết Cừu đi liền.

Tuyết Cừu hỏi:

- Hiện giờ đại nương nằm tại đâu?

Nàng nói:

- Huyết Viên, bên cạnh Thủy Đường cung!

Tuyết Cừu bỗng nói:

- Những là Huyết Trì, Huyết Viên, Huyết Y nghe rợn mình làm sao ấy. Tại sao không thay những tên ấy cho nhẹ nhàng. Đêm nay họ đề phòng tại hạ một cách cẩn mật. Chúng ta đi đêm lại đó có nguy hiểm chăng?

Thiếu nữ đáp:

- Có tiểu muội không lo gì!

Hai người theo đường tắt mà đi. Một hồi, từ trên ngọn cây có mấy bóng người nhảy xuống, chận họ lại, hỏi:

- Ai đó?

Thiếu nữ nói:

- Đội thượng Cấp Phong Kiếm Sĩ Tô Túy Lan!

Tên kia nói:

- Nghe nói Tô đội trưởng đã chết rồi kia mà? Đội trưởng đi với ai?

Tuyết Cừu nói:

- Sống trong một đoàn thể mà không biết yêu thương nương tựa. Đội trưởng bị thương mà kẻ thuộc hạ không mang bệnh nhân để cứu chữa, chỉ biết nghĩ đến cái lợi của mình mà thôi. Đội trưởng của các ngươi làm sao mà chết được.

Hắn hỏi:

- Các hạ là ai?

Tô Túy Lan nói:

- Đây là vị lương y người đã cứu ta sống. Ta mời lương y về cho Thánh nữ.

Người kia đánh lửa lên soi mặt, chợt hắn rút kiếm ra đánh soạt. Hắn trầm giọng nói:

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Ngay tức khắc nhiều người kéo đến rất đông. Họ vây chặt lấy hai người.

Tuyết Cừu nói với Túy Lan:

- Thường cái đám thủ hạ là vậy, võ công càng kém lại càng ích kỷ, phách lối và nhất là hồ đồ!

Túy Lan nói lớn:

- Ta là Tô Túy Lan đây. Chư vị đừng hồ đồ! Người này là Lã Tuyết Cừu nhưng là một y sư, đến đây để cứu đại nương. Ai cản trở việc này sẽ chịu trách nhiệm.

Một người đứng ra nói:

- Ta nhận trách nhiệm trực tiếp của Thánh nữ gặp Lã Tuyết Cừu ở nơi nào là cũng phải hạ sát. Mời đội trưởng bước về phía Thủy Đường cung!

Tô Túy Lan tiến ra nói:

- Các vị không nên động thủ, chờ ta vào bẩm với Thánh nữ. Ta là người đã bị Tiểu Sát Tinh đánh trọng thương, quý vị bỏ ta mà đi, trong khi đó, Tiểu Sát Tinh trở lại cứu ta. Chờ đó!

Nàng quay sang dặn Lã Tuyết Cừu:

- Vạn nhất có động thủ, xin công tử đừng sát hại họ.

Tô Túy Lan đi rồi, tên cầm đầu đám người này nói:

- Đối diện với kẻ đại thù mà không hạ thủ đó là vi phạm môn qui.

Qua ánh đuốc, Tuyết Cừu nhìn thấy tên vừa nói đó là tên đại hán mũi két.

Tuyết Cừu đứng im lặng một cách lạnh lùng.

Đại hán mũi két bước tới, hắn đưa kiếm lên. Các tên kia rút kiếm ra nhưng vẫn đứng xa xa…

Tên đại hán phóng người lên đâm tới Lã Tuyết Cừu, chàng không rõ là chiêu thức gì.

Tuyết Cừu đưa hai ngón tay kẹp lấy kiếm hắn. Hắn cố gắng hết sức mà cũng không lấy được kiếm ra.

Tuyết Cừu nhủi kiếm về phía hắn một cái, hắn té lăn mấy vòng. Chàng đứng khoanh tay nhìn.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ đã nói rồi, không muốn giết người. Các vị muốn lập công cho Thánh nữ, cho Thần nữ thì cũng lượng sức mình và nên đi tìm kẻ khác.

Tên mũi két bây giờ ngồi dậy được, hắn la bai bải:

- Tại sao các ngươi không tấn công một lượt, lại lấy mắt mà ngó?

Hắn chạy xăng chạy xít, xô người này đẩy người kia vào cuộc chiến.

Tuyết Cừu thấy gai con mắt. Chàng áp dụng môn Túy công, mở bầu ngậm một hớp rượu, nhắm ngay mặt hắn mà bắn ra một vòi, hắn trào máu miệng máu mũi ra…

Cả đám người Thủy Đường cung cả sợ thối lui.

Tên mũi két vừa đau vừa sợ, vừa giận, ra lệnh:

- Xạ tiễn!

Toán người bao quanh chàng rút lui ra, toán khác giương cung lắp tên... Tuyết Cừu chụp cổ tên mũi kéo dùng ma ảnh quay nhiều vòng. Những mũi tên không găm vào Tuyết Cừu mà găm vào người hắn. Chúng thấy vậy không bắn nữa.

Tô Túy Lan chạy ra nói:

- Tất cả hãy dừng tay, có lệnh của Thánh nữ đây!

Nàng đưa lá cờ đỏ ra, ai nấy sợ điếng hồn.

Tuyết Cừu ném tên mũi kéo áo đỏ xuống, xem lại hắn bị tên mà... chết rồi.

Túy Lan nói:

- Gã này thường nhật hà hiếp nịnh hót. Hôm nay hắn tự bắn lấy hắn, không trách ai được.

Tuyết Cừu khoanh tay đứng nghiêm như một vị thiên thần.

Tô Túy Lan nói:

- Thánh nữ cho mời công tử!

Tuyết Cừu cười thầm trong bụng:

- Thần nữ còn mời ta, huống gì... Thánh nữ...

Chàng đi theo Tô Túy Lan.

Đám Thủy Đường cung giải tán.

Hai người đi quanh quẩn một hồi đến một đền hoang. Trước đền có một hoa viên Không rõ hoa ở đây có màu đỏ không mà vẫn gọi là Huyết Viên.

Bỗng xuất hiện hai người, có lẽ là hai tên cận vệ cũng nên, mang kiếm từ trong đền bước ra. Một tên nói:

- Thánh nữ đang đợi hai vị bên trong.

Túy Lan đưa Tuyết Cừu vào. Chàng hỏi:

- Nghe nói Thủy Đường cung nằm dưới nước kia mà?

Túy Lan đáp:

- Đây là chỗ của đại nương tĩnh dưỡng. Huyết Trì Thánh Nữ thường ghé lại đây thăm mẫu thân.

Đến một phòng cửa đồng kín, Túy Lan gõ cửa. Nàng gõ đến lần thứ ba, bên trong mới mở cửa.

Tuyết Cừu thấy vài chục ngọn đèn lồng đỏ như máu, ánh sáng tỏa ra một màu đỏ ghê rợn.

Một thiếu nữ ngồi trên ghế cao, sắc diện tuy đẹp nhưng rất lạnh lẽo, mắt ẩn ước sát khí. Giữa sơn căn có một điểm son.

Tô Túy Lan quỳ xuống nói:

- Thuộc hạ đã đưa Lã đại phu đến.

Thánh nữ ra hiệu cho Túy Lan đứng lên.

Thánh nữ hỏi:

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi giết người không gớm tay mà vẫn làm thầy thuốc được sao?

Tuyết Cừu nói:

- Những bậc thần y đều phải biết giết người, vì đó là những người đáng giết. Cát Bình, Hoa Đà là những thầy thuốc giỏi, vậy mà vẫn muốn giết Tào Tháo thay!

Nàng lại hỏi:

- Thủy Đường cung đã làm gì xúc phạm đến ngươi mà ngươi đòi đạp nát Thủy Đường cung?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ được cô nương mời đến để chữa bệnh cho đại nương, chứ đâu phái đến đây đứng nghe sự chất vấn của cô nương?

Thị nữ mang ghế lại mời chàng ngồi.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ không vì việc riêng, mà vì việc chung. Cô nương là cánh tay mặt của Thần nữ và Vô Nhãn thư sinh. Vô Nhãn là tên bạo ngược, lại xấc xược. Bọn họ đã có những thái độ gì dĩ nhiên cô nương đã biết rồi. Thần quân và Ngũ Hoa cũng có một âm mưu. Giang Nam cũng vậy. Muốn triệt hạ Thần nữ, phải triệt hạ những vây cánh của họ trước. Tại hạ không thể không làm việc này.

Thánh nữ hỏi:

- Ngươi đã muốn vậy, thì ngươi cứu người của ta làm gì?

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương quan niệm vậy là sai rồi! Đại nương tuy rằng là cựu thuộc hạ của Thần nữ, nhưng bà là bệnh nhân, còn tại hạ là thầy thuốc. Vì vậy tại hạ cần phải cứu bà. Đó là đối tượng của y học. Còn khi đôi bên rút kiếm đấu với nhau lại là chuyện khác.

Thánh nữ chiếu cặp mắt sáng ngời nói:

- Về việc thiện ác, ta có một quan niệm rất rạch ròi. Không phải cứu người là thiện mà giết người là ác. Sự thật, lắm khi cũng ngược lại điều đó.

Tuyết Cừu nói:

- Sau khi xem bệnh coi thử có chữa được hay không, nếu chữa được thì tại hạ sẽ làm ngay. Sau đó chúng ta mới thỏa thuận vấn đề này.

Thánh nữ cười mát:

- Người ta đồn ngươi là một tên quỷ quyệt không ngoa chút nào. Làm người, ai cũng phải chết ngươi ạ. Việc chữa bệnh không có gì quan trọng đâu. Ngươi muốn ta mang ơn để sau này dễ bắt bí đó chăng? Cũng như ngươi vừa cứu Tô Túy Lan kia vậy. Nhờ ngươi cứu ả, ả mới đưa ngươi đến đây gặp ta. Tô Túy Lan đã kín đáo trả ơn cho ngươi đó.

Tuyết Cừu đứng lên nói:

- Đối với đấng sinh thành mà cô nương phóng ngôn, e hối cũng không kịp. Có ai đấng sinh thành bị bệnh mà con không chút gì xao xuyến, coi có được không? Không phải tại hạ muốn cứu người, mà đó là chức nghiệp phải làm. Giúp ai điều gì không nên luận công. Cứ công đạo mà làm, tại hạ không bắt bí ai cả.

Thánh nữ nói:

- Không phải ta không muốn cứu mẫu thân ta! Nhưng ta biết bệnh của mẫu thân ta hết chữa được rồi.

Có một điều Tuyết Cừu mới chỉ nhìn sơ qua cũng đủ thấy, từ diện mạo, kiến thức, tâm hồn... Cho đến cuộc sống thông thường hằng ngày, Thánh nữ kém xa Thần nữ, có thể kém xa Băng Kiên, Ngoạn Cô nữa là khác, và cũng khác với lời đồn đãi.

Tuyết Cừu lạnh lùng:

- Cô nương chưa phải là một y sư thì không có quyền tuyên bố về một điều gì. Nhưng tại hạ hiểu việc này rồi!

Chàng nói xong, đứng lên nói với Tô Túy Lan:

- Không phải tại hạ không hết lòng. Cô nương thấy đó, họ cần phải bảo vệ quyền lợi và địa vị của họ. Tại hạ đi!

Chàng nói xong bước ra cửa, không thèm chào Thánh nữ một lời.

Thánh nữ trầm giọng nói theo:

- Hãy đứng lại đó!

Tuyết Cừu vẫn đi và vẫn trả lời:

- Khi tại hạ muốn đi, thì dù có thiên binh vạn mã cũng không giữ được!

Có tiếng vút qua đầu một cái, Thánh nữ với bộ y phục rực đỏ như máu đứng trước mặt chàng. Thánh nữ có khinh công tuyệt cao

Tuyết Cừu lạnh lùng nhìn nàng.

Thánh nữ nói:

- Nơi đây là chốn long đàm hổ huyệt, không dễ để ai muốn đến muốn đi tùy tiện đâu.

Tuyết Cừu ngước mặt nhìn trời.

Thánh nữ vỗ tay ba tiếng, tám tên cẩm vệ áo đỏ có viền xanh tay cầm trường kiếm, từ bên trong

tiến ra bốn tên và bên ngoài tiến vào bốn tên, vây phủ lấy chàng.

Tuyết Cừu cười nhẹ:

- Chó nhà gà vườn. Cô nương sử dụng màu đỏ nên rất thích máu. Hôm nay ta nhân nhượng vì bởi ta đến lần này là để cứu người. Đừng bức bách ta!

Thánh nữ cười nhạt, nói:

- Ngươi cứu ngươi không được, còn cứu ai?

Tuyết Cừu không trả lời vẫn ung dung bước tới coi như không có đối phương.

Huyết Trì Thánh Nữ ra lệnh:

- Giết hắn đi!

Tuyết Cừu vẫn không nghe...

Trong lúc đó, Tô Túy Lan gào lên:

- Thánh nữ! Đừng hạ sát người ấy! Đừng bức bách người ấy!

Thánh nữ chua cay:

- Bởi vì người ấy là đại ân nhân của ngươi, là đại y sư của người. Ta đem hắn đến đây là để giết hắn chứ không phải để chữa bệnh.

Nàng nói vừa dứt... Tuyết Cừu đã bước qua ngưỡng cửa, tấm bửng đá ở trên sập xuống và đè lên người chàng.

Tuyết Cừu bất ngờ. Cứ tưởng họ dùng tài nghệ và binh khí đánh mình không dè tấm bửng nặng đến vạn cân sa xuống như núi sập.

Tuyết Cừu dùng đầu và hai tay đội lấy tấm bửng hàng vạn cân đó. Tấm bửng ấy rất nặng, dẫu cho đến trăm người cũng không thể chống nổi.

Tô Túy Lan tuốt kiếm, xông vào bên trong mà đội tấm bửng với chàng.

Túy Lan thấp người hơn nên đầu đội không tới nàng chỉ đưa một tay lên phụ.

Những người bên ngoài thấy thần lực của chàng như vậy cũng đều kinh khiếp. Có kẻ không dám nhìn nên phải đưa tay bịt mắt.

Tuyết Cừu muốn trườn mình mang tấm bửng bước tới nhưng giở chân không nổi.

Chàng vận Hỗn nguyên khí lấy hơi nói với Túy Lan:

- Cô nương bước ra ngoài, tại hạ không còn sức để đỡ nổi đâu.

Túy lan nói:

- Tiểu muội nguyện chết chung với công tử.

Huyết Trì Thánh Nữ ra lệnh:

- Dùng trường thương, trường kích mà giết chúng!

Bọn chúng chạy đi lấy vũ khí.

Tuyết Cừu tay mặt phối hợp với đầu đỡ tấm bửng, tay trái rút kiếm ra, tâm trí chàng chợt động niệm nhớ tới mây và lau sậy lả lướt, sau lại nhớ đến Thuận nghịch Hình kinh và Kiều chiêu...

Lúc bấy giờ chàng quên trước mắt mình đang đội bửng, và thân ảnh đang phiêu hốt lửng lơ bay về phía Thánh nữ...

Bỗng nhiên tấm bửng cũng di động đôi chút về phía trong. Một công lực cổ kim chưa từng có.

Tuyết Cừu nói với Túy Lan:

- Cô nương lui ra tận sau, tại hạ sẽ quật nó xuống.

Tô Túy Lan làm y lời, nhưng tấm bửng vẫn không chuyển động.

Có một bóng trắng thướt tha, mặt che tấm sa bay lướt vào chun qua bửng đứng đối diện với Thánh nữ, trong lúc Thánh nữ đang đứng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn nhìn kẻ đội đá này.

Thiếu nữ mới đến nói giọng thanh như chuông:

- Nếu đem thủ đoạn đó mà giết Lã Tuyết Cừu thì Thánh nữ không xứng đáng là chủ nhân của Thủy Đường cung.

Thánh nữ bây giờ mới giật mình, nhìn lại và biết người này là ai.

Nàng vội nói:

- Thuộc hạ tham kiếm Thần nữ...

Thần nữ lạnh lùng:

- Ra lệnh cho tất cả lui vào trong!

Thánh nữ làm ngay.

Thần nữ đến bên Lã Tuyết Cừu, nói:

- Ngươi đưa ta giữ và lui ra sau!

Tuyết Cừu nói:

- Thần nữ ra tận sau cùng đẩy nó lên, để tại hạ trút xuống.

Bình Thiên Thần Nữ làm theo lời chàng. Cả hai nàng vận hết sức bình sinh mà tấm bửng vẫn không lên thẳng tay.

Tuyết Cừu hét:

- Vận hỗn nguyên khí!

Bây giờ Thần nữ mới biết, nếu nàng thay cho Tuyết Cừu, thì cả hai sẽ bị bửng đè bẹp. Thần nữ vận công đem hỗn nguyên khí ra yểm trợ, bửng từ nhích lên cao, phía đầu bửng chúc đầu xuống đất.

Ba người dựng đứng tấm bửng lên. Tấm bửng vuông vức tám thước, dày ba thước. Ai thấy cũng lạnh mình.

Tuyết Cừu nói:

- Chư vị ra hết bên ngoài, để tại hạ xô bửng xuống!

Chỉ có Thần nữ và Tô Túy Lan ra mà thôi. Những người kia lui xa xa để nhìn...

Tuyết Cừu vận dụng Cự Bí thần công, gầm lên một tiếng, đẩy bửng ngã về phía trước.

Bửng ngã, làm chấn động cả một vùng rộng lớn như địa chấn. Nền đất lõm xuống sâu, bốn bức tường như lỏng đất, ngôi lâu đài kia từ từ đổ xuống...

Tuyết Cừu kịp phi thân ra ngoài.

Một đám người khá đông, kể cả Thánh nữ không biết có kịp ra cửa sau không?

Tiếng ầm ầm liên tục vang lên như thiên băng địa chấn.

Thần nữ nói:

- Cổ kim chưa có sức của một người đưa ra làm sập cả một lâu đài!

Thần nữ và mọi người ra phía sau, thì thấy Thánh nữ loi ngoi từ trong đám vôi gạch. Nàng xơ xác không ra chút gì là thánh cả.

Thần nữ hỏi:

- Đại nương đâu?

Thánh nữ nói:

- Đại nương ở bên ngôi nhà nhỏ kia!

Thần nữ hỏi:

- Cả thẩy mấy người bị chôn trong ấy?

Thánh nữ đáp:

- Trên dưới hai chục!

Thần nữ nói:

- Hãy huy động mọi người moi đống gạch vụn này ra để cứu lấy số người còn sống.

Thánh nữ nói:

- Tuân lệnh!

Nàng nói rồi toan bước đi, Thần nữ đưa tay cản lại, nói:

- Cứ đứng đây mà điều động họ!

Tô Túy Lan biết ý, lên trên nền cao mà gọi mọi người đến và truyền lệnh.

Năm bảy chục người ra sức hì hục cuốc, moi...

Thần nữ quay sang Tuyết Cừu hỏi:

- Công tử đến đây với mục đích gì?

Chàng nói:

- Tại hạ đến đây để đàm phán với họ mấy việc. Nghe nói Huyết Trì đại nương vẫn còn sống, và bà đang bệnh liệt giường. Tô Túy Lan có thỉnh cầu tại hạ tới cứu bà. Không ngờ Thánh nữ không cho cứu, mà âm mưu dùng tấm bửng này để hạ sát tại hạ.

Thánh nữ nói:

- Trước tiên ngươi tới đây với một ác ý phá nát Thủy Đường cung, đâu phải cứu người?

Tô Túy Lan đứng ra làm cuộc giải thích cặn kẽ.

Thánh nữ chợp miệng:

- Thế là ta... Hiểu lầm ý công tử!

Lã Tuyết Cừu cười mát, không nói.

Thần nữ hỏi:

- Bao nhiêu lần ta bảo Thánh nữ mời lương y tới chữa bệnh cho đại nương, sao Thánh nữ không nghe, lại đi mời những tên lang băm vô dụng? Nay Lã Tuyết Cừu là một đại y sư danh tiếng, sao Thánh nữ lại không dùng, dù Túy Lan đã hết lòng tiến cử?

Thánh nữ nói:

- Lương y danh tiếng bổn cung cũng đã dùng rồi mà không xong. Còn Lã Tuyết Cừu đến đây không phải thiện ý nên bổn cũng không nhờ y!

Thần nữ cười nhạt:

- Tình mẫu tử xem ra nhẹ hơn chức vị. Đưa Tuyết Cừu vào thăm bệnh cho đại nương!

Ba người cùng bước vào ngôi nhà lụp xụp kia. Tô Túy Lan ở bên ngoài.

Tuyết Cừu thấy một lão nương nằm trên một giường nhỏ, không người đứng bên cạnh, nhưng bên gối bà nằm có một chén thuốc còn được hai phần.

Tuyết Cừu sinh nghi lấy lên nếm thử. Xong, chàng đặt chén xuống, nhanh tay điểm mấy huyệt trên tâm kinh, vị kinh, đại trường kinh và tiểu kinh, nói:

- Đại nương vừa bị cưỡng bức uống thuốc! May mà bà chỉ uống được một phần. Nếu không thì

đã hết cứu rồi.

Tuyết Cừu bắt mạch xong hỏi:

- Nguyên do đâu đại nương bị chứng này?

Thanh Nữ trầm giọng:

- Ngươi là một đại y sư mà không đoán được bệnh sao?

Tuyết Cừu nghiêm trang:

- Tuy biết nhưng tại hạ vẫn hỏi, để xem thử sự diễn biến đó có giống như sự xét đoán không?

Thần nữ hỏi:

- Đại nương là một võ gia ngoại hạng, là người có kiến thức sâu dày, lại có tấm lòng nhân hậu, làm sao bà có thể tự nhiên mà ngã bệnh? Lại không có dạng tẩu hỏa nhập ma?

Tuyết Cừu nói:

- Bệnh nhân bị khô mật, cạn huyết là do dùng thạch tín quá liều lượng. Lại có một vài chất độc khác để phá hoại dần dần cơ thể. Mới đây bà bị đầu độc, có lẽ là để không còn có sự đối chất. Ý họ muốn vậy, tại hạ có nên cứu không?

Thần nữ nói:

- Bằng mọi cách phải cứu lấy đại nương!

Tuyết Cừu lấy kim chích mấy đầu ngón tay ngón chân. Xong chàng vận công truyền chân lực vào bà. Nguồn chân lực ấy đã đẩy độc tố tích tụ lâu ngày ra các chi.

Thần nữ nhìn máu rồi nói:

- Trong máu có độc!

Tuyết Cừu truyền chân lực cho bà rất nhiều, chừng xem lại như muối bỏ biển. Tuyết Cừu vội châm thêm một huyệt đạo trên phế kinh và can kinh.

Chàng nói:

- Đại nương bị thoát khí! Vậy là lục phủ ngũ tạng đều nhiễm độc. Sở dĩ người ta không dùng cường độc, vì sợ bị phát giác, nên dùng qua cách này để đánh lừa thầy thuốc lẫn người chung quanh. Kẻ dùng được các loại độc này là tay am tường về y dược nhiều lắm.

Tuyết Cừu dùng Công lực thần thủy cho bà uống, rồi tiếp đó chàng lại tiếp chân lực một lần nữa. Bây giờ công lực chàng mới tụ được trong người bà.

Con người gầy guộc kia dường như có phần tươi tỉnh lại.

Nhân đó, Tuyết Cừu cho bà uống thêm Bách độc bất nhiễm và Cải tử hoàn sinh.

Chừng hai khắc thời gian, Huyết Trì đại nương được hồi sinh. Bà trở mình và rên ư ứ...

Huyết Trì Thánh Nữ tái mặt...

Tô Túy Lan vào báo:

- Có một nữ nhân tự xưng là Bí Tàng cung chủ đi với hai thiếu nữ khác đến đây...

Thánh nữ và Thần nữ nghe báo cả hai chuyển thân đi liền.

Tuyết Cừu bận theo dõi bệnh nhân không thể đi được. Chàng nói nhỏ với Túy Lan:

- Thánh nữ là nhân vật hiểm độc, nhưng bên ngoài làm như mình là kẻ đại hiền. Cô nương hãy theo dõi Thánh nữ đừng cho cô ấy thoát. Tìm một vài người tâm phúc đến giữ nơi đây.

Túy Lan băng mình đi.

Tuyết Cừu đã nghe bên ngoài có tiếng động vì chưởng lực của đôi bên. Chàng nóng ruột nhưng không thể rời nơi đây vì sợ có người ám toán Huyết Trì đại nương. Tuyết Cừu đi tới đi lui trong phòng.

Tô Túy Lan bước vào nói:

- Công tử để tiểu muội canh giữ nơi đây! Trong khi Thần nữ đấu với Bí Tàng cung, sợ Thánh nữ lại đi mất.

Tuyết Cừu bước ra. Đến nơi, chàng thấy có rất nhiều đệ tử Thủy Đường cung cầm kiếm đứng canh bốn phía trận đấu.

Băng Kiên đấu với Thánh nữ. Tuyết Minh đấu với Vệ Thạch, tức là Thần nữ.

Hai tuyệt đại kỳ nữ đấu với nhau. Họ đấu nhau cả sắc lẫn tài.

Trận chiến này thật vô tiền khoáng hậu.

Người Bí Tàng cung dư một người, đó là... Ngũ Ngoạn Cô.

Thấy Tuyết Cừu vừa bước ra, Ngoạn Cô thảng thốt gọi:

- Lã Tuyết Cừu!

Băng Kiên ngưng đấu nhảy ra ngoài.

Thánh nữ toan phóng mình đi. Chừng xem lại đã thấy Tuyết Cừu đứng chận. Chàng nói:

- Cô nương không đi được!

Huyết Trì Thánh Nữ tung chưởng đánh liền.

Ngũ Ngoạn Cô lướt tới tung chưởng ra đỡ.

Thế là Thánh nữ lại rớt vào trong trận công kích của phe mình và phe địch.

Bên kia, Lã Tuyết Minh dùng Cự Bí thần công pha với Vô ảnh và phối hợp với Hình kinh...

Còn Thần nữ dùng tuyệt học của môn phái mà đấu với Lã Tuyết Minh.

Tuyết Cừu xem xét một hồi, thầm nghĩ:

- Võ công của Tuyết Minh tiến bộ vượt bực, ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Đã qua mười hiệp, hai bên vẫn giữ thế quân bình.

Tiếng gió xao động cây cỏ chung quanh. Sức chưởng đã xoáy những cơn bụi...

Băng Kiên nhân lúc rảnh, bước tới bên Lã Tuyết Cừu, thình lình nàng tung chưởng đánh vào chàng và nói:

- Tội... dại gái!

Tuyết Cừu không tránh né, để nàng đánh cho. Lại lá gan Băng Kiên thu chưởng về không kịp, chưởng đánh trúng nhằm chàng trong lúc tâm cảm chàng như phiêu hốt, phiêu du, phiêu bồng, phiêu bạt sao đó...

Tuyết Cừu nương theo chưởng ấy bay ra ngoài một cách nhẹ nhàng.

Băng Kiên cứ ngỡ rằng chàng bị chưởng của mình đánh dội ra, nàng nhào tới ôm chàng mà khóc... Tức tưởi.

Tuyết Cừu lặng thinh để mặc cho nàng thông tỏa.

Trận đấu giữa Ngũ Ngoạn Cô và Huyết Trì Thánh Nữ.

Trong lúc Tuyết Cừu bị Băng Kiên ràng buộc, Huyết Trì Thánh Nữ vận công lực đến thập thành đánh ra một chưởng trí mạng làm Ngoạn Cô phải dạt ra. Thánh nữ như một bóng mờ thoát đi...

Tuyết Cừu vừa thấy toan đuổi theo, bị Băng Kiên ôm ghì chàng lại nói:

- Mặc ả!

Ngũ Ngoạn Cô muốn đuổi theo cũng không kịp.

Vệ Thạch cũng toan đuổi theo nhưng bị Tuyết Minh đánh rát quá. Nàng cả giận đem hết tuyệt học kỳ chiêu mà đấu với Tuyết Minh.

Vệ Thạch nói:

- Hôm nay mi mới biết Thần nữ là người thế nào!

Hai cao thủ đấu với nhau, kẻ nào để thoát khí, là kẻ ấy đã xuống sức.

Tuyết Minh khôn khéo hơn, nàng không nói một lời.

Họ lại tiếp tục đấu nhau dữ dội...

Tuyết Cừu nghĩ đến việc gì đó, giật mình phóng người lên dùng Vô ảnh biến mất.

Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô đuổi theo Tuyết Cừu bỏ Lã Tuyết Minh lại đó.

Tuyết Cừu phi thân về phía ngôi nhà nhỏ, thì thấy Tô Túy Lan đang đấu với... Thánh nữ.

Tuyết Cừu hiểu ngay sự tình.

Vì Huyết Trì Thánh Nữ thấy Lã Tuyết Cừu đang có mặt ở sân đấu, thì cô ta nghĩ ngay Huyết Trì đại nương không có ai canh phòng, nên nàng chạy đến nơi đó, không ngờ gặp lại Túy Lan.

Võ công Túy Lan không cao lắm, nhưng phần nội lực lại ngang cỡ với một cao thủ thượng thừa...

Túy Lan chặn Thánh nữ lại, nói:

- Tiểu nữ được lệnh của Thần nữ phải canh giữ đại nương, không cho ai vào.

Huyết Trì Thánh Nữ nói:

- Canh là canh đối với người khác, sao lại canh với ta?

Túy Lan không trả lời.

Thánh nữ tung chưởng đánh tới, Túy Lan ngang nhiên vung chưởng ra đỡ. Vì Thánh nữ coi thường nàng, nên bị thối lui. Thánh nữ cắn răng vận đến chín thành công lực đánh ra, và Túy Lan cũng vận công hết cỡ...

Sầm một tiếng, Thánh nữ bị dội ngược.

Lúc đó Tuyết Cừu vừa đến.

Huyết Trì Thánh Nữ rụng rời, nàng chưa biết làm sao, tiếp đó Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô đã tới.

Tuyết Cừu nói:

- Huyết Trì Thánh Nữ muốn ám toán mẫu thân mình, đừng để cô ta chạy thoát!

Băng Kiên thấy Túy Lan có chưởng lực sấm sét nhưng đường nét chưa đạt đến mức. Cả hai nàng cũng đứng chặn cửa để chuẩn bị áp chế Thánh nữ.

Tuyết Cừu vội bay ra ngoài.

Lúc, bấy giờ cặp kỳ nữ đang đấu với nhau tới mức cổ kim chưa có một cặp cao thủ nào quyết đấu như vậy.

Cả hai bên đồng lực đồng tài... Hai nàng đó là người thân yêu của chàng.

Chàng chỉ sợ một trong hai người sẩy miếng liền dùng Hải Triều Âm mà hét:

- Dừng tay lại! Dừng tay lại!

Không ai nghe lời chàng cả.

Tuyết Cừu tức mình, hai tay đánh ra hai chưởng vào giữa khoảng không của đôi bên, bức họ dạt ra. Lã Tuyết Cừu nhảy vào giữa, mỗi vai quay về phía mỗi nàng.

Tuyết Minh tức quá hỏi:

- Sao ngươi lại bênh con yêu nữ này?

Tuyết Cừu mỉm cười ung dung nói:

- Cung chủ nhầm rồi, không phải yêu nữ đâu, Thần nữ đó!

Tuyết Minh giận quá, giậm chân nói:

- Ta biết mà! Té ra ngươi vì con yêu cái đó mà đi cứu vị hôn phu của ả.

Thần nữ lột tấm khăn sa ra nói:

- Cung chủ không nên mạ lị ta! Ta và Vô Nhãn thư sinh không là gì với nhau cả!

Tuyết Minh đưa chưởng lên nói:

- Nay thì... Mi đã bỏ hắn rồi!

Nàng nói xong, băng mình chạy đi...

Tuyết Cừu đứng ngẩn ngơ như kẻ không hồn.

Lát sau, Băng Kiên và Ngoạn Cô chạy ra, Tuyết Cừu hỏi:

- Huyết Trì Thánh Nữ đâu?

Băng Kiên hỏi lại:

- Tuyết Minh đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Cung chủ vừa đi rồi!

Ngoạn Cô nói:

- Con quỷ cái đó dùng Tích Lịch hỏa mà thoát rồi.

Băng Kiên nói:

- Tuyết Minh bỏ đi cũng vì cái tội... Hào Hoa công tử của ngươi! Đẹp trai và đắc khách lắm.

Tuyết Cừu ngao ngán thở dài.

Tuyết Cừu lại nói:

- Có thể Huyết Trì Thánh Nữ về Thủy Đường cung không?

Băng Kiên chửi:

- Ngươi vì dại gái mà tha ả, không biết gì cả! Làm sao ả dám về Thủy Đường cung? Cũng không thể nương náu ở Giang Nam phủ được. Chỉ còn nước ả trốn ra Quan ngoại ở với Đông Hải Thần Quân.

Thần nữ cười, gật đầu:

- Băng Kiên tiểu thư nhận xét đúng lắm.

Băng Kiên cay đắng:

- Hắn là tên dại gái là đúng quá rồi, còn gì nữa!

Nàng nói xong, nguýt xéo hai người một cái rồi nện chân bỏ đi.

Ngoạn Cô thấy vậy lầm lủi đi theo.

Thần nữ nhìn theo lắc đầu.

Thần nữ và Tuyết Cừu cùng bước tới căn nhà lụp xụp kia...

Tô Túy Lan ra đón hai người.

Túy Lan nói:

- Đại nương khỏe lại, nhiều lắm. Còn Thánh nữ, nhắm không cứu vãn được gì đã tẩu thoát.

Thần nữ và Tuyết Cừu vào thăm đại nương.

Bà ngồi dậy nói thều thào:

- Huyết Trì Thánh Nữ không phải là con ta. Nó là con nhỏ mồ côi được ta nuôi từ mấy tháng tuổi. Cách đây ba năm nó thấy ta làm Cung chủ, phủ chủ có nhiều uy quyền, lợi quyền nên nó động tâm, đã dùng thuốc độc đánh tráo thuốc bổ của ta, rồi lại làm ta không nói được... Nó lại không giết ta... Vì như vậy là ta không cần phải chết nữa. Hành động mập mờ ấy để đánh lừa người khác!

Thần nữ nói:

- Ta và Tuyết Cừu đã hiểu việc này. Bây giờ đại nương thử đi đứng xem sao?

Bà đứng lên cất bước. Lúc đầu chân bà hơi khựng một chút. Sau đó, bà trở lại bình thường. Bà vận công, thấy công lực của mình đã phục hồi. Tiếc một điều, dù có thần dược chăng nữa cũng không thể phục hồi da thịt một cách nhanh chóng được.

Thần nữ nói:

- Hiện nay tình hình ở Thần Nữ cung có nhiều thay đổi lớn. Đại nương hãy chấn chỉnh cung phủ lại. Nên uyển chuyển với mọi chỉ thị của Vô Nhãn thư sinh. Người này là một kẻ rất tàn độc. Khi nào có chỉ thị của Thần nữ với tín hiệu riêng, thì nên thi hành hết mình.

Đại nương nói:

- Thuộc hạ biết! Nhân đây, thuộc hạ cũng cảm ơn Thần nữ và không quên cảm ơn công tử!

Tô Túy Lan nói:

- Thuộc hạ lãnh trách nhiệm phục vụ cho đại nương.

Thần nữ và đại nương cùng đồng ý.

Thần nữ hỏi:

- Bây giờ công tử đi đâu?

Tuyết Cừu thuật lại tình hình ở Giang Nam phủ, với những dã tâm của lão Giang Nam và những chuyện xảy ra ở tiểu am hôm nọ cho Thần nữ nghe.

Thần nữ suy nghiệm qua rồi nói:

- Phi Long kiếm khách đi rồi, Giang Nam phủ chỉ còn hai nhân vật đó là lão và con lão là Giang Sơn công tử. Tên công tử này khá bảnh trai, tính tình kiêu ngạo vì hắn là tay đa mưu túc trí. Có lẽ, nếu động ổ, thì hắn sẽ ra Quan ngoại.

Tuyết Cừu bỗng nói:

- Tại hạ có việc rất gấp, cần phải đi ngay.

Thần nữ vội hỏi:

- Vì việc Bí Tàng cung chủ phải không?

Chàng nghiêm giọng:

- Không phải đâu!

Thần nữ lại nói:

- Vậy công tử không chờ ta đi với!

Chàng nói:

- Nếu chờ thì... xong việc rồi.

Nói xong, chàng chào mọi người rồi cất bước.

Chương 31 - Tình hướng Giang Đông

Hồi giã từ đạo cô Vu Tĩnh ra đi, Tuyết Cừu nghĩ rằng thế nào lão Giang Nam cũng đến tìm Vu Tĩnh để trả thù.

Nhưng chàng lại nghĩ, Vu Tĩnh vừa luyện thêm mấy môn công phu nữa và Giang Nam không phải là đối thủ của nàng.

Nay nghe lão Giang Nam lại có thêm một người con trai, võ công và mưu trí hơn người, chàng lại sợ Vu Tĩnh không đối phó được với cha con lão, nên chàng phải đi và cứu nguy cho Vu Tĩnh và nhân tiện phá luôn Giang Nam phủ.

Một hôm đến một khu rừng, chàng thấy phía trước bụi bay mù, lại có tiếng la ó om sòm. Tuyết Cừu xông tới.

Đến nơi, chàng trông thấy một đám đông gồm nam nữ khoảng mười người đang vây đánh hai thiếu nữ thất điên bát đảo. Chàng nhận ra hai thiếu nữ đó là Vương Giải Ngữ và Vương Nhã Uyên. Còn đám người kia hoàn toàn lạ mặt.

Tuyết Cừu trầm giọng hét:

- Dừng tay!

Chàng nói rồi phóng vút mình vào trong.

Sự xuất hiện đột ngột của Lã Tuyết Cừu khiến mọi người đều giật mình.

Vương Giải Ngữ hô:

- Công tử!

Vương Nhã Uyên nói:

- Đại ca!

Nhã Uyên xông tới ôm chàng, bất chấp đối phương như thế nào. Tình thế đó, bắt buộc Vương Giải Ngữ phải cầm kiếm đề phòng.

Tuyết Cừu quàng tay qua vai Nhã Uyên hỏi:

- Tại sao hiền muội bị những người kia đánh?

Nhã Uyên nói:

- Giải Ngữ tỷ tỷ đến nhà tiểu muội thăm, không thấy đại ca. Nhân đó tỷ tỷ và tiểu muội đi tìm đại ca, vì đoán trúng đại ca đi Thủy Đường cung ở Vân Mộng, không ngờ mới đi đến đây lại gặp đám yêu quái vây đón đánh. Bọn chúng cho rằng tiểu muội là người của Tần Hoài tửu lâu.

Tuyết Cừu nghe nói, lòng đã nghĩ đám này thuộc nhóm nào rồi. Chàng đưa mắt quan sát đối

phương. Trong đám đó, chàng thấy có một tên khá tuấn tú cùng trang lứa với chàng.

Tuyết Cừu hỏi:

- Các ngươi là ai mà đón đường hành hung phụ nữ?

Một đứa nói:

- Thời buổi bây giờ việc của ai nấy biết, chớ có chen vào!

Tuyết Cừu nói:

- Cứ cho các hạ nói đúng. Nhưng việc mấy cô nương này sao ngươi lại chen vào?

Một tên chưa biết mặt Tuyết Cừu nên giở giọng ngang ngược, nói:

- Bổn công tử thích vậy!

Tuyết Cừu chớp người lên nắm cổ hắn ném xuống đất.

Vương Giải Ngữ liền phế bỏ võ công hắn, nói:

- Nếu để các ngươi còn võ công thì cứ đi phá xóm phá làng, giết hại dân lành.

Tuyết Cừu chỉ mặt tên công tử, hỏi:

- Các hạ cầm đầu đám người này? Hãy báo danh đi!

Hắn nhìn chàng có vẻ nghi ngờ rồi nói:

- Ngươi báo danh trước đi!

Tuyết Cừu đánh về hắn một chưởng. Chàng không dùng Cự Bí thần công, mà dùng Hình kinh Thuận nghịch thần công.

Tên công tử kia cũng vận hết sức bình sanh đưa chưởng ra đỡ.

Mỗi bên đều bị chấn động.

Tên công tử nhìn không có vẻ kinh ngạc. Cặp mắt hắn đầy sát khí...

Còn Tuyết Cừu, thấy hắn xuất chiêu đã biết hắn là ai rồi. Chàng cười lạnh nói:

- Thì ra... Giang Sơn công tử!

Hắn hỏi:

- Ngươi là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu?

Tuyết Cừu mỉm cười:

- Gặp Tiểu Sát Tinh rồi mà không biết sợ cũng hiếm thấy lắm.

Chàng nói chưa dứt câu, thì Giang Sơn công tử ra lệnh cho thuộc hạ bủa kiếm vây lấy chung quanh.

Tuyết Cừu nói:

- Những kẻ vô danh ta không chấp. Các ngươi cứ bình thản mà đi, riêng Giang Sơn công tử hãy ở lại!

Lập tức năm sáu mũi kiếm xé gió lao về phía chàng.

Tuyết Cừu vỗ kiếm... Thân ảnh chàng biến mất, nhưng lại nghe một chuỗi tiếng leng keng... lạch cạch.

Xem lại, kẻ thì rơi kiếm, người thì gãy kiếm trong đó có Giang Sơn công tử.

Tuyết Cừu nói:

- Lý ra ta không tha các ngươi một đứa, nhưng võ công của các ngươi xoàng xĩnh quá có chém cũng mất công. Trước khi đi, ta hỏi mấy lời, phải nói cho thật, Giang Sơn công tử đưa các ngươi đi đâu?

Một thiếu nữ sợ quá nói:

- Đi đến am của đạo cô Vu Tĩnh.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Mình đoán không sai. Nhưng mấy đứa lóc nhóc này làm sao mà hại được nàng?"

Chàng hỏi:

- Đến đó kết quả ra sao?

Thiếu nữ đáp:

- Võ công của Vu Tĩnh cao quá, Giang Sơn công tử đánh không lại, chỉ phóng lửa đốt nhà, rồi bỏ chạy.

Tuyết Cừu nghĩ ngay đến mấy bộ sách quý của nàng có thể do trận hỏa thiêu này mà hủy diệt hết chăng?

Chàng nghĩ vậy mà nổi giận, chỉ mặt Giang Sơn nói:

- Người ta trốn tận trên rừng trên núi, không muốn đối đầu bất kỳ ai, sao cha con ngươi cũng không tha?

Thấy gương mặt của chàng đằng đằng sát khí, Giang Sơn công tử cả sợ, chỉ biết đứng trợn mắt mà thủ thế.

Tuyết Cừu dùng Cự Bí thần công mà đánh ra một chưởng cực mạnh. Hắn cũng phóng mình lên rồi xuất chưởng đánh lại. Lần này hắn bị bay thốc ra ngoài.

Tuyết Cừu nhảy theo lôi cổ hắn lên điểm huyệt hắn. Chàng nói:

- Phụ thân ngươi là tay gian ác, đến đổi sư muội ngươi cũng không ở được. Nếu ta không nể mặt Giang Ngư Nữ thì ta đã giết ngươi rồi. Nay mai ta sẽ phá nát Giang Nam phủ. Nếu gặp các

ngươi ở đó lần nữa, thì không bao giờ được hưởng sự khoan thứ. Đi đi!

Chờ bọn chúng đi rồi, ba người ngồi lại gốc cây mà nói chuyện.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Ta đã đi vào con đường đao kiếm đầy nguy hiểm, mà Nhã Uyên theo nữa thì làm sao cho tiện đây".

Tuyết Cừu vờ hỏi:

- Gặp tiểu huynh rồi, Uyên muội có mừng chăng? Và có dặn dò gì nữa không?

Nhã Uyên nói:

- Gặp đại ca tiểu muội quá đổi mừng. Ý cũng muốn để đại ca đi một mình cho rảnh tay nhưng vì quá nhớ không biết làm sao.

Tuyết Cừu nói với Giải Ngữ:

- Tại hạ vừa mới gặp nữ Cung chủ Bí Tàng cung đi với Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô. Họ là ba chị em ruột với nhau. Đôi bên gặp ở Thủy Đường cung. Vì công việc khá gian nguy và bề bộn. Hơn nữa, trước sự có mặt của Bình Thiên Thần Nữ và Huyết Trì Thánh Nữ, cuộc đấu giữa đôi bên bất phân thắng bại thì Cung chủ đã bỏ đi, chưa kịp hỏi lời nào.

Giải Ngữ nói:

- Tuyết Minh Cung chủ xông vào những nơi nguy hiểm để thanh toán những đại thù của võ lâm, ít khi Cung chủ và hai cô kia có vẻ hối hả như vậy. Nay không biết do đâu mà Cung chủ vội vàng, ta nghi chắc Cung chủ bị cái bất ngờ về tâm lý...

Tuyết Cừu phục tài nhận xét của nàng lắm.

Chàng nói:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy. À, lâu nay tiểu thư có bắt được tin của lệnh sư không? Và bây giờ gặp tại hạ rồi, tiểu thư định đi đâu?

Giải Ngữ nói:

- Gia sư có nhắn đến gấp nơi đó. Ông cho biết, nhân vật đầu não của cánh Thần nữ là Vô Nhãn thư sinh đã khỏi bệnh. Không bao lâu nữa hắn sẽ tái xuất giang hồ. Vô Tận Tàng cao thủ đã triệu tập các cao thủ Bí Tàng cung mà thảo luận kế sách để đối phó với người này. Dĩ nhiên là ta phải đến đó. Nay giao Uyên muội lại cho công tử chăm sóc.

Nhã Uyên nói:

- Hiện nay đại ca giữ vai trò quan trọng trong giang hồ. Kẻ địch đã đầy bốn phương tám hướng. Tiểu muội không dám làm phiền đại ca. Bây giờ tỷ tỷ hoặc đại ca cho tiểu muội ra bến Tương Giang để tiểu muội xuôi thuyền về Tần Hoài là xong. Từ đây đến Tương Giang chỉ mất một ngày đường. Chúng ta đi ngay bây giờ. Nhân tiện, ghé qua đạo cô Vu Tĩnh xem thế nào?

Cả ba cùng đi. Giải Ngữ nói:

- Lã công tử thật nhiều hồng nhan tri kỷ. Từ kẻ đứng đầu võ lâm cho tới những tiểu muội trong các học hiệu. Từ ma nữ cho đến đạo cô... chỉ chưa thấy một sư nữ nào xuất hiện.

Nhã Uyên đỏ mặt, nói:

- Cũng có sư nữ rồi, Ngũ Ngoạn Cô đó?

Tuyết Cừu vội đánh trống lảng:

- Con Tuyết Nê hồng hạc của hiền muội bây giờ ai chăn cho nó? Và các cô ở Tần Hoài tửu lâu có thường ghé thăm hiền muội chăng?

Nhã Uyên nói:

- Họ có ghé! Ngày nào cũng có người ghé nhưng không phải để thăm tiểu muội mà để hỏi tin tức của đại ca. Bây giờ bọn họ làm ăn phát đạt lắm. Họ bắt đầu xây dựng ở dãy sông thêm mấy dãy lầu nữa.

Trưa hôm đó, ba người đến ngang khu rừng mà đạo cô Vu Tĩnh ở. Nhìn vào thấy một bãi trống đầy tro than trông rất điêu tàn hoang lạnh.

Tuyết Cừu chỉ vào trong nói:

- Chỗ đám cháy kia là nơi đạo cô ở!

Ba người vào đó thấy vắng tanh. Chàng đoán có thể đạo cô đi Vân Mộng, hoặc đạo cô trú tạm trong hang đá nào ở suối Thạch Kiều.

Chàng đưa hai nàng đến Thạch Kiều tuyền...

Giải Ngữ nói:

- Cảnh đẹp nào kém gì Đào Nguyên!

Lã Tuyết Cừu giật mình đánh thót. Chàng biết Giải Ngữ nói móc mình. Tuyết Cừu vội ghẹo:

- Vương cô nương đã đến Đào Nguyên rồi nhỉ? Tại hạ chưa biết không khí nơi đó ra sao?

Trúng tủ Nhã Uyên, nên nàng nói một hơi:

- Đào Nguyên là con suối dẫn vào động Thiên Thai, nơi ấy có tiên nữ, có hạc... vàng. Một ngày ở đó bằng một năm dưới trần. Ông Nguyễn, ông Lưu, hai ông đã lạc vào đó, đến nửa năm mà quên về. Chừng nhớ nhà muốn quay trở lại, các tiên nữ làm cuộc tiễn hành. Nàng tiên đưa khách tục về lại cõi trần, gởi theo các món quà kỷ niệm là Ngọc Tho và rượu Vân Dịch. Cả hai trở về làng xưa, xem ra gia phả đã qua bảy đời. Ở vậy không hợp, hai ông rủ nhau trở lại non tiên nhưng không gặp ai cả. Và cảnh này cũng vậy.

Nhã Uyên kết luận một câu rất kháo. Thật ra, Nhã Uyên chỉ nghe Giải Ngữ nói mà đoán thôi. Còn Giải Ngữ nào biết Vu Tĩnh là ai? Bao nhiêu tuổi? Nhưng kinh nghiệm nói cho nàng biết các cô mười tám đôi mươi là... hồng nhan tri kỷ của chàng.

Mặc cho hai cô kháo, Tuyết Cừu chụm tay gọi:

- Vu Tĩnh ơi! Vu Tĩnh!

Chàng gọi đôi ba lần như vậy không thấy Vu Tĩnh trả lời.

Lúc này Giải Ngữ ứng khẩu đọc:

Tái đáo Thiên Thai phóng Ngọc Chân.

Thương đài bạch thạch dĩ thành trần.

Đào Hoa lưu thủy y nhiên tại

Bất kiến dương thời khuyến tửu nhân!

(Lại đến Thiên Thai, kiếm Ngọc Chân

Rêu xanh đã trắng đã thành trần

Hoa đào suối ngọc như ngày cũ

Uống rượu tìm đâu dáng cố nhân).

Nàng nói tiếp:

- Thôi, ta hãy quay lại cho rồi! Đạo cô như hạc nội mây ngàn.

Ba người quay trở lại. Họ đi mãi tới chiều đến một xóm nhà. Cả ba tìm vào quán kiếm gì lót lòng.

Họ vừa ăn vừa bàn chuyện, Tuyết Cừu nói:

- Nếu ăn xong chúng ta đi liền thì nửa đêm sẽ tới bến Tương Giang.

Giải Ngữ nói:

- Nên đi liền là hơn! Tương Giang cảnh thơ mộng không kém Tần Hoài. Nơi đó công tử có đất... dụng võ!

Tuyết Cừu cười khổ:

- Tại hạ nào dám nghĩ việc ấy bao giờ? Sao không ai chịu hiểu gì cho tại hạ?

Ăn uống xong, Nhã Uyên hỏi:

- Tiểu muội cũng đồng ý, chúng ta cần đi đêm cho mát.

Ba người tiếp tục lên đường.

Qua đầu canh hai, họ thấy một cỗ xe ngựa đi ngược chiều về phía họ.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Đây là xe chở khách từ bến Tương Giang đến xóm nhà này".

Ba người lách mình cho chiếc song mã này vượt qua.

Cả ba cùng thấy xe mui kín phủ rèm... Và bất ngờ tên xà ích giáng xuống đầu Tuyết Cừu một chưởng.

Nghe hơi gió, chàng nhảy tránh qua một bên, nhưng vẫn không tránh khỏi. Chưởng đánh trúng vào bả vai của chàng.

Tên xà ích chửi:

- Quân đạo chích! Các ngươi đi đâu đây mà giờ này còn rình rập bên đường?

Thấy hắn ngang xương như vậy, Vương Giải Ngữ phóng vào hắn một nhát kiếm.

Tên xà ích rời yên ngựa phóng mình xuống đất thủ thế.

Nghe tiếng động, trên xe phóng xuống hai tên nữa, nhắm vào Tuyết Cừu và Nhã Uyên tấn công.

Chỉ qua vài chiêu Tuyết Cừu đã khống chế được hai gã.

Bên kia, Giải Ngữ đã chặt đứt lìa cánh tay của tên xà ích. Nàng điểm huyệt cầm máu cho hắn.

Tuyết Cừu vén rèm xe lên xem, thấy ngổn ngang là hòm và rương. Chàng mỉm cười nói thầm:

- Mấy chục rương tài vật của một cự phú nào mướn bảo tiêu chuyên chở. Không ngờ chúng tính già hóa thành non!

Chàng lôi cổ một tên ra chỗ xa, hỏi:

- Những chiếc hòm trên kia đựng gì hãy khai rõ, khỏi mất công ta phá!

Tên kia sợ quá nói:

- Những hòm đó đựng địa lôi.

Chàng hỏi tiếp:

- Địa lôi để đánh ở đâu?

Hắn nói:

- Bình Thiên Thần Nữ đưa bản đồ cho Giang Nam sai giật địa lôi ở Bí Tàng cung.

Chàng giật mình nghĩ thầm:

- "Nếu có việc đó sao vừa rồi gặp Thần nữ, không nghe Thần nữ nói qua việc đó".

Từ đó, chàng kết luận:

- Hoặc là gã này nối dối, hoặc Vô Nhãn thư sinh chủ trương việc này.

Tuyết Cừu hỏi:

- Các ngươi có mang bản đồ theo không?

Hắn chỉ vào túi áo nói:

- Ở trong túi này!

Tuyết Cừu thu hết tài liệu nơi hắn. Xong, chàng hỏi tiếp:

- Đã có chuyến nào đi trước ngươi, hoặc sẽ có chuyến nào đi sau ngươi. Chuyến đi trước làm xong công tác đã trở về sẽ có nhiều chuyến đi sau.

Chàng hỏi tiếp:

- Các ngươi thuộc về phủ Giang Nam hay của Thần nữ? Hay hai bên cùng phối hợp?

Tên kia nói:

- Tên ngồi ngoài xe là người của Thần nữ. Còn chúng tôi là người của Giang Nam phủ.

Tuyết Cừu hội ý với Giải Ngữ, nàng nói:

- Công tử hãy tra hỏi cho thật kỹ, cũng việc đó ta có hỏi qua nhưng họ nói mù mờ lắm.

Tuyết Cừu nhờ nàng và Nhã Uyên lên khám những chiếc rương đó. Trong lúc ấy, chàng đi đến tên cụt tay tra hỏi tên này hơn một khắc.

Sau đó, chàng làm việc với tên còn lại. Phối hợp ba lời khai của họ, chàng rút ra được một tin rất chính xác:

- Đông Hải Thần Quân là người đi dò ra các con đường địa đạo qua những hố từ gò Ma Khâu, phối hợp với phủ Giang Nam để tấn công Bí Tàng cung. Vô Nhãn thư sinh chuẩn y việc này. Vô Nhãn thư sinh hứa cho Thần quân phục hồi.

Tên xà ích là người của Thần nữ đi theo để giám sát. Còn lại hai tên, một tên là người tâm phúc của Giang Nam phủ chở mấy hòm địa lôi đi. Đồng thời, trong đó còn có ba hòm ngọc ngà châu báu cổ kiếm kỳ thư tiện đường đem ra Quan ngoại giao cho Thần quân cất giữ. Nếu Bí Tàng cung làm gắt quá thì họ chạy ra Quan ngoại hợp tác với Thần quân!

Tổng kết hết tình hình, Tuyết Cừu nói với hai nàng:

- Họ luôn luôn theo kế sách của Phùng Huyên thời Đông Du. Thỏ khôn có ba hang. Một mặt, họ vẫn hợp tác với Thần nữ, nhưng rồi họ không quên dựa dẫm vào thế lực còn lại. Bây giờ ta tính thế nào về trường hợp này?

Giải Nữ nói:

- Thay vì hủy chúng, ta lại chôn cất những rương này vào một nơi kín đáo, phòng ngày sau còn dùng. Để chúng trở tay không kịp, nên thủ tiêu những tên này không nên thương xót. Cứ thấy bọn chúng không bao giờ nói thật, thì đủ biết tha hắn là nguy hiểm cho ta.

Tuyết Cừu điểm huyệt hôn mê chúng xong, bỏ vào hang và lấp đá lại.

Ba người lên xe cho ngựa chạy về bến Tương Giang. Chàng nhìn hai bên đường tìm địa thế cất giấu những hòm địa lôi này.

Đâu đó xong, chàng cho xe về thị trấn Tương Giang.

Gần đến nơi, Tuyết Cừu thả cho ngựa tự ý đi và nổi lửa đốt xe để phi tang vết tích.

Họ đến nơi, trời cũng vừa hết canh ba.

Từ trên gò cao nhìn xuống, bến Tương Giang rất thơ mộng. Đèn đuốc hai bên bãi sông rực rỡ. Thuyền đò qua lại, ngược xuôi tấp nập. Phố xá hai bên bờ sông Tương Giang Đông và Tương Giang Tây sầm uất. Dường như mọi bến sông đều sống về đêm.

Tuyết Cừu nói:

- Tần Hoài, Tầm Dương,Tương Giang, Trường Sa, Trường An, Lạc Dương... là những nơi thắng cảnh. Chúng ta nên ở lại đây mà chơi ít ra cũng một ngày cho biết.

Hai nàng vui vẻ đồng ý.

Còn vài giờ nữa là sáng, không khí tấp nập về đêm ở nơi đây, khiến họ vui lây. Cả ba hỏi thăm quán nào lịch sự, yên ổn nhất họ tìm đến đó.

Quán ấy có tên là.. Đào Nguyên tửu điếm.

Qua một đêm mệt mỏi, cả ba ngã mình trên những ghế lót dông dài, đưa mắt nhìn ra bờ sông.

Hai bên cạnh Tuyết Cừu là bậc má hồng...

Tuyết Cừu gọi những món ăn uống rất giản dị cho hợp với buổi mai sắp đến. Cảnh này Tuyết Cừu không thể đóng được vai Hào Hoa công tử. Tuyết Cừu trầm ngâm nghĩ đến chuỗi ngày sắp đến.

Chợt Nhã Uyên nói:

- Muốn đi Nam Thị khởi hành từ Giang Đông, người ta đi Tương Giang là tiện nhất. Nơi đây không phải là bến đò chính. Ta có thể lên phía trên nửa dặm nữa, để kiểm soát sự qua lại của Giang Nam phủ.

Giải Ngữ khen là cao kiến. Còn Tuyết Cừu thì trầm ngâm.

Giải Ngữ nói:

- Công tử! Ta phải cấp tốc đi gặp sư phụ hay Lã Tuyết Minh để thông báo cho họ biết chuyện vừa rồi, để các vị ấy quyết định. Không thể ở đây chơi mãn ngày được.

Tuyết Cừu nói:

- Vậy phiền tiểu thư gắng lo liệu giùm cho.

Giải Ngữ ăn uống qua loa rồi đứng lên đi liền.

Nhã Uyên thấy Giải Ngữ đi rồi, lòng nửa vui nửa buồn. Nàng nói:

- Có Vương tỷ tỷ, tiểu muội không dám nói lời gì.

Tuyết Cừu cười hỏi:

- Giải Ngữ đi rồi, hiền muội vui lắm sao?

Nhã Uyên cúi đầu thấp xuống một chút, nói:

- Không phải vui, nhưng tiểu muội ăn nói tự do hơn một chút.

Nhưng Tuyết Cừu chỉ tay ra ngoài nói:

- Giải Ngữ nghĩ sao quay lại kìa!

Nhã Uyên nhìn ra lòng bỗng buồn xo, Giải Ngữ bước vào lục hành trang của mình ra, nói:

- Ta gởi tặng công tử bức tranh này.

Nàng đưa bức tranh của nàng vẽ từ hồi năm tuổi cho chàng.

Tuyết Cừu đứng lên chắp tay tạ ơn rối rít.

Giãi Ngữ kéo Nhã Uyên ra ngoài, nói:

- Lã công tử là người tài hoa rất mực. Ta thì không yêu chàng, dù ta chưa yêu ai. Ta có lời chân thành xin hiền muội nghiệm lấy. Tuyết Cừu là bậc quân tử, nhưng trên gương mặt của chàng có nhiều nét chủ về tình ái, làm khổ rất nhiều cô gái. Hiền muội nên tránh xa hắn càng xa càng tốt.

Nhã Uyên nói:

- Cảm ơn tỷ tỷ đã hiểu rõ nỗi lòng của tiểu muội. Tiểu muội đã có dạo chủ trương như tỷ tỷ, nhưng không sao thực hiện được. Tiểu muội sẽ cố gắng. Khổ quá tỷ tỷ ơi!

Vương Giải Ngữ chào hai người rồi đi, Nhã Uyên nhìn theo mà thở dài.

Tuyết Cừu mỉm cười hỏi:

- Giải Ngữ dặn hiền muội những gì, tiểu huynh biết rồi!

Nhã Uyên chẩu môi hỏi:

- Biết gì nói nghe?

Tuyết Cừu nói khơi khơi:

- Cuộc đời của tiểu huynh vốn nhiều sóng gió, nên trên bước đường lưu lạc gặp nhiều tao ngộ. Tiểu huynh đã đem tâm lực thượng thừa ra đối phó mà vẫn còn vướng bận không biết bao nhiêu là phiền. Nói cho cùng, tiểu huynh chỉ xem hiền muội là tiểu sư muội như ruột thịt! Và đó cũng là ý Giải Ngữ.

Nhã Uyên cúi đầu rươm rướm nước mắt.

Tuyết Cừu an ủi:

- Hiền muội tính ra chưa tròn mười bảy tuổi. Tương lai còn đầy hứa hẹn.

Nhã Uyên cắt nói:

- Thôi, đại ca đừng nói nữa! Tiểu muội biết đại ca muốn nói gì rồi.

Tuyết Cừu ngồi im tiu nghỉu. Chàng biết yêu là hận là chính trường hợp này. Nhưng trách gì Nhã Uyên? Nàng chưa đầy mười bảy tuổi. Tuổi hết sức bồng bột, hết sức có hồn.

Tuyết Cừu rất thương cảm và thông cảm cho nàng.

Chàng tự coi như không có mặt mình và cứ cầm chừng đó, chàng chừa cho Nhã Uyên một khoảng cách vừa phải để phỉ báng chàng. Đó là hình thức để giải oan.

Mãi đến trời sáng, Tuyết Cừu mới nói:

- Tiểu huynh sắp lên đường. Còn Uyên muội thì sao?

Nhã Uyên cũng đứng lên quay mặt qua chỗ khác nói:

- Biết rồi, đi đi!

Chàng thở dài ngao ngán bước đi, cũng chỉ vì sợ cái "bẻ gãy sừng trâu".

Chàng đi một đoạn, Nhã Uyên chạy theo hỏi:

- Đại ca dự định đi đâu?

Chàng đáp:

-Uyên muội nên xuôi thuyền trở về nhà. Cho tiểu huynh kính lời thăm gia đình, thăm các bạn ở Tần Hoài. Tại hạ đi tu!

Nhã Uyên nguýt một cái nói:

- Ba hồi tiểu huynh, bốn hồi tại hạ, lối xưng hô mập mờ thì việc đối xử thiếu rõ nét. Chào...

Nhã Uyên bỏ chạy ngược chiều.

Tuyết Cừu bấy giờ mới thấy mình đứt từng khúc ruột.

Chàng rất thương Nhã Uyên, nhưng không có quyền lẫn lộn giữa thương và yêu. Không có quyền mập mờ trên sự minh định đó.

Tuyết Cừu nhìn theo nàng, và nỗi bi khái không giải tỏa được.

Chàng lần bước đi, tiểu nhị chạy theo níu áo...

Nhã Uyên cứ chạy, mái tóc buông xõa. Nàng không biết mình chạy đi đâu. Khi trước mặt nàng lảng vảng một chướng ngại gì đó, nàng mới dừng lại và ngó ra, nàng thấy một gã thanh niên mặt đẹp như ngọc, mày thanh, mắt sáng, miệng rộng, mũi cao, đang cười, thấp hình xuống và mở rộng đôi tay để đón nàng.

Lúc đó, tâm trí nàng vẫn biết đây là địa ngục. Nhưng Nhã Uyên vì ghét hận Tuyết Cừu, nên không cần phải thương mình nữa, không cần giữ mình, không cần biết đối phương là ai, nàng nhào vào vòng tay người ấy...

Nàng nói với chàng trai ấy như nói trong mơ:

- Tiểu muội đau khổ quá!

Gã công tử đẹp trai kia tém lại mái tóc lòa xòa của nàng, vuốt lại quần áo nàng cho ngay ngắn, nhìn nàng như có một sự thu nhiếp...

Nhã Uyên rùng mình một cái, và bản năng tự vệ, lẫn thần thức cùng xuất hiện một lúc chớp nhoáng... Nàng vuột tay ra khỏi người đó rồi hỏi:

- Các hạ là ai?

Hắn mỉm cười nhìn chăm vào mặt nàng và nói:

- Hiền muội lại đây!

Giọng hắn êm như nhung, ngọt như mật, thanh như tiếng đàn cao âm. Nhã Uyên bước tới.

Một làn gió sớm thổi tạt vào mặt nàng, Nhã Uyên chợt tỉnh táo. Nàng đứng lại nghiêm giọng nói:

- Các hạ là ai?

Tuy nàng lặp lại câu hỏi trước, nhưng gã vẫn không trả lời. Lần này hắn bước tới.

Nhã Uyên lùi dần.

Hắn nói:

- Đại ca sẽ thay mặt hiền muội mà trị tội tên kia!

Nghe có người biểu lộ sự đồng tình, nàng đứng lại ngay.

Lần này hắn ôm chặt lấy nàng mà mơn trớn.

Một cảm giác đê mê pha lẫn sự ghê rợn. Ban đầu cảm giác ấy còn phân biệt, nhưng chốc lát cảm giác ấy qui về nhục cảm.

Nơi đây vắng vẻ, Nhã Uyên nhắm mắt trân người.

Chợt một tiếng động khác thường, gã kia buông nàng ra. Nhã Uyên thấy Tuyết Cừu đứng sững trước mặt hai người.

Tuyết Cừu thần thái oai nghiêm trong sáng, nhân hậu, khác với tên công tử đẹp trai kia, mới gặp được lần đầu mà hắn đưa ra bàn tay bẩn. Và da hắn tuồng như ngọc bạch, nhưng toàn thể của hắn có cái gì hắc ám, đốn tỏa.

Nhã Uyên lúc này tỉnh ngộ hoàn toàn, và nàng biết mình đã phạm tội. Nàng thấy tự mình đã đắc tội với chính mình, mà còn đắc tội với người mình yêu...

Nhã Uyên toan làm một việc gì đó cho đúng nghĩa, chợt Tuyết Cừu nói:

- Vô Nhãn! Ngươi giải thích sao về trường hợp này?

Thiên Thủ Vô Nhãn cười ngạo nghễ:

- Tấm thân bảy thước này lại không có chủ trương sao, mà phải nghe ai?

Hẳn nói xong, tung chưởng đánh Tuyết Cừu liền. Dĩ nhiên, chưởng pháp, bộ pháp, thân pháp của hắn khác lạ với mọi võ gia xưa nay.

Tuyết Cừu dùng Vô ảnh né tránh rồi nói:

- Ta là y sư, ta rất biết khả năng công lực của ngươi tới đâu. Chưa hết hạn trăm ngày, nên ta không giao đấu với ngươi.

Vô Nhãn cười lạnh, không nói, dùng bí pháp biến mất hút người.

Trong lúc đó, Tuyết Cừu dùng Phiêu hốt pháp để sẵn sàng đón nhận những chưởng lực như trời rung đất chuyển của Vô Nhãn...

Vô Nhãn đánh ra một lúc ba chưởng. Gọi là ba nhưng chỉ là một vì khoảng cách giữa ba chưởng không có thời gian.

Vô Nhãn đánh vào Tuyết Cừu, có cảm giác tưởng như đang đánh vào đống bông nhũn nhão.

Tuyết Cừu vẫn không hoàn thủ. Chàng nói:

- Tại hạ nhường hơn ba chiêu rồi đó nhé. Với chưởng lực ấy, hiện giờ ngươi chưa phải là đối thủ của ta.

Với những lời qua lại vừa rồi, và với những chưởng phong ào ạt, Nhã Uyên đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng thấy Tuyết Cừu như một thần tượng.

Vô Nhãn vẫn cười lạnh, nói:

- Nếu ta không phải là đối thủ của ngươi, sao ngươi không đánh?

Tuyết Cừu nói:

- Thời gian này vẫn còn là thời gian chữa bệnh! Chẳng lý thầy thuốc lại đi đánh con bệnh? Đi đi!

Vô Nhãn quắc mắt nhìn xéo một cái rồi bước.

Tuyết Cừu bước lại bên Nhã Uyên nói:

- Tội tình gì mà hiền muội phải làm vậy?

Nhã Uyên xô chàng ra, nói:

- Kệ ta!

Nàng nói xong quay mình cất bước, nàng đi về một hướng với Vô Nhãn thư sinh.

Tuyết Cừu lắc đầu thở dài...

Chàng bước đi về hướng ngược lại.

Qua một khúc quanh, Vệ Thạch Thần Nữ hiện ra. Tuyết Cừu quá bất ngờ, chàng đứng khựng lại.

Thần nữ bước tới đưa tay choàng qua hông chàng... Cả hai theo lối hẹp đi về hướng bến sông.

Thần nữ nói:

- Tiểu muội thấy hết câu chuyện từ lúc Giang Sơn công tử cho đến bây giờ. Tiểu muội biết, tiểu muội yêu công tử không lầm. Bản chất của bậc quân tử là dù không có ai, cũng phải quân tử với chính mình. Đại ca hoàn toàn làm tiểu muội kính phục.

Tuyết Cừu hỏi:

- Thần nữ có hay việc người của Thần nữ dùng địa lôi để phá Bí Tàng cung chăng?

Thần nữ cười:

- Đó là kế hoạch không tưởng của những kẻ không tưởng. Bí Tàng cung đã đề phòng việc đó từ bao nhiêu năm rồi. Bởi vậy, mặt sau luôn luôn bố trí Mộc trận. Mặt trước luôn luôn có người canh phòng. Con kiến chen vào không lọt. Bản đồ vẽ kia là sự ước đoán của bọn Thần quân bắt được vài nhân vật không tầm cỡ của Bí Tàng cung mà khai thác, rồi đi gạt gẫm lẫn nhau.

Tuyết Cừu hỏi lần nữa:

- Vậy không đáng để ý sao?

Thần nữ nói:

- Bí Tàng cung không ai biết việc này!

Tuyết Cừu lảng sang chuyện khác, chàng hỏi:

- Tại sao Thần nữ lại để Vô Nhãn thư sinh xuất môn trước thời hạn?

Nàng nói:

- Tiểu muội có khuyên hắn, nhưng hắn không tin, nói tên họ Lã gạt ta để hắn tự do hành động! Tiểu muội đành để cho hắn làm cho vừa.

Tuyết Cừu nói:

- Đó là tự hắn hại lấy hắn. Bây giờ Thần nữ đi đâu?

Vệ Thạch nói:

- Tiểu muội đã giao hết công việc cho hắn. Khi hắn đứng ra đảm nhận công việc, tiểu muội đã thông báo các phủ cung kia, không còn dính dấp gì đến công việc giang hồ nữa. Tiểu muội gặp công tử nơi đây là mãn nguyện rồi. Giờ tiểu muội trở lại Hoàng Mai đảo...

Tuyết Cừu cảm thấy buồn. Chàng nói:

- Tuy bên ngoài Thần nữ có vẻ chống đối, nhưng bên trong Thần nữ rất vì tại hạ. Vắng bóng Thần nữ trên giang hồ, như buổi ăn không có chất muối, tẻ nhạt làm sao ấy!

Vệ Thạch nói:

- Tiểu muội cần lánh mặt. Nói trắng hơn, tiểu muội phải rời xa công tử, để công tử trọn tình với Băng Kiên và Tuyết Minh. Cả hai cô đó là những người rất mẫu mực và đáng kính. Và đáng kính nhất là Băng Kiên, cô nàng vẫn biết đối tượng chơi khăm mình, vậy mà cũng cứ chấp nhận, để cuối cùng vấn vương cả cuộc đời.

Tuyết Cừu đỏ mặt cúi đầu. Chàng nói lí nhí trong miệng:

- Tại hạ hồi đó còn tính trẻ con, bây giờ ân hận thì muộn mất.

Tuyết Cừu nói tiếp:

- Thần nữ đi là... giết tại hạ rồi!

Vệ Thạch chớp mắt:

- Chứ không phải cứu công tử sao? Trước nhất là các nàng hết có cớ đòi giết công tử. Sau đó công tử không còn có một kẻ đối lập nguy hiểm, và sau cùng công tử không còn những bận tâm m trầm trọng.

Tuyết Cừu ngước mặt nhìn trời...

Hai người vẫn đi không ngừng.

Đến bến đò ngang, họ nhờ đò chở qua sông.

Thần nữ nói:

- Có Thiên Thủ Vô Nhãn nơi đó!

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ sợ hắn sao! Kể từ nay tại hạ không còn nhân nhượng nữa! Sau khi phá Giang Nam phủ rồi, tại hạ đi Quan ngoại. Quan ngoại xong, tại hạ đi gặp Vô Nhãn thư sinh... cho đến khi giang hồ im ắng, Tuyết Cừu này sẽ đi tìm Thần nữ.

Vệ Thạch xa vắng:

- Chưa chắc tiểu muội đã về Hoàng Mai!

Chàng biết câu nói đó chẳng khác gì hành động của Nhã Uyên vừa rồi. Lòng chàng nguội lạnh.

Tuyết Cừu dừng lại, ngửa mặt lên trời than:

- Xưa nay ta đâu biết phụ người!

Chàng quay mình đối mặt với Thần nữ, vòng tay nói:

- Xin cáo biệt!

Nói xong, chàng quay mình bỏ đi.

Vệ Thạch Thần Nữ thẫn thờ nhìn chàng như kẻ mất hồn, nàng đau đớn đến xé lòng. Nàng hấp

tấp gọi:

- Tuyết Cừu! Tuyết Cừu...

Tuyết Cừu vẫn không dừng lại. Vệ Thạch chạy theo, phóng vút qua đầu chận chàng lại. Gương mặt nàng trở nên u oán.

Vệ Thạch hỏi:

- Ngươi bỏ ta sao?

Tuyết Cừu lơ lửng nói:

- Người ta bỏ tại hạ!

Vệ Thạch tức mình đánh ra một chưởng.

Chàng không buồn phản ứng. Chưởng của Vệ Thạch làm văng bắn chàng qua một bên, thất khiếu xuất huyết. Tuyết Cừu nằm bất động.

Bấy giờ Vệ Thạch có hối cũng muộn, đứng giậm chân một hồi rồi vác chàng đi ngẩn ngơ.

Một hồi, nàng tới một chỗ vắng.

Lúc bấy giờ Tuyết Cừu đã tỉnh lại nhưng chàng vẫn nhắm mắt.

Nàng ngồi xuống ôm chàng vào lòng mà khóc rưng rức.

Những giọt nước mắt đầy chân tình của nàng nhau xuống từng giọt trên gương mặt anh tuấn của chàng, khiến Tuyết Cừu mở mắt ra...

Vẫn trong tư thế ấy, họ vẫn nhìn nhau...

Vệ Thạch Thần Nữ nâng đầu chàng lên... Mắt kề mắt môi kề môi... Thần nữ ban cho Tiểu Sát Tinh một cái hôn nồng cháy...

Vệ Thạch nói:

- Dù sao tiểu muội cũng phải về Kim Môn! Chốn ấy là nơi chôn nhau cắt rốn của tiểu muội. Tạm biệt nhé Lã lang!

Nàng vội đi, Tuyết Cừu không kịp mở lời.

Tuyết Cừu đứng nhìn chung quanh. Mênh mông đất rộng trời dài... Cuối cùng chàng nhắm thủ phủ Giang Đông mà đi.

o O o

Trước khi đến Giang Nam phủ, chàng đã nắm sơ lược tình hình ở nơi đây.

Ngoại ô thành Giang Đông bốn bề im vắng.

Bên trong khuôn viên, thành cao hào sâu, nhiều tòa lâu đài nằm san sát nhau theo hình chữ khẩu.

Chính giữa một tòa lâu đài khác nguy nga tráng lệ hơn. Nơi này người ra vào tấp nập.

Ngay tại cổng ra vào có một đội gác, kiếm luôn luôn tuốt trần. Nhìn vào cặp mắt họ, người ta thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng lắm.

Tuyết Cừu bước vào sát cổng, tên cầm đầu toán gác đón chàng lại hỏi:

- Công tử là ai, đến Giang Nam phủ có việc?

Tuyết Cừu điềm đạm nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, muốn gặp Giang Nam tiền bối, và gặp Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh!

Tên gác cỗng nghe xưng Lã Tuyết Cừu, nhưng hắn không chút ngạc nhiên. Hắn cũng đường hoàng nói:

- Công tử danh vang bốn biển, nhưng với Giang Nam phủ này, công tử thuộc về người lạ, nên tiểu đệ xin phép không cho công tử vào.

Tuyết Cừu nghiêm mặt nói:

- Cảm phiền các hạ vào báo với Trường Thủ thư sinh!

Hắn nói:

- Công tử đến đây là bên trong biết rồi. Trung tâm đài là nơi quan sát chung quanh. Chờ một hồi nữa mà không thấy ai ra mời, tức là công tử không được tiếp vậy.

Chờ thật lâu vẫn không thấy người bên trong ra, Tuyết Cừu vòng tay nói:

- Tại hạ đành cam thất lễ, xin chư vị lượng thứ cho!

Chàng ngang nhiên bước vào.

Một loạt kiếm đánh thốc về phía chàng. Tuyết Cừu chớp mình một cái, thoát khỏi hàng rào kiếm đó, nhắm tòa lâu đài trung tâm mà đi.

Bên ngoài gióng chuông báo động, người trong các tòa lâu đài kia cầm vũ khí túa ra vài ba mươi người, họ mặc cùng một kiểu sắc phục, vây Tuyết Cừu vào giữa.

Tuyết Cừu vẫn bình tĩnh đứng im. Trịnh trọng nói:

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, xin khẳng định mấy lời cùng những người ở Giang Nam phủ. Hôm nay tại hạ đến đây để giải tán phủ này. Vậy xin quần hùng hãy bước ra khỏi phủ. Tại hạ để quý vị ra đi bình yên và bảo đảm không một ai dám làm khó dễ chư vị. Nếu người nào trung thành với Trường Thủ thư sinh ở lại, tức là sự đổ máu chắc chắn phải có!

Họ không giải tán. Trái lại, viện quân kéo đến tấp nập. Cung tên gươm giáo rỡ rỡ phong uy.

Tuyết Cừu nói lần nữa:

- Nếu không giải tán, tại hạ sẽ ra tay!

Mọi người nhìn chàng không nháy mắt... Và họ động kiếm.

Tuyết Cừu vỗ kiếm phóng người lên, hàng chuỗi tiếng leng keng, lạch cạch nối tiếp nhau...

Mỗi cái chớp người là mỗi chuỗi tiếng như vậy.

Và năm bảy chục người kia một số bị gãy kiếm, một số kiếm vuột khỏi tay, nhưng không ai bị thương.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh, xưa nay nổi tiếng nếu vỗ kiếm là hạ sát. Nhưng hôm nay tại hạ không làm vậy. Chư vị là những người có võ công cao, chỉ hiềm vì miếng cơm manh áo mà phải vào nơi này. Để tránh sự máu đổ thây phơi, nên giải tán!

Khoảnh khắc, còn lại năm mươi người, trên tay cầm vũ khí còn đứng vây chàng, nhưng nét mặt đầy sợ hãi.

Tuyết Cừu gầm lên:

- Tránh ra!

Đám người kia đưa kiếm lên cao và đâm tới.

Tuyết Cừu dùng khinh công thoăn thoắt vượt qua khỏi đầu họ, chàng đi nhanh về phía trước...

Vừa đi, Tuyết Cừu vừa nghĩ:

- "Cuộc biến động như vậy, tại sao lão Giang Nam không lòi đầu ra? Còn tên Vô Nhãn công tử kia sao vẫn rúc trong bóng tối?"

Tuyết Cừu tới trước cửa, nhìn vào trong không có ai. Chàng nhớ tới việc Thủy Đường cung, Huyết Trì Thánh Nữ đã thả tấm bửng.

Tuyết Cừu nói thành lời:

- Giang Nam phủ là nơi có nhiều cơ quan, nhưng dễ thường Tuyết Cừu này không có cách sao?

Tuyết Cừu chụm tay gọi:

- Giang Nam! Vô Nhãn! Nếu chư vị còn có chút anh hùng thì hãy xuất đầu lộ diện một cách đường đường chính chính.

Chàng lặp đi lặp lại như vậy mấy lượt, nhưng tòa lâu đài vẫn im ỉm.

Tuyết Cừu nhìn lên thấy tầng trên không cao mấy, phía sau có cửa đang mở.

Tuyết Cừu đứng lại suy nghĩ:

- "Phàm cơ quan đều đặt ở phòng dưới, có thể có đường hầm".

Chàng dùng Vô ảnh chạy lướt qua các phòng kia, có phòng đóng cửa, có phòng mở cửa. Tuyết Cừu nhìn vào đó không thấy bóng dáng một ai.

Chàng nói:

- Có lý nào họ đi hết? Đây là họ dùng kế không thành để nghi binh. Chất độc và sức mạnh ta không sợ. Tên, giáo với ta thì vô ích. Còn sợ gì?

Tuyết Cừu phi thân lên lầu. Ánh đao chớp lên, các cửa đều vỡ tung. Nhìn vào không thấy ai. Bàn, tủ, sập, giường nằm ngổn ngang. Chàng lại phóng lên lầu trên, rồi đài trên cùng, tất cả đều không có một người.

Tuyết Cừu tự nhủ:

- Các ngươi xuống hầm là cùng!

Chàng trở lại lầu một, kiếm cầm tay, chàng bước vào bên trong. Cầu thang xuống phòng trệt nằm sờ ra đó.

Nhưng vấn đề là Tuyết Cừu quyết tâm tìm những bí hiểm ở trong này.

Tuyết Cừu thấy nơi góc phòng có gì khác lạ.

Chàng bước lại nơi đó khám xét cẩn thận. Chàng đoán đây là miệng của một đường ống để xuống phòng trệt, hoặc xuống dưới lòng đất cũng nên.

Tuyết Cừu lấy kiếm nện vào đó, nghe tiếng kêu bọng và sâu. Chàng đề phòng cơ quan máy móc. Ở xa, chàng dùng phích không chưởng mà phá vỡ nắp hầm.

Chàng nghe tiếng dội từ phía dưới lên rất sâu. Chàng chờ một thời gian không thấy động tĩnh gì, vội lấy vài đồ vật nơi ấy mà ném xuống.

Đó là để phòng ngừa rình rập hay cạm bẫy.

Chàng tiến lại miệng hầm xem, đường ống xuống hang sâu thăm thẳm, có từng bậc để vịn và leo xuống.

Tất nhiên đường ống này ngang qua vách phòng dưới.

Tuyết Cừu phóng xuống cầu thang vào phòng dưới. Và chàng phá ngay một lỗ trên đường ống.

Tuyết Cừu suy đoán:

- Bí Tàng cung cũng dùng địa đạo, Đông Hải Thần Quân cũng dùng địa đạo, thậm chí Phi Loan, Lý Yến Phi, Bạch cốc chủ cũng xử dụng địa đạo. Và bộ mặt của giang hồ hiện nay là địa đạo! Nơi đây có nhiều lâu đài, chắc chắn có nhiều địa đạo, đường ngang đường dọc, biết đường nào mà đi tìm bọn chúng?

Trời đã sẩm tối, Tuyết Cừu quay ra ngoài cổng.

Mục đích của chàng là làm sao để đánh lạc hướng những tên quan sát ngầm nơi đây, rồi bất ngờ chàng phi thân vượt qua tường đột nhập vào.

Ra khỏi cổng chàng đi thẳng một mạch khá xa, chàng ngoái đầu nhìn lại, xem có kẻ nào theo dõi chăng.

Không thấy gì đặc biệt, chàng rẽ qua đường khác và bí mật về Giang Nam phủ.

Từ nơi cao nhìn vào phủ, vẫn thấy bốn bề im ắng.

Tuyết Cừu kín đáo tiến sát về phía tường gần tòa lâu đài trung ương nhất và phi thân vào.

Tuyết Cừu dùng Vô ảnh tiến về phía trung ương, nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Lầu đài trung ương hiện tại cũng không có chút ánh sáng. Nhưng chàng nghe bên trong có vài tiếng động nhẹ, không lý là chuột, là mèo?

Rồi nhiều tiếng động nhẹ khác, tiếp theo là những tiếng thì thầm.

Có hai lối để xuống phòng dưới. Một lối là cầu thang, hai là theo lối đường ống.

Tuyết Cừu quyết định theo lối đường ống cho kín đáo. Từ trong bóng tối, chàng thấy cả thấy là ba người họ ngồi gần bên đường ống.

Nhìn thật kỹ là thấy Vô Nhãn thư sinh và Bạch Đầu Trường Thủ ngồi đối diện với nhau, ngồi xoay lưng phía chàng là một thiếu nữ, chưa biết quen hay lạ.

Lúc này Tuyết Cừu có thể dùng cách không mà điểm huyệt chúng, nhưng chỉ sợ Vô Nhãn có nội lực thâm hậu mà thoát khỏi.

Dù sao chàng cũng phải khống chế tên Bạch Đầu Trường Thủ này trước.

Tuyết Cừu chưa xuất thủ vội vì chàng còn muốn nghe chúng bàn bạc việc gì.

Vô Nhãn nói:

- Sau khi ủy quyền cho ta, Thần nữ đã ra đi một cách bí mật. Không rõ Thần nữ đi đâu. Nhưng cách đây mấy hôm Lã Tuyết Cừu có đến phá Thủy Đường cung. Huyết Trì Thánh Nữ đã chạy thoát. Hắn cứu Huyết Trì đại nương tỉnh lại, Thần nữ đã gặp hắn ngay tại đó.

Thiếu nữ hỏi:

- Hai bên có giao đấu nhau không?

Vô Nhãn nói:

- Thần nữ không giao đấu với Tuyết Cừu, mà có đấu với chủ nhân Bí Tàng cung. Thần nữ có vẻ thắng thế hơn. Sau đó Lã Tuyết Cừu xuất hiện, thì mấy người kia bỏ đi hết. Không rõ sao, Báo Tinh đem các cao thủ như Phi Loan, Phùng Kỵ, Lý Di Niên, Hà Ngôn Tai... Với các đệ tử sáp nhập với Thủy Đường cung. Thế là chúng ta mất đi một cánh. Ta không thể nào đánh chiếm lại nơi đó được!

Bạch Đầu Trường Thủ nói:

- Kế hoạch địa lôi của ta chắc là không thành. Vì Bí Tàng cung còn có rất nhiều cao thủ như Tề Phong, Đào Dã Mục Nha và một số đệ tử võ công rất cao trấn thủ, không ai vào đó lọt...

Vô Nhãn nói:

- Ta đã có kế hoạch về việc đánh địa lôi rồi. Nếu vài hôm nữa nhận tin, ta sẽ cho người thi hành ngay. Còn ngay tại Giang Nam phủ này, bọn chúng muốn tấn công ta cũng khó. Đường ngầm dưới đất chứa nhiều cơ quan và nếu cần, do đường kín mà ra bờ sông là xong. Nếu nơi đây mà bị thất thủ nữa, ta thật khó lòng.

Bỗng thiếu nữ hỏi:

- Có khi nào Lã Tuyết Cừu trở lại đây một cách bất ngờ không?

Vô Nhãn nói:

- Có thể!

Thiếu nữ lại nói:

- Nếu biết hắn trở lại, tại sao ta không đề phòng?

Vô Nhãn nói:

- Dĩ nhiên là có đề phòng. Nhưng hắn là người võ công siêu đẳng nên có thể đột nhập một cách bất ngờ.

Thiếu nữ cướp nói:

- Nếu vậy ta phải làm sao?

Vô Nhãn đáp:

- Không lẽ chúng ta lại sợ hắn sao?

Thiếu nữ lại nói:

- Tiểu nữ vẫn không hiểu, hồi chiều tại sao chư vị lại chun xuống hang hết khi nghe Tiểu Sát Tinh đến?

Bạch Đầu Trường Thủ nói:

- Tuyết Cừu có tính mạo hiểm, ta đoán thế nào hắn cũng chui xuống, và nếu như chui xuống kể như hắn hết đời. Vậy đó!

Thiếu nữ khẽ nói:

- Giang Nam phủ cao thủ trên một trăm vẫn để Lã Tuyết Cừu tung hoành! Tung hoành mà không tốn một giọt máu. Số người còn lại chui hết xuống hầm. Nếu nói rỗng, không sợ Lã Tuyết Cừu thì tại sao lại không lên đèn?

Vô Nhãn nói:

- Ta thấy cô nương nói càng lúc càng nhiều. Tỷ tỷ cô là Lý Nhân Nhu cũng đã từng ca ngợi công đức của Tuyết Cừu trước mặt ta và Thần nữ. Ta đem cô đến đây để giúp cho Giang Nam phủ chứ không phải để nghe lời cô tôn vinh hắn.

Thiếu nữ lặng thinh.

Bạch Đầu Trường Thủ hỏi:

- Hiện tại Giang Nam phủ tổng kết lại trên dưới chỉ còn hai chục thuộc hạ, kể cả những kẻ đã đi công tác. Nếu Tuyết Cừu tấn công lần nữa, ta làm sao?

Vô Nhãn nói:

- Người của Thần nữ đến đây ngay trong đêm nay.

Tuyết Cừu thấy không cần thiết để theo dõi nữa, chàng liền phóng chỉ điểm huyệt Bạch Đầu Trường Thủ và thiếu nữ họ Lý.

Vô Nhãn vừa nghe tiếng chóc chóc biết có biến, hắn như bóng mờ vọt đi liền.

Tuyết Cừu dùng Vô ảnh đuổi theo bén gót.

Khoảng cách đôi bên càng lúc càng thu ngắn lại.

Bỗng một tiếng nổ vang lên phía trước, Vô Nhãn nương theo khói mà đi...

Chàng chực nhớ lại hai tên vừa bị điểm huyệt còn ở trong kia, sợ có người mang chúng đi mất, nên chàng bay nhanh lại đó.

Đến nơi, một vài bóng đen trước cửa cũng chớp người mất hút vào các lâu đài bên.

Té ra bọn chúng chưa cứu kịp Bạch Đầu Trường Thủ.

Tuyết Cừu giải một số huyệt đạo cho họ, rồi xách họ ra bên ngoài.

Lã Tuyết Cừu dẫn thiếu nữ đến nơi xa, hỏi:

- Xin cô cho biết quý danh.

- Lý Nhân Nhiên! Thiếu nữ đáp.

Chàng hỏi:

- Nhân Nhu hiện giờ ở đâu?

Nàng đáp:

- Qua Tần Hoài tửu lâu rồi.

Tuyết Cừu nói:

- Đáng khen là cô nương có tính thẳng thắn, nhưng đáng trách là cô đi giúp cho kẻ ác. Nếu cô nương nghe lời tại hạ hoặc là về quê, hoặc qua tửu lâu Tần Hoài, hoặc giúp tại hạ một tay để thu lấy Giang Nam phủ này, nay mai Bí Tàng cung đến giao cho họ đảm nhận, thì tại hạ rất cảm ơn.

Nhân Nhiên nói:

- Tiểu nữ cũng biết Vô Nhãn là kẻ tàn độc, hiện nay ông ta đã cô thế. Nhưng tiểu nữ đã bị ông phá đời con gái rồi, nên không thể bỏ được.

Tuyết Cừu nghe chạnh buồn. Không lý nào nàng đem việc đó ra mà nói gạt?

Chàng hỏi:

- Xin lỗi! Hắn đã làm việc ấy bao giờ?

Nàng nói:

- Mấy hôm trước đây! Khi Thần nữ ra đi, những cô còn lại trong cung đều bị hắn cưỡng bức!

Lã Tuyết Cừu giải huyệt cho nàng rồi hỏi:

- Cô nương có gặp Vương Nhã Uyên chăng? Nhã Uyên bị hắn dùng Nhiếp hồn đại pháp...

Nhân Nhiên nói:

- Nhã Uyên cũng sắp bị thất tiết ở giữa rừng, nhưng nhờ Vô Tận Tàng cao thủ tới kịp, nên hắn chạy đi!

Tuyết Cừu nói:

- Sẽ không tới một trăm ngày nữa, hắn sẽ phát độc từ trong xương ra mà chết. Chỉ sợ từ đây đến đó, hắn làm nhiều việc bạo ngược mà rối ren giang hồ.

Nhân Nhiên hỏi:

- Sao công tử biết?

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là người chữa bệnh cho hắn, đã lưu ý cho hắn như vậy mà hắn không nghe.

Nhân Nhiên nói:

- Tiểu nữ nghe gia tỷ nói như vậy mà vẫn không tin sự thật. Bây giờ nghe chính miệng công tử nói. Đời cũng có những việc tréo cẳng ngỗng như vậy. Tiểu nữ sẽ theo công tử cho hết đêm nay. Nếu bây giờ ở lại e không thoát khỏi tay Vô Nhãn.

Chàng chắp tay nói:

- Đa tạ!

Tuyết Cừu bước qua bên Bạch Đầu Trường Thủ, nói:

- Có lẽ tiên sinh xem tại hạ là kẻ không đội trời chung. Nhưng tại hạ biết làm sao hơn. Một phần, ngài xem võ lâm là công cụ của ngài. Phần nữa, tâm tính ngài rất tàn độc. Nếu tại hạ không nghĩ tình Ngư Nữ, e tiên sinh... khó sống.

Bạch Đầu Trường Thủ nói:

- Bây giờ các hạ xử ta thế nào?

Tuyết Cừu nói:

- Nếu tại hạ trả tự do cho ngài, thì ngài làm sao cho xứng đáng trong chuỗi ngày còn lại?

Bạch Đầu Trường Thủ nghĩ rất lâu rồi nói:

- Thật ta không biết cách nào được cả! Trước đây còn lão Phi Long, ta muốn nhờ Vu Tĩnh đạo cô là người rất nhiều kiến thức ra giúp ta, để ta tách rời Thần nữ mà xưng hùng một cõi.

Tuyết Cừu nói:

- Đó là tham vọng của tiên sinh. Phải chi tiên sinh làm như Báo Tinh hay Ngốc Lão, hoặc Đông Đế thì hay biết bao nhiêu. Ngay bây giờ vẫn còn kịp. Tiên sinh vào đó, qui tụ thuộc hạ lại, trình bày lẽ thiệt hơn, kẻ nào muốn theo Vô Nhãn thì cứ thả cho họ đi. Còn lại bao nhiêu, tiên sinh hãy thống lĩnh họ. Chắc chắn Bí Tàng cung sẽ cho người đến đây trong nay mai để hợp tác với tiên sinh. Có họ, Vô Nhãn sẽ không dám đến đây!

Lão nói:

- Chỉ còn có nước đó thôi!

Tuyết Cừu nói:

- Quân tử bất hý ngôn! Nếu tiên sinh giữ lời, và nếu Giang Sơn công tử có ý hướng thiện, tại hạ sẽ giải những bí huyệt cho.

Lão nói:

- Ta giữ lời! Có Lý cô nương làm chứng!

Lão nói hơi nhanh, làm Tuyết Cừu hơi nghi.

Chàng nói:

- Tại hạ đứng ngoài này canh bọn thuộc hạ của Vô Nhãn... tiên sinh hãy vào đó làm kế hoạch đầu xem!

Chàng giải huyệt cho lão...

Giang Nam chào hai người rồi bước vào bên trong.

Lý Nhân Nhiên nói:

- Hắn là con quỷ tráo trở, có thể nào tin lão không?

Tuyết Cừu nói:

- Dĩ nhiên không tin lão được! Vì lão gởi mấy rương châu báu cho Đông Hải Thần Quân, bị tại hạ bắt được mà lão không biết. Chắc chắn lão vào đó tập hợp bọn thuộc hạ lại, theo đường hầm rút ra bờ sông, rồi bầu đoàn thê tử sẽ tiến ra Quan ngoại. Ra đó, thế nào Thần quân cũng giết lão ngay.

Nhân Nhiên hỏi:

- Tại sao công tử đoán Thần quân có thể giết lão?

Tuyết Cừu nói:

- Hai tay đa nghi không bao giờ ở chung được. Hơn nữa, xét về tư cách, Thần quân hơn lão khá xa.

Nhân Nhiên nói:

- Công tử luận chí lý lắm. Nhưng nếu vậy tại sao ta không đi dọc theo sông để tóm lấy tên kia?

Tuyết Cừu nói:

- Bắt lão lại không lý ta giết? Để lão đi thì có người khác giết mà ta còn giữ được nơi này. Nếu ta đi e Vô Nhãn đem thuộc hạ đến đây mà lập lại căn cứ thì mệt cho ta lắm.

Cả hai ngồi bên nhau và nép mình trong tối, vừa nói chuyện vừa chờ đợi một biến cố nào đó có thể xảy ra.

Trong lúc nói chuyện, Tuyết Cừu vẫn thấy Lý Nhân Nhiên có nhiều nhận xét sâu sắc về mọi mặt.

Mãi đến khuya, bên trong lẫn bên ngoài không nghe động tĩnh gì.

Lý Nhân Nhiên nói:

- Bạch Đầu Trường Thủ đã dẫn thuộc hạ đi rồi! Còn Vô Nhãn thư sinh cũng đã chận không cho thuộc hạ mình đến. Không chừng họ tìm cách thông đồng với nhau.

Hai người đưa nhau vào trong. Dĩ nhiên không một lâu đài nào có đèn đóm.

Họ ngồi lại ngoài thềm của lâu đài trung ương và cũng không lên đèn.

Tuyết Cừu nói:

- Cô nương hãy nằm tạm đó nghỉ một chút cho khỏe.

Lý Nhân Nhiên bình thản nằm xuống.

Lã Tuyết Cừu ngồi vận công điều tức...

o O o

Rạng ngày...

Tuyết Cừu nói:

- Thế là tòa lâu đài nghiễm nhiên là của chúng ta. Nếu có cao thủ Bí Tàng cung lại yểm trợ, thì cô nương hãy giữ nó làm cơ sở ngày sau.

Nhân Nhiên thở dài nói:

- Nếu bỏ Thần nữ mà đi với Bí Tàng cung dù là chánh phái chăng nữa, tiểu nữ cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Tuyết Cừu phân tích:

- Dĩ nhiên là tại hạ hiểu kịp điều đó. Nhưng bây giờ cô nương đi bất kỳ nơi nào, e rằng khó thoát khỏi tay Vô Nhãn. Cho dù cô nương có trở về với hắn cũng uổng một đời thôi.

Nhân Nhiên lặng thinh.

Tuyết Cừu và Nhân Nhiên đi hết phòng này sang phòng khác mà tìm những bí mật.

Bỗng ngoài cửa bước vào một toán gồm nam nữ, già trẻ hơn mười người. Tuyết Cừu nhận ra trong ấy có rất nhiều người quen như: Lã Tuyết Minh, Ngốc Lão, Lão Thiên Thu...

Tuyết Cừu và Nhân Nhiên chạy ra chào đón họ.

Họ đưa nhau vào phòng khách của lâu đài trung ương.

Tuyết Cừu ngồi giữa Tuyết Minh và Thiên Thu. Chàng thuật qua tình hình tại Giang Nam phủ rồi đưa ra đề nghị:

- Trên dải đất Trung Nguyên ngoài những nơi bí mật của Vô Nhãn thư sinh, ba cơ sở lớn của Thần quân, của Huyết Trì Thánh Nữ, của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ, chúng ta đã giành lại cho giang hồ. Tại hạ đoán ngoài Quan ngoại thế nào Thần quân cũng hợp tác với Huyết Trì Thánh Nữ và trừ đi tay Bạch Đầu Trường Thủ.

Tuyết Cừu nhìn lại đưa mắt nhìn qua một lượt, rồi hạ thấp giọng:

- Thế nào Ngũ Hoa và Thần quân sẽ ly khai với Vô Nhãn. Trong vòng thời gian ngắn, tại hạ sẽ đi Quan ngoại. Còn trước mắt, xin Ngốc Lão tiền bối đảm nhiệm phủ này, trước là chận đứng sự bành trướng của Vô Nhãn, sau là bảo đảm sự an toàn cho những nạn nhân từ bên đối phương chọn về đây.

Mọi người đều tán đồng ý kiến của Tuyết Cừu. Họ còn bàn tán qua vài việc quan trọng khác.

Tuyết Minh dặn nhỏ Ngốc Lão một vài điều quan trọng.

Trong thời gian đó, Tuyết Cừu đi thăm hỏi và dặn dò riêng từng người.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu từ giã mọi người ra đi. Tuyết Cừu hỏi:

- Bí Tàng cung làm sao mà bắt tin nhanh?

Tuyết Minh đáp gọn:

- Vô Tận Tàng báo tin! Nghe đâu Thần nữ cảm tình với gã Hào Hoa công tử nào đó mà bỏ vị hôn phu của cô ta ra đi.

Tuyết Cừu trống ngực đánh liên hồi. Chàng nói:

- Ai mà hiểu được ý các cô? Bây giờ Cung chủ đi đâu?

Tuyết Minh mặt buồn dàu dàu, nói:

- Dạo này ta thấy công tử có vẻ phong trần nhiều và cũng nhiều... lạnh nhạt. Đúng là Hào Hoa công tử!

Tuyết Cừu cúi đầu và nói những lời chân thành:

- Tại hạ cũng vì xông xáo mà gặp nhiều cảnh ngộ khó xử. Tại hạ quyết giữ mình để khỏi đắc tội với...

Mấy chữ sau cùng, chàng nói lí nhí trong miệng.

Tuyết Minh kéo tay chàng nói:

- Khéo dữ! Nếu biết lí nhí với mấy cô kia như vậy thì làm gì có chuyện rắc rối? Phái nữ mà theo công tử, ta tính ra còn đông hơn một... đạo quân. Ta định đi Quan ngoại với công tử.

Nói cho đúng, chàng rất sợ đi chung với các nàng. Món nợ ân tình của các nàng đã rải cho không rất nhiều, mỗi người mỗi vẻ, mỗi người mỗi trường hợp, nên trong tâm khảm của chàng cũng có một sự giày vò. Nếu chàng mở lời từ chối, Tuyết Minh sẽ buồn ngay. Không chừng đây chỉ là câu dò tâm lý.

Chàng liền tấn công với cái thế ném lao theo lao:

- Tại hạ làm sao quên được bức tượng và bức tranh ở Bí Tàng cung. Tại hạ làm sao quên được chúng ta là đệ tử ký truyền của Vô Lai Tôn Giả? Vắng Cung chủ, đúng hơn là vắng... hiền muội, tiểu huynh nhớ nhung ray rứt. Nếu được Minh muội cùng đi Quan ngoại thì sung sướng biết bao nhiêu! À, à... còn điều này nữa...

Tuyết Minh im lặng nghiệm lấy lời chàng, hồi lâu hỏi:

- Còn điều gì nữa?

Tuyết Cừu nói:

- Có một vị đạo cô Vu Tĩnh tuổi khoảng ba mươi...

Tuyết Minh chận lại nói:

- Tiểu muội đâu có hỏi tuổi tác của đạo cô mà công tử khai? Cứ nói thẳng thế này, có một vị tuy là đạo cô nhưng nhan sắc thì... chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, có sao đâu? Nói tiếp đi!

Tuyết Cừu thở dài:

- Lời nói sao mà nghe còn... chua hơn giấm! Vị đạo cô ấy bị Bạch Đầu Trường Thủ và Phi Long kiếm khách vây đánh. Tại hạ đã giải cứu được. Sợ rằng sau này tại hạ đi, bọn chúng đến trả thù, nên tại hạ có đem mười lăm chiêu trong Hình kinh ra truyền...

Tuyết Minh cắt ngang:

- Khi thì tại hạ, khi thì tiểu huynh, xưng hô lộn xộn! Sao công tử không nghĩ Vô Lai Tôn Giả chỉ truyền cho những người có duyên? Công tử làm vậy không sợ lạm dụng sao?

Tuyết Cừu nói:

- Hiền muội ơi! Cũng vì cứu người mà tiểu huynh phải làm vậy! Vu Tĩnh rất thông minh. Tiểu huynh mới chỉ qua sáu chiêu đầu, chừng một khắc thì Vu Tĩnh thông thạo ngay. Sau đó qua chiêu thứ bảy, Vu Tĩnh phát giác ra sự sai của chúng ta...

Tuyết Minh nói:

- Tiểu muội cũng phát giác ra cái sai này. Phải có một chiêu thức bắt cầu nữa, khí huyết mới lưu thông và uy lực mới phát huy đúng mức. Vậy là Vu Tĩnh rất thông minh. Nhưng qua ba chiêu sau cùng, Vu Tĩnh phải... phải...

Tuyết Cừu nói:

- Không... Không! Nàng vẫn để nguyên áo quần mà luyện. Sau đó, nàng lại khám phá ra một điều lạ nữa là lấy chiêu cuối làm chiêu đầu, đánh ngược lên chiêu thứ nhất làm chiêu cuối, khí huyết lưu thông rất thuận. Nàng gọi đó là Hình kinh thuận nghịch thập ngũ chiêu.

Tuyết Minh gật đầu nói:

- Tiểu muội cũng tìm ra được! Nguyên do cũng nhờ Kiều chiêu. Nhưng có một điều tiểu muội không tin là người đó không thoát y!

Tuyết Cừu ấp úng:

- Thật ra đầu tiên là vậy, nhưng sau đó nàng bị nóng quá, nên tiểu huynh ra ngoài, trong đó chắc là... chắc là... phải làm vậy rồi.

Tuyết Minh lấy ngón tay xỉa vào trán chàng nói:

- Giấu đầu lòi đuôi! Ba mươi tuổi... không thoát y... lại chỗ vắng kia, tiểu muội diễn cho.

Hai người đến nơi vắng, Tuyết Minh diễn lại Hình kinh, giữa chiêu thứ sáu và chiêu thứ bảy có một chiêu nối đúng với chiêu của Vu Tĩnh phát giác. Chàng rất phục. Rồi chiêu thứ mười lăm nàng đánh ngược lên rất thuần thục.

Đánh hết hai bài, Lã Tuyết Cừu cảm động quá ôm nàng tung hứng mấy lần rồi nói:

- Thế mới biết nữ lưu có những bậc thông thái mà bọn mày râu không bì được.

Bỗng chàng xô Tuyết Minh ra, nói:

- Ẩn mau! Gã Vô Nhãn tới kia!

Hai người vội ẩn sau gò đất. Giây lát, Vô Nhãn thư sinh thong thả đi qua. Tuyết Minh phóng ra chận đường hắn.

Nàng thấy hắn cũng rất phong thái, nhưng lại có cái gì đó rờn rợn.

Hắn quắc mắt nhìn nàng trừng trừng...

Tuyết Minh rùng mình một cái và nàng hiểu.

Không để hắn dùng Nhiếp hồn đại pháp chiếm tiên cơ.

Tuyết Minh tung chưởng đánh liền.

Chưởng lực của nàng giờ đây cực kỳ hùng hậu, hắn là người bệnh mới lành, lại trác táng, làm sao đủ lực để đấu với Tuyết Minh.

Vô Nhãn chưa bao giờ gặp Tuyết Minh và cũng không hình dung được chưởng lực của Tuyết Minh thế nào. Hắn nhìn chung quanh không có ai, lại thấy Tuyết Minh đẹp không kém gì Thần nữ, hắn giở ảo thân pháp tung chưởng ra đỡ...

Sầm....

Chưởng lực đôi bên vang động.

Đối với Vô Nhãn, Tuyết Minh đã chuẩn bị tinh thần và nàng tự chủ được.

Vô Nhãn thư sinh rất kinh ngạc về chưởng pháp của nàng.

Tuyết Minh đem Vô ảnh vào Hình kinh, đấu với hắn...

Tuyết Cừu nấp sau gò đất xem thấy lấy làm lạ, vì Vô Nhãn mới vừa bệnh dậy lại thêm vào đó dâm dục, trác táng thế mà võ công không giảm, chưởng lực hùng hậu như bao giờ.

Vô Nhãn đưa ra những chiêu thức rất quái dị. Nhiều khi hắn còn biểu diễn sự thuần thạo của hắn. Ví dụ như chiêu "Nguyệt Hiện Tây Thiên", biểu diễn cho đúng mức thì phải lui về, tay dùng cầm nã thủ pháp đi lòn một đòn phía dưới, tay phải dùng chưởng từ trên cao vỗ xuống và song cước chuyển động. Thế mà hắn lấy tay làm chân, lấy chân làm tay, vậy mà uy lực hắn vẫn không giảm.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu tuy không nói ra nhưng rất phục.

Vô Nhãn vẫn kiên định đấu với Tuyết Minh, bất phân thắng phụ.

Tuyết Cừu toan bước ra để trợ uy, nhưng thấy Vô Nhãn đã nhảy lùi... Tuyết Minh không truy kích, mà bình tĩnh đứng nhìn. Và đầu kia một thiếu nữ xuất hiện phóng vút tới.

Bỗng Vô Nhãn thư sinh rũ tay áo một cái.

Tuyết Minh biết là hắn giở ngón, nàng lập tức thi triển phiêu ảnh.

Một lưỡi kiếm xanh biếc dài đuột từ trong tay áo hắn lòi ra và cứ tìm nàng mà chém vun vút.

Thanh kiếm ấy ngày càng ngắn lại, cuối cùng, nó tự bay tự diễn lấy nó, chủ nhân đứng ngoài, chỉ ra dấu điều khiển.

Tuyết Minh tuy sợ nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Nhưng lưỡi kiếm màu lục kia đã xâm phạm thân thể nàng một cách vô cứu.

Thiếu nữ lạ phóng nhanh tới nhập cuộc, đẩy Tuyết Minh ra ngoài, và cô ta thi triển diệu thuật để chống lại tâm kiếm.

Chỉ qua vài chiêu, thanh kiếm màu lục rớt đạch xuống đất. Xem lại, đó là một loại đoản kiếm màu trắng như các loại kiếm khác.

Ngước lên, Vô Nhãn đã đi tự bao giờ.

Người xuất hiện cứu Tuyết Minh không ai khác hơn là Vệ Thạch Thần Nữ.

Thần nữ vừa toan chuyển thân cất bước, Tuyết Minh níu áo lại nói:

- Ta và Thần nữ vốn đối lập sao Thần nữ lại cứu ta?

Vệ Thạch nhìn sâu vào mắt nàng, ánh mắt rất thanh trông đằm thắm như muốn ngàn câu trả lời.

Vệ Thạch nói khẽ:

- Trên đời này chỉ có hai người đỡ được tâm kiếm của Vô Nhãn thư sinh. Loại kiếm pháp này Cung chủ chưa từng gặp nên khó bề chống đối. Lần trước, Tuyết Cừu cứu Vô Nhãn. Lần này, ta cứu lại Cung chủ, không gì lạ cả. Xin cáo từ!

Vệ Thạch Thần Nữ biểu diễn khinh pháp như một cầu vồng. Tuyết Minh trầm ngâm nhìn theo.

Lúc bấy giờ Tuyết Cừu mới xuất hiện.

Tuyết Minh nguýt một cái, nói:

- Không có con... yêu cái kia, thì ta đã chết rồi. Công tử để ta phải mang ơn à?

Tuyết Cừu cười khổ, nói:

- Hiền muội trách tiểu huynh tuy không oan nhưng có phần chưa đúng. Tiểu huynh toan ra cứu hiền muội, nhưng đã thấy Thần nữ chạy đến. Nếu tiểu huynh ló mặt ra, thì nguy hiểm vô cùng. Vô Nhãn đó, Thần nữ đó, tại hạ đây, hiền muội đây, rủi Thần nữ tự ái, bọn họ liên kết lần nữa thì phải khổ chăng? Cho dù việc đó không xảy ra chăng nữa, nhưng có mặt tiểu huynh vẫn có điều không tiện.

Tuyết Minh nói:

- Con yêu cái ấy đẹp hơn tiểu muội, nên... nên... nó bỏ chồng để tìm... công tử Hào hoa.

Tuyết Cừu thở dài quay mình bỏ đi.

Tuyết Minh chạy theo lấy tay xỉa vào cằm của Tuyết Cừu, nói:

- Đi đâu? Bộ giận hả?

Tuyết Cừu nói như mếu:

- Đi chung mà cứ hằn học thế này, ai mà chịu nổi! Tiểu huynh kiếm chùa, am nào đó đi tu cho rồi!

Tuyết Minh nói:

- Có am của Vu Tĩnh đó! Không thì có chùa Ngũ Ngoạn Cô...

Nàng nói thì nói vậy, nhưng vẫn bước tới choàng vai chàng mà đi.

Tuyết Cừu hỏi:

- Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô đi đâu rồi?

Tuyết Minh nói:

- Vì có việc khẩn. Nên tiểu muội đã đưa hai người ấy đi rồi. Băng Kiên nay có tên là Châu Băng Kiên, Ngoạn Cô là Châu Ngoạn Cô, và tiểu muội là Châu Tuyết Minh.

Tuyết Cừu lộ nét mừng nói:

- Phải vậy mới được. Chứ còn Lã Tuyết Minh làm sao tại hạ dám...

Tuyết Minh kéo tai chàng, hỏi:

- Dám gì chứ? Còn Châu Tuyết Minh thì công tử lại dám chứ gì?

Chàng lớ ngớ không biết nói làm sao, đành cắn môi.

Hai người đi hết nửa buổi đường, đến một ngã ba, Tuyết Minh nói:

- Chúng ta tạm chia tay nơi đây. Công tử đi đâu?

Tuyết Cừu nói:

- Vài ngày nữa tiểu huynh mới ra Quan ngoại. Bây giờ tiểu huynh đi dẹp vài phân đàn nhỏ của Vô Nhãn, để gom chúng lại thành một nhóm, sau này dễ trị.

Tuyết Minh nói:

- Chủ trương của tiểu muội cũng vậy. Bây giờ thì chúng ta đi chung được rồi.

Tuyết Cừu tự nhủ thầm. Đi chung với nàng sẽ còn vô số phiền phức, nhưng không lẽ chối từ đột ngột. Chàng làm ra vẻ vui thích, nói:

- Còn gì tuyệt bằng! Chỉ cần đi chung với tiểu muội, thì đi luôn cả một đời không chán. Việc ẩm thực cứ để tiểu huynh lo liệu cho!

Tuyết Minh đẩy chàng ra nói:

- Thôi thôi! Công tử mà nấu ăn thì tiểu muội sợ rồi. Băng Kiên ngày xưa là một giai nhân linh hoạt vui tươi, Băng Kiên bây giờ tuy vẫn sáng ngời, nhưng mắt cứ lặng lờ xa vắng, miệng thì hay chảy nước dãi khi thấy một bữa ăn không hợp với khẩu vị.

Tuyết Cừu mỉm cười:

- Vậy mà Giang Ngư Nữ đòi thưởng thức thử!

Tuyết Minh sừng sộ:

- Sao công tử không nấu cho ả ăn?

Tuyết Cừu nói:

- Tiểu huynh không dám chơi dại nữa! Bây giờ ta đi... Tịch Dương sơn.

Tuyết Minh ngạc nhiên hỏi:

- Đến xứ đó làm gì?

Tuyết Cừu nói:

- Đó là cứ điểm quan trọng của Thần quân, nay Vô Nhãn đã lấy. Nơi đó ít ai để ý, nhưng đó là địa điểm chiến lược quan trọng nhất của Vô Nhãn. Những tài liệu, vật cụ, thư kiếm đều chứa đựng nơi đó. Chung quanh vị trí đó, đóng tất cả là tám tiểu trạm, mỗi tiểu trạm như vậy gồm tám cao thủ để ngừa Bí Tàng cung tấn công. Xong ở đó, tiểu huynh cùng hiền muội đi Quan ngoại luôn.

Chàng biết rằng Tuyết Minh rất bận việc về phía Nam Trung Nguyên, bây giờ kéo nàng về phía Bắc, chắc chắn là nàng không đi được.

Tuyết Minh nói:

- Công tử lấy tin tức ở đâu, chứ Tịch Dương Sơn là chỗ đồng khô cỏ cháy, khỉ ho cò gáy, có ma nào ở đó?

Tuyết Cừu biết mình sắp bể mánh, liền nói:

- Sao hiền muội không chịu tin. Bí Tàng cung đóng ở Miên Thủy cũng khỉ ho cò gáy vậy. Hán Lưu Bang vào Bao Trung cũng là chỗ khỉ ho cò gáy mà sau thu được thiên hạ. Từ Bí Tàng cung đi về Tịch Dương Sơn chừng vài ngày đường. Họ thiết lập căn cứ quanh Bí Tàng cung là có ý đồ. Bởi vậy tiểu huynh mới gọi đó là vị trí chiến lược!

Tuyết Minh nghe nói có lý, không cãi nữa.

Nhưng nàng lại nói:

- Tiểu muội phải đi với công tử để xem tình hình như thế nào.

Tuyết Cừu thầm than khổ.

Hai người nhắm về hướng Tây bắc mà đi.

Đến chiều, Tuyết Minh chỉ vào xóm nhà, nói:

- Thôi! Công tử thượng lộ bình an. Tiểu muội còn vào đây để điều động một số cao thủ ở nơi nầy. Trên đường ra đó, thế nào công tử cũng gặp Kiên muội, nhớ đãi cô ta một bữa ăn kẻo tội. Có thể cho Băng Kiên đi theo công tử.

Tuyết Cừu thoát khỏi tay Tuyết Minh thì rất mừng, nhưng nghe nói gặp Băng Kiên thì chàng lại thêm lo.

Thật ra, Tuyết Cừu rất thương nhớ Băng Kiên. Nàng ấy ngày đêm cứ trầm mặc xa vắng. Nhất là giang hồ đã đồn đãi việc nàng, ai cũng biết, nàng cảm thấy có một sự thiệt thòi, đâu còn thanh danh như trước?

Hai bên chia tay.

Tuyết Cừu đi đêm đi ngày không phải đến Tịch Dương Sơn mà đến Thành Sơn, một vị trí nằm ở Thiểm Tây.

Thành Sơn có lắm cao thủ về đó ẩn dật, lại có một tiền trạm của Thần quân vừa mới thiết lập.

Trưa nay, chàng thấy một vùng bụi mù phía trước, định thần nhìn lại thấy một người cưỡi ngựa chạy như bay về hướng mình. Kỵ sĩ là một thiếu nữ.

Tuyết Cừu nhìn ra ngờ ngợ... Quả là Băng Kiên.

Chàng nhảy ra chận giữa đường.

Băng Kiên toan xuất chưởng, chợt nhìn thấy Lã Tuyết Cừu, đột ngột nàng ngã ngựa, Tuyết Cừu nhanh tay hứng kịp.

Chàng liền bồng Băng Kiên lại gốc cây. Băng Kiên nhắm mắt thiêm thiếp.

Chàng xoa bóp cho nàng một hồi, Băng Kiên tỉnh lại. Nàng nhìn chàng chăm chăm, và nước mắt chảy dài.

Tuyết Cừu nhớ lại những kỷ niệm trước đây.

Có lần chàng nói:

- Ta không yêu ngươi, ta chỉ thương ngươi mà thôi. Và Băng Kiên cũng nói lại như vậy.

Tuy là nói vậy, nhưng cả hai không giấu được lòng mình.

Hiện tại nàng đang ngồi tựa vào mình chàng.

Tuyết Cừu lên tiếng trước:

- Kiên muội đi đâu về?

- Thành Sơn! Nàng đáp.

Chàng hỏi:

- Nghiên cứu về tiền trạm của Thần quân?

Nàng gật đầu.

Chàng hỏi tiếp:

- Kết quả như thế nào?

Băng Kiên kể rành rọt từng chi tiết rồi nói:

- Nơi đó rất đông cao thủ, một mình muội không làm gì được. Nếu đại ca đến đó thì phải cẩn thận.

Chàng hỏi dò:

- Hiền muội có đi với tiểu huynh không?

Nàng hỏi lại:

- Có phiền đại ca không?

Một câu hỏi như tự nhận mình đã yêu và chịu... lép vế. Tuyết Cừu thấy thương nàng vô hạn. Băng Kiên bây giờ giống như Vương Nhã Thi, hiền thục đức độ. Trước đây chàng đã từng trù cho nàng chết mê chết mệt. Thì hôm nay kết quả là vậy.

Tuyết Cừu vuốt tóc nàng nói:

- Tiểu huynh thương nhớ hiền muội quá chừng. Nay trông hiền muội gầy quá. Tìm đâu ra nồi niêu mà nấu?

Băng Kiên nói:

- Tiểu muội gầy là phải! Nhưng đi chinh chiến mà mang nồi ấm làm sao tiện? Cứ ăn tạm đến đâu hay đến đó. Đại ca nay có nhiều bậc tri âm, tri kỷ...

Tuyết Cừu chặn lại nói:

- Không tri ai bằng tri... hiền muội cả.

Băng Kiên sung sướng rúc đầu vào vai chàng, lấy tay vuốt má chàng. Nàng nói:

- Ước gì ngày sau đại ca và tiểu muội tìm đến nơi nào hoang vắng mà ở là tuyệt nhất.

Tuyết Cừu nói:

- Biết chừng nào mới hết nợ giang hồ? Nhưng xong việc Vô Nhãn rồi, tiểu huynh ra một đảo hoang nào đó mà ở.

Hai người đứng lên, con ngựa vẫn còn đó.

Tuyết Cừu nhìn chú ngựa, nói:

- Ngựa này béo nhưng không thể chở nổi hai chúng ta. Nên cho nó đi!

Băng Kiên nói:

- Ngựa chiến của tiểu muội đó. Thả nó không được đâu! Dù đi đâu nó cũng đi theo.

Tuyết Cừu nói:

- Vậy thì hiền muội hãy cưỡi nó. Tiểu huynh đi bộ.

Nói thì nói vậy, nhưng hai người vẫn đi kề nhau, con ngựa lẽo đẽo theo sau.

Chiều hôm đó họ đến một tiểu thị trấn.

Người và nhà cửa nơi đây có vẻ khác với Trung Nguyên. Có nhiều sắc dân như Hồi, Tạng, Mông, Mãn sống lẫn với người Hán. Có những đền thờ khác lạ ngoài ba tông giáo ở Trung Nguyên.

Băng Kiên nói:

- Có đi tận cùng trời cuối đất mới biết sinh hoạt của dân gian. Những người ở nơi đây có nhiều môn công phu khác lạ. Có người đánh bằng vai (kiên quyền), có người đánh bằng đầu (đầu

quyền), có người đánh bằng lưng (phúc quyền), lại còn có một môn phái chuyên về đòn mông (tọa quyền). Tọa quyền là nguy hiểm nhất.

Tuyết Cừu nói:

- Người Trung Nguyên ít luyện những quái chiêu như vậy. Nhưng tiểu huynh tin rằng những môn công phu đó không biến hóa bằng võ công của chúng ta. Tiểu huynh rất muốn gặp họ để nghiên cứu.

Băng Kiên níu tay chàng nói:

- Đông Hải Thần Quân sợ người Bí Tàng cung đến, nên rải tiền ở đây không biết bao nhiêu, để nhờ người thị trấn này làm tai mắt. Phải nhẫn nhục tối đa đừng để tiết lộ hành tung.

Tuyết Cừu nhận lời. Chàng hỏi:

- Tiểu huynh đi Quan ngoại để dẹp Ngũ Hoa và Thần quân. Vì tình nghĩa làm sao hiền muội tham dự được?

Băng Kiên nói thẳng:

- Một bên là ân nhân, một bên là tình lang, tiểu muội thật đau lòng. Đại ca hứa với tiểu muội đừng giết ông ta!

Tuyết Cừu nói:

- Dĩ nhiên là vậy rồi! Ngũ Hoa và Thần quân là bậc đại ân nhân đối với Ngoạn Cô và hiền muội, tiểu huynh chỉ yêu cầu họ đừng khua động giang hồ... nhưng chỉ sợ hai ông ấy không chấp nhận.

Băng Kiên nói:

- Nghĩ cho cùng, người ta bỏ cả cơ ngơi lẫn sự nghiệp ra tận Quan ngoại vậy mà đại ca và Bí Tàng cung chẳng chịu buông tha!

Thấy Băng Kiên trách, chàng tìm lời an ủi:

- Thà ông ta giải tán và tìm nơi ẩn dật thì không nói gì. Ông ta mang cả bộ sậu ra ngoài đó không phải là chuyện bình thường. Đó là giây phút ngừng nghỉ của ông ta để trở lại Trung Nguyên mà thôi. Xin hiền muội đừng trách tiểu huynh?

Băng Kiên nói:

- Đại ca hãy thay đổi y phục giả làm khách thương cho qua buổi.

Tuyết Cừu nghe lời nàng.

Hai người đi vào thị trấn.

Chàng lặng lẽ đi bên Băng Kiên. Mọi việc đều do nàng chủ trương.

Hai người tìm vào một quán nhỏ mà ngồi.

Băng Kiên gọi những món tạm thích khẩu vị của mình, như lòng lợn, muối tiêu... Và một tí rượu nhẹ.

Tuyết Cừu ngạc nhiên, hỏi:

- Sao hiền muội gọi những món lạ lùng như thế?

Nàng đỏ mặt và nói nhỏ:

- Khách thương là phải ăn vậy đó.

Họ đang ăn uống dở chừng, bỗng thấy một đại hán đầu chít khăn đà, dép da áo vải, quần cộc tới ngồi gần bên bàn chông. Tướng mạo của hắn ra vẻ võ biền lắm.

Tuyết Cừu và Băng Kiên quan sát người này.

Đại hán mới vào nhìn qua bàn Băng Kiên thấy nhiều món ăn lạ, lại tầm thường, hắn cũng lòng lợn luộc, ngầu bín...

Lại thêm cái món ngầu bín. Băng Kiên mặt đỏ như gấc, nàng nín thở. Vì có lần nàng đã gọi... Thỏ bín rồi.

Tuyết Cừu nhìn Băng Kiên, ghẹo:

- Nay mai tiểu huynh làm nghề đồ tể tha hồ cho tiểu muội xài.

Chợt gã đại hán hỏi:

- Hai vị buôn bán thứ gì?

Tuyết Cừu nói:

- Tai hạ buôn bán tơ lụa.

Hắn nói:

- Bán cho ta vài cây!

Tuyết Cừu không ngờ hắn hỏi mua mau như vậy, liền nói:

- Rất tiếc, tiểu đệ vừa bán hết xong. Nhân huynh có thể đặt mua, chuyến sau tiểu đệ mang đến.

Hắn càu nhàu:

- Chim trời cá nước làm sao mà gặp được? Nhưng mà nếu còn tơ lụa ta cũng không thể mua được. Bởi vì tiền và hàng hóa của ta vừa bị chúng thu rồi.

Băng Kiên hỏi:

- Ai nỡ lấy của nhân huynh? Lấy ở đâu, gồm những món gì?

Hán nói:

- Toán người đó gồm khoảng hai chục, cầm đầu là lão đầu trắng tay dài. Lão ta mới vừa ra khỏi

thị trấn này.

Tuyết Cừu đứng lên toan đi, Băng Kiên kéo chàng ngồi xuống vờ nói:

- Hàng hóa của ta hết rồi. Vả lại, bọn chúng đã đi xa, ta còn sợ nỗi gì? À, bọn chúng cướp của giết người như vậy cớ sao chúng tha mạng nhân huynh?

Lã Tuyết Cừu thấy Băng Kiên ứng xử nhanh như vậy, lấy làm phục, suy ra thì chàng kém xa Băng Kiên về phần lịch duyệt giang hồ.

Tên kia nói:

- Bọn chúng võ công cao, chúng đánh tại hạ nhừ tử. May mà tại hạ có chút ngón nghề, nếu không thì... cũng đi đời rồi.

Băng Kiên mỉm cười hỏi:

- Nhân huynh mất hàng hóa đó trị giá bao nhiêu, gồm những thứ gì?

Gã nói:

- Tạp! Kim, chi, hồ tiêu, long não... Cả trăm món, trị giá vài ngàn quan.

Tuyết Cừu biết là hắn giả, nhưng có một điểm thật là Bạch Đầu Trường Thủ đã ra khỏi nơi đây rồi. Chàng hỏi:

- Vậy nhân huynh đi về đâu?

- Thành Sơn! Hắn đáp.

Tuyết Cừu gọi tính tiền quán rồi đi.

Băng Kiên nói:

- Đó là tên dọ thám! Cũng may là chúng chưa phát giác ra chúng ta. Có thể hắn nghi. Hắn nghi là hắn sẽ theo. Chúng ta đến ngã ba vắng vẻ kia chờ hắn ra...

Hai người đến ngã ba, thay vì họ đứng lại, họ lại tiếp tục đi về hướng Bắc.

Tuyết Cừu kín đáo quay lại, thấy tên đại hán đi theo. Chàng không đi đường chính nữa, vội cùng Băng Kiên rẽ vào con đường nhỏ đi về hướng Tây.

Gã đến đó ngần ngừ một hồi, thấy hai người kia đã đi khuất, gã cũng đi về hướng Tây.

Băng Kiên và Tuyết Cừu đi chậm lại, sau cùng họ ngồi nghỉ chân.

Tên đại hán đi tới cũng ngồi và làm quen nói:

- Đi Thành Sơn mà đi lộ chính sợ đám cướp đó?

Bất ngờ Băng Kiên xuất chưởng đánh liền.

Đại hán dường như đã đề phòng, hắn né người rồi đứng lên thủ thế.

Hắn nói:

- Thì ra cô nương cũng là cường đạo!

Hắn tung chưởng đánh lại.

Nhìn chưởng lực và thủ pháp của hắn, Tuyết Cừu thấy hắn là một cao thủ bậc trung, không xuất sắc lắm.

Tuyết Cừu đứng bên ngoài quan chiến.

Chỉ vài chiêu qua lại, Băng Kiên đã khống chế hắn. Nàng kéo hắn vào bụi tra hỏi một hồi, biết hắn là tên tế tác của Thần quân. Vị trí của Thần quân ở nơi đó... nơi đó... hắn cũng gặp một đoàn người đi qua, hướng về phía sa mạc do Bạch Đầu Trường Thủ dẫn đầu.

Tuyết Cừu hỏi:

- Hiền muội xử trí tên đó thế nào?

Băng Kiên đáp:

- Điểm huyệt toàn thân cho hắn nằm đó, sống chết mặc hắn. Bây giờ chúng ta đi.

Và hai người đi trở ra lộ chính.

Chương 32 - Nhật vãn dao trì

Thị trấn Thành Sơn...

Tuyết Cừu và Băng Kiên vừa tới thị trấn cuối cùng của tỉnh Thiểm Tây thì Châu Ngoạn Cô cũng vừa đuổi theo kịp.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thư đuổi theo bọn tại hạ có việc trọng đại lắm sao?

Ngoạn Cô nhìn hai người như dò xét rồi nói:

- Vô Tận Tàng cao thủ nhờ ta ra đây có ba việc. Thứ nhất, gọi Băng Kiên trở lại có công việc rất gấp. Thứ hai, dặn công tử phần cẩn thận. Thần quân và Ngũ Hoa đại sư có nhờ vị Lãnh Vương sa mạc đỡ đầu. Vị Lãnh Vương này mẹ là người Hán, cha là người Tiên Ty, cũng gốc là giống Hồ. Võ công của vị lãnh chúa này không cao nhưng những ngoại môn của họ thập phần nguy hiểm: Hầm chông, trường tiễn, hỏa công, thủy công...

Tuyết Cừu phì cười:

- Nơi sa mạc làm gì có thủy công?

Ngoạn Cô giải thích:

- Không có nước uống là cũng thuộc về thủy công đó. Ngoài ra, ở đó có một đội... nữ binh, người nào cũng đáng mặt giai nhân khuynh quốc... mũi xẹp răng cà, cổ đeo vòng đồng đỏ, và hay hút... Tương tư thảo thô. Riêng đội nữ binh này thì công tử không lo...

Tuyết Cừu nói:

- Hỡi ơi! Cừu mỗ xưa nay vẫn còn tay trắng mà mọi người thì cứ luôn nghĩ xấu về tại hạ. Việc này không ai biết rõ hơn Ngoạn Cô tiểu thư.

Ngoạn Cô vội xua tay khỏa lấp, nói:

- Sao công tử lại kéo ta vào trong đó? Thứ ba là những vũng nước chung quanh họ đều có bỏ một loại độc có tên rất kỳ quái là Bách nhất độc. Loại độc này của người Hồ. Không có thuốc nào giải được. Chính bộ hạ của Thần quân chết rất đông.

Tuyết Cừu nói:

- Nghĩ rằng sa mạc mênh mông trăm ngàn nguy hiểm chỉ có một người duy nhất giúp cho tại hạ là Băng Kiên, cả hai... nguyền sống chết có nhau, bỗng không lại rút Băng Kiên về.

Quả là Tuyết Cừu liều mạng.

Với một câu đó có khác nào chàng phủ nhận cái quá khứ giữa Ngoạn Cô với chàng. Bởi vì, Ngoạn Cô vừa từ chối không có sự quan hệ với chàng, bởi vì Băng Kiên thì nghĩ chàng chỉ đãi

đưa. Có ai ngờ chàng nói liều như vậy. Ngoạn Cô chưng hửng, Băng Kiên chết nghẹn.

Và sự thật là vậy. Người cả ngàn, đã không tăng viện thì chớ, lại còn phải rút đi.

Băng Kiên nói:

- Ngoạn Cô tỷ tỷ! Để Lã đại ca một mình vào nơi gió cát như vậy sao nỡ?

Ngoạn Cô nói:

- Vô Tận Tàng có chủ trương. Xin hiền muội yên tâm.

Nàng kéo Băng Kiên ra ngoài nói nhỏ gì đó một hồi. Hai cô trở vào.

Tuyết Cừu nói:

- Kẻ gần đất xa trời này còn có cơ hội nào may mắn nữa mà hai vị lại giấu tại hạ!

Băng Kiên mơ màng:

- Công tử yên tâm lên đường sẽ có quý nhơn phò trợ.

Tuyết Cừu nghe như xa vời. Chàng thở dài không nói một lời.

Băng Kiên hỏi Ngoạn Cô:

- Bây giờ trời tối rồi, ta quay lại liền hay để rạng mai đi?

- Đi ngay! Ngoạn Cô khẳng định.

Ngoạn Cô nói rồi ra ngoài đứng đợi.

Lúc này Băng Kiên khóc sụt sùi.

Cuối cùng rồi cũng chia tay.

Đêm ấy, Tuyết Cừu không ngủ ở Tây Thành, nương theo ánh trăng chàng đi về hướng Tây bắc, không đi thẳng theo lối Sa môn mà người ta thường đi.

Đường Tây bắc rừng núi chập chùng, đó là chốn biên thùy tuyết đóng quanh năm.

Đi chưa hết đêm đã thấy một bức tường thành dài vô tận và cao đến ngút đầu. Vách tường thẳng đứng, có chỗ cao đến mười trượng.

Tuyết Cừu phi thân lên ngọn thành. Cách nơi đó chừng vài dặm cũng ở trên mặt thành, đèn đuốc sáng tỏa. Chàng biết đó là điếm canh của quan quân trên hào Vạn Lý.

Bên kia Trường Thành là vùng Quan ngoại.

Tuyết Cừu phi thân xuống về hướng đó.

Đến rạng ngày chàng bắt đầu tiếp xúc với sa mạc.

Nhờ tra hỏi tên tế tác kia mà chàng biết được vị trí của Thần quân đóng.

Tuyết Cừu vẫn tiếp tục đi. Chàng ước lượng nếu đi hết ngày thì cũng vừa đến địa phận của Thần quân.

Trời vào mưa, chàng đã đến một khu rừng còi. Nói là rừng còi thật ra nơi đây người ta gọi là khu rừng quý. Quý bởi nó là một ốc đảo, cái nôi của các loại điểu thú ở sa mạc: Thanh Ly, Bạch Hùng, Hồng Hạc, Tuần Lộc, Đại Tượng, Tuyết Sư...

Và chàng đi xuyên vào rừng đó.

Bỗng Tuyết Cừu giật mình vì văng vẳng đâu đây có tiếng cười của các thiếu nữ...

Tuyết Cừu lấy làm lạ liền mon men lần tới.

Bây giờ cây càng lúc càng dầy, phải vạch cây mà đi. Hết luồn cây rậm đó là giáp một cái hồ khá rộng, có xây đá hẳn hỏi.

Điều đập vào mắt chàng đầu tiên, đó là các nàng đang tắm. Họ chỉ lấy khăn quàng sơ để khỏi lộ liễu mà thôi. Cô nào rủi có sút mối cột ra, họ cũng chẳng buồn sửa lại, vì nơi đây không có nam nhân ngoài các cô.

Nước trong leo lẻo. Đầu trên bờ có ngòi nước chảy vào. Đầu dưới hồ có ngòi nước chảy ra. Và trên mười cô tha hồ kỳ cọ.

Tuyết Cừu vừa ló mặt ra thấy cảnh tươi mát như vậy, chàng toan quay lại nhưng hơi muộn...

Năm mũi kích từ bao giờ đã chĩa vào lưng chàng và năm bảy vòng dây đã liệng tròng qua người chàng. Tuyết Cừu hết cựa quậy vào đâu được.

Khổ nỗi, chàng cứ tưởng sự sột soạt đó là gió rừng cựa cây, hoặc là tiếng thỏ, cheo chen chạy.

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời than:

- Giang hồ không biết bao nhiêu cung phủ, không biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, không biết bao cao thủ đã từng khuấy nước chọc trời, mà ta chẳng hề bị thứ gì, nay lại bị mấy ả mọi cái không võ nghệ này. Tuyết Cừu ơi! Chứng bệnh ngắm gái của ngươi, chết về tay nữ nhân là phải lắm!

Mấy cô này mặc váy ngắn có tua. Thứ váy có tua bằng chỉ to sợi nhiều màu sắc. Có phần trên là tấm vải chỉ màu cũng chỉ che ở trước ngực mà thôi.

Một cô có vẻ trưởng toán mặc được khác hơn một chút, gương mặt trái xoan dễ nhìn hỏi chàng:

- Ngươi đọc thần chú gì trong miệng vậy?

Người Hồ vốn tin dị đoan, nên đa nghi. Tuyết Cừu nghe hỏi vậy mà giật mình. Chàng lanh trí nói:

- Tại hạ đọc kinh cầu nguyện cho mọi người được bình yên.

Các cô người Hồ nghe và nói tiếng Hán rất thạo. Các nàng nghe chàng nói, ôm nhau cười rúc rích. Tiếng cười trẻ trung và hồn nhiên. Trong lúc cô đội trưởng đang dùng sợi dây kim loại cột chàng.

Trói chàng xong, họ xỏ đòn khiêng chàng như khiêng một con thịt đem sang bên kia hồ đặt vào

chỗ đất trống.

Một cô hỏi:

- Ngươi là người Hán đẹp trai như vậy, sao lại lén xem chúng ta tắm?

Tuyết Cừu nhăn mặt nói:

- Tại hạ đi vào rừng để tìm nước uống, nhưng nghe có tiếng người nên lần tới đây, không dè có mấy cô đang tắm, tại hạ toan quay lui đã bị bắt rồi.

Cô kia trợn mắt nói:

- Ta không tin! Bởi vì ta thấy ngươi xem lâu lắm.

Tuyết Cừu chỉ còn biết kêu trời:

- Mô Phật! Đứa nào mà xem "lâu lắm", thì ngủ cho nó nhắm mắt luôn.

Nghe chàng thề thốt nặng lời vậy, có cô đề nghị:

- Người ta vô tình, thôi thì thả hắn ra đi chư tỷ!

Cô đội trương nghiêm mặt nói:

- Không được! Bọn người Hán giảo quyệt lắm. Hãy để cho Công chúa xử hắn. Chiều nay Công chúa sẽ tới nơi.

Cô đội trưởng lại hỏi:

- Ngươi đã ăn uống gì chưa?

Tuyết Cừu lắc đầu.

Các cô ngó nhau nói:

- Hắn ăn uống rồi!

Té ra, cái lắc đầu của người Hồ là cái gật đầu của thiên hạ. Tuyết Cừu không buồn đính chính.

Nhưng cô đội trưởng nói:

- Không phải đâu! Hắn nói rằng, hắn chưa ăn uống gì cả.

Tuyết Cừu bây giờ mới nói:

- Tại hạ chưa ăn uống gì, nhưng cũng không ăn đâu. Xin hãy đốt cho tại hạ chết đi.

Cô đội trưởng nói:

- Không được! Ngươi vi phạm luật pháp của chúng ta thì để luật pháp xét xử. Khi nào có lệnh thì thả ngươi ra. Người Hán có võ công cao lắm. Nếu không cột chặt, thế nào ngươi cũng bứt dây mà đi, ta biết ai mà cột thế!

Cô đội trưởng truyền đem thịt và rượu ra đút ăn và đút uống cho chàng.

Người Hồ nướng thịt không chín như người Hán. Thịt còn chảy máu.

Tuyết Cừu nhắm mắt mà nuốt trọng.

Lúc đang đói thế mà chàng ăn không biết ngon.

Mãi đến chiều, bỗng có mấy cô vào báo:

- Có Công chúa đến.

Họ bắt Tuyết Cừu bịt mắt lại.

Tuyết Cừu có rất nhiều điều muốn hỏi:

- Phải chăng đây là đội nữ binh của Lãnh Vương sa mạc? Và Công chúa là người cầm đầu đội nữ binh này?

Tuyết Cừu cũng lấy làm lại tại sao họ không hỏi tên của mình?

Nhưng cũng may là họ không hỏi tới. Nếu họ hỏi chàng mới thật đắn đo.

Chàng nghe tiếng nói bây giờ lào xào rất đông, rặt toàn tiếng nữ nhân.

Có tiếng cô đội trưởng trình bày bằng tiếng Hồ cho Công chúa nghe. Có những đoạn Công chúa cười rất thích thú. Tiếng cười có vẻ trong trẻo lắm.

Có tiếng chân đi về phía chàng.

Bỗng chàng nghe cơ thể tê điếng. Công chúa đã điểm huyệt chàng. Cứ xem cách điểm huyệt của nàng đủ biết Công chúa là tay thượng thủ.

Nàng nói bằng tiếng Hồ một tràng.

Các cô xúm lại cởi trói cho chàng.

Một cô hỏi:

- Công tử tên gì?

Cách xưng hô của các cô bây giờ đã khác rồi.

Tuyết Cừu nghĩ, cái gì người Hồ cũng ngược lại. Thịt nướng thì phải sống, lắc đầu thì hiểu là gật đầu, xứ tuyết lạnh như cắt da thì họ gần như ở xổng. Chàng đáp:

- Cừu Tuyết Lã...

Cô đội trưởng quay lại nói với Công chúa bằng tiếng Hồ:

- Cừu Tuyết Lã...

Công chúa hứ một tiếng, nói bằng tiếng Hán:

- Hắn ta là Lã Tuyết Cừu đó! Nổi lửa lên hỏa thiêu hắn ngay!

Giọng nói hơi khó nghe.

Một đống lửa có lẽ lớn lắm được đốt lên gần chàng. Tuyết Cừu nghe nóng rừng rực.

Công chúa lại nói bằng tiếng Hồ, bọn thiếu nữ lột áo quần chàng ra, khiêng xuống hồ kỳ cọ.

Tuyết Cừu vẫn còn bị bịt mắt. Chàng ngửa mặt lên trời than thở:

- Họ sắp quay ta rồi!

Một cô từ dưới hồ nói vọng lên:

- Bẩm Công chúa! Cừu Tuyết Lã đọc thần chú.

Công chúa bước lại hồ, dùng tiếng Hán nói:

- Tấm hắn sạch rồi lên rửa lại bằng rượu trong.

Tuyết Cừu nghĩ thầm:

- "Quả thật rồi! Thật là tiền kiết hậu hung! Ta tưởng Báo Tinh nướng ta mà lại không nướng. Lão người rừng đó lại đẩy ta qua bọn người Hồ nướng. Trước đây, Báo Tinh không chừa ta một mảnh vải, còn mấy ả mọi cái này chừa lại được cái củn, giỏi lắm thì... chỗ đó chín chậm một chút thôi".

Nghĩ tới đó chàng bỗng sặc cười lên.

Các cô giật mình.

Tuyết Cừu được đưa lên tưới bằng rượu, xong đưa chàng về phía đống lửa.

Công chúa nói:

- Tuyết Cừu! Hồi trưa ngươi ước được hỏa thiêu, bây giờ ta thành toàn ý nguyện cho ngươi đó. Trước khi hỏa thiêu, ngươi có lời gì dặn dò?

Tuyết Cừu nghe giọng nói lạnh như băng, giọng nói như giả giọng nên rất khó nghe. Chàng nói:

- Được! Nhưng hãy mở khăn bịt mặt ta ra.

Không biết bao nhiêu thiếu nữ quanh đó, họ đang ồn ào như vậy, chừng nghe tiếng được, họ im bặt.

Công chúa nói:

- Ngươi có biết đây là chốn... động đào không?

Tuyết Cừu nói:

- Không phải là Động đào mà là Hỏa ngục!

Công chúa truyền lệnh cho thuộc hạ bằng tiếng Hồ.

Bọn thể nữ lục áo quần trong hành trang của chàng mặc lại cho chàng một cách tử tế rồi đưa

chàng đến đứng gần nơi phát âm của Công chúa.

Có người đưa tay vuốt mặt chàng và giải toàn bộ huyệt đạo.

Tuyết Cừu cử động thoải mái, nhưng chàng vẫn không tự mình lột khăn bịt mắt ra.

Có người lần tay mở khăn bịt mặt.

Tuyết Cừu chớp mắt. Và chàng chớp mắt đến năm bảy lượt...

Người trước mặt chàng chính là Vu Tĩnh.

Vu Tĩnh bây giờ không phải là tiên cô nữa, nàng y phục Công chúa theo lối người Hán.

Rất quá thân quen, lại rất bất ngờ, Tuyết Cừu không nói được lời nào.

Còn Vu Tĩnh nhìn chàng không biết bao nhiêu cảm động.

Hai bên nhìn nhau.

Thật lâu, Vu Tĩnh nói:

- Tiểu muội lên đường về Quan ngoại sau khi Giang Sơn phóng hỏa đốt thảo am. Công tử đến trễ một chút.

Tuyết Cừu thuật lại mọi việc sau đó.

Vu Tĩnh nói:

- Mọi việc tiểu muội đã biết rất rõ. Công tử đi cùng Vương Giải Ngữ và Vương Nhã Uyên, sau đó có đến Thạch Kiều mà réo gọi tiểu muội.

Bọn thể nữ bây giờ mới biết vị công tử này và Công chúa vốn quen thân nhau từ trước. Các cô ấy lui ra thật xa quây quần với nhau mà kháo chuyện.

Chàng hỏi:

- Công chúa nay không làm tiên cô nữa sao?

Vu Tĩnh nói:

- Đại giả ẩn thị! Lòng tiểu muội vẫn thanh tịnh như bao giờ. Ngày một bữa cơm rau dưa muối. Mặc đồ Công chúa là chiều ý phụ vương. Mẫu thân đã qui tiên rồi. Phụ vương nay đã già, có ý muốn nhường ngôi cho tiểu muội.

Tuyết Cừu nói:

- Lãnh Vương sa mạc có được bao nhiêu đất và dân số có bao nhiêu? Nghe nói "ngôi vương" có phần bấp bênh?

Vu Tĩnh nói:

- Công tử lầm rồi! Một dải mạc hải mênh mông này biết mấy ngàn dặm vuông? Nơi đây ăn ra tới biển Liêu Ninh, Nga La Tư A Phú Hãn. Hàng trăm thị trấn đông dân cư. Hàng ngàn bộ tộc lớn

nhỏ. Mông, Hồi, Tạng, Mãn đều thần phục. Binh lực nói chuyện ngang ngửa với Trung Nguyên.

Tuyết Cừu nghe nói giật mình. Chàng hỏi:

- Công chúa cao quý như vậy sao lại đi tu?

Nàng đáp:

- Mẫu thân của tiểu muội là người Hán. Mẫu thân tạ thế, tiểu muội buồn quá nên xin phụ vương về quê mẫu thân chơi cho đỡ buồn. Năm xưa gia mẫu cũng là một đạo cô.

Tuyết Cừu hỏi:

- Từ đây đến Hoàng cung còn bao xa nữa?

Nàng nói:

- Hoàng thành nằm trên hai trục lộ Nam Bắc, Đông Tây, có nhiều kinh đào và sông ngòi, không phải như Hoàng cung ở Bắc Mông. Bản triều có nhiều sứ thần của các nước. Từ đây, nếu đi đường ngựa theo lối tắt thì mất nửa ngày.

Chàng hỏi thăm hết mọi chi tiết, nhưng không hề đá động đến chuyện Đông Hải Thần Quân. Vu Tĩnh cũng không nhắc đến.

Chàng lại hỏi:

- Chừng nào Công chúa hồi loan?

- Giữa đêm nay.

Trả lời xong Vu Tĩnh truyền dọn tiệc thết đãi.

Nàng cũng có một mâm riêng toàn là đồ chay, nấu theo kiểu Trung Nguyên.

Tuyết Cừu nghĩ bụng:

- Với tài đức ấy, mà Công chúa lên ngai có lẽ đất nước của nàng sẽ hùng mạnh lắm.

Đột ngột chàng hỏi:

- Vậy sa mạc Lãnh Vương đặt quốc hiệu là gì?

Nàng đáp:

- Vẫn là Tây Hạ!

Họ dùng tiệc mãi tới khuya. Công chúa Vu Tĩnh mời Tuyết Cừu lên xe về Hoàng cung. Xe rủ rèm hai bên. Công chúa cùng đoàn tùy tùng về đến Hoàng cung, trời chưa sáng.

o O o

Việc Lã Tuyết Cừu ở trong hoàng cũng không một ai hay biết vì Công chúa đã có lệnh cấm không được tiết lộ.

Cái khổ tâm của Tuyết Cừu là phải ở tại phòng riêng của Công chúa. Đã một ngày rồi, chàng chỉ ở trên lầu cao nhìn ra ngoài chứ không được đi dạo.

Nơi đây cũng đáng là một kinh đô. Chung quanh xa ngút mắt, những dãy phố nguy nga, những ngôi điện thờ chọc trời của nhiều tông giáo khác nhau. Đường sá ngang dọc. Những cây cao mát được trồng hai bên đường. Và chàng chỉ biết có chừng ấy. Công chúa luôn luôn ở bên cạnh chàng.

Tuyết Cừu nói:

- Tại hạ là người giang hồ không thể ngừng nghỉ một cách vô tích sự lâu được. Xin Công chúa hiểu giùm cho.

Vu Tĩnh Công chúa cười:

- Xin hãy thong thả! Tiểu muội còn lắm điều muốn thưa chuyện với công tử. Tiếc một điều là tâm hồn công tử không được ổn định nên tiểu muội chưa nói đó thôi.

Tuyết Cừu ngồi lại điều tức.

Hơn hai khắc, chàng vươn vai đứng lên, nói:

- Công chúa có lời gì chỉ giáo?

Công chúa nói:

- Bạch Đầu Trường Thủ chạy đến đây, Đông Hải Thần Quân cho người phục bắt. Tiểu muội nhờ phụ vương can thiệp, cứu cha con lão... Vì biết Bạch Đầu Trường Thủ là tay tráo trở, nên phụ vương đã gởi bọn thuộc hạ mỗi người đi mỗi nơi. Người này cách người kia đến hàng trăm ngày đường. Riêng về lão, phụ vương giao cho tiểu muội. Tiểu muội đã ký gởi trên đốc mạch lão ba huyệt lớn, và đưa đi Bắc Mông. Con lão bị đưa đi Liêu Đông.

Tuyết Cừu nói:

- Công chúa thật chu đáo!

Nàng cười nhẹ nói:

- Việc đó không phải là trọng tâm. Trọng tâm vẫn là Đông Hải Thần Quân. Ý lão và Ngũ Hoa định lấy uy tín dân ở đây, bất ngờ đánh úp Hoàng cung và soán ngôi. Hai lão đang âm mưu...

Tuyết Cừu giật mình hỏi:

- Công chúa phải làm sao?

Công chúa nói:

- Lão đâu có biết tiểu muội từ Trung Nguyên về! Và lão cũng không ngờ tiểu muội có võ công, và cũng không ngờ công tử đến đây. Có điều lão biết chắc chắn rằng, Bí Tàng cung sắp cho người ra đây. Tiểu muội cho người dò xét thấy bọn họ đang chuẩn bị binh khí. Có nhiều thuộc hạ của lão đã chen vào các đạo quân. Tiểu muội đang cho quân mình phải tương kế tựu kế, chờ có tin tức chính xác là bắt hết các tên gian tế đó trói lại.

Tuyết Cừu e ngại hỏi:

- Công chúa có nắm chắc không?

Nàng cười:

- Dĩ nhiên! Ngày mai, phụ vương giả đi săn, dẫn theo toàn bộ các đạo binh thiện chiến. Tiểu muội cho người đóng vai giả Công chúa cũng đi săn. Kỳ thật, tiểu muội bố trí quân bốn góc thành và ngay tại Hoàng cung. Ngũ Hoa và Thần quân sẽ đến đây vây Hoàng cung. Lúc bấy giờ công tử đấu với Ngũ Hoa, tiểu muội đấu với Thần quân. Phụ vương sẽ đưa đoàn quân trở lại đây mà tiêu diệt bọn chúng.

Tuyết Cừu gật đầu rồi hỏi:

- Còn Huyết Trì Thánh Nữ ở đâu?

Nàng đáp:

- Bình thường Huyết Trì Thánh Nữ rất nể tiểu muội. Cho tới bây giờ nàng cũng không ngờ được rằng, tiểu muội hiện là Công chúa ở đây. Nhiệm vụ của Huyết Trì Thánh Nữ là thủ dinh. Nếu an toàn thì không sao, nếu có biến thì nàng đem binh đến tập kích mà tiếp cứu. Khi nàng đến đây là việc đã muộn rồi. Ngày mai công tử thay đổi y phục làm quan cấm vệ.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Công chúa bố trí kế hoạch chu đáo lắm. Có điều tại hạ thắc rằng. Giả sử hắn chiếm được Hoàng thành, nhưng quân lực hắn ít, Hoàng thượng đem quân về thì làm sao hắn có thể chống giữ nổi?

Vu Tĩnh nói:

- Công tử đừng quên, một người võ công thâm hậu thì một chống với mười, trăm ngàn cũng không có gì là khó. Hơn nữa, nơi gần thì có Huyết Trì Thánh Nữ, nơi xa thì rất đông người ở Thành Sơn đến đây. Chắc chắn hiện giờ Thành Sơn đang cử binh lên đường. Tiểu muội đã cho quân mai phục rồi. Thôi, hôm nay công tử vì tiểu muội mà ngủ sớm một đêm.

Nàng bước ra ngoài gọi mấy thể nữ dặn nhỏ mấy điều rồi quay vào, hạ đèn và... kéo Tuyết Cừu lên giường nằm, chẳng cần thay y phục.

Tuyết Cừu cứng miệng líu lưỡi, nói ấp úng:

- Công chúa làm vậy rủi Hoàng thượng vào bắt gặp thì sao?

Nàng đáp:

- Cứ yên tâm!

Chàng lại hỏi:

- Thể nữ biết thì sao?

Nàng nói:

- Bọn chúng là người của tiểu muội.

Chàng lại hỏi:

- Nhưng Công chúa là bậc tu hành thoát tục mà nằm chung đụng thế này thì tâm làm sao thanh tịnh?

Vu Tĩnh nói:

- Rồi đây công tử trở lại Trung Nguyên, thê tử đầy đàn. Còn tiểu muội ở lại đây thăm thẳm tháng ngày dài. Phụ vương bảo kết hôn, tiểu muội không chịu. Không biết ngày sau, tiểu muội có tạ thế thì lấy ai mà kế nghiệp đây?

Tuyết Cừu cảm thông nỗi ưu hoài đó. Chàng đặng thinh. Vu Tĩnh buông mình, cả hai hoàn toàn im lặng.

Hồi lâu, Vu Tĩnh thở ra nhè nhẹ...

Tuyết Cừu đưa tay sờ mắt nàng... Không ngờ Tiên cô cũng biết khóc.

Nghĩ đến cái ngai mai hậu, tuy rằng phù hư nhưng đó là sự an ủi Tuyết Cừu quay lại ôm nàng, nói:

- Sự lo xa của Công chúa là đúng, nhưng kết quả trong sự lo xa ấy sẽ rõ trong vòng năm mười tháng, triều định có kết tội Công chúa không? Hơn nữa, tại hạ với Công chúa chỉ một vài đêm, Công chúa ở vậy lạnh lùng cả một đời, Công chúa có oán hận tại hạ không?

Vu Tĩnh nói:

- Tâm hồn của muội bình yên lắm, công tử ơi! Sống cả một đời nhưng thật ra cũng chỉ một ngày mà thôi.

Đêm nay trời trong sao dày, gió sa mạc bây giờ không còn cái lạnh thê lương. Trong rèm, một cặp trai tài gái sắc đang gieo mầm sống cho ngày mai.

Vu Tĩnh là người đi sau mà đến trước nhất!

o O o

Hoàng cung tấp nập vì chuyến đi săn qui mô của đức vua sa mạc Tây Hạ.

Lúc xuất thành có bắn súng lớn và đốt pháo.

Đoàn Ngự Lâm quân oai vệ, kế đến đội kỵ binh giáp sĩ hộ tống long xa, phía sau đội quân cấm vệ rồi hai đội quân thiểm điện gươm giáo tuốt trần. Sau đó là Công chúa và toán nữ binh, sau cùng là kỵ binh thiện chiến.

Dân chúng hai bên đường đốt nhang cắm hoa...

Đội binh Hoàng Gia tiến về rừng Tây Bạch.

Ngay tại Hoàng cung bây giờ, mười phần im vắng hết chín.

Đến giữa giờ Thìn có đám quân giáp đỏ, kiếm dài tiến về Hoàng cung. Đến trước Ngọ môn, họ đốt pháo.

Quân áo đỏ xông vào Ngọ môn, bất chấp quân Hoàng môn cản lại.

Trong đám người áo đỏ ấy có hai người mặc y phục khác đó là người mặt áo tía và người mặc áo vàng.

Từ trong một góc Hoàng thành, Tuyết Cừu thấy người áo vàng là Ngũ Hoa và người áo tía là Đông Hải Thần Quân, cả hai bay về phía trước.

Ngọ môn bây giờ đóng kín lại. Mấy tràng pháo của Hoàng thành nổ vang, sinh khí của Hoàng cung bừng dậy.

Một tên lính cẩm vệ bay về phía Ngũ Hoa, tung chưởng đánh liền.

Một nữ binh bay về phía Thần quân dùng Vô ảnh phối hợp với Hình kinh thuận nghịch tấn công Đông Hải Thần Quân.

Và các cao thủ Hoàng thành bố trí sẵn xông ra đánh đoàn quần áo đỏ.

Trống Hoàng cung thúc giục inh ỏi.

Các hoàng lâu, hoàng phòng bây giờ cờ xí rợp đất, khí giới chói trời.

Đám quân phiến loạn kia muốn rút lui cũng không kịp.

Tuyết Cừu đánh với Ngũ Hoa đại sư chừng ba chiêu. Ngũ Hoa giật mình nhìn lại... Ông nhận ra ngờ ngợ người này. Ông vẫn dùng phân thân pháp, một trong những môn công độc đáo nhất trong ngành võ học. Nhưng phân thân pháp đã bị hạn chế vì tâm lý của Ngũ Hoa đi vào ngõ cụt.

Tuyết Cừu dùng Cự Bí thần công đánh ra một chiêu quyết định với hết cả sức lực của chàng hiện có.

Ngũ Hoa đại sư vốn là một nhân vật ngoại hạng đã biết được uy lực của môn công phu này, nên ông dùng phân thân pháp mà tránh.

Nhưng với tối tuyệt của ma ảnh, kèm với xác mục, phân thân cũng không thể tránh được.

Ngũ Hoa đại sư vận hết mười hai thành công lực ra đỡ lấy chưởng chàng. Ông lùi lại bốn năm bước và khóe miệng rỉ máu.

Tuyết Cừu đưa tiếp lên chưởng thứ hai...

Chả lý Ngũ Hoa nhắm mắt chịu chết?

Ông cũng cắn răng vận công... Một phần vì kinh dị, một phần vì hốt hoảng nên công lực vận chưa tới, ông cũng tung liều một chưởng ra đón đỡ.

Ngũ Hoa bị chưởng lực của Tuyết Cừu đánh bay ra nằm bất động và thất khiếu xuất huyết.

Nhanh như chớp Tuyết Cừu bay tới xuất thủ điểm huyệt.

Trận đấu bên Vu Tĩnh và Thần quân đang ở hồi gay cấn.

Thật ra, Đông Hải Thần Quân võ công cao hơn Bạch Đầu Trường Thủ và có thể lấn lướt hơn Vu Tĩnh, nhưng ở đây, một phần lão thấy cơ mưu của lão đã bị bại lộ, một phần bên Ngũ Hoa gần như bị bại liệt và đám cao thủ áo đỏ kia bị khống chế gần hết. Lão hoảng quá nên đường kiếm có phần kém nhanh nhạy.

Trong lúc đó, Vu Tĩnh lòng đã có niềm tin mãnh liệt, đã thấm được chút tinh anh của Lã Tuyết Cừu và đã thấy kết quả tất thắng của mình, nên đường kiếm của nàng như rồng đoanh phượng múa.

Cuối cùng, kiếm của Vu Tĩnh đã đè bẹp kiếm của Thần quân.

Lã Tuyết Cừu bước tới điểm huyệt lão.

Cửa Ngọ môn mở. Đức vua Tây Hạ oai vệ đứng trên long xa đi vào thành, sau xe là hai con tuấn mã, ngồi trên đó là hai nữ hiệp oai vệ, không ai khác hơn là Ngoạn Cô và Băng Kiên.

Vu Tĩnh chạy tới nắm tay hai nàng, nói:

- Huyết Trì Thánh Nữ không chạy thoát chứ?

Băng Kiên nói:

- Đi sau cùng đằng kia!

Nhà vua thuật qua đại lược rồi nói:

- Mưu soán nghịch của Thần quân và Ngũ Hoa làm sao qua mắt trẫm được! Bên cạnh đó, trẫm có nhân vật thượng đỉnh võ lâm Trung Nguyên là Vô Tận Tàng cao thủ cũng đã thông báo và bài bố trận pháp để bắt hai tên phản nghịch này. Vậy các khanh hãy nghị án!

Cuộc nghị án cấp thời của các vị quan đầu triều quyết định xử tử hai tên đầu đảng phản nghịch đó.

Bấy giờ Ngoạn Cô và Băng Kiên quỳ xuống rập đầu mà tâu xin tha tội cho hai người đó.

Bên cạnh lại có lời tấu xin của Tuyết Cừu và Vu Tĩnh.

Nhà vua trầm ngâm một hồi rồi phán:

- Tha mạng cho hai lão trẫm có thể tha được nhưng ai là người chịu trách nhiệm hành vi của hai lão trong mai sau?

Cả bốn người tâu xin vừa rồi đều đồng ý chịu trách nhiệm.

Nhà vua lại hỏi:

- Nhưng phải có điểm gì cụ thể mới được! Không lý các khanh chặn giữ hai tên đó suốt đời?

Vu Tĩnh quỳ tâu:

- Thưa phụ hoàng! Ngũ Hoa đại sư nguyên thủy là bậc chân tu nhưng vì bị lợi danh ám ảnh nên

đại sư đã biến tâm. Hiện nay, ngoài Hoàng cung có ngôi chùa Phổ Đà thiếu vị trụ trì nên cho đại sư ra đó để có cơ hội đền đáp công ơn. Nếu đại sư hoàn toàn tâm thân an lạc, thì phụ hoàng có thể mời làm Thái sư để giúp cho Tây Hạ ngày càng phát triển. Khả năng của đại sư thừa sức với chức vụ này.

Ngừng lại một chút, Vu Tĩnh Công chúa nói tiếp:

- Còn Đông Hải Thần Quân vốn là người Liêu Đông lưu lạc về Trung Nguyên, người có công nuôi dưỡng Băng Kiên tiểu thư từ hồi tấm bé, lại có công trã cái thù cho nghĩa phụ và nghĩa mẫu của tiểu thư. Trước đây, Thần quân vẫn là nhân vật chánh phái, sau vì nghe lời Vô Nhãn thư sinh mới động lòng tà. Xin phụ vương xuống chiếu xá tội cho ông, hỏi ông thích sống nơi nào để Băng Kiên đem về đó nuôi dưỡng. Hoàng nhi sẽ nhờ Bí Tàng cung cấp cho mấy tay cao thủ hộ vệ hai vị tiểu thư...

Đức vua đồng ý xá tội.

Vu Tĩnh tâu tiếp:

- Huyết Trì Thánh Nữ là dưỡng nữ của Huyết Trì đại nương lại muốn sát hại dưỡng mẫu của mình làm mất đạo nhân luân, lại là một tham mưu đắc lực trong việc phản nghịch này, mặc dù cô ta và Hoàng nhi trước đây đã có đôi phen qua lại. Đề nghị phụ vương tước bỏ võ công và cho làm thứ dân, đưa đi Tân Cương để xa cách những nhân vật gian ác.

Đức vua chấp thuận.

Ngài tưởng thưởng ân đức các vị có công và truyền bãi triều.

o O o

Tuyết Cừu gặp Băng Kiên và Ngoạn Cô, chàng hỏi:

- Vì sao nhị vị quay lại chốn này?

Ngoạn Cô nói:

- Đây là hoàn toàn kế hoạch của Vô Tận Tàng và vẫn là ý của bọn tiểu muội. Nếu tiểu muội không có chút công, thì hai vị này không sống được. Mang ơn lúc ngặt, trả ơn lúc nghèo, đó là luật tự nhiên, công tử không phải áy náy gì cả. Năm sau chúng ta lại gặp nhau thôi, không lo gì.

Băng Kiên cũng nói như vậy, nhưng nàng còn nói thêm.

- Ý của Vô Tận Tàng là muốn bọn tiểu muội phải xa công tử, nếu có duyên với người khác thì cũng không sao. Nếu Công chúa bền lòng chặt dạ với công tử... Âu đó cũng là chuyện trời. Vì tất cả chúng ta đều nằm trong thử thách. Công tử nán lại đây ít lâu, để an ủi... công chúa...

Tuyết Cừu cúi đầu ấp úng:

- Các vị xấu tâm lắm. Một kẻ sống hồn nhiên như tại hạ không thoát khỏi sự chi phối của các người. Từ nay, tại hạ có ra sao thì cũng mặc, xin chư vị đừng bận tâm đến.

Chàng nói xong bước đi liền.

Hai cô nhìn nhau mà rơi nước mắt.

Băng Kiên chạy theo nắm áo Tuyết Cừu lo lại nói:

- Đồ ngốc! Chưa thấy ai ngốc bằng gã... Hào Hoa công tử! Ai áp đặt công tử vào chuyện đã rồi? Không phải công tử đi đến mỗi sự việc bằng tấm lòng hào hiệp sao? Trong khi đó bọn tiểu muội còn vun bón phân lành cho công tử nửa kia mà.

Trong khi đó Hào Hoa công tử thấy hai cô nhiệt tình và mắt của hai cô lộ nét buồn nên chàng cũng dịu cơn phẫn khích, đổi giận làm vui nắm tay hai cô đi dạo phố phường.

Phố phường hôm này treo hoa kết tụi để mừng Hoàng cung đại thắng.

Tuyết Cừu thuật lại chuyện ở hồ bị mấy ả mọi cái bắt trói...

Nghe qua, hai cô cười ngất nói:

- Có bọn tiểu muội chứng kiến nữa!

o O o

Lã Tuyết Cừu vẫn được Công chúa Vu Tĩnh đưa về Hoàng cung một cách bí mật. Hai người nằm bên nhau tâm sự.

Công chúa nói:

- Công tử định bao giờ lên đường?

Tuyết Cừu nói:

- Thật ngặt! Khi không tự mình biến mình thành gã bạc tình nước Sở! Bây giờ làm sao tại hạ nỡ bỏ Công chúa ra đi!

Vu Tĩnh nói:

- Đi được rồi đó! Trong mình tiểu muội đã nghe có sự biến chuyển.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi:

- Sao mà nhanh vậy?

Vu Tĩnh cười ý nhị:

- Bọn mày râu biết chi đến việc đó! Chỉ có việc chúc mừng mà thôi!

Tuyết Cừu bỗng nghe có gì nhoi nhói trong lòng. Chàng đành nín thinh để nghe cái gì đó biến chuyển trong cuộc đời. Cuộc chăn gối của họ một nửa như thầm vụng, một nửa như công khai và cũng kéo dài được mấy... đêm hương lửa.

Mãi đến gần sáng, Tuyết Cừu hỏi:

- Đức hoàng thượng có được hoàn toàn thoải mái chưa?

Vu Tĩnh nói:

- Tất cả đều tốt đẹp.

Chàng nói:

- Vậy thì chúng ta trở lại “hồ bị trói” một lần nữa để chuẩn bị chia tay.

Vu Tĩnh sung sướng. Nàng gọi vài thể nữ tâm phúc cùng đi theo nàng. Dọc đường, họ bàn đến chuyện Băng Kiên và Ngoạn Cô.

Vu Tĩnh nói:

- Ý Thần quân muốn ở lại đây, nhưng Ngũ Hoa sợ phụ hoàng nghi kỵ, nên bảo Thần quân chọn nơi khác. Nhưng Thần quân cương quyết ở lại. Phụ hoàng hơi ngại, tiểu muội phải trấn an phụ hoàng lần nữa.

Tuyết Cừu gật đầu nói:

- Cả hai đã thức ngộ rồi. Bây giờ có cho họ ngai vua, chắc chắn họ cũng không thèm nhận. Xin hãy yên tâm! Hơn nữa, có họ ở đây, thì sau này dù Vô Nhãn có muốn chạy ra ngoài này cũng không dám.

Vu Tĩnh nói:

- Lời đó hoàn toàn hợp ý với tiểu muội.

Nửa buổi trưa họ đến bờ hồ.

Vu Tĩnh nói:

- Đừng gọi là hồ bị trói, phải gọi là hồ lương duyên, hồ Phò mã hoặc hồ Công chúa, hoặc hồ... Mắt Mèo.

Cuối cùng họ chọn tên là hồ Mắt Mèo.

Họ đang ngồi đối cảnh, thình lình Băng Kiên và Ngoạn Cô xuất hiện.

Băng Kiên nguýt Tuyết Cừu, nói:

- Đi mà không có lời từ giã, sao mà bạc thế?

Tuyết Cừu nói:

- Vật bất ly thân! Tiểu huynh tuy mang hành trang nhưng vẫn chưa đi. Và cũng chưa có lời từ giã đức vua. Giờ gặp chư vị rồi cũng xin cáo biệt luôn.

Vu Tĩnh nói:

- Công tử trở lại Trung Nguyên bình an. Tiểu muội trở về thưa lại với phụ hoàng sau.

Băng Kiên kéo tay Tuyết Cừu đi sâu vào rừng, nói:

- Thần quân không chịu đi xa. Đại ca tính sao?

Chàng đáp:

- Tiểu huynh biết rồi! Không hề gì. Lần này Thần quân không thay lòng đổi dạ nữa đâu, hiền muội chớ lo.

Băng Kiên lại hỏi:

- Dĩ nhiên lâu lắm chúng ta mới gặp lại. Đại ca có gì để lại cho tiểu muội không?

Nàng nói câu đó xong, mặt nàng đỏ hồng lên. Tuyết Cừu không hiểu ý sâu sắc đó, liền coi bọc để xuống...

Băng Kiên tưởng đâu chàng sẽ cởi luôn áo và tiếp tục cởi nữa. Không ngờ Tuyết Cừu lại mở bọc lấy ra viên ngọc Minh châu.

Băng Kiên chắp tay lại nói:

- Thôi đi ông tướng! Cái đó dù có quý cũng chỉ là vật chất... kỷ niệm... Những thứ đó mau quên lắm!

Bây giờ chàng mới hiểu. Tuyết Cừu thành thật nói:

- Nếu làm như vậy, coi ra chúng ta không trọng nhau. Không gấp! Xin hẹn một ngày đẹp trời.

Băng Kiên mặt buồn xo, nói:

- Công đi... nếm chịu mấy tháng trường bị người ta giật. Thật quá bất công!

Tuyết Cừu phân trần:

- Nếu hiền muội còn ở lại đây, thì Vu Tĩnh sẽ nói chuyện nhiều hơn, để hiền muội hiểu tiểu huynh.

Băng Kiên ngạc nhiên hỏi:

- Không có việc ấy sao?

Tuyết Cừu khỏa lấp:

- Rồi hiền muội sẽ hiểu mà!

Hai người trở lại bờ hồ.

Ngoạn Cô ghẹo:

- Kiên muội làm gì lâu thế?

Băng Kiên đỏ mặt, nói:

- Có làm gì không, hỏi Công chúa sẽ rõ!

Vu Tĩnh cũng đỏ mặt, nói:

- Có hay không có, hỏi Lã công tử thì biết!

Tuyết Cừu nói:

- Nhân chứng là Ngoạn Cô đó, hỏi thì biết!

Ngoạn Cô cúi đầu nói:

- Bây giờ cứ về Thủy Đường cung hỏi Báo Tinh mới thấy gã Tuyết Cừu có tiếng mà không có miếng. Uổng thay hai tiếng chăn gối!

Tuyết Cừu đứng lên chắp tay từ tạ ba người...

Băng Kiên nói với theo:

- Công tử về đó hãy thực hiện câu: Có tiếng mà không có miếng nhé!

Tuyết Cừu vừa đi vừa huýt sáo bài Nhật vãn dao trì (Chút nắng cuối ngày).

Chương 33 - Đơn tỉnh đa sự

Nhắc lại, từ khi Lã Tuyết Cừu bước chân ra Quan ngoại. Bí Tàng cung đã bí mật mời trụ trì chùa Thiếu Lâm tức là Phương trượng Tuệ Đức đi thanh sát để thấy các thế lực có âm mưu làm khuynh loát võ lâm.

Tuệ Đức gặp những thuộc hạ của Ngũ Hoa và Đông Hải Thần Quân, những kẻ đã sớm giác ngộ kể lại sự thật của hai người này và qua những chứng tích cần thiết, những lò sát sinh tập thể...

Bao nhiêu ấy chưa đủ. Phương trượng Tuệ Đức còn thấy ở Thủy Trì Đường của Huyết Trì Thánh Nữ, thấy ở Giang Nam phủ của Bạch Đầu Trường Thủ. Tuệ Đức ngao ngán thở dài.

Với uy tín sẵn có của Thiếu Lâm, Phương trượng Tuệ Đức thành lập một phái đoàn hỗn hợp gồm mười ba bang phái đi chứng nghiệm và để nhận lại những đệ tử của mình đã từng bị Đông Hải Thần Quân, Giang Nam phủ, Huyết Trì Thánh Nữ, Thần nữ bắt bớ giam cầm, sau đó được Bí Tàng cung, Lã Tuyết Cừu cứu ra. Họ còn cử người ra Quan ngoại đi điều tra kết quả.

Bây giờ giang hồ đã mặc nhiên công nhận uy tín chân chính của Bí Tàng cung và Lã Tuyết Cừu. Những bang phái có chưởng môn của họ trực tiếp tham gia với bọn ma đầu, chiếu theo danh sách đã thu lượm được, những vị chưởng môn ấy bị toàn thể bang phái bất tín nhiệm và có sự hỗ trợ của Bí Tàng cung, nên cuộc cách mệnh võ lâm không bị đổ máu.

Người của các bang phái được Bí Tàng cung huấn luyện xưa nay, đã trở thành người có tài, có công, những người chịu hàm oan, nay đã được phục tích.

Những cơ quan đầu não của bọn ma đầu, được phái đoàn hỗn hợp của võ lâm gởi người đến chiếm đóng dưới sự bảo trợ của Bí Tàng cung.

Hỏi ra đầu não Bí Tàng cung là ai, toàn thể võ lâm Trung Nguyên đều sững sờ, đó là một thiếu nữ ngoài hai mươi tuổi đẹp tinh khôi, bên cạnh đó là Lã Tuyết Cừu có một thời bị võ lâm kết tội oan uổng, đã đơn thân độc mã phá từ mặt nổi đến mặt ngầm của đám ma đầu.

Sở dĩ Bí Tàng cung phải làm vậy là để triệt hạ tới gốc rễ của Vô Nhãn thư sinh, nguyên Vô Nhãn cũng là một kỳ tích của võ lâm, đó là đầu não tối cao của đám ma đầu.

Sau một giấc ngủ đầy mộng mị của võ lâm Trung Nguyên đã từng bị yêu ma cám dỗ, họ đã theo ánh sáng của bình minh mà trở về với thực tại. Tất cả đều đem tài năng và thiện chí ra chấn chỉnh nội bộ cũng như xây dựng một giang hồ chánh phái.

Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh bỗng trở thành một kẻ không nơi nương tựa.

Thủ hạ của hắn từ vài ngàn xuống còn vài mươi. Nhìn sự tan rã dần của tập đoàn hắn, hắn đâm ra thù hận với tất cả mọi người.

Một hôm, Vô Nhãn thư sinh đứng giữa trời với vài chục thuộc hạ, hắn tuyên bố:

- Vô Nhãn thư sinh sẽ hại và giết đến người cuối cùng của võ lâm!

Bí Tàng cung theo dõi và chứng kiến lời tuyên bố đó, nên tức tốc thành lập đội tiền phong di động để bám sát theo Vô Nhãn thư sinh. Đứng đầu đội tiên phong lưu động này có Châu Tuyết Minh, ngoài ra có sáu người nữa. Cù Long kiếm khách ở Tần Hoài, Đông Đế ở Linh Nham, Lý Di Niên ở Thần Quân phủ, Tề Phong ở Miên Thủy, Phi Loan Tiên Tử ở Phi Nga và Bạch La Phiến ở Thiên Trượng cốc.

Ngoài bảy vị đó ra lại còn có một số thuộc hạ hay đệ tử theo sát để tiện việc điều dụng.

Trong lúc giang hồ với uy khí bừng bừng đó thì Bình Thiên Thần Nữ Vệ Thạch cũng tự mình bí mật góp một phần công tích cho võ lâm để khỏi phụ lòng người yêu và cũng có thể đó là một chút đoái công. Những sào huyệt cũ của Vô Nhãn đều bị hủy bỏ.

Vô Nhãn bí mật dẫn đám thuộc hạ mười mấy tên đi thành lập sào huyệt mới để có đất dung thân.

o O o

Trời trưa lấng chói chang, Bình Thiên Thần Nữ có gương mặt lẫn thân hình tuyệt đẹp quán cổ thôi kim, đúng như lời Vương Nhã Uyên ca tụng, một mình đứng bên bờ suối Thạch Kiều, nơi mà Vu Tĩnh một thời đã từng làm đạo cô.

Nàng đứng để xác định dấu vết, đám người nào vừa mới đi qua?

Bỗng có tiếng cười ghê rợn nổi lên sau lưng nàng. Thần nữ quay lại thấy một gã thanh niên mặt đẹp như ngọc, nhưng cặp mắt rất ma quái và đầy sát khí. Hắn mặc đồ nho sinh màu da trời. Và hắn không ai khác hơn là Thiên Thủ Vô Nhãn.

Vô Nhãn nói với giọng hung ác:

- Vệ Thạch! Hôm nay ngươi hết đất sống rồi. Ngươi biết những kẻ phản bội ta phải chịu cực hình gì không?

Vệ Thạch Thần Nữ không đáp. Hắn gằn nhiều lần, nàng vẫn không đáp.

Một tên cận vệ của Vô Nhãn thấy vậy, nói:

- Thần nữ! Thần nữ phải có một câu giải thích để Đại minh chủ biết mà xác định thái độ của mình.

Vệ Thạch nói:

- Vô Nhãn thư sinh! Chúng ta không học một thầy, nhưng ban đầu gặp nhau có cùng một chí hướng là muốn đạp đổ đám võ lâm bất tài, để kiến thiết một bộ mặt mới đầy sức sống. Nhưng ngươi tự tách rời ta, lén luyện Vô hình thần công. Ta đã ngăn trước, Vô hình thần công là một môn công phu tà đạo, trong đó đầy cả ma tính và dâm tính.

Nàng nói đến đó Vô Nhãn thư sinh nổi giận, gầm vang cả núi rừng. Âm lực đi rất mạnh khiến cành khô và lá trên cây đổ xuống ào ào...

Tên thuộc hạ vội ngăn lại:

- Đại minh chủ hãy liễm khí chứ đừng phóng khí, biết đâu nơi đây lại chẳng có cường địch mai

phục? Cứ để Thần nữ nói tiếp!

Vệ Thạch nói:

- Khi các hạ luyện nó đến tẩu hỏa nhập ma, ngồi một chỗ, nên không thấy diễn biến của giang hồ. Đã vậy qua những lời báo cáo không đúng sự thật, các hạ đâm ra hoài nghi về ta, và đã lần lượt hạ sát những thuộc hạ thân tín của ta. Vậy mà ta vẫn một mực chịu đựng. Một mặt đích thân ta săn sóc các hạ, một mặt ta điều động công việc cho thích ứng với hoàn cảnh.

Nàng ngừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- Nhiều khi ma tính và dâm tính của các hạ nổi lên, những cô hầu cận chung quanh cũng bị các hạ làm tổn hại. Thậm chí đến ta, các hạ cũng nhiều lần đòi hỏi. Vậy xin hỏi ai là người đã phản bội?

Vô Nhãn hỏi một câu để vớt vát:

- Mi có yêu thằng nhãi họ Lã không?

Vệ Thạch điềm nhiên nói:

- Lã Tuyết Cừu là một bậc hào kiệt, là một chính nhân quân tử, có khoảng cách về tư cách so với các hạ xa lắm. Ta yêu Lã công tử!

Vô Nhãn gầm lên một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Vì yêu hắn nên mới ly khai tổ chức rồi đem tất cả bí mật tổ chức nói lại với Bí Tàng cung?

Vệ Thạch nói:

- Các hạ nói có chỗ không đúng! Các hạ cam kết với Lã đại phu, sau một trăm ngày mới làm những việc như vậy, thì chưa tới một tháng các hạ đã làm những việc bẩn thỉu trước mắt ta. Ta ly khai tổ chức nhưng không dẫn theo một thuộc hạ nào. Ta không hề tiết lộ một mảy may gì về tổ chức. Lời nói đúng có giá trị đến giờ phút này. Ta ly khai tổ chức bởi vì tư cách các hạ quá thấp, không xứng đáng là kẻ đồng hành với ta. Ta đã tuyên bố thẳng với các hạ là hủy bỏ hôn ước. Ta có người yêu, ta phải làm tất cả những gì cho người yêu ta.

Nghe những lời nghiêm luận ấy, Vô Nhãn thư sinh không nhịn được nữa, tung chưởng đánh.

Vệ Thạch ngang nhiên đưa chưởng ra đỡ.

Mười mấy tên thuộc hạ cao thủ của Vô Nhãn đứng sau lưng nàng đã bày những chiến cụ như dây, lưới... và một số cũng áp vào tung chưởng đánh nàng.

Vệ Thạch không chút kinh hải, không chút nao núng.

Vô Nhãn dùng Vô hình thần công, môn công phu rất cổ quái, tàn độc mà hắn đã luyện sau mấy ngày lành bệnh đem ra áp dụng trận đấu này.

Trong lúc đó, Vệ Thạch lại sử dụng Ảo thần công để đối phó với hắn.

Chưởng lực của đôi bên mạnh như núi đổ trời nghiêng. Chưởng lực và chưởng phong đã khua động một góc rừng. Sức của đôi bên tương đương.

Vô Nhãn biến chiêu. Hắn sử dụng những tuyệt kỹ riêng, những bí pháp riêng.

Thần nữ tuy chưởng lực có mạnh mẽ, nhưng hữu hình cũng không thể chọi với vô hình. Thần nữ lui dần và bất thần bị bọn thủ hạ của Vô Nhãn quăng lưới và giựt dây.

Tuy vậy, Thần nữ đã bổ chưởng vào sọ hai tên thuộc hạ, đầu chúng nứt ra trước khi Vô Nhãn điểm huyệt nàng.

Hắn cười một cách man rợ.

Bọn thuộc hạ biết ý hắn đã rút lui và ẩn mình khuất dạng.

Thiên Thủ Vô Nhãn ôm nàng đặt vào nơi kín đáo. Nơi đây vốn là tảng đá trải mịn mát.

Vô Nhãn điểm hết tất cả những bí huyệt của nàng, trừ Á huyệt. Hắn còn gian ác điểm luôn mấy huyệt kích dục.

Có lần Thần nữ nói chuyện với Tuyết Cừu: Nếu hắn xâm phạm đến tiết hạnh, tiết muội nguyện đem cái chết mà đền tạ tình lang.

Đó là hôm nay!

Vệ Thạch võ công đã đạt đến mức... tu chứng, nên có tấm lòng kiên định như kim cang, thì những huyệt kích dục kia chẳng qua là sự kích thích nhất thời, nên nàng lấy tâm hồn kiên định thượng thừa mà chế ngự.

Có lẽ hắn cũng biết điều đó, nên hắn từ từ cởi hết áo quần hắn ra, mục đích cũng để cho nàng bị hồi kích.

Vệ Thạch mở tròng mắt nhìn hắn. Không nơi nào nàng không chăm chú nhìn.

Thân hình hắn cũng rất cường tráng.

Hắn nói:

- Vệ Thạch! Ngươi thấy chỗ nào ta không nam tính chăng?

Dường như hắn thấy “ngươi” và “ta” làm giảm đi tính hiệu lực, nên hắn sửa lại cách xưng hô.

Hắn nói:

- Hiền muội! Hiền muội cùng tiểu huynh hôm nay giữa thanh thiên bạch nhật, sẽ có một cuộc giao hoan để đôi tâm hồn và đôi thân xác cảm thông hòa một.

Vệ Thạch nghe qua buồn nôn ngay.

Nàng nói:

- Vô Nhãn! Trời đất đã khiến đặt cái tên ngươi như vậy rồi. Ta nhìn thân xác ngươi chỉ là một khối thịt bẩn thỉu. Còn ta, chính là một tiên nữ bị đọa mà thôi. Ta sợ gì mà không nhìn thẳng vào xác thân hôi hám ghê tởm của ngươi chứ! Nếu ngươi có thỏa mãn cũng chỉ thỏa mãn với cái xác chết mà thôi.

Vô Nhãn điên tiết, hắn xé từng mảnh vải trên người nàng.

Thân hình nõn nà của Vệ Thạch lần lượt phơi bày trước mắt hắn.

Hắn đưa tay sờ vuốt, lửa dục đã đốt mắt hắn đỏ ngầu.

Vệ Thạch vẫn thấy lòng bình thản trước khi chuẩn bị vĩnh viễn ra đi.

Hắn nằm xuống đối diện với nàng.

Vệ Thạch quay mặt để tránh chạm hơi thở hôi hám của hắn.

Hắn nhóm mình dậy và toan trườn lên mình nàng...

Một viên sỏi xé gió bay tới và liên tiếp nhiều viên như vậy nữa. Đầu hắn bị một viên bắn nhằm, vọt máu ra.

Một thoáng nghĩ rất nhanh của hắn là thuộc hạ của hắn rình đâu đó mà nổi máu hứng.

Hắn vừa quay đầu lại thì bị ngay mấy viên sỏi khác vẫn xé gió bay tới. Gương mặt đẹp trai của hắn sưng vù lên... càng lúc hắn càng nhảy cách xa Thần nữ.

Một bóng người như mờ như ảo xuất hiện và tiếp tục những viên sỏi cố tình lia nả vào người hắn.

Người xuất hiện chính là Châu Tuyết Minh. Nàng nhanh tay như chớp, một tay bắn đá, một tay giải mấy trọng huyệt cho Thần nữ để có thể hoạt động. Và công cuộc giải huyệt đó gần hoàn thành.

Tuyết Minh vẫn xem hắn là một khối thịt nhơ nhớp cần phải chôn lấp đi. Hắn xuất hiện trước mặt hai nàng tiên với một tâm lý giống như tâm lý của gã Ngọc Liên Thành trước đây, một mình hắn vẫn thắng được các cô cao thủ, bởi vì các cô rất tởm cái của quý của hắn.

Đằng này, Tuyết Minh và Thần nữ đã có một tâm hồn thượng thừa và kiên bạch, nên coi hắn chỉ là một tên gian ác không hơn không kém.

Trước khi Tuyết Minh xuất chưởng đánh với tên đại ma đầu kia, nàng dặn Thần nữ:

- Thần nữ hãy đề phòng bọn thuộc hạ tấn công. Không cần nghĩ đến y phục, cứ hiên ngang mà chống trả!

Tuyết Minh dùng Vô ảnh hình kinh thuận nghịch mà chống với Vô hình thần công.

Nói đúng hơn, Vô ảnh chống với Vô hình. Ảnh vốn đã ảo rồi, mà Vô ảnh dĩ nhiên phải biến hóa hơn Vô hình.

Đã sáu chiêu đi qua, hai bên tương đương công lực.

Qua chiêu thứ bảy, đột nhiên công lực của Tuyết Minh mạnh như vũ bão và liên tục như một dòng sông.

Nàng nhả chưởng tới tấp vào Vô Nhãn.

Hắn dùng Vô hình thần công, người võ nghệ kém, khinh thuật tầm thường sẽ không thấy hình bóng hắn đâu, nhưng ở vào cảnh vô thượng thừa như Tuyết Minh thì nàng sẽ thấy rất rõ những động tác của Vô Nhãn. Cũng giống như hai chong chóng quay nhanh gần ngang nhau, thì mỗi cánh lẻ của chong chóng đi sát với mỗi cánh lẻ của chong chóng kia và dường như chúng bất động.

Đó chính là sự hoạt nghiệm.

Tất nhiên Vô ảnh phải thắng Vô hình.

Vệ Thạch sau khi tự giải lấy những huyệt đạo còn lại thì đám thuộc hạ của nàng trước đây bấy giờ thành thuộc hạ của Vô Nhãn đã xuất hiện. Chúng kéo về hướng nàng trên dưới mười đứa.

Vẫn tấm thân ngọc bạch ấy, nàng đứng im như một pho tượng, chờ bọn chúng đến đầy đủ.

Chúng thấy nàng đứng với tư thế hiên ngang đó, không đứa nào dám can đảm đến gần.

Vệ Thạch nói:

- Các ngươi! Trước đây ta vốn là chủ của các ngươi, hôm nay trở thành là kẻ đối đầu, điều ấy không do ta. Tại sao các ngươi không đến gần một chút nữa? Lý do các ngươi còn biết sỉ nhục, còn nhiều lương tâm hơn Thiên Thủ Vô Nhãn.

Nàng dừng lại để quan sát bọn chúng rồi nói:

- Các ngươi hãy quay lại để còn gặp những tâm hồn thánh thiện, để còn kịp chuyến đò của tiếp dẫn. Đi đi!

Bọn kia cúi đầu chào nàng, thậm chí có đứa còn quỳ xuống như lạy pho tượng ngọc bạch rồi chạy bay vào rừng.

Giờ đây, nơi Thạch Kiều chỉ còn mỗi một Vô Nhãn...

Vô Nhãn đứng đối diện với hai cao thủ. Cái chết đối với hắn bắt đầu hiện về. Hắn cảm thấy lạnh mình.

Hắn giũ tay một cái...

Nhưng hắn tính sai nước cờ. Vì hắn đã trần như nhộng, đâu còn tay áo mà bọc kiếm, mà sử dụng tâm kiếm?

Hắn giũ tay cũng chỉ là thói quen chứ không phải hăm dọa.

Nhưng hai nàng cũng vẫn là thói quen, chóp người lên để tránh né mũi kiếm tàn độc sắp sửa tấn công.

Làn gió mát tạt qua mình hắn, mới hay rằng tâm kiếm không có nữa, nhân cơ hội đó, hắn như một làn khói mờ thoát đi.

Khi hai nàng sực tỉnh, thì không còn thấy hắn nữa. Họ không đuổi theo.

Tuyết Minh kéo tay Thần nữ ngồi xuống, nói:

- Thần nữ là bậc cao khiết, ta không sánh kịp. Trong đời ta, ta tưởng chỉ có ta là đẹp, là tuyệt vời không ngờ Thần nữ vẫn hơn ta về mọi mặt. Ngay giữa đất trời này, hai con người tuyệt vời này có đủ tư cách để kết làm... một chăng?

Thần nữ cúi đầu ấp úng:

- Tùy Cung chủ!

Họ hỏi thăm ra, cả hai sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày với nhau. Và như vậy, có cả thẩy bốn kỳ nữ sanh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày.

Tuyết Minh chọn một bộ y phục đưa cho Thần nữ mặc.

Cả hai dắt nhau đến dòng nước Thạch Kiều tuyền ngồi soi mình...

Thần nữ nói:

- Ta yêu Lã công tử, nhưng ta lại không muốn xâm phạm đến hạnh phúc của chư vị.

Tuyết Minh nhéo Thần nữ một cái nói:

- Ta thì không yêu Lã công tử, nhưng không có ai xứng đáng hơn hắn, nên ta cứ chờ. Chờ vậy thôi, ta biết một đêm nào đó, hắn và Thần nữ có giao hứa với nhau... nên ta cũng không muốn xâm phạm đến hạnh phúc của chư vị.

Cả hai ôm đầu cười rũ rượi. Vậy là họ đã hiểu nhau.

Thần nữ đứng lên nói:

- Mạng sống của Vô Nhãn khoảng năm mươi ngày nữa thôi. Nhưng ta không thể không ngăn chận hắn.

Tuyết Minh nói:

- Ta cung cấp cho Thần nữ vài cao thủ tuyệt đỉnh.

Thần nữ nói:

- Như vậy thì không có nghĩa! Cung chủ cứ để ta tự nhiên. Cung chủ đem toàn lực mà bủa vây hắn, cuối cùng hắn sẽ lủi vào ngay chỗ ta thủ, ta sẽ thộp cổ hắn thôi. Chào!

Hai đệ nhất giai nhân tuyệt đỉnh cao thủ chia tay.

o O o

Vô Nhãn chạy một mạch. Vừa ló đầu ra khỏi cánh rừng, trên tay không có vũ khí, vừa ngước lên đã thấy một người đứng sững trước mặt: Lã Tuyết Cừu!

Tuyết Cừu nhìn lướt qua cơ thể hắn rồi nhíu mày nói:

- Hôm nay, nếu ngươi cúi đầu chịu tội thì vẫn còn kịp để chuỗi ngày còn lại ngươi còn được chút sống nhàn.

Vô Nhãn thư sinh biết giờ phút tuyệt mệnh của hắn đã đến. Hắn không nói một lời, dùng Vô

hình thần công mà tung chưởng đánh vào chàng.

Tuyết Cừu lập tức thi triển Cự Bí thần công kết hợp với Vô Ảnh ma chiêu. Chàng đưa ra một chưởng với mười thành công lực.

Nhưng Vô Nhãn là một tay tuyệt đỉnh thông minh, hắn đã hượm sẵn phiêu ảnh, nên gặp một sức mạnh tối đa như vậy, hắn lợi dụng thế tá lực, nương theo chưởng mà bay.

Tuyết Cừu giơ chưởng lên toan đánh một chiêu nữa, chừng nhìn lại hắn đã chạy xa mấy chục trượng rồi.

Chàng có rượt theo cũng vô ích. Hai người khinh công gần ngang nhau. Tuyết Cừu đuổi kịp hắn cũng mất một thời gian lâu lắm, lại không chừng bị hắn đưa vào cạm bẫy nữa là khác.

Tuyết Cừu buông hắn. Chàng thong thả đi về hướng hắn chạy, lòng suy nghĩ đến mọi vấn đề, nhất là kế hoạch để bắt Vô Nhãn.

Tuyết Cừu ngẩn ngơ đi mãi đến trưa, bất ngờ gặp lão say chính là Vô Tận Tàng cao thủ, con người đứng ở hậu trường mà điều khiển các tầng lớp phía trước.

Tuyết Cừu chào lão một cách kính cẩn rồi trách:

- Tiền bối tài tuyệt như vậy mà không chịu thẳng thắng đứng ra lãnh đạo quần hùng để làm trong sạch võ lâm. Tiền bối ở sau hậu trường bày vẽ công việc, suýt nữa vãn bối phải nguy.

Lão nghiêm mặt hỏi:

- Ngươi nói nguy cái gì?

Tuyết Cừu nói:

- Ngay tại sa mạc, chính tiền bối là kẻ đạo diễn, bắt tại hạ đóng màn cốc bỏ dĩa.

Lão nói:

- Trong nghệ thuật lãnh đạo, kẻ nào muốn cầm đầu thiên hạ phải đứng sau thiên hạ. Ta đã tạo cho ngươi việc làm rất nhân đức lẫn công đức. Và không riêng gì ngươi, hai con bé Băng Kiên và Ngoạn Cô trả được mối thâm ân. Hai bậc tài tử như Thần quân và Ngũ Hoa không uổng phí một thời tu luyện, hai nước Tây Hạ và Trung Nguyên khỏi xảy ra cuộc binh lửa và giọt máu tinh anh của đôi tài tử giai nhân đã làm thành cương thường cho đất nước Tây Hạ, kế hoạch ấy gọi là độc sao?

Chàng nghe nói phục quá, xá lão một cái rồi nói tiếp:

- Tiền bối đã có một nền võ học tối thượng, lại có mỗi chuôi viễn kiến tuyệt vời, sao lúc tên Vô Nhãn vừa mới xuất hiện giang hồ, lại không trừ khử hắn đi?

Vô Tận Tàng nói:

- Nếu trừ hắn sớm thì làm sao Thần nữ có công? Làm sao thiên hạ thấy được bộ mặt gian ác của hắn? Làm sao có cái cảnh mấy ngàn thuộc hạ bây giờ chỉ còn trở lại một mình hắn?

Và nhất là làm sao thấy rõ được luật trời? Mỗi cá nhân cứ tưởng mình biệt lập nhưng thật ra tất

cả đều nằm trong một guồng máy và đang có những động tác đồng bộ với nhau, kể cả hắn.

Tuyết Cừu nói:

- Vãn bối không hiểu!

Lão cười:

- Trang Tử có kể một chuyện, có hai bộ lạc cư ngụ trên hai làng, thỉnh thoảng hai làng ấy gặp nhau và họ đánh nhau chí chóe. Tại sao hai làng ấy gặp nhau? Nguyên hai bộ lạc ấy sống trên hai cái... râu ốc. Hai râu ốc gần lại với nhau thì hai làng gặp nhau. Đó, ngươi thấy, mỗi làng ở trên một râu ốc, mà họ không biết đó là râu ốc, họ cứ tưởng họ sống trên mặt đất như ai. Toàn bộ con ốc là một guồng máy đối với hai làng đó.

Tuyết Cừu than:

- Triết lý của ông Trang cao quá, vãn bối không hiểu được!

Lão bước đi còn nói vói lại:

- Ngươi có biết đám khách thương không có võ, vậy mà dạy người võ công thâm cao không? Ngươi có biết con bé năm tuổi dạy ngươi võ công thâm cao không? Và ngươi có biết Tiểu giả ẩn sơn, đại giả ẩn thị là gì không? Đừng tưởng những người không quan hệ gì với mình mà không tương duyên với mình. Và tất cả những ai đó đều nằm trong một guồng máy.

Tuyết Cừu chợt hiểu.

Và lão đã đi xa.

Tuyết Cừu không cần đi tìm Vô Nhãn thư sinh nữa. Nhưng không cần tìm thì chàng phải làm gì cho thích hợp?

Tuyết Cừu nghĩ đến một chuyện ngộ nghĩnh.

Ngay trên trục lộ vắng vẻ, suốt hàng trăm dặm đường không có một giọt nước, chàng ra sức đào ngay bên vệ đường một giếng nước, rồi khoét đá làm cho thế nhân một vật dụng để múc nước.

Chỉ vậy thôi! Mục đích là chàng tìm sự tương duyên giữa người và ta.

Tuyết Cừu ẩn mình vào một chỗ kín để xem cái guồng máy mầu nhiệm ấy như thế nào?

Vài ngày sau, chàng thấy một vài người bộ hành đi ngang qua thấy giếng nước và chiếc gàu cột dây sẵn, mừng quá, người bộ hành múc nước uống...

Chỉ cần bao nhiêu đó, tấm lòng lẫn thân thể của chàng bỗng nhiên mát rượi, chàng cảm thấy có tấm lòng hỉ xả và thương người... Và bất ngờ chàng tự nhiên cảm thấy mình không còn võ công nữa.

Chàng không bàng hoàng, mà chỉ nói cho mình nghe:

- Biết võ công cũng chỉ để giết người mà thôi. Sao bằng người không võ công đào được một cái giếng để cứu người.

Từ đó, chàng không cần luyện vận gì cả.

Chợt có tiếng động sau lưng, Tuyết Cừu vội quay lại, thì ra một chú hổ bay tới vồ lấy chàng.

Bản năng tự vệ lẫn phản ứng tự nhiên, Tuyết Cừu tung hai tay đẩy ngược chú hổ lại, vẫn không vận công chuyển lực gì cả, chàng cảm thấy chú hổ không có sức nặng lẫn sức mạnh. Chú hổ dội ngược lại xa đến khỏi tầm mắt...

Chàng bỗng nhiên òa khóc. Chàng đã thực sự cô đơn. Nghĩa là Tuyết Cừu giờ đây đã bước ra ngoài lãnh vực của thế tục.

Chàng nói cho mình nghe:

- Thì ra tương duyên là đây. Guồng máy là thế đó.

Ngày hôm sau...

Chàng vẫn ẩn mình như bao giờ...

Bất ngờ Vô Tận Tàng cao thủ đi qua, khát nước. Lão nhìn trước nhìn sau, vỗ trán suy nghĩ... Rồi lão cầm gàu nước múc nước uống một cách tự nhiên. Uống xong, lão ngửa mặt lên trời cười rộ một tràng rồi bỏ đi.

Tuyết Cừu cũng chẳng buồn gọi lại.

Chàng nói cho mình nghe:

- Tương duyên là vậy đó. Guồng máy là thế đó. Nếu không có lời lão nói ra thì không có giếng nước này. Thật là mầu nhiệm!

Ngày hôm sau nữa, chàng thấy Vô Nhãn đi ngang qua, thần sắc hắn hớt ha hớt hải. Hắn mặt y phục đỏ như máu, có viền phi xanh, y phục của hắn là của phụ nữ. Tuyết Cừu nhìn kỹ, đó là y phục của cô đội trưởng Cấp Phong Kiếm Sĩ tên là Tô Túy Lan, mà chàng đã ném nó xuống đầm Vân Mộng.

Vô Nhãn có tính đa nghi, cứ đưa mũi mà đánh hơi xem thử có mùi vị thuốc gì không?

Cuối cùng, vì khát nước quá nên hắn cũng múc nước uống. Hắn uống rất nhiều...

Cặp mắt hắn vẫn còn nét quỷ.

Trời trưa nắng, hắn lại chỗ mát để trú. Gió hiu hiu, hắn tựa đầu vào đá ngủ quên.

Tuyết Cừu ngồi sau hắn chừng một cánh tay, chàng không buồn để ý.

Một ý nghĩ thoáng qua hồn chàng:

- Cứ để hắn tự nhiên, ta sẽ còn mùi vị của đối thủ.

Trong lúc đó chàng thấy rất xa dưới kia có bảy tám cao thủ đang phi thân lướt tới, người đi dầu là Tuyết Minh, chắc chắn Tuyết Minh đang hối hả phi thân về hướng giếng nước.

Tuyết Cừu đưa hai tay gối đầu và tựa thân vào vách đá có vẻ nhàn tản lắm. Chàng gọi:

- Vô Nhãn thư sinh! Có kẻ đi tìm ngài kia!

Vô Nhãn giật mình tỉnh giấc, thấy Lã Tuyết Cừu đang gối đầu trên hai tay, hắn sợ quá tung mình đánh chàng một chưởng.

Lã Tuyết Cừu vẫn nằm thản nhiên, và hứng trọn một chưởng đó. May mà hắn vội vã không kịp vận công, nên chàng trúng chưởng không nặng lắm.

Vô Nhãn nhìn xuống kia thấy một toán người đang đuổi theo mình, hắn tung người lên và biến mất dạng.

Tuyết Cừu vẫn thản nhiên nhìn cuộc truy đuổi. Tuyết Cừu gật gù:

- Ta bị một chưởng cũng là sự tương duyên đó. Bởi vì ta đào cái giếng. Làm một việc thiện, thì sẽ có việc thiện to lớn đến, cũng kèm thêm một việc dữ đến nhưng nhỏ hơn.

Lẽ đó ai cũng biết nhưng Tuyết Cừu vẫn cần chứng minh.

Đám người đuổi theo Vô Nhãn đi ngang qua giếng nước. Tuyết Minh phóng người vọt luôn, một số người khác vọt theo nàng, một số người, dừng lại múc nước uống và trách:

- Cứ ỷ công lực cao mà quên mất chung quanh mình còn có nhiều người khác thấp kém hơn.

Khi họ uống xong nước, thì mấy người kia đã vọt đi mất.

Họ nhắm đuổi theo không kịp bèn quay lại.

- Đó cũng tại giếng nước! Tuyết Cừu kết luận.

Mãi đến sẩm tối, Tuyết Minh dẫn bốn người quay lại, ngang qua giếng nước, nàng nói:

- Nếu không có cái giếng này, bảy người chúng ta đã lùa hắn vào hang rồi. Tức thật!

Họ buồn bã bỏ đi...

Nội chuyện cái giếng vô tội vạ kia, chàng bị đánh một chưởng, Tuyết Minh lại trách một câu và cái giếng bị trách một lời.

Tuyết Cừu nói:

- Cả thảy cùng trong một guồng máy và tương duyên với nhau.

Tuyết Cừu ở đó một ngày và chứng nghiệm lấy hai chữ tương duyên. Người thân kẻ lạ đều diễn qua trước mặt chàng. Chàng thấy không cần ở đó nữa, bèn bỏ đi...

o O o

Vô Nhãn chạy thoát khỏi đám giang hồ rồi, lúc bấy giờ trời cũng tối. Hắn vừa đi vừa suy nghĩ:

- "Lã Tuyết Cừu sao không bắt ta. Đã vậy, hắn nằm hai tay gối đầu và đánh thức ta dậy. Có lý nào hắn tha ta?"

Dĩ nhiên Vô Nhãn lấy làm kỳ quái về thái độ bất thường của Tuyết Cừu, hắn lại nghĩ tiếp:

- “Lần trước, hắn biết ta là kẻ đối tử đầu mà vẫn cứu. Một lần nữa, khi tái xuất giang hồ, ta đánh hắn không biết bao nhiêu chưởng, hắn không đánh lại. Lần này, hắn chỉ ta đào thoát, ta đánh hắn không thèm đỡ?”

Hình ảnh Tuyết Cừu cứ chập chờn trong đầu óc hắn như một hiện tượng quái đản.

Vô Nhãn muốn xua đuổi hình ảnh Tuyết Cừu đi nhưng không tài nào xua đuổi được. Hắn đau khổ ngồi xuống bên đường vận công.

Trong lúc điều tức, lòng Vô Nhãn có chút bình thản trở lại. Bây giờ hắn nhìn thấy Tuyết Cừu có một phong thái khác. Phong thái của một bậc đại anh hùng. Ngàn năm vạn năm nữa, hắn vĩnh viễn không theo kịp.

Hắn buồn bã đứng lên bỏ đi.

Không biết bao lâu, Vô Nhãn đến trước một ngôi chùa nhỏ bé nằm bên mé rừng quạnh quẽ...

Hắn đứng tần ngần một hồi lâu.

Sương khuya và tuyết đêm xuống lạnh.

Vô Nhãn đứng bất động như một pho tượng.

Đầu canh tư, cửa chùa mở, một nhà sư bước ra. Thấy người lạ đứng sững trước cửa chùa, đại sư hỏi:

- Thí chủ là ai? Đến đây có việc gì?

Vô Nhãn quỳ xuống nói:

- Đệ tử là Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh, nay lòng nguội lạnh chuyện giang hồ. Đệ tử đến đây cúi lạy thiền sư hãy thí phát cho đệ tử quy y.

Hắn nói xong sụp lạy.

Đại sư đỡ hắn lên nói:

- Thiện tai! Bờ giác không tìm ở đâu xa, chỉ cần nhìn lại chính mình sẽ thấy. Bần tăng không đủ duyên phẩm để thuyết đạo cho thí chủ. Ngũ Hoa đại sư đang đón thí chủ ở vùng Quan ngoại.

Vô Nhãn sụp lạy một lần nữa rồi nói:

- Đây ra Quan ngoại không bao xa, nhưng đệ tử đi không được.

Đại sư nói:

- A Di Đà Phật! Bần tăng sẽ nhờ đệ tử đưa thí chủ đi.

Đại sư nói xong liền gọi:

- Giải Ngữ! Đệ tử có duyên đưa Thiên Thủ Vô Nhãn qua khỏi cuộc đời mê khổ. Hãy đến gặp Ngũ Hoa đại sư, ngài sẽ chỉ dạy cho.

Vương Giải Ngữ lặng lẽ vào xếp y phục tư trang.

Lát sau nàng ra cùng với kẻ mặc áo màu máu đỏ rực lên đường.

Giải Ngữ nói:

- Công tử hãy thay áo này để người bớt hung khí!

Vô Nhãn nói:

- Hung khí là do tâm đạo. Nhà tu hành không nên chấp chiếc áo cà sa.

Giải Ngữ cảm động lắm, nói:

- Vậy là công tử đã liễu ngộ rồi. Tiểu nữ thật hoan hỉ.

Vô Nhãn lặng lẽ đi.

Rồi không biết bao lâu, họ đi đến bên ngòi nước, muốn qua đó phải bắc cầu.

Chỉ có một người đang lom khom làm công việc bắc cầu đó.

Vô Nhãn không nhìn người kia, nhưng lại hỏi:

- Lã công tử! Cầu bắc xong chưa vậy?

Tuyết Cừu không quay lại, nhưng nói:

- Hai vị xuống đây làm phụ rồi đi Quan ngoại cũng không muộn.

Vương Giải Ngữ nhìn lại biết là Lã Tuyết Cừu, liền cười chào:

- Lâu nay giang hồ võ lâm đi tìm công tử, không ngờ công tử lom khom đi làm việc này.

Vô Nhãn ôm cây bước xuống nước đóng cầu.

Vương Giải Ngữ tiếp cây.

Không bao lâu, họ làm thành một chiếc cầu khá chắc chắn.

Cả ba người ngồi lại nói chuyện với nhau vui vẻ.

Tuyết Cừu nói:

- Cổ kim chưa từng có cô bé năm tuổi đi dạy võ cho một tuyệt thế cao thủ để trở thành một tuyệt đại cao nhân.

Vương Giải Ngữ cũng không kém:

- Cổ kim cũng chưa từng có một nhân vật nào nhìn nét bút nguệch ngoạc của một con bé để hé mở ra những việc động trời, rồi trở thành một đại cao nhân.

Vô Nhãn nói:

- Chính cái mềm mại, êm dịu và lã lướt ấy đã biến một đại ma đầu thành một người hiền như Phật. Công tử hãy bước chân vào thế tục mà cứu vớt sanh linh.

Tuyết Cừu cả cười:

- Dĩ nhiên là tại hạ phải trở lại. Chúc hai vị gặp nhiều tương duyên. Tại hạ gởi lời thăm hết thảy.

Hai bên từ biệt nhau.

Vô Nhãn đi gần hết ngày, xảy thấy hai người trên núi chạy bay xuống. Một lão bà và một thiếu nữ. Hai bên dường như không biết nhau.

Lão bà hất hàm hỏi:

- Hai người là ai?

Giải Ngữ nói:

- Tiểu nữ là Vương Giải Ngữ, còn vị công tử này là...

Bà gắt:

- Là ai?

Vô Nhãn thong thả nói:

- Là người đang đi tìm chùa để tá túc.

Thiếu nữ nhắm ngay Vô Nhãn đánh một chưởng nói:

- Hãy trả bộ y phục đang mặc đó lại cho ta!

Vô Nhãn bị một chưởng trí mạng, nhưng chàng không tránh né. Máu rỉ ra từ khóe miệng.

Chàng chùi máu xong rồi mím miệng cười. Nụ cười rất lành. Cặp mắt hắn không còn quỷ khí nữa.

Vô Nhãn vòng tay nói:

- Cảm ơn Tô tiểu thư! Té ra bộ y phục này là của tiểu thư. Hiện giờ tại hạ không có một bộ đồ nào. Tiểu thư vui lòng cho tại hạ mượn đỡ, hồi nào có duyên gặp lại, tại hạ sẽ trao.

Vị Tô tiểu thư nghe hắn nói mà sững sờ. Nàng hỏi:

- Thật sự ngươi là ai?

Vô Nhãn đưa mắt nhìn chim bay rồi nói một câu rất mơ hồ:

- Mãi đến bây giờ tại hạ mới đi tìm được tự tánh của chính mình. Chúc đại nương và tiểu thư bình yên.

Chàng quay sang giới thiệu với Giải Ngữ:

- Vị này là Huyết Trì đại nương nghĩa mẫu của Huyết Trì Thánh Nữ cũng đang ở Quan ngoại. Vị này là Tô Túy Lan, người đã bị Tuyết Cừu giết, rồi cũng được Tuyết Cừu cứu. Bộ huyết y này tại hạ nhặt được ở cửa Nam của đầm Vân Mộng.

Huyết Trì đại nương và Tô Túy Lan lại càng thêm lạ lùng. Riêng Tô Túy Lan nhìn gã công tử đẹp trai đó, đang mặc bộ đồ của mình đã bị trôi giạt lâu rồi mà mặt nóng bừng bừng.

Huyết Trì đại nương nói:

- Chúng ta đi Quan ngoại cũng có mục đích là để tìm con liễu đầu đó.

Vô Nhãn nói:

- Huyết Trì Thánh Nữ đã bị phế võ công mà đày đi rất xa rồi.

Đại nương nói:

- Dù đi nơi nào, ta cũng phải tìm!

Vô Nhãn chắp tay xá một cái rồi bỏ đi.

Giải Ngữ theo sau...

Túy Lan nắm tay đại nương kéo đi theo. Nàng gọi:

- Công tử! Chờ ta với...

Vô Nhãn dừng lại, chờ họ chạy đến rồi nói:

- Đại nương và tiểu thư nên đi theo con đường mà mình đã chọn. Tại hạ hôm nay đi tìm cửa thiền.

Đại nương nói:

- Không. Không phải ta theo công tử, mà ta theo bộ áo đỏ này.

Bây giờ bên tai của Vô Nhãn lại nghe văng vẳng lời của Giải Ngữ nói:

- Công tử hãy thay bộ y phục này! Âu đó cũng là duyên nghiệp.

Vô Nhãn mỉm cười nói:

- Hay...

Chương 34 - Thiên Trượng cốc: bỉ sắc tư phong

Vô Nhãn đã đi Quan ngoại rồi mà giang hồ võ lâm không hay. Lại còn một chuyện đáng phiền hơn nữa là Lã Tuyết Cừu đột nhiên bị mất tích.

Lã Tuyết Minh vội vàng triệu tập giang hồ võ lâm làm hai nhóm.

Một nhóm truy tầm Thiên Thủ Vô Nhãn, do Tuyết Minh cầm đầu.

Một nhóm đi tìm Lã Tuyết Cừu do Vệ Thạch Thần Nữ cầm đầu.

Đoàn người do Lã Tuyết Minh tiến về phía Bắc Trung Nguyên. Còn nhóm Vệ Thạch lần về phía Nam.

Trên đường đi có nhiều tin đồn:

- Tuyết Cừu và Vô Nhãn đánh nhau long trời lở đất. Nguyên do là Vô Nhãn ngộ được kỳ duyên, do hắn uống nước giếng tiên. Cả hai đánh nhau và đuổi nhau từ đầm Vân Mộng đến Thiên Trượng cốc.

Võ lâm không ai kiểm chứng được nguồn tin ấy, nhưng vẫn cứ đồn khan.

Vệ Thạch tuy bình tĩnh nhưng vẫn thấy lòng đau đớn.

Cả đoàn người gồm năm bảy chục cao thủ chia làm nhiều ngõ đi hết rừng này núi kia, thị trấn nọ, họ vẫn cứ nghe đồn:

- Hai đại cao thủ trẻ nhất trong võ lâm Trung Nguyên một đêm sống chết trên Thiên Trượng cốc.

Từ đó có người đồn:

- Dòng họ Lã có nghiệp chết hang.

Vệ Thạch dẫn đoàn người đi tìm Lã Tuyết Cừu tiến về Thiên Trượng cốc. Mộc Thúy Hương, Oanh Oanh, Hoa Như Tuyết, Phi Quỳnh... có mặt trong đám người này.

Hoa Như Tuyết tìm đến cửa hang để xuống đáy huyệt. Hang đã bị ai đó đổ đá lấp rồi.

Bỗng có một người ăn mặc theo lối ẩn sĩ từ dưới triền dốc đi lên.

Mộc Thúy Hương nhìn ra biết phụ thân mình, nàng vội chạy tới hỏi:

- Phụ thân đi đâu mà lạc tới chốn này?

Lão chính là Mộc Đăng, một trong những kẻ tử thù của Lã Tuyết Cừu trước đây lão thấy con gái lão nay đã trưởng thành, càng lớn càng xinh đẹp ra, lão vui mừng nhìn con lão với giọng đầy xúc động:

- Hương nhi! Hương nhi đi đâu mà biền biệt mấy năm trường?

Thúy Hương vừa khóc vừa nói:

- Hương nhi lăn lộn trên chốn giang hồ để học thêm.

Lão hỏi:

- Và đoàn người đây đi đâu mà đông thế?

Có người đáp thay cho Thúy Hương:

- Đi kiếm Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu đó, tiền bối ạ.

Lúc bấy giờ tại bờ vực thẳm có nhiều người đứng nhìn xuống.

Mộc Đăng nói:

- Còn đâu nữa mà tìm? Chính mắt lão thấy hai Tiểu Sát Tinh đấu với nhau... Không ai nhượng ai, cuối cùng mỗi người đánh hụt một chưởng, cả hai cùng rơi xuống Thiên Trượng cốc. Dòng họ Lã có số chết trùng.

Vệ Thạch nghiêm sắc mặt hỏi:

- Quả tiên sinh có thấy đích thực như vậy không?

Mộc Thúy Hương, Hoa Như Tuyết, Lý Nhân Nhu, Lý Nhân Nhiên đều xúm lại hỏi mỗi người một câu.

Lại có tiếng nói oang oang từ dưới triền dốc vọng lên:

- Chính mắt lão phu cũng trông thấy.

Mọi người nhìn ra đó là Bát Tí Na Tra Lý Độc.

Cả Nhân Nhu và Nhân Nhiên cũng nhào tới ôm lão Bát Tí mà hô một cách thảng thốt:

- Phụ thân! Phụ thân nói sao?

Bát Tí nói:

- Họ Lã chết nhằm ngày trùng. Lã sát tinh và gã không có mắt đánh nhau rồi ôm nhau, vật nhau, cuối cùng rớt xuống Thiên Trượng cốc.

Có người cha nào nói dối con?

Ba tiếng thét thất thanh cùng một lúc, ba bóng hình từ trên miệng hố nhảy xuống hang sâu không thấy đáy cùng một lúc.

Đó là chị em họ Lý và Mộc Thúy Hương.

Hai lão đứng bàng hoàng, không ngờ mới gặp con mình không đầy nửa khắc, họ cứ tưởng con mình vì nể lòng giang hồ mà đi tìm. Hai lão thật không ngờ, chính họ giết con họ.

Mộc Đăng nằm lăn cách miệng hố xa xa mà khóc.

Bát Tí Na Tra thì bước tới miệng hố mà than:

- Nhu nhi, Nhiên nhi! Năm xưa phụ thân có truy sát Lã Huyết Thủ thật nhưng Tuyết Cừu đã đánh bại phụ thân. Phụ thân vì còn hận hắn và nghe thiên hạ đồn mà nói vậy. Người đồn tin này đầu tiên chính là Mộc Đăng. Không ngờ lời nói đơn giản ấy chính phụ thân đã giết hai con.

Lão khóc rồi nói tiếp:

- Mẫu thân hai con đã qua đời, rồi hai con cũng tuyệt mệnh, phụ thân sống với ai đây?

Lão nói xong vụt nhảy xuống Thiên Trượng cốc để đi theo hai con lão.

Vệ Thạch nhìn lại lão Mộc Đăng đã đi đâu rồi.

Có người lên tiếng nói:

- Mộc Đăng đã trốn rồi!

Hoa Như Tuyết từ dưới xa kéo Mộc Đăng lên, nói:

- Làm sao trốn được?

Nàng nhìn Mộc Đăng nói:

- Tiểu nữ và Thúy Hương là hai tỷ muội đã thề sống chết có nhau. Nay lão bá vô cớ làm việc xúc xiểm để hại con mình, tiền bối tính sao đây?

Lão không mở miệng nói một lời.

Vệ Thạch giá kiếm hỏi:

- Ai đã lấp hang Thiên Trượng cốc?

Mộc Đăng cúi đầu nói:

- Lão phu!

Vệ Thạch suy nghĩ một hồi rồi nói lớn cho quần hùng nghe:

- Thưa các vị bằng hữu giang hồ! Tin đồn Lã Tuyết Cừu cùng Vô Nhãn đấu nhau từ Vân Mộng về Thiên Trượng cốc là do lão Mộc Đăng bịa đặt. Lấp đường hang xuống đáy cốc cũng do Mộc Đăng. Sở dĩ lão làm việc đó là muốn giang hồ có kẻ nhẹ dạ nhưng nặng tình với Lã Tuyết Cừu thì phải nhảy xuống hang mà chết. Nếu sau này Lã Tuyết Cừu biết có người thân của mình nhảy xuống hang thì Tuyết Cừu cũng nhảy theo.

Nàng lại lấy giọng cao lên:

- Không ngờ hai lão lại giết con mình. Xin quần hùng hãy cho một đề nghị...

Mộc Đăng nói:

- Khỏi ai ban bố điều gì cả, ta tự xử lấy.

Lão nói xong hét lên mấy tiếng rồi phóng mình xuống. Hoa Như Tuyết đờ đẫn nhìn theo.

Nàng khóc và than nho nhỏ:

- Lã đại ca chưa biết sống chết ra sao, còn Mộc Thúy Hương đã hóa ra người thiên cổ, ta sống làm gì?

Nàng nói xong phóng vút người lên, nhưng Vệ Thạch đã chóp người theo, níu áo ném Như Tuyết trở lại, còn nàng hụt chân, rơi tăm tắp xuống hang.

Đang trên đà rơi, Vệ Thạch cố vận dụng Phiêu ảnh và Ảo thân pháp để người nhẹ hẳn đi. Thân vừa mới nhẹ thì mắt nàng tối sầm lại, đáy cốc đã hiện ra trước mắt.

Cũng may thân cây do Lã Tuyết Cừu đổ xuống trước đây mấy năm còn trở lại mấy cành đủ làm sức nhún cho Vệ Thạch rớt xuống, nhờ vậy mà nàng thoát chết.

Nhìn lại những người nhảy xuống trước đây, ai cũng tan xương nát thịt.

Bất ngờ trên trời cao một bóng người nhảy theo...

Vệ Thạch dùng Phiêu ảnh nhảy lên để đón giữa chừng, nhờ đà cản này mà người kia giảm đi sức nặng. Cả hai người rơi xuống bình yên.

Xem lại là Hoa Như Tuyết.

Như Tuyết qua hết cơn kinh hoàng rồi nói:

- Tỷ tỷ vì cứu tiểu muội mà chết, thì tiểu muội sống làm gì?

Vệ Thạch thở dài nói:

- Thật là oan nghiệt! Mộc Đăng và Lý Độc là những kẻ đã gây nên thảm họa này. Lã đại ca làm sao mà chết được? Bây giờ chúng ta đào hai huyệt, một huyệt chôn ba cô, một huyệt chôn hai lão...

Không bao lâu, họ làm xong.

Như Tuyết đưa Vệ Thạch về Quỷ Vô Môn Quan.

Đến nơi, Như Tuyết giảng giải cho Vệ Thạch từng điểm một.

Vệ Thạch ngậm ngùi than:

- Bạch cốt chủ quả là một người kiên trinh. Lã Tuyết Cừu là một bậc hiếu nghĩa.

Như Tuyết nói:

- Nơi đây không có lối ra, chỉ có một người duy nhất biết lối ra khác là Lý Di Niên. Nhưng lão tiền bối đã dưa Lý Yến Phi đi Tây Vực rồi.

Vệ Thạch nói:

- Hiền muội yên tâm! Chừng vài ngày đổ lại sẽ có Lã Tuyết Cừu ở đây.

Như Tuyết nói:

- Tiểu muội cũng đoán chừng như vậy. Vì Thần nữ rơi xuống Thiên Trượng cốc là một tin làm chấn động cả hoàn vũ. Nếu Tuyết Cừu còn sống làm sao lại không đến đây mà tìm?

Những ngã ngách nơi đây Như Tuyết rất thành thạo, nên cuộc sống hai nàng không có gì vất vả cả.

Tối lại, hai cô đốt lửa ngồi nói chuyện.

Vệ Thạch hỏi:

- Nếu Tuyết Cừu đến đây, chúng ta nên giữ chàng lại hay để chàng trở về với nhân gian?

Như Tuyết nói:

- Châu Tuyết Minh cũng rất yêu chàng. Và sự nghiệp của chàng là ở trên mặt đất chứ không phải dưới này.

Vệ Thạch sung sướng ôm Như Tuyết vào lòng nói:

- Hiền muội quả là bậc đại hiền. Có một... tình địch thế này thật là... Hoa Như... Tuyết.

Trong lúc rảnh, Như Tuyết thuật lại hồi Tuyết Cừu rơi xuống đây, không bỏ sót một chi tiết nào. Nghe xong, Vệ Thạch thở dài não nuột.

Nàng nói:

- Dĩ nhiên những bậc như Tuyết Cừu phải có một tương lai rạng rỡ. Nếu tỷ tỷ đoán không lầm thì chàng đã ngộ một kỳ duyên gì nữa rồi. Cái ngộ lần sau cùng khiến võ công thành tựu một cách đặc biệt ngoài sức tưởng tượng của con người. Chính vì vậy mà chàng không trở lại nhân gian.

Bỗng Như Tuyết hỏi:

- Sư phụ của tỷ tỷ là ai mà dạy tỷ tỷ võ công uyên thâm như vậy?

Vệ Thạch nói:

- Hồi xuất môn, sư phụ bắt tỷ tỷ hứa một lời. Đừng bao giờ tiết lộ tên tuổi, môn phái, quê quán của sư phụ. Hiền muội thứ cho, tỷ tỷ không dám phản ngôn.

Như Tuyết không dám hỏi nữa.

Sáng hôm sau, hai cô đưa nhau vào rẫy.

Rẫy ở đây tươi tốt quanh năm. Vệ Thạch thở ra nhè nhẹ.

Như Tuyết lấy làm lạ hỏi:

- Rẫy tươi tốt thế này, đáng lý tỷ tỷ vui, cớ sao lại buồn?

Vệ Thạch nói:

- Nhớ quê hương.

Hai nàng vượt qua một ngọn đồi vách đứng cao ngút đi sâu vào trong, bỏ lại con suối và nương rẫy sau lưng.

Như Tuyết lấy làm lạ lùng cho phong cảnh phía trước. Nàng nói:

- Hồi tiểu muội còn ở đây, võ công không đủ sức vượt qua ngọn đồi này. Đi một thời gian, trở lại mới hay võ công của mình vượt rất xa.

Nhìn bình nguyên trước mắt tít mù, chẳng lẽ một dải đất phì nhiêu ấy lại không có dân cư?

Vệ Thạch đề nghị:

- Ta nên viết mấy chữ để lại cho Lã đại ca, rồi làm tín hiệu bên đường cho đại ca biết mà tìm ta.

Hai cô liền trở lại cốc làm việc đó.

Xong, họ trở lại ngọn đồi đó đi sâu về hướng Tây.

Nơi đây chừng như là bãi phù sa của một con sông nào trong mùa mưa lớn.

Họ đi mãi đến trưa, họ thấy về mé phía phải dưới gốc cây cổ thụ lớn đến bốn người ôm, tàng lá sum sê, một vị thiền sư đang ngồi nhập định.

Cả hai nhẹ nhàng đi tới...

Họ tới nơi, vị thiền sư ấy vẫn không hay.

Thiền sư nước da trắng, mũi cao, có vẻ khắc khổ, nhưng có tướng rất Phật. Tuổi tác không biết bao nhiêu mà đếm. Trên đầu ông dường như có vài cây cỏ bám vào đó tìm đất sống.

Hai nàng không dám gây tiếng động, bèn nhẹ nhàng ngồi xuống điều tức.

Lâu thật là lâu, cả hai cùng mở mắt ra, nhưng nhà sư vẫn nhập định.

Như Tuyết nghĩ:

- “Nhà sư này đã chết khô rồi chăng?”

Nhưng nàng nhìn rất kỹ, nhà sư nước da còn tươi lắm.

Nàng tự hỏi:

- “Trông có vẻ tươi lắm sao lại không thấy hơi thở?”

Tính tò mò, Như Tuyết đưa tay sờ mạch, mạch nhà sư nhảy rất đều.

Nàng nhìn Vệ Thạch gật đầu mỉm cười và không cô nào gây nên tiếng động.

Mặt trời đã qua xế, vị thiền sư mở mắt ra nhìn hai nàng, rồi đưa tay lên ngực. Ngài nói:

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Lão tăng nay vừa đúng bách tuế. Nhân sinh bách tuế vi kỳ. Lão tăng chính là A Tì thiền sư. Hai vị thí chủ thật có cơ duyên.

Hai nàng chắp tay đảnh lễ.

Vệ Thạch hỏi:

- Thần tăng ngụ dưới gốc cây này bao lâu rồi?

Lão nói:

- Cây đại thọ này hai mươi hai lần thay lá. Và năm nay là năm ra quả lần thứ mười của cây.

Như Tuyết hỏi:

- Tiểu nữ không biết cây đại thụ này tên gì? Và mấy năm mới ra quả một lần?

Ông đáp:

- Cây này có tên là Thảo hoàn đơn. Trổ hoa ba mươi năm. Ai hít được mùi hương đầu tiên của nó, công lực sẽ tăng thêm. Kết trái ba mươi năm. Từ già đến chín thơm là ba mươi năm nữa. Ba ngày nữa là đúng ngày Tuất, tháng Tuất, năm Tuất. Số của Tuất là chín. Thảo hoàn đơn sẽ chín và phát ra mùi thơm. Bông có hàng triệu, hàng tỷ bông, nhưng trái nhiều nhất là chín quả. Ai ăn vào một quả thấy mình nhẹ như muốn bay, tăng thêm một trăm năm công lực. Công lực ấy trong mười năm không giảm, nếu ai biết gìn giữ nó. Và có thể nhịn ăn trong mười năm.

Vệ Thạch nói:

- Bạch thánh tăng! Việc có thể huyền hoặc, có thể nào tin được chăng?

Ông nói:

- Con người sống được là nhờ chất đất mà có. Cây và quả chẳng qua là nhờ môi giới trung gian. Có bao giờ người ta ăn mây, ăn không khí mà sống? Mỗi một loại cây hấp thụ một chất riêng của đất. Thảo hoàn đơn hấp thụ được linh khí của trời, tinh hoa của đất. Một cây lớn như núi thế này chỉ nuôi được chín trái, vì thế mỗi trái có biết bao nhiêu là chất bổ.

Thấy vị tăng nói có lý, Như Tuyết hỏi:

- Hình dạng của nó như thế nào?

Ông nói:

- Nhị vị thí chủ đừng ngó trên đầu. Ánh mắt của con nhà võ nhiều khi có lực chiêu e bất tiện. Trái của nó có hình tượng như một hài đồng, sức giống của nó khoảng một nửa. Nhưng sức nặng của nó gấp chín lần sức nặng của người lớn. Do đó nó chỉ sinh từ các cội lớn. Người có sức mạnh ôm nổi mấy phần của nó thì ăn nổi mấy phần.

Như Tuyết nói:

- Vậy thì ai mà ăn hết một trái? Phải chăng thần tăng ngồi ở đây mà đợi trái Thảo hoàn đơn này?

Lão nói:

- Việc đó lão tăng cũng không biết phải hay không.

Vệ Thạch hỏi:

- Trong mùa chín của nó, nó dừng lại trên cây bao lâu?

Ông nói:

- Để cho kịp với mùa sau, trái chín đậu tối đa là chín ngày. Thôi, nhị vị thí chủ cứ tự nhiên nhảy nhót, nhưng đừng cố ý tìm trái. Ta nhập định một chút.

Tăng nhân nói xong ngồi im như pho tượng.

Hai cô nghe ngài dặn cứ tự nhiên nhảy nhót, có nghĩa đại sư không sợ gây tiếng động.

Vệ Thạch đưa tay bắt mạch ngài. Thấy mạch không còn nhảy nữa.

Vệ Thạch nắm tay Như Tuyết đi dạo.

Nàng nói:

- Đại sư bây giờ nhập định như đã Tịch.

Hai cô kiếm gì đó ăn lót dạ xong rồi trở lại gốc cây mà ngồi chơi.

Vệ Thạch nói:

- Ngài A Tì có nhiều kinh huyền nhiệm, riêng đạo hiệu của ngài đủ cho ta thấy thiện tâm và thiện chí.

Như Tuyết nói:

- Ngài đã trăm tuổi rồi đâu màng đến linh quả. Điều ngài cần có lẽ là một đấu thủ. Hai cô nói chuyện một hồi trời tối. Họ cũng ngồi tham thiền nhập định.

o O o

Ngày thứ ba...

Ba người cùng mở mắt ra một lượt lúc trời vừa rạng mai. Ai cũng nghe sực nức mùi hương ngọt ngào.

Lão tăng nói:

- Hai vị cứ nhìn lên xem thử mấy quả?

Hai nàng đi quanh cây nhìn lên trên mấy cành lớn, đếm trước sau lui tới gì cũng chỉ có ba quả mà thôi.

Hai nàng nói:

- Chỉ có ba quả.

Lão tăng nói:

- Ý trời.

Có lẽ hai nàng hiểu, ba quả là chia cho ba người.

Vệ Thạch hỏi:

- Làm sao đem những quả ấy xuống đây?

Lão nói:

- Khó mà hái được chúng. Nếu để chúng rơi xuống đất, với sức nặng và đầu nhọn, nó sẽ lún trong lòng đất. Ở đây đâu có dây gì chắc mà giữ nó.

Hoa Như Tuyết nói:

- Nếu có Tuyết Cừu ở đây là xong.

Ngừng một lát, Như Tuyết lại nói:

- Lã công tử có kiếm kinh, lại có mấy sợi tơ của Khủng tri thù. Loại dây đó treo mấy ngàn cân cũng không đứt.

A Tì lão tăng gật đầu.

Vệ Thạch nói:

- Bạch lão tăng! Tiểu nữ có linh cảm là Lã công tử sắp đến đây.

Lão nói:

- Cơ duyên sắp đến rồi đó.

Mãi đến gần ngọ, hai cô thấy một bóng người còn ở xa hút phi thân hướng về đây.

Lão tăng vẫn nhắm mắt, nhưng vẫn nói:

- Tiểu Sát Tinh đến đó...

Không bao lâu, Lã Tuyết Cừu hiện ra trước mặt hai cô.

Tuyết Cừu chắp tay xá một cái rồi ngồi im mà nhập định.

Hai cô đều nghĩ có lẽ chàng không dám làm kinh động nhà sư.

Nhưng không lâu, nhà sư lại mở mắt ra, và Tuyết Cừu cũng xả công.

Đại sư nhìn Tuyết Cừu nói:

- Tiểu thí chủ là nhân vật của võ lâm, võ công đến mức có một không hai trên đời này. Thí chủ là con của Vô Tận Tàng cao thủ Lã Đạo Nghi thí chủ có biết không?

Đây là cái tin sét đánh cho ba người.

Lã Tuyết Cừu chấn động tâm thần, quỳ xuống hỏi:

- Bạch lão tăng! Vì đâu mà lão tăng nói vậy? Song thân của vãn bối đã qua đời hai mươi hai năm trước đây.

Lão tăng cười thật lành:

- Lã Đạo Nghi và Phù Dung rơi xuống vực thẳm, một trong hai người ta chỉ cứu được một. Lã Đạo Nghi gần ta hơn nên ta cứu được. Sau đó còn nhiều người rơi nữa, nhưng cái duyên chỉ đến đó mà thôi.

Ba người còn đang kinh dị, nhất là Hoa Như Tuyết. Nàng nghe sư phụ nàng là Bạch La Phiến nói hai hài cốt kia chắc chắn là của vợ chồng Huyết Thủ. Giờ này nàng nghe lão tăng nói như vậy bảo sao nàng không kinh ngạc?

Lão sư nói:

- Chính ta truyền thụ võ công cho Lã Đạo Nghi trong vòng ba năm, nhờ vậy lão mới có một thân thủ như hôm nay.

Lã Tuyết Cừu quỳ xuống lạy tạ.

Hai nàng kia thấy vậy vội quỳ theo.

Lão phất tay áo đỡ ba người ngồi dậy rồi nói:

- Sở dĩ võ công của thí chủ cái thế là nhờ tấm lòng thuần thành và đôn hậu. Hôm nay ta gặp nhau đây là ý trời.

Lão chỉ lên cây rồi nói với Lã Tuyết Cừu:

- Thí chủ có dây cương ti, hãy leo lên mà buộc trái Thảo hoàn đơn kia, rồi rứt bảo kiếm chặt thật mạnh vào cuống quả. Thòng từ từ xuống ngang tầm người ngồi rồi cột lại ở đó.

Tuyết Cừu nghe lão tăng dặn dò kỹ lưỡng, chàng đâm hoảng. Ngó lên thấy trái chỉ dài chừng gang tay, bề ngang chừng nửa gang thì nặng có là bao.

Thấy Tuyết Cừu còn đang ngẩn ngơ, lão nói tiếp:

- Nếu là người bình thường thì cần đến mười người mới khiêng nổi quả này. Nếu quả này lớn bằng con người ta thì đến mười con voi mới chở nổi.

Tuyết Cừu leo lên cột, ràng qua thật chắc chắn, một tay chàng cầm đầu dây, một tay đưa kiếm ra, vận thần lực chặt xuống một nhát quả rơi, cây rung rinh.

Tuyết Cừu vịn thật kỹ thế mà nó muốn kéo luôn cả chàng.

Quả xuống vừa ngang tầm người ngồi, chàng cho dừng lại và buộc đầu dây.

Mùi thơm của hai quả chín còn trên cây khiến chàng phải ngây ngất.

Tuyết Cừu nhìn cuống quả tiết ra nước màu đỏ hồng tươi. Chàng nếm thử, có vị thơm ngát.

Chàng phi thân xuống.

Lão tăng hỏi Như Tuyết:

- Thí chủ bợ hổng quả này lên chăng?

Như Tuyết đứng lên dùng thế Thiên cân trụy, hai tay bợ quả lên cao được vài thốn.

Quay sang Tuyết Cừu, lão tăng hỏi:

- Thí chủ dùng hai ngón tay kẹp cuống giở lên.

Tuyết Cừu vận thần công, hai ngón tay kẹp cuống quả kéo lên một cách nặng nhọc, và chỉ lên được vài thốn.

Vệ Thạch một tay bợ quả lên cao được nửa thước.

Đến lượt lão sư, lão nằm xuống đất thổi phù lên một hơi, quả bị đẩy đứng lên chừng một gang tay, và giữ vị trí đó dài bằng một hơi thở.

Mọi người thất kinh cho thần lực của lão tăng.

Lão cắt chừng một phần tư quả chia đều cho mỗi người.

Chỉ một miếng bằng quả lê mà Như Tuyết cầm muốn trĩu tay.

Miếng đầu tiên ai cũng cảm thấy có vị thơm ngon ngọt và mát lịm cả người.

Ăn hết phần đó. Thân nhiệt tăng lên một cách dữ dội. Hoa Như Tuyết mặt đỏ bừng bừng. Nàng vội vận công để điều hòa thân nhiệt. Còn ba người kia hòa hoãn hơn.

Ngày hôm đó, bốn người ăn, hết một trái.

Qua ngày thứ hai, lão tăng không dùng, chỉ ba người ăn.

Qua ngày thứ ba, mới có rạng ngày, lão sư nói:

- Chúng ta hết nhân duyên với trái này rồi.

Đột ngột Như Tuyết hỏi:

- Hạt của nó đâu?

Lão cười:

- Trời đất nghĩ cũng lạ. Một mùa trái như vậy chỉ có một hạt mà thôi. Lúc này hạt nằm ở trái thứ ba.

Như Tuyết thấy công lực của mình tiến rất nhanh. Trái lại, Tuyết Cừu thấy công lực mình không tiến tới đâu cả. Chỉ có trong mình nghe khoẻ mà thôi.

Vệ Thạch thấy tiến rất chậm về công lực, nhưng tinh thần sảng khoái vui hòa.

Lão tăng nói:

- Hôm nay là ngày quyết đấu của ta. Một trăm tuổi luân hồi cũng rất là nhiều lần. Nhưng ta không được cái kiếp luân hồi đó. Một trăm tuổi vẫn còn nặng nghiệp võ lâm.

Vào buổi chiều đã thấy hai người từ phía Tây thong thả đi lại. Dáng đi của họ ung dung lắm, nhưng thoáng chốc đã tới nơi.

Hai người này có tướng mạo quái lạ. Một người có số tuổi đếm cũng không hết, mặt dài như mặt ngựa, trước ngực đeo lòng thòng một... Thập tự giá, đó là tín vật của Đại Tần giáo, y phục đen có thắt đai.

Một người nữa tuổi ngoài hai mươi, miệng nằm ngay tại... cằm, mặc y phục trắng, không đeo thứ gì cả.

Cả hai người đều thuộc dạng mũi cao, mắt nâu, da sậm.

A Tì lão tăng chắp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bần tăng đợi hai đạo hữu đã hai mươi năm. Hôm nay quả đại lê đã chín, có tới ba quả tất cả. Bọn bần tăng bốn người dùng hai quả, còn một quả nhường lại cho hai vị.

Vị Đại Tần giáo đưa một tay lên ngực, tay kia làm dấu bốn chấm, nói:

- Thánh tăng có tấm lòng cao cả thay! Nhưng đây là linh quả, ai gặp được là có duyên, bần sở được duyên phúc gì mà hưởng linh quả?

Lão tăng quay sang Lã Tuyết Cừu:

- Phiền thí chủ đưa quả xuống.

Tuyết Cừu đứng lên toan đi. Gã không cằm đưa tay ngăn lại, nói:

- Không dám phiền công tử, để ta!

Vị Đại Tần giáo nói:

- Giáo hữu! Quả nhỏ như vậy nhưng nặng bằng mười người. Giáo hữu làm cách nào đem xuống?

Hắn nói:

- Cứ bẻ rồi ôm nó nhảy xuống.

Vệ Thạch nói:

- Bất ổn!

Hắn không nói không rằng, phi thân lên cây ôm trái mà lắc một cái, trái vẫn trơ trơ.

Nhiều lần như vậy, không kết quả gì.

Hắn tức quá, một tay ôm trái, một tay rút kiếm ra. Chặt vào trái vẫn không suy suyển gì.

Hắn vừa tức vừa thẹn hỏi:

- Xin quý vị dạy lại cách hái!

Vì miệng hắn nằm phía dưới cằm, nên ai cũng thấy tướng hắn có vẻ dị dạng làm sao đó.

Tuyết Cừu nói:

- Công tử hãy xuống, để tại hạ hái cho!

Hắn nhảy xuống.

Vị Đại Tần giáo nói:

- Không có kinh nghiệm, không hái được quả này.

Tuyết Cừu nhảy lên làm cung cách như cũ...

Hai vị ngoại giáo kia phục lắm.

Tuyết Cừu cắt quả cho họ dùng.

Đến tối, Tuyết Cừu hỏi người không cầm:

- Có thể nào các hạ cho bọn tại hạ biết tên được chăng?

Hắn nói:

- Tên tại hạ là Tu Liệp Tây.

Tuyết Cừu rất có thành kiến với họ Tu, nên chàng vụt hỏi:

- Có bà con gì với... Tu Kim Thọ không?

Hắn nói:

- Tại hạ chưa hề nghe Tu Kim Thọ. Tên ta dịch theo tiếng Trung Nguyên là Hoa Uất Kim Hương.

Bây giờ, cái quan trọng của hai vị khách là ăn và vận công.

Vị Đại Tần giáo chỉ ăn một phần nhỏ rồi không ăn nữa, giao lại cho đệ tử của mình.

Mặt trời gần lặn, vị Đại Tần giáo nói:

- Bản sở có tên là Phá Lộ, chỉ vì cuộc hẹn ngoài hai mươi năm trước, cho dù đường xa vạn dặm cũng cố gắng đến đây chứ không dám trễ. Cứ nhìn sắc thái của thánh tăng, bản sở nghĩ rằng ta không nên đấu nữa.

A Tì lão tăng chỉ nói:

- Mô Phật!

Phá Lộ lão nhân nói tiếp:

- Đã trăm tuổi rồi mà chịu chi phối những sự không đâu. Vả lại, lần này bản sở nhìn thánh tăng có Phật khí rất nhiều, nên tuy chưa đấu nhưng cũng biết được mình thất bại.

A Tì lão tăng nói:

- Mô Phật!

Tu Liệp Tây lướt mắt nhìn sang hai cô rồi nói:

- Bản sư có ý khiêm tốn. Nhưng sự quyết định có đấu hay không còn tùy thánh tăng nữa.

- Mô Phật!

Vệ Thạch nói:

- Những cao thủ tuyệt vời chỉ cần liếc qua sắc diện, âm thanh, cử chỉ có thể đoán được thắng bại như thế nào. Nếu không phải là cừu thù, không phải vì danh dự thì thiết tưởng hai vị lão đại gia không nên giao đấu.

Tu Liệp Tây hỏi gằn:

- Không giao đấu thì ngàn dặm chúng ta tới đây làm gì chứ?

Vệ Thạch mỉm cười:

- Cứ xem như đi thăm cố nhân.

Vị Đại Tần giáo nói:

- Ý tưởng đó hay lắm!

Ông nói xong cũng ngồi tham thiền.

Tu Liệp Tây lộ vẻ nóng nảy nói:

- Hai vị lão đại gia có ý khước từ. Vậy tại hạ xin mời một trong ba vị vui lòng chỉ giáo cho tại hạ để được học hỏi thêm.

Tuyết Cừu chỉ mỉm cười, nhân nghĩ đến việc cái giếng một tay đại ma dầu như Vô Nhãn mà còn phải cải tà quy chánh, huống gì quả Thảo hoàn đơn này. Nhưng gã Tu Liệp Tây lại cứ nằn nằn quyết đấu, nghĩa là sao?

Hoa Như Tuyết nói:

- Hai người bạn của tiểu nữ võ công tầm thường, không phải là đối thủ của công tử. Tiểu nữ xin đấu!

A Tì lão tăng mở mắt ra nói:

- A Di Đà Phật! Nếu Hoa thí chủ mà đấu trận này, e... kẻ chết người sống Bởi hai vị tương đương nhau.

Như Tuyết nói:

- Vì công tử quá hăng hái nên tiểu nữ đành phải thù tiếp vậy thôi.

Tu Liệp Tây lặng lẽ bước ra sân đứng chờ.

Như Tuyết cũng theo ra, nhưng Vệ Thạch nói:

- Hiền muội để ta!

Như Tuyết ngần ngừ, Vệ Thạch đứng án trước mặt nàng nói:

- Ta xin hầu với công tử vài chiêu.

Nhìn sắc đẹp của Vệ Thạch dẫu cho cỏ cây cũng còn rúng động, huống gì gã diện mạo dị dạng này.

Vị Đại Tần giáo nói:

- Tu Liệp Tây! Đệ tử thích đi về Đông để học hỏi, nên nhân cơ hội này ta muốn đưa đệ tử đi mà thôi. Chứ còn ra lực quyết đấu, đệ tử chỉ có sức mạnh chứ chưa có công phu.

Tu Liệp Tây lễ phép nói:

- Bạch sư phụ! Mũi tên đã giương rồi.

Vệ Thạch chìa tay mời. Hắn mời lại.

Vệ Thạch bèn đánh ra một chưởng rất nhẹ nhàng, thế chưởng thong thả, không sát phạt.

Tu Liệp Tây đứng vững bộ, chùn người xuống đưa ra bảy thành công lực...

Hai chưởng gặp nhau, Vệ Thạch nhẹ nhàng lui lại một bước.

Tu Liệp Tây đứng vững một chỗ khen:

- Xứng đáng lắm!

Vệ Thạch mỉm miệng cười, chờ hắn xuất chiêu.

Tu Liệp Tây thủ bộ. Hai chân đứng theo tấn chữ đinh, tay trái đưa về phía trước, thấp xuống một chút, lòng bàn tay ngửa, năm ngón hơi cong, một dạng của Cầm nã pháp, tay phải đưa lên cao chồm ra phía trước, lòng bàn tay sấp. Với thế đứng ấy, người ta biết hắn sắp đánh chiêu gì.

Hắn vận chín thành công lực và xuất chưởng.

Trung Nguyên gọi chiêu thức đó là Thiềm Tung chiết quế, người Tây Dương gọi chiêu đó là Món quà dành cho người yêu. Nhưng đối với ba cao thủ tại đây, thì cách xuất chiêu, xuất chưởng như vậy gọi là... nhập môn.

Chưởng lực hắn đánh ra mạnh như biển gầm sông chảy.

Rõ ràng Tu Liệp Tây cố hạ cho bằng được Vệ Thạch để lấy cái uy.

Nàng loáng mình lên một cái, chưởng tung ra, và sức mạnh nơi đó tuôn dồi dào như nước sông Hoàng Hà.

Tu Liệp Tây bị trôi bừa. Mới hay, hắn muốn bẻ cành quế nhưng với chưa tới.

Tu Liệp Tây xuống tấn trụ lại.

Vệ Thạch nói:

- Tu Liệp công tử quả có một sức mạnh phi thường!

Tu Liệp Tây tưởng nàng mai mỉa liền nói:

- Có sá gì cái chết mà cô nương lại khi dể.

Phá Lộ lão nhân nói:

- Vị tiểu thư ấy nói đúng. Với chưởng lực vừa rồi, Trung Nguyên không tới năm người. Đủ rồi! Hai đấu thủ lui về.

Thế là mới qua hai chiêu chưa bị thương tích, nhưng Tu Liệp Tây vẫn nhận bại trước người đẹp.

Hoa Như Tuyết phục A Tì thiền sư lắm.

Nàng nói thầm:

- Với hắn, nhiều lắm chừng mươi hiệp ta có thể hạ sát ngay!

Có tiếng bước chân dồn dập một cách liên tục từ phía Tây. Mọi người trông ra. Dưới ánh trăng thượng huyền, người ta thấy kẻ mới đến là một vị công tử, ăn mặc kiểu Trung Nguyên, nhưng gương một thì có vẻ là người Tây Vực, Thổ Phồn gì đó.

Đến nơi, hắn quỳ một gối làm dấu bốn chấm, rồi nói:

- Đệ tử ra mắt sư phụ. Đệ tử đến hơi trễ vì có việc rắc rối học đường.

Hắn đứng lên quay về phía lão tăng nói:

- Vãn bối là Đạc Đà, người Qui Tư, xin ra mắt đại sư.

Hắn quay sang ba người bạn võ lâm Trung Nguyên nói:

- Tại hạ xin chào ba vị!

Hắn nói tiếng Hán rất rành, tính tình bặt thiệp vui hòa.

Mọi người đáp lễ lại.

Phá Lộ lão nhân nói:

- Bản sở có hai đệ tử, Đạc Đà là một, còn một trò nữa mai mới tới kịp.

Hoa Như Tuyết nhìn hơn một nửa quả Thảo hoàn đơn còn treo lủng lẳng trước mặt, biết rằng ông nhường cho đệ tử.

Thì ra vị Đại Tần giáo này, mặt bên ngoài rất xấu nhưng lòng chân chất thanh cao.

Ba người bạn trẻ Trung Nguyên rất phục ông.

Phá Lộ lão nhân nói:

- Đạc Đà! Đây là loại linh quả mà thánh tăng đã nhường cho chúng ta. Võ lâm Trung Nguyên không biết nơi này, nếu biết có lẽ nơi đây phải đổ máu. Chỉ ăn một miếng, công lực tăng lên không biết bao nhiêu mà kể. Đệ tử hãy thưởng thức!

Tuyết Cừu rút bảo kiếm cắt đưa cho hắn một miếng rồi dặn:

- Nhân huynh cầm cho vững, nặng lắm đó.

Đạc Đà không tưởng nổi cái nặng ra sao.

Hắn đưa hai tay hứng lấy, vì bất phòng nên vẫn trĩu nặng. Hắn vội nâng lên, lòng thất kinh. Ăn xong, hắn ngồi vận công.

Chừng một khắc sau, hắn mở mắt hỏi:

- Sư phụ và lão tăng đã thử qua chưa?

Phá Lộ lão nhân nói:

- Trận đấu của hai chúng ta không cần thiết. Ta chưa đấu nhưng đã biết bại rồi chỉ trông cậy vào các đệ tử. Tu Liệp Tây cũng đã bại bởi Vệ tiểu thư. Con tính sao?

Đạc Đà xét qua những người nơi này thì Lã Tuyết Cừu tuy đẹp nhưng cặp mắt hắn có vẻ lờ đờ không sắc sảo linh hoạt.

Đạc Đà nói:

- Công tử có thể chỉ giáo cho tại hạ mấy chiêu không?

Tuyết Cừu nói:

- E làm cho Đạc Đà huynh bị thất vọng.

Đạc Đà nói:

- Đừng khách sáo! Ta thích học hỏi.

Phá Lộ lão nhân nói:

- Không, không. Với người này, sư phụ đánh cũng chưa chắc thủ thắng!

Đạc Đà vừa ngạc nhiên lại vừa tự ái. Hắn có vẻ không tin, nói:

- Đệ tử vượt qua không biết bao nhiêu xứ sở vẫn chưa gặp ai là địch thủ, mới được võ lâm Ngoại Trung Nguyên đúc ấn mà phong chức vô địch. Có lẽ nào như vậy, sư phụ?

Phá Lộ lão nhân nhắm mắt làm thinh.

Hắn bước ra ngoài.

Tuyết Cừu cũng đứng lên bước ra.

Đạc Đà nói:

- Tại hạ không có tham vọng làm bá chủ, nhưng nếu công tử thắng tại hạ, tại hạ sẽ giao ấn này lại cho công tử. Giá trị của ấn này, khi công tử cầm nó đi đến bất kỳ nước nào, cũng được người của xứ đó đón tiếp, bất chấp vua quan tướng sĩ.

Tuyết Cừu lấy ấn Minh chủ của mình ra nói:

- Nhân huynh đã có lòng ngưỡng mộ như vậy thì tại hạ cũng có điều kiện tương tự về chiếc ấn này.

Qua mấy phút sơ giao, họ bắt đầu vào cuộc.

Đạc Đà tung chưởng đánh như mưa bấc.

Chưởng lực của Đạc Đà vừa mạnh vừa nhanh, và Lã Tuyết Cừu để hắn đánh cho bằng thích.

Bên ngoài, chỉ có Tu Liệp Tây mới thấy rằng Lã Tuyết Cừu bị Đạc Đà đánh cho tơi tả.

Đạc Đà đánh nhẹ thì chàng văng ít, đánh mạnh thì chàng văng nhiều hơn. Những chiêu chưởng nào nguy hiểm lắm thì chàng tránh né hoặc đỡ nhẹ.

Thấy Tuyết Cừu dễ đánh như vậy, Đạc Đà rất ham đánh.

Chừng hơn một khắc hắn bắt đầu thở mạnh, lơi đánh, rồi cuối cùng không muốn đánh nữa, đứng nhìn sững chàng.

Gã Tu Liệp Tây tức quá, nhảy vào hất Đạc Đà ra nói:

- Để tiểu đệ cho hắn mấy chưởng!

Đạc Đà nghiêm mặt hỏi:

- Ai cho phép sư đệ đánh kiểu đó?

Tu Liệp Tây nói:

- Miễn hắn đồng ý là được.

Cách lì lợm của hắn, ai cũng thấy khó chịu.

Nhưng Tuyết Cừu nói:

- Nếu Đạc Đà huynh hết muốn đánh nữa thì cứ giao cho Tu Liệp huynh đây vậy.

Đó là câu nói nửa mềm nửa cứng, tuy nhẹ nhàng nhưng rất khó xử.

Đạc Đà nói:

- Sư đệ chờ chút!

Qua chút ít thời gian nghỉ ngơi, bây giờ hắn vận dụng tất cả tuyệt học và mưu trí, chiêu chưởng hấn tấn công vào người Tuyết Cừu dày như mác cửi.

Tuyết Cừu chỉ dùng phiêu ảnh hoặc phương pháp Tá lực pha chút Vô ảnh... Người chàng bây giờ như mây như khói, khi thì văng xa, khi thì văng gần, khi thì lăn tròn nhưng không hề hấn gì.

Đạc Đà cũng không bị thương.

Đạc Đà miệng thở hồng hộc... nhảy ra ngoài chắp tay nói:

- Tại hạ nhận bại.

Tuyết Cừu cười, không nói.

Tu Liệp Tây tức quá, nói:

- Tại hạ không phục.

Hoa Như Tuyết nổi giận nói:

- Mắt thịt! Thấy người ta dễ đánh quá mà ham. Sao không tự hỏi mình nếu chịu đựng như vậy có được không? Và nếu người ta chịu khó đánh ra vài chưởng, liệu có đỡ nổi không?

Mặc cho nàng nói, hắn bước tới hỏi Tuyết Cừu:

- Các hạ chấp nhận cho tại hạ giao đấu?

- Tự nhiên! Tuyết Cừu nói.

Tu Liệp Tây không khách sáo, vận hết công lực thập thành, đánh ra một chưởng, bên ngoài ai cũng thấy ngán cho công lực của hắn.

Tuyết Cừu bị hất tung lên rồi rớt xuống từ từ...

Hắn nhào tới tấn công tiếp...

Chừng vài ba chục chiêu với công lực thập thành như vậy, Tu Liệp Tây bắt đầu thở như trường hợp Đạc Đà trước đây. Trong người hắn không còn chút khí lực nào.

Hắn vừa thở vừa nói:

- Các hạ thử đánh ta một chưởng xem sao?

Tuyết Cừu mỉm cười đưa tay lên...

Tu Liệp Tây vận công hượm sẵn. Tuyết Cừu phất tay áo một cái, chưởng lực tuôn ra ào ào.

Tu Liệp Tây bị gió đập, ngã lăn ra dậy không nổi.

Tuyết Cừu khoanh tay đứng nhìn.

Lát sau, Tu Liệp Tây ngồi dậy.

Hắn chắp tay nói:

- Công tử chẳng những là cao nhân mà còn là quái nhân, tiểu đệ bội phục.

Hắn nói xong về chỗ.

Đạc Đà bước tới hai tay dâng ấn cho Tuyết Cừu. Chàng lắc đầu nói:

- Tiểu đệ còn cái này mà chưa biết làm gì, huống gì mấy cái đó. Công tử cất đi!

Phá Lộ lão nhân nói:

- Vậy là các đệ tử khỏi ức lòng rồi chứ? Thôi, không đấm đá gì nữa!

Tu Liệp Tây nói:

- Nhưng còn Kiết Ba sư tỷ khuya này đến thì sao?

Phá Lộ lão nhân mệt mỏi nói:

- Thì cũng như các đệ tử thôi!

Tu Liệp Tây nói:

- Sư phụ đừng chán nản. Còn nước còn tát.

Bây giờ đã quá canh ba. Mùi thơm của Thảo hoàn đơn tiết ra, ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Trăng lặn. Người ta nghe có tiếng vạt áo bay phần phật... Một thiếu nữ người Tây Dương xuất hiện.

Thiếu nữ đến nơi chào hết tất cả mọi người rồi hỏi:

- Các trận đấu ra sao rồi?

Không ai trả lời.

Hoa Như Tuyết lấy bảo kiếm của Tuyết Cừu cắt trái cây mời cô ăn.

Kiết Ba thấy cách ăn trái quái gở như vậy, liền nói:

- Cảm ơn! Ta không quen ăn theo lối này.

Phá Lộ lão nhân giải thích cho cô nghe về tính chất của trái. Hai tay Kiết Ba nâng trái lên...

Kiết Ba thất kinh nói:

- Nếu như một khối bạch kim ngang vậy thì sức nặng chưa đầy một nửa. Thật là một nơi văn vật.

Cuối cùng rồi nàng cũng chịu ăn. Ăn xong, nàng thấy trong người nóng như lửa, nàng phải ngồi điều tức. Tám người ngồi dưỡng thần cho đến sáng.

Kiết Ba nhìn những người Trung Nguyên rồi nhìn lại các bạn đồng môn, nàng chợt xa vắng.

Dường như không khí phe nàng có cái gì thê lương đốn tỏa, chỉ trừ có vị Phá Lộ lão nhân là bình thản.

Phá Lộ lão nhân nói:

- Thánh tăng kỳ này phải xuất hiện, xuống núi một chuyến để chỉ thị cho võ lâm Trung Nguyên. Công tử Lã thiếu hiệp làm võ lâm Đại minh chủ. Bên cạnh đó có bản sở ủng hộ một tay.

Trời sáng, ai cũng thấy Kiết Ba đẹp. Ba nàng tiên ở đây, mỗi nàng đẹp một vẻ. Nhưng vẻ nào thì vẻ, đối với bây giờ, Tuyết Cừu chỉ thích đào giếng làm cầu.

Kiết Ba nói:

- Bạch sư phụ! Bất kỳ ai lên làm Minh chủ, nếu đệ tử chưa đấu với người đó thì chưa công nhận.

Như Tuyết hứ một tiếng, nói:

- Người ta làm Minh chủ Trung Nguyên chứ ai làm Minh chủ xứ cô?

Kiết Ba trừng mắt nói:

- Võ lâm không biên giới, vì vậy mà có cuộc gặp gỡ hôm nay.

Như Tuyết toan nói, nhưng Vệ Thạch đã nói trước:

- Cô nương! Vị sư đệ và sư huynh của cô nương đã thử qua rồi. Cô nương còn rắc rối làm gì?

Kiết Ba lạnh lùng:

- Ta chỉ có sư đệ chứ không có sư huynh.

Vệ Thạch nói:

- Thì ra là vậy! Nhưng ý cô nương muốn đấu với ai?

Kiết Ba nói:

- Người nào sắp làm Minh chủ hãy đấu với ta.

Như Tuyết và Vệ Thạch cùng nói:

- Ta làm Minh chủ đây!

Cả hai nói một rập như đã có sắp đặt trước.

Kiết Ba ngạc nhiên hỏi:

- Võ lâm Minh chủ ở Trung Nguyên là hai người sao? Ta nghe nói là Lã công tử gì đó cơ mà?

Vệ Thạch nói:

- Hắn nhường cho ta rồi. Xin mời!

Kiết Ba là cô gái da trắng, tính tình phóng khoáng, tư cách đoan trang, lại là người có tính khẳng khái. Nghe Vệ Thạch mời, nàng bước ra ngay.

Tuyết Cừu nói:

- Với chức vị, quyền lợi, công danh đã làm cho người ta quên đi cái nghĩa làm người.

Vệ Thạch hiểu ý nói:

- Sau việc này, tiểu muội về xứ. Mời Kiết Ba cô nương.

Kiết Ba vận công, gương mặt của nàng từ trắng đổi sang hồng rồi sang đỏ. Còn Vệ Thạch bắt chước kiểu của Tuyết Cừu dùng phiêu ảnh và ảo thân pháp cứ chập chờn cho Kiết Ba tha hồ nện.

Vệ Thạch biến mình thành bao tập, Kiết Ba đánh đủ mọi loại quyền cước. Trong người nàng dường như tập trung mọi thứ võ công trong hoàn vũ.

Còn Vệ Thạch chỉ “nhá” cầm chừng theo kiểu hư chiêu.

Tên không có cằm nói:

- Võ công của Trung Nguyên là… đưa lưng cho người ta đấm, kẻ đấm một hồi bị mất sức, người chịu đấm còn sức, cuối cùng bị chúng đấm một chưởng là văng ngay. Đừng đấm nữa!

Kiết Ba thấm mệt, nàng nhảy ra ngoài thủ thế hỏi:

- Sao cô nương không xuất chiêu?

Vệ Thạch cười mát:

- Nếu ta xuất chiêu là cô nương hết sống!

Kiết Ba nổi giận nói:

- Thật là không biết trời rộng đất dài.

Nàng vận công và đánh theo quyền chưởng Thiếu Lâm.

Chờ cho Kiết Ba xuất chiêu, Vệ Thạch đánh thốc từ dưới lên một chưởng. Kiết Ba thân hình bay hổng lên cao. Khi rớt xuống, thì Vệ Thạch dùng phiêu ảnh hứng bắt. Nàng để Kiết Ba xuống rồi nói:

- Về chưởng lực và chiêu thức đối với võ lâm Trung Nguyên cô vào hạng thượng thừa. Lý ra cô phải thành một tuyệt đại cao thủ, nhưng bởi cô học nhiều môn phái quá, nên thời gian bị chia rất nhiều. Bây giờ chúng ta là người nhà nhau cả.

Tuyết Cừu thu dây trở lại, rồi lom khom tìm một vật.

Như Tuyết thấy vậy nói:

- Tiểu muội cất rồi.

Không ai hiểu Tuyết Cừu tìm gì, và Như Tuyết cất gì.

Tuyết Cừu mỉm cười không tìm nữa.

Phá Lộ lão nhân và A Tì lão tăng đứng lên.

Hai vị cùng nói:

- Công tử cứ lên Linh Nham, điện Võ lâm Minh chủ ta đã cho người xây dựng ở đó rồi.

Tám người cùng đi.

Chương 35 - Duyên đầu nợ cuối

Châu Tuyết Minh dẫn quần hùng đi tìm Thiên Thủ Vô Nhãn, vẫn nghe giang hồ đồn đại tin dữ như vậy.

Tuyết Minh nói với quần hùng.

- Đó là tin của kẻ dữ bày ra. Trong thời gian cấp bách, Vô Nhãn làm gì gặp được kỳ duyên? Hắn thấy bóng dáng một nhân vật giang hồ nào là hắn đã co giò chạy rồi. Tài sức đâu mà dám đấu với Lã Tuyết Cừu?

Nàng đưa đoàn người đi tới một con ngòi, ngòi đó có chiếc cầu vừa bắc ngang và một vị thiền sư đứng trên dò.

Mọi người nhìn ra đó là Sầm Sâm lão sư.

Lão sư chắp tay chào Cung chủ và quần hùng rồi nói:

- Cung chủ đưa quần hùng đi tìm Thiên Thủ Vô Nhãn phải không?

Nàng đáp:

- Quả vậy! Đại sư lâu nay vẫn an khang chứ?

Lão sư nói:

- Đa tạ! Bần tăng đã gần chín chục rồi đó. À! Vô Nhãn nhờ bần tăng thí phát, bần tăng nhờ Giải Ngữ đưa người ấy ra gặp Ngũ Hoa. Cả hai đến đây đang gặp Tuyết Cừu bắc cầu này. Tuyết Cừu rủ hai người xuống làm chung. Làm xong rồi, hai bên mừng nhau và chia tay. Ngũ Hoa không thí phát cho hắn mà lại cưới cho hắn một lần hai vị tiểu thư, đó là Vương Giải Ngữ và Tô Túy Lan!

Đoàn người nghe nói lấy làm chưng hửng.

Thiền y sư Sầm Sâm chào mọi người rồi quay vào rừng.

Đến đây công việc tạm xong, ai muốn theo Bí Tàng cung chủ thì theo, số còn lại họ chia tay trở về.

Trên đường đi gần đến Linh Nham họ nghe một tin sốt dẻo:

- Toàn thể võ lâm Trung Nguyên đã góp công, góp của xây dựng điện Võ lâm Minh chủ trên núi Linh Nham. Điện đã hoàn thành.

Có người hỏi:

- Ai là Minh chủ?

Vô số người trả lời:

- Bí Tàng cung chủ Châu Tuyết Minh!

Tuyết Minh nghe qua mỉm cười không nói.

Mãi đến chiều đoàn người mới đến Linh Nham.

Có một lão say xuất hiện.

Tuyết Minh vội vàng quỳ xuống nói:

- Tiểu nữ đã làm xong phận sự xin phép Lã tiền bối cho tiểu nữ lui chân!

Lão say, tức Vô Tận Tàng cao thủ, tức là Huyết Thủ Lã Đạo Nghi! Con người uyên bác đã mấy mươi năm sống bí mật, nay trở lại sự chính thức của mình.

Quần hùng có mặt ở đây nghe lão là Huyết Thủ Lã Đạo Nghi đều kinh sợ.

Vô Tận Tàng cao thủ đỡ Tuyết Minh dậy nói:

- Cung chủ một đời vất vả. Còn Tuyết Cừu sống không cha không mẹ, nên nền giáo dục sâu dày trong người nó có nhiều thiệt thòi. Bởi vậy chức Võ lâm Minh chủ không ai xứng đáng hơn là Cung chủ.

Châu Tuyết Minh mặt mày biến sắc, nàng chắp tay nghiêm trang nói:

- Tiểu nữ dứt khoát không bao giờ nhận việc này.

Huyết Thủ đưa đoàn người tiến về Linh Nham, cách Mê Hồn cung ba chục dặm về hướng Nam, tại chân núi nơi đây giáp Động Đình hồ.

Mọi người thấy điện Minh chủ nguy nga lộng lẫy và quần hùng cả mấy ngàn người hội tụ về đó tự bao giờ.

Vô Tận Tàng cao thủ đưa Cung chủ Châu Tuyết Minh vào bên trong.

Lã Tuyết Cừu đang ngồi buồn xo bên cạnh một lão tăng và một lão cố sở bên Đại Tần giáo. Hai vị có tướng mạo rất trang nghiêm...

Lã Tuyết Cừu thấy Vô Tận Tàng cao thủ xuất hiện thì mất hồn... Nửa tin thân phụ, nửa ngờ là ai.

Vô Tận Tàng thấy A Tì lão tăng vội vàng quỳ xuống đảnh lễ và Châu Tuyết Minh quỳ theo.

A Tì lão tăng phất tay đỡ Vô Tận Tàng dậy, ông cất giọng như chuông thong thả nói:

- Lã Đạo Nghi! Hôm nay trước mặt Tuyết Cừu thí chủ nên cũng cố lại niềm tin cho tiểu thí chủ.

Lã Đạo Nghi thuật lại một cách tận tường nguyên nhân vì đâu vợ chồng ông bị giang hồ truy sát. Những việc mà Từ nhũ mẫu và nhiều người khác phát giác, trong đó có Băng Kiên đã phát giác về Thần quân là hoàn toàn đúng sự thật.

Ông còn thuật đến việc A Tì lão tăng đã cứu ông làm sao... làm sao...

Tuyết Cừu ôm ông khóc như trẻ thơ.

Ông còn nói thêm:

- Đông Hải Thần Quân lúc đó vẫn còn trẻ, nhân vật nửa tà nửa chánh vừa muốn thủ lợi cho mình và cũng vừa muốn giúp người. Những Vô Nhãn, Trường Thủ, Huyết Trì chẳng qua giai đoạn về sau... Người tối nguy hiểm là người đôn đốc Thần quân ra mặt chính là Vệ Cửu Linh, quê ở Thượng Châu - Phúc Kiến.

Nhiều người không biết Vệ Cửu Linh là ai nên hỏi:

- Vệ Cửu Linh là nhân vật thế nào, hiện nay ông ta còn trên giang hồ không?

Lã Đạo Nghi nói:

- Lão hiện ở chỗ cũ, võ công vượt xa ta. Lão không ra mặt, bởi vì lão còn sợ lão tăng A Tì. Nếu hôm nay không có mặt lão tăng A Tì, thì Vệ Cửu Linh chắc chắn đã xuất hiện.

Có người hỏi:

- Chưa nghe ai nói Vệ Cửu Linh làm điều gì gian ác, xin Vô Tận Tàng hãy nêu ra bằng chứng.

A Tì lão tăng nói:

- Hai mươi lăm năm trước đây, người ám toán bảy đại chưởng môn trong vòng hăm mốt ngày là Vệ Cửu Linh. Người cuối cùng được bần tăng cứu. Tức là Vô Ngạn đại sư ở Không Động.

Một lão sư già trên thất tuần, mặc hồng y tướng mạo nghiêm trang tiến vào nói:

- Bần tăng là Vô Ngạn. Việc Vệ Cửu Linh không ngoa. Những bang phái lúc đó bị Vệ thí chủ khống chế. Chính vì có sự mờ ám trong đó nên khi Thần quân, Thần nữ đưa tín vật của họ Vệ ra, các bang phái kia đều phải nghe lệnh. Nhưng bây giờ, sự việc đã qua rồi, họ Vệ tiềm tu mặc ẩn, đã luyện thành Vô hình công, lão hoàn toàn khác hẳn ngày trước. Dường như lão tự cảm thấy mình không có đối thủ nên lão không buồn làm gì. Mới đây, trong một chuyến vân du, bần tăng vô tình gặp lão, lão nói: Rồi đây có ngày Lã Đạo Nghi hoặc Lã Tuyết Cừu đến tìm Vệ mỗ. Và đây là sự thật!

Vị Đại Tần giáo nói:

- Bản sở là người ngoài Trung Nguyên nhưng có tình rất gần gũi. Hơn sáu mươi năm trước đây cũng từng qua lại nơi này nhiều lần và có quen biết với vị đại chưởng môn. Bản sở chính là Phá Lộ Đại Tần Sư...

Ông chỉ nói tới đó, có nhiều người lên tiếng ca ngợi hoặc vỗ tay, không khí thật thân thiện.

Ông nói tiếp:

- Võ lâm Trung Nguyên đã đến hồi hợp nhất. Ngài A Tì đã lập Minh chủ điện ở Linh Nham này. Xin chư vị tiến cử một người có công...

Một chức sắc của Võ Đang nói:

- Như vậy là A Tì đại lão tăng đã nhắm rồi. Xin lão tăng công bố luôn.

Và mọi người đều đồng ý.

Nhìn ánh mắt mọi người như có sự nức lòng, lão tăng đứng lên nói:

- A Di Đà Phật! Võ lâm Trung Nguyên hôm nay được an định phần lớn nhờ hai vị thí chủ trẻ tuổi, đó là Bí Tàng cung chủ Châu Tuyết Minh, kế đến là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Còn Vô Tận Tàng cao thủ, tức là Huyết Thủ Lã Đạo Nghi chỉ là kẻ trợ duyên như bần tăng mà thôi.

Lão tăng nghỉ ngơi một chút để cho quần hùng bàn tán, lão tăng nói tiếp:

- Chức Minh chủ võ lâm sẽ giao lại cho cặp Lã Tuyết Cừu và Châu Tuyết Minh, bên cạnh đó có Thần nữ Vệ Thạch phụ tá.

Lời lão nói đi suốt trong không gian. Bên ngoài có pháo nổ từng hồi, không biết do ai đốt, tiếng nổ rền vang một góc rừng. Bên trong cũng có nhiều tràng pháo tay. Lã Tuyết Cừu buồn xo nhìn Tuyết Minh.

Tuyết Minh nói nhỏ:

- Không khí này, chúng ta không nhận cũng không được.

Bảy vị đại lão của bảy đại môn phái cũng đứng lên. Nói:

- Mời nhị vị Minh chủ thượng đài!

Tuyết Minh nắm tay Tuyết Cừu bước lên đài. Hai người quay mình chào quần hùng mấy lượt rồi nói:

- Vãn bối là kẻ hậu sinh đức mỏng nghiệp dày, có chút tài mọn nhưng ân và đức chưa có. Xin chư vị xét lại cho!

Dưới kia mọi người đều mỉm cười. Vì sự từ chối đó chỉ là một cổ lệ, cho đến vị lên ngôi thiên tử cũng vậy thôi.

Hai vị lão sư, ngài A Tì và ngài Phá Lộ bước lên giao ấn Minh chủ và hai bộ hồng y.

Ngài A Tì nói:

- Tuổi trẻ thì cần ở nhiệt tình và sáng tạo. Nhưng cái cần thiết trên nhất vẫn là tình người. Ta, A Tì lão tăng đại diện cho võ lâm hiện nay chúc nhị vị Minh chủ có nhiều thiện duyên.

Hai vị Võ lâm Minh chủ trẻ tuổi nói vài lời cảm tạ và an ủi những người bị mất mát thiệt thòi.

Sau đó họ lui vào nội sảnh để nghị sự...

Bên ngoài từng bang, từng phái, từng nhóm, tự động mở tiệc ăn mừng...

o O o

Tuyết Cừu và Tuyết Minh vào nội sảnh, có người đưa phong thư cho Tuyết Cừu, nói:

- Vô Tận Tàng cao thủ đã đi rồi, ngài có gởi lại thư này cho Minh chủ.

Tuyết Cừu nhận thư nhưng chưa mở ra xem vội. Trong đại sảnh, ngoài các cao thủ chàng

thường gặp, chỉ còn Phá Lộ lão nhân, lão tăng A Tì đã đi rồi.

Phá Lộ lão nhân nói:

- Vô Tận Tàng cao thủ đi Tuyết Sơn có việc cần. Ngài A Tì đi Cửu Long đảo. Ngài dặn, việc Vệ Cửu Linh không cần thiết phải đi tìm ông ta.

Tuyết Cừu ngần ngừ, Tuyết Minh hỏi:

- Tiểu muội có nghe Hoa Như Tuyết và Vệ Thạch cùng đi một lượt với đại ca, hai cô ấy đâu rồi?

Phá Lộ lão nhân nói:

- Kiết Ba, Như Tuyết và Vệ Thạch nắm tay nhau đi về Đông, còn Đạc Đà, Tu Liệp Tây thì đi về Tây. Khi một Minh chủ có đức lớn thì suốt cả nhiệm thời của người ấy, giang hồ không đổ máu. Nay hai vị mới lên ngai cửu ngũ, phải noi theo cái đức của các bậc tiền hiền.

Tuyết Minh chắp tay nói:

- Vãn bối cũng nghĩ như vậy. Còn sự đun đẩy không tránh được là việc khác.

Phá Lộ lão nhân đứng lên từ giã mọi người, ông nói:

- Bản Sở đã mãn duyên, xin cáo biệt!

Vị Đại Tần giáo ra đi. Một trăm tuổi với con đường tơ lụa, ngài ngược xuôi không biết bao nhiêu lần.

Tuyết Cừu nói lẩm nhẩm:

- Tướng mạo xấu xí, nhưng tấm lòng rất Phật.

o O o

Sau ba ngày ở Linh Nham, Tuyết Cừu và Tuyết Minh chung vui hoa đăng với mọi người, sau đó họ giải tán.

Một số người tình nguyện ở lại giúp việc cho Minh chủ.

Tuyết Minh nói:

- Tiểu muội phải đi tìm Vệ Thạch và Như Tuyết.

Tuyết Cừu nói:

- Cảm ơn hiền muội rất hiểu cho tiểu huynh. Nhưng việc này cả hai phải cùng đi. Tiểu huynh không hiểu Vệ Cửu Linh là ai, nhưng linh tính cho tiểu huynh biết người này có liên quan đến Vệ Thạch.

Tuyết Minh hỏi:

- Nếu có liên quan thì sao?

Tuyết Cừu đau đớn thở dài.

Hai người sắp đặt công việc xong, giao Vũ Minh điện cho thuộc hạ coi ngó, Tuyết Cừu và Tuyết Minh đi Phúc Kiến.

Nơi nơi, ai cũng ca ngợi cái đức của hai vị Minh chủ trẻ tuổi.

Họ đến Thương Châu...

Thương Châu là một thị trấn lớn nằm sát biển. Đôi uyên ương khiêm tốn trong bộ y phục dân quê, bách bộ trên bãi cát dài trắng mịn. Xa tít chân trời những chiếc buồm nhấp nhô.

Tuyết Cừu cảm khái điều gì đó mà khe khẽ thở dài.

Tuyết Minh cười nhẹ:

- Có người từng làm khách thương nên thấy những chiếc thuyền xa mù kia mà nhớ...

Tuyết Cừu nói:

- Không phải vậy đâu. Tiểu huynh nghĩ mà thương Minh muội, vì tiểu huynh mà khổ mãi. Lý ra chúng ta đã làm lễ thành hôn rồi, nhưng vì đâu mà cứ kéo dài... kéo dài...

Tuyết Minh an ủi:

- Không muộn! Tiểu muội định đi tu đó, nhưng Vệ Thạch cản. Cô ấy nói, chừng nào Lã công tử thù tiếp không nổi thì đi tu cũng không muộn.

Họ đi dọc theo bờ sông. Những con sóng mùa cuối hè êm dịu đập vào bờ miên viễn và bất tuyệt. Có một người đi ngược chiều, dáng đi hơi khác. Người đó đến trước mặt hai người dừng lại nói:

- Hai vị là khách ở xa?

Tuyết Minh nói:

- Phải đó! Nhưng có liên quan gì đến các hạ?

Hắn cười rất tự nhiên, nói:

- Hai vị hãy trả tiền công cho tại hạ...

Biết là có chuyện, cặp uyên ương dè dặt, dĩ nhiên là phải dè dặt, nay họ là Minh chủ rồi.

Tuyết Minh hỏi:

- Chúng ta đâu có mướn các hạ làm điều gì mà bảo trả tiền công?

Hắn nói:

- Mướn thì trả là chuyện đã đành. Còn trả mà không mướn và mướn mà không trả lại là chuyện khác. Hai vị hãy trả tiền xe ngựa từ Linh Nham tới đây hết ba chục quan, sáu ngày tiền công, mỗi ngày ba quan, vị chỉ là năm chục quan.

Nghe kẻ lạ nói hai người ngẫm nghĩ có cái gì đó khác thường.

Tuyết Cừu nhìn hắn có vẻ quen quen, sau cùng chàng nhìn ra được.

Tuyết Cừu cười:

- Thì ra các hạ là... Tiểu Thần Thông. Chúng ta gặp nhau ở Tần Hoài. Hôm nay gặp nhau đây, các hạ có gì để nói?

Tiểu Thần Thông cười:

- Minh chủ nhớ dai quá! Tại hạ đã tìm giúp cho hai vị nơi ở của Vệ Cửu Linh. Mời theo tại hạ!

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ:

- "Gã này là người của Thần nữ. Hắn đã có lần lừa ta, bây giờ làm sao tin hắn?"

Tuyết Minh hỏi:

- Các hạ không lấy tiền công sao? Con đường từ đây đến nhà Vệ Cửu Linh còn bao xa nữa?

Hắn nói:

- Hai khắc! Đưa đến nơi rồi mới lấy tiền công.

Cả hai cùng nói:

- Được!

Tiểu Thần Thông đưa hai người đến nơi.

Từ ngoài nhìn vào thấy một ngôi nhà tranh lụp xụp tọa lạc trên một khu đất rộng. Chung quanh nhà cây cối sum sê, không thấy tà khí.

Tuyết Minh nói:

- Tiểu Thần Thông! Các hạ có quyết, đây là nhà của Vệ Cửu Linh không?

Hắn đáp:

- Dĩ nhiên là đúng. Tại hạ sẽ đưa hai vị vào.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh theo chân hắn vào tới nơi.

Họ đứng trước bậc thềm nhìn vào, thấy một lão y vận nâu sồng, nhưng không là nhà tu. Lão nhìn ra thấy ba người liền mỉm cười, nói:

- Ta đợi hai vị lâu lắm! Lã Huyết Thủ và A Tì tăng vẫn mạnh giỏi chứ?

Câu đó đã xác định lão là ai rồi.

Tuyết Minh thì gật đầu chào lão. Tuyết Cừu móc ra một đĩnh bạc, không cần biết bao nhiêu, đưa cho Tiểu Thần Thông.

Tiểu Thần Thông cầm xem một hồi rồi trả lại, nói:

- Công ta là công thật, còn bạc này là bạc giả, ta không nhận.

Hắn vừa dứt lời, thân ảnh hắn cũng vừa biến mất.

Tuyết Minh... và Tuyết Cừu biết hắn làm việc nghĩa.

Vệ Cửu Linh bước ra thềm nói:

- Dĩ nhiên trước sau gì cũng đến. Nhưng bậc quân tử dù lát nữa có ngã ngựa chăng nữa, bây giờ ta cụng chén cho vui. Ngồi vào!

Tuyết Cừu và Tuyết Minh cũng theo lão vào phòng khách.

Trước sau nhà không có người nào khác.

Qua vài chén rượu sơ giao, lão nói:

- A Tì tăng và Huyết Thủ đã nói rất sai về ta nhiều điểm. Có lẽ nào vô cớ mà ta giết bảy Đại chưởng môn? Dù người gian ác cách nào cũng không thể. Đây thủ bút, ấn triện của bảy vị đó ngay hồi họ chưa có việc gì xảy ra. Hai vị cứ đọc vào đó để hiểu họ và hiểu ta.

Vệ Cửu Linh trao bảy quyển thủ bút lại cho Tuyết Cừu.

Chàng liếc qua, thấy giấy và mực đều cũ, lại không thể giả ấn triện được.

Chàng trao lại cho Tuyết Minh và nói:

- Tại hạ đến đây là để xác minh lại vấn đề. Dù gì ngài cũng đã hạ sát họ. Ngoài ra ngài phải chịu trách nhiệm hành vi của ngài về những năm gần đây.

Lão gật đầu. Tiệc xong, lão nói:

- Mời công tử!

Hai người theo lão ra vườn. Lão dẫn hai người đi xem bông hoa cá kiểng, cả hai cùng thấy không có gì đặc sắc.

Đứng ngay giữa vườn hoa, lão nói:

- Chắc hai vị thấy không có gì đặc biệt?

Tuyết Minh gật đầu.

Lão nói:

- Những ngôi mộ kia ta xây trước đây ba năm, không tin thì cứ bước lại đó mà xem.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh bước lại nhìn... Cả hai đều ớn lạnh. Quả là các ngôi mộ này đã xây lâu.

Các tấm mộ bia có khắc:

- Lã Tuyết Cừu chi mộ.

- Châu Tuyết Minh chi mộ.

- Vệ Thạch chi mộ.

- Vệ Cửu Linh chi mộ.

Tuyết Cừu cười nhạt:

- Không ngờ các hạ là nhà... tiên tri. Nhưng tại hạ nghĩ kẻ chết chính là ngài. Cho dù ngài có chôn địa lôi cũng chừng đó chuyện.

Tuyết Minh hỏi:

- Các hạ và Vệ Thạch có liên hệ huyết thống?

Lão cười đau đớn:

- Vệ Thạch là tệ nữ của ta. Nó cùng Như Tuyết và Hoàng Mai ở với mẫu thân nó. Nếu ba chúng ta cùng chết, dĩ nhiên nó phải tự sát, và Như Tuyết là người đứng chôn cất.

Tuyết Cừu hỏi:

- Làm sao có chuyện cả ba cùng chết?

Lão nói đơn giản:

- Với ta sống là khó, chứ chết không khó.

Lão chỉ chung quanh rất cụ thể:

- Từ dưới đấy lên đến trời cao đều là tên, kim tiễn, mộc tiễn, hỏa tiễn... Dù thiên binh vạn mã cũng không tránh được.

Tuyết Cừu đổ mồ hôi.

Tuyết Minh hỏi:

- Nhưng mà cơ quan là nơi nào mới được chứ? Hơn nữa lúc đó chắc gì bọn tiểu nữ vào đây?

Lão cười thê thảm:

- Hiện tại nhị vị đứng nơi tử địa rồi. Hai vị thấy dưới chân lão có gì không?

Họ nhìn dưới chân lão thấy chiếc khoen rất lớn.

Liên hệ với khoen đó có nhiều sợi dây, chạy rẽ về các nơi.

Lão bước ra xa khỏi khoen rồi nói:

- Nhưng ta nghĩ lại, hai vị và con ta là vưu vật của võ lâm, nên ta không nỡ. Hãy trở lại phòng khách.

Ba người cùng vào...

Họ vẫn uống trà với nhau như không có chuyện gì xảy ra.

Tuyết Minh vì nghĩ đến Vệ Thạch nên nàng rất tế nhị khi tiếp chuyện với lão.

Tuyết Minh nói:

- Chúng ta đã ra lại nơi này thì còn gì nghĩ đến việc chết nữa.

Lão nói:

- Phòng này có chôn địa lôi, nút bấm của nó là Nam châm. Các vị xem kìa...

Tuyết Cừu nói:

- Nơi nào ngài cũng đặt... Tử thần canh giữ. Kẻ làm điều thiện thì không bao giờ nghĩ đến việc đó.

Lão nói:

- Tại vì ta rất cô đơn.

Tuyết Cừu rất hiểu tâm trạng ấy của lão.

Chàng nói:

- Tại hạ cũng rất cô đơn.

Lão đứng lên nói:

- Mời hai vị theo ta!

Ba người ra sân.

Lão ngưng đọng thần sắc, nói:

- Ta biết, A Tì, Phá Lộ cũng sắp đến đây. Châu minh chủ đừng để họ can thiệp vào việc này, dù một trong hai phải chết. Mời!

Giờ phút này Tuyết Cừu cảm thấy đau đớn, vì Vệ Cửu Linh là... thân sinh của Vệ Thạch.

Nhưng lão đã mời, không lý chàng chối từ?

Chàng chìa tay nói:

- Mời!

Hai bóng người từ từ rời mặt đất...

Từ từ rời mặt đất là cổ kim hãn hữu. Đệ nhất tổ thiền sư Bồ Đề Đạt Ma từ trên tháp mười tầng của Lương Đế từ từ bước ba bước tới mặt đất.

Hai tuyệt đại cao thủ đã thi triển sự lãnh hội tinh hoa của võ học...

Lã Tuyết Cừu lên cao hơn Vệ Cửu Linh một cái đầu.

Ngay tại giữa chừng, Vệ Cửu Linh tung chưởng đánh ra. Tuyết Cừu không đỡ, không tránh. Chàng vận dụng Phiêu ảnh và Vô ảnh để người nhẹ nhàng như mây khói.

Họ lại trở về mặt đất.

Vệ Cửu Linh bỗng hét một tiếng rồi nói:

- Xem đây!

Không ai thấy lão đâu cả. Tuyết Cừu biết lão dùng Vô Linh thần công...

Chàng vội dùng Vô Ảnh ma chiêu. Đối với chàng, môn này trở thành một pho võ học vô thượng, gói ghém tất cả mọi tuyệt học ở đời này.

Sát khí từ đâu tuôn ra mù mịt...

Người bên ngoài không thấy họ. Nhưng họ lại thấy được nhau.

Hơn một giờ trôi qua... Hai bên không còn cô đơn nữa.

Có tiếng người bên ngoài nói:

- Nhạc trượng và nghĩa tế quyết làm cho ra mẽ sao? Không sợ... Thần nữ tự sát sao?

Người nói đó chính là... Phá Lộ lão nhân.

A Tì thiền sư và Phá Lộ bước vào.

Tuyết Minh cản lại nói:

- Vệ Cửu Linh đã căn dặn tiểu nữ, hai Đại lão sư không được can thiệp.

A Tì lão tăng nói:

- Lão tăng biết rồi. Nhưng vận số của võ lâm đang thịnh, không nên cưỡng chế...

Ngài nói xong dùng Phong Lôi thất tinh chưởng đánh lên không trung...

Một tiếng nổ vang rền trời đất. Hai đấu thủ tự động dạt ra.

Hai vị lão sư và Tuyết Minh vào đứng giữa.

Tuyết Minh bước lại bên Tuyết Cừu nắm lấy tay chàng nói:

- Ít ra đại ca cũng hiểu mình không còn cô đơn nữa. Ba vị kia chính là bằng hữu của đại ca. Ta đi tìm Vệ Thạch...

o O o

Hoàng Mai đảo...

Không phải mùa xuân mà đảo vẫn vàng rực những mai và mai...

Đảo này cách bờ chừng một ngày đêm đường thuyền buồm thuận gió. Dân cư nơi đảo đến... vài chục vạn. Nước hiền, cảnh đẹp, và người dân sống trong cảnh mưa thuận gió hòa.

Hai người tìm đến nhà Vệ Thạch.

Không phải đây là cung Thần nữ.

Nơi đây, ngôi nhà này như mọi ngôi nhà trên đảo.

Chỉ thấy một thiếu nữ đang quét dọn phía trước, ngó ra thấy hai người khách bước vào.

Nàng buông chổi và nước mắt chảy dài...

Tuyết Minh chạy lại ôm nàng, thốt:

- Tuyết muội!

- Minh tỷ!

Họ ôm nhau im lặng.

Tuyết Minh hỏi:

- Vệ Thạch đâu rồi?

Như Tuyết thở dài:

- Vệ phu nhân biết thế nào Vệ tiền bối cũng ra đây nên đưa Vệ tỷ tỷ đi rồi. Tiểu muội can không được.

Tuyết Cừu vội hỏi:

- Vệ Thạch đi đâu?

Nàng đáp:

- Không biết đi đâu. Vệ tỷ tỷ nói: Cứ ăn chay nằm đất, tam bộ nhất bái (ba bước một lạy), đi tìm một hòn núi trên đảo này, sẽ có tỷ tỷ.

Tuyết Minh nhìn Tuyết Cừu nói:

- Giai nhân rất đáng giá. Lã lang hãy ở lại đây với Tuyết muội. Tiểu muội thay Lã lang làm việc này, để tìm cho được đệ tam Minh chủ.

Nàng vào trong thay đổi y phục và bước ra khỏi cửa mà hành sự.

Đi ba bước, nàng quỳ xuống lạy một lạy.

Như Tuyết khóc suốt mướt chạy ra nói:

- Hiền tỷ làm như Tiết Đinh San cầu Phàn Lê Hoa chẳng bằng!

Tuyết Cừu cứ ngỡ rằng Tuyết Minh đùa, không ngờ nàng làm thật. Chàng xúc động chạy tới nói:

- Việc gì hiền muội phải khổ cực như vậy.

Tuyết Minh lạy rồi đứng lên nói:

- Nếu không làm vậy, Vệ Thạch không trở về đâu. Đại ca đi tìm nàng là việc thường, tiểu muội đi tìm nàng mới là... độc đáo.

Đi tới ba bước nữa, nàng lại quỳ lạy.

Xa xa, A Tì Tăng và Phá Lộ lão nhân chạy tới. Thấy cảnh như vậy, hai vị hiểu rõ sự tình.

A Tì đứng bên trái Tuyết Minh, Phá Lộ đứng bên phải. Cả ba im lặng, đi ba bước lạy một lạy.

Như Tuyết ngồi gần bên, nói:

- Hai vị này là Phật sống. Họ sống không chấp. Họ chỉ còn cái đại ngã chứ không có tâm linh. Họ bây giờ hoàn toàn trẻ thơ. Đừng ngại ngùng gì về việc làm của họ.

Không biết bao lâu, đầu đường bên kia có người y phục trang nghiêm, vẫn cứ ba bước một lạy lạy ngược chiều với ba người này.

Dân chúng đổ nhau ra xem nghẹt lối.

Hai đại lão sư và hai đại giai nhân, đều là người điên của thế gian, trong lúc họ là những tuyệt đại tài tử của hoàn vũ.

Bốn người gặp nhau...

Tuyết Minh nói:

- Ta thay mặt Tuyết Cừu mà cầu ngươi, hai đại lão sư thấy không chắc lắm, nên cùng ta hợp tác. Vệ Thạch! Hôm nay là ngày hoàng đạo, ta để ngươi làm lễ thành hôn trước.

Vệ Thạch xá hai nhà sư rồi nói:

- Ta nhường cho hai người làm trước. Hai ông già trăm tuổi đó đi mất, không biết lấy ai để giải quyết việc này.

Cuối cùng họ kéo về nhà.

Như Tuyết hỏi:

- Phu nhân đâu?

Vệ Thạch nói:

- Lão gia đưa gia mẫu đi rồi.

o O o

Chiều hôm ấy, bên ngoài ngõ có treo tấm bảng để hai chữ Tân Hôn.

Quần hùng không có một ai.

Trong rèm, Tuyết Cừu với một trong ba vị giai nhân hợp cẩn.

Và võ lâm cũng không biết ba vị giai nhân đó là ai...

Và Tuyết Cừu đã cưới cô nào?

Đảo Hoàng Mai vẫn sáng rực những hoa mai. Nhưng giữa đại dương bát ngát thì Hoàng Mai là

một hoa mai của biển.

Lã Tuyết Cừu là đóa anh hoa của võ lâm. Những người đẹp còn sót lại, rớt nước mắt mà cảm thông cho chàng.